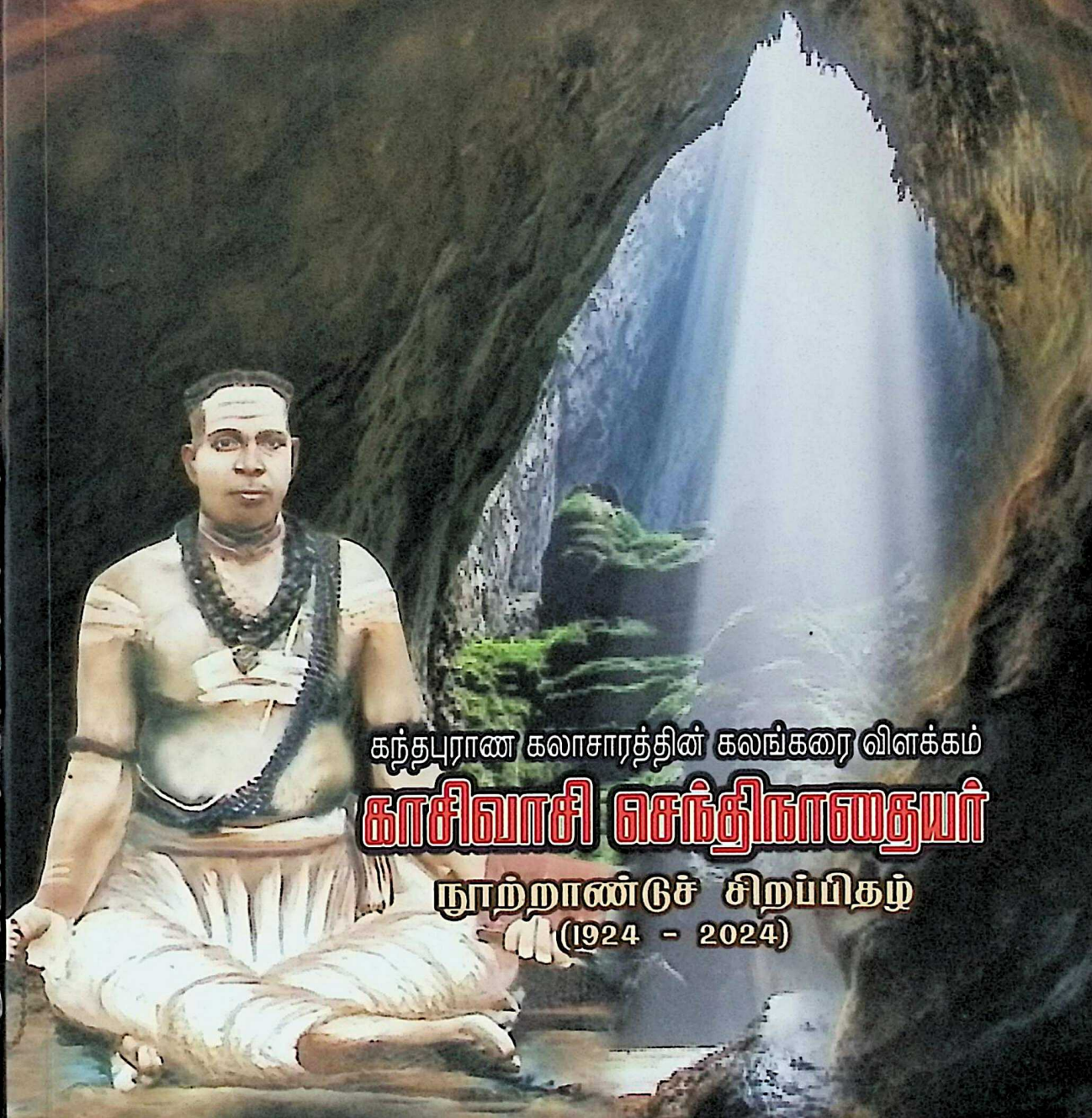

25^{ஆவது} அகவயில்...

ஜூன் 2024

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை 289

கந்தபுராண கலாசாரத்தின் கலங்கரை விளக்கம்
காசிவாசி செந்திநாஸதயர்

நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழ்
(1924 - 2024)

பண்டிதமணி
சி. கணபதிப்பிள்ளை

“இப்பொழுதைய ஆண்மணிகளுக்குச்
செந்தநாதையர் என்றொருவர் இருந்தார்
என்றால் திகைப்பார்கள்;
அப்படி ஒருவரை அறிய அவசியமில்லை.
ஆண்மணிகளின் நிலை இதுவானால்
பெண்மணிகளின் நிலையைப் பேசுவது வெட்கம்!
வருஞ் சந்ததியாரின் நாடி நரம்புகளில்
புராண இதிகாச இரத்தத்துக்கு இடமில்லை.
ஓர் உத்தம ஆத்மா கரு இருப்பதற்கு ஏற்ற
ஓர் உதரம் இனி இங்கு இல்லை.
ஓர் புனித ஆத்மா உடம்பெடுக்க
நேர்ந்தால் எப்படிப்பட்ட தந்தை தாயர்களை அது நாடும்?
அப்படிப்பட்ட தந்தை தாய் ஆகக்கூடியவர்கள்
நம் சமூகத்தில் உண்டா?
ஒளவையாரிலும் திருவள்ளுவரிலும்
பாரதத்திலும் இராமாயணத்திலும்
முழுகித் திளைத்துத், திருமுறைகளையும்
சிவபுராணங்களையும் பயிலும்
ஆண்களையும் பெண்களையும்
நாம் ஆக்கி வைத்திருக்க வேண்டாவா?
உகைம் உய்ய ஓர் உத்தம ஆத்மா
கீழ் இறங்குவது எப்படி?
இதை நமது நாடும் தலைவர்களும்
சிந்திக்கும் நாள் எந்த நாளோ?

C.S.S.

25^{ஆவது} அகவையிஸ்.c.c.c

காசிவாசி செந்திநாதையர்
நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழ்
(1924 - 2024)

'பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்'

**வள்ளத்தின் பெருக்கையோல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவுமாயின்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடெரில்லாம்
விழுவெற்றும் பதவிகொள்வர்**

ஞானம் (289)
காசிவாசி செந்திநாதையர்
நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழ்

Gnanam (289)
'Kasivasi Senthinathaiyar'
100th Year Memorial Special Issue

பிரதம ஆசிரியர்
தி. ஞானசேகரன்

Chief Editor
T. Gnanasekaran

இணை ஆசிரியர்
ஞானம் ஞானசேகரன்

Co-Editor
Gnanam Gnanasekaran

நிர்வாக ஆசிரியர்
ஞானம் பாலச்சந்திரன்

Managing Editor
Gnanam Balachandran

பதிப்பு
முதலாம் பதிப்பு, ஜூன் 2024

Edition
1st Edition, June 2024

வடிவமைப்பும் பதிப்பும்
ஞானம் பதிப்பகம்
3B, 46^ஆ ஒழுங்கை, கொழும்பு 6
இலங்கை
தொலைபேசி: + 94 11 2586013
தொலைநகல்: + 94 11 2362862

Designed & Published by
Gnanam Pathippakam
3B, 46th Lane, Colombo 6
Sri Lanka
Tel: + 94 11 2586013
Fax: + 94 11 2362862

அச்சுப்பதிப்பு
யுனி ஆர்ட்ஸ் (பிரைவேட்) லிமிட்டட்
48 B, ப்ளெமெண்டால் வீதி, கொழும்பு 13.

Printed by
Unie Arts (Pvt) Ltd.
48 B, Bloemendhal Road, Colombo 13.

Pages
300 (96 + 200 + 4 Colour Pages)

Price
SL Rs. 1500
US \$ 25

This licensed work is free to use, share, remix, redistribute and permit for any commercial work with attribution to Gnanam Pathippakam.

காசிவாசி செந்திராஸ்தாயர்

நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழ்

வெள்ளீர்வழா ஆண்டில் ஞானம் :

அனைவருக்கும் அன்பு வணக்கம்.

ஞானம் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை, வெள்ளீர்வழா ஆண்டில் தடம் பதித்துள்ள இத்தருணத்தில் உங்கள் அனைவருடனும் இணைந்துகொள்வதில் பெருமகிழ்வடைகிறோம். நீண்டதொரு பயணம்; மிகவும் நீண்டதொரு பயணம். மீட்டுப் பார்க்கையில் பூரிப்புணர்வு எம்மைத் தழுவுவது உண்மை. ஆயினும், பூரிப்பையும்மீறி பொறுப்புணர்வு முன்னிற்கிறது.

காலத்தின் தேவைக்கேற்ப பல்வேறு இலக்கியப் பங்களிப்புகளை ஞானம் சஞ்சிகை தமிழ் உலகிற்கு வழங்கிவந்துள்ளபோதிலும், அப்பங்களிப்புக்களை நோக்கங்களின் அடிப்படையில் ஐந்து வகைக்குள் நாம் இனங்காண்கிறோம். அவை முறையே:

- (1) ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் காலக் கண்ணாடியாதல்,
- (2) எழுத்தாளர்களுக்கும் படைப்பாளிகளுக்கும் களமமைத்தல்,
- (3) ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றினைச் செப்பனிருத்தல்,
- (4) மறைந்துபோன கலை இலக்கியங்களை மீட்டெடுத்தல், மற்றும் ஆவணப்படுத்தல்,
- (5) ஈழத்துத் தமிழிலக்கியச் சிந்தனையைத் திசைமுகப்படுத்தல்,

என்பனவாம்.

மீட்டுப்பார்க்கையில் இந்நோக்கங்களுக்கான செயற்பாடுகளாக ஞானம் சஞ்சிகை கடந்துவந்த பாதையில் பலவற்றை நிரற்படுத்தலாம். அச்செயற்பாடுகளை ஞானத்துடன் பயணித்த நீங்களும் நன்கு அறிவீர்கள். ஆதலால், அப்பட்டியலை விடுத்து முன்னோக்குவோம்.

இந்நோக்கங்களின் செயற்பாடாகவே தற்போது தங்கள் கரங்களில் தவமும் காசுவாச் செந்திராஸ்தாயர் நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழும் மலர்ந்துள்ளது; மனம் வீசுகிறது.

ஈழத்துத் தமிழறிஞர் காசிவாசி செந்திநாதையர், 1848^{ஆம்} வருடம் யாழ்ப்பாணத்து குப்பிழான் எனும் கிராமத்தில் பிறந்து, 1924^{ஆம்} வருடம் தமிழகத்து திருப்பரங்குன்றத்தில் இயற்கை எய்தியவர். ஐயர், தமது 76 வருடம் வாழ்ந்த காலப்பகுதியை பல ஊர்களில் வசித்திருந்தாலும், ஈழம், தமிழகம், காசி எனும் மூன்று தேசங்களிலும் குறிப்பிடக்கூடிய காலப்பகுதியை தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்துள்ளார் என்பதைக் கணிக்கலாம். ஈழத்துத் தமிழ்ப் பரப்பிலே **நாவலர்** எனும்போது ஆறுமுக நாவலரையும், **பண்டிதமணி** எனும்போது சி. கணபதிப்பிள்ளையையும் குறிப்பதுபோன்று, **காசுவாசி** எனும்போது செந்திநாதையர் மாத்திரமே எம் மனக்கண்களில் தோன்றுகிறார்.

காசிவாசி, இயற்கை எய்தி ஒருநூற்றாண்டு நிறைவுறும் 2024^{ஆம்} வருடத்து கைகாசி மாதத்தில், ஞானம் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையும் தனது இருபத்தைந்தாம் வருடத்தில் தடம் பதிக்கும் காரணத்தால், தற்கால சமூகத்திற்கு செந்திநாதையரை ஞாபகப்படுத்தவும், ஆய்வுலகில் அவரை மீட்டெடுக்கவும், செந்திநாதையர் நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழ் உரிய தருணத்தில் மலரவேண்டும் எனும் எண்ணக்கரு ஓராண்டுக்கும் முன்னதாகவே எம் மனங்களில் கருக்கொண்டது. அச்சந்தர்ப்பம் தொடங்கி எங்கள் பயணம் மெதுவாக ஆரம்பமாகிற்று.

காசுவாசி செந்திநாதையர் எனும் பஸ்துறை ஆளுமையாளர் :

1872^{ஆம்} வருடம் ஆறுமுக நாவலரின் வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராகப் பணிபுரியத்தொடங்கி 1924^{ஆம்} வருடம்வரை ஏறத்தாழ அரைநூற்றாண்டுகாலம் பணியாற்றிய செந்திநாதையரின் ஆளுமைகள், **பல தளங்களில்** தமிழறிஞர்களாலும் ஆய்வாளர்களாலும் கவனிப்புக்குள்ளாகியுள்ளன.

தமிழ்நாட்டு அறிஞர் **ஜே. எம். நல்லசாமியீசர்**னை அவர்கள், செந்திநாதையருக்கு இருந்த **மொழி மற்றும் நூற்புலமை** பற்றி,

“எமக்குத் தெரிந்தமட்டில், இந்தத் தமிழ் நாட்டில், இருமொழியிலும் வல்லுநராகி, அதிலும் வேத ஆகம நூல்களில் பயின்று, நம்மாகமாந்தங்களையும் அதன் பூர்வோத் தரங்களையும் பூர்த்தியாய் உணர்ந்து, அதிலும் அவ்வுண்மைகளை அனேகக்கணக் கான நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் பதிப்பித்து நம் சைவத்தை வளர்த்து வந்தவர்களில் நம் ஐயரவர்களைவிட இன்னும் பெரியாரைக் கண்டிலம்”

என ஐயர் வாழும் காலத்திலேயே (1916) குறிப்பிட்டுள்ளார். **சைவசமயம் இயக்கம்சார் செயற்பாட்டாளராக** இருந்து, சைவமல்லாத சமயத்தினரை பகிரங்கமாக வாதத்துக்கு அழைத்தவரும், தம்முடன் பணியாற்றியவருமான செந்திநாதையரின் அறிவையும், வாதிடும் திறமையையும் பற்றி **ஆறுமுக நாவலர்**, இலங்கை நேசன் பத்திரிகையில் (1878) பின்வருமாறு பதிவுசெய்துள்ளார்.

“நஞ்செந்திநாதையர் உன்னோடு (கோப்பாய் மாணாக்கனோடு) வாது செய்யத் துணிந் தால், கோப்பாயில் எந்த மூலை முடுக்குகளிலே ஓ மாணாக்கனே மாணாக்கனே! என்று உன்னைத் தேடிப் (Bishop Bonjean) பிடிப்பார்.”

காசிவாசி செந்திநாதையர் ஆற்றிய **தமிழ் - சமய - சமூகப் பணிகளைப்** பற்றி **க. கணேச லிங்கம்** அவர்கள் குறிப்பிடுகையில் (1979),

“நாவலரின் நன்மாணாக்கராகவும், அவரின் பாடசாலைகளில் நல்லாசிரியராகவும் இருந்த செந்திநாதையரின் வாழ்வு, பணி என்பவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கின் நாவலர் வழிவந்த இந்த மகானின் தனித்துவம் புலப்படும். நாவலர் போலவே சமயப்பிரசங்கம், புராணப் பிரசங்கம் முதலியவற்றிலே ஈடுபட்டும், கண்டனங்கள் விடுத்தும், பாடசாலையை நிறுவிடும், சொந்தமாக அச்சியந்திரசாலை வைத்து நூல்கள் பதிப்பித்தும், எழுதியும் பல பணிகள் செய்தவர் செந்திநாதையர். அவரின் பணிகளை நாவலர் பணிகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது பலவற்றில் நாவலரோடு ஒத்துள்ள அதேவேளையில், சிலவற்றில் நாவலரையும் மிஞ்சிவிட்டார் என்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.”

என நாவலரோடு ஒப்பிட்டு நோக்குகின்றார். **ஆராய்ச்சியாளராக** ஐயரைக் கணிக்க முற்பட்ட பண்டிதர் **மு. கந்தையா** அவர்கள் (1978),

“அவர்தம் ஆராய்ச்சி வீற்றின் விளாசல்கள் பல்வேறு நூல்களாகப் பரிணமித்திருக்கின்றன. ஒவ்வோர் நூலும், அவருக்கு ஒன்றிரண்டல்ல, ஒன்பது பத்துக் கலாநிதிப் பட்டங்களை ஒருங்கே வழங்குவிக்கப் போதுமான உத்தம வித்தக ஆராய்ச்சி உரமுடையது என்று இக்காலக் கல்வி மதிப்பு மோடியில் நாம் கணக்கிடக்கூடும். ஆனால், தன் சொகுபத்தில் இம்மதிப்பீட்டுத் தரத்துக்கு எட்பாத ‘உச்சாணிக் கொப்பு’ என்பதுதான் உண்மை.”

என ஐயரின் ஆராய்ச்சிப் புலமையை அளக்க அளவுகோல்கள் இல்லாமையைக் கண்ணுறுகின்றார். பண்டிமதணி **ச. கணபதிப்பிள்ளை** அவர்கள், செந்திநாதையாரற்றிய **தத்துவநிலைசார் பண்களைப்** பற்றி ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார் (1964).

“தமிழுக்குச் சாமிநாதையர் போலச் சித்தாந்தத்துக்குச் செந்திநாதையர் என்று பாராட்டும்படி அவர் திகழ்ந்தார்”

புதிய கருத்தாக்கங்களை முன்வைக்கும் ஒரு **தருக்க சிந்தனையாளராக** செந்திநாதையரை பேராசிரியர் **நா. சுப்பிரமணியன்** முன்வைக்கின்றார் (2024).

“சைவசித்தாந்த அடிப்படைகளுக்கு வேத மரபில் மூலம் காணமுற்பட்ட காசிவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள் நானடைவில் சைவ வேதாந்தம் என்பதான புதிய கருத்தாக்கம் நோக்கி நகர்ந்துள்ளார்”

இருமொழிப் புலமையாளர், நூல் வல்லுநர், சமய இயக்கம்சார் செயற்பாட்டாளர், தமிழ்-சமய-சமூகப் பணியாளர், ஆராய்ச்சியாளர், தத்துவநிலைசார் ஆய்வாளர், சிந்தனையாளர் என செந்திநாதையரின் ஆளுமைப் பட்டியல் நீண்டுசெல்வதைக் காணலாம்.

ஆயினும், இத்தகு ஈழத்துப் பெருமகனார் ஆற்றிய பெருமுயற்சிகள் சரிவரப் பதியப்பெறாமலும், அவர் பற்றிய ஆழமான ஆய்வுமுயற்சிகள் உரிய முறையில் மேற்கொள்ளப்பெறாமலும் **தேக்கநிலையிலேயே** இற்றைவரை இருந்துவருகின்றன என்பது கவனிப்புக்குரியது.

தேக்கநிலை :

கடந்த அரைநூற்றாண்டில் வெளிவந்த **காசிவாசி செந்திநாதையர் குறித்த சாத நூல்கள்** பின்வரும் நூல்கள் பரவலாகக் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன.

- குப்பிழான், செந்திநாதையர் ஞாபகார்த்த சபை - “காசிவாசி செந்திநாதையர்”, (1978).
- க.சி. குலத்திரனம் எழுதிய “மகான் காசிவாசி சி. செந்திநாதையர்”, (1983).
- குமரன் பதிப்பகம் வெளியிட்ட இலங்கைத் தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் - எண் 10, (2008).

இன்னும், ஐயரின் பணி குறித்த எழுத்து முயற்சிகளும் ஆங்காங்கு இடம்பெற்றுள்ளன. இவை யாவும் வரவேற்புக்குரியவை; பாராட்டுதலுக்குரியவை.

இற்றைவரை கிடைக்கப்பெறும் காசிவாசியின் சரிதத்துக்கான செய்திகளுக்கும், அவரின் படைப்புகள் பற்றிய தகவல்களுக்கும், பணிகள் பற்றிய பதிவுகளுக்கும், 1936^{ஆம்} வருடம் **ஈழகேசர் ஆண்டு மடல்** வெளியான “பிரம்மஸ்ரீ காசிவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள் சரித்திரச் சுருக்கம்” எனும் கட்டுரையும், 1939^{ஆம்} வருடம் வித்துவசிரோமணி **சீ. கணேசையர்** தமது “ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரிதம்” நூலில் உள்ளடக்கிய செந்திநாதையரின் சரிதக் குறிப்புமே மூலாதாரங்களாகின்றன என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறலாம். இவற்றிலே கணேசையரின் கட்டுரையானது அதிக பங்கு வகித்துவருகிறது. இங்கு குறிப்பிடப்பெற்ற 1930களில் எழுதப்பெற்ற கட்டுரைகள் தந்த தகவல்களுடன் ஐயர் சார்ந்த விபரங்கள், அதன்பின்னர் செப்பனிடப்படாமலும் விரிவுபடுத்தப்பெறாமலும் தேக்கநிலையை அடைந்தன.

1950கள் தொடங்கி செந்திநாதையர் சரிதம் சார்ந்து எழுதப் புகுந்தோர் முன்னர் குறிப்பிட்ட கட்டுரைகளிலிருந்து விபரங்களைப் பெயர்த்து ஐயரின் படைப்புகளாக 20 அல்லது 21 தலைப்புகளைப் பட்டியலிட்டார்கள். அப்பட்டியலும் மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டு செப்பனிடப்படாமல் இற்றைவரை வளர்ச்சி பெறாது வந்துசேர்ந்துள்ளது.

இத்தேக்கநிலை காரணமாக, 1930களில் எழுதப்பெற்ற விபரங்களுக்குள்ளேயே செந்திநாதையர் அளக்கப்பெற்றும், கணிக்கப்பெற்றும் வந்துள்ளார். இதைக் கண்ணுற்ற யாம், ஐயர் சார்ந்து நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழுக்காக **நான்கு** தளங்களில் இயங்க ஆரம்பித்தோம்.

- (1) செந்திநாதையரின் சரிதத்தை ஆதாரங்களுடன் செப்பனிட்டு விரிவுபடுத்துவது,
- (2) படைப்புகளின் விபரங்களை ஆதாரங்களுடன் விரிவுபடுத்துவது,
- (3) பத்திரிகையில் வெளியான கட்டுரைகளைத் தேடியெடுத்து தொகுப்பது.
- (4) செந்திநாதையர் பற்றிய புதிய கட்டுரைகளை எழுதுவிப்பது.

பயணம் :

இப்பயணத்தில், 1880^{ஆம்} வருடம்முதல் 1924^{ஆம்} வருடம்வரை வெளியாகிய, சுமார் 4300 முதல் 4500 வரையான பத்திரிகைகளும் நூல்களும் தேடி, புரட்டிப் பார்வையிடப்பெற்றன. சோர்வைத் தரும் இத்தேடலின் பயண வலியினை அத்தகு தேடலை மேற்கொண்டோர் மாத்திரமே உணர்வர்.

ஆயினும், மாதங்கள் செல்லச்செல்ல சாகரத்தில் கிடைக்கும் இரத்தினங்களாக, செந்திநாதையர் சார்ந்த செய்திகளும் கட்டுரைகளும் ஒவ்வொன்றாகக் கிடைக்கப்பெற்று அவை எமக்கு உந்துசக்தியாக மாறின.

தேடலில் புதியதாகக் கிடைக்கப்பெற்ற சரிதம் சார்ந்த சில விடயங்களைக் கூறுவதானால், ஐயருக்கு தமிழ், சம்ஸ்கிருதம், ஆங்கில மொழிகளுடன் தெலுங்கு, ஜேர்மன், லத்தீன், டச்சு ஆகிய மொழிகளிலும் பரிச்சயம் இருந்தமை, தமக்கு எதிராக எழுதப்பெற்ற அவதூற்றுப் பத்திரிகை ஒன்றை முன்வைத்து, ஐந்து நபர்களமீது 1883^{ம்} வருடம் அவர் வழக்குப் பத்திரிகை பதிவுசெய்தமை, 1907^{ம்} வருடம் தாம் தொடங்கிய அச்சியந்திரசாலையின் அமைவிடத்தை மாற்றியமை, 72 வயதில் கதிர்காம யாத்திரை மேற்கொண்டமை போன்றவற்றைக் கூறலாம். மேலும் இந்து மெய்யியல் சார்ந்தோரும் ஐயருக்கு எதிராக "செந்திநாதையர் துவ்வாத மறுப்பு" எனும் தலைப்பில் நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. அத்துடன் தற்போது எமக்கு கிடைக்கப்பெறும் ஐயரின் உருவப்படமானது 1916^{ம்} வருடம் (66-67 வயது தோற்றமுடையது) உருவாக்கப்பெற்றுள்ளதாகக் கணிக்கமுடிகின்றது. இவையுட்பட இற்றைவரை ஐயரின் சரிதத்தில் பதியப்பெறாத பல புதிய வரலாற்றுச் செய்திகள் ஆதாரங் களுடன் எமக்குக் கிடைக்கப்பெற்றன. கிடைக்கப்பெற்ற ஆதாரங்களின் துணைகொண்டு ஐயரின் படைப்புகளின் பட்டியலையும் எம்மால் மேலும் விரிவுபடுத்தமுடிந்தது.

இத்தேடலின் சிகரமாய் அமைவது, எமக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற ஐயரின் கட்டுரைகளாகும். இவற்றின் வாயிலாக ஐயரின் எழுத்துகளின் தளங்களும் விரிவடைவதைக் காணலுற்றோம். செந்தி நாதையர், உபநிஷத மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபட்டமை, அவர் வாழும் காலத்தில் வெளிவந்த நூல்கள் குறித்து விமர்சனங்கள் எழுதியமை, ஈழத்தறிஞர் சபாபதி நாவலருடன் கண்டனத்தில் ஈடுபட்டமை, திருக்குறள், திருக்கோவையார், திருமந்திரம் ஆகிய உள்ளடக்கங்களைக் கொண்டு கட்டுரைகள் எழுதியமை போன்றவை ஐயரின் எழுத்துகளைப் புதிய தளங்களுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன.

இத்தேடலின்போது ஐயரின் செயற்பாடுகளில் பல தனித்துவமான முத்திரைகளையும் காண முடிந்தது. ஐயர், படைப்புகளுக்கு வழங்கும் தலைப்புகளின் ஆழமும் அழுத்தமும் (தேவாரம் வேதசாரம், சைவவேதாந்தம், வஜ்ரடங்கம், வச்சிரதண்டம், வீரபத்திராஸ்திரம் போன்றன), தம் படைப்புகளில் இலக்கங்கள் இட்டு கருத்துகளை நிரற்படுத்தும் சிந்தனை ஒழுங்கு, ஒரு கண்டனக் கட்டுரையில் எதிராளி எதிர்காலத்தில் எழும்பவல்ல எதிர்க்கண்டனங்களைத் தாமே எழுப்பி, அவற்றுக்கும் விடையளிக்கும் யுக்தி, சில நூல்களில் விடயதானங்களின் பின்னர் மேலதிக புரிதலுக்காக வழங்கப்பெற்றுள்ள வினா - விடைகள், அச்சப்பதிக்கும் நேர்த்தி போன்றனவற்றின் வாயிலாக ஐயரின் தனித்துவமான முத்திரைகள் சிலவற்றைக் கோடிட்டுக் காட்டலாம்.

ஓர் உதாரணத்தை விளிப்பின், 1906 - 1910 வரையிலான காலப்பகுதியில் ஐயர் நடத்திய **செந்திநாத சுவாம் யந்திரசாலையில்** அச்சேறிய நூல்கள் சிலவற்றின் அச்ச நேர்த்தியையும், பக்கவடிவமைப்பு ஒழுங்கையும் காணும்போது மலைப்பு ஏற்படுகிறது. செந்திநாதையர் பதிப்பித்த பிரம்ம சூத்திர பாஷ்ய நூலினை, வடிவமைப்பு மாற்றங்கள் ஏதும் செய்யாமல், உள்ளதை உள்ளவாறே தட்டச்சு செய்து, மூலநூலைச் சிதைக்காது தற்காலத்தில் அச்சப்பதிக்க இயலுமா? எனும் வினா எழுமிடத்து, ஐயப்பாடே விடையாகின்றது. தமிழும் - கிரந்தமும் சேர்ந்து, மணிப்பிரவாள மணம் வீச, மிக நேர்த்தியுடன் அக்காலத்து அச்சத் தொழில்நுட்பத்தினைப் பூரணமாகப் பயன்படுத்தி இந்நூலை

செந்திநாதையர் அச்சப் பதிப்பித்துள்ளார். இந்நூலை மீளுருவாக்கி அச்சப் பதிக்கவல்ல அச்சகங்களும் - பதிப்பகங்களும் தற்கால தமிழலகில் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடியளவிலேதான் இருக்கக்கூடும்.

கிடைக்கப்பெற்ற விபரங்கள் யாவும் இந்நூலில் உரிய இடங்களில் உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆய்வு நடவடிக்கைகளின்போது இவையாவும் கவனத்தில்கொள்ளத்தக்கவை.

சிறப்பதழுன் உள்ளடக்கம் :

காசிவாசி செந்திநாதையர் நூற்றாண்டு நிறைவாக வெளிவரும் இச்சிறப்பிதழ், நான்கு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது.

செந்திநாதம் - ஐயரின் கட்டுரைகள் எதுவும் இற்றைவரையும் தொகுக்கப்பெறாத நிலையில், செந்திநாதம் எனும் பகுதி அவரின் பன்னிரு கட்டுரைகளை முதன்முறையாகத் தொகுப்புநிலையில் உள்ளடக்குவதாய் அமைகிறது. ஏறத்தாழ 500 விளக்கக்குறிப்புகள் கொண்டு, காலத்துக்கேற்ற மீள் பதிப்பாக்க முறையினைப் பின்பற்றி, இப்பகுதி அமையப்பெற்றுள்ளது.

செந்திநாதக் களஞ்சியம் - ஐயரின் படைப்புகள், வெளியாகிய வருடம், பிரசுரமான பத்திரிகைகள் குறித்த விபரங்கள், இற்றைவரையும் சரிவரப் பதிவாகவில்லை. இதை நிறைவுசெய்யும் ஆரம்ப முயற்சியாகவே செந்திநாதக் களஞ்சியம் எனும் பகுதி அமைகிறது. ஐயரின் 46 படைப்புகள் குறித்த பிரசுர விபரத்தோடு, அப்படைப்புகளின் உள்ளடக்க சாரத்தையும் ஆய்வுநோக்கில் முதன்முறையாக இப்பகுதி களஞ்சியப்படுத்துகிறது.

செந்திநாதையர் சரிதம் - ஐயரது வாழ்க்கைச் சரிதம், குறைகளைந்து, செம்மை செய்து, விரிவுபடுத்தி முழுமைபெறாத நிலையிலேயே, இற்றைவரையும் காணக்கிடைக்கிறது. இதை நிறைவாக்கும் முயற்சியாகவே, செந்திநாதையர் சரிதம் எனும் பகுதி அமைகிறது.

செந்திநாதையர் பற்றிய கட்டுரைகள் - இப்பகுதியில் இச்சிறப்பிதழுக்கென எழுதப்பெற்ற இரு கட்டுரைகள் உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளன.

கட்டுரைகள் சார்ந்து ஒரு குறிப்பை இவ்விடத்தில் பதிவிடுவது முக்கியமானது. இச்சிறப்பிதழுக்கு இலங்கை மற்றும் தமிழகத்தில் பலரிடம் கட்டுரைகள் கோரப்பெற்றன. பல்கலைக்கழக சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்கள், அறிஞர்கள், சமயப் பெரியார்கள், ஆகமங்களில் தேர்ச்சி பெற்றோர், சம்ஸ்கிருத - கிரந்த புலமையுள்ளோர், ஐயரின் பணிகுறித்து முன்னமே கட்டுரைகளை எழுதியோர் எனப் பலரிடமும் இருமாதகாலம்வரை தவணை வழங்கி கட்டுரைகளைக் கேட்டோம். ஆயினும் இரு கட்டுரைகள் மாத்திரமே வந்துசேர்ந்தன என்பது வருத்தத்துக்குரியது.

இச்சிறப்பிதழ் வெளிவந்தபின்னர், ஐயர் சார்ந்த பார்வை எதிர்காலத்தில் விரிவுபடுத்தப்பெற்று ஆய்வுகளும், கட்டுரைகளும், நூல்களும் வெளிவரலாம் எனும் நம்பிக்கை கொள்கிறோம்.

இப்பகுதிகளில் சில தகவல்கள் “சுறியது கூறலாய்” தெரிந்தே உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளன. அவை அவ்வப் பகுதிகளின் முழுமைத்தன்மையைக் கருத்திற்கொண்டே எனத் தெரிக.

எதிர்கால பணிகள் :

சுயமதிப்பீட்டில் கூறுவதென்றால், செந்திநாதையர் எனும் மகா ஆளுமைச் சமுத்திரத்தில் அள்ளியெடுக்கப்பெற்ற ஒரு குவளை நீராகவே ஞானம் வெளியிடும் இச்சிறப்பிதழ் மலர்ந்துள்ளது என்பது உண்மை. இச்சிறப்பிதழ் வெளிவரும் இத்தருணத்தில், ஐயர் சார்ந்து இனிவரும் காலத்தில் தமிழுலகம் செய்யக்கூடிய பணிகள் சிலவற்றைப் பதிவுசெய்து திசைமுகப்படுத்துவது அத்தியாவசியமாகிறது.

(1) பெருந்திரட்டு : கிடைக்கப்பெறும் ஐயரின் நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் ஒன்றாகத் தரட்டி

அச்சில் வெளிக்கொணரலாம். இது முதற்கட்டச் செயற்பாடாக அமையும். இம்முயற்சி ஆவணப் படுத்தும் தேவையைப் பூர்த்திசெய்யும். எமது கணிப்பில் ஐயரின் படைப்புகள் அடங்கிய இப்பெருந்திரட்டு 2500 - 3000 பக்கங்களில் அமையும் என கணிக்கமுடிகின்றது.

இத்துடன், ஐயருக்கு எதிராக எழுந்த கண்டன நூல்களைத் தொகுப்பின் அவை 500 பக்கங் களைத் தாண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஐயரைப் புரிந்துகொள்வதற்கு அந்நூல்களையும் தொகுத்து ஆவணப்படுத்தலாம்.

அடுத்தகட்டமாக ஐயரின் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றையும் காலத்துக்கு உகந்தவண்ணம் விளக்கக்குறிப்புகளுடன் தனித்தனியே **ஆய்வுப் பதிப்பாக** அச்சில் வெளிக்கொணரலாம். ஐயர் எழுதிய பிரம்ம சூத்திர நூலை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டால், அந்நூலுக்கு விளக்கக்குறிப்புகள் எழுதி அச்சில் கொணர 3-4 ஆண்டுகள் உழைக்கவேண்டும் என்பது எமது கணிப்பாகிறது.

இவ்விருகட்டச் செயற்பாடுகளையும் தூரநோக்குள்ள நிறுவனங்கள், 10-15 வருட காலத் திட்டத்தின்கீழே செயற்படுத்தலாம்.

(2) ஆய்வுச் செயற்பாடுகள் : பல்கலைக்கழகங்களில் ஐயரின் படைப்புகள் சார்ந்தும் பணிகள் சார்ந்தும் ஆழமான ஆய்வுகளை வழிகாட்டல்களின்கீழ் மாணவர்கள் மேற்கொள்ளலாம்.

செந்திநாதையர் எனும் ஆளுமையாளர், 1875-1895 காலங்களில் எவ்வாறு சமயத்தை தக்கவைத்துக் கொள்ளும் சமய இயக்கம் எனும் கருத்தியலில் செயற்பட்டு, பின்னர் 1895-1910களில் சைவ சித்தாந்தத்துக்கான வேதமூலங்களைத் தேடுவதில் தம்மை ஈடுபடுத்தி, இறுதியில் 1910-1924களில் எவ்வாறு சித்தாந்தம் வேதாந்தம் எனும் வரையறையைத் தாண்டிய முதிர்ந்த சிந்தனையாளராக தம்மை வளர்த்துக்கொண்டுள்ளார் என்பதை அவ்வவ்காலங்களுடன் பொருத்திவைத்து ஆராயலாம். ஐயரின் படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் எழுந்த காலம், பின்னணி, கூழல், தேவை, நோக்கம், கருத்தியல் சார்ந்து நோக்கப்பெறல்வேண்டும்.

வேதச் சிந்தனையின் மூலமான பிரம்ம சூத்திரத்தை மொழிபெயர்த்த ஐயர், சித்தாந்தச் சிந்தனையின் கருவுலமான சிவஞானபோதத்தையும் வசன நடையில் எழுதியதன் தொடர் பென்ன? வேதாந்த - சித்தாந்த சிந்தனையில் செயற்பட்டவர் பக்தி இலக்கியமான தேவாரங் களுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து தேவாரம் - வேதசாரம் எனும் கருத்தியலை வலியுறுத்தியதன் நுட்பம் என்ன? 1899^{ஆம்} வருடம் ஐயர் வெளியிட்ட தத்துவப்படத்தைத் தொடர்ந்து 1907^{ஆம்} வருடம், தத்துவப்பட வினா - விடை வெளிவருவதற்கான தேவை என்ன? போன்ற சிந்தனைகள் விசாலமானதும் நீண்டதுமான ஆய்வுப் பாதைகளைத் திறக்கக்கூடியன.

இவற்றுடன் செந்திநாதையர் படைப்புகளின் ஆய்வலங்கல் மற்றும் மேம்படுத்திய ஐயரது சரிதம் ஆகியனவற்றையும் செப்பனிட்டு விரிவுபடுத்தி வெளிக்கொணரலாம்.

(3) **கல்வித் திட்டத்தில் அறிமுகம் :** பாடசாலை மட்டம் தொடங்கி செந்திநாதையர் பற்றிய அறிமுகம் செய்வது சிறந்தது. பிற அறிஞர்களின் குறிப்புகள் தமிழ் - சமய பாடவ்தானாங்களில் உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளது போன்று ஐயர் பற்றிய விபரங்களையும் உள்ளடக்கலாம்.

(4) **சமயச் செயற்பாடுகள் :** ஈழத்தைச் சார்ந்து நோக்குகையில் சைவ சமயத்திலும், சித்தாந்தத் தத்துவ சார் நிலையிலும், கந்தபுராண கலாசாரத்திலும் பெருமளவில் செந்திநாதையர் அடையாளம் பெறுகின்றார்.

அவ்வகையில் ஐயரே முன்மொழிந்துள்ளவாறு, ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியரின் திருவுருவச் சிலைகள் அமைத்து ஆவணி மாதத்து பூசம் நட்சத்திரத்தில் குருபூசை செய்யலாம்.

அத்துடன் செந்திநாதையர் இயற்கை எய்திய கைகாசி மாதத்து அத்த நட்சத்திரத்தில் ஐயரின் குருபூசை நிகழ்வுகளை மேற்கொள்ளலாம்.

ஐயரின் ஞானரத்நாவளி, கடவுள், திருச்சிற்றம்பலம் போன்ற படைப்புகளை வெளியிட்டு சமய உணர்வை தூண்டிவிடலாம்.

(4) **சமயச் செயற்பாடுகள் :** ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்கள் சார்ந்து ஆவணப்படங்களும் திரைப்படங்களும் சமூகத்துக்குச் சென்றடையும்வண்ணம் வெளிவராமல் ஒரு குறைபாடாகவும் இடைவெளியாகவும் உள்ளது. செந்திநாதையர் வாழ்க்கைச் சரிதத்தை ஒரு திரைப்படமாக வெளிக்கொணரலாம். இச்செயற்பாடு நாவலர் உட்பட்ட ஏனைய ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர்களுக்கும் பொருந்தும்.

செந்திநாதையருக்கு, **அஞ்சல் முத்திரை** வெளியிடும் முயற்சியையும் மேற்கொள்ளலாம்.

ஐயரின் **தருவுருவச் சிலைகளையும் தருவுருவப் படங்களையும்** தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இடங்களிலும் நிறுவனங்களிலும் நிறுவலாம்.

ஐயர் பற்றிய விபரங்களைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் ஞாபகமூட்டி வலியுறுத்தும் முயற்சியாக ஆண்டுக்கொருமுறையாவது ஐயர் சார்ந்த விழாக்களை ஒழுங்குசெய்யலாம்.

செந்திநாதையருக்கு நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழ் வெளியிடுவதுபோன்று, ஞானம் சஞ்சிகை தனது 217^{ஆம்} இதழை ஈழத்து இஸ்லாமிய இலக்கியத்தின் கொழுமுடியான **அப்துல் காதிர் புலவருக்கு** வெளிக்கொணர்ந்தமையை இவ்விடத்தில் ஞாபகப்படுத்தல் பொருத்தமானது. அச்சிறப்பிதழ் வெளியீட்டுக்குப் பின்னர் தமிழ் இஸ்லாமிய சமூகத்தில் விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு, இற்றைவரை ஆண்டுதோறும் “அப்துல் காதிர் புலவர் நினைவுப் பேருரைகள்” தொடர்ந்து நடைபெற்று வருதல் குறிப்பிடத்தக்கது; பாராட்டத்தக்கது; மகிழ்வுறத்தக்கது.

தலைப்பு - கந்தபுராண கலாசாரத்தின் கலங்கரை விளக்கம் :

பண்டிதமணி சீ. கணபதிபிள்ளை எழுதிய கந்தபுராண கலாசார நூலில், செந்திநாதையருக்கு அதியுன்னத இடம் வழங்கப்பெற்றுள்ளது. அந்நூலிலே ஐயர் ஆற்றிய பணிகளின் விபரங்கள் சில அத்தியாயங்களைத் தாண்டியுள்ளன. அத்துடன், ஐயரின் படைப்புகளில் சில கலங்கரை விளக்கமாக ஒளிர்ந்து திகழுகப்படுத்துவதை பண்டிதமணி குறிப்பிட்டமை எமது சிந்தனைக்கு வித்தாயிற்று.

“இந்த உபக்கிர மணிகைகளும் (பிரம்ம சூத்திர பாஷ்யத்திலுள்ள உபநிடத உபக்கிர மணிகை, பிரமசூத்திர உபக்கிரமணிகை) ஐயர் அவர்களின் தத்துவப் படமும் அதன் விளக்கமும் யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் (கந்தபுராண கலாசாரத்தின்) கலங்கரை விளக்கங்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும்.”

காசிவாசி செந்திநாதையரின் பணிகளை எடுத்துநோக்கினால் அவர் சைவம், இந்து, சித்தாந்தி, வேதாந்தி, யாழ்ப்பாண கலாசாரம், கந்தபுராண கலாசாரம் போன்ற தத்துவ வரையறைகளைத் தாண்டிய சிந்தனை நிலையில் - உச்சாணிக் கொப்பில் நிற்பதை இன்று நாம் தரிசிக்க முடிகின்றது. இருப்பினும் ஐயரை தமிழ்ச் சமூகத்தில் மீள அறிமுகப்படுத்துவதுடன், ஆய்வுலகில் அவரை மீட்டெடுக்கவும் வேண்டுமெனில், தமிழ்ச் சமூகத்துக்கு நன்கு பரிச்சயமான இடத்திலே ஐயருக்கு ஒரு பீடமமைத்து இப்பணியை ஆரம்பிக்கவேண்டும்; அந்த இடமே கந்தபுராண கலாசாரம்; அந்தப் பீடமே கந்தபுராண கலாசாரத்தின் கலங்கரை விளக்கம்.

இவ்வாறு “அறிந்ததிலிருந்து அறியாததிற்கு மெதுவாக அழைத்துச்செல்லும்” (தூல அருந்ததி நியாயம்) அணுகுமுறையை செந்திநாதையர் பல தடவைகள் கையாண்டிருப்பார். “வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தத் திறன்” எனும் உமாபதி சிவாச்சாரியரின் கருத்தினை, “வேதாந்த சைவம்” என்றோ அல்லது “வேதசாரம் தேவாரம்” என்றோ வேதத்திலிருந்து ஐயர் தொடங்கவில்லை. அதிகம் பரிச்சயமான சைவத்தையும் தேவாரத்தையும் முன்றிறுத்தி “சைவ வேதாந்தம்” என்றும் “தேவாரம் வேதசாரம்” என்றும் தலைப்புகளிட்டு அவர் செய்த நுட்பங்களை என்னவென்பது!

காசிவாசி வழிகாட்டவும், பண்டிதமணி சிந்தனையைத் தூண்டவும் இச்சிறப்பிதழுக்கு கந்தபுராண கலாசாரத்து கலங்கரை விளக்கம் - காசிவாசி செந்திநாதையர் எனும் மகுடம் சூட்டினோம்.

இச் செயற்பாடானது, தமிழ்ச் சமூகத்தினரை அறைகூவியழைத்து, அவர்களுக்கு ஐயரை மீள அறிமுகம்செய்து, அறிஞர் உலகில் செந்திநாதையரை மீட்டெடுக்கும் பயணத்தின் தொடக்கமே!

நன்றி :

இச்சிறப்பிதழ் சிறப்புற உரிய காலத்தில் வெளிவருவதற்கு பலரும் பக்கபலமாக இருந்துள்ளனர். செந்தமிழ் பத்திரிகையில் வெளியான கட்டுரைகளைத் தேரும்போது இரா. சீத்தானை (ஆவண ஆய்வாளர், தமிழ் இணைய கல்விக்கழகம், சென்னை) அவர்கள் தம்மிடம் உள்ளவற்றை எமக்கு தந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் தம்மிடம் இல்லாத பகுதிகளைப் பிறவிடங்களிலிருந்தும் பெற்று எமக்குத் தந்துதவினார். க. கார்த்திகேய சுவம் (தமிழ்நாடு), செந்திநாதையர்மீது கொண்ட பக்தியால் இலங்கை

வந்து, ஐயர் பிறந்த ஊரில் உலாவி, காசிவாசி பற்றி “வாழ்வும் பணியும்” எனும் கட்டுரையை எழுதியவர். அவர், ஈழத்து **கோப்பாய் சுவம்** (ப. சிவானந்தசர்மா) அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட “வைதிகசைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சமயம் (1897)” எனும் நூலை எமக்குத் தந்துதவினார்.

சிறப்பிதழ்களுக்கான கட்டுரைகளை உரிய நேரத்தில் தந்த பேராசிரியர் **நா. சுப்பிரமணியன்** (கனடா), அவர்களுக்கும் பிரவற்மஸீ **ச. பத்மநாதன்** (பீடாதிபதி - இந்து கற்கைகள்பீடம், யாழ். பல்கலைக் கழகம்) அவர்களுக்கும் எமது நன்றி.

கலாநிதி **செல்லத்துரை சுதர்சன்** (பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்) அவர்கள், இச்சிறப்பிதழில் உள்ளடங்கியுள்ள செந்திநாதம் தொகுப்புரையினை பார்வையிட்டு, செப்பனிட்டு எமக்குத் தோள்கொடுத்துள்ளார். அவருக்கு எமது அன்பு என்றும் உரியது.

இச்சிறப்பிதழ் தயாரிப்பின்போது அதற்கான ஆலோசனைகளை வழங்கியதோடு எம்மை ஆதரவோடு உற்சாகமூட்டியவர், பேராசிரியர் **நா. சுப்பிரமணியன்** ஐயா அவர்கள். அவருக்கு நாம் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளோம்; வணக்கங்கள்.

வழமைபோன்று இச்சிறப்பிதழின் அட்டைப்படத்தை வடிவமைத்துதவிய திருமதி **சுதா கோர்** அவர்களுக்கு எம் நன்றி. செந்திநாதையருக்கு புதுப்பொலிவினை அவர் அட்டைப்படத்தில் வழங்கியுள்ளார்.

ஞானம் சஞ்சிகைகளையும் ஞானம் பதிப்பக நூல்களையும் ஆண்டாண்டு காலமாக அழகுற அச்சிடும் **யுன் ஆர்டீஸ்** அச்சக நிறுவனத்தினருக்கும் எமது அன்பு கலந்த நன்றி. கடந்த இருபத்தைந்து வருடகால இணைந்த பயணம், தலைமுறை தாண்டிய நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

ஞானம் குடும்பத்தின் உழைப்பு; ஞானம் சஞ்சிகையின் நிமிர்வு. இச்சிறப்பிதழின் ஒவ்வொரு பக்கமும் உழைப்பின் கதைபேசும்!

நிறைவாக :

தமிழ் ஆர்வலர்களே, வாசகப்பெருமக்களே, படைப்பாளிகளே, நலன் விரும்பிகளே,

வெள்ளி விழா ஆண்டில் தடம்பதிக்கும் ஞானம் சஞ்சிகையின் பயணத்தின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் எமக்குத் தோள்தந்து ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வந்துள்ளீர்கள். அதனை நாம் என்றென்றும் மறவோம்.

காசிவாசி செந்திநாதையர் நூற்றாண்டுச் சிறப்பிதழை தமிழன்னையின் பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கும் இந்த உன்னதமான தருணத்தில் எமது இதயம் கனிந்த நன்றிகளை உங்கள் யாபேருக்கும் தெரிவித்து மகிழ்வு கொள்கின்றோம்.

“பகீரதன் மூலம் வீரவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம்!”

நன்றி

15-05-2024

○ ○ ○

காசிவாசி செந்திநாதையரின்

எழுத்துகளும் சைவச்சிந்தனை மரபிலே அவற்றுக்குரிய முக்கியத்துவமும்

பேராசிரியர் கலாநிதி
நா. சுப்பிரமணியன்

தொடக்கக் குறிப்பு :

இந்து சமயமரபுகளில் முக்கியமான ஒன்றாகத் திகழும் சைவ மரபின் தத்துவ அம்சங்களை - குறிப்பாக, சைவசித்தாந்த தத்துவத்தின் அடிப்படைகளை - விளக்கியுரைப்பதைத் தமது வாழ்நாட்பணியாகக் கருதிச் செயற்பட்டுநின்ற ஈழத்துப் பேரறிஞர்கள் சிலருள் முதல்வரிசையினர் என்பதான கணிப்பைப் பெற்றுள்ள ஒருவர் காசீவாசீ என்ற சுட்டால் அடையாளப்படுத்தப்படுபவரான பேரறிஞர் சி.செந்திநாதையர் அவர்கள் (1848-1924).

ஈழத்தின் வடபகுதியிலுள்ள குப்பியான் என்ற ஊரைச் சார்ந்தவரான அவர் தமது முப்பதுகள் வரையான காலப்பகுதியின்பின்னர் இந்திய வாசியாகவே மாறிவிட்டார். அம்மண்ணில் குறிப்பாகத் தமிழகத்தையே வாழ்விடமாகக் கொண்டு கல்விப்பணி, ஆய்வுப்பணி ஆகியவற்றை மேற்கொண்டிருந்த பத்தாண்டுகள் (1888-1898) வட இந்திய நகரான காசியிலும் வாழ்ந்து ஆய்வுப்பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தவருங்கூட இவ்வாறான பிற்கால வாழ்க்கையிலே இவர் ஈழத்துக்கும் வந்து சென்றுள்ளார்.

இவ்வாறாக பல சூழல்களில் இயங்கிநின்ற அவர் சைவம் என்ற சமய நிலை சார்ந்து ஆழமாகச் சிந்தித்துச் செயற்பட்டுநின்றவர். அவருடைய ஈழத்துவாழ்க்கைசார் இயங்குநிலையானது 19^{ஆம்} நூற்றாண்டிலே ஸீலஸீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் (1822-1879) முன்னின்று வழிநடத்திய சைவப்பேரியக்கத்தோடு தொடர்புடையதாகும்.

ஸீலஸீ நாவலரவர்களின் மேற்படி சைவப்பேரியக்கமானது அக்காலக் கிறிஸ்தவ சமயப்பிரசார முயற்சிகளில்நின்று சைவசமயத்தை - அதாவது, சீவாகமங்கள், தருமுறைகள் மற்றும் சைவம்சார்ந்த புராணநூல்கள் முதலியவற்றின் வழிநின்ற சைவமரபைப் பாதுகாத்து நிலைநிறுத்துவதை நோக்காகக் கொண்டியங்கியதாகும்.

மேற்படி சைவப் பேரியக்கத்திலே நாவலருக்குத் தோள்கொடுத்துத் துணைநின்றதோடு மட்டுமல்லாமல் அவருக்குப் பின்னரும் அவ்வியக்கத்தின் நோக்கை முன்னெடுக்கும் முயற்சியில் அவர் தீவிரகதியில் இயங்கிவந்துள்ளார்.

மேற்சட்டியவாறான சைவ சமயமரபைச் சமகாலச் சமூகமத்தியில் விளக்கியுரைக்க விழைந்த நாவலரவர்கள் அந்நோக்கிற்குச் செயல்படிவந்தரும் வகையில் சொற்பொழிவுகள், நூல்கள் எழுதுதல், பண்டைய நூல்களைப் பதிப்பித்தல், கல்விக்கூடங்களை நிறுவுதல் முதலான பல்வகைச் செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டவர் என்பது தமிழலகம் நன்கறிந்த செய்தியேயாம்.

மேற்கூட்டியவாறான நாவலரின் செயற்பாடுகளில் - குறிப்பாகக் கல்விசார் முயற்சிகளில் இவர் இணைந்தியங்கியுள்ளார். ஆசிரியப்பணி ஆற்றியதோடு கிறிஸ்துசமயப் பிரசார முயற்சிகளுக்கு எதிராக வாதங்களை முன்னெடுப்பதிலும் முன்னின்றுள்ளார்.

இவ்வாறு ஈழத்தின் சைவப்பேரியக்கச் சூழலில் சைவச்சிந்தனையாளராகவும் செயற்பாட்டாளராகவும் இயங்கிநின்ற இவர், தத்துவ ஆய்விலும் கால்பதிக்கத் தொடங்கினார். பின்னர் தமிழகத்திலும் காசிநகரிலும் வாழ்ந்த காலங்களில் அவர் தன்னை, **‘தத்துவ ஆய்வாளர்’** என்ற நிலைக்கு வளர்த்துக்கொண்டார். இதுவே இவருடைய நூலாக்கங்கள் ஊடாக நாம் தெரிந்துகொள்ளும் முக்கிய செய்தியாகும்.

இவ்வாறான இவரின் இயங்குநிலைகள் மற்றும் ஆளுமை வளர்ச்சி அம்சங்கள் ஆகியவற்றை நிறைவாகத் தரிசிப்பதற்கு அவருடைய அனைத்து நூல்களையும் தரிசிப்பது அவசியமாகும். அதற்கான ஆர்வம் உளதெனினும் காலச்சுருக்கத்தைக் கருத்துள்ளகொண்டு அவருடைய எழுத்தாக்கங்களில் **‘வீடயக்கனத் மீக்கவை’** என்ற கணிப்புக்குரிய சில மட்டுமே இங்கு கவனத்திற் கொள்ளப்படுகின்றன. அவற்றினூடாகப் புலப்படும் அவருடைய ஆளுமையம்சங்கள் தொடர்பான குறிப்புகள் சிலவற்றை மட்டும் முன்வைக்கும் முயற்சியாகவே இச்சிறு கட்டுரை அமைகிறது.

இவ்வகையில் இங்கு முதலில் அவருடைய மேற்கூட்டியவாறான சில எழுத்துகள் பற்றிய பொதுவான அறிமுகநிலைக் குறிப்புகள் இங்கு முன்வைக்கப்படுகின்றன. அதனையடுத்து, சைவச்சிந்தனை வரலாற்றில் அவ்வெழுத்துகளின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் பற்றிய எனது அவதானிப்பொன்று சுருக்கமாக முன்வைக்கப்படவுள்ளது.

1. **காசுவாச செந்தநாதையர்ன் எழுத்துகள் - பொது அறிமுகம்.**

செந்தநாதையரின் எழுத்துகளுள் **கந்தபுராண நவநீதம்** (1886) ஸ்ரீ நீலகண்ட சுவாசாரியார் அருளிய **பீரமசூத்திர சுவாத்துவத சைவ பாடியம்** (1907, 2^{ஆம்} பதிப்பு:2005) **வைதிக சத்தாத்துவத சைவ சத்தாந்த தத்துவப்பல வினாவீடை** (1908), **சுவஞானபோத வசனாலங்கார தீபம்** (1916, 2^{ஆம்} பதிப்பு:2003), **தேவாரம் வேதசாரம்** (1917- மீள் பதிப்பு:1996) **சைவ வேதாந்தம்** (1920) ஆகியனவே இங்கு கவனத்துக்கு இடவரப்படுகின்றன.

இவற்றுள் கால அடிப்படையில் முதலாவதாக அமைந்த ஆக்கம் **கந்தபுராண நவநீதம்** ஆகும். இது, தமிழகத்தவரான கச்சியப்ப சிவாசாரியாரின் **கந்தபுராணம்** என்ற பேரிலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ள சைவசித்தாந்தக் கருத்துகளை வகைப்படுத்தி விளக்கும் வகையிலமைந்த முயற்சியாகும்.

நவநீதம் என்ற சம்ஸ்கிருதச் சொல்லானது, **பாலில் இருந்து பெறப்படும் வெண்ணெய்** என்ற பொருளைத்தருவதாகும். **கந்தபுராணம்** என்ற **பாற்கடல்ருந்து கடைந்தெடுக்கப்பட்ட வெண்ணெய் சைவ சத்தாந்த தத்துவமே** என்பதே இந்நூல் உணர்த்திநிற்கும் செய்தியாகும்.

மேற்கூட்டிய **கந்தபுராணம்** என்ற பேரிலக்கியமானது வடமொழியின் **ஸ்காந்தமஹாபுராணம்** என்ற ஆக்கத்தின் ஒருபகுதிக் கதையம்சத்தைத் தழுவித் தமிழில் உருவானதாகும். இத்தமிழ்நூலின் ஆசிரியரான கச்சியப்ப சிவாசாரியார் இவ்விலக்கிய ஆக்கத்தை, **சைவசத்தாந்த தத்துவத்தின் உருவகமாகவே கட்டமைத்துள்ளார்** என்பது இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய முக்கிய செய்தியாகும்.

இவ்வாறுமைந்த இவ்வாக்கத்தின் அடிநாதமான உணர்வோட்டங்களாகத் திகழும் சைவசித்தாந்த தத்துவக் கூறுகளைப் பொது வாசகருக்கு வகைப்படுத்தி எடுத்துதுரைக்கும் நோக்கிலான ஒரு ஆய்வுச் செயற்பாடாகவே **கந்தபுராண நவநீதம்** என்ற தலைப்பிலான இவ்வாக்கம் அமைந்துள்ளது.

செந்திநாதையர் இந்நூலை இயற்றுவதற்கு பின்புலமாக அமைந்த கும்பலார் காரணி தொடர்பான ஒரு குறிப்பையும் இங்கு பதிவுசெய்வது அவசியமாகும். ஈழத்தின் சைவச் சூழலில் **கந்தபுராணம்** பெற்றிருந்த பெரும் மதிப்பே இச்சூழலார் காரணியாகும்.

குறிப்பாக, ஈழத்தின் வடபுலச் சைவச் சூழலின் ஆலய வழிபாட்டு மரபில் ஆண்டுதோறும் **கந்த புராணம்**, **பெரம்புராணம்**, **தருவாதபூரடிகள் புராணம்**, **வீலம்பாரதம்** முதலியவற்றை படிப்பதும் அதற்குப் பொருள் விரித்துரைப்பதும் கடந்த சில நூற்றாண்டுகளாகத் தொடரும் முக்கிய செயன்முறையாகும். இச்செயன்முறையானது **‘புராணப்படனம்’** என வழங்கப்பட்டுவருகிறது. இவ்வாறான புராணப்படனச் செயற் பாட்டில் பெருவழக்காகத் திகழ்ந்துவருவது **‘கந்தபுராண படனம்’**மேயாகும். இதற்கான முக்கியகாரணி அதன், **சைவசித்தாந்த உருவகநிலை** என்ற பண்பே என்பதும் இங்கு நாம் மனங்கொள்ளவேண்டிய செய்தியாகும்.

இவ்வாறான **கந்தபுராண படனச்** செயற்பாடுகள் காரணமாகவும் இத்துடன் தொடர்புடையதான சைவ வாழ்வியல் காரணமாகவும் ஈழத்தின் வடபுலப்பண்பாட்டு நிலையைக் **கந்தபுராணக் கலாசாரம்** என வழங்கும் மரபும் உளது என்பதையும் இங்கு நினைவுக்கு இட்டுவருகிறேன்.¹ செந்திநாதையரவர்கள் தமது வாழ்க்கையின் முற்பகுதியில் ஈழத்தின் மேற்படி **‘கந்தபுராணக் கலாசாரம்’** சூழலில் வாழ்ந்தவர். அச்சூழலில் பெற்ற அறிவு மற்றும் அநுபவங்கள் ஆகியவற்றின் திரண்ட ஒரு **நவநீதமாக** – அதாவது **‘வெண்ணெய்’** ஆகவே அவரின் இக் கந்தபுராண நவநீதம் என்ற ஆக்கம் கொள்ளப்படவேண்டியதாகும்.

செந்திநாதையரின் ஏனைய ஐந்து நூல்களும் அவருடைய தமிழக மற்றும் காசிநகர் வாழ்வுகள் சார் சிந்தனைச் சூழல்கள் சார்ந்து உருவானவையாகும். மேற்கூட்டியவாறான பின்னைய ஐந்து ஆக்கங்கள் பற்றிய அறிமுகங்களை முன்வைப்பதற்கு முன்னராக அவை எழுந்த சிந்தனைச்சூழல்கள் பற்றிய சுருக்கமான குறிப்பொன்றை முன்வைக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது.

செந்திநாதையர் காசியிலும் தமிழகத்திலும் வாழ்ந்தகாலப்பகுதியானது இந்தியமண் சமய பண்பாட்டு நிலைகளில் புதிய பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டிருந்த காலகட்டமாகும். குறிப்பாக, ஆங்கிலக்கல்வி மற்றும் அதனுடாக வந்த ஐரோப்பிய சமய – தத்துவ சிந்தனைகள் ஆகியவற்றுக்கு மத்தியில் சைவம், வைணவம் முதலான சமயங்களும் வேதாந்தம், சித்தாந்தம் முதலிய தத்துவங்களும் தமது மூலாதாரங்களை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியிருந்த காலகட்டமாக அது அமைந்திருந்தது.

குறிப்பாகச் சமயங்கள் ஒவ்வொன்றும் தமது தத்துவ நிலைகள் பற்றிவிரிவான விவாதங்கள் மேற் கொண்டுவந்தன. அச்சூழலில் வாழ்ந்த செந்திநாதையரவர்கள் சைவத்தின் சார்பாக – குறிப்பாக சைவ சித்தாந்தச் சிந்தனைமரபின் சார்பாக – இயங்கிநின்ற பலருடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு எழுத்திலும் கல்விச்செயற்பாடுகளிலும் தீவிரமாக இயங்கி நின்றாள்ளார். இவ்வாறான இவருடைய சூழலார் இயங்கு நிலைகளின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்தனவே மேற்கூட்டிய அவரின் நூலாக்கங்கள்.

இவருடைய **சுவலாணபோத வசனாலங்காரதீபம்** என்ற ஆக்கமானது தமிழின் சைவசித்தாந்த தத்துவ முதலாக்கமான மெய்கண்ட சாத்திரங்களின் வரிசையில் முதலாவது ஆக்கமான மெய்கண்டாரின் **சுவலாண போதத்தை** உரைநடையில் விளக்கியுரைப்பதாகும். இந்நூலின் உள்ளடக்க நிலை மற்றும் சிறப்பு

ஆகியன பற்றி ஈழத்தின் சித்தாந்த மூதறிஞர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்ந்தவரான பண்டிதர் மு. கந்தையா B.A. அவர்கள் (1917-2002) தந்துள்ள மதிப்பீட்டுக் குறிப்பொன்றை இங்கு பதிவுசெய்ய விழைகிறேன்

“சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபம் என்ற நூல் சிவஞான போதத்தின் வெளிப்படையப் பொருள், குறிப்புப் பொருள் அனைத்தும் கற்போருள்ளத்தில் அச்செழுத்தாகப் பதிய வைக்கும் விசேட உத்தியோகு கூடியது. தமக்குச் சிவஞானபோதப் பொருளில் தெளிவு பிறக்க உதவியது செந்திநாதையரின் வசனாலங்கார தீபந்தான் எனத் திரு. க. வச்சிர முதலியார் பாராட்டக் கேட்டதுண்டு”⁽²⁾

தேவாரம் வேதசாரம் என்ற ஆக்கமானது **ஓப்பியல் நோக்கு** என்ற வகையில் அமைந்ததாகும். தமிழின் பக்தியிலக்கியப் பரப்பின் ஒரு பகுதியான தேவாரங்களுக்கும் வடமொழியின் **வேதமரபு**க்கும் இடையிலான உள்ளடக்க நிலையிலான நெருக்கத்தை அடையாளங்காட்டும் முயற்சியாக இது அமைந்துள்ளது. இதனூடாக தமிழின் திருமுறை இலக்கியங்கள் சுட்டும் சைவசமய மரபானது வடமொழியின் வேதங்கள் உபநிடதங்கள் முதலியன முன்வைத்த சிந்தனைகளின் தொடர்ச்சி என்ற கருத்தாக்கம் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஏனைய மூன்று ஆக்கங்களும் வடமொழியிலுள்ள உபநிடதங்கள் மற்றும் பிரம்ம சூத்திரம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட தத்துவநிலைசார் எழுத்தாக்கங்களாகும்.

இம்மூன்றனுள் **ஸ்ரீ நீலகண்ட சுவாசாரியார் அருளிய ப்ரமசூத்திர சுவாத்துவத சைவ பாடியம்** என்ற ஆக்கமானது பிரம்ம சூத்திரத்துக்கு நீலகண்ட சிவாசாரியார் எழுதியுள்ள **பாடியம்** எனப்படும் பேருரையின் தமிழாக்கமாகும்.

உபநிடதங்கள் எனப்படுபவை வேத இலக்கியப்பரப்பின் இறுதிப் பகுதிகளாகும். இந்து சமயம் என இன்று வழங்கும் சைவம், வைணவம், சாக்தம் முதலிய பல்வேறு சமயப்பிரிவுகளின் தத்துவஞானப் பகுதிகளுக்கான எண்ணக்கருக்கள் பலவற்றைக்கொண்ட **சிந்தனைக் களஞ்சியமாக** வடமொழியின் இவ்வுபநிடதப் பரப்பு திகழ்கின்றது. இவ்வாறான உபநிடதங்கள் பலவற்றின் சிந்தனைகளின் சாராம்சத் தொகுப்பாக உருவான ஒரு நூலாக்கமே **ப்ரம்ம சூத்திரம்** என்ற பெயரில் வழங்கி வருகின்றது.

இதற்கு சங்கரர், இராமானுசர், மத்துவர் மற்றும் நீலகண்டர் முதலிய பலர் உரைகள் எழுதியுள்ளனர். சங்கரர் எழுதிய உரையானது **ப்ரம்மம்** என்ற **உயர்தன் மூலப் பொருள்** (பரம்பொருள்) பற்றிப் பேசுவதாக அமைந்ததாகும். இவ்வாறான பிரம்மநிலைபற்றிப் பேசும் சங்கரரது கருத்தாக்கமானது தத்துவநிலையில் **சித்துவதம்** என வழங்கப்படுவருகிறது. இராமானுசர், மத்துவர் முதலியோர் மேற்படி பிரம்மத்தை வைணவத்தின் தனிப் பெருங்கடவுளான விஷ்ணுவாகத் தரிசித்து விளக்கம் தந்தனர். தத்துவ நிலையிலும் இவர்கள் வேறுபாடுகள் காட்டினர். இராமானுசர், மத்துவர் ஆகியோருடைய உரைகளினூடாக உருவான தத்துவங்கள் முறையே, **வ்ரீட்டாத்துவதம்** மற்றும் **துவதம்** ஆகிய பெயர்களாற் சுட்டப்படுவன. இவை பொதுவாக இந்தியச் சிந்தனைமரபில் ஆர்வமுடையோர் அறிந்திருக்கக்கூடிய செய்திகளாகும்.

இங்கு நாம் நோக்கும் செந்திநாதையர் மொழிபெயர்ப்பான **நீலகண்டரின் உரையானது** மேற்படி நோக்குநிலைகளிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். மேலே சங்கரர் சுட்டிய பிரம்மத்தை நீலகண்டரின் உரையானது சைவசமயத்தின் பதியாகிய சிவன் என்ற தெய்வமாக அடையாளப்படுத்தியது.

சங்கரரின் **சித்வைத** தத்துவமானது, **பீரம்மம்** என்ற **உயர்தன் மூலப் பொருள்** மட்டுமே உண்மையானது எனக் கூறுவது. அதனால் அதனை **ஏகான்மவாதம்** எனப்படும் மரபும் உளது. இந்த **ஏகான்மக்** கருத்தாக்கத்தை நீலகண்டரின் உரை மறுக்கிறது. இது **பீரம்மம், உயிர், மாயை** ஆகிய முப்பொருள்கள் பற்றிப்பேசும் தத்துவமாகும். இவ்வகையில் நீலகண்டரின் உரையானது சைவ சித்தாந்தத்துக்கு மிக நெருக்கமானதாகும். செந்திநாதையர் **ஸ்ரீ நீலகண்ட சுவாசாரியார் அருளிய பீரம சூத்திர சுவாத்துவத சைவ பாடியம்** என்ற ஆக்கத்தை மொழிபெயர்க்க முற்பட்டதான செயற்பாட்டை இப்பின்புலத்திலேயே நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

அதாவது **சைவசித்தாந்தத்துக்கு மிக நெருக்கமாக உள்ள ஒரு வேதமரபு சார் மூலாதாரம், என்ற வகையிலேயே செந்திநாதையருடைய பார்வை இதில் ஆழமாகப் பதிந்தது** என்பது உய்த்துணரக்கூடியதேயாம். காசியிலே அவர் வாழ்ந்த காலப்பகுதியில் கிடைத்திருக்கக்கூடிய வாய்ப்புகள் வடமொழிசார்ந்த இந்த மூலாதாரத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவும் துணைபுரிந்திருக்கின்றன என்பதும் கூட உய்த்துணரக்கூடியதேயாம்.

இவர் தமது இம் மொழிபெயர்ப்பாக்கத்துக்கு எழுதியுள்ள உபநிடத உபக்கிரமணிகை, பிரமசூத்திர உபக்கிரமணிகை ஆகிய தலைப்புகளில் இரு முன்னினைப்புகளைத் தந்துள்ளார். (**உபக்கிரமணிகை** என்ற வடசொல்லானது **பாயீரம்** என்ற பொருள் தருவதாகும்.) இவ்விரு பாயிரங்களும் செந்திநாதையரின் ஆய்வுப்புலமையின் தலையாய எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொள்ளப்படுவன.

இவ்வாறமைந்த நீலகண்டரின் உரையிலே உபநிடதங்கள் மற்றும் **பீரம்மசூத்திரம்** ஆகியவற்றின் மூலபாடநிலை பற்றிய சர்ச்சைக்குரிய பல கருத்துகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அத்துடன் நீலகண்டரின் காலம் பற்றியும் இதுவரை தெளிவான வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கிடைக்கவில்லை என்பதும் இங்கு நமது கவனத்துக்குரிய செய்தியாகிறது. இவை எதிர்காலத்தில் தீர்வுகாணப்படவேண்டியவையாகும்.

மேற்படி நீலகண்டரின் பாடியத்தை மொழிபெயர்க்கும் முயற்சியில் செந்திநாதையர் பெற்ற அறிவுசார் அநுபவங்களின் விளைபொருள்களாகவே அவரின் பின்னைய இரு ஆக்கங்களும் அமைந்துள்ளன. **வைதிக சித்தாத்துவத சைவ சித்தாந்த தத்துவப்பல வினாவீடை** என்ற ஆக்கமானது மேற்படி நீலகண்டரின் **‘சித்தாத்துவத’** தத்துவத்தை வினாவிடை நிலையில் எடுத்துரைக்கும் ஒரு கல்விசார் செயற்பாடாக அமைந்ததாகும்.

சைவ வேதாந்தம் என்ற நூலானது மேலே நாம் நோக்கிய நீலகண்டரின் **பீரமசூத்திர சுவாத்துவத சைவ பாடியம்** என்பதான நூலின் உரைவிளக்கங்களை மையப்படுத்திச் செந்திநாதையரால் புதியதாகக்

“சைவசித்தாந்த அடிப்படைகளுக்கு வேத மரபில்,
மூலம் காணமுற்பட்ட காசிவாசி செந்திநாதையர்
அவர்கள் நாளடைவில் சைவ வேதாந்தம்
என்பதான புதிய கருத்தாக்கம்
நோக்கி நகர்ந்துள்ளார்”
என்பதே எனது அவதானிப்பு ஆகும்.

கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு தத்துவ நூல் எனக் கொள்ளக்கூடியதாகும். **பீரம்ம சூத்திர மரபு சார்ந்த சைவம்** என்பதைச் சுட்டும் வகையிலேயே **சைவ வேதாந்தம்** என்ற தலைப்பு இந்நூலுக்கு அமைந்துள்ளது என்பதை இதன் உள்ளடக்கம் உணர்த்தி நிற்கிறது.

சைவ வேதாந்தமானது சுவபெருமானைப் பீரத் பாதக்கும் வேதாந்தம் எனவும் சைவ சமயங்களுக்கும் வேதாந்தம் எனவும் பொருட்படும். ⁽³⁾

எனச் செந்திநாதையரே இந்நூலின் பொருண்மையச் சுட்டியுணர்த்தியுள்ளார். (பிரதிபாதித்தல் என்பது விளக்கியுரைத்தல் எனப் பொருள்தரும் வடசொல்லாகும்.)

2. சைவ சித்தாந்தச் சிந்தனை மரபில்

செந்திநாதையரின் எழுத்துகளுக்கும் முக்கியத்துவம்.

இவ்வகையில் வெளிப்படையாகவே புலப்படும் அம்சம் வடமொழியின் வேதமரபுசார் சிந்தனை களுக்கு அவர் வழங்கியுள்ள **சிறுபுக்கவனம்** ஆகும். **ஸ்ரீ நீலகண்ட சீவாசாரியார் அருளிய பீரமூத்திர சுவாத்துவ சைவ பாடியம்** என்ற தமிழாக்க நூலும் **தேவாரம் வேதசாரம்** மற்றும் **சைவ வேதாந்தம்** ஆகியன இவ்வகையில் முக்கிய சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

சைவசித்தாந்தச் சிந்தனை மரபுக்கு வேதங்களும் சிவாகமங்களுமே மூலாதாரங்கள் என்ற கருத்து பொதுவாக நிலவிவந்தாலும் **‘சீவாகமங்களே சிறப்பான மூலாதாரங்’** எனக் கொள்ளப்பட்டுவந்தன என்பது சைவச் சிந்தனையாளர்கள் பலரும் அறிந்த பொதுவான செய்தியேயாகும். **‘வேதம் பொது; ஆகமம் சிறப்பு’** என மரபாக வழங்கிவரும் சொற்றொடரும் இதனை உணர்த்துவதேயாம்.

இவ்வாறான சைவசித்தாந்தச் சிந்தனை மரபிலே வேதமரபுக்குரிய முக்கியத்துவத்தை அழுத்திப்பேசும் வகையிலான கருத்துகள் தமிழிலுள்ள அத்தத்துவ மூலநூல்களும் கி.பி. 13-14^{ஆம்} நூற்றாண்டுகளில் உருவானவையுமான மெய்கண்டசாத்திரங்களிலேயே இடம்பெறத்தொடங்கிவிட்டன என்பதும் இங்கு நமது கவனத்துக்குரிய செய்தியாகிறது. இதற்கு, மெய்கண்ட சாத்திரங்களிலொன்றும் உமாபதிசிவாசாரியாரால் இயற்றப்பட்டதுமான **சீவப்பீரகாசம்** என்ற நூலின் பாயிரத்தில் இடம்பெற்றுள்ளதான, **வேதாந்தத் தெனீ வாம் சைவ சித்தாந்தத்தன் இங்கு தெனீக்கல் உற்றாம்** என்ற தொடர் (பாடல் :7) முக்கிய சான்றாகிறது.

மேற்படி தொடரிலே **வேதாந்தம்** என்ற சொல்லானது பொதுவாக வேதமரபுசார் சிந்தனைப் பிரிவொன்றைச் சுட்டிநிற்பதுதாகும். குறிப்பாக வேத இலக்கியத்தின் இறுதிப் பகுதியான உபநிடதங்களையும் அவற்றின் சாராம்சமாக உருவான **பீரம்ம சூத்திரம்** என்ற நூலாக்கத்தையும் அதற்குச் சங்கரர் எழுதிய உரையின் தெளிபொருளான **அத்தைவதம்** கருத்தாக்கத்தையும் சுட்டிநிற்பதாகும். இவ்வகையில், வேதமரபின் சிந்தனைத் தொடர்ச்சியையே வேதாந்தம் என்ற சொல் அடையாளப்படுத்திநிற்பது வெளிப்படை. **இவ்வாறான, வேதமரபுசார் சிந்தனைகளிற் கால்கொண்டதாகவும் அம்மரபின் உள்ளீடுகளின் தெனீபொருளாகவும் அமைந்த ஒரு தத்துவமே சைவசித்தாந்தம்** என்பதையே மேற்படி தொடர் மூலம் உமாபதிசிவாசாரியார் உணர்த்திநிற்கிறார் என்பதை உய்த்துணர் முடிகின்றது.

உமாபதியாரின் இக்கூற்றானது, சைவசித்தாந்தத்தை வேதமரபுக்கு - குறிப்பாக, **உபநிடத-பீரம்மசூத்திர - அத்தைவத சிந்தனைகளுக்கு** - நெருக்கமாக - இட்டுச்செல்வதென்பது வெளிப்படை.

இவ்வாறாகச் சைவ சித்தாந்தத்தை வேதமரபுக்கு நெருக்கமாக இட்டுச்செல்லும் வகையான சிந்தனையானது உமாபதியாருக்குப் பின்வந்த தமிழறிஞர்கள் மத்தியிலும் நிலவிவந்துள்ளது. குறிப்பாக **குமரகுருபுரர் தாயுமானார்** ஆகியோரின் பாடல்களிலும் இவ்வகைச் சிந்தனைத் தொடர்ச்சியை நோக்கியுணர் முடியும்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சைவசித்தாந்த அறிஞர்களிலொருவரும் **சுவஞான போதம்** மெய்கண்ட சாத்திர முதனூலுக்கு **மாயாபடியம்** என்ற பேருரையைத் தந்தவருமான சிவஞான முனிவர்கூட (1753-1785) சைவசித்தாந்தத்தின் **வேதமரபுத்தொடர்ச்சி** பற்றிச் சிந்தித்துள்ளார். குறிப்பாக மேலே நாம் நோக்கியதான நீலகண்டசிவாசாரியாரின் **ஸ்ரீமதூத்தர சுவாத்துவத சைவபாடியம்** என்ற வடமொழிநூலின் கருத்துகளையொட்டி அவர் விவாதித்துள்ளார் என்பதையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது.⁽¹⁾

இவ்வாறாக மெய்கண்ட சாத்திரங்களின் பின்னரும் பலரால் தொடர்ந்தும் விவாதிக்கப்பட்டுவந்தது மானதுள்ள ஒரு விடயப்பரப்பிலேயே காசிவாசி செந்திநாதையரும் ஆழமாகக் கவனம் செலுத்தியுள்ளார் என்பதே இங்கு நமது கவனத்துக்குரிய செய்தியாகிறது.

மெய்கண்ட சாத்திர மரபில் அமுத்தம்பெறத் தொடங்கிவிட்ட ஒரு கருத்து நிலையை மேலும் ஆய்வுநிலையில் தெரிந்து தெளியும் ஆர்வத்தின் உந்துதலாலேயே செந்திநாதையர் **ஸ்ரீ நீலகண்ட சுவாசாரியாரின் ஸ்ரீமதூத்தர சுவாத்துவத சைவ பாடியம்** என்ற நூலைக் கற்க முயன்றுள்ளார்; அதன் தொடர்ச்சியாக அதனைத் தமிழாக்கியுமுள்ளார்.

இம்முயற்சிமூலம் தன் ஆளுமையை அகலப்படுத்தியும் ஆழப்படுத்தியும் வந்த அவரின் சிந்தனைத் தேறல்களாக நமக்கு கிடைத்தவையே **தேவாரம் வேதசாரம்** மற்றும் **சைவவேதாந்தம்** ஆகிய பிற்கால ஆக்கங்கள் என்பதே எனது கணிப்பாகும். இத்தொடர்பில் அவர் பயன்படுத்தியுள்ளதான **சைவவேதாந்தம்** என்ற சொல்லாட்சியின் முக்கியத்துவம் தொடர்பான எனது அவதானிப்பொன்றையும் இங்கு பதிவுசெய்ய விழைகிறேன்.

சைவசித்தாந்த அடிப்படைகளுக்கு வேத மரபில், மூலம் காணமுற்பட்ட காசுவாசி அவர்கள் நாளடைவில் சைவ வேதாந்தம் என்பதான புதிய கருத்தாக்கம் நோக்க நகர்ந்துள்ளார்.

என்பதே எனது அந்த அவதானிப்பு ஆகும்.

இவ்வாறான புரிதலுக்குரிய அவருடைய ஆளுமையின் பரிமாணங்கள் மற்றும் பரிணாமங்கள் ஆகியன பற்றி மேலும் அறிவதற்கு அவருடைய ஆக்கங்களானத்தையும் மையப்படுத்தி விரிவான ஆய்வுகள் நிகழ்த்தப்படவேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை ஆய்வுலகின் முன்வைத்து எனது இக்கட்டுரையை நிறைவு செய்கிறேன்.

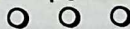
குறிப்புகளும் சான்றுகளும் :

(1) இவ்விடயங்கள் பற்றிய மேலதிகவிபரங்களுக்குப் பார்க்க: **கந்தபுராணம் - ஒரு பண்பாட்டுக் களஞ்சியம்** என்ற தலைப்பிலான எனது நூல். கலைஞன் பதிப்பகம், சென்னை. 2002

(2) பண்டிதர் மு. கந்தையா, B.A. **சைவ சித்தாந்த வீளக்க விருத்தியில் யாழ்ப்பாண அறிவியல் மேதைமன் சுவருகள்** - திருவாட்டி லீலாவதி இராமநாதன் நினைவுப் பேருரை. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம். (12-செப்.1994). ப.15. (இவ்வுரைப்பிரதியை உதவியவர்: கலாநிதி தி. செல்வ மனோகரன், சைவசித்தாந்தத் துறை - யாழ். பல்கலைக்கழகம்.)

(3) ஸ்ரீ காசிவாசி செந்திநாதையர், **சைவ வேதாந்தம் - உபோந்தாதம், தொடக்கப்பகுதி**, ஸ்ரீ ராமசுந்திரவிলাசம் அச்சியந்திரசாலை, மதுரை. 1920.

(4) இத்தொடர்பில் மேலதிக புரிதலுக்குப் பார்க்க : **முனைவர் கோ. ந. முத்துக்குமாரசுவாமி, 'சுவாத்துவத பாடியம் - ஓர் அறிமுகம்' தமிழ் வறிந்து இணைய இதழ் - ஒக்டோபர் 1, 2013**

காசிவாசி செந்திநாதையரின்

'தேவாரம் வேதசாரம்' எடுக்கியமீழ்

சிவபரகதித்துவம்

ஈழத்து சைவசித்தாந்த புலமையாளர் வரிசையில் காசிவாசி செந்திநாதையர் ஒரு தனித்த ஆளுமையாளர் ஆவார். இவர் எழுபத்தாறு ஆண்டுகள் வாழ்ந்த பெருந்தகை ஆவார். கி.பி. 19^{ஆம்} நூற்றாண்டின் பின்னரான தசாப்தங்களும், 20^{ஆம்} நூற்றாண்டில் இரண்டரை தசாப்தங்களும் வாழ்ந்தவர். வைதிக மரபில் சைவ மரபை நலைநறுத்தியவர். வேதாந்த மரபில் நிலைகொண்ட சமூகத்திற்கு வேதாந்தத் தெளிவே சைவ சித்தாந்தம் எனும் கோட்பாட்டு முறைமையை நூல்களுடாக விளக்கியவர். சமஸ்கிருதமொழி, தமிழ்மொழி, ஆங்கிலமொழி ஆகியனவற்றில் சிறந்த பாண்டித்தியம் பெற்றவர். நாற்பத்தைந்திற்கும் மேற்பட்ட நூல்களையும், எண்ணிறைந்த பத்திரிகைக் கட்டுரைகளையும், கண்டனப் பிரசுரங்களையும் எழுதியவர். காசீவாசி எனும் அடைமொழியுடையவர். வட மொழிச் சைவசித்தாந்த மரபை நன்கு விளங்கிக் கொண்ட புலமையாளர். ஆழமான சிந்தனையுடையவர். பிரம்மசூத்திர நீலகண்ட சிவாச்சாரியாரின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு, சைவ வேதாந்தம், தேவாரம் வேதசாரம், சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம், கந்தபுராண நவனீதம் முதலானவை உயர்ந்த புலமைத்துவத்தின் தனித்த அடையாளங்கள். இவரது நூல்கள், கட்டுரைகள் என்பன இப்பெருந்தகை சிவபதமெய்தும் நூறாண்டுகள் கழிந்த பின்னும் சிந்தனைக்கு விருந்தளிக்கும் கருத்தாழம்மிக்க படைப்புகளாகும்.

பிரஹ்மஸ்ரீ ச. பத்மநாதன்
பீடாதிபதி
இந்துக்கற்கைகள் பீடம்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

இப்படைப்புகளின் வரிசையில் தேவாரம் வேதசாரம் எனும் நூலை அடியொற்றி அப்பெருந்தகையின் அகலவிரிந்த புலமையை நோக்குவோம்.

கல்விப் பண்புலம் :

ஆபத்ஸார, தைத்தருவ, காஸ்யப, எனும் மூன்று ரிஷிகளை ப்ரவரமாகக் கொண்டவரும், ஆபஸ்தம்ப சூத்திரத்தை பின்பற்றுவவரும், யசூர் வேதத்தை அத்யாயனம் செய்யும் மரபில் தோன்றிய இவர் தமது நித்யகர்மா அனுஷ்டானத்துடன் வேத அத்யாயனத்தையும் சிறப்பாக மந்திரங்கள், சம்விறிதை, பிராமணம், ஆரணியகம், உபநிடதம் என்பனவற்றை அத்யாயனம் செய்து வரலானார். அத்துடன் வேதாகமங்களான சிதை, வியாகரணம், ஜோதிஷம், சந்தஸ், திருத்தம், கல்பம் என்பனவற்றையும் கற்றுத் தெளிந்தார். இத்துடன் உபநிடதங்களில் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்றார். சமுதாய மரபிற்கு ஏற்ப இதிகாச புராண படனம், செந்திநாதையரின் அறிவுரைகளின் சிந்தனை விருத்திக்கு விருந்தாய் அமைந்தன.

யாழ்ப்பாணத்து சைவமரபில் பிரசங்க மரபைச் செவிமடுக்கும் பண்புடைய இவர் கந்தபுராணபடனம், திருமுறை முற்றோதல், திருவாசக முற்றோதல், தலபுராணபடனம், சற்சங்கம், சைவ நற்பிரசங்கம், கதாகாலட்சேபம், திருவாதவூரடிகள் புராணம் முதலாகச் சைவ சாஸ்திர நூல்களை படனம் செய்யவும் சந்தர்ப்பத்தையும் பங்குகொள்ளும் முறைமைகளையும் நாட்டத்துடனும் ஈடுபாட்டுடனும் பெற்றுக் கொண்டார்.

நல்லூர் ஸீலஸீ **ஆறுமுகநாவலரது** கைவ சமய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனையில்,

“எவ்வொருவன் எச்சமயத்தைச் சார்ந்தவனாக இருப்பினும் அச்சமய இலக்கியங்களை
ஐயம் திரிபறக் கற்றவனாக இருத்தல் வேண்டும்”

எனும் சிந்தனை மரபில் கைவசமய நெறிமுறையில் பரந்த புலமையும் பாண்டித்தியமும் பெற்றார்.

அதேவேளை நீர்வேலி சிவசங்கர பண்டிதரது மாணவனான **கதீரகாம ஐயர்** செந்திநாதயரின் தாய்
மாமனாவார். இவரிடம் மரபுவழி தமிழ், சம்ஸ்கிருத இலக்கண இலக்கியங்களை ஐயம் திரிபறக் கற்றார்.
அத்துடன் யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரியில் பத்தாண்டுகள் ஆங்கிலக் கல்வி கற்று ஆங்கிலமொழியிலும்
புலமை பெற்றார். தமிழ்மொழியில் மிகுந்த தேர்ச்சி பெறுவதற்காக நல்லூர் **சம்பந்தப்பிலவர்டம்** இலக்கண
இலக்கிய நுட்பங்களைக் கற்றுக்கொண்டார்.

தென்னிந்தியா கேரள தேசத்து திருவனாந்தபுரத்தில் **அப்பா சாஸ்திரர்கள்**, **அனந்த கருஷ்ண
சாஸ்திரர்கள்** ஆகியோரிடம் சம்ஸ்கிருத காவ்யம், தர்க்கம், வியாகரணம் முதலான உயர் சம்ஸ்கிருத மொழிப்
புலமையை ஐயந்திரிபறக் கற்றுக்கொண்டார். செந்திநாதையர் கைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களுள் முதன்மையுடைய
சிவாகமங்களை கற்பதற்கு சிவதீட்சை அவசியம் எனக்கருதி தென்னிந்தியா, திருப்புகலூர் ஸீலஸீ
சோமசுந்தர சிவாச்சாரியாரினால் சமய, விசேட, நிருவாண தீட்சைகளும் வழங்கப்பெற்று சிவாச்சாரிய அபிஷேக
மும் செய்யப்பெற்று **அகோர சீவாச்சாரியார்** எனும் தீட்சை நாமமும் பெற்றார். அது முதலாக நியமம்
தவறாது சிவபுகை செய்து வந்தார். இதன் பயனாய் **சாம்பவரு** எனும் கௌரவத்திற்குரியவரானார்.

வைதிக சைவம் :

வேதங்கள் போற்றும் மரபு வைதிக மரபு, சிவாகமங்கள் போற்றும் மரபு சைவமரபு. இவையிரண்டும்
இணைந்த தன்மையே வைதிக சைவம் என்பர். இதனை இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி, **ச.கணபதிப்பிள்ளை**
பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“எமது சைவம் வைதிக சைவம், வைதிகம், வேதசம்பந்தம், சைவம் சிவசம்பந்தம், வித்-
அறிவு. வித் என்பதிலிருந்து பிறந்தது வேதம். வைதிகம் அறிவு நெறி – வேதநெறி எனவும்
படும். சைவம் சிவநெறி, அருள்நெறி எனப்படும். அறிவு நெறியாகிய வைதிகம் சைவத்திற்
சென்று முற்ற வேண்டும்.

அங்ஙனம் சென்று முற்றாவழி அவைதிகமாம். சைவம் வேத நெறியாகிய வைதிகத்திக்கு
வழிவருவது. அங்ஙனம் வராதது அசைவமாகும்.

வைதிகம் – உடல். சைவம் – உயிர், உயிரைப் பிரிந்தவழி உடல் எனலாம். உடம்பாலாய்
பயனைப் பெறாது. உயிர் பிரிந்த வழி அவ்வயிர் எனலாம்.”

இத்தகைய வைதிக சைவ மரபினையே செந்திநாதையர் போற்றுகின்றார்.

தேவாரம் வேதசாரம் :

செந்திநாதையர் திருமுறைகளின் பெருமைகளைக் கூறுவதற்கும், திருமுறைப் பாசுரங்களில்
கூறப்பட்ட சிவபரத்துவ உண்மைகளை அறிந்து கொள்வதற்குமான மிகப்பரந்த அறிவு மரபின் முக்கியத்து
வத்தை வைதிக சைவ மரபில் விளக்கும் நூலே **தேவாரம் வேதசாரம்** என்பதாகும்.

இந்நூல் பிங்கல வருடம் (1917) சித்திரை மாதம் சென்னை சைவ வித்தியானுபாலன யந்திரசாலையில் **ஜண்டாளம்மையெனப் பெயரிய மங்கையர்க்கரசியால்** பதிப்பாக்கப்பட்டதாகும்.

இந்நூலுக்கு கூரியனார் கோவில் **ஸ்ரீலக்ஷ்மி முத்துக்குமார தேசிகர், சுவாமிநாத பண்டிதர்** ஆகியோரது சிறப்புப் பாயிரங்களும் **ச.ஏகாம்பரன் மங்கையர்க்கரசர்** என்பவரது விசேஷ விஞ்ஞாபனத்தைக் கூறும் விடயங்களும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. விஷய அகராதி, அனுக்கிரக மணிகையைத் தொடர்ந்து உபோற்காதம் காணப்படுகின்றது. உபோற்காதம் முதலாக பக்கம் 1 ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. 80^{ஆம்} பக்கத்தில் நூல் ஆரம்பமாகின்றது. 405 பக்கம் வரையாக 112 தலைப்புக்களில் **திருமுறைகளுள் சுவரதத்துவ சைவம்** பற்றிக் காணப்படுகிறது. விடயங்கள் மிக விரிவுபடப் பேசப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு விடயங்களிலும் திருமுறைப்பாடல்கள் இறுதியாக இடம்பெறுகின்றது. அதற்கு முன்னதாக முற்குறிப்பிட்ட **சுவரதத்துவம்** தொடர்பான விடயம் எத்தகைய சாஸ்திரத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூறப்படுகின்றது என்றும், அதற்கான கதை / தாரதம்யம் / விளக்கம் மூல நூலில் குறிப்பிட்டவாறு சுட்டப்பட்டு அதற்கு தமிழ் ஒலி வடிவம் கொடுக்கப்படுவதுடன் அதற்கான தமிழ்மொழி பெயர்ப்பும் சுட்டப்படுகின்றது. மேற்கூறிய விடயங்கள் இத்தகைய சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டமை தொடர்பான முழு விபரமும் சுட்டப்பட்டுள்ளமை இங்கு அவதானத்திற்குரியது.

இதற்கு உதாரணமாக அட்ட வீரட்டச் செயல்களைச் சுட்டலாம்.

1.	பிரமன் சிரம் கொய்தது	பக். 275
2.	யானைத்தோல் போர்த்தியமை	பக். 257
3.	மன்மதனை எரித்தமை	பக். 118
4.	முப்புரம் எரித்தமை	பக். 342
5.	ஜலந்தரன் வதம்	பக். 250
6.	அந்தகன்வதம்	பக். 214
7.	தக்கன்வதம்	பக். 386
8.	யமன்வதம்	பக். 179

முதலானவை சுட்டிக்காட்டப்பட்டு இவ்விதமாக சிவபரத்துவம் 112 சுட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

தேவார வேதசார நூலின் மேற்கோட் பட்டியல் :

செந்திநாதையர் திருமுறைகளின் உட்பொருள் / மறைபொருள் விளக்கத்திற்கு எண்ணிறந்த சாஸ்திரங்களை முதற் பிரமாண நூல்களாகச் சுட்டுகின்றார். அவற்றினை நோக்குவோம்.

1. இருக்கு வேதம்	2. யசுர் வேதம்	3. தைத்தீரிய ஆரண்யம்
4. சுருதி	5. ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம்	6. பிருகதாண்ய உபநிடதம்
7. சாந்தோக்ய உபநிடதம்	8. கபோபநிடதம்	9. முண்டக உபநிடதம்
10. பிரஸ்ன உபநிடதம்	11. ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிடதம்	12. சரய உபநிடதம்

13. கடவல்லி உபநிடதம்	14. கைவல்ய உபநிடதம்	15. அதர்வ சிகோபநிஷத்
16. மைத்ராயண உபநிஷத்	17. ப்ருஹத் ஜாபால உபநிஷத்	18. காலாக்னி ருத்ரோபநிஷத்
19. வேதாந்த சூத்திரம்	19. ருத்ராஷ்ட ஜாபல உபநிஷத்	21. பிரம்ம சூத்திர சைவபாஷ்யம்
22. சிவாகமம்	23. வாதுளாகமம்	24. சிந்தியாகமம்
25. காரணாகமம் (பூர்வம்)	26. ஸ்வாயம்புவ ஆகமம்	27. சர்வஞானோத்தர ஆகமம்
28. மஹாபாரதம்	29. உத்தரமீமாம்சை-சைவயாஷ்யம்	30. இராமாயணம்
31. ஸ்காந்த புராணம் - சம்பவ காண்டம்	32. ஸ்காந்த புராணம் - உபதேச காண்டம்	
33. ஸ்காந்த புராணம்	34. ஆதித்ய புராணம்	35. கூர்ம புராணம்
36. லிங்க புராணம்	37. பராசுர புராணம்	38. மாவை புராணம்
39. மத்ஸ்ய புராணம்	40. வாயு சம்ஹிதை	41. கைலாச சம்ஹிதை
42. தர்ம சம்ஹிதை	43. அகஸ்த்ய சம்ஹிதை	44. வாயு சம்ஹிதை
45. சங்கர சம்ஹிதை	46. காலோத்தராகமம்	47. யாக்ஞலக்ஷ்ய ஸ்மிருதி
48. யோக சூத்திரம்	49. வருண பத்ததி	50. சுவரஹஸ்யம்
51. சர்வ சுரோதர சங்கிரகம்	52. அபியுக்த சூக்த	53. சிவஞான சங்கிரகம்

ஆகிய நூல்களிலிருந்து பல்வேறு நிலைகளிலும் மேற்கோள்கள் மிகத் துல்லியமாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. உதாரணத்திற்கு இருக்கு வேதம் எனில் மண்டலம், சூக்த எண், பாடல் எண் என்பன சுட்டப் பட்டுள்ளன. இவ்விதமும் மேற்கோள்கள் யாவும் விளக்கமுறச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

தனித்துவமும் சிறப்பும் :

செந்திநாதையர் தேவாரம் வேதசாரம் எனும் நூலினுடாக திருமுறைகளைத் தந்த அருளாளர்கள் கூறும் செய்திகள் மற்றும் சிவபரத்துவம் முதலானவை வைதிக சைவ மரபின் அடையாளமாக வேதவழி வந்த சாஸ்திர இலக்கியங்களிலும் இதிகாச புராணங்களிலும் விரிவுபடக் கூறப்பட்ட விடயங்களே இரத்தினச் சுருக்கமாகக் கூறப்படுகின்றன. தமிழ்வேதம் எனத் தனியே வைதிக சைவ மரபின் சாஸ்திர அறிவின்றி அறிந்து கொள்ளல் எளிதன்று என்பதுடன், மிகவும் தொன்றுதொட்டு வேதங்களிலும், சிவாகமங்களிலும், புராணங்களிலும் பரந்துபட்டதாகப் பேசப்படும் சிவபரத்துவம் ஒன்றுதொடுத்து நோக்கப்படுகின்றமை இந் நூலுக்கான தனித்துவமும் சிறப்பும் ஆகும்.

தேவாரம் வேதசாரம்

தமிழ்வேதம் எனத் தனியே வைதிக சைவ மரபின் சாஸ்திர அறிவின்றி அறிந்து கொள்ளல் எளிதன்று என்பதுடன், மிகவும் தொன்றுதொட்டு வேதங்களிலும், சிவாகமங்களிலும், புராணங் களிலும் பரந்துபட்டதாகப் பேசப்படும் சிவபரத்துவம் ஒன்றுதொடுத்து நோக்கப்படுகின்றமை இந் நூலுக்கான தனித்துவமும் சிறப்பும் ஆகும்.

சீவானந்த அனுபவம் :

செந்திநாதையர், சச்சிதானந்தம் எனும் உயரியத்துவமாக சிவனிடத்தில் சிவானந்த அனுபவத்தினை அவரவர் தமது பரிபக்குவத்திற்கேற்ப பெறும் நிலையினை தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். சங்கரர், இராமானுஜர், மத்துவர் ஆகியோருக்கு முன்னதாகவே சிவதத்துவிதம் என்பதனை **ஸ்ரீகண்டர்** தமது பிரம்ம சூத்திர பாஷ்யத்தில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார் என்பதனையும், வேதங்களும் சிவாகமங்களும் ஒன்றுக்கொன்று சுபேதமே என்பதோடு திருமுறைகளும் வேதங்களுக்கு நிகரானவையே என்பதனை மிகத் தெளிவுபட நிறுவிியுள்ளார்.

இதனுடாக சிவபரத்துவத்தின் உயர்வும், அவ்வுயர்வின் பயனை ஆத்மா இன்பமாக அனுபவிப்பது சிவானந்தம் என்பதனை தெளிவுபடுத்துவது அவதானத்திற்குரியது.

தேவாரம், வேதசாரம் எனும் நூலின் இறுதியில் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“வேதாகம இதிகாச புராணப் பொருளை அடக்கிய திராவிட வேதமாகிய தேவார முதலிய திருமுறைகளிலே புகழப்பட்ட சிவபெருமானது பெருமையைச் சிந்தித்து உணர்ந்து, சிவத் தோடு ஆத்மாவானது அத்வைதமாய் இசைந்த இன்பமே இன்பத்தோடிகைந்த வாழ்வாகும் என்றுண்மை கடைப்பிடித்து உய்தலி சிவநேயந் செல்வர் யாவர்க்கும் கடமையாம்”

இக் குறிப்பானது “சைவ வாழ்வு என்பதன் தெளிவு வேதாந்தத்தெளிவு என்பதனை ஆத்ம விசாரத்தின் வளர்ச்சியினதும் தெளிவினதும் சிந்தனா விமர்சனம்” என்பதனை தெளிவுபடுத்துவதாய் அமைகின்றது.

நிறைவுரை :

செந்திநாதையர் சைவசித்தாந்தம் கூறும் முக்தியில் தாடலைப்படுதலை ஒத்ததாகவும், வேதாந்த தத்துவ மரபில் அத்வைத தத்துவ மரபுகளை தெளிவுபடுத்தியும் கூறி, அத்தத்துவ மரபை **சைவ வேதாந்தம்** எனவும் அதன் தெளிகை **சீவாத்துவீதம்** எனவும் கூறி சிவானந்தப்பேறு என்பதையே சைவவாழ்வாகக் கூறி விளக்குகின்றார். இம் முறைமையானது **ஸ்ரீஸ்ரீ ஞானப்பீரகாச முனிவரது மரபை அடியொற்றியது** என்பது சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

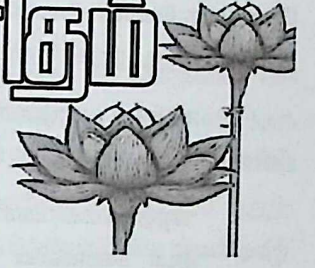

காசிவாசி எசந்திநாஸதயர்
சரிதம்

காசிவாசி செந்திநாதையர்

சரிதும்

புத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஈழநாட்டில் பிறந்த காசிவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள், அக்காலத்துத் தமிழ்-சமய அறிஞர்கள் தம்வயம் கொண்டிருந்த அனைத்துப் புலமைகளையும், பண்புகளையும் தம்மிடம் செம்மையாகக் கொண்டு, காலத்துக்குரிய தேவைகளுடன் இயைந்து, சமயத் தொண்டாற்றிய தலைமைகளினில் ஒருவராவார். ஐயர், தம் வாழ்நாளின் முற்பகுதியை ஈழத்திலும் பிற்பகுதியைத் தமிழகத்திலும் வாழ்ந்தவர். இடைப்பட்ட பத்தாண்டு காலம் காசியில் வசித்ததால் **காசிவாசி** எனும் காரணப் பெயரையும் கொண்டார்.

இலக்கண இலக்கிய நூல்களைக் கசடறக் கற்றல், பண்டிதர்களிடத்து பாடம் கேட்டல், ஆசிரியராகப் பணிபுரிதல், புராண படனங்களைச் செய்தல், உபந்நியாசங்களை ஆற்றல், பாடசாலைகளை நிறுவுதல், பாடசாலைகளை நடத்துதல், சமயக் கண்டனங்களில் ஈடுபடல், யுக்திகொண்டு கண்டனத்துக்குக் கண்டனங்களை முன்வைத்தல், பிறருக்குப் பட்டங்களை வழங்கல், அச்சியந்திரசாலை அமைத்தல், நூல்களை இயற்றல், நூல்களை மொழிபெயர்த்தல், பாடல்களுக்கு வசனநடை எழுதல், ஏட்டுச் சுவடிகளைப் படியெடுத்தல், நூல்களை அச்சப் பதித்தல், நூல் அச்சப் பதிப்போருக்கு மூலநூல்களை வழங்கி உதவுதல், பத்திரிகையில் கட்டுரைகளை எழுதுதல், பத்திரிகைகளை நடத்தல், நூல்களுக்கு உரைகள் எழுதுதல், நூலாய்வு மேற்கொள்ளல், பாடபேதங்களைத் துணிதல், கொள்கையை நிலைநிறுத்த வழக்குகளைப் பதிவுசெய்தல், நடைபெறும் வழக்குகளில் சாட்சியாதல், சபைகளுக்கும் விழாக்களுக்கும் தலைமை வகித்தல், தலயாத்திரைகள் செல்லல், குருவுபதேசம் வழங்கி வழிகாட்டல், மாணவப் பரம்பரையை உருவாக்கல், அந்திமக் காலத்தில் முற்றும் துறந்த யோகியாகி சாந்தியுறல் என **அக்காலத்துடன் இயைந்து தமிழ், சமய அறிஞர்களுக்கும்ரிய அனைத்துச் செயற்பாடுகளிலும் செந்திநாதையர் முத்தரைகளைக் கண்டுகொள்ளலாம்.**

இவரைப்பற்றி **க. கணேசலிங்கம்** பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஆறுமுக நாவலர் போலவே சமயப் பிரசங்கம், புராணப் பிரசங்கம் முதலியவற்றிலே ஈடுபட்டும், கண்டனங்கள் விடுத்தும், பாடசாலையை நிறுவினும், சொந்தமாக அச்சியந்திர சாலை வைத்து நூல்கள் பதிப்பித்தும், எழுதியும் பல பணிகள் செய்தவர் செந்திநாதையர். அவரின் பணிகளை நாவலர் பணிகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது பலவற்றில் நாவலரோடு ஒத்துள்ள அதேவேளையில் சிலவற்றில் நாவலரையும் மிஞ்சிவிட்டார் என்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.”

(‘நாவலர் நூற்றாண்டு மலர்’, 1979 - பக்கம் - 152)

பல தளங்களில் இயங்கிய காசிவாசி செந்திநாதையரைக் காலம்தாண்டி நோக்குகையில் அவரவர் பார்வைக்கு ஏற்ப, பல பரிமாணங்களில் ஐயர் தெரிகின்றார். கிறிஸ்துமத கானன குடாரியாக, சித்தாந்த

பாநு எனும் சைவசித்தாந்தியாக, பிரம்ம சூத்திர பாவ்யத்தை ஆராய்வதில் பகீரதப் பிரயத்தனம் எடுத்த வேதாந்தியாக, வைதிக சத்தாத்துவித சைவராக, கந்தபுராணக் கலாசாரத்தின் கலங்கரை விளக்கமாக, யோகியாக அவரவர் அளவுகோல்களுக்கும் நிறக்கண்ணாடிகளுக்கும் ஏற்ப செந்திநாதையர் விஸ்வரூபியாக, ஒங்கி வளர்ந்து, நிற்கின்றார்.

ஈழத்து - யாழ்ப்பாணத்துக் கந்தபுராண கலாசாரப் பின்னணியிலே **பண்டிதமணர் ச. கணபதி பிள்ளை** அவர்கள், ஐயரின் இரு படைப்புகளைக் குறித்து பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“இந்த உபக்கிரமணிகைகளும் (உபநிடத உபக்கிரமணிகை, பிரம்ம சூத்திர உபக்கிரமணிகை) ஐயர் அவர்களின் தத்துவப்படமும் அதன் விளக்கமும் **யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் கலங்கரை விளக்கங்கள்** என்றே சொல்லவேண்டும்.”

(‘கந்தபுராண கலாசாரம்’, 1959 - பக்கம் - 67)

ஈழத்துப் பரப்பிலே இவ்வாறு பதிவுசெய்த பண்டிதமணி, சமயத் தத்துவப் பரப்பிலே செந்திநாதையரை கணக்கும்போது,

“தமிழுக்குச் சாமிநாதையர் போலச் **சீத்தாந்தத்துக்குச் செந்திநாதையர்** என்று பாராட்டும்படி அவர் திகழ்ந்தார்”

(‘இலக்கிய வுழி’ - திருத்திய பதிப்பு, 1964 - பக்கம் - xv)

என்று செந்திநாதையரை மேலும் விரிவுபடுத்துகின்றார்.

காசிவாசி செந்திநாதையரின் சரித விபரங்களும், படைப்புகளின் விபரங்களும் செப்பனிடப்பட்டு விரிவுபடுத்தப்படாமையினால் கடந்த 80-90 வருடங்களாகக் குறித்த ஒரு வரையறைக்குள்ளேயே செந்திநாதையர் கணிக்கப்பெற்றும் அளக்கப்பெற்றும் வந்துள்ளார். சரித விபரங்களும், படைப்புகளின் விபரங்களும் சற்று விரிவுபடுத்திய இன்றைய நிலையில், ஐயரின் கருத்தியல் பற்றிய ஒட்டுமொத்த நோக்கொன்றையும் நாம் முன்வைக்க முடிகின்றது.

காலத்துக்கும், தேவைக்கும் ஏற்ப அவைதிக மத கண்டனம் செய்பவராகவும், சித்தாந்தியாகவும், வேதாந்தியாகவும், சத்தாத்துவித சைவராகவும் இயங்கிவந்த செந்திநாதையரின் செயற்பாடுகளிலும் பணிகளிலும் **ஒரு தடமான கொள்கை** இமையோடித் தொடர்ந்து வந்துள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. இந்தக் கொள்கை இடையிடையே மறைந்து வந்திருப்பினும் அவரின் அந்நிமகாலச் செயற்பாடுகளிலும் எழுத்துக்களிலும் இது நன்கு பளிச்சிட்டுத் தெரிந்ததெனலாம்.

செந்திநாதையரின் இந்தக் கொள்கையை **ஒருவாசகம் என்று உணர்** எனப் பெயரிடலாம்.

ஒளவைப் பெருமாட்டியின்,

தேவர் குறையும் திருநான்மறைமுடிவும்

மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை

திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்

ஒருவாசகம் என்று உணர்

எனும் நல்வழிப் பாடலின் கருத்தியலில் செந்திநாதையர் ஊறித்திளைத்தது மட்டுமன்றி இக் கருத்தியலை வடமொழிப் பிரமாணங்களினதும் தென்மொழிப் பிரமாணங்களினதும் துணைகொண்டு நிறுவி உலகிற்கு அவ்வப்போது தொடர்ந்தும் வலியுறுத்தி வந்துள்ளார்.

தேவர் குறளின் கருப்பொருளை அவரின் “உள்ளது” மற்றும் “கடவுள்” கட்டுரைகளில் விரிவாகவும் மற்றைய சில கட்டுரைகளில் தேவைக்கேற்பவும் வடமொழிப் பிரமாணங்களுடன் ஒருசேர வைத்துக் காட்டுகின்றார். **நானம்மறையின்** உபநிஷதப் பிரமாணங்களை அவரின் படைப்புகளில் ஆயிரக்கணக்கில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவற்றுள் உச்சம்தொட்டவை, “உபநிடத உபக்கிரமணிகை”யும், “பிரம்ம சூத்திர உபக்கிரமணிகை”யும் ஆகும். “தேவாரம் வேதசாரம்” எனும் நூலின் வாயிலாக தமிழ் வேதமாகிய **மூவர் தாய், திருவாசகம்** முதலியன உபநிஷதங்களுக்கு மாறுபடாது, ஒரே பொருளைப் பொதித்துள்ளன என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். திருக்கோவையாரின் உட்பொருளைத் “திருக்கோவையார் உண்மைவிளக்கம்” எனும் நீண்ட கட்டுரையிலே ஒளிபாய்ச்சிக் காட்டியுள்ளார். **திருமூலரின்** மந்திரப்பொருளை “திருமூலர் ஓர் திருமந்திரம்” எனும் கட்டுரையிலே அவர் கோட்டுக்காட்டியுள்ளார். நிறைவாக **முன்மொழி** என்பது வியாசரின் பிரம்ம சூத்திரத்தைக் குறிக்க, அது சார்ந்து நீலகண்டச் சிவாச்சாரியாரின் பிரம்ம சூத்திரத்தைத் தமிழிலே மொழிபெயர்ப்பும் செய்துள்ளார்.

“ஒருவாசகம் என்று உணர்” எனும் கருத்தியலை,

“வேத சிரசுகளும், தேவார திருவாசகங்களும், வேதாந்த சூத்திரமும், உத்தர வேதமும், திருமந்திரமும் ஒரு கருத்துற..”

(செந்திநாதையர் – கைவல்லிய உபநிஷத மொழிபெயர்ப்பு)

“ஒளவைத் தாயார் எப்பெட்டலிங்கங்களையுடைய மூவர்தமிழ், கோவை திருவாசகம், திருமூலர் சொல் என்னும் முத்திர நூலை எடுத்து விதந்து, இவற்றோடு அஸ்பெட்டலிங்கமுடைய தேவர்குறள், திருநானம்மறைமுடிவு, முனி மொழி என்னும் முத்திர நூல்களையும் எடுத்து இயைத்து இவை ஆறும் ஒருபொருள் மேலது என்று உணர்...”

(செந்திநாதையர் – ஒளவை முன்மொழி)

எனத் தனது கட்டுரைகளிலும் நூல்களிலுமாக பல இடங்களில் ஐயர் வலியுறுத்தி வந்துள்ளார்.

செந்திநாதையரின் அறிவும் முதிர்ச்சியும் வளரவளர அவரின் நூல்களும் இத்தொனியில் வெளிவரத் தொடங்கின. **தேவாரம் வேதசாரம்** எனும் நூலானது அவரின் 69-70 வயதிலும் **சைவ வேதாந்தம்** எனும் நூலானது அவரின் 72^{ஆவது} வயதிலும் வெளிவந்துள்ளன. இந்நூல்களுக்கு அவர் வழங்கியுள்ள தலைப்புகளே ஐயரின் கருத்தியலை நன்கு வெளிச்சமிட்டுக்காட்டுகின்றன.

ஒளவை கூறிய, செந்திநாதையர் வலியுறுத்திய அந்த “ஒருவாசகம்” என்னவென்பதை தாம் இறுதியாக வெளியிட்ட **சைவ வேதாந்தம்** நூலின் நிறைவாகவுள்ள இரண்டு அத்தியாயங்களின் (15^{ஆவது} 16^{ஆவது}) சாரமாக அமைத்துள்ளார்.

15^{ஆவது} அத்தியாயத்தின் சாரம் – “வேத நெறியும் சைவ நெறியும் ஒரே முடிவாயுள்ளன”

16^{ஆவது} அத்தியாயத்தின் சாரம் – “வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்த பேரின்ப சிவபோக நிலை”

முன்னர் குறிப்பிட்டவாறு காலத்துக்கும் தேவைக்கும் ஏற்ப கர்மயோகத்தின் அடிப்படையில் செந்தி நாதையர் பல செயற்பாடுகளைத் தன் வாழ்நாளிலே செய்துவந்திருந்தாலும் சைவம், இந்து, சித்தாந்தி, வேதாந்தி போன்ற வரையறைகளைத் தாண்டி தத்துவநிலையில் உச்சாணிக் கொப்பில் நின்றவர் அம்மகான்.

செந்திநாதையர் பற்றிய பண்டிதமணியின் வரிகளை மீண்டுமொருமுறை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு ஐயரின் சரிதத்துக்குள் நுழைவோம்.

“இப்பொழுதைய ஆண்மணிகளுக்குச் செந்திநாதையர் என்றொருவர் இருந்தார் என்றால் திகைப்பார்கள்; அப்படி ஒருவரை அறிய அவசியமில்லை. ஆண்மணிகளின் நிலை இதுவானால் பெண்மணிகளின் நிலையைப் பேசுவது வெட்கம்! வருஷ் சந்ததியாரின் நாடி நரம்புகளில் புராண இதிகாச இரத்தத்துக்கு இடமில்லை. ஓர் உத்தம ஆத்மா கரு இருப்பதற்கு ஏற்ற ஓர் உதரம் இனி இங்கு இல்லை. ஓர் புனித ஆத்மா உடம்பெடுக்க நோர்ந்தால் எப்படிப்பட்ட தந்தை தாயர்களை அது நாளும்? அப்படிப்பட்ட தந்தை தாய் ஆகக் கூடியவர்கள் நம் சமூகத்தில் உண்டா? ஓளாவையாரிலும் திருவள்ளுவரிலும் பாரதத்திலும் இராமாயணத்திலும் முழுகித் திளைத்துத், திருமுறைகளையும் சிவபுராணங்களையும் பயிலும் ஆண்களையும் பெண்களையும் நாம் ஆக்கி வைத்திருக்க வேண்டாவா? உலகம் உய்ய ஓர் உத்தம ஆத்மா கீழ் இறங்குவது எப்படி? இதை நமது நாளும் தலைவர்களும் சிந்திக்கும் நாள் எந்த நாளோ?

(‘கந்தபுராண கலாசாரம்’, 1959 - பக்கம் - 83)

— ஞா. பா.

15-05-2024

○ ○ ○

[1848] – பிறப்பு – எழாலை, குப்பிழான்

செந்திநாதையர் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து எழாலை – குப்பிழான் எனும் ஊரில், 1848ஆம் வருடம் ஐப்பசி 2ஆம் திகதி (1848-10-16), இரத்தனேஸ்வரரின் மகனான சின்னையருக்கும் சங்கரையாரின் மகளான கௌரியம்மைக்கும் முத்த மகனாகப் பிறந்தார். மீன லக்ஷ்மீயுடைய ஷோக்ஷ நட்சத்திரத்தில் காசிப கோத்திர, கிருஷ்ண யஜுர் வேத, ஆபஸ்தம்ப குத்திர மரபில் ஐயர் பிறந்தார். இவருக்கு இரு இளைய சகோதரர்களும் ஒரு இளைய சகோ தரியும் கூடப்பிறந்தனர். பொன்னையர் மற்றும் சுவாமிநாதையர் ஆகியோர் ஐயரின் இளைய சகோதரர்களாவர்.

ல		சந்.	
சனி . கேது.	மீன லக்ஷ்மீ இப ராசீ ஷோக்ஷ நட்சத்திரம்	வி. ரா.	
		சூ. பு. செ. சு.	

குப்பிழானிலிருந்த குருக்கள் கணற்றடி எனும் குறிச்சியில் ஐயர் பிறந்ததாகவும், பின்னர் செந்திநாதையரின் குடும்பம் குப்பிழான் சொக் கர் வளவு சோகி விநாயகர் ஆலயத்துக்கு அரு கில் குடியேறியதாகவும் பதிவுகள் உள்ளன.

1887ஆம் வருடம் (விய வருடம்) பிரசுரமான கந்த புராண நவந்தம் நூலில், தம்மை யாழ்ப்பாணத்து மல்லாகம் பிரதேசத்தைச் சார்ந்த சைவப் பிரசாரணர் என ஐயர் தம்மை அடையாளப்படுத்தியிருந்தார்.

[1853] – வீத்தியாரம்பம்

ஐத்தாம் வயதளவில் வித்தியாரம்பம் செய்யப்பெற்று புகழ்பெற்ற புன்னாலைக்கட்டுவன் கதிர் காம ஐயர்டீ சம்ஸ்கிருதத்தையும் தமிழையும் செந்திநாதையர் கற்கத் தொடங்கினார். சங்கர ஐயரின் புதல்வரான கதிர்காம ஐயருக்கு செந்திநாதையரின் தாயாரான கௌரியம்மையும் வித்துவ சிரோமணி சீ. கணேசையரின் தந்தையாரான சின்னையரும் உடன்பிறந்தோர். இதற்கமைய கதிர்காம ஐயர் அவர்கள், காசிவாசி செந்திநாதையருக்கு தாய் மாமனாரும் வித்துவசிரோமணி கணேசையருக்கு பெரிய தந்தையாரும் ஆவார்.

[1855] – உபநயனம்

ஏழாம் வயதளவில் (தமிழுக்கு ஆனந்த வருடம்) வைதிக முறைப்படி உபநயனம் செய்யப் பெற்று வேதங்களை ஐயர் கற்க ஆரம்பித்தார்.

[1858] – ஆங்கிலக் கல்வி

தமிழும் சம்ஸ்கிருதமும் கற்பதுடன் யாழ்ப்பாணத்து மத்திய கல்லூரியில் (The Central College) ஆங்கிலக் கல்வியை பத்து வயதுமுதல் கற்கத் தொடங்கினார்.

[1868] – சம்பந்தப் புலவர்டீ தமது கற்றல்

1858ஆம் வருடம் தொடங்கி பத்தாண்டு காலம் ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்ற ஐயர், தமது இருபதாவது வயதிலே ஆங்கிலக்கல்வி கற்பதை நிறுத்தினார். அதேவேளை புகழ்பெற்ற சேனாதிராய முதலியார் மற்றும் சரவணமுத்துப் புலவர் ஆகியோரின் மாணவரான நல்லூர்

சம்பந்தப் புலவர் தமில் இலக்கியங்களையும், இலக்கணங்களையும் கற்று வந்தார். இக்கால கட்டத்திலே பெரிய புராணத்தின்மீது செந்திநாதையரின் ஈடுபாடு வலுக்கத்தொடங்கியது.

[1870] – பெரியபுராணத்தல் பாண்டித்தியம்

நல்லூர் சம்பந்தப் புலவரின் இல்லத்துக்கு முறையாகச் சென்று பெரிய புராணத்தை முழுமையாக அவரிடம் கற்று, தமது இருபத்திரண்டாம் வயதளவில் பெரியபுராணத்தில் பாண்டித்தியம் பெற்றார்.

[1871] – இந்தியாவுக்குத் தலயாத்திரை

பெரியபுராணத்திலும் தேவாரங்களிலும் கொண்ட ஈடுபாடு, தலயாத்திரை செல்லுவதற்கு செந்திநாதையரை உந்தியது. தமது தந்தையாருடன் 1871-ஆம் வருடம் ஐப்பசி மாதம் கந்தசஷ்டி வழிபாட்டுக்குத் திருச்செந்தூர் முருகன் கோயிலுக்குச் சென்றார். பின்னர் அங்கு சிலகாலம் தங்கியும் இருந்தார். அதன்பின்னர் இராமேஸ்வரம், திருவுத்தரகோசமங்கை, திருப்பரங்குன்றம், திருச்சிராப்பள்ளி, திருவானைக்கா, திருமறைக்காடு (வேதாரணியம்) ஆகிய ஊர்களிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு ஈழத்துக்குத் திரும்பினார்.

[1872] – உதவ் உபாத்தியாயர் – ஆறுமுக நாவலர்ன் வித்தியாசாலைகள்

1872-ஆம் வருடம் தொடங்கி, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த ஆறுமுக நாவலர்ன் வண்ணார்பண்ணைச் சைவப்பிரகாசத் தமிழ் வித்தியாசாலையில் ஆறு வருடங்களும் ஆங்கில வித்தியாசாலையில் ஒரு வருடமும் உதவி உபாத்தியாயராகப் பணிபுரிந்துள்ளார்.

இக்காலப்பகுதியில், ஆறுமுக நாவலருக்கும் செந்திநாதையருக்குமிடைய நெருங்கிய உறவு ஏற்பட்டது. வித்தியாசாலை உபாத்தியாயர் எனும் தொடர்புக்கும் மேலாக, நாவலர் செய்யும் பிரசங்கங்களை உடனிருந்து கேட்பதும், நாவலர் சிவபூசை செய்யும்போது ஐயர் திருமுறையோதுவதுமான நாளாந்த நடவடிக்கைகளிலும் செந்திநாதையர் ஈடுபட்டார்.

ஐயர் அவர்கள், ஆறுமுக நாவலரைப் போன்று பிரசங்கங்கள் செய்தல், புராணபடனம் செய்தல், கண்டனங்களில் ஈடுபடுதல், பாடசாலைகள் நிறுவுதல், அச்சியந்திரசாலை வைத்து நூல்களை எழுதியும் பதிப்பித்தும் வெளியிடுதல் போன்ற பணிகளை தமது வாழ்நாளில் செய்வதற்கு இக்காலகட்டத்தில் ஐயர்மீது நாவலர் ஏற்படுத்திய தாக்கம் காரணமாகலாம்.

காசிவாசி செந்திநாதையர் பற்றி...

க. கணேசலிங்கம்

நாவலரின் நன்மாணாக்கராகவும் அவரின் பாடசாலைகளில் நல்லாசிரியராகவும் இருந்த செந்திநாதையரின் வாழ்வு, பணி என்பவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கின் நாவலர்வழிவந்த இந்த மகானின் தனித்துவம் புலப்படும். நாவலர் போலவே சமயப்பிரசங்கம், புராணப் பிரசங்கம் முதலியவற்றிலே ஈடுபட்டும், கண்டனங்கள் விடுத்தும், பாடசாலையை நிறுவியும், சொந்தமாக அச்சியந்திரசாலை வைத்து நூல்கள் பதிப்பித்தும், எழுதியும் பல பணிகள் செய்தவர் செந்திநாதையர். அவரின் பணிகளை நாவலர் பணிகளோடு ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது பலவற்றில் நாவலரோடு ஒத்துள்ள அதேவேளையில் சிலவற்றில் நாவலரையும் மிஞ்சிவிட்டார் என்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

(‘நாவலர் நூற்றாண்டு மலர்’, 1979 – பக்கம் – 152)

இக்காலத்தில் ஆறுமுக நாவலர் செய்த வசதியின்படி தமிழ்நாட்டிலே பண்ணிசையில் பெரும் புகழ்பெற்றிருந்த **சுப்ரமணிய ஓதுவா ழூர்த்தியவர்களும்**, அவரின் மைந்தர் **பொன்னோதுவாரும்**, ழூர்த்தியவர்களின் கூட்டத்தினரும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்திருந்து திருமுறைகளைப் பண்முறையுடன் ஓதும் பணியைச் செய்தனர். இவர்கள் பண்ணுக்கேற்றவாறு சாரங்கி வாத்தியமும் மீட்ட வல்லவராயிருந்தார்கள்.

இவர்களிடம் **பண்ணாசையையும் சாரங்கி வாத்தியத்தையும்** ஐயர் பழகிக்கொண்டார்.

[1876-1877] – திருமணம்

வண்ணார்பண்ணை நாச்சிமார் கோயிலடியில் வசித்த பிரஹ்மஜீ **வீசுவநாத ஐயர்** புதல்வியும், சோதிட சாஸ்திரங்களின் வல்லுநராகிய பிரஹ்மஜீ **சுபாபதி ஐயர்** சகோதரியுமான **சீவநாமியம்மை** யாருக்கும் ஐயருக்கும் 1876-1877 காலப்பகுதியில் திருமணம் நடைபெற்றது.

[1878] – க்ரீஸ்துமதத்தோரை வாதிற்ரு அழைத்தல்

சைவ சமயத்தை ஆதரித்தும் கத்தோலிக்க சமயத்தை எதிர்த்தும் 1867-1868களில் **சீ.வை. தாமோதரம்யன்** அவர்கள் **சைவ மகத்துவம்** மற்றும் **வீவ்லிய வீராதம்** ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டார். இவை சைவ சமயத்தினருக்கும் கிறிஸ்து சமயத்தினருக்கும் இடையே நடந்துவந்த கண்டனப் போரை மேலும் உக்கிரமாக்கியது. குறிப்பாக “சைவசமய கிறிஸ்தவ சமயங்களின் தாரதம்மிய விளக்கம்” என்ற அடையாளத்துடன் வெளிவந்த சி.வை.தாமோதரம் பிள்ளையின் சைவ மகத்துவ நூலானது நீண்ட காலத்துக்குப் பேசுபொருளானது. இந் நூலுக்கு எதிராக கிறிஸ்துமதப் பெரியோர்களால், **சைவ மகத்துவ தக்காரும்**, **சைவ மகத்துவ தக்கார நக்கீரக எதிர்த்து**, **சைவ மகத்துவ தம்ரபாணு** போன்ற நூல்கள் எழுதப்பெற்றன. இதேபோன்று சைவ மகத்துவ நூலினை ஆதரித்து, **சைவ மகத்துவ பாதுபாலம்**, **இருணந்திய சுடர்**, **சைவ மகத்துவ பாச வீளக்க மறுப்பு**, **சைவ மகத்துவ தக்கார நக்கீரகம்**, **சைவ மகத்துவ தக்கார மகத்துவம்** போன்ற நூல்களும் வெளிவந்தன. இக்கண்டனப்போரிலே **அருளப்ப முதலியார்** (கிறிஸ்தவர்), மற்றும் **வல்வை சீ. வைத்தியலங்கம்யன்**, **சுன்னாகம் இ. குமாரசுவாமிய புலவர்**, **சுன்னாகம் பூ. முருகேச பண்டிதர்** போன்றோர் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர்.

இக்கண்டனப்போர் தொடர்பாக **கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன்**, **உதயபாணு**, **இலங்கை நேசன்** ஆகிய ஈழத்துப் பத்திரிகைகள் கண்டனங்களையும் பிரசுரங்களையும் வெளியிட்டன.

இக்கண்டனப் போரின் இன்னொரு பகுதியாக அருளப்ப முதலியார் சைவ சமயத்துக்கு எதிராகவும் கிறிஸ்துமதத்துக்கு ஆதரவாகவும் வெளியிட்ட **இலங்கை பஞ்சகம்** எனும் நூலுக்குக் கண்டனமாக **இலங்கைக் கொட்டர்** எனும் காரணப்பெயர் கொண்ட சுன்னாகம் முருகேச பண்டிதர், அலங்காரப் பஞ்சகத்திலே காணப்பெற்ற இலக்கண வழுக்களைத் திரட்டி **இலங்கைப் பஞ்சக சண்ட மாருதம்** எனும் நூலை வெளியிட்டார். அத்துடன் அருளப்ப முதலியாரை தம்மோடு வாதுக்கு வருமாறு **இலங்கை நேசன்** பத்திரிகையில் (02-05-1878) விளம்பரத்தை விடுத்திருந்தார்.

இந்தப் பின்னணியிலேதான் காசிவாசி செந்திநாதையரும் சைவ - கிறிஸ்து மதங்களுக்கிடையிலான கண்டனப் போருக்குள்ளே உள்வருகின்றார்.

நாவலரின் வித்தியாசாலைகளில் உபாத்தியாயராகப் பணிபுரிந்த செந்திநாதையர், நாவலரின் வழிகாட்டலின் பேரில் கிறிஸ்துமத பாதிரியாரை வாதிற்ரு பகிரங்கமாக அழைத்தார். இந்த வாத்திலே தாம் தோற்றால், தாம் தம் சிஷ்யர்களோடு கிறிஸ்தவ மதத்தில் இணைந்து, கைமாறு சிறிதும் வேண்டாது, வாழ்நாள் முழுவதும் பணிபுரியத் தயாரென்றும் குறிப்பிட்டார்.

இந்த விளம்பரம் 1878-ஆம் வருடம் ஆனி மாதம் 13-ஆம் திகதி இலங்கை நேசன் பத்திரிகையில் வெளியாகியது. இவ்விளம்பரத்துக்கான ஓர் எதிர்க் குறிப்பானது கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன் பத்திரிகையில் ஆனி மாதம் 22-ஆம் திகதி இம்மொழுத் தீயிர தீய்கை என்ற தலைப்பிலே கோப்பாய் மாணாக்கன் எழுதியதாக வெளியாகியது. பதிவுகளின் வாயிலாக, 'கோப்பாய் மாணாக்கன்' எனும் புனைபெயரில் சா. யேசுதாசன் எழுதியுள்ளார் என்பதை அறியமுடிகிறது.

செந்திநாதையர், அக்காலத்திலே கிறிஸ்தவர்களுக்குத் தலைவராக இருந்த Bishop Bonjean அவர்களை வாதிற்கு அழைக்க, அவர் பதிலொன்றும் கூறாதிருந்தார். ஆனால், 'கோப்பாய் மாணாக்கன்' எனும் பெயரிலே ஒருவர் வாதிட வெளிவந்தமையை முறையற்றதாக ஆறுமுக நாவலர் கருதினார். இதன் காரணமாக ஆனி மாதம் 29-ஆம் திகதி வண்ணை நடு எனும் பெயரில் இம்மொழுத் தீயிர தீய்கைச் சண்டமாருதம் எனும் கண்டனதை இலங்கை நேசன் பத்திரிகையில் செந்திநாதையருக்குச் சார்பாக ஆறுமுக நாவலர் வெளியிட்டார்.

செந்திநாதையருக்கு இருந்த அறிவுப் புலத்தையும், கண்டனத் திறமையையும் கருத்திற்கொண்டு பின்வருமாறு ஆறுமுக நாவலர், குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“நஞ்செந்திநாதையர் உன்னோடு (கோப்பாய் மாணாக்கனோடு) வாது செய்யத் துணிந்தால், கோப்பாயில் எந்த மூலை முடுக்குகளிலே ஓ மாணாக்கனே மாணாக்கனே! என்று உன்னைத் தேடிப் (Bishop Bonjean) பிடிப்பார்.”

நாவலரின் குறிப்புக்கு எதிர்க்கண்டனமாக கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன் பத்திரிகையில் தொடர்ந்தும் கண்டனங்கள் ஆடி மாதத்தில் வெளிவந்தன.

சைவமகத் துவம்.

இஃது

சைவ சமய கிறிஸ்தவ சமயங்களின்

தாரதம்மியவிளக்கம்:

பின்னை மதிச்சுடையான் பேசாப்பெருமையினு
கள்ளவிலும் பூக்கொன்றைக்கண்ணியான்-உள்ள
கல்லரின் கீழிருந்து கற்பித்தானோர்வசனம்
எல்லாநு மீடேற வே.

சென்னைப்பட்டணத்திலுள்ள

பற்பலசைவப்பிரபுக்களது

வேண்டுகோளின்படி

சுர் வி த் தி யா ப ண் டி த ர ா த்

இயற்றப்பட்டி

வர்த்தமானதாங்கினி அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிரபலனா

சைவமகத்துவதிமிரபா நு

வும்

விவிலியவிரோததிக்கார

மும்.

இவை

பலபெரியமனிதரது வேண்டுகோளின்படி

தஞ்சைமாசகரம் பண்டிதர்

முத்துசாமிமுதலியார் குமாரர்

பரசமய குஞ்சர பஞ்சாணன சோடசாவதான

அருள் ப்பமுதலியார்

அவர்களாதிற்றப்பட்டிச்

சென்னைப்பட்டணம்

அர்ச். சூசையப்பர் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சைவமகத்துவம்.

ச.வை.தாமோதரம்மீன்கையின் சைவ மகத்துவம்

அருள் ப்பமுதலியாரின் இரு கண்டன நூல்கள்

இலங்கைநேசன் 1878 லு ஆனி மீ 13-ந் தீ

சமயவாத விளம்பரம்

இவ்வியாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கத்தோலிக்க குருமார் தங்கள் “கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன்” என்னும் பத்திரிகையிலே நமது சைவசமயத்தை வேண்டியவாறே தூஷித்துத் தங்கள் சமயமே மெய்ச் சமயம் என்று கொச்சிக்கிறார்கள். கத்தோலிக்கர்களுக்குத் தலைவராகிய பிஷப் பொன்ஜீன் (Bishop Bonjean) கத்தோலிக்கச் சமயத்தைச் சுட்டி ஒரு பிரசித்த சபையிலே என்னோடு வாதஞ்செய்ய உடன்படுவாராயின் அவ்வுடன்பாட்டைப் பத்திரிகை வாயிலாக வெளிப்படுத்தக் கடவர். வாதத்திலே தமது மதத்தை நியாயங்கொண்டு நிறுத்துவாராயின், நான் என் சிஷ்யர்களோடு அவர் மதத்திலே பிரவேசித்து, அம் மதத்தைக் கைம்மாறு ஒரு சிறிதும் வேண்டாது பிரசுரித்துத் திரிதவிலே என் வாழ்தான் முழுவதும் போக்குவேனென்று உறுதிப்படுத்துகிறேன்.

வண்ணார்ப்பண்ணை சைலப்பிரகாச வித்தியாசாலை உபாத்தியாயருள் ஒருவராகிய

சி. செந்திநாதையர்

கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன்

1878 லு ஆனி மீ 22-ந் தீ

இழிமொழித் திரி திபிகை

சமயவாத விளம்பர வீர ஜய!

நீர் இலங்கைநேசன் வாயிலாக எவ்விதத்தானுமிகச் சிறந்தோங்கிய ஓர் சாஸ்திரியானவரை வாதஞ் செய்ய வாரும்! வாரும்! என முழக்கமிடுகின்றீர். வாதிப்பதினால் மாதிரம் மெய் வேதத்தைக் கண்டுபிடித்தோரைக் காட்டுவீரோ? அவ்வாறு யாராவது கண்டுபிடித்தனரென யாண்டுங் கேட்டிலேம். வாதஞ் செய்யப் புகின் பொய் மதத்தோருந் தம் மதம் மெய் மதமெனப் பிடிவாதமாய் வாதிப்பர். வாதத்தினால் மெய் வேதத்தை நுகரலாமென (உமது சிவகடாகுஷ விக்ஷணத்தாலோ) உமக்குப் புலப்பட்டதெவ்வாறு? நீர் உமது புன்மதிக்கொண்டு யாவரானுமன்பருந்தகைத்தாய ஞானமே திருமேனியாகக் கொண்ட பரமபதியருளிய வேதத்தை யளவிடப் புகுந்தது “நரி வால்கொண்டு கிணறும் பார்த்தலை” யொக்கும். பார்க்குமிடத்து, முருகேசப்பிள்ளைக்கும் உமக்குந்தான் வாதந்தலைப்பட்டது போலும். இது நிற்க, உமது கல்வித் திறமையையுந் தருக்கப் பிரசண்ட வேகத்தையுந் காட்ட விரும்புவீரேல், என்னுடன் வருக. யானும் வருகுவேன்.

இங்ஙனம்

கோப்பாய் மாணாக்கன்

‘இலங்கை நேசன்’ பத்திரிகையில் வெளியான செந்திநாதையரின் வீளம்பரமும்,

‘கத்தோலிக்கப் பாதுகாவலன்’ பத்திரிகையில் வெளியான கோப்பாய் மாணாக்கரின் எதிர்ப் குறியும்.

இவை ‘காசுவாச் செந்திநாதையர் (1978 - செந்திநாதையர் ஞாபகார்த்த சபை, குய்யூர்) நூல்களுந்து பெறப்பட்டன.

இழிமொழித் திமிரதீபிகைச் சண்டமாருதம்.

(இலங்கைநேசன் உ-ம் புத்தகம், இலக்கம் - ௧௨.)

பெயர் வெளிப்படுத்தாது மறைவில் நின்று கத்தோ
லிக்குப் பாதுகாவலன் வாயிலாக வம்பிலக்குத் தொடுக்
கின்ற கோப்பாய் மாணுக்கனே! நீ எந்தப்பள்ளிக்கூடத்து
மாணுக்கன்? யார்மாணுக்கன்? உன் பெயர் யாது? சமயம்
யாது? புரோடெஸ்டண்டசமயமோ? கத்தோலிக்கசமய
மோ? புரோடெஸ்டண்டசமயம் என்பையாயின், விக்கிரக
வணக்கஞ்செய்யுந் கத்தோலிக்கர்பொருட்டு வாதிக்கப்
புகாய். புகுவையாயின், விக்கிரகாராதன தூஷகனாய் நின்ற நீ,
சுவமததூஷகனாகுவையே. கத்தோலிக்கசமயம் என்பையா
யின், கோப்பாயிலே கத்தோலிக்க வித்தியாசாலையாவது,
கத்தோலிக்க குடும்பமாவது, கண்டுமிலேங் கேட்டுமிலேம்.
மாணுக்கனே! கத்தோலிக்கமதத்தில் எப்பொழுது புகுந்
தாய்.

வாதத்தாற் சமயவுணர்ச்சி பெறலாகாதென்றாய். பின்
எதனாற் பெறத்தக்கது? பஞ்சகாலத்திலே பட்டினியால்
வருந்தும் நெடுந்தீவார் முதலாயினாருக்கு உதவி உயிர்பி
ழைப்பிப்பேமென்று சைவர்களாகிய நாட்டுக்கோட்டைச்
செட்டிகள் முதலாயினோரிடத்தும் யாசித்த அரிசி காட்டி,
இவ்வரிசி தருவேம் நமது கத்தோலிக்க மதத்தில் வருவீர்
களாக என்று ஆசை பூட்டி, அவ்வேழைகளை ஒருங்கு
கூட்டி, அரிசி காய் கறிநீட்டி, ஸ்நானமாட்டித், தஞ்சமய
வலையின் மாட்டி, நரகக்குழியில் வீட்டி, இன்ன இன்னகா
லத்து இத்தனை இத்தனை அஞ்ஞானிகளை நம்மத்தினோ
புகுத்தினேமென்று பொய்ப்புகழீட்டிச், செருக்குற நின்ற
நஞ் சாஸ்திரியாரைச், செந்திரநாதையர் வாதத்துக்கு
அழைத்தது குற்றந்தானே. இதனை யாவர் மறுப்பார்! நஞ்
சாஸ்திரியாரை முன்மாதிரியாகப் பின்பற்றினால் என்னை?
'மடை' ஐயர், சிராத்தாதிகளிலே தமக்குக் கிடைத்த அரிசி
யை வெளியில்விடாது வைத்துக்கொண்டு, சைவமதபோத
கராகப் பார்க்கிறாரோ! பஞ்சத்தால் வருந்தித் தெருத்தோ
றுந் திரிந்த கத்தோலிக்கர்களுள்ளே சிலருக்குக் கொடுத்

தால், அவர்கள் விபுதி பூசார்களே? அப்பொழுது, இன்ன இன்ன காலத்திலே இத்தனை இத்தனை கத்தோலிக் கர்களைச் சைவமதத்திலே புகுத்தினேம் என்று எழுதிவிடலாமே! எழுதிவிட்டாரானால், இலங்கைநேசபத்திராதிபர் வெளிப்படுத்திவிட்டாரா? வியாதிநீக்கம். புத்திரபாக்கியமுதலியவைகளின்பொருட்டு நல்லூர்க்கந்தசுவாமிகோயில் வண்ணார்பண்ணைப் பெருமாள்கோயில்களுக்குப் பிரார்த்தனை செலுத்துகிற கத்தோலிக்கர்கள் பசிரீக்கத்துக்கு விபுதி பூசப் பின்னிடுவார்களா! லகுவழியிருக்க வாதத்துக்கு ஏன் ஐயர் அலைகிறார்! பிராமணனுக்குப் பின் புத்திதானே!

சைவசமயமும் அறியாது, கத்தோலிக்க மதமுமறியாது தங்கள் பெயரும் எழுத அறியாத பறையர் நளவர் பள்ளர்களுக்குக் கத்தோலிக்க உண்மையை ஒருபடியரிசி மாத்திரத்தால் நாட்டவல்ல துமது சாத்திரியார், இலக்கண இலக்கியம் கற்றுச் சைவதுலுஞ் சிறிது ஒதி, விவிலியனால் முழுதுமுணர்ந்து, அவ்வளவினமைபாது, இங்கிலாந்திலே எத்தனையோ பிரசித்தசபைகளிலே கிறிஸ்துமத குருமார்களும் கிறிஸ்துமத விரோதிகளும் வாதித்த வாதபுத்தகங்கள் புலவும் வாசித்துக் கிறிஸ்துமத விஷயத்திலே தமக்குத்தோன்றிய சந்தேகங்களை நிவிர்த்திசெய்துகொள்ளலாமென்னும் ஆசைகொண்டு, கத்தோலிக்க குருமாருக்குங் குருவாகிய தம்மோடு வாதிக்க வெளிப்பட்டு வந்த பிராமணருக்குக் கத்தோலிக்க உண்மையை எவ்வாறு காட்டுவார்! சங்கடந்தானே.

நஞ்செந்திரநாதையர் உன்னோடு வாதுசெய்யத் துணிந்தால், கோப்பாயில் எந்தமூலை முடுக்குகளிலே ஓ மாணுக்கனே மாணுக்கனே! என்று உன்னைத் தேடிப் பிடிப்பார்தயைகூர்ந்து சற்றே சொல்லு. நின் சாஸ்திரியாரோடு வாதிக்க வெளிப்படையினின்ற உபாத்தியாயர் வல்லால்லர் என்ற நீ, உபாத்தியாயரோடு வாதிக்க மறைவில் நின்ற மாணுக்கன் வல்லன் என்று, வாதம் பார்த்துக் களிக்க எதிர் பார்த்து நின்ற யாமெல்லாம் எப்படித்துணியலாம்!

நாவலர் ப்ரயந்தத் தர்டு எனும்
நூல்கருந்து எடுக்கப்பெற்றது.

இங்ஙனம்,
வண்ணை நடு.

[1878] - புத்தியின் ஜனனமும் மனைவியின் மரணமும்

ஐயரின் மனைவியார், ஒரு புதல்வியைப் பிரசவித்துச் சில மாதங்களில் நோயுற்று, வெகுதானிய வருடத்திலே (1878-79) காலமானார். மகளின் பெயர் மீனாட்சியம்மை. தாயாரில்லாத புதல்வியார் உறவினர்களிடத்திலே வளரத்தொடங்கினார்.

[1878 - 1879] - இந்தியாவுக்குப் பயணம்

மனைவியாரின் மறைவினைத் தொடர்ந்து சமய உலகிற்கு தம்மை முழுமையாக அர்ப்பணிக்க எண்ணங்கொண்ட ஐயர், இந்தியாப் பயணத்தை மேற்கொண்டார். இதன்பின்னர் ஐயர் ஈழத்துக்கு பல தடவைகள் வந்துசென்றாலும் வாழ்நாளின் பிற்காலப்பகுதியின் பெரும்பகுதியை இந்தியாவிலேயே வாழத்தொடங்கினார். இந்தியாவுக்குச் சென்ற ஐயர், ஆரம்பகாலத்தில் திருவனந்தபுரத்திலே இருந்துள்ளார் என அறியமுடிகின்றது. தலயாத்திரைகள் மேற்கொள்ளல், பிரசங்கங்கள் செய்தல் என்பவற்றுடன் தமது மேற்படிப்பையும் கற்க ஆரம்பித்தார்.

திருவனந்தபுரத்திலே தா. செல்லப்பாள்சாஸ்திரிகள் அவர்களின் சகாயத்தினால், சம்பா சாஸ்திரி மற்றும் ஜனநாதசுரேஷ்டா சாஸ்திரி ஆகியோரின் பரிச்சயம் ஐயருக்குக் கிட்டியது. இவர்களிடம் காவியம், தர்க்கம், வியாகரணம் போன்ற வடமொழிக் கருவி நூல்களை அவர் கற்கத்தொடங்கினார்.

[1879] - நூல் - வவ்வய குஞ்சுதம்

கிறிஸ்துமத விவிலிய நூலிலே மதுபானம், விபசாரம் முதலிய விடயங்களைத் தூண்டும் செய்திகள் உள்ளதென்று காட்டி, கிறிஸ்து மதத்துக்குக் கண்டனமாக வவ்வய குஞ்சுதம் எழுதப் பெற்றுள்ளது. சென்னையில் அச்சான இந்த நூலினை ஆறுமுக நாவலர் எழுதி செந்தி நாதையரின் பெயரில் வெளியிட்டார் என்றும், ஆறுமுக நாவலரின் கருத்துக்களை செந்தி நாதையர் தம்பெயரில் வெளியிட்டார் என்றும் குறிப்புகள் காணப்பெறுகின்றன.

ஆயினும், ஆறுமுக நாவலரின் மறைவிற்குப் பின்னர் (1879) இந்நூலுக்கு மறுப்பாக வவ்வய குஞ்சுதம் மறுப்பு எனும் நூலை டேவிட் ஐயர் என்பவர் (1888) வெளியிட்டார் என்பதும் 'வவ்வய குஞ்சுதக் குறியு மற்றும் வவ்வய குஞ்சுதக் கண்டன தீக்காரம்' (1893) ஆகிய நூல்களைச் செந்திநாதையர் பிற்காலத்தில் வெளியிட்டுள்ளார் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

[1879] - ஆறுமுக நாவலர் மறைவு,

நற்சாட்சிப் பத்திரம், சரம கவிகள்

இந்தியாவுக்கு பயணப்பட்ட செந்திநாதையருக்கு உதவக்கூடிய வகையில் ஆறுமுக நாவலர் 1879-ம் வருடம் புரட்டாசி மாதம் நற்சாட்சிப் பத்திரமொன்றைக் கொடுத்துள்ளார்.

இந்நற்சாட்சிப் பத்திரத்துக்கு நன்றிக் கடிதம் ஒன்றை அச்சந்தர்ப்பத்தில் இந்தியாவுக்குச் சென்றிருந்த சுன்னாகம் குமாரசுவாமியடையார் ஐயர் கொடுத்தனுப்பியிருந்தார். ஆனால், அக்கடிதம் ஆறுமுக நாவலரின் கரங்களுக்கு கிடைக்கும் முன்னரே, மார்கழி மாதம் நாவலர் இயற்கையெய்தினார்.

“மா.ா. ஸ்ரீ. சி. செந்திநாதையரை நான் எழுவுருஷ்காலம் அறிவேன். இவர் ஆறுமுக ருஷ்காலம் என்னுடைய தமிழ் வித்தியாசாலையிலும், ஒரு வருஷம் என்னுடைய இம் கிலிஷ் வித்தியாசாலையிலும் உதவி உபாத்தியாயராக இருந்து, தமது கடமையை ஜாக்கிரதையோடு பிறழாமல் நடாத்திக்கொண்டுவந்தவர். ஒழிவுள்ள பிறநோக்களிலே நான் பொதுநன்மையின் பொருட்டு எடுத்துக் கொண்ட பிறகருமங்களையும் நிறைவேற்றினார்.”

யாழ்ப்பாணம்

1879-ம் வருடம்

புரட்டாசி மீ ௧௬

இக்கனம்,

ஆறுமுகநாவலர்

நாவலரின் மறைவையொட்டி ஐயர் எழுதிய சரம கவிகளில் சில வருமாறு :

வெண்பா

வன்றொண்டன் நாவலர்கோன் வாழ்வாவது மாயம்
என்றுரைத்த தேவாரத்தின் பொருளை - நன்றியுடன்
சிந்தை செய்தேன் நாவலனே செத்தாய் நீ என்பதனாற்
புந்திநொந்து போதமிக்க போது.

நன்னடக்கைப் பத்திரகை நாவலனே நீயனுப்ப
என்னதவஞ் செய்தேனோ யானறியேன் - அன்னதனுள்
உள்ளசில வாசகங்க ளுற்றுணரும் போதெல்லாம்
வெள்ளம் பொழியும் விழி.

சுன்னைக் குமார சுவாமியிடத் தோர்கடிதம்
உன்னைக் குறித்தனுப்பி யுள்ளுவந்தேன் - அன்னதுன்பாற்
சேருமுன்னம் நாவலனே சென்றாய் சிவலோகம்
யாரும் பதைபதைக்க விங்கு.

கட்டளைக் கலித்துறை

தேவாரம் யான்சொலக் கேட்டு மகிழ்ந்து சிரத்தையுடன்
புவாதி கொண்டு புரி சிவபூசைப் பொழிலும்கும்
பாவாணர் மெச்சச் செய்யும் பிரசங்கமும் பார்த்தினிநான்
நாவார வாழ்த்திடு நாளுமுண்டோ நல்லை நாவலனே

இக்காலக்கட்டத்தில் திருச்செந்தூர், பழனி ஆகிய தலங்களுட்பட பல தலங்களுக்கும் ஐயர் யாத்திரை சென்றுள்ளார்.

[1880] - கொழும்பில் உபந்நியாசம், கதிரகாம யாத்திரை

தமது தந்தையாரின் அழைப்புக்கிணங்க யாழ்ப்பாணம் திரும்பிய செந்திநாதையர், ஸ்ரீமான் தம்பையா முதலியாரின் அழைப்பின்பேரில் கொழும்பு சென்று அங்கேயே தங்கி உபந்நியாசங்கள் சில செய்துள்ளார். தம்பையா முதலியாரின் தரும் சத்திரத்தில், 1880^{ஆம்} வருடம் தை மாதம் தொடங்கி ஆறுமாத காலம்வரை 'வைதிக சைவ சித்தாந்த' பரமாக உபந்நியாசம் செய்துவந்தார். இக்காலப்பகுதியில் சேர் மொன் அருணாசலத்தின் தொடர்பு ஐயருக்கு ஏற்பட்டதாகக் குறிப்புகள் காணப்பெறுகின்றன.

ஈழத்திலிருந்தபோது கதிரகாம யாத்திரையும் சென்றுள்ளார். யாத்திரையின் பின்னர் உபவாசத்தோடு கந்தபுராணத்தை பன்னிரு நாட்களுக்குள் ஐயர் படித்துமுடித்தார்.

[1882] - திருநெல்வேலியில் வித்தியாசாலை ஆசிரியர், தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடம்

கொழும்பிலிருந்து இந்தியாவுக்குத் திரும்பிய ஐயர், திருநெல்வேலி சைவியர்காச வித்தியாசாலையில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து சமய பாடத்தோடு இலக்கிய இலக்கண பாடங்களையும் கற்பித்தார் என்று ஐயர் பற்றி கிடைக்கப்பெறும் சரிதங்கள் கூறுகின்றன.

ஆயினும், திருநெல்வேலியில் தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடம் ஒன்றைத் தான் நடத்துவதாக அவர் பதிவுசெய்த வழக்கொன்றின் வாயிலாக ஆதாரபூர்வமாக அறியமுடிகின்றது. இதன்படி, திருநெல்வேலி ஜில்லா, கூனேரித் தாலுக்கா கஸ்பாவில் தாம் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடம் வைத்திருப்பதாக ஐயர் 1883-ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் 12-ஆம் திகதி பதிவுசெய்துள்ளார்.

[1883 - 1884] - நூல் - சாண் ஷைத்தீர்யப் பீரசண்ட மாருதம், வழக்குத் தொடுத்தல்

இக்காலத்திலே சாத்தூர் உதவிப் பதிவுக் காரியஸ்தராகிய சாமுவேல் சற்குணர் என்பவர், சாணா றுல்லாம் ஷைத்தீர்யர் என்னும் கருத்தோடு ஒரு புத்தகத்தை எழுதியுள்ளார். சிலரின் வேண்டு கோள்களுக்கிணங்க இந்நூலுக்கு சாண் ஷைத்தீர்யப் பீரசண்ட மாருதம் எனும் புத்தகத்தை ஐயர் எழுதியுள்ளார். இந்நூலானது பாளையங்கோட்டையைச் சேர்ந்த சிந்தாமணி அச்சகத்தினால் அச்சிடப்பெற்றது.

இதன்பின்னர், ஐயரின் நூலுக்கு எதிராக ஒரு அவதூற்றுப் பத்திரிகை வெளிவந்தது. அதனைக் கண்ட செந்திநாதையர், ஐந்து நபர்களீது 1883-ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் 12-ஆம் திகதி வழக்குத் தொடுத்துள்ளார். (ஐயரின் வழக்கின் சுருக்கம் இங்கு தரப்பெற்றுள்ளது.) இவ்வழக்கு செந்திநாதையருக்குச் சார்பாக முடிந்ததாகக் குறிப்புகள் உள.

செந்திநாதையர் பிரியாது

சுருக்கம்.

திருநெல்வேலி ஜில்லா டிப்பட்டி-மேஜிஸ்திரேட் டிம-ஈ-ஈ-ஸீ எஸ். ஆர். லர்க்குத்துரையவர்கள் சமூக த்துக்கு.

நான் கூனேரித்தாலுக்கா கஸ்பாவில் தமிழ் பள்ளிக்கூடம் வைத்திருக்கும் செந்தி நாதையர். } வாதி.

பாளையங்கோட்டையிலிருக்கும் திருநெல்வேலி டிஸ்த்ரிக்ட்ஸ் ஹைக்கோர்ட்டிச் சென்றிரல் ஆபிஸ்கிளர்க் ஏ. ஞானமுத்துநாடார் 1, ஷையூர் ஷாப்புக்கீப்பர் தாலீது நாடார் 2, ஷையூர் ஷாப்புக்கீப்பர் டானிஜோசப் நாடார் 3, ஷையூர் ஷாப்புக்கீப்பர் ஜீ. ஜோசப் நாடார் 4, சாத்தூர் சப்ரி ஜிஸ்தரார்சாமி யல்சற்குண நாடார் 5 பேர்கள். } பிரதிவாதிகள்.

இவர்கள் பேரில் இ. பி. கோ. 500-வது, 502-வது. பிரிவுகள் படிக்கும்; 1867-ம் ஆண்டு 25-வது பிரிவு ஆக்ட்டு 3-வது, 12-வது பிரிவுகள் படிக்கும் செய்துகொள்ளுகிறபிரியாது.

I. “பிஷ்ப்கால்டுவேலும் திருநெல்வேலிச்சாணாரும்”

என்று பேர்போட்டு 5 - வது பிரதிவாதி இங்கிலீசில் ஒரு புஸ்தகம் எழுதி, அதில் ஷை பிஷப் சாணர்களைக் குறித்து எழுதியது தப்பிதம் என்றும், தாங்கள் பிராமணருக்கு அடுத்தகுலமாகிய சத்திரிய குலமென்றும் போலி ஆதாரங்களைக் காட்டி அச்சடித்துப் பிரசுரஞ்செய்தார்.

II. அதற்கு நான் 5-வது பிரதிவாதியால் குறிப்பிடப்பட்ட நியாயங்கள் சரியல்லவென்றும், பிஷப்பவர்கள் எழுதியது நியாயமான தென்றும் கண்டு “சாண்சத்திரியப்பிரசண்டமாருதம்” என்று ஒருபுஸ்தகம் எழுதி அச்சிட்டேன்.

III. அப்பால் அந்தப்புஸ்தகத்தைப் பார்வையிட்ட பிரதிவாதிவகையராக்களால் நான் எழுதியதற்கு நியாய பூர்வமாய் பதில் எழுதாமல், இத்துடன் ஆஜர் செய்திருக்கிற புஸ்தகம் ஒன்று அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த புஸ்தகம் முழுவதிலும் எனக்கு அவதூறும் மானபங்கமுமான அநேக தூஷண வார்த்தைகள் உபயோகப்படுத்தியிருக்கிறது. அவைகளில் சிலவற்றை இதனடியில் குறிப்பித்திருக்கிறதுந்தவிர, ஷை புஸ்தகத்தில் அவதூறான பாகங்களை அடையாள வரைபோட்டிருக்கிறது.

தமிழில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வாசகங்கள்.

* * * * *

இங்கிலீசில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வாசகங்கள்.

* * * * *

IV. ஷை புஸ்தகத்தை ஷை பிரதிவாதிகள் பாண்டியங்கேட்டை சாத்தார் முதலான இடங்களில் இதனடியில் கண்ட சாட்சிகளுக்கும் மற்றும் அநேக ஜனங்களுக்கும் வலிய கூப்பிட்டு, வேணுமென்று பட்டு வாடாச்செய்திருக்கிறார்கள்.

V. மேற்படியார்கள் மேற்கண்டபடி பட்டுவாடாச் செய்திருப்பதுநதவிர, மேற்கண்ட புஸ்தகம், ஸை பிரதிவாதிகளால், அல்லது அவர்கள் அநுமதியால் எழுதப் பட்டிருக்கும் என்று எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறது. மேற்கண்டவிதம் மேற்கண்ட புஸ்தகத்தை அச்சடித்து யாவரும் வாசிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அவைகளைப் பட்டுவாடாச்செய்திருப்பதால், பிரதிவாதிகள் வாதியாகிய எனக்கு கௌரவக்குறைச்சல் உண்டு பண்ண வேணுமென்ற எண்ணத்துடனே அவதூறு செய்திருக்கிறார்கள்.

VI. தவிரவும், ஏதாகிலும் ஒரு புஸ்தகம் அச்சிட வேண்டுமானால், அச்சடித்த அச்சுக்கூடத்தின் பேரும், எழுதினவர்கள் பேரும், 1867-ம் ஆண்டு 25-வது ஆக்ட்டு 3-வது பிரிவுப்படி கண்டெழுதவேண்டியது அவயசியம். அப்படிக்கண்டெழுதாமல் செய்த புஸ்தகத்தை பிரதிவாதிகள் பயிரங்கம் செய்திருப்பதினால், அவர்கள் மேற்படி ஆக்ட்டு 12-வது பிரிவுப்படிக்கும் குற்றஞ்செய்தவர்களாக யிருக்கிறார்கள்.

ஆகையால் கோர்ட்டாரவர்கள் கிருபைசெய்து பிரதிவாதிகளுக்கு வாரண்டு அனுப்பிப்பிடித்துவந்து, இந்நடவடி யில் கண்ட சாட்சிகளையும், இன்னும் வாதியால் ஜாப்தாக்கொடுக்கப்படுகிற சாட்சிகளையும் சம்மன் மூல மாய் வருத்தி விசாரணைசெய்துகொண்டு, பிரதிவாதிக ளைத்தண்டனைசெய்து நீதி செலுத்த உத்தரவாகப் பிரா ர்த்திக்கிறேன்.

இன்னும் அவதூறு செய்தவர்கள் அனேகரிருப்பதால் ருசுக்கிடைத்தபின் அவர்கள் பேரிலும் பிராரதை மேல் நடத்தச்சித்தமாயிருக்கிறேன்.

1883-ம் ஆண்டு
டிசம்பர் மீன் 12உ

}

எஸ். செந்திரநாதையர்.

[1883 - 1884] - சுஜனமநோரஞ்சன் - உதவிப் பத்திராசிரியர், உபந்நியாசங்கள்

திருநெல்வேலியில் திரு. சுப்யர்மணியப்பன்னை என்பவர் நடத்திவந்த சுஜனமநோரஞ்சன் பத்திரிகையில் ஐயரவர்கள் கட்டுரைகளை எழுதினார். பின்னர், அப்பத்திரிகையிலே உதவிப் பத்திராசிரியராகப் பொறுப்பேற்றார்.

இவர் ஒருமுறை திருநெல்வேலியிலுள்ள திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாரது ஆலயத்திலே ஞானத்தின் திருவுருகை.. எனத் தொடங்கும் பெரியபுராண திருவிருத்தத்தைப் பீடிகையாகக் கொண்டு ஓர் உபந்நியாசம் செய்தார்.

ஞானத்தின் திரு உருவை நான்மறையின் தனித் துணையை
வானத்தின் மிசை அன்றி மண்ணில் வளர் மதிக்கொழுந்தைத்
தேன் நக்க மலர்க் கொன்றைச் செஞ் சடையார் கீர் தொடுக்கும்
கானத்தின் எழுபிறப்பைக் கண் களிப்பக் கண்டார்கள். (பெரியபுராணம்)

இந்த உபந்நியாசம் சுஜனமநோரஞ்சனி பத்திரிகையிலும் பிரசுரிக்கப்பெற்றது.

ஐயரின் உபந்நியாசத் திறமையைக் கண்ட கோயம்புத்தூர் சைவச் சந்தாந்த சபைத் தலைவராகிய திருச்சுலம்ப்ன்னை என்பவர், செந்திநாதையரை தம்முடைய ஊருக்கு வந்து உபந்நியாசம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டார். ஐயரும் வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டு அவ்வாண்டு ஆவணி மாத காலத்திலே, மேலைச் சதம்பரம் எனச் சிறப்புப்பெறும் திருப்பேருக்குச் சென்று உபந்நியாசம் செய்தார். அவ்வுபந்நியாசத்தை,

உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கரியவன்... எனத் தொடங்கும் வரியுராணக் காப்புச் செய்யுளையும்

அளவாய்மவதனாவாய்... எனத் தொடங்கும் பேரூர்ப் புராணச் செய்யுளையும்

பீடிகையாகக்கொண்டு அப்போது அவர் சென்று உபந்நியாசத்தை மேற்கொள்ளும் பேருரைத் தொடர்புபடுத்தி, கோயம்புத்தூர்ச் சைவசித்தாந்த சபையிலே செய்தார். இதனைத் தொடர்ந்து கல்யாணசந்திரம்ப்ன்னை என்பவரது அழைப்புக்கிணங்கி உருமலைப் பேட்டைக்குச் சென்று அங்கும் சில வைதிகசைவ உபந்நியாசங்களைச் செய்துள்ளார்.

[1883 - 1884] - நீலகண்ட பாஷ்ய படியெடுப்பு

காசுக்குச் சென்று சிவாலய தரிசனம் செய்த ஐயர், அங்குள்ள சீக்களர் எனும் ஊரை அடைந்தார். அங்கு பண்டிற் எனும் பத்திரிகையில் தொடராக வெளிவந்த பிரம் சூத்திர பாஷ்யத்தைக் கண்டு அதனைப் பிரதிசெய்துகொண்டார்.

அத்துடன் அவருக்கு நீலகண்ட மரம்மூத்திர பாஷ்யப் பேருரை ஏடு ஒன்று அங்கு கிடைக்கப்பெற்றது. இதனைப் பிரதிசெய்வதற்குச் செந்திநாதையர் பெரும்பாடுபட்டுள்ளார். இரவு நேரங்களில் பிரதி செய்யும்போது விளக்கு எரிப்பதற்கு எண்ணெய் தேவை. செந்திநாதையர் பூரி தசுடிணை வாயிலாகப் பணத்தைப் பெற்று விளக்கு எரிக்கப் பணம் சேர்த்துள்ளார். பூரி தசுடிணை என்பது, காசியில் புரோகிதங்களுக்குப் பிரதம ஆச்சாரியருடன் கூடச்சென்று வேத மந்திரங்கள் ஒதும்போது அவர்களுக்கும் தசுடிணை கிடைக்கப்பெறும். இதனால் கிடைக்கப்பெறும் இரண்டு அணா பூரி தசுடிணையைப் பெற்று, அதற்கு எண்ணெய் வாங்கி, விளக்கெரித்து நீலகண்ட பிரம்ம் பாஷ்யத்தை அயராது பிரதிசெய்துள்ளார். பணப் பற்றாக்குறை காரணமாக, ஒரே நாளில் நாலைந்து இடங்களுக்குச் சென்று புரோகிதங்களில் பங்குகொண்டு, அந்த இடங்களில் லெல்லாம் போஜனம் செய்து, அதன்பின்னரே கொடுக்கப்பெறும் தசுடிணைகளைச் சேர்த்து தேவையான எண்ணெயை வாங்கியுள்ளார்.

கொழும்பிலிருந்த சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் உட்பட பிரபுக்களின் உதவியைப் பெற்றுத் தம் இளைய சகோதரரையும் அழைத்துக்கொண்டு கந்தபுராண நவந்தத்தை அச்சிட இந்தியாவுக்குச் சென்றார்.

கந்தபுராணத்திலிருந்து சாரமாகத் திரட்டிச் செய்யப்பட்டமையால் கந்தபுராண நவந்தம் என்ற பெயர்கொண்ட இந்நூல், வந்தியாநுபாலன யந்திரசாலையில் (சென்னை) 1886-ஆம் வருடம் கார்த்திகை மாதம் அச்சேறியது. இதிலே எட்டு பிரகரணங்கள் உள்ளன.

1. சமயப் பிரகரணம்
2. வேதாகமப் பிரகரணம்
3. பதிபசுபாசப் பிரகரணம்
4. சரியா பாதப் பிரகரணம்
5. கிரியா பாதப் பிரகரணம்
6. யோக பாதப் பிரகரணம்
7. ஞான பாதப் பிரகரணம்
8. பக்திப் பிரகரணம்

ஐயரோடு இந்தியாவுக்குச் சென்ற கனிஷ்ட சகோதரரான சீவசம்புநாதையர் தொடர்ந்தும் அவருடனேயே இருந்து ஐயரின் நூல் பதிப்பு, நூல் விநியோகப் பணிகளில் உறுதுணையாக இருந்தார். சிவசம்புநாதையர், The Queen's Sanskrit College, Benares கல்லூரியிலே தர்க்கம், வியாகரணம், மற்றும் பிற வடமொழி பாடங்களைக் கற்று அவற்றுக்குரிய பரீட்சைகளிலும் சித்திபெற்றார்.

[1887] - சிவஞானசித்தியார் பாடம் கேட்டல்

மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து இணுவிலைச் சேர்ந்த சித்தாந்த சாஸ்திரம், சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தம், சோதிடம், மந்திரம், வைத்தியம், யோகம், வடமொழி ஆகியவற்றில் பாண்டித்தியம் பெற்ற நடராசையாரிடம், சிவஞானசித்தியாரை அதன் உரைகளில் ஒன்றான ஞானப் பிரகாசர் உரையோடு ஐயர் அவர்கள் பாடம் கேட்டார். நடராசையார் சிவஞானசித்தியார் நூலுக்குரிய ஞானப்பிரகாசரின் உரையைப் பதிப்பித்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன்பின்னர் செந்திநாதையர், மீண்டும் இந்தியாவுக்குத் திரும்பினார்.

[1887] - நூல் - ஞானபோத வளக்கச் சூறாவளி

பெரியபுராணத்திலுள்ள “சிவனடியே சிந்திக்கும்...” எனத் தொடங்கும் செய்யுளுக்கு ஒருவர் கூறிய பொருளைக் கண்டித்து அச்செய்யுளுக்கான பொருளைக் குறித்து ஞானபோத வளக்கச் சூறாவளி எனும் நூலினை ஐயர் எழுதியுள்ளார்.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கந்தபுராண நவந்தம்.

யாழ்ப்பாணத்து மல்லாகம்

சைவப்பிரகாசாரன்,

சி. செந்திநாதையர்

இயற்றியது.

இஃது

சென்னப்பட்டணம்:

வந்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிப்பெய்தியுள்ளது.

பி.ஓ. கார்த்திகேயர்.

இதன்விலை அரை-கட

(Copyright Reserved.)

[1888] - பத்திராதிபர் - அமீர்தபாதன்

சேலத்தைச் சேர்ந்த தருப்பற்றூரில் வசித்துக்கொண்டு அமீர்தபாதன் எனும் பெயர்கொண்ட வாராந்தப் பத்திரிகையை ஐயர் வெளியிடத்தொடங்கினார். இப்பத்திரிகை நீண்டகாலம் வெளி வரவில்லை என்று கணிக்கமுடிகின்றது.

[1888] - பட்டம் - கர்ஸ்துமத கானன குடார்

சென்னையிலிருந்த இந்துலகுலேக சங்கத்தின் தலைவரான சை. இரத்தினச் செட்டியார், ஐயரை ஓர் உபந்நியாசம் செய்ய அழைத்திருந்தார். அப்பொழுது சிதம்பரம் பிரம்ம வித்தியா பத்திராதிபரும் வேறுபல பண்டிதர்களும் கூடியிருந்தனர். இந்துலகுலேக சங்கத்தினால் அப்போது செந்திநாதையருக்கு கர்ஸ்துமத கானன குடார் எனும் பட்டம் அளிக்கப்பெற்றது. இக்காலத்தில், சைவ-கிறிஸ்தவ சமயங்களுக்கிடையிலான கண்டனப் போர் தொடர்ந்தவண்ணம் இருந்தது.

[1888] - நூல் - “சீவனுந் தேவனா?” என்னும் தீய நாவுக்கு ஆப்பு

சென்னையிலிருந்த கிறிஸ்தவர்களில் சிலர், சீவனுந் தேவனா? எனும் தலைப்பட்ட துண்டுப் பிரசுரமொன்றை வெளியிட்டனர். இதனைக் கண்ணுற்ற இந்துலகுலேக சங்கத்தினர், இதற்கு ஒரு கண்டனம் எழுதுமாறு ஐயரைக் கேட்டனர். அதற்கிணங்க சீவனுந் தேவனா? என்னும் தீய நாவுக்கு ஆப்பு எனும் கண்டன நூலை கர்ஸ்துமத கானன குடார் - கீ.கா.கு. எனும் பெயரிலே ஐயர் எழுதினார். இந்நூலுக்கு வைதிக சமயத்தினர் மத்தியில் பலத்த வரவேற்பு கிட்டியது. பீரம் வத்தியா பத்திரிகை, இந்நூல்பற்றிய குறிப்பைப் பிரசுரித்தது.

“சீவனுந் தேவனு”

என்னுந்

தீயநாவுக்கு ஆப்பு.

இத்தலைப்பெயர்வாய்ந்த சிறந்த புத்தகம் ஒன்று இந்
ஸ்துமதகானன குடாரி” என்பவரால் வெளியிடப்பட்டிருக்கி
ன்றது. இதில், மிக்க மேன்குமையுடையதாகிய நம் இந்துமத
த்தையும்; அதன் உண்மையை யாவரும் எளிதில் உணர்ந்து அ
வ்வழியொழுதி உய்யும்பொருட்டு, அவ்வவர் பக்குவாபக்குவப்
படி எவ்வெவ்வதிகாரிகட்கு எவ்வெப்படியுணர்த்தவேண்டுமோ
அவ்வவ்வதிகாரிகட் அவ்வவர் துண்ணறிவிற்கேற்ப வேத புராண
இதிகாசங்கள் வாயிலாகப் பலவழியாலும் போதித்து மெஞ்ஞா
னவீடுபெற்றை யுறுவிக்கும் நம் இந்நூலாஸ்திரங்களின் உள்ளு
றைகளையும் இத்தகையதென்று எட்டுணையும் அறியும்றிவு சிறி
துட அடையப்பெற்றத துண்ணறிவற்ற மிலேச்சராகிய கிறிஸ்த
வர், தம் அறியாமைமயனாலும், துரபிமானத்தினாலும் நியாயா
னுபவங்களாகிய தராசுகளுக்குச் சிறிதும் நிறைகொடாது பற்
பல ஆக்கங்களாலமையப்பெற்ற இந்நூலாஸ்திரங்களாகிய வச்

சுரமலைகளைத் தம் அற்பப் போலியறிவிற்கு எட்டிய சில வீணைத் துஷணைகளாகிய ஆயுதங்களினுற் பிளக்க ஆலசகொண்டு அதின் முட்டிகொண்டு வாளா பிறற்றித்திரிவதுமன்றி, “சிவனுத் தேவனா” என்று சில வீணைத் துஷணைகளடங்கிய பத்திரம் ஒன்றை அச்சிட்டுப் பரப்பித் தெளிந்த அறிவிவரர் நெஞ்சத்தைக் கலக்க முடன்றதனால், அவர் உண்மைதேர்து அறியாமையினுற் காட்டியுள்ள போலியாயங்களும் வீணைத் துஷணைகளும் க்றிதும் பயனற்றதென்பதை யாவரும் எளிதில் உணரும்படி, அதன் உட்கருத்து இன்னதாமென்பதை நன்கு விளக்கிக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட செம்பொருள், சூறிப்புப் பொருள்களால் பெருஞ் சாத்தையுணர்த்தும் இந்த மதவுண்மை யறியாது வீணை பல பதர்மொழிகளைப் பேசுத்திரியும் மதியிலிகளு, அன்னோர் வார்த்தைகளைக்கேட்டு மயங்கும் ஏனையோரும் அவ்வுண்மைகளைக் கண்டு தெளிவாராக. இதுகாறும் மெ வித்துவான்கள் இப்படிப்பட்ட உண்மைகளைப் பலர்க்கும் எடுத்துக்காட்டாமையினாலேயே நம்மவர் அவர் துர்ப்போதனை கட்டு மயங்க நேரிட்டமையினால், இனியேனும் நம் வித்துவான்கள் இதுவிஷயத்தில் தக்க பிரயாசை யெடுத்துக்கொண்டு நம்புவதாக் காத்துவரல் அத்தியாவசியமாகும். கிறிஸ்துமத கானனகுடாரியார் செய்த இப்பேரு தவி நம்மவர் யாவராலும் என்றும் இனிது பாராட்டத்தக்கதே. இப்புத்தகங்களிற் சில எமது பார்வைக்கு அனுப்பியதற்காக நாம் அவர்களுக்கு அநேக வந்தனஞ் செய்கின்றோம். இப்புத்தகம் பிரதியொன்றுக்கு விலை அணு அணா.

யீரம் வித்தியா பத்திரகையல் யீரசுரமான பருத்

வெஹவிஷா.

பிரம்மவித்தியா பத்திரிகை.

மாநம் ஒருமுறை பிரசுரஞ் செய்யப்படும.

புத்தகம். } சிதம்பரம் - சுவாமித்துருவ ஹதம் கருவத்து. { இலக்கம்-அ.

சுஅஅஅஅஅ ஜனவரி ௧௯௨௨ செவ்வாய்க்கிழமை.

சுவனாந் தேவனா? எனும் தலைப்பிட்ட துண்டுப் பிரசுரத்துக்கு “தீய நாவுக்கு ஆப்பு”, எனும் முதலாவது நூலை எழுதிய செந்திநாதையர், சில மாதங்களின் பின்னர் இரண்டாவது கண்டன நூலாக வஜ்ரடங்கம் எனும் நூலை தொடர்ச்சியாக வெளியிட்டுள்ளார். “டங்கம்” என்றால் கோடரி எனும் பொருளாகும். தாம் வெளியிட்ட இரண்டு நூல்களுக்கிடையிலான தொடர்பு பற்றி ஐயரவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“ஓர் பனையைப் பிளப்பதற்கு ஆப்பு முன்னரே வேண்டப்பட்டுப் பின்னர் அதனை செவ்விதாகப் பிளந்து முடித் தற்கு “டங்கம்” எனப்படும் கோடரி வேண்டப்படுமாதலின் அந்தக் கிறிஸ்த்து மதத்தை உயர்த்தி இந்து மதத்தை இகழத் தொடங்கிய நாக்கைப் பிளப்பதற்கு உபயோகப்பட்ட ஆப்புக்கு இசைய வஜ்ர (வயிர) டங்கம் என்னும் இப் புஸ்தகத்தை யாவர்க்கும் உபயோகமாகும்படி அதற் கடுத்து வெளியிட்டோம்”

- க.கா.கு.

No. 2. செ. உ.

வஜ்ரடங்கம்.

—o—o—o—

ஹிஸ்துமத கானனகுடாரி
இயற்றியது.

VAJRA DANKAM
OR
THE DIAMOND AXE.

A Tamil Pamphlet for the use of Hindus.

CHRISTUMATHA KANANA KUDARI.

—o—o—o—

PUBLISHED BY A MEMBER OF THE
H. V. E. SOCIETY
Trichy

PRINTED AT "THE MADRAS RIFON PRESS,"
316, Thambic Chetty Street.

1888.

விலை ரூ. 6 [Price 6 Pies.]

சுத்தாத்துவத சைவ சமயத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக தம் வாழ்நாளில் பெரும்பகுதியை அர்ப்பணித்த செந்திநாதையர், வஜ்ரடங்க நூலிலே கிறிஸ்தவ மதத்தினருக்கு புரியும்வண்ணம் தம் நிலையிலிருந்து இறங்கி இந்து சமயம் சார்ந்து வாதிடுகின்றார். இதிலே ஐயர் அவர்கள், கண்டனம் கருதி பைபிளிலிருந்து எடுத்துக்காட்டும் பிரமாணங்கள், அவருக்கு கிறிஸ்தவ மதநூல்களிலிருந்த பரிச்சயத்தை நன்கு பறைசாற்றுகின்றது. இந்நூலுக்கும் நல்ல வரவேற்பு கிட்டியது என்பதை மூலம் வீத்யா பத்திரிகை வெளியிட்ட குறிப்பின் வாயிலாகக் கண்டுகொள்ளலாம்.

வஜ்ரடங்கமும். இந்துவிஜயபேரிகையும்.

ஐயர், பத்திரிகாசுபாஸகர்களே! தாங்களெல்லோரும் கிறிஸ்துமத கானனகுடாரி என்பவரை நடப்பத்திரிகை வாயிலாக ஒரு வரறு அறிந்திருப்பீர்கள்ல்லவா? அவர் இதற்குமுன் “சுவனாந் தேவனா என்னுந் தீய நாவுக்கு ஆப்பு” என்றோர் பகுடஞ்சூட்டி ஐயர்புத்தகத்தை எழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்களல்லவா? அதுவிஷயத்தில் எமதுதாற்பரியத்தையும் வெளியிட்டிருக்கிறோம். அதே இடந்தக்காரர் மேற்கண்ட இவ்விரண்டு புத்தகங்களையும் தெள்ளிய தமிழ்க்கடையில் எழுதிவெளியிட்டிருக்கிறார் அதன் பெயருக்கிடையே த விஷயங்கள் அப்புத்தகங்களில்.

க்கியிருக்கின்றன. ஐரடக்சமென்னும் புத்தகத்தில், பாதிநிக
 னுக்கோர் நிருபமும். “ரம்பிள்ளை + னைப்பாதிநிகள் கூட்டத்திச்சா
 ரவிடப்பா” தென்பதும், ஏகோவாவென்னும் துஷ்டதேவ
 னைதயிலும் நமதுபரமேசுவரர் அருள்வள்ளலாம், என்ப
 தும், “விக்கிரகார்த்தனை அத்திபாவசிக, மென்பதும் “விக்கிரக
 க்களினுலே சித்தியுண்டா, மென்பதும் “வழிபடுதற்கு ஆல்வ
 னைவண்டு, மென்பதும் “தீகைநன்னை மகளிலே ஒவ்வொருவு
 னுஞ்சிறந்திருப்பான், கிறிஸ்தவர்களோ ஜனங்களைக் கடுவேதனை
 செய்து பொசுக்கிச்சேர்த்தலிலே தேர்ந்தவரா, மென்பதும் ஆ
 கவுழுவியங்களைடக்கியிருக்கின்றன. இவைகளைப் பற்றி விரி
 வாய காரணங்களும் அப்புத்தகத்திலேபே காணலாம். இரண்
 டாவது புத்தகத்திலே! “கிறிஸ்துமதநிலை, கிறிஸ்தவர்கள் பை
 பிலிற்சொல்லும் ஆகிரூட்டியின் ஆபாசங்கள், கிறிஸ்துமத
 உற்பத்தியும் அதன்விநம்பமும், பைபில் புத்தகத்தில் நடந்தவி
 யப்சாரத்தின் பெருமைகள், நமது இந்துப்பெண்களை ஆக்கிச்
 சரிட்டுச் சூர்த்தகல் ஆகாதாது, தெய்வ வசனங்களைப்பற்றிச்
 விலவியதூல் விஷயத்தில் கிறிஸ்தவர்களே ஒத்தக்கொண்ட
 வைகள், என்று ஆறுமருட்களால் உற்பலவிஷயங்களைமுடி
 ப்பட்டிருக்கின்றன. இப்புத்தகங்களிரண்டும் ஆரியர்களின்
 க்களிக் பெருங்கருவியாக நிற்கு மென்பதிற நடைபிள்ளை
 அன்றியும் இப்புத்தகங்களில் பிறர்மதங்களைக்கண்டிப்பதுபோ
 ல, ஆரியமதத்தின் பெருமைகளும் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
 ஆதலால், ஒவ்வொரு ஆரியர்களும் இப்புத்தகத்தைவாங்கிப்ப
 டுத்தல் அவசியமெனக்கருதுகிறோம்; ஆங்காங்கு பிரசங்கித்த
 வரும் நடமிந்து மதப்பிரசங்கிகளுக்கு இவ்விதப் புத்தகங்கள்
 அதிகருணங்களை உண்டாக்குமென்பதிற னடியமின்று. இப்புத்
 தகங்களை எமையார்க்கு படிச்செய்வித்த அப்புத்தகாசாரியருக்
 கு அகடிகிழ்ந்த அநேக வந்தனக்களளிக்கிபன்றோம். இஃதை
 அச்சிட்டு வெளியிட்டவர் கீழ்வாழ் எமதுபா
 சனாமூர்த்தியாகிய பரமேசுவரனைப் பிரார்த்திக்கின்றோம் இப்
 புத்தகங்களிலோ விஷயங்கள் பலவுள்; இதன்வினையோயிக
 அற்பம்; அதாவது மூன்று பைகள்; சுலபமாய்க்கிடைக்கும் இப்
 புத்தகங்களை வாங்கிப் படிப்புகள்; வெளியிடுங்கள்; தத்தமதத்
 தைப்பாதுகாருங்கள்; ஏனையமதத்தை ஞாயத்தால் வெல்லுங்க
 ன். சுபம்

மும்ம வித்தியா பத்திரிகையில் மூன்றாமான பகுதி

[1888] - ஐயருக்கு எதிரான வீவிலிய குற்சதம் மறுப்பு நூல்

ஐயர் வெளியிட்ட விவிலிய குற்சதம் (1879) நூலுக்கு மறுப்பாக வீவிலிய குற்சதம் மறுப்பு எனும் நூலை டேவிட் ஐயர் என்பவர் வெளியிட்டார்.

ஐயர் 1888-ஆம் வருடத்தில் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு எதிராக கிறிஸ்துமத கானன குடாரி எனும் பெயரில் வெளியிடத் தொடங்கிய நூல்கள் கிறிஸ்தவர்களை பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் வெளிவந்த ஐயரின் விவிலிய குற்சதம் நூலுக்குக் கண்டனம் எழுதத் தூண்டியதெனலாம்.

[1888 - 1898] - காசுவாசியாதல்

ஐயரவர்கள் 1888-ஆம் வருடம் தொடங்கி அடுத்த பத்து வருடங்களுக்கு காசியில் வசிக்கத் தொடங்கினார். இதனால் காசுவாச செந்திநாதையர் எனும் அடையாளத்தை அவர் தம்முடன் இணைத்துக்கொண்டார்.

[1888 - ?] - பட்டம் - சத்தாந்த சகாமணி

ஐயரவர்களின் சைவசிந்தாந்த உணர்ச்சியை அறிந்த திருமங்கலக்குடியிலுள்ள சூரியனார் கோயில் அதி வருணாச்சிரம ஆசாரிய வரிய சைவசமய பரிபாலக ஸ்ரீ சிவாக்கிர யோகீந்திர ஞான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் ஆதீனத்து, ஸ்ரீலக்ஷ்மி முத்துக்குமார தேவசீர் அவர்கள் ஐயருக்கு சத்தாந்த சகாமணி எனும் பட்டப்பெயரைச் செய்யுள் வாயிலாக வரைந்து சூட்டினார்கள். இச்செயல் 1888-ஆம் வருடத்துக்குப் பின்னர் நடைபெற்றுள்ளது. அச்செய்யுள் வருமாறு:

நிறைகல்வி தவவொழுக்கக் சான்றாண்மை கண்ணோட்ட நெடுகு மன்பு
பொறைமேன்மை சிவஞான முதிர்ச்சியநு பூதிமுதற் குணங்களெல்லாம்
குறையாம னிறை செந்திநாத மறையோய் நின்னைக் குறித்தியாம் இட்ட
மறைவாய்மைச் சத்தாந்த சகாமணியாம் பெயர் பிறர்க்கு வழங்கலாமோ

[1892] - நூல் - ஞான ரத்நாவளி

1888-ஆம் வருடம் தொடங்கி காசியில் வசிக்கத்தொடங்கிய செந்திநாதையரின் செயற்பாடுகளை 1892-ஆம் வருடம்வரை அறியுமாறில்லை. 1892-ஆம் வருடம், செந்திநாதையர் எழுதிய ஞான ரத்நாவளி எனும் சிறிய நூலொன்றை Hindu Tract Society வெளியிட்டுள்ளது. அளவில் சிறியதும் உள்ளடக்கத்தின் எளிமையும் கொண்ட காரணங்களால் பிற்காலத்தில் இந்நூல் பல பதிப்புகளைக் கண்டது. 24 தலைப்புகளில் சைவ சமய விடயங்கள் உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளன. காசிவாசி செந்திநாதையரின் படைப்புகளை நோக்கும்போது, ஞான ரத்நாவளி நூலானது சாதாரணநிலை வாசகர்களுக்கும் அணுகக்கூடிய உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டது எனலாம்.

[1893] - நூல் - வீவிலிய குற்சதக் கண்டன தீக்காரம்

ஐயர் வெளியிட்ட வீவிலிய குற்சதம் (1879) நூலுக்கு மறுப்பாக வீவிலிய குற்சதம் மறுப்பு எனும் நூலை 1888-ஆம் வருடம் டேவிட் ஐயர் என்பவர் வெளியிட்டார்.

ஐந்து வருடங்கள் இதைப்பற்றி கருத்தில்கொள்ளாத ஐயரவர்கள், கு. ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரியார், சை. இரத்தினச் செட்டியார், 'விஜயத்துவச' பத்திராதிபர் போன்றோரின் கருத்துக்கு இசைந்து வீவிலிய குற்சத கண்டன தீக்காரம் எனும் கண்டன நூலை எழுதினார். இந்நூலானது மதராஸ் ரிப்பன் அச்சுக்கூடத்தில் அச்சேறியது.

உ
சொலாயர்

ஞான ரத்நாவளி

காசிவாசி
செந்திநாத ஐயர்
இயற்றியது

திருமயிலை
சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை
பதிப்பித்தது.

Expert & Co., Madras.

விலை அனா 4.

உ
சிவமயம்

ஞான ரத்நாவளி

★

காசிவாசி
செந்திநாத ஐயர்
இயற்றியது.

★

பதிப்பாளியர்:
க. சி. குலரத்தினம்

★

வெளியீடுவோர்:
வெநெறிப்புரவலர், வெதர்மவள்ளல்
க. கனகராசா J. P. அவர்கள்
(மிக்கவைத் தொழிலதிபர்)
யாழ்ப்பாணம்.
1984

[1894 - 1896] - சுத்தாத்துவித சைவ கட்டுரைகள்

1878ஆம் வருடம் தொடங்கி ஏறத்தாழ பதினைந்து வருடங்கள் கிறிஸ்துவ மதக் கண்டனங்களை செய்துவந்த செந்திநாதையரின் சிந்தனை 1894களின் பின்னர் சுத்தாத்துவித சைவ சமயத்தை நிலைநிறுத்துவதில் கருத்துான்றியது.

இதையொட்டிய ஐயரின் செயற்பாடுகளை மூன்று பகுதிகளாகக் காணமுடிகின்றது.

1. சுத்தாத்துவித சைவத்தை நிறுவ கண்டனக் கட்டுரைகள் எழுதுதல்.

1885கள் தொடங்கி 20-25 வருடங்களுக்கு சுத்தாத்துவித சைவ - ஏகான்மவாத காகிதப்போர் மிகமிக உக்கிரமாக நடைபெற்றது. கிடைக்கும் ஆதாரங்களை நோக்கும்போது 18ஆம் நூற்றாண்டில் நடைபெற்ற சைவ - கிறிஸ்தவ கண்டனப் போரைவிட இதன் உக்கிரம் அதிகமோ? எனும் எண்ணத்தை தோற்றுவிக்கின்றது! இதன்போது ஏகான்மவாத (அத்வைத) கொள்கையை எதிர்த்து கட்டுரைகளைச் செந்திநாதையர் வரைந்தார்.

2. சுத்தாத்துவித சைவத்தைச் சார்ந்த நூல்களை வெளியிடுதல்

3. பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்துதல், சமூகச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுதல்

திருநெல்வேலியில் பிரசுரமாகும் வ்ஜயத்துவஜம் எனும் பத்திரிகையில் ஓர் சந்தேக எனும் புனைப்பெயருடன் ஓர் பெருஞ் சந்தேகம் எனும் கட்டுரையை ஒருவர் எழுதினார். இதிலே “உயிருக்கு ஆனந்தம் இயற்கையா? செயற்கையா?” எனும் சந்தேகத்தை அவர் எழுப்பியுள்ளார். இதற்கு சாமக்குளம் வெங்கடராமணதாணர் என்பவர் 1895ஆம் வருடம் ஜன் 3ஆம் திகதி நாகை நீலலோசன் பத்திரிகையில் ஓர் சந்தேகயார்க்கு வடை எனும் பதிலை வரைந்துள்ளார். இவற்றின் தொடர்ச்சியாக வ்ஜயத்துவஜ பத்திரிகையில் பெருஞ் சந்தேக நவாரணம் எனும் தலைப்பிலே செந்திநாதையர் விடை எழுதியுள்ளார்.

ஐயரின் சந்தேக நிவாரணத்தின் சாரமாக,

“பரம சுகமே சொருபமாயுள்ள சிவம், ஆன்மாவுக்குப் பரமசுகத்தைப் பயப்பதன்றி,
உயிருக்கு இயற்கையில் ஆனந்தமில்லை”

என்னும் கருத்து அமைந்துள்ளது.

வெங்கடரமணதாஸரினதும் செந்திநாதையரினதும் கருத்துகளுக்குக் கண்டனம் தெரிவிக்கும் முகமாக **பசு சச்ச்தானந்தம் உடையதா?** என்கிற தலைப்பில் **ஆர்யன்** என்பவர், **ஆர்யஜனப்பர்யன்** பத்திரிகையில் அவ்வைத முகமாக எழுதி, பின்னர் 1896ஆம் வருடம், இக்கட்டுரை 24 பக்கங்களில் நூல்வடிவம் பெற்றது.

வ்வேக த்வாகரன் பத்திரிகையில் 1895ஆம் வருடம் டிசம்பர் 22ஆம் திகதி தொடங்கி **ஆகாயத்துக்கு இருள் வேறு** எனும் தலைப்பிலும், அதே பத்திரிகையில் 1896ஆம் வருடம் மார்ச் 8ஆம் திகதி **அத்வைத களே மாயாவாதிகள்** எனும் தலைப்பிலும் செந்திநாதையர் கட்டுரைகளை ஏகான்மவாதத்துக்கு எதிராக வரைந்துள்ளார். அத்துடன், இதே காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்து **இந்து சாதனம்** பத்திரிகையிலும் இவை சார்ந்த குறிப்புகளையும் கட்டுரைகளையும் ஐயர் எழுதியுள்ளார்.

இக்கட்டுரைகளில், செந்திநாதையர் முன்வைத்த கருத்துக்களின் தொனிப்பொருளானவை :

ஆகாயத்துக்கு - வெளிக்கு இருள் வேறு

சொற்பொருள் பேதாபேதம்

கண்ணுக்கு இயற்கை ஒளி உண்டு

அத்வைதிகளே மாயாவாதிகள்

முன்னர் **பசு சச்ச்தானந்தம் உடையதா?** எனும் கண்டன நூலை எழுதிய **ஆர்யன்** என்பவர், செந்திநாதையரினது இக்கருத்துகளுக்கும் கண்டனம் தெரிவிக்கும் நோக்குடன் **துவீத சைவ மறுப்பு** என்கிற இன்னொரு கண்டன நூலை 1896ஆம் வருடம் நவம்பர் மாதம் 64 பக்கங்களில் வெளியிட்டுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்து **சுபாபத் நாவலர்**, 1892ஆம் வருடம் ஆனி மாதம் **புரமயகோளார்** என்னும் பெயரில், ‘கேவலாத்துவித விசாரம்’ எனும் கண்டனத்தைத் தமது **ஞானாமீத** சஞ்சிகையில் எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரையில், காண்பெற்ற கருத்துகளை எதிர்த்து **பீர்ம் வத்தியா** பத்திரிகையில் **வேதாந்த சங்கை நவாரணம்** எனும் எதிர்க் கண்டனத்தை **அத்வைத சத்தாந்த** என்பவர் எழுதினார். இக்கட்டுரையானது 1893ஆம் வருடம் 68 பக்கங்களில் நூல் வடிவம்பெற்றது. இந்தக் கண்டன நூலிலே பல விடயங்கள் பேசப்பட்டுள்ளபோதும் 19ஆம் பக்கம் தொடங்கி சில பக்கங்களுக்கு திருமுலரின் “மரத்தை மறைத்தது” திருமந்திர பாடலானது ஏகான்மவாதக் கொள்கை சார்ந்து விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

இத்திருமந்திர விடயமானது காசிவாசி செந்திநாதையரின் கவனத்தை ஈர்க்க, இப்பகுதிக்கு கண்டனமாக **நாகை நீலலோசன்** எனும் பத்திரிகையில் 1896ஆம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் 28ஆம் திகதி தொடங்கி தொடராக எதிர்க் கண்டனம் எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரைக்கு செந்திநாதையர் கொடுத்த தலைப்பு **இலக்கறியாது தருப்பட்ட சொத்தை மீட்டுக் கோடல்** என்பதாகும்.

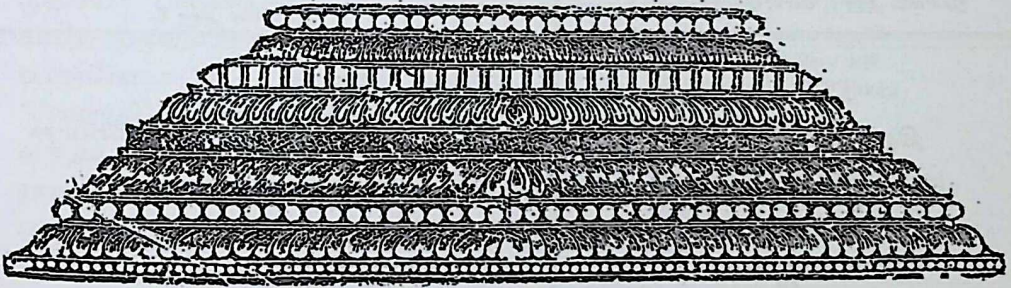
தொடர்ந்தும், **ஆர்யன்** என்பவர், ஐயரின் இக்கட்டுரைக்கு எதிர்க்கண்டன நூலை வெளியிட்டுள்ளார். இது **தருமந்திர வசாரணை - செந்திநாதையர் துவ்வாத மறுப்பு** எனும் பெயருடன் 48 பக்கங்களில் 1897ஆம் வருடம் வெளியாகியுள்ளது. இவற்றின் வாயிலாக ஐயருக்கும் ஆரியன் என்பவருக்கும் இடையில் பல வருடங்கள் கண்டனங்கள் தொடர்ந்துள்ளன என்பது புலனாகிறது.

1896-ஆம் வருடம் மார்கழி மாதம், வீஜயத்நவஜம் பத்திரிகையில் வைதிக பாசபதம் பற்றிய விடயங்களை விளக்கி, அத்வைத கருத்துக்களை எதிர்த்து மகாபாசபதாஸ்திரம் எனும் கட்டுரைத் தொடரை ஐயர் எழுதினார். இக்கட்டுரைக்கான எதிர்வாதத்தை வைதகசந்திரமௌல் எனும் பெயரிலே யீரம்மஸ்ரீ நாகலிங்கசுவன் என்பவர் யீரம்ம வத்தியா பத்திரிகையில் தொடராக 1899-ஆம் ஆண்டுவரை எழுதினார். இது பின்னர் தொகுக்கப்பெற்று நூல் வடிவம் பெற்றது. இந்தக் கண்டன நூலில், ஐயரின் “மகாபாசபதாஸ்திரம்” கட்டுரையினுடைய வரிக்குவரி, எதிர்க் கண்டனத்தை நாகலிங்கசுவன் எழுதியுள்ளார்.

ஐயரின் எழுத்துக்கு சார்பானதும் எதிரானதுமான கட்டுரைகளை பிரம்ம வித்தியா பத்திரிகை, பிரசுரித்துள்ளதைக் கண்டுகொள்ளலாம்.

உ
தந்தை எம் கரகி
யில் வசிக்கும்
யாழ்ப்பாணம்
ம - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ

நி. செந்திரவதாரவர்களால் ஸ்ரீராயப்பட்ட மகாபாசபதாஸ்திரமென்னும் புத்தகத்திற்கு மறுப்பாக இதம்பரம் பரம்மவித்தியா பத்திரிகையும் பாமேகவரோபநிஷன் டார்ச்சப் பிரவர்த்தகரும் ஸ்ரீமன் மகா மகோபாத்தியாய ஸ்ரீதியாகராஜ மஹிபுவல் ஸ்ரீ யருமான பரசமய பஞ்சாண பஞ்ச ஜன்ய பண்டித பரம்மஸ்ரீ ஸ்ரீ திவான சாஸ்திரி எளவர்களது ஸ்ரீஷ்ய கோடிசூரன் ஒருவரான பரம் மஸ்ரீ நாகலிங்க சுவனல் இயற்றப்பட்ட மகாபாசபதாஸ்திர பாவர்த்தன மென்ற வைதிக சந்திர மௌலியில் முதற்பாகம் முற்றுப் பெற்றது.

காசிவாசி செந்திரநாதையர் பற்றி...

சு. அ இராமசாமிப்
புலவர்

ஒருநாள் தெருவில் ஒருவன் திருப்புகழைத் தப்பந்தவறுமாகப் பாடிக்கொண்டு சென்றான். அப்பாடலைக் கேட்ட செந்திரநாதையருக்கு மிகுந்த சீற்றம் உண்டாகியது. ஐயர் திருப்புகழ் பாடிக்கொண்டு சென்றவனைக் கூப்பிட்டார். அவன் ஐயரிடன் வந்தான். உடனே ஐயர் அவனுடைய தலையிலே நறுக்கென்று ஒரு குட்டுப் போட்டார். அப்பேதை, ஐயர் எதற்காகக் குட்டினார் என்பது தெரியாமல் மிரள மிரள விழித்தான். ஐயர் அவனைப் பார்த்து “திருப்புகழைத் தப்பந்தவறுமாகப் பாடுகிறாயே, உங்கள் அப்பன் வீட்டுத் திருப்புகழ் என்று நினைத்துவிட்டாயோ?” என்று கேட்டார். அப்பேதை மேலும் குட்டு விழுந்தாலும் விழக்கூடும் என்று அஞ்சி ஓடிவிட்டான். - இச்செய்தியை காசிவாசி செந்திரநாதையரின் தம்பியான சி. சிவசம்புநாதையர் அவர்கள், இராமசாமிப் புலவரிடம் வாய்மொழியாகக் கூறியுள்ளார்.

(‘தமிழ் புலவர் வர்சை - 10, சு. 21. இராமசாமிப் புலவர், 1955 - பக்கம் - 104)

செந்திநாதையருக்கு எதிராக எழுதப்பெற்ற சில கண்டன நூல்கள்

ஓம்.

பரப்ரம்மணேசுரம்

பசு சச்சிதானந்தமுடையதா?

ஓம்.

"ஆரியன்" என்னும் கடிதக்காரர்

சென்னைப் பிரதமாரும்

"ஆரியஜனப்பிரியன்" பத்திரிகையில்

எழுதியபடி,

சென்னை:

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1896.

இரண்டாம் அனா 1, பை 6; தபால்வரி பை 6.

ஓம்.

பரப்ரம்மணேசுரம்.

துவித சைவ மறுப்பு.

ஓம்.

"ஆரியன்"

என்பவரால் எழுதப்பட்டு,

சென்னை:

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

தாமோதரம்

1896

நவம்பர் மீ.

இரண்டாம் அனா 6.

ஓம்.

பரப்ரம்மணேசுரம்.

திருமந்திரவிசாரவண.

(செந்திநாதையர் துவாதமறுப்பு)

AN

EXAMINATION OF THIRUMANTHIRAM.

ஓம்.

"ஆரியன்"

என்பவரால் எழுதப்பட்டு,

சென்னை:

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1897

செப்டம்பர் மீ.

ரவினம் பி.

ஆவணி மீ.

இரண்டாம் அனா 4.

ஓம்.

பரப்ரம்மணேசுரம்.

மகாபாகபதாஸ்திர பாவர்த்தனப் பிரயோகம்

என்னும்

வைதிகசந்திரமௌலி.

ஓம்.

வந்தபாகம் ம-ம-சு சேந்திநாதையரின் வரையப்பட்ட

மகாபாகபதாஸ்திரம் என்னும்

விஷயத்திற்கு மதப்பாகம்

சீதம்பாக்கம் பக்கத்திலே பத்திரிப்பும்,

பாஸ்கலோபதேவரின் பரிசுத்தம்,

சீதம்பாக்கம் மகாபாகபதாஸ்திரம்

ஸ்ரீதியாகராஜ மகிபுங்கவர் சிஷ்யருமான

பாஸ்கல பதேவரின் பரிசுத்தம்

ப்ரம்மஸ்ரீ கு. ஸ்ரீநிவாசாஸ்திரியாவர்கள் து

சிஷ்யர்களு ளோருவாரன

ப்ரம்மஸ்ரீ நாகலிங்கசிகவனாவர்களால்

சீதம்பாக்கம் பக்கத்திலே பத்திரிப்பும்.

(முதற்பாகம்.)

சென்னை:

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

அச்சிக்கப்பட்டது.

1899

மார்ச் மீ.

இரண்டாம் அனா 2.

1895-1896 வருடங்களில் வெளியான சத்தாத்துவித சைவத்துக்கு எதிரான கட்டுரைகளுக்கும் தமக்கு எதிராக எழுதப்பெற்ற கண்டன நூல்களுக்கும் விடையளிக்கும் முகமாக யாழ்ப்பாணத் திலிருந்து வெளிவந்த இந்த சாதனம் பத்திரிகையில் விளக்கங்களை ஐயர் எழுதிவந்தார். இக்கட்டுரைகளை ஸ்ரீலங்கை கைலாசபள்ளி தொகுத்து வைதிகசைவ சத்தாத்துவித சைவசத்தாந்த சமயம் எனும் தலைப்பில் நூலாக்கினார். இதிலே ஒரு குறிப்பிடத்தக்கவிடயம் செந்திநாதையருக்கு செந்திநாதயோக எனும் பெயரையும் அவர் வழங்கியிருந்தார்.

இந்நூலிலே தாம் எழுதிய எதிர்க்கண்டனம் பற்றி பின்வருமாறு ஐயர் குறிப்பிட்டுள்ளார் :

“சென்னையினின்றும் முன்னர் போந்த

“வேதாந்த சங்கை நிவாரணம்”,

“சித்தாந்திகளும் ஏகான்மாவாதிகளே”,

“சங்கராசாரியர் அவதார மகிமை”

என்பவற்றோடு,

“பதி பசு பாச வாதம்”,

“துவிதசைவரே மாயாவாதிகள்”,

“தத்துவவாதம்”,

“அத்வைத தூஷண பரிகாரம்”

முதலிய புஸ்தகங்களையும் இப்போது யாரோ ஒருவராயோ, பலராயோ, ஒருவரே பலராயோ “ஓர் சைவன்” என்றும், “வேதாந்தி” என்றும், “அத்வித சித்தாந்தி” என்றும், “ஆரியன்” என்றும், “தத்துவ விசாரணை புரிவோன்” என்றும் பெயர்கள் பூண்டு வைதிகசைவ சத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த நெறியை ஆபாச நெறியதென்றும் தாழ்ந்த நெறியதென்றும் ஈண்டு எடுத்துரைத்தற்கும் எழுதுதற்கும் நமது வாயும் கையும் கூசத் தகும். அத்துணை வறுமொழிகொண்டும் குறு மொழிகொண்டு சிவபிரானையும், சிவாச்சாரியாரையும், சிவசாஸ்திரங்களையும் இழித்துக் கூறுதலாம், அதிபாதகத் தொழின்மை பூண்டாராக, அவர் வசப்பட்டு மந்த புத்தியுடையார் மருளாவண்ணம் சிறிது சமாதானங் கூறப் புகுந்தோம்”

(குறிப்பு - இந்நூல் மிகவும் சிதிலமடைந்த நிலையில் அட்டைப்படம் அற்றதாகவே எமது பார்வைக்குக் கிடைக்கப்பெற்றது. ஐயர் பற்றிய சரிதங்களில் இந்நூலில் ஐயருக்கு செந்திநாதயோக எனும் பெயர் கைலாசபள்ளியால் வழங்கப்பெற்றதை அறியமுடிகின்றது.)

உ
செய்யம்
வைதிகசைவசத்தாத்துவித
சைவசித்தாந்தசமயம்.

தேவாரம்.

கல்லாற்றடிவாழ் அனந்தபுரம்
தம்மநாதசுவாமிநாதர்
வல்லாற்றடியிலுள்ள அனந்தபுரம்
மலிகைமாதேவரோட்டம்
தென்னிந்தியா முஸ்லிம் கலாச்சார
மையகம்
பல்கலைக்கல்வி நிறுவனம்
மல்கலைக்கல்வி நிறுவனம்

சுருதிப்பிராமம்

பேரணுபுரம்
வழிவழி
வாய்மையுள்ள
வழிவழி
பேரணுபுரம்
கலைக்கல்வி நிறுவனம்
பேரணுபுரம்
பேரணுபுரம்

தணிக்கைப்படிபிராமம்

பாயவாருவீரமுருகுநாதர்
யாவெவ்வாறு
மேயவ்வாறு
அமெய்வாறு

இந்நூலானதில் யுரோமா 2. கைலாசபள்ளி
தொகுத்த

‘வைதிகசைவ சத்தாத்துவித சைவ சத்தாந்த சமயம்’

இந்நூல் மிகவும் சிதிலமடைந்த நிலையிலேயே

கிடைக்கப்பெற்றது.

(அட்டைப்படம் கிடைக்கப்பெறவில்லை)

[1897] - நூல் - சென்னை ஜர்னலர் புர்ப்புரம்மமாகாத ஜீவப் புரம்மம்

துன்முகி வருடம் ஆவணி மாதம், அத்வைதவாதிகள் முன்வைக்கும் பிரமம், பரப்பிரமமன்று எனும் கருத்தை 16 பக்கங்களில் அமைந்த சிறு நூலாக சென்னை ஜர்னலர் புர்ப்புரம்மமாகாத ஜீவப் புரம்மம் என்ற பெயரிலே வெளியிட்டார்.

இதற்கு மறுப்பாக 1897ஆம் ஆண்டு ஜர்னல் என்பவர் பேதவாத தீரஸ்காரம் எனும் 98 பக்கங்கள் கொண்ட நூலினை வெளியிட்டார்.

[1897-1898] - சுத்தாத்துவித சைவ கட்டுரைகள்

1895-1896 வருடங்களைப் போன்றே பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்தும் ஐயர் எழுதினார். ஆனால், இக்காலப்பகுதிகளில் சுத்தாத்துவித சைவத்தை நிலைநிறுத்தும் கட்டுரைகளுடன் உபநிஷதங்களுக்கான தமிழ் மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது.

சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள கைவல்லிய உபநிஷதத்தைத் திராவிட (தமிழ்) மொழியில் மொழிபெயர்த்தும், அவற்றில் இரத்தினமாகப் பிரகாசிக்கும் 38 கருத்துகளைத் தேர்ந்தெடுத்தும், அவற்றுக்கு விரிவான விளக்கங்கள் கொடுத்தும், கைவல்லிய உபநிஷத திராவிட இரத்தினப் பிரகாசகை எனும் தலைப்பிடும் கட்டுரைத் தொடரை ஐயர் எழுதினார். இதற்கு வசதியாக கைவல்லிய உபநிஷதத்தைப் பத்துப் பிரிவுகளாக தமது கட்டுரையிலே பிரித்து இலகுபடுத்தியுள்ளார். இக் கட்டுரைத் தொடரானது உண்மை விளக்கம் எனும் சுத்தாந்த தீபகை பத்திரிகையிலே 1897ஆம்

THE LIGHT OF TRUTH OR Siddhanta Deepika.

MADRAS, OCTOBER 1897.

AN UPANISHAD TEXT.

*Atmanam arānim kritā, pranavamchā. uttarānam
Gnanavirmathanabhyasath, pasam dahati pandithah.*

In our Tamil edition was appearing an excellent translation of Kaivalyopanishad by that great Tamil and Sanscrit scholar of Jaffna, Srimath Senthinathier, who is now staying in Benares. His commentary is a most valuable one, tracing as it does the passages in Kaivalyopanishad to other similar passages in various other Upanishads. This Upanishad is by some called a sectarian and a modern one. This we deny and we will take some other fuller opportunity to expound our views on the age of the Upanishads. At least this is older than the time of Sri Sankara who includes it among the Pancharudram which he has commented on.

வருடம் ஜூலை மாதம் தொடங்கி வெளிவரத்தொடங்கியது.

ஐயரின் கைவல்லிய உபநிஷத மொழிபெயர்ப்பின் வாயிலாக உபநிஷதங்கள் எழுந்த காலம்பற்றி அக்காலத்திலிருந்த கருத்துகள் கேள்விக்கு உள் ளாகியுள்ளன. உதாரணமாக, கைவல்லிய உபநிஷதமானது ஆதிசங்கரரின் காலத்துக்கு முற்பட்டது என்பதை கட்டுரையில் ஐயர் நிறுவினார். இதைப் பற்றி ஆங்கில சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகையில் ஒரு குறிப்பும் வெளியாகியது.

சித்தாந்த தீபிகை சஞ்சிகையிலே 1897-1898 காலப்பகுதியில் பின்வரும் கட்டுரைகளை ஐயர் எழுதியுள்ளார்.

1. கைவல்லிய உபநிஷத திராவிட இரத்தினப் பிரகாசகை
2. தருமலரின் ஓர் தருமந்தரம்
3. மெய்கண்ட சாத்தரம்
4. துரியப் பொருள் விவாதம்

55

தருமலரின் ஓர் தருமந்திரம் : நாகை நீலலோசினி பத்திரிகையில் 1896^{ஆம்} வருடம், ஐயர் எழுதிய “இலக்கறியாது திருடப்பட்ட சொத்தை மீட்டுக் கோடல்” எனும் கட்டுரையின் கருத்தையே பத்து மாதங்கள் கழித்து சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகையிலும் 1897^{ஆம்} வருடம் நவம்பர் மாதம் தருமலரின் ஓர் தருமந்திரம் எனும் தலைப்பிட்டு எழுதியுள்ளார்.

சித்தாந்த தீபிகை சஞ்சிகையில், திருமலரின் ஓர் திருமந்திரம் எனும் கட்டுரையை 1897^{ஆம்} வருடம் நவம்பர் மாதம் செந்திநாதையர் வெளியிட, அதே மாதம் ஆரியன் என்பவர், செந்தி நாதையரின் 1896^{ஆம்} வருடம் வெளியான நாகை நீலலோசினி கட்டுரைக்கு எதிர்க்கண்டன நூலை வெளியிடுகின்றார். இது தருமந்திர வசாரணை - செந்திநாதையர் தூர்வாத மறுப்பு எனும் பெயருடன் 48 பக்கங்களில் வெளியாகியுள்ளது.

ஆரியன் எழுதிய திருமந்திர விசாரணை எனும் கண்டன நூலிலுள்ள விடயங்களை நோக்கும் போது செந்திநாதையர் சித்தாந்த தீபிகையில் எழுதிய திருமலரின் ஓர் திருமந்திரம் எனும் கட்டுரையை ஆரியன் கண்டிருக்கவில்லை என்பது புலனாகின்றது. அதேபோன்று செந்திநாதையரின் திருமலரின் ஓர் திருமந்திரம் எனும் கட்டுரையின் உள்ளடக்கத்தை நோக்கும்போது அதே மாதத்தில் (1897 நவம்பர்) தமக்கு எதிராக வெளியான திருமந்திர விசாரணை எனும் நூலினை ஐயரும் கண்டிருக்கவில்லை என்பதும் தெளிவாகின்றது. இரண்டும் ஏககாலத்திலேயே பிரசுரமாகியுள்ளன.

மெய்கண்ட சாத்திரம் : நாகலிங்க முதலியார் (நாகலிங்க முனிவர் - 1865-1950) என்பவர், 1897^{ஆம்} வருடம் மெய்கண்டசாத்திரம் எனும் தலைப்பில், சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கையும் உரையுடன் வெளியிட்டார். 1898^{ஆம்} வருடம் ஜனவரி மாதம் சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகையில் மெய்கண்ட சாத்திரம் தொடர்பான சில விளக்கங்களையும் நாகலிங்க முதலியார் வெளியிட்ட மெய்கண்டநூலைப் பாராட்டியும் ஐயர் எழுதிய கட்டுரையே இதுவாகும்.

தூர்யப் பொருள் வ்லாசம் : அதர்வண வேதத்தைச் சார்ந்த அதர்வசிரசு உபநிஷதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சதர்வசர்சன் தூர்யப்பொருள் வ்லாசம் எனும் தொடர் கட்டுரையை செந்தி நாதையர் எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரையின் தனித்த அம்சம் என்னவெனில் உபநிஷத மந்திரங்கள் அனைத்தும் தெலுங்கு மொழி வரிவடித்திலே பிரசுரமாகியுள்ளமையாகும்.

1898^{ஆம்} வருடம் ஏப்ரல் - மே மாதங்களில் வெளியான இத்தொடர்கட்டுரையின் மே மாத இதழின் நிறைவில், ‘தொடரும்’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளபோதும் அதற்கு அடுத்து வந்த இதழ்களில் கட்டுரையின் தொடர்ச்சியைக் காணமுடியவில்லை. இதனால் இக்கட்டுரையின் இரண்டு பகுதிகள் கிடைத்துள்ளபோதும் அக்கட்டுரையானது “செந்திநாதம்” தொகுப்பிலே உள்ளடக்கம் பெறவில்லை.

இக்காலப்பகுதியில் மேலும் கட்டுரைகளை செந்திநாதையர் எழுதியிருப்பதை அகச்சான்று களின் வாயிலாகக் காணமுடிகின்றது. 1903^{ஆம்} வருடம் ஐயர் அவர்கள் ஞானபோதன் பத்திரிகையில் ஆன்மவசாரங்கு உத்தரம் எனும் தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையில், தாம் முன்னர் எழுதியதாக இரு கட்டுரைகளின் தலைப்புகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“இதனையுற்று வாதிக்க முயல்வோர் நாம் முதற்கண்ணே வரைந்து பகிரங்கப்படுத்திய சூதசங்கதையலே மாயாவாதியர் கட்டிய கோட்டையின் அடிமைய நியாய பீரங்கியிடு உடைத்துப் பெயர்த்துவடல், மாயாவாதத்தைச் சமர்த்து உயர்த்திய சைவசத்தாந்த வெற்றிக்கொடி என்று தொடக்கத்த விஷயங்களுக்குத் தக்க விடையிறுத்து வாதத்தில் தலையிடுவாராக”

வெற்றிக்கொடியோன் எனும் சஞ்சிகையிலும் ஐயர் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளதாகப் பதிவுகள் உள்ளன. ஆயினும், அவைபற்றிய மேலதிக விபரங்களை அறியுமாறில்லை.

வைதிக ஸைவ சித்தாந்த சண்ட மாருதம்
சோமசுந்தர நாயகர்

வித்துவசிரோமணி
கணேசையர்

சதாவதானி
கதிரைவேற்பிள்ளை

பத்திராதிபர், நீதியதி
நல்லசாமிப்பிள்ளை

[1897-1898] - நா. கதிரைவேற்பிள்ளைக்கு பட்டமளித்தமை

ஐயர், 1898-ஆம் வருடம் காசியைவிட்டு சென்னைக்கு அருகிலுள்ள தருவாற்றியூர்ல் சிலகாலம் வசித்தார். அதனைத் தொடர்ந்து யுவேற்காடு எனும் சிற்றூரிலும் வசித்தார்.

இக்காலத்தில், திரு சோமசுந்தர நாயகர் விருப்பப்படி ஏகாம்பரேஸ்வரர் சன்னிதானத்தில் ஓர் உபந்நியாசம் செய்துள்ளார்.

ஏகான்ம - அத்வைத கொள்கையுடையோரை, எதிர்த்து சுத்தாத்துவித சைவத்தை நிலைநிறுத்தி, கண்டனம் செய்தோரில் செந்திநாதையரைப் போன்று சோமசுந்தர நாயகர் மிக முக்கியமானவர். சோமசுந்தர நாயகர், 1890களில் ஈடுபட்டிருந்த கண்டனப் போரிலேதான் 1895களில் செந்தி நாதையர் இணைந்துகொண்டார். நாயகருக்கு வைதீக சைவசத்தாந்த சண்டமாருதம் எனும் பட்டமும் உள்ளது. சோமசுந்தர நாயகரின் சீடர், மறைமலை அடிகள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்காலத்தில், ஈழத்தறிஞர் சதாவதான நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களும் இந்தியாவில் இருந்தார். சிந்தாரிப்பேட்டையிலுள்ள அறிஞர்கள் சிலரால் கூட்டப்பட்ட சபையில், ஏகான்ம வாதக் கொள்கையை கண்டித்து கதிரைவேற்பிள்ளை செய்த உபந்நியாசத்துக்குச் காசிவாசி செந்திநாதையர் தலைமை வகித்தார். 1897-ஆம் வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் 12-ஆம் திகதி நடைபெற்ற அக்கூட்டத்தில் ஏகான்மவாதக் கொள்கையை ஆதரிப்போரும் கலந்துகொண்டு வினாக்களைத் தொடுக்க கதிரைவேற்பிள்ளை தக்கவாறு பதிலளித்தார் என்கிற பதிவுகளுள்.

சிறப்பாக உபந்நியாசமும் வாதமும் செய்த கதிரைவேற்பிள்ளைக்கு மாயாவாத துவம்ச கோளர் எனும் பட்டத்தைச் செந்திநாதையர் வழங்கினார்.

[1899] - படம் (நூல்) - சுத்தாத்துவித சைவ சத்தாந்த தத்துவப்படம், உபந்நியாசங்கள்

1899-இல் செந்திநாதையர் வெளியிட்ட சைவசத்தாந்த தத்துவப் படம் மிக முக்கியமானது. சித்தாந்த படமென்பது, ஆகம முதலிய சாத்திரங்களில் கூறப்படும் தாற்பரியமான பதி, பசு, பாசங்களின் தத்துவங்களை விளக்கும் படமாகும். உருவப்படமாக வெளியிடப்பெற்ற (எமக்குக் கிடைக்கப் பெறவில்லை) இந்த தத்துவப் படத்தையொற்றி பின்னர் வினாவிடை நூலொன்றையும் ஐயர் வெளியிட்டுள்ளார்.

Kasi Vasi S. Senthindier has brought out his unique table of Tatwas at great cost and trouble. And it is invaluable to every student of Comparative Religion. The work is invaluable as it contains full references also. The price is very moderate. We hope to review it at greater length on a future occasion.

சுங்கல் சந்தாந்த தீர்க்கமயல் யிருசுரமான குறிப்பொன்று

[1900-1901] - மதுரையிலுள்ள வசீத்தல், உபந்நியாசம்

இவர் 1901-ஆம் வருடம், பாண்டி நாட்டிலுள்ள சிவ, முருகன் தலங்கள் சிலவற்றைத் தரிசித்துக் கொண்டு அமராவதி புத்தூரில் வசிப்பவரும், மதுரை மீனாட்சி கோயிலின் தேவஸ்த்தான சபை அங்கத்தவருள் ஒருவருமாகிய தரு. வயி. நாக. ரா. இராமநாதர் செட்டியார் என்பவரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க மதுரை அம்பாளர் குருகுஜா மடத்தல் சிலகாலம் வசித்தார். அப்போது பிரஹ்ம ஞான சபா மண்டபத்திலே தரு. தர்வியம்யீனா கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்க செந்திநாதையர் ஓர் உபந்நியாசம் செய்தார்.

1902-ஆம் வருடத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நா. கதிரைவேற்பிள்ளையின் நூலொன்றில் ஐயரை, வீதவவசீதாமணி, சீத்தாந்தயாறு எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையால், இப்பட்டங்கள் இவருக்கு இக் காலத்துக்கு முன்னர் அறிஞர்களால் வழங்கப்பெற்றிருக்கவேண்டும் என்பதை உய்த்தறியலாம்.

[1900-1901] - த்ராவீட கோகலம் பத்திரிகையிலுள் கட்டுரை

1900-ஆம் வருடம் தொடங்கி த்ராவீட கோகலம் எனும் பத்திரிகை ஈழத்திலே வெளிவந்துள்ளது என்பதைக் குறிப்புகளால் அறியமுடிகின்றது. அப்பத்திரிகையில் ஓளவை முன்மொழி வேதாந்த சூத்திரம் எனும் கட்டுரையைத் தாம் எழுதியுள்ளதாக செந்திநாதையர், பிறிதொரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அக்கட்டுரைத் தொடர் நிறைவுபெறும் முன்னதாக, சபாபத் நாவலர் அவர்கள் சுதேசவர்த்தமான பத்திரிகையில், ஐயரை எதிர்த்துக் கண்டனம் செய்துள்ளார். அதற்கான எதிர்வாதங்களையும், தமது கருத்துகளுக்கான நியாயங்களையும் ஞானபோதன் பத்திரிகையில் 1902-ஆம் வருடம் எழுதிய ஓளவை முன்மொழி எனும் கட்டுரையின் வாயிலாக ஐயர் முன்வைத்துள்ளார்.

[1902] - பந்துக்களைச் சந்தித்தல்

ஐயரின் சகோதரரான பொன்னையரும் அவரின் புதல்வரான சுந்தரசர்மாவும் திருப்பரங்குன்றத் துக்குச் சென்று அவரைச் சந்தித்தார்கள். தமது சகோதரரின் புதல்வனை ஐயர், அன்புடன் மீளும் சுந்தரன் எனும் பெயரால் அழைத்தார்கள்.

செந்திநாதையர், திருப்பரங்குன்றத்திலே வசிக்கும்போது மந்திர, தந்திர சாஸ்திரங்களில் வல்லுனரும் ஆயுள்வேத வைத்தியருமான சதம்பர சாஸ்திரிகள் சென்று சந்தித்தார்.

சிதம்பர சாஸ்திரி அவர்கள் பாண்டித்திரை தேவரைச் சந்திக்கநேர்ந்தபோது “நீவிர் யார்?” எனத் தேவர் வினாவ, தன்னை பின்வருமாறு ஐயருடன் தொடர்புபடுத்தி அறிமுகம் செய்தார்.

மல்லாக வாசன் மகிழும் பிரமகுலச்
செல்வச் சிதம்பரப்பேர்ச் செந்தமிழன் - நல்லுயிர்மில்
வந்தான் மகிழ்ந்தினிய வார்த்தையொடு பொன்னுதவித்
தந்தாய் போல் வாழ்வாய் சதம்.

என்னம்மான் நாமமதே யேத்து செந்திநாதனென்று
முன்மா பெருங்குலத்தோர் மோகரிப்பர் - பின்னெனக்
ஆசிரியனாய் இருந்தான் அண்ணல் குமாரனொடு
பேசினால் சாமிப்பிள்ளை

[1902 - 1904] - செந்தமிழ் பத்திரிகையின் பிரசுரமான கட்டுரைகள்

1902-ஆம் வருடம் தொடங்கி பாண்டித்துரை தேவரால் வெளியிடப்பெற்ற செந்தமிழ் பத்திரிகையில் தேவர் கேட்மைக்கிணங்க ஐயர் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். இரண்டாம் இதழ் தொடங்கி தொடர்ச்சியாக அடுத்த இரண்டு வருடங்களுக்குள் ஐயரின் நான்கு கட்டுரைகள் பிரசுரமாகின.

அவையாவன :

1. தருப்பாசூரம், 2. தருச்சிற்றம்பலம், 3. கடவுள், 4. உள்நாது

தருப்பாசூரம் - இக்கட்டுரையில், “வாழ்க அந்தணர்..” எனும் ஞானசம்பந்தரின் திருப்பாசுர தேவாரத்தின் நான்கு வரிகளை எடுத்து விரிவான விளக்கம் தரப்பெற்றுள்ளது.

தருச்சிற்றம்பலம் - தருச்சிற்றம்பலம் என்பதன் கருப்பொருளை ஐயர் விளக்குகின்றார். உபநிஷதங்களில் கூறப்பெறும் தகரவத்தை கொண்டு அவர் திருச்சிற்றம்பலத்தை விளக்கியுள்ளார். அதன் சாராம்சம் வருமாறு :

தகராகாசம் என்பதில் தகரம் சிறுமை எனவும், ஆகாசம் அம்பலம் எனவும் பொருள்பட, சிறுமை - அம்பலம் “சிற்றம்பலம்” என்றாயிற்று. சிற்றம்பலத்தின் பெருமை நோக்கித் “திரு” எனும் விசேஷணம் புணர்த்தத் “திருச்சிற்றம்பலம்” என்றாயிற்று. இந்தத் திருச்சிற்றம்பல தகராகாய விஷயம் மகாநாராயணத்தினும், பிரமானந்த வல்லியினும், பிரகு வல்லியினும், கைவல்லியோபநிடதத்தினும், அதர்வசிக உபநிடதத்தினும், சுவேதாசுவதர உபநிடதத்தினும், கடவல்லியுபநிடதத்தினும், மாண்டுக்கிய உபநிடதத்தினும் சுருக்கியும் விரித்தும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

உள்நாது - திருவள்ளுவர் அருளிய,

ஓர்த்துள்ளம் உள்நாது உணரின் ஒருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு. (குறள் 357)

பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு. (குறள் 358)

எனும் குறள்களில், வேத அர்த்தங்களை உள்ளடக்கியுள்ள திப்பமுடைய நான்கு எழுத்துக் களாலான உள்நாது எனும் மொழியை 357-ஆம் குறளின் பிரயோகித்து, அதன் பொருள் சுவரம்பொருள் என்றுணர்த்த 358-ஆம் செம்பொருள் என்கிற சொல் பயன்பட்டுள்ளதை எடுத்துக் காட்டி நுட்பமான பொருளை ஐயர் நிறுவுகின்றார்.

கடவுள் - காசிவாசி செந்திநாதையர், கடவுள் எனும் சொல்லின் பொருளையும், கடவுளுக்குரிய ஞானம், திரு, வைராக்கியம், புகழ், வீரியம், ஐசவரியம் எனும் அறு குணங்களையும் அவை எவ்வாறு திருக்குறளின் கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்தில் உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளன என்பதையும் இக்கட்டுரையில் விளக்கியுள்ளார்.

“கடவுள்” (1904) எனும் கட்டுரையின் நிறைவிலே “தொடரும்” எனக் குறிக்கப்பெற்றிருப்பினும், அவர் எடுத்துக்கொண்ட கட்டுரைக்கான பொருள் நிறைவடைந்ததைக் கண்டுகொள்ளலாம். மேலும், “கடவுள்” கட்டுரைக்குப் பின்னர் செந்திநாதையரின் கட்டுரைகள் செந்தமிழ் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகவில்லை. இக்கட்டுரைகளில் ஐயர் எடுத்துக்கொண்ட வடமொழி மற்றும் தென்மொழிப் பிரமாணங்களும் அவரின் நிறுவும் யுக்தியும் மலைப்பைத் தருகின்றன. கிரந்தம் மற்றும் தமிழ் எழுத்துக்களால் ஐயரின் கட்டுரைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. வடமொழி - கிரந்தம் பரிச்சயம் இல்லாதோருக்கு ஐயரின் கட்டுரைகளை அணுகுவதில் சிரமங்களுள்ளன.

I ஞானம் என்னும் குணம் பிரமத்துக்கு உளதாதற்கு முதலாவது முண்டகத்து முதலாம் கண்டத்து ஒன்பதாம் மந்திரத்தினும், நான்காவது பிரசினத்துப் பத்தாம் மந்திரத்தினும், மாண்கேகியோபநிடதத்து ஆறாம் மந்திரத்தினும் காணப்படும் முற்றறிவை உணர்த்தும் சர்வஞ்ஞர் (வாவுஞ்சீ) என்னும் பதச்சுருதியே பிரமாணம் என்றும்,

II ஸ்ரீ எனப்படும் திரு என்னும் குணம் பிரமத்துக்கு உளதாதற்கு இருக்குவேதத்து ஐந்தாம் மண்டலத்து முதலாம் அங்கத்து மூன்றாம் சூக்தத்து மூன்றாம் மந்திரமாகக் காணப்படும்,

(உ) தவஸ்யியெரோஹொ ஜகேயனாஹு ஓயமெகேஜநிஜிவாஹுவிசு ||

“உருத்திரரே! விசித்திரமாகிய உமது இலிங்கத்தைத் தேவர்கள் (அருட்) டிருவைப் பெறும் பொருட்டு அபிஷேகாதிகளினால் அர்ச்சித்தனர்” என்னும் சுருதியே பிரமாணம் என்றும்,

III அப்பிரமத்துக்கு வைராக்கியம் என்னும் குணம் உளதாதற்கு ஸ்காந்தபுராணத் துபப்பிருங்கணங்களால் வலியுறுத்தப்படும் (ஸ்மரஹர) காமரிபு பதச்சுருதியே பிரமாணம் என்றும்,

IV அப்பிரமத்துக்குப் புகழ் என்னும் குணம் உளதாதற்கு,

(ஈ) கஸ்யாவஸௌஷ கலாண மஹெணக வஹாரஹு ||
ஸிவ ஹேதுஹுதெஸ ஹிஸிவகஸாஹுஹெஹி ||

“அனந்த கல்யாண குணகணராதலின் சிவதத்துவஞானிகளாற் சிவன் என்று கூறுப்படுகின்றார்” என்னும் உபப்பிருங்கணத்தினால் சிவ பதச்சுருதியே பிரமாணம் என்றும்,

V அப்பிரமத்துக்கு வீரியம் என்னும் குணம் உளதாதற்கு,

(சு) நதகஸாஸ்யபிகஸாஹுஹுதெ ||
உக்கிரமாகிய பலத்தினால் இவர்க்கு “ஒப்பானவரும் மிக்கானவரும் இல்லை” எனவும்,

[1902 - 1904] - ஞானபோதன் பத்திரிகையில் வெளியான கட்டுரைகள்

செந்தமிழ் பத்திரிகையில் போன்றே 1902-1903 காலப்பகுதியில் நான்கு கட்டுரைகளை ஞான போதினி பத்திரிகைக்கும் காசிவாசி செந்திநாதையர் எழுதியுள்ளார்.

1. திருக்கோவையார் உண்மை விளக்கம்

2. ஔவை முனிமொழி

3. ஜென்மவிசாரங்கு உத்தரம்

4. ஒரு சைவ உபநிஷாசம்

திருக்கோவையார் உண்மை விளக்கம் - திருக்கோவையார் மூலநூல் மற்றும் திருக்கோவையாருக்கு பழையவுரை ஆகியனவற்றுக்கு வேறாக திருக்கோவையாரின் உட்கருத்தைப் பெயர்த்து எழுதிய திருக்கோவையார் உண்மை அல்லது கோவையார் உண்மை என்று பிறிதொரு பழைய நூலும் உண்டு. இந்தத் திருக்கோவையார் உண்மை நூலில் கூறப்பட்ட கருத்துக்களைத் தெளிவுபடுத்தி, நியாயப்படுத்தி, வலியுறுத்தி விளக்கும்வண்ணமாகவே காசிவாசி செந்திநாதையர் திருக்கோவையார் உண்மை விளக்கம் என்ற தலைப்பில் கட்டுரையை எழுதியுள்ளார். இதுபற்றி அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“இந்நூலின்கண் (திருக்கோவையார் உண்மை நூலின்கண்) சிவபெருமானை நாயகியாகக் கூறியிருக்கும் மரபறியாத சிலர் மயங்குவாராயினர். அன்னர் மயக்கந் தெளியச் சில நியாயங் காட்டுதும்”

ஔவை முனிமொழி - ஈழத்தைச் சேர்ந்த சபாபதி நாவலர், 1899-ஆம் வருடம் வெளியிட்ட த்ராவ்ட் யர்காசகை நூலிலே “வியாச சூத்திரமானது உத்தர மீமாஞ்சை ஏகான்மவாத நூல்” என்று உரைத்துள்ளார். அத்துடன் அக்காலத்தில் வெளியான சதேசவர்த்தமானி, மற்றும் தாம் நடத்திய ஞானாமரீதம் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் இக்கருத்தை அவர் வலியுறுத்தியுள்ளார். இக்கட்டுரையில் ஐயரவர்கள், “வியாச சூத்திரமானது ஏகான்மவாத நூல் அன்று” என்றும், “வியாசர் அருளிய வியாசசூத்திர நூலானது, வேதத்து ஞானகாண்டப்பொருளான உபநிஷதங்களை நிச்சயித்து உரைப்பது” என்றும் நிறுவுகின்றார்.

தொடர்ந்து, ஔவையாரின் “தேவர் குறளும்..” எனும் நல்வழி வெண்பாப் பாடலில், “முனி மொழியும்” என்பதற்கு “மாணிக்கவாசகர் அருளிய” எனும் பொருளானது அறிஞர் உலகினால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது “மாணிக்கவாசகர் அருளிய கோவை திருவாசகமும்” என்ற பொருளானது “முனி மொழியும்” எனும் தொடருக்குக் கூறப்பெற்றுள்ளது. இதை செந்திநாதையர் இக்கட்டுரையிலே மறுக்கின்றார். மறுத்து “முனி” என்பது வியாசரையும், “மொழி” என்பது வியாசர் அருளிய “வியாச சூத்திரத்தையும்” குறிப்பதாக நிறுவுகின்றார்.

இவ்விடத்தில், செந்திநாதையரின் கண்டன நேர்மையைக் கோடிட்டுக்காட்டவேண்டும். ஈழத்து சபாபதி நாவலருக்கு எதிராக வந்த வேதாந்த சங்கை நிவாரணம் நூலிலுள்ள திருமந்திர கருத்துக்கு எதிராக, நாகை நீலலோசினி பத்திரிகையிலும் சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகையிலும் (திருமூலரின் ஓர் திருமந்திரம்) முன்னர் ஐயர் குரல் கொடுத்துள்ளார். ஆனால் அதே சபாபதி நாவலருக்கு எதிரான தமது கண்டனத்தை ஞானபோதினி சஞ்சிகையில் 1903-ஆம் வருடம் ஔவை முனிமொழி எனும் கட்டுரையில் முன்வைத்துள்ளார்.

சுருங்கச் சொல்லின் செந்திநாதையர், தாம் பின்பற்றிய கருத்தியலுக்கு மாறுபாடான அல்லது முரண்பாடான கருத்துக்களை யார் முன்வைத்தாலும் பராபட்சம் பாராது, பிரமாணங்களை

ஆதாரபூர்வமாக முன்வைத்து தாம் கொண்ட கருத்தியலை நேர்மையாக நிலைநிறுத்துவதற்கு தமது உடல், பொருள், ஆவி முன்றினையும் முழுமையாக அர்ப்பணம் செய்துள்ளார்.

மேலும் அவர் தேர்ந்தெடுத்தே கண்டனங்களில் இறங்கியுள்ளார், என்பது அவரின் ஆன்ம விசாரிக்கு உத்தரம் எனும் கட்டுரையில் வரும் பின்வரும் தொடர் தெளிவுபடுத்தும்.

“கருதி புராணப் பிரமாணங்கொண்டு வாதித்தால் நாம் வாதத்திற் தலையிடுவேம் அன்றி வாளா வைதல் அறியிலார் செய்கையாதலில் அதனைப் பொருட்படுத்த மாட்டேம்.”

ஆன்மவிசாரிக்கு உத்தரம் - யாழ்ப்பாணத்து ஆறாம் இலக்கச் சுதேகநாட்டியப் பத்திரிகையில் கண்ட “ஆன்ம விசாரி” எழுதிய கருத்துக்கு உத்தரமாக இக்கட்டுரை அமைகின்றது. இதுவும் ஒரு கண்டனக் கட்டுரையாகும். இக்கட்டுரையிலும் அத்வைத கோட்பாடுகளை கண்டனம் செய்துள்ளமையைக் காணலாம்.

ஒரு சைவ உபந்நியாசம் - இக்கட்டுரையானது உபந்நியாசம் செய்யும் தொனியில் அமைந்துள்ளது. இருப்பினும் சிதிலமடைந்த நிலையிலும் இடையில் சில பகுதிகள் கிடைக்கப்பெறாத காரணத்தாலும் இது “செந்திநாதம்” தொகுப்பில் உள்ளடக்கப்பெறவில்லை.

இக்கட்டுரையில், செந்திநாதையர் பின்வரும் கருத்தை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

“உலகின்கண்ணே சமயங்களும் அந்தந்தச் சமய சாஸ்திரங்களும் அந்தச் சாஸ்திரப் பொருள்களும் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாது பல திறத்தனவாயிக்கும். இவை எல்லாவற்றுள்ளும் மேலாகிய சமயம் யாது? சாஸ்திரம் யாது? பொருள் யாது? எனில் இச்சமயப் பொருள்கள் எல்லாம் இஃது ஆகும், அஃது அன்று என்னும் பிணக்கின்றித் தன்னிடத்தே காணநிற்பது எந்தச் சமயமோ அந்தச் சமயமே சமயம். அந்தச் சமயச் சாத்திரமே சாஸ்திரம். அந்தச் சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்படும் பொருளே பொருள்.

இப்படி எல்லாச் சமயப் பொருளையும் தன்னிடத்து அடக்கி நிற்கும் சற்சமயம் சைவமேயாகும்”

சம்ஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளில் பாண்டித்தியமும் ஆங்கிலம், தெலுங்கு ஆகிய மொழிகளில் புலமையும் பெற்றிருந்த காசிவாசி செந்திநாதையருக்கு இக்கட்டுரையின் வாயிலாக ஜேம்ஸ், லத்தீன், டச்சு மொழிகளிலும் பரிச்சயம் இருந்துள்ளது என்பது புலனாகின்றது.

காசிவாசி செந்திநாதையர் பற்றி...

பண்புதர்
பு. கீர்த்தையா

நாவலர் பெருமானை நல்லாசிரியனாகக் கொண்டு, அவர் அடிச்சுவட்டினை அடியொற்றி வாழ்ந்து, இப்புறம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அப்புறம் காசிவரை தமது வேதாகம ஞான ஆராய்ச்சி வீறு விளங்கத் திகழ்ந்தவர் திரு. செந்திநாதையரவர்கள். அவர்தம் ஆராய்ச்சி வீற்றின் விளாசல்கள் பல்வேறு நூல்களாகப் பரிணமித்திருக்கின்றன. ஒவ்வோர் நூலும், அவருக்கு ஒன்றிரண்டல்ல, ஒன்பது பத்துக் கலாநிதிப் பட்டங்களை ஒருங்கே வழங்குவிக்கப் போதுமான உத்தம வித்தக ஆராய்ச்சி உரமுடையது என்று இக்காலக் கல்வி மதிப்பு மோடியில் நாம் கணக்கிடக்கூடும். ஆனால், தன் சொருபத்தில் இம்மதிப்பீட்டுத் தரத்துக்கு எட்டாத ‘உச்சாணிக் கொப்பு’ என்பதுதான் உண்மை.

(‘காசிவாசி செந்திநாதையர்’, செந்திநாதையர் ஞாபகார்த்த சபை, 1978 - பக்கம் - 28)

ஞானபோதினி?

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

தாயின் புறவ துலகின் புறக்கண்டு
காழறுவர் கற்றறிந் தார்—தீருக்குறள்.

சம்புடம். VI. } 1902ஆண்டு அக்டோபர்மீ 20உ. { இலக்கம் 3.

“அன்பே சிவம்” என்று ஸ்ரீ மூலர் அருளியவாறு அன்பின் மேலதாயிற்று. “இச்சை” என்னும் மொழி விரும்புதல் (1) எனப் பொருள்படும் “இஷ்” என்னும் தாதுவினின்று பிறந்த காதல், விருப்பம், நேயம் எனப் பொருள் பயக்கும் அன்பின் மேலாயிற்று. “இச்சை” எனப் பொருள்படும் “லோபம்” (ஹோஹி) என்னும் மொழியும் விரும்புதல் (2) எனப் பொருள்படும் “ஹப்” (ஹஹ) என்னும் தாதுவினின்று பிறந்தது. பிறக்கவே, அன்புபெற்ற அருளென்னும் சூழவி அருளுடைமை பற்றிச் சமஸ்த லோகங்களையும் அருட்கயிற்றினுற் பிணித்து நிற்கும் இயல்புடைய தாதவினானே, நமது பரத கண்டத்திலே ஆதிகாலத்துள்ள வேதாகமாதிகளிலே பேசப்பட்ட சைவ சித்தாந்த அன்பு நிக் பொசிந்து மேலைக் கண்டங்களினும் ஊற்றெடுத்து நின்ற உண்மை அம்மேலைக் கண்டத்-தாரது அவாந்தர ஆங்கில பாஷையிலுள்ள அன்பு எனப் பொருள் படும் “லவ்” (3) என்னும் மொழி விரும்புதல் (4) எனப் பொருள்படும். இது மேலே உரைத்த “ஹப்” (ஹஹ) என்னும் வடமொழியோடு சம்பந்தமுற்று நின்றது. இந்த வட மொழி ஆங்கில மொழியோடன்றி மேலைத்தேசத்த ஆங்கிலோசாக்கன் (5) ஜேம்சன் (6) டச்சு (7) லத்தீன் (8) முசுலிய பாஷா மொழிகளோடும் சம்பந்தமுற்று நின்றது. இதுபற்றியன்றே ஸ்ரீமூலர் “அன்பேசிவம்” என் வலியுறுத்தி உரைத்த பொருள் புறமதஸ்தர்களானும் “தேவன் அன் டாயிருக்கின்றார்” எனப் பொருள்பட “கோட் இஸ் லவ்” (9) என்று கவ ர்ப்பட்டதென்க. அப்படி ஈரிடத்தும் காணப்படுதலால், அவ்விருசமயமும் ஒரு சமயமாமோ எனின், புற மதஸ்தர்களால் எடுத்துரைக்கப்பட்ட அவ் வன்பு உண்மைச் சிவஞான வாயிலாக “ஞானத்தால் வீடு” என்று அரு ளப்பட்டவாறு ஊற்று வெட்டிப் பெறப்பட்ட தொன்றன்றும். ஆதலால், ஸ்ரீ மூலர் “அன்பே சிவம்” என்று அருளிய வியாபக மெய்ப்பெருருள்ளே “தேவன் அன்பாயிருக்கின்றார்” (10) என்னும் புறமதஸ்தர் வாக்கியப் பொருள் ஏகதேசமாய் அடங்கி நிற்குமாம் என்க.

(1) To desire (2) To desire (3) Love (4) To desire.

(5) Anglo-saxon (6) German (7) (Dutch) (8) (Latin) (9) God is (love) (10) (God is love.)

‘ஒரு சைவ உபநிஷாசம்’ கட்டுரையின் ஒரு பகுதி - ஞானபோதினி பத்திரிகை (1902)

[1902 - 1904] - தருப்பரங்குன்றத்தல் வீத்தியாசாலை ஸ்தாபித்தமை

தருப்பரங்குன்றத்து சந்நிதி வீதியிலிருந்த மயில் மண்டபத்துக்கு கீழ்ப்புறத்தில் 1902-ஆம் வருடம் வைதக சத்தாந்தவந்த சைவசத்தாந்த வீத்தியாசாலை எனும் பெயர்கொண்ட பாடசாலையை நிறுவி அங்கு சம்ஸ்கிருதம், தமிழ், ஆங்கில மொழிகளையும், நூல்களையும், சைவ சித்தாந்த கல்வியையும் போதித்துள்ளார். பின்னர் அப்பாடசாலையைத் தக்க பெரியவர்களிடம் ஒப்படைத்துள்ளார்.

(சில சரித நூல்களில், திருச்செந்தூரில் ஐயர் வித்தியாசாலை அமைத்தாரென்று தவறாகவுள்ளது.)

[1902 - 1904] - ஞானாமீர்த நூல் பதிப்பித்தலுக்கு உதவியமை

பாண்டித்துரை தேவரின் வேண்டுகோளிற்கிணங்க மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் முதலாவது நூல் பிரசுரமாக, வாக்கமுனிவரின் ஞானாமீர்தம் நூலின் மூலமும் உரையும் 1904-ஆம் வருடம் அச்சேறியது. இதனை சேற்றூர் ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயர் பொறுப்பேற்று பரிசோதித்து பிரசுரிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். இச்செயற்பாட்டின்போது செந்திநாதையர், தம்மிடமிருந்த ஞானாமீர்த மூலமும் உரையும் ஒலைச்சுவடிப் பிரதியை வழங்கி உதவியுள்ளார்.

[1902 - 1904] - அருட்பா - மருட்பா வழக்கல் சாட்சி சொன்னமை

புகழ்பெற்ற அருட்பா - மருட்பா வழக்கில், 1904-ஆம் வருடம் நா. கதிரைவேற்பிள்ளைக்குச் சார்பாக காசிவாசி செந்திநாதையர் சாட்சி சொல்லியுள்ளார். நிறைவில் இந்த வழக்கு கதிரைவேற்பிள்ளைக்குச் சார்பாக நிறைவுற்றது. “செந்திநாதையரின் ஆசீர்வாதமானது தமக்கு வெற்றிபெறுவதற்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்தது” எனக் கதிரைவேற்பிள்ளை பின்னர் குறிப்பிட்டுள்ளார். வழக்கின்போது செந்திநாதையர், கதிரைவேற்பிள்ளையை நோக்கி,

“நின் வழக்கு நினக்குச் செயமாகவே முடியும், அங்ஙனமின்றி மாறுபட வரின் நீறு, கண்டிகை, வேல்மயில் என்பவற்றை வேண்டிலேன்”

என நன்மொழி கூறியுள்ளார். கதிரைவேற்பிள்ளை, கவிதை வாயிலாக தமது நன்றியை ஐயருக்குக் கூறியுள்ளார்.

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை பாடிய கவிதைகளில் சில

செந்தூர்நங் குகக் கடவுள் போல் எனக்குத் தலைக்கருணை செய்வோய் நாளும்
நந்தாரங் கரத்தார்க்கு மறிவரிய பரம்பரன்ற னலத்த ஞானம்
வந்தாரு மெய்யுளத்த வடமொழியும் தென்மொழியும் வரம்பே கண்டே
நந்தோமின் மெய்ப்புலவ சத்தாந்தபாறு வென நவில நின்றோய்

அன்பதுவே யுறுப்பாக வருட்குழாம் வடிவாக வழகே வாய்ந்த
இன்பதுவே குணனாக வியை சிவமே உணர்வாக வெழிற் சித்தாந்தம்
என்பதுவே கலனாக விதைவிரித்த றொழிலாக விளங்குஞ் செந்தி
முன்பதுவா நாதப்பேர் நாவல சற்குருமணியே முறையைக் கேட்டே

என்னுடலும் உயிர்தானு நீயன்றோ வென்பொருளே யெனக்கு வாய்ந்த
மன்னுடலே பெரும்பேற்றுக் குணக்குன்றே யடிகளென வாழ்த்தலன்றிப்

பின்னொதையா னின்றிறத்துச் செய்குவன்கா ணிவ்வுலகிற் பிறந்தே கற்ற
அன்னபய னீயன்றோ வடைகின்றாய் புகழ்மிக்கோ யையா வையா

தம்மையே புகழ்ந்தென்னு முதலதுள திருவருட்பாத் தன்னைக் கொண்டே
எம்மையோர் தம்மையும் நான் புகழ்ந்ததிலை யிதுகாறு மின்பே யீது
மெய்ம்மையே நீயெனக்குச் சற்குருவாய் விளங்கலினின் மீது பாட
அம்மையால் வந்ததென்றே நினக்கியான் கூறலிச்சை யன்றான் மாதோ

[1906] - அச்சியந்திரசாலை நிறுவதல்

தேவகோட்டைச் சைவசீலராகிய அரு. சோம. சோமசுந்தரர் செட்டியார், மெ. அரு. நா. இராமநாதர்
செட்டியார் ஆகியோரின் பொருளுதவியைப் பெற்று, செந்திநாதையர் அச்சியந்திரசாலை ஒன்றை
நிறுவினார். இதன் பெயர், திருமங்கலம், செந்திநாத சுவாமி யந்திரசாலை என்பதாகும். அடுத்த சில
ஆண்டுகளில் ஐயரால் வெளியிட்ட நூல்கள் இந்த அச்சியந்திரசாலையிலேயே அச்சாகின.

(சில சரித நூல்களில், செந்திநாதைய சுவாமி யந்திரசாலை என தவறாகவுள்ளது.)

செந்திநாதையர் எத்துணைதூரம் தன்னை அர்ப்பணித்து இயங்கியுள்ளார் என்பதற்கு இங்கு
ஓர் உதாரணம் காட்டுவோம். அவரால் எழுதப்பெற்ற பின்வரும் மூன்று நூல்களையும் இரண்டு
மாதங்களுக்குள் தமது அச்சியந்திரசாலையில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

1. பிலவங்க (1907) வருடம் ஐப்பசி மாதம் - பிரம்மகுத்திர பாஷ்யம் - 648 பக்கங்கள்
2. பிலவங்க (1907) வருடம் கார்த்திகை மாதம் - ஸ்ரீசீகாழிப் பெருவாழ்வின்
சிவகாருண்ணியமாட்சி - 28 பக்கங்கள்
3. பிலவங்க (1907) வருடம் கார்த்திகை மாதம் - வைதிக சுத்தாத்துவித
சைவசித்தாந்த தத்துவப்பட வினாவிடை - 87 பக்கங்கள்

இங்கு முன்றாவதாகவுள்ள வினாவிடை நூலினை இரு மாதங்கள் கழித்து பிலவங்க (1908)
வருடம் தை மாதம் மீண்டுமொருமுறை அச்சிட்டுள்ளார்.

இது

காசிவாசி.செந்திநாதையரால்

இயற்றி

தமது

திருமங்கலம்

செந்திநாதசுவாமி யந்திரசாலையில்
அச்சிப்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

அதாவது மூன்று வேறுபட்ட விடயங்களைக் கொண்ட, அண்ணளவாக 750 பக்கங்கள்வரையுள்ள மூன்று நூல்களையும் இரண்டு மாதங்களில் அச்சிட்டுள்ளார். இதிலே பாஷ்யமானது தமிழும் கிரந்தமுமாக இரு மொழிகளிலும் அமைந்த பெரியதொரு மொழிபெயர்ப்பு நூலாகும். 1907-ஆம் வருடம் இந்த அச்சப்பணியை காசிவாசி செந்திநாதையர் சிறப்புற நிறைவேற்றியுள்ளார் என்பதிலிருந்து அவரின் வேகமும் ஓர்மமும் நன்கு புலனாகின்றன.

[1907] - நூல் - நீலகண்ட சுவாச்சாரியர் அருளிய பிரம்ம சூத்திர சுவாத்துவத சைவபாடியம்

செந்திநாதையர் செய்த பெருமுயற்சிகளில் தலையாயது பிரம்ம சூத்திரத்துக்கான சைவபாடியமாகும். இதைச்செய்யும்போது ஐயருக்கு 59 வயது. 1883-84களில் நீலகண்ட பாஷ்யத்தை மிகச் சிரமப்பட்டு பிரதிசெய்து அதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பை 23 வருடங்களின் பின்னர் வெளிக் கொண்டு வந்துள்ளார்.

இந்நூலினை வெறுமனே மொழிபெயர்ப்பு என்று கூறினால் அவரின் பெருமுயற்சியின் ஆழம் கூறப்பெறாது போய்விடும். இந்நூலுக்கு அவர் வழங்கியுள்ள இரு உபக்கிரமணிகைகள், மேலும் நீலகண்ட பாஷ்யத்தை ஆதிசங்கர, இராமானுஜ மற்றும் பிறபாஷ்யங்களுடன் செய்த ஒப்பீடு, அடிக்குறிப்புகளில் வழங்கப்பெற்றுள்ள பிரமாணங்கள் என்று இந்நூலிலுள்ள ஒவ்வொரு செயற்பாடும் மிக விரிவாக ஆய்வு செய்யப்படவேண்டியவை. இதைப் பற்றி பண்டித மணி ச. கணபதிப்பிள்ளை பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“இப்பாஷ்யத்துக்கு, உபநிடத உபக்கிரமணிகை, பிரமசூத்திர உபக்கிரமணிகை என இரு பெரிய ஆராய்ச்சி முகவுரைகள் ஐயர் அவர்களால் எழுதப்பட்டன. ... ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் ஒவ்வொரு டாக்டர் பட்டம் வழங்கலாம்.”

பண்டிதமணியின் இக்கருத்தை பண்டிதர் மு. கந்தையா மேலும் செழுமைப்படுத்துகின்றார்.

“ஒவ்வோர் நூலும், அவருக்கு ஒன்றிரண்டல்ல, ஒன்பது பத்துக் கலாநிதிப் பட்டங்களை ஒருங்கே வழங்குவிக்கப் போதுமான உத்தம வித்தக ஆராய்ச்சி உரமுடையது என்று இக்காலக் கல்வி மதிப்பு மோடியில் நாம் கணக்கிடக்கூடும். ஆனால், தன் சொருபத்தில் இம்மதிப்பீட்டுத் தரத்துக்கு எட்டாத “உச்சாணிக் கொப்பு” என்பதுதான் உண்மை.”

நூல் எடுத்துக்கூறும் நீலகண்ட பாஷ்ய பொருள் உச்சத்தில் இருக்க, இந்நூலை ஐயர் நேர்த்தியாக அச்சப் பதிப்பித்தவிதம் பிரமிப்பைத் தருகிறது. இதைக் காட்டுவதற்கு முதலாவது சூத்திரத்தைக் கூறும் அச்சப் பக்கத்தை இங்கு காட்டுவோம்.

- தலைப்பு, சூத்திரம், மொழிபெயர்ப்பு என்பவற்றுக்கு பயன்படுத்தப்பெற்ற வித்தியாசமான எழுத்துருக்கள் (Different Fonts)
- தமிழும் கிரந்தமும் சேர்த்து அச்சேற்றியமை
- கவனம்பெறவேண்டிய சொற்களைத் தடித்த எழுத்துருக்களில் காட்டியமை (Bold Fonts)
- சுலோகங்களை தெளிவு கருதி உள்ளெடுத்து நடுவில் அச்சிட்டமை (Centered)
- பக்க இலக்கத்திற்கு (1.4.6) அருகில் சூத்திர இலக்கம் வழங்கப்பெற்றமை (1.1.1)
- அடிக்குறிப்பிலே மேலதிக பிரமாணங்களை எடுத்துக்காட்டியமை. (Dividing Line)
- பாடலில் கவனம்பெறவேண்டியவற்றைத் தடித்த எழுத்துருக்களில் காட்டியமை (Bold Fonts)
- பக்கத்தின் அச்ச நேர்த்தி (Overall Alignment)

பீரம் சூத்திர நூல் - முதலாம் சூத்திரம்

கச்சு

சிவாத்துவித சைவபாடிம்.

[க. க. க.

சூத்திரம்.

சுபாஹொ ஸ்ரஹுஜிஜாஸா (க. க. க)

(க) பின்னர், ஆகவின், *பிரமத்தை அறிய +ஆசை.

இச்சூத்திரம் ஓர் அதிகாரணம். ஈண்டு விஷயம், சம்சயம், பூருவபகஷம், சித்தாந்தநிரணயம், சங்கதி என்பவற்றுக்கு நிலைக்களமாயது அதிகாரணம்.

இங்கே அத (சு) சப்தம் (இன்ன விஷயத்துக்குப் பின்னர் இன்னது ஆரம்பிக்கற்பாற்று) என்னும் அனந்தர அர்த்தத்திற் போர்த்ததன்றி,

சுய யொ மூ நு மாவஸ நடி

“இப்பொழுது யோகத்தைப்பற்றிய விவரணம் (ஆரம்பிக்கற்பாற்று)” என்னும் யோகசூத்திரமுதலியவைகளிற் கண்ட அத என்பதுபோல, அதிகாரப் பொருண்மேற் போர்த்ததன்று. அதிகாரம் என்பது ஆரம்பம்.

பிரமத்தை அறியவேண்டும் என்னும் ஆசையானது செயற்பாலதாதலின், அது ஆரம்பிக்கப்படுவதின்றன்றே; அது விஷயத்தின் மேற்கொண்ட ஆசையினால் மாத்திரம் உதிக்கற்பாலது.

ஓங்கார ஸ்ரஹு ஸஷ்ரஹு ஸ்வஹு ஸ்வஹு ஸ்வஹு
கணு விகா விகியு-காதொள தலுநா மலிகாவ-ஹொ

“ஓங்காரம் அத என்னும் இரு மொழிகளும் முன்னரே பிரமாவுடைய கண்டத்தைப் பிளந்து வெளிப்பட்டமையின், அவ்விரு மொழிகளும் மங்கல் மொழிகள்” என்னும் ஸ்மிருதியிற்றி, இந்த அத சப்தம் மங்கல் பொருளிற் கூறப்படுவதன்று; (பிரமத்தை) அறியவிருப்பம் என்பதுபற்றிப் பொருள் பொருந்துமாறினமையின், சிஷ்டாசாரம் யாதாகாக்கும்பொருட்

*ஸ்ரஹுஜி ஸிவஹுஜெஹு ஸ்வஹுஜி ஸிவஹுஜி
(கைலா. கக. ச0)

“சிவஹுஜும் சத்தியாரதும் சர்வான்மகத்துவமே பிரமம் என்பது வெளிப்பட” என்று கூறப்படலாற் பிரமம் என்பது சத்தியோடியைந்த சிவபெருமான் மேற்று.

மொய்ய்பானரம்புகயிருகழைவென்புதோல்போர்த்த
குப்பாயம்புக்கிருக்கில்லென்கலிக்கொள்ளாய்கோவையோ
வெப்பாலவர்க்குமப்பாலமென்றோமுதேயோ
வப்பாகாணவாசைப்பட்டேன்கண்டாயம்மானே.

(இருவாசகம், ஆசைப்பத்து, உ.)

இவற்றைக் காணும்போது 1907ஆம் வருடம் இத்துணை சிரமப்பட்டு நேர்த்தியாக செந்திநாதையர் தமது அச்சகத்தில் அச்சேற்றிய நூலினை 120 வருடங்கள் கழித்து முதன்நூலின் நேர்த்தி சிதையாது தற்காலத்தில் அச்சேற்ற முடியுமா? என்ற கேள்வி தொக்கி நிற்கின்றது. 2005ஆம் வருடம் இந்நூலின் இரண்டாம் பதிப்பை வெளியிட்ட டெய்வச் சேக்ஷுமார் சைவசீதாந்த பாடசாலை முதல்நூலை உருவப்படமாகவே (Scanned) உள்ளடக்கி பதிப்பை வெளிக்கொணர்ந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அச்சியந்திரசாலை நிறுவ உதவிய சோம. சோமசுந்தரர் செட்டியார் இந்நூலை வெளியிடுவதற்கும் பொருளுதவி செய்துள்ளார் என்பதை அட்டைப்படத்தின் வாயிலாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

கிடைக்கப்பெறும் குறிப்புகளின்படி இப்பாஷ்யமானது பாகங்களாகவும் அச்சேறி விற்பனையாகி உள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இப்பாகங்கள் தனித்தனியாக பிரசுரமான காலங்களைச் சரிவர துணியமுடியவில்லை.

இவற்றுடன், இரண்டு உபசெய்திகளை இந்நூலின் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது. முதலாவது நீலகண்ட சுவாச்சாரியரின் உருவச்சலைகளை சிவாலயங்களில் பிரதிஷ்டை செய்து, ஆவணி மாதத்து பூஷ நட்சத்திரத்தில் குருபூஜை செய்தல்வேண்டுமென்று ஐயர் முன்மொழிந்துள்ளார். இரண்டாவது 1907ஆம் வருடத்திலேயே ஐயரின் தேவாரம் வேதாரம் நூல் எழுதப்பெற்று முடிந்து அச்சாகும் நிலையில் இருந்துள்ளது. ஆனால், அந்நூல் உடனடியாக அச்சேறவில்லை. பத்து வருடங்களின் பின்னர் 1917ஆம் வருடம்தான் அச்சாகியுள்ளது.

உ

ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியசுவாமிகள் விம்பப் பிரதிஷ்டை.

மத்துவர்களுக்கு ஆனந்ததீர்த்தரும், வைணவர்களுக்கு இராமா நுஜாசாரியரும், ஏகான்மவாதிகளுக்குச் சங்கராசாரியரும் ஆசாரியர்களாய் அமர்ந்தாற் போல, சிவபெருமானை ஆண்டவர் என்றும் ஆன்மக்களை அடிமை என்றுங் கொண்டு சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு பூண்டொழுகும் சிவத்துவிஜர்களுக்கும் மற்றைச் சைவசமயிகளுக்கும் ஆசாரியராய், (ஒரே முக்கியப் பொருள் பொதிந்த) பிரமசூத்திரங்களுக்குச் சத்தியார்த்தஞ் செய்து வைதிகசைவசமயஸ்தாபனஞ் செய்த பரமாசாரியராகிய ஸ்ரீ நீலகண்டசிவாசாரியரது திருவுருவவிம்பத்தைத் தொண்டைமண்டலத்து வடதிருமுல்லைவாயிலிற் போல மற்றைய சிவாலயங்களோடும் பிரதிஷ்டை செய்து ஆவணி மாதத்துப் பூசநக்ஷத்திரத்திற் குருபூசை செய்து, இராப்போதிலே உற்சவம் நடாத்தி வைதிக சைவசமயப் பிரபுதிலகர்கள்யாவரும் பெரும் புசுமையும் சிவபுண்ணியத்தையும் பெற்று நீடு வாழ்வாராக.

இங்ஙனம்,

ஸ்ரீ காசிவாசி—செந்திநாதையர்.

ஸ்ரீ நீலகண்டசுவாச்சாரியரின் உருவச்சலைகள் பிரதிஷ்டை சார்ந்த செந்திநாதையரின் குறிப்பு

உ.
விவரம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர்

அருளிய

பிரமகுத்திர

சிவாத்துவித சைவபாடியம்.

இது

காசிவாசி.செந்திநாதையரால்

தமிழில் மொழிபெயர்த்து

தேவிகோட்டை

ம-ந-ந-ஸ்ரீ அரு. அரு. சோமசுந்தரஞ் செட்டியாரவர்கள்
வேங்கோலிப் படி.

தமது

நிழல்களும்

செந்திநாதசுவாமி யத்திரசாலையில்
அச்சிப்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிலவங்களு ஐப்பசி
1907.

Copyright Reserved.

ஸ்ரீநீலகண்டசிவாசாரியர் இருளிய
பிரமகுத்திர சிவாத்துவித சைவபாடியம்

உ.
விவரம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசீகாழிப் பெருவாழ்வின்

சீவகாருண்ணியமாட்சி.

இது

ஸ்ரீகாசிவாசி

செந்திநாதையரால்

எழுதி

தமது

நிழல்களும்

செந்திநாதசுவாமி யத்திரசாலையில்
அச்சிப்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

பிலவங்களு தாட்சினை
1907.

ஸ்ரீசீகாழி பெருவாழ்வின்
சீவகாருண்ணியமாட்சி

இது தேவாரம் வேதசாரம் என்னும் புஸ்தகம் அச்சியற்றப்பட்ட
போகின்றது.

இங்ஙனம்,

சி. சிவசம்புநாதையர்,

திருப்பரங்குன்றம்

(மதுரை ஜில்லா)

[1907] - நூல் - ஸ்ரீசீகாழிப் பெருவாழ்வின் சீவகாருண்ணிய மாட்சி

அறிவுளக்கம் எனும் பத்திரிகையில் மதாமை எனும் தலைப்பில் “திருஞானசம்பந்தர், சமணர்
எண்ணாயிரம் நபர்களை கழுவேற்றியமைக்குக் காரணமானவர்” என்றும், “அதனால் அவர்
ஜீவகாருண்யம் இல்லாதவர்” என்றும், “யேசுகிறிஸ்த்து ஜீவகாருண்யம் உடையவர்”
என்றும் அக்கட்டுரையானது கருத்துகளை முன்வைத்தது. இக்கட்டுரைக்கு வவேக தவாகரன்
எனும் பத்திரிகையில் ஸ்ரீசீகாழிப் பெருவாழ்வின் சீவகாருண்ணிய மாட்சி எனும் தலைப்பில், ஐயர்
மறுத்தெழுதியிருந்தார். அவ்விடயத்தைப் பின்னர் நூலாக அச்சிட்டார்.

மறுப்பெழுதிய செந்திநாதையரின் கருத்துக்களை வாசிக்கும்போது அவருக்கிருந்த கிறிஸ்துவ
மத பரிச்சயமும், கிறிஸ்துவ இலக்கியங்களில் அவருக்கு இருந்த அறிவும் நன்கு புலப்படும்.

இக்கண்டன நூல் 28 பக்கங்களில் அமைந்துள்ளது.

‘உயிர்க்கொலை செய்யாதே’ என்று தாம் விதித்த சட்டத்
துக்கு மாறாக ஆகாரத்துக்குத்தானும் உதவாதனவாய்த் தீங்கிலாத
னவாய்த் தீங்கு விளைக்காதனவாய் மலையின்மீது வாளாமேய்ந்து
கொண்டுநின்ற பன்றிகள் இரண்டாயிரத்தை (மத்தேயு 8: 32-ஆம்
வசனம் கூறுமாறு) சலத்திலமிழத்திக் கொன்று மிதக்கச்செய்தும்,
வளர்தல் அழிதல் என்னும் இருவகைப் பொதுவிலக்கண்முடைய
தாய்ப் பகுத்தறிவிலாத விலங்காய்த்தானுமிலதாய் நின்ற அத்தி
மரத்தை (மத்தேயு 21: 19-ஆம் வசனம் கூறுமாறு) தம்பசிக்குப்
பழங்கொடாமைகாரணமாக அதனை நீதிக்கு மாறாய்ச் சபித்து வா
மாறுஞ்செய்துவிட்ட ஏசுக்கிறிஸ்துவைச் (சீவகாருண்ணியமுடைய)
பெரியவர் என்றும், சீவகொடிகளை துக்கச்சாகரத்தினின்று மிதக்கச்
செய்ய மரக்கலம் அமைத்தார் என்றும், எங்ஙனம் எழுதத்துணிந்
தார்? ஏசுக்கிறிஸ்து பரமண்டலமடையமரட்டாது செத்தெழுந்து
போய் ஆகாயத்திலே மிதந்துநின்றவாறுபோலவும், இரண்டாயிரம்
பன்றிகள் வாவிச்சலத்திலிறந்து அவராற் பிரேதங்களாய் மிதந்து
நின்றவாறுபோலவும், மதக்ஷமைப்பினரும் துக்கச்சாகரத்தில் அமைக்
கப்பட்ட கிறிஸ்துமதப்புணியில் மிதந்து கொண்டிருக்கின்றென்ப
தன்றித் துக்கச்சாகரத்தைக் கடந்து கரைசேர்ந்தவாறின்றும் என்
பது அவர் வாயிலாகப் பெறப்படுகின்றது.

மேலும், கிறிஸ்துவின் காருண்ணிய விசேஷம் வியக்கும் மத
க்ஷமைக்கசரரே! “1539-ஆம் வருஷம் கிறிஸ்து மதத்தைச் சார்ந்த
விதிதன் ஆறையும் அங்கீகாரஞ் செய்யாத ஐஞ்ஞாறு பேர் சிறை
யில் சட்டப்பட்டமைக்கும், அநேகர் நெருப்பிலிட்டுக் கொல்லப்
பட்டமைக்குங் காரணம் கிறிஸ்து போதித்த சீவகாருண்ணியமன்
றோட ஆறுவது எட்டுவது காலத்தில் போக்கரும்பாறையும் வரித்தல்
பட்டமைக்குக் காரணம் அவர் காருண்ணியப்பயனன்றோ!

‘ஸ்ரீகமல நெருவாழ்வன் சீவகாருண்ணியமாட்சி’
கண்டன நூலின் ஒரு பகுதி

[1907] - நூல் - வைதிக சுத்தாத்துவத சைவ சந்தாந்த தத்துவப்பல வ்னாவ்டை

1899-ஆம் வருடம் ஐயரால் வெளியிடப்பெற்ற வைதிக சுத்தாத்துவத சைவ சந்தாந்த தத்துவப்பலத் தத்துவங்களை விளக்குவதாக இவ்வினாவிடை நூலினை எழுதியுள்ளார். இந்த நூலானது படிப்படியாக வினாக்களை எழுப்பி முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் விளக்குகின்றது. 87 பக்கங்களில் அமைந்த இந்நூலில் மொத்தமாக 181 வினாக்களும் விடைகளும் உள்ளன.

இந்த தத்துவப்பல விளக்கம்பற்றி பண்புதமணர் ச. கணபதியீள்கை அவர்கள் தமது கந்தபுராண கலாசார நூலிலே பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“இந்த உபக்கிர மணிகைகளும் (பிரம்ம சூத்திர பாஷ்யத்திலுள்ள உபநிடத உபக்கிர மணிகை, பிரமசூத்திர உபக்கிரமணிகை) ஐயர் அவர்களின் தத்துவப் படமும் அதன் விளக்கமும் யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் (கந்தபுராண கலாசாரத்தின்) கலங்கரை விளக்கங்கள் என்றே சொல்ல வேண்டும்.”

இந்த வினாவிடை நூலின் இறுதிப்பக்கத்தில், வெளியாகிய விளம்பரத்தைக்கொண்டு நாம் இரண்டு தகவல்களை துணியமுடிகின்றது.

1. செந்திநாதையருடைய கனிஷ்ட சகோதரரான சுவசம்புநாதையர் அவர்கள் ஐயரின் பணி களுக்குத் தொடர்ந்தும் துணையாக இருந்துள்ளார்.

2. விவிலிய குற்சிதம் (1879), விவிலிய குற்சித கண்டன திக்காரம் (1893) ஆகிய நூல்களுடன் வ்வ்லிய குற்சுத குறியு எனும் நூலையும் ஐயர் எழுதியுள்ளார். இருப்பினும் இவ் விவிலிய குற்சித குறிப்பு வெளியான வருடம் பற்றி அறியுமாறில்லை.

வெளியிடல்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

—

வைதிக சுத்தாத்துவத
சைவசித்தாந்த தத்துவப்பல
வினா விடை.

—

இது
காசிவாசி.செந்திநாதையரால்
இயற்றி

தமது
திருமங்கலம்
செந்திநாதகவாமி யந்திரசாலையில்
அச்சிப்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

—

பிலவ்ஷாஸ்தா
1908
Copyright Reserved.

வெளியிடல்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

—

விளம்பரம்.

—

(1)	கந்தபுராண நவநீதம் (உபப்பலிவாதம்) உ	1—0—0
(2)	செவ்வீர ஆரியகுர் பிரமம் பரப்பிரம மாதா பரப்பிரமம்	... 0—4—0
(3)	நீலகண்டாஷ்யத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு (முதற்பாகம்)	2—0—0
(4)	வைதிக சந்தாந்ததிர சைவசித்தாந்த தத்துவப்படம்	... 3—0—0
(5)	வைதிக சந்தாந்ததிர சைவசித்தாந்த தத்துவப்பட சிவகிடை	... 1—0—0
(6)	கிஷ்கிண்திரிதம் குற்சிதம்	... 0—1—0
(7)	பிரசாதிப்பெருவாழ்விச் சைவரூபம் விவரமாதிரி	... 0—4—0

(சுவாதித்தத் தபரத் தாதித் தபர)

இவ்வணம்,
சி. சுவசம்புநாதையர்.
திருப்பரங்குற்றம் போர்ட்
(மதகா இவ்வணம்)

வைதிக சுத்தாத்துவத சைவ சந்தாந்த தத்துவப்பல
வ்னாவ்டை - இட்டைப்பல

வைதிக சுத்தாத்துவத சைவ சந்தாந்த தத்துவப்பல
வ்னாவ்டை - வ்ளம்பரப் பக்கம்

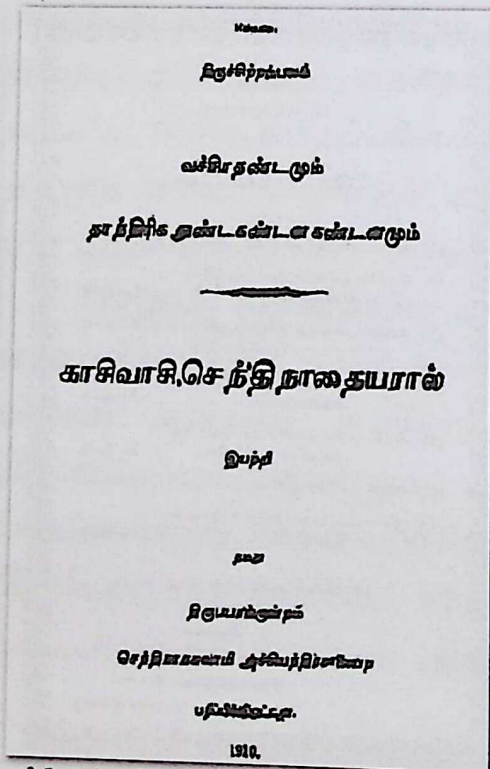
[1910 - 1911] - நூல்கள் - வச்சரதண்டம், தாந்திரிக துண்ட கண்டன கண்டனம்

கோட்டையூரில் வசித்த சந்நியாச ஓருவர், சிவாச்சாரியார்களையும் சிவாகமங்களையும் பற்றிக் கண்டித்து கருத்துக்களை வெளியிட்டார். இதற்குப் பதிலாக ஸத்யோஜாத ச்வாச்சாரியர் என்பவர் வேதாகம தாரதம்மியம் எனும் கண்டன நூலினை 1908-ஆம் வருடம் வெளியிட்டார். தொடர்ந்தும் சந்நியாசி, “ஆதிசைவ குலத்தில் உதித்தவனது முகத்தைத் தகர்க்கும் கோல்” எனப் பொருள் தரும், சூத் சைவ நாமக் குலின : முகபங்க முத்திர நூலினை வெளியிட்டார்.

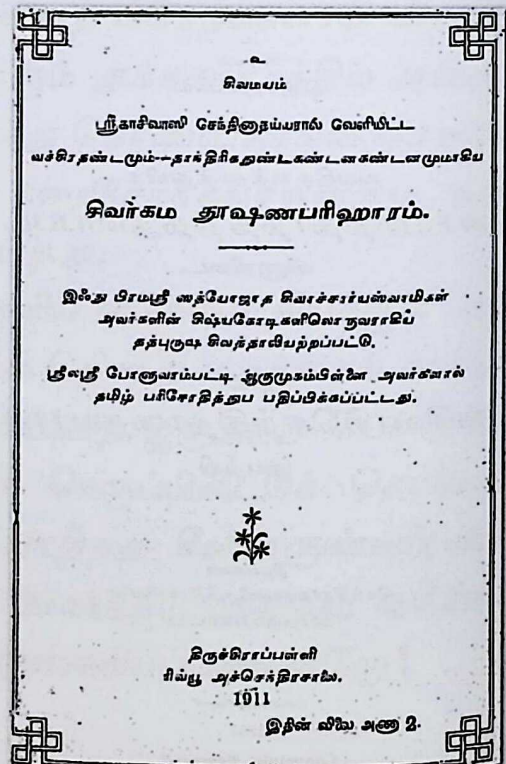
இவற்றைக் கண்ட செந்திநாதையர், சந்நியாசியின் முகபங்க முத்திர நூலுக்குக் கண்டனமாக வச்சரதண்டம் எனும் நூலை எழுதி அச்சிடும்முன்பாக, தாந்திரிக துண்ட கண்டனம் என்கிற பிறி தொரு நூலையும் சந்நியாசி வெளியிட்டார். ஆகவே அந்த இரண்டாவது நூலுக்கு தாந்திரிக துண்ட கண்டன கண்டனம் என்கிற மறுப்பு நூலினையும் எழுதி இரண்டையும் சேர்த்து 1910-ஆம் வருடம் செந்திநாதசுவாமி அச்சியந்திரசாலையில் ஐயர் பதிப்பித்தார்.

சந்நியாசிக்கு எதிராக செந்திநாதையரால் இவ்விருநூல்களும் எழுதப்பட்டுள்ளபோதும், முன்னர் ஸத்யோஜாத சிவாச்சாரியர் எழுதிய வேதாக தாரதம்மியம் எனும் நூலில் “வேதவேதாந் கங்கள் யாவும் அபரவித்தை எனவும், சிவாகமங்கள் யாவும் பரவித்தை எனவும்” கூறிய கருத்தினையும் செந்திநாதையர் மறுத்துள்ளார். இதன் காரணமாக 1911-ஆம் வருடம் ஸத்யோஜாத சிவாச்சாரியரின் மாணவரில் ஒருவரான தத்புருஷசுவம் என்பவர் செந்திநாதையருக்கு எதிராக ச்வாகம தாஷண பர்ஹாரம் எனும் கண்டன நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

செந்திநாதையரின் அச்சியந்திரசாலை பற்றிய விபரங்கள், 1907-ஆம் வருடம் அச்சேறிய நூல் களுக்கும் 1910-ஆம் வருடம் அச்சேறிய நூலுக்குமிடையிலே வேறுபட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

வச்சரதண்டமும் தாந்திரிக துண்ட கண்டன கண்டனமும்
அட்டைப்பயம்

சிவாகம தாஷண பர்ஹாரம், அட்டைப்பயம்
செந்திநாதையருக்கு எதிரான கண்டன நூல்

1907 - திருமங்கலம், செந்திநாத சுவாமி யந்திரசாலை

1910 - திருப்பரங்குன்றம், செந்திநாத சுவாமி அச்சியந்திரசாலை

1908-ஆம் வருடம் தை மாதத்திற்கு பின்னர், திருமங்கலத்திலிருந்த அச்சியந்திரசாலையிலிருந்து நூல்கள் அச்சேறியதாகத் தெரியவில்லை. ஒருவேளை செந்திநாதையருக்கு கிடைத்த உதவிகள் நின்றுபோயிருக்கலாம். இதனால், அவர் அச்சக வேலைகளைத் திருமங்கலத்திலிருந்து சற்றுத் தொலைவில் தாமிருக்கும் திருப்பரங்குன்றத்தில் மீண்டும் தொடங்கியிருக்கலாம் என ஊகிக்க முடிகின்றது. ஆயினும், 1910-ஆம் வருடத்திற்குப் பின்னர் செந்திநாத அச்சியந்திரசாலையிலிருந்து நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பெறவில்லை என்று தெரிகின்றது.

[1911 - 1914] - குருநாதர், ஆசிரியர்

இக்காலத்தில், 1905-ஆம் வருடம் தொடங்கப்பெற்ற சைவசித்தாந்த மகாசமாஜ சங்கம் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்து வந்தது. இச்சங்கத்தால் 1906-ஆம் வருடம் நடத்தப்பெற்ற முதலாம் விழாவுக்கு, சேர். வான்னம்பலம் இராமநாதன் தலைமை வகித்தார். பல சமயக் கூட்டங்கள், உபந்நியாசங்கள் என்பவற்றுடன் 1912-ஆம் வருடம் தொடங்கி சித்தாந்தம் என்ற பத்திரிகையும் இச்சங்கத்தால் வெளியிடப்பெற்றது. அத்துடன் மகாசமாஜ சங்கத்தால் நூல்களும் பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

இச்சங்கத்தைச் சார்ந்தோர் சிலருக்கு வழிகாட்டியாகவும், குருநாதராகவும் செந்திநாதையர் இருந்துள்ளார். இவர்களுள் ஜே. எம். நல்லசாமிப்பிள்ளை குறிப்பிடத்தக்கவர். முன்னர், வெளிவந்த சித்தாந்த தீபிகையின் ஆங்கில (Light of Truth or Siddhanta Deepika) இதழாசிரியராக இவர் பணிபுரிந்தவர். அப்போது செந்திநாதையரின் படைப்புகள் குறித்து ஆங்கில சித்தாந்த தீபிகையில் அவ்வப்போது குறிப்புகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். சைவசித்தாந்த மகாசமாஜ சங்கத்தின் 1908-ஆம், 1911-ஆம் வருட விழாக்களில் தலைமை வகித்த நல்லசாமிப்பிள்ளை இச்சங்கத்தின் உபதலைவராக பல வருடங்கள் பணிபுரிந்துள்ளார்.

காசிவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள் நல்லசாமிப்பிள்ளையின் ஆசிரியராகவும் வழிகாட்டியாகவும் இருந்துள்ளார். இதுபற்றி ஐயரின் சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீபம் நூலில், நல்லசாமிப்பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதேபோன்று இச்சங்கத்தில் முக்கிய பங்காற்றிய ஏகாம்ர முதலியாருக்கும் அவரின் துணைவியாரான ஆண்டாளம்மை எனும் மங்கையர்க்கரசியாருக்கும் குருநாதராக ஐயர் அனுக்கிரகம் செய்துள்ளார். ஆண்டாளம்மை அவர்கள் பல சமயப் பிரசங்கங்களை ஆற்றியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அப்பிரசங்கங்களில் சில, நூல் வடிவமும் பெற்றுள்ளன. அச்சேறிய ஆண்டாளம்மை அவர்களின் நூல்களிலே

சிவலிங்கமகத்துவம்

மஹாலிங்கம் புராண-ஆஷ்டாவதானம் கடிப்பதி
முதலியவர்கள், என அச்சுருத் தாழ்த்தப்பெற்றவருமாய்
புராண-ஆஷ்டாவதானம் கடிப்பதி
C. S. ஏகாம்ரமுதலியாருடைய மனைவியாரும்,
(Agent S. & T. Crops Ltd. (Solely) Ltd.)

கைவந்தாந்த சமாஜத்தின்
வளிகை வகுப்புக் காரியதரிசியும்,
புரிகுசிவாசி

சாமி. புதி-செந்திநாதையரவர்களிடத்து
அ. த. ச. ச. பெற்றவருமாய்

ஆண்டாளம்மை எனப் பெயரிய
மங்கையர்க்கரசியாரால்

சென்னை விக்கடோரியாப்ளிக்ஷனில் 1911-ம் வருஷத்தில்
உபத்திராசுத் தொடங்கிப் பட்டது.

Siva Siddhanta Library Series No. III.

ம. த. ச. ச.
தமிழ்ச்சங்க முத்திராளையில்
அச்சிடப்பட்டது.

சென்னை 1913

ஆண்டாளம்மையின் நூல்களில் ஒன்று

தமக்கு காசிவாசி செந்திநாதையர் அனுக்கிரகம் வழங்கியமையை அட்டைப்படத்திலேயே குறிப்பிட்டுள்ளார். (குறிப்பு - சில நூல்களில் ஆண்டாளம்மை எழுதிய சிவலிங்க மகத்துவம் மற்றும் திருநீற்றின் உண்மை ஆகிய நூல்களை ஐயர் எழுதியதாகத் தவறான பதிவுகளுள்.)

காசிவாசி செந்திநாதையர் பிறந்து (1848) முப்பது வருடங்களுக்குப் பின்னரே (1878) ச. கணேசையர் பிறந்தார். இருவரும் சகோதரங்களின் பிள்ளைகள். இருவரும் கதிர்காமையரிடமே தமது பால்ய கல்வியைக் கற்றவர்கள். சி. கணேசையர் அவர்கள், திருப்பரங்குன்றம் சென்று செந்திநாதையருடன் சில காலம் தங்கியிருந்து அவரிடம் கற்றதாக வரலாற்றுப் பதிவுகள் உள்ளன (காலத்தை அறியுமாறில்லை. சிலர் 1902-ஆம் வருடம் என்பர்). அத்துடன், செந்திநாதையரிடம் கணேசையர் மந்திர உபதேசம் பெற்றுக்கொண்டதாகவும் கூறுவர். கணேசையரின் புராண படன ஆளுமைக்கும், ஆன்மிக கவிபாடும் திறமைக்கும், கண்டனம் செய்யும் யுக்திக்கும் செந்திநாதையரும் தாக்கம் செலுத்தியுள்ளார் எனலாம். கணேசையரின் சைவசமய அறிவு அவர்களின் தமிழ்ப்பணியால் வெளிப்பட்டுத் தெரியாதுபோனது போலும்.

திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் எனது குருமூர்த்திகளும் சித்தாந்த சிவாமணியுமாகிய காசிவாசி - சாம்பவழி செந்திநாதையரவர்கள் சந்திதானத்தை அடைந்த பிரார்த்தித்த, அவர்களிடத்திலே சிவதீக்ஷபெற்று, அவர்கள் சிவஞான போதப்பொருளை எனக்கு அதுக்கிரகிக்க, “நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வைய கம்” என்று பெரியோர் அருளியவாறு, தமிழ்வசனம் படித்து உணரவல்ல ஆடவர்களும் பெண்களுமாகிய சைவசமயிகள் எல்லோரும் எளிதில் வாசித்து உபாயஞானத் துஞ்சிய பயனையேனும் பெற்றுக்களிக்குமாறு சிவஞானபோதச்சிற்றறரைப்பொருளைச் சிவஞானபோதவசனாலங்காரதீபம் என்னும் மகுடத்தோடு வசனரூபமாகச் செய்து கொடுக்கும்படி அடியேன் பிரார்த்தித்தபிரகாரம் அருளிச்செய்ய அதனைப் பிரகடனஞ் செய்தேன். இந்தச் சிவஞானபோதவசனாலங்காரதீபமானது சிவஞானபோதச்சிற்றறரை பாஷ்யமூதலிய சித்தாந்தசாஸ்திரங்கள் படித்தற்குச் சிறந்த சாதனமாகும்.

ஆண்டாளம்மை அவர்கள் சிவஞானபோத வசனாலங்காரதீப நூல் எழுதிய குறியின் ஒரு பகுதி

குருவணக்கம்.

நிலைமண்டி லவாசிரியப்பா.

பொன்னூர் மேனியன் பின்னூர் சடையினன்
பற்கநா மத்த நற்கருணைக்கட
லீந்த நிகமமு மாய்ந்ததந் திரமு
நன்னயத் தமிழுடைப் பன்னிரு முறையுங்
கசடறக் கல்லா வசடரை யிடித்துப்
படிவுறப் புரிமார் கடிவறப் பன்னூ
லோய்வின் நெழுதுஞ் சாய்வி லருளின
னானமொன் நில்லா ஞான தீர
னம்புயத் தார்கொன் செம்புயத் தண்ணல்
வரமா விட்ட புரமா மூரினன்
நந்தங் குருமணி செந்திநா தைய
னற்றூட் டினையே பற்றாக் கோடம்
பரவுதம் பணிசூதம் விரவுத முளத்தே.

தேவாரம் வேதசாரம் நூலுள்ள குருவணக்கம் பாடல்களிலொன்று

[1911 - 1914] - சத்தாந்த பத்திரிகையில் கண்டனக் குறிப்பு

1912-ஆம் வருடம் தொடங்கிய சத்தாந்தம் என்ற பத்திரிகையில் 1913-ஆம் வருடம் ஒக்டோபர் மாதம் ஒரு சிறிய கட்டுரையை சுவாநாஸாநாம் எனும் தலைப்பிலே ஐயர் எழுதியுள்ளார்.

1913-ஆம் வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் சத்தாந்தம் பத்திரிகையில் துடிச்சுமூர் ஜி. சத்யநாராய் அவர்கள் சுவாநாஸாநா முதலாம் லீனாக்ம் எனும் கட்டுரையில் பின்வரும் கூற்றை முன்வைத்துள்ளார்

“மெய்கண்டாராவது, அவர் மாணாக்கர்களாவது, அல்லது அவர் பரம்பரையில் வந்த வர்களாவது சிவஞான போதத்தை மொழிபெயர்ப்புநூல் என்றும், அல்லது பரஞ்சோதிமுனிவர் உபதேசித்தது வடமொழிச் சிவஞான போதம் என்றும் ஒரிடத்தும் ஓர் காலத்தும் கூறவே இல்லை”

இக்கூற்றை செந்திநாதையர் கண்டித்து, சிவஞானபோதமானது இரௌரவாகமத்தில் உள்ளது (இருபத்தெட்டு சிவாகமங்களுள் ஒன்று) என்றும், பரஞ்சோதிமுனிவர் மெய்கண்டாருக்கு அளித்தது வடமொழிச் சிவஞானபோதம் என்றும், தென்மொழியிலுள்ள சிவஞானபோதம் வடமொழிச் சிவஞானபோத வழித்தாயது என்றும் ஏழு பிரமாணங்கள் காட்டி நிறுவுகின்றார்.

[1915 - 1916] - நூல் - சுவாநாஸாநா வசனாலங்கார தீபம்

செந்திநாதையர் பணியாற்றிய மூலநூல்களிலிருந்து அவரின் தெளிவையும் ஆழத்தையும் புரிந்துகொள்ளலாம். வேதாந்தத்தின் மூலவேராகவிருக்கும் வியாசரின் பிரம்ம சூத்திரத்தில் கரைகண்டு நீலகண்ட பாஷ்யத்தை மொழிபெயர்த்ததைப் போன்று சைவசத்தாந்தத்தின் மூலவேரான சிவஞானபோதத்திலும் கரைகண்டு அவர் உலகுக்களித்த அடுத்த பொக்கிஷமாக விளங்குவது சுவாநாஸாநா வசனாலங்காரதீபம் எனும் நூலாகும்.

சுவாநாஸாநா முனீவர்ன் உரையை அடிப்படையாகக் கொண்டு செந்திநாதையரால் எழுதப்பெற்ற இவ்வசன நூலின் சிறப்பம்சம் யாதெனில், கற்பதற்கு இலகுவாக ஒவ்வொரு சூத்திரத்திற்கும் நிறைவிலே தரப்பெற்றுள்ள பரிக்ஷை வினாக்களாகும். அதுமட்டுமன்றி அந்த வினாக்களுக்கான விடைகளைத் துணிவதற்கான குறிப்பெண்களையும் வினாக்களுக்கு அடுத்துத் தந்துள்ளார். இவ்வாறாக பன்னிரண்டு சூத்திரங்களுக்கும் அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பிரித்து ஏறத்தாழ 1150-1200 வினாக்களை இந்நூலில் உள்ளடக்கியுள்ளார்.

இந்நூலில் முதன்முறையாக செந்திநாதையர்ன் உருவம் (66-67 வயது தோற்றமுடைய) உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளது. எமக்கு இன்று செந்திநாதையரின் உருவப்படமாக இந்தப் படம் மாத்திரமே கிடைக்கப்பெறுகின்றது. இந்நூலில், பொல்லாப் பிள்ளையார், தக்ஷணாமூர்த்தி, மெய்கண்ட தேவர், சிவஞான முனிவர் ஆகியோரின் உருவப்படங்களைத் தொடர்ந்து செந்திநாதையரின் உருவப்படமும் உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளது.

இக்காலகட்டத்தில் செந்திநாதையரின் பெயருக்கு முன்னால் சாம்பவரீ எனும் அடைமொழியும் சேர்ந்துகொண்டதைக் காணலாம்.

சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபத்திலே ஸ்ரீலக்ஷ்மி நாகேஸ்வரத் தம்யரான் சுவாமிகள், ஜே. எம். நல்லசாமியள்ளை, சுவரீ கல்யாணசுந்தரயாதீந்திரர், ஸ்ரீலக்ஷ்மி அருணாசர் முதலியார், ச. ஏகாம்பர முதலியார் - மங்கையர்க்கரசர் தம்பத ஆகியோர் பாயிரப்பகுதியில் குறிப்புகளை எழுதியுள்ளனர்.

உ.
கொய்யம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
சிவஞானபோத
வசனாலங்காரதிபம்.

ஸ்ரீ காசிவாசி சாம்பவந்தி
செந்திநாதையரவர்கள்
இயற்றியது.

இது
மறாவீதவாச் புராண-அஷ்டாவதானம்
சபாநிமுதவீராவன் மனோகாரம் சித்திப்பன்னாசுரமாயி
புராண - சந்திரமூர்த்தியாரவர்கள் குமாரர்
சி. சு. ஏகாம்பரமுதலியாராடைய மனோவியாரும்
காவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின்
வனிதையருட்புக் காசிவந்தியாயி
ஆண்டாளம்மை எனப்பெயரிய
மங்கையர்க்கரசியாரால்
செய்த
காவசித்தியாதுபாலையத்திரசாலையில்
அச்சிடப்பட்டது.
எளஞ்சித்திரை
சிறீலட்சுமியாரால்.

சிவஞானபோத வசனாலங்காரதிபம்

செந்திநாதையரின் உருவப்படம் (1915-1916)

கன

சிவஞானபோத

[கடவுள்

கடவுள்வணக்கத்துப் பரிகாஷவினாக்கள்.

- க. சிவஞானபோதம் எத்தனை அதிகாரமுடையது? க.
- உ. எந்நிலையில் நின்றவர்க்கு இடையூறு எய்தாது? க.
- ங. மெய்கண்டதேவர் எந்நிலையில் உள்ளார்? க. .
- ச. எதன்பொருட்டு மங்கலவாழ்த்துக் கூறுகின்றார்? க.
- ரு. எவரை இங்கே வாழ்த்துகின்றார்? க.
- க. அந்த வாழ்த்து யாது? உ.
- எ. வாழ்த்துக்கவியின் பொருள் யாது? ங.
- அ. விராயகக்கடவுளது வலத்திருவடி எதனை உணர்த்தும்? ச.
- க. அவர் இடத்திருவடி எதனை உணர்த்தும்? ச. .
- க0. ஆன்மாக்களுடைய அறிவும் தொழிலும் எவ்வியல்பின? ச. .

சிவஞானபோத வசனாலங்காரதிபம் நூலில் உள்ளடக்கப்பெற்ற 1150 - 1200 பரிகாஷ வினாக்களில் ஒரு பகுதி

எமக்குத் தெரிந்தமட்டில், இத்தமிழ்நாட்டில், இருமொழியினும் வல்லு நராகி, அதிலும் வேதாகமநூல்களின் பயின்று, நம்மாகமாந்தங்களையும் அதன் பூர்வோத்தரங்களையும் பூர்த்தியாயுணர்ந்து, அதிலும் அவ்வுண்மை களை நம்மனோர் உணரும்பொருட்டு அநேகக் கணக்கான நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் பதிப்பித்து நம் சைவத்தை வளர்த்து வந்தவர்களில், நம்மையாவர்களைவிட இன்னும் பெரியாரைக் கண்டிலம். நம் சைவத்துக்குப் பூர்வாசாரியராகிய ஸ்ரீ நீலகண்டசிவம் செய்தருளிய வேதாந்தசூதரபாஷ்யத்தைத் தமிழ் விருத்தியுடன் வெளிப்படுத்தியதொன்றே நம்மையாவர்களின் புகழை நம் வடமொழி தென்மொழி வாழ்ந்திருக்கும்வரை நிலைநாட்டு மென்பதற்கு யியமின்று. 'கண்ணுதலாரருளிச்செய்த வடமொழிப்பெருமை யினை உணர்ந்து எத்தனைப் பெருமுயற்சியெய்து அதனை உலகர்க்கு உபயோகப்படுத்தினாரோ, அவ்விதமே அக்கண்ணுதலாரருளிச்செய்த தமிழ் மொழிப்பெருமையினை உணர்ந்த அதிக பெருமுயற்சியெய்து அத்தமிழ் மொழியிற் சிறந்தநூலாகிய சிவஞானபோதத்தையும், 'வசனாலங்காரதீபம்' என்னும் அணியினால் அழகுசெய்து உலகர்க்கு உபயோகப்படுத்தினார்கள். இதனாலும் இவர்கள் புகழ் என்றும் நிலைபெற்றதென்பதே திண்ணம்.

நல்லசாமிள்ளை அவர்கள் சுவஞானபோத வசனாலங்காரதீப நூல் எழுதிய குறியின் ஒரு பகுதி

[1915 - 1916] - நூல் - மகாவுக்கீர வீரபத்திராஸ்திரம்

இந்நூல் ஏகான்மவாத கொள்கையுடையாருக்குக் கண்டனமாக எழுதப்பெற்றுள்ளது. செந்தி நாதையர் எழுதிவைத்திருந்த மகாவுக்கீர வீரபத்திராஸ்திரம் நூலினை திருச்செங்கோட்டில் மடாதிபதியாகவிருந்த சாம்பவாஸ் சதாசுவணர் சுவாச்சாரியவர்கள் ஐயரிடமிருந்து பெற்று அச்சிட்டுள்ளார். சென்னை வைஜந்தி அச்சுக்கூடத்தில் அச்சேறியபோது ஐயர் தொலைவில் இருந்துள்ளார் என்றும், அச்சுப்பிழைகள் இருப்பின் திருத்திக் கொள்ளுமாறும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது.

ஏகான்மவாதிகளின்படி, ஆதிசங்கரருக்கும் நீலகண்டசிவாச்சாரியருக்கும் வாதப் போர் நிகழ்ந்த தென்றும், அந்தப்போரில் நீலகண்ட சிவாச்சாரியர் தோற்றுப்போய் தமது பிரம்ம குத்திர சைவ பாஷ்யத்தை எறிந்துவிட்டார் என்றும், கருத்துக்கள் உள்ளன. இந்தக் கருத்தை கண்டனமாக **அத்வைதார்த்தப் பிரகாசகை என்னும் சக்கரத் துவேஷியன் வாய்ப்பூட்டு** எனும் நூலிலே அத்வைத கொள்கையுடையோர் எழுதினார்.

இக்கருத்தை உடைத்து தூளியாக்கி ஆகாயத்தில் ஊதித் தூற்றிவிடுமாறு இந்தப் பத்திராஸ்திரம் உள்ளதால் இதற்கு **மகா உக்கீர வீரபத்திராஸ்திரம்** எனும் நாமத்தை ஐயர் வழங்கியிருந்தார்.

இந்நூலின் நிறைவிலே வினாவிடையாக கவனிப்புக்குரிய விடயங்கள் கொடுக்கப்பெற்றுள்ளன. அவை நூலில் ஐயர் முன்வைத்த கருத்துக்களின் சாரமாக அமைகின்றன. அத்துடன் தாம் 1902-ஆம் வருடம் **ஞானபோதன்** பத்திரிகையில் எழுதிய **ஒளவைமுனிமொழி** கட்டுரையின் விடய தானங்களை 102-ஆம் பக்கத்திலே உரையாடி தமது ஒளவை முனிமொழி கட்டுரையானது சிறிய புத்தகமாக பின்னர் வெளிவரும் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால், ஒளவைமுனிமொழி அச்சவாகனம் ஏறவில்லை.

"செந்திநாதம்" தொகுதியில் ஒளவைமுனிமொழி கட்டுரை உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளது.

[1917] - நூல் - தேவாரம் வேதசாரம்

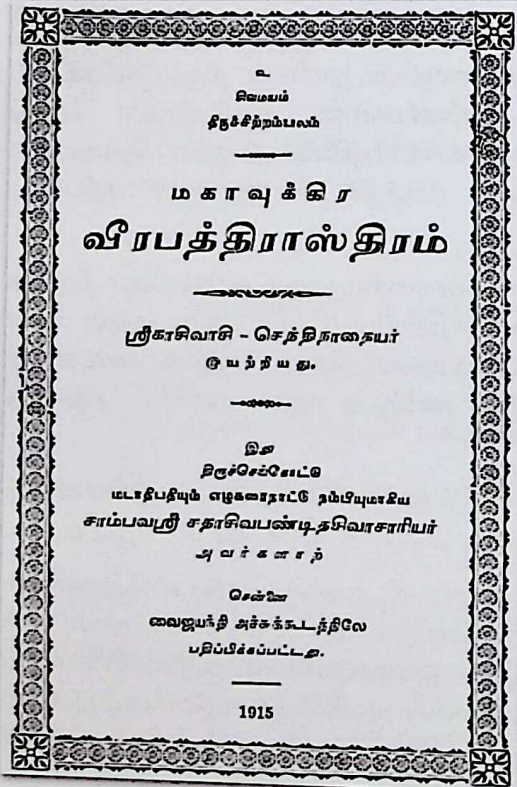
“தமிழ்வேதமாகிய தேவார திருவாசகம் முதலியன உபநிஷதங்களுக்கு மாறுபடாது உண்மைப் பொருள் பொதிந்துள்ளன” என்பதைத் தெளிவுபடுத்த தேவாரம் வேதசாரம் எனும் நூலை ஐயரவர்கள் எழுதியிருக்க, அதைத் தெரிந்துகொண்ட ஏகாம்பர முதலியார் - மங்கையர்க்கரசு தம்பதியினர், அந்நூலைப் பெற்று பதிப்பித்துள்ளனர்.

தேவாரம் வேதசாரம் நூலானது 1907-ஆம் ஆண்டே முடிவுற்ற நிலையிலிருந்தாலும் அச்சாகும் போது (1917) ஐயருக்கு எழுபது வயது நடைபெற்றது. அறிவின் முதிர்ச்சியும், அனுபவத்தின் ஆழமும் இத்தகையதொரு பரந்த விடயப்பொருளை எடுத்துத் தொகுத்து வஜ்ரமலைபோல அளிக்க அவருக்கு வழிசமைத்துள்ளது எனலாம். 112 தலைப்புகளில் வேதக் கருத்துக்களையும் தேவாரக் கருத்துக்களையும் சீர்தூக்கி நிறுத்தி ஒளிபாய்ச்சிக் காட்டியுள்ளார்.

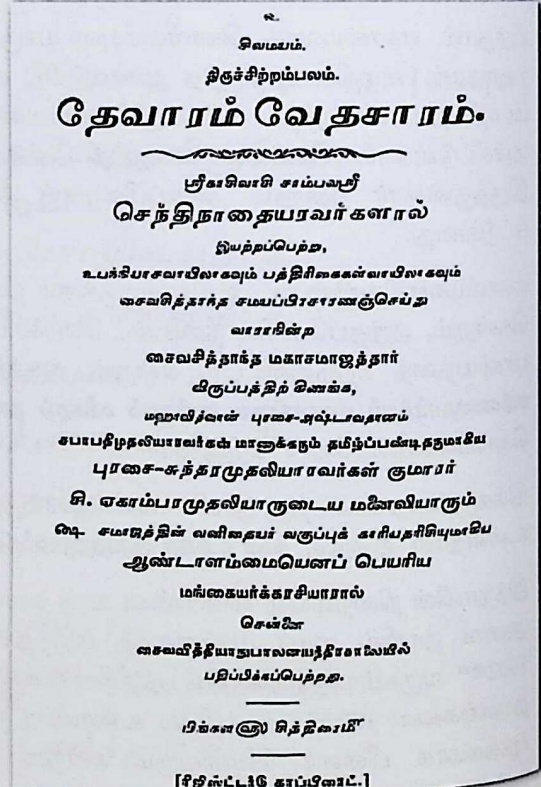
இத்தகைய பாரியதொரு பணியைச் செய்த ஐயரின் அவையடக்கம் பின்வருமாறு உள்ளது.

“தமிழ் வேத மஹோநதியில் ஆழ்ந்துகிடக்கும் பெரிய சீவரத்தின சம்பந்தப் பொருள் களைச் சிற்றறிவினோடாய் நாயேன் எடுத்துரைப்பேன் என்பது பெரியோர்க்கு நகைப்பை விளைவிக்குமேனும், என்னுள்ளே அங்ஙனம் லோகோபகாரமாகச் சிறிதாயினும் எழுதிவைக்கவேண்டுமென்று எழுந்த ஆசையானது அந்த நகைப்பைப் பொருட் படுத்தாது ஒங்கிநின்றலால் அதன் வயப்பட்டு எழுதாகின்றேன்”

இந்நூலின் பாயிரப்பகுதியில் ஸ்ரீலக்ஷ்மி முத்துக்குமார தேசிகர், சுவாமீநாத பண்டிதர், ச. கணேசையர், ச. ஏகாம்பர முதலியார் - மங்கையர்க்கரசு தம்பதி ஆகியோர் எழுதியுள்ளதைக் காணலாம்.

மகாவுக்கிர வீரபத்திராஸ்திரம்
அட்டைப்படிம்

தேவாரம் வேதசாரம்
அட்டைப்படிம்

நாட்டியுயர் சித்தாந்த தத்துவத்தின் முடிபுகளை ஞாலத் தோர்க்குக் காட்டவோரு படமுமத னியலுணர்த்த வினாவிடையுங் கருதிச் செய்தோ னீட்டிபுக முடைவாத ராயணர்குத் திரத்தினுக்கு நீலகண்டிர் [டோன். தீட்டியபா டியந்தமிழிற் பெயர்த்தெழுதா வெழுத்தினிடைச் சிறப்பக் கண்

சிவஞான போதமெலுஞ் சித்தாந்த முதனூற்குச் சிவஞா னப்பேர்த் தவஞான முனிவர்தரு முரையதனைத் தழுவியொரு தகுதி யார்தத் தவஞான முறவசன வலங்கார தீபமொன்று துலங்கத் தந்தோ னவஞானந் தருமாயா வாதினளங் கயத்திரனை யடக்குஞ் சிவகம்.

வேதமுட னாகமங்கண் மிருதிமுதற் கலைகளெலா மிகவு மாய்ந்தோன் காதுலொடுந் தண்டமிழிற் சித்தாந்த சாத்திரத்தின் கரையுங் கண்டோ னேதமுறும் பரசமடப் படுகுழிவீ மூலகோரை யெடுத்துச் சைவ போதமா 'வெறிவிடுக்கும் பிரசங்க சாதுரியம் பொருந்துஞ் செல்வன்.

திருமருவுஞ் சூரியனார் கோயிலா தீனமிகச் சிறப்ப வைகுங் குருடரபில் வருமுத்துக் குமாரகுரு வெனும் பேர்கொள் றாவ னீந்த[ர்சங்கந் பெருமைகொளுஞ் சீத்தாந்த சிகர்மணிப்பேரொடுஞ் சென்னைப் பெரியோ தருமொருபேர் கிறீஸ்துமத கானகோ டரியென்று தழைக்க நின்றோன்.

சத்தினுடன் சதசத்து மசத்து மெனும் பொருணிலைமை தனையிங்காயு, முத்தமார்கட் கொருகுருவா யவற்றினியல் புணர்த்திடவோ னெழுக்கம் பூ ண்டோன், ஈத்துபுனற் கடலுலகில் வைத்திலகும் புகழாளன் காசி வாசி, பத்திரெறி யுறுஞ்செந்தீ நாதமறையவனென்று பகர்வோ னன்றே.

தேவாரம் வேதாரம் நூலின் பாய்ரப் பகுதியில் வித்துவசரோமணர் ச. கணேசையர் எழுதிய சில கவிகள்

எசுர் சாகையினரும் காசிபகோத்திரத்தினரும் ஆபத்தம்ப் சூத்திரத்தினருமாகிய நமது செந்திநாதையர் அவர்கள் இருமொழி வேதங்களினும் அங்ஙனம் பரந்துகிடந்த வாக்கியங்களைப் பொரு ளொருமைப்பட எடுத்துத் தொகுத்து, “தேவாரம் வேதசாரம்” எனப்பெயரிட்டு வடமொழிவல்லுநரேயன்றி ஏனையோரும் அறி ந்துகொள்ளுமாறு இந்நூலை இயற்றினார்கள். இவர்கள் தமிழ்மொழி வல்லோர் கற்றறிந்துகளிக்குமாறு ஸ்ரீ கண்டபாஷ்யத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பிரகடனஞ்செய்தும், வடமொழியுதார ணங்களுடன் சிவஞானபோதவசனாங்காரதீபத்தை எழுதி வெளிப்படுத்தியும், சைவஸ்தாபன நூல்களைச் சதாகாலமும் ஆராய்ச்சிசெய்து பரமதநிராகரணஞ் செய்தும் தமதுகாலமுழு வதையும் சைவசமயாபிவிருத்தியின் பொருட்டே உபயோகப் படுத்திவருகின்றார்கள்.

தேவாரம் வேதாரம் நூலின் பாய்ரப் பகுதியில் ஸ்ரீலகு முத்துக்குமார தேசிகர்கள் எழுதிய குறியில் ஒரு பகுதி

[1917] - சத்தாந்தம் பத்திரிகையில் கண்டனக் கட்டுரை

1917ஆம் வருடம் மார்ச் மாத சித்தாந்த பத்திரிகையில் வைதீக சிவஞானபோதம் அவைத் தலைவர் சிவஞானபோதமாக ஆக்கப்பட்டமை எனும் நூல் விமர்சன - கண்டனக் கட்டுரை ஒன்றை ஐயர் எழுதியுள்ளார். குப்புஸ்வாமி ராஜு என்பவர் வெளியிட்ட வடமொழி சிவஞானபோதத்துக்கான தமிழுரையானது சிவஞானபோதத்தை அவைதிக வகைக்குள் வைக்கின்றது எனும் கருத்தை தர்க்கரீதியாக செந்திநாதையர் இக்கட்டுரையில் முன்வைக்கின்றார்.

மேலும் இந்நூலின் முகவுரைகளிலே குப்புஸ்வாமி ராஜு அவர்கள், சிவஞானமுனிவரைவிட பாண்டித்தியம் பெற்றவர் என்று கருத்தில் சிலர் எழுதியிருந்தார்கள். இதனால் சினம் கொண்ட ஐயர் தமது தர்க்கங்களை முன்வைத்து,

“ராஜு அவர்களேனும், முகவுரை கொடுத்த ஐயருள் எவரேனும் ராஜு அவர்கள் விடுத்த வாயுசம்ஹிதாத் தமிழுரையினால் சிவஞானபோதம் அவைதிகம் அன்று என்று ஸ்தாபிக்க முடியுமா?”

என்கிற சவாலையும் முன்வைக்கின்றார்.

மேலும் இந்நூலானது “பரிசிக்கற்பாலது ஒன்றன்று” என்றும், “படிக்கற்பாலது ஒன்றன்று” என்றும் அறிஞர்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் செந்திநாதையர் எச்சரிக்கின்றார்.

[1918] - நூல் - தத்துவவிளக்க மூலமும் செந்திநாதையரின் உரையும்

திருஞானசம்பந்தரின் மாணவராகிய சம்பந்தசரணாலயரின் தத்துவ விளக்கம் எனும் நூலுக்கு செந்திநாதையர் உரை எழுதியுள்ளார். இந்நூலில் 51 பாடல்கள் உள்ளன. சம்பந்த சரணாலயர் என்பவர் திருஞானசம்பந்தரின் மாதுலர் (தாயின் சகோதரர்) என்றும், இவர் புத்த மதத்தினருடன் வாதில் ஈடுபட்டார் என்றும் ஐயர் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த நூலில் வேத ஆகமங்களிலிருந்து பதி, பசு, பாச உண்மை களைத் திரட்டி கலித்துறைப் பாடல்களினால் சம்பந்தசரணாலயர் இயற்றியுள்ளார்.

இந்நூலினை அச்சுப்பதிக்கும்போது செந்தி நாதையர் புதுவித சிரமத்தை எதிர்கொண்டுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது. முதல் பத்து பாடல்களுக்கான உரை, மதுரை சூரியோதய அச்சியந்திரசாலையிலும், மிகுதிப்பகுதி, மதுரை ஸ்ரீ ராமச்சந்திர விலாச அச்சியந்திரசாலையிலும் ஏதோ காரணத்துக்காக அச்சேறியுள்ளன. இதனால் முதல் 10 பாடல்களின் விளக்கவுரையின்போது எடுத்துக்காட்டிய வடமொழிப் பிரமாணங்கள் கிரந்த எழுத்துக்களில் அச்சேறியுள்ள அதேவேளை பின்னாலுள்ள வடமொழி சுவோகங்களானவை ஒலிபெயர்க்கப்பெற்று (Transliterated) தமிழ் எழுத்துக்களால் அச்சேறியுள்ளன.

உரை

உருத்திரம் பனம்

சைவசமய ஸ்தாபனாபிஷாசிய

திருஞானசம்பந்தமுர்திநாயகரது

கங்காமனாசிய

சம்பந்தசரணாலயர்

அருளிய

தத்துவவிளக்க மூலமும்

—

பிரகாசிவாசி

செந்திநாதையரவர்கள்

இயற்றிய உரையும்

—

காரைக்குடி.

மா-மா-ஸ்ரீ ஆவி. பழ. சிதம்பரச்செட்டியார்

அவர்களால்

—

மதுரை

சூரியோதய அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

பிச்சைஞா மச்சி

1918

[COPY-RIGHT REGISTERED]

இந்நூலில் திருஞானசம்பந்தரின் காலத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது **ஆ.முத்தூத்தம்** அவர்கள் பிறிதொரு கட்டுரையில் கணித்துள்ளதை எடுத்துக்காட்டி ஆய்வாளனுக்குரிய பண்பை ஐயர் கடைப்பிடித்துள்ளதைக் காணலாம். எதிர்காலத்தில், ஐயரை ஆய்வுசெய்வோர், இவற்றைக் கவனத்தில் கொள்வார்கள் என நம்புகிறோம்.

81

[1919] - தலைமை - சைவ சித்தாந்த ஸ்தாபன மகாசபை வைபவம்

சைவ சித்தாந்த ஸ்தாபன மகாசபை வைபவமானது 1919-ஆம் வருடம் தை மாதம், தேவகோட்டை சிவன்கோயில் மஹாமந்திர உபதேச மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. மூன்று நாட்கள் நடைபெற்ற இந்த வைபவத்தில் சமயம் சார்ந்த உரைகளை பல அறிஞர்கள் ஆற்றினார்கள். இந்த மூன்று நாட்கள் நிகழ்வுகளுக்கும் காசிவாசி செந்திநாதையர் தலைமை வகித்தார்.

[1920] - கதிர்காம யாத்திரை

தாம் “ஈழமண்டலத்தில் எழுந்தருளிய கலியுக வரதராகிய கதிர்காம சுவாமியைத் தரிசனஞ் செய்தற்குச் சென்று வந்ததாக” 1920-ஆம் வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் 25-ஆம் திகதியிடப்பட்டு திருப் பரங்குன்றத்திலிருந்து எழுதிய குறிப்பொன்றில் ஐயர் எழுதியிருக்கின்றார்.

[1920] - நூல் - சைவ வேதாந்தம்

காசிவாசி செந்திநாதையர் எழுதிய இறுதி நூலாக இந்நூல் அமைகின்றது. “வேத நெறியும் சைவ நெறியும் ஒரே முடிவாயுள்ளன” என்பதையும், “வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்த பேரின்ப சிவபோக நிலை” என்பதையும் வலியுறுத்தும் வண்ணமாக சைவ வேதாந்தம் என்னும் தலைப்பில் இந்நூலினை ஐயர் வெளியிட்டுள்ளார்.

16 பிரகரணங்களில் “உபநிடதப்பாகுபாடு” முதல் “சைவசித்தாந்த முத்தி” ஈறாக 150க்கும் மேற்பட்ட உபவிடயங்கள் 380க்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களில் விரித்து ஐயரால் எழுதப் பெற்றுள்ளன.

மதுரை ஸ்ரீ ராமச்சந்திர வர்ணாச அச்சியந்திரசாலையில் காரைக்குடி வெ. வெள்ளையஞ் செட்டியாரின் பொருளுதவியுடன் இந்நூல் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. இந்நூலிலும் வடமொழி சுலோகங்களானவை ஒலிபெயர்க்கப்பெற்று (Transliterated) தமிழ் எழுத்துக்களால் அச்சேறியுள்ளன.

இக்கட்டுரையில் ஐயரவர்கள் சில நூல்களிலுள்ள கருத்துப்பிழைகளை எடுத்துக் காட்டி அவற்றை திருத்தி அச்சிடுமாறு கேட்டுக்கொள்கின்றார். (கண்டனத் தொனியில் அல்ல).

ஆகாசம் பராசத்திக்குப் பெயராயிருக்க, அந்த ஆகாசத் திலே நிருத்தஞ்செய்பவர் சிவபெருமானேயாக, ஆகாசம் என்றது பரப்பிரஹ்மமாகிய சிவம் என்று சங்கராபாஷ்யத்தைத் தொடர்ந்து அபேதமுற எழுதினமை வழுவாம் என்க. திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் சிற்றம்பலமாகிய ஆகாயத்தில் இருப்பவர் சிவபெருமான் என்று உணர்த்துவாராய்ச் “சிற்றம்பலமேயமுற்றுவெண்டிங்கண்முதல்வன்” என்று சாந்தோக்கிய கருதிக்கியைந்தே சிதம்பர தேவாரத்தினும் அருளிச்செய்திருக்கின்றார். ஆகவே சிதம்பரமான்மியம், பெரியபுராணவசனம், பெரியபுராணகுசனம் என்பவற்றிற் கூறப்பட்ட ஆகாசத்தைச் சிவம் என்று கொள்ளாது அவற்றை முன்வருமாறு திருத்தி அச்சிட்டு விடுக.

சைவ வேதாந்தம் நூலின் ஒரு பகுதி

[1924] - இயற்கை எய்தல்

ஐயர் 1920ஆம் வருடம் எழுதிய சைவவேதாந்தம் நூலின்பின்னர் அவர் ஆற்றிய பணிகள் பற்றிய விபரங்களை அறியுமாறில்லை.

1924ஆம் வருடம் இரண்டு தினங்களாகச் சுரத்தினால் பீடிக்கப்பெற்றிருந்து மூன்றாவது தினமாகிய வைகாசி மாதத்து 2ஆம் நாள் அதாவது 1924-05-15 அன்று உத்தராயணமும், அத்த நட்சத்திரமும், வச்சிர யோகமும், பவ கரணமும், கன்னிகா லக்கினமும் கூடிய வேளையில் பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் திருப்பரங்குன்றத்திலே தேகவியோகமானார்.

ஐயரது மாணவர்களில் ஒருவரான சுத்தனூர் மீ. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பாடிய வெண்பா வருமாறு :

வருஷம் இரத்தாஷ்டி, மாசம் வைகாசி
மருவுமத்த நாளாகும்; வையம் - ஒருவு
நவ செந்திநாதளாஞ் சாமி மறையோனே
சிவசாமியஞ் சேர் தினம்

சரிதக் குறிப்புகள் பலவற்றில், ஐயரவர்கள் மே மாதத்து 5ஆம் திகதி இயற்கை எய்தினார் எனத் தவறாக கணிக்கப்பெற்றும் குறிக்கப்பெற்றும் வருகின்றது. செந்திநாதர் மே மாதம் 15ஆம் திகதியன்று இறந்தார் என்பதை 1924-05-19ஆம் திகதி வெளியான யாழ்ப்பாணத்து இந்துசாதனம் பத்திரிகையிலிருந்து உறுதி செய்துகொள்ளலாம். மரணச்செய்தியை ஐயரின் சகோதரரான சிவசம்புநாதையர் இந்துசாதனம் பத்திரிகைக்கு வழங்கியுள்ளார். மேலும் தமிழுக்கு வைகாசி 2ஆம் திகதி எனும்போது மே மாதத்து 5ஆம் திகதியாக அமையமுடியாது என்பது வெளிப்படை.

○ ○ ○

செய்யம்
திருச்சிற்றம்பலம்
அகஸ்தியகுருப்யோகம்:

சைவவேதாந்தம்

ஸ்ரீகாசுவாஸி

செந்திநாதையர்

இயற் றி

கோட்டுடி வித்தியாசங்குருப் பெருப்பெருஞ்சுவர்
மகா-நா-ஸ்ரீ மு. தீ. வெ. வெள்ளையஞ்செட்டியார்
அவர்களால்,

மதரா வட்டமுயுகிதி
ஸ்ரீராமத்தீர்த்தவணசம் அச்சித்தீர்த்தவணசில்
அச்சிடப்பட்டது.
1920

—

Registered Copy Right

காசிவாசி செந்திநாதையரின் சரிதக்குறிப்பை எழுத உதவிய ஆதாரங்கள் :

முதல்நிலை ஆதாரங்கள் :

- காசிவாசி செந்திநாதையரின் நூல்கள்.
- காசிவாசி செந்திநாதையர் பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரைகள்.
- காசிவாசி செந்திநாதையருக்கு எதிராக எழுதப்பெற்ற கண்டன நூல்கள்.
- 1936^{ம்} வருடம் ஈழகேசரி ஆண்டு மடலில் வெளியான சரிதச் சுருக்கம்.
- 1939^{ம்} வருடம் சி. கணேசையர் தமது நூலில் உள்ளடக்கிய சரிதம்.

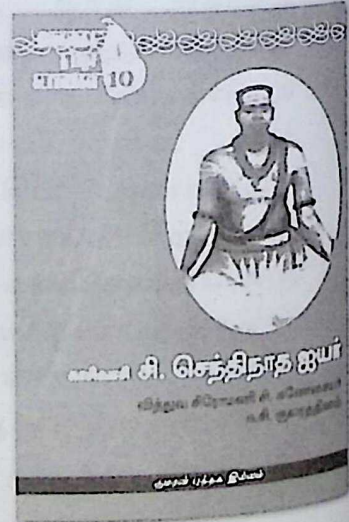
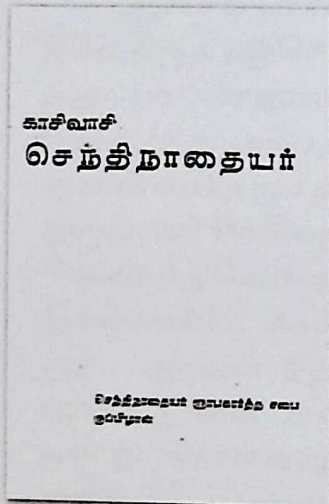
துணைநிலை ஆதாரங்கள் :

- சு. அ. இராமசாமிப் புலவரின் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை - எண் 10, நூல் (1955).
- பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையின் கந்தபுராண கலாசார நூல் (1959).
- குப்பிழான், செந்திநாதையர் ஞாபாகார்த்த சபை வெளியிட்ட காசிவாசி செந்திநாதையர் நூல் (1978).
- நாவலர் நூற்றாண்டு மலர் (1979).
- க.சி. குலத்திரனத்தின் "சைவம் வளர்த்த சான்றோர் - மகான் காசிவாசி சி. செந்திநாதையர்", நூல் (1983).
- குமரன் பதிப்பகம் வெளியிட்ட இலங்கைத் தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் - எண் 10, நூல் (2008).
- நான்காவது சைவசிந்தாந்த மாநாட்டு மலரில் யாழ். பாலசுந்தரம் எழுதிய

காசிவாசி செந்திநாதையர் கட்டுரை (2008).

- இவற்றுடன் சில நூற்றுக்கணக்கான சமய கட்டுரைகள், அக்கால பத்திரிகையில் வெளிவந்த செய்திகள், காசிவாசி செந்திநாதையர் பற்றி கடந்த 30 வருடங்களில் ஆய்வாளர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள் என்று எமக்குக் கிடைத்த அனைத்தும் துணைபுரிந்துள்ளன. இந்தப்பட்டியல் மிகமிக நீண்டது. தமது நூலின் - கட்டுரையின் பெயர்கள் இந்தப் பட்டியலில் தரப்பெறாதவிடத்து அத்தக் குறையை பெரிதுபடுத்த வேண்டாமெனத் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

○ ○ ○

காசிவாசி செந்திநாதையர் பற்றி எழுதப்பெற்ற சரித நூல்கள்

செந்திராதக் களஞ்சியம்

தருப்பரங்குன்றம்

ஸ்ரீகாசிவாசி—செந்திநாதையர்.

காசிவாசி செந்திநாதையரின் சரிதத்துக்கான செய்திகளுக்கும், அவரின் படைப்புகள் பற்றிய விபரங்களுக்கும் எமக்கு மூலாதாரக் கட்டுரைகளாக இரண்டு கிடைக்கப்பெறுகின்றன. அவற்றில் காலத்தால் முற்பட்டது, ஐயர் இயற்கை எய்தி 12 வருடங்கள் கழித்து 1936^{ம்} வருடம் ஈழகேசரி ஆண்டு மடல் வெளியான பூரவம்முடி காசுவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள் சரிதர்ச் சுருக்கம் என்பதாகும். எழுதியவர் பெயர் குறிக்கப் பெறாத இக்கட்டுரையை ஈழகேசரி பத்திராதிபர் எழுதியிருக்கலாம் என்று ஊகிக்கலாம். இரண்டாவது, செந்திநாதையரின் மறைவுக்குப்பின்னர் 15 வருடங்கள் கழித்து 1939^{ம்} வருடம் ச. கணேசையர் தமது ஈழநாட்டுத் தழிபுப் புவவர் சரிதம் நூலில் உள்ளடக்கிய செந்திநாதையரின் சரிதமாகும். இதற்குப் பின்னர் வெளிவந்த செந்திநாதையரின் சரிதம் சார்ந்த கட்டுரைகள் - நூல்கள் அனைத்தும் இவை இரண்டையும் அடிப்படையாக வைத்தே எழுதப்பெற்றுள்ளன என்பதைத் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ளலாம். இவற்றிலே வித்துவசிரோமணி கணேசையரின் கட்டுரையானது அதிக பங்கு வகித்துள்ளது.

ஈழநாட்டு ஆண்டு மடலில் வெளிவந்த கட்டுரையானது "பத்திரிகையில் வெளியான ஐயரின் படைப்புகள் மறைவிடம் நாடிவிட்டன" என உலகிற்கு அறிவித்தது.

"ஐயரவர்களால் இயற்றப்பெற்ற வெளியீகள் 45. இவற்றுட் சிலமாத்திரம் புஸ்தகவடிவமாக அச்சிடப் பெற்றுள்ளன; பத்திரிகையில் வெளிபோந்தவை மறைவிடம் நாடிவிட்டன."

இதற்குப்பின்னர் செந்திநாதையர் சரிதம் சார்ந்து எழுதப் புகுந்தோர் அதிகப்பட்சமாக அவரின் 20 அல்லது 21 நூற் படைப்புக்களின் பெயர்களைப் பட்டியலிட, அப்பட்டியல் மீள்வாசிப்புக்கு உட்படுத்தப்பெற்று செப்பனிடப்படாமல் தொடரத் தொடங்கியது. ஈழநாட்டுக் கட்டுரையில் "பத்திரிகையில் வெளிபோந்ததை மறைவிடம் நாடிவிட்டன" என்று கூறியதையொட்டி சரிதம் எழுதப் புகுந்தோரும் "பத்திரிகையில் வெளிவந்து மறைந்துள்ளவற்றைத் தேடாது அழிந்து போகவிட்டனர்". மறைந்தவை, கவனிப்பாரற்ற நிலையிலே படிப்படியாக அழிந்தவையாகத் தொடங்கின.

ஐயரின் படைப்புக்களைப் பொறுத்தவரை, அவர் வாழும் காலத்தில் நூல்வடிவம் பெற்றவைகளைப் போன்று, அவரால் பத்திரிகைகளில் எழுதப்பெற்ற கட்டுரைகளும் ஆழ்ந்த பொருள் கொண்டவை. கைவல்லிய உபநிஷதத்துக்கு எழுதிய உரை, "உள்ளது" எனும் தலைப்பில் அமைந்த கட்டுரை போன்றன மிக நீண்ட தொடர்கட்டுரைகளுக்கு உதாரணங்களாகும். தமது ஒவ்வொரு கட்டுரைகளையும் அவர் ஒரு நூலாகவே கருதினார் என்பதை அவரின் கூற்றின் வாயிலாகவே கண்டுகொள்ளலாம்.

"இவரது கோட்பாட்டை (சபாபதி நாவலரின்) ஒளவை முன்மொழி என்னும் விஷ

யத்தின்கீழ் 1902^{ம்} வருஷத்து நவம்பர் டிசெம்பர் மாதங்களில் வி. ஜி. சூரியநாராயண

சாஸ்திரியாரவர்களாலும், எம். எஸ். பூரணலிங்கம்பிள்ளை என்பவராலும் பிரசுரிக்கப்பட்ட **ஞானபோதன்**ப் பத்திரிகையிற் கண்டித்திருக்கின்றோம். அவ்விஷயம் மற்றோர்கால் தவிச் சிறுப் புஸ்தகமாக அச்சிட்டுப் பிரசுரிக்கப்படும்.”

(செந்திநாதையர், “மகா உக்தர் வீரபத்திராஸ்தரம்” நூல், 1915)

ஒளவைமுனிமொழி என ஐயர் குறிப்பிடுவது ஞானபோதினி பத்திரிகையிலே மொத்தமாக 15 பக்கங்களில் அமைந்த சிறிய கட்டுரையாகும். அச்சிறிய கட்டுரையை நூலாக்கும் எண்ணத்தை ஐயர் கொண்டிருந்தார். 1897^{ஆம்} வருடம் அச்சேறிய **சென்னை ஆரியனார் பரம்பரம்மமாகாத ஜீவப் பரம்மம்** எனும் செந்திநாதையரின் நூலானது 16 பக்கங்களாலானது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இருப்பினும், ஒளவை முனிமொழி கட்டுரையானது ஐயரின் விருப்பத்தின்படி அவர் வாழும்காலத்திலே நூல்வடிவம் பெறவில்லை என்பது கவலைக்குரியவிடயம்.

இந்தப் பின்னணியில் ஐயரின் படைப்புகள் (பத்திரிகையில் வெளியானவை உட்பட) அனைத்திற்கும் அவரின் நூல்வடிவம் பெற்ற படைப்புகளுக்கிணையான முக்கியத்துவம் வழங்கப்பெறல் வேண்டுமென்பது தெளிவாகின்றது. செந்திநாதையரின் மறைந்துள்ள படைப்புகளை இயன்றவரை தேடியெடுத்து அவற்றை அவரின் நூற்பட்டியலுடன் சேர்த்து **செந்திநாதக் களஞ்சியம்** விரிவுபடுத்தித் தயாரிக்கப்பெற்றுள்ளது.

இப்பட்டியலானது ஈழநாட்டு கட்டுரையில் (1936) கூறியதைத் தாண்டி 46ஐத் தொட்டாலும் இந்தப் பட்டியல் முழுமையானது என்று கூறுவதில் பெரும் தயக்கம் உள்ளது. இவற்றையும்விட ஐயரின் கட்டுரைகள் இன்னமும் மறைந்திருக்கின்றன என்பதை உறுதியாகக் கூறமுடியும். கணேசையரின் கருத்துப்படி (1939^{ஆம்} வருடம்) **வெற்றீகொடியோன்** பத்திரிகையில் செந்திநாதையர் எழுதியுள்ளார் என்ற செய்தியுள்ளபோதும், அப்பத்திரிகையில் வெளியான கட்டுரைகளின் ஒரு தலைப்பைக்கூட அறிந்துகொள்ளமுடியாமை எமது தவக் குறைவே.

செந்திநாதையரின் படைப்புக்களின் பட்டியலை மேலும் மேம்படுத்தும் பணியினை தமிழ் ஆய்வுலகத்திடம் ஒப்படைக்கிறோம்.

— ஞா. பா.

15-05-2024

○ ○ ○

01. விவிலிய குற்சிதம்

1879

- அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

கிறிஸ்துவ மதத்துக்குக் கண்டனமாக எழுதப்பெற்றது. இந்நூலினை ஆறுமுக நாவலர் எழுதி, ஐயரின் பெயரில் வெளியிடப்பெற்றது என ஆரம்பகாலக் குறிப்புகள் கூறும். ஆயினும், இந்நூலினைத் தொடர்ந்து, "விவிலிய குற்சிதக் கண்டன திக்காரம் (1893)", "விவிலிய குற்சிதக் குறிப்பு" ஆகிய நூல் களையும் செந்திநாதையர் எழுதியுள்ளார்.

02. சாண் கூடித்திரியப் பிரசண்ட மாருதம்

1884

- அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

சாணார் குலத்தவரெல்லாம் கூடித்திரியர் எனும் கருதை முன்வைத்த நூலொன்றுக்கான கண்டனம். இந்நூலுக்கு எதிராக ஒரு அவதூற்றுப் பத்திரிகை வெளிவந்தது. அதனைக் கண்ட செந்திநாதையர், ஐந்து நபர்களிடமிருந்து 1883^{ம்} வருடம் டிசம்பர் மாதம் 12^{ம்} திகதி வழக்குத் தொடுத்துள்ளார்.

03. ஞானத்தின் திருவுருவை..

1884

- கட்டுரை

- சுஜனமநோரஞ்சனி பத்திரிகை

பெரியபுராணத்தில் "ஞானத்தின் திருவுருவை" எனத் தொடங்கும் திருவிருத்தத்தைப் பீடிகையாகக் கொண்ட உபந்நியாசம்.

04. கந்த புராண நவந்தம்

1886

- அச்சேறிய நூல்

கந்தபுராணத்திலிருந்து சாரமாகத் திரட்டி எட்டு பிரகரணங்களில் எழுதப்பெற்றுள்ளது.

05. ஞானபோத விளக்கச் சூறாவளி

1887

- அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

பெரியபுராணத்திலுள்ள "சிவனடியே சிந்திக்கும்..." என்று தொடங்கும் செய்யுளுக்கு ஒருவர் கூறிய பொருளைக் கண்டித்து அச்செய்யுளின் பொருளைக் குறித்து எழுதப்பெற்ற நூல்.

06. "சிவனுந் தேவனா?" என்னும் தீய நாவுக்கு ஆப்பு

1888

- அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

"சிவனுந் தேவனா?" எனும் தலைப்பிட்ட துணுப்பு பிரசுரமொன்றுக்கு எதிராக எழுதப்பெற்ற கண்டன நூல் வரிசையில் முதலாவது நூல். கிறிஸ்துவ மதத்துக்குக் கண்டனமாக எழுதப்பெற்றுள்ளது.

07. வஜ்ரடங்கம்

1888

- அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

"சிவனுந் தேவனா?" எனும் தலைப்பிட்ட துணுப்பு பிரசுரமொன்றுக்கு எதிராக எழுதப்பெற்ற கண்டன நூல் வரிசையில் இரண்டாவது நூல். கிறிஸ்துவ மதத்துக்குக் கண்டனமாக எழுதப்பெற்றுள்ளது.

08. **ஞான ரத்நாவளி**

1892 – அச்சேறிய நூல்

24 தலைப்புக்களில் தெரிந்தெடுக்கப்பெற்ற சைவ சமய விடயங்கள் எளிமையாக உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளன.

09. **விவிலிய குற்சிதக் கண்டன திக்காரம்**

1893 – அச்சேறிய நூல் – கண்டனம்

செந்திநாதையர் வெளியிட்ட “விவிலிய குற்சிதம்” (1879) எனும் நூலுக்கு மறுப்பாக “விவிலிய குற்சிதம் மறுப்பு” எனும் நூலை 1888^{ம்} வருடம் டேவிட் ஐயர் என்பவர் வெளியிட்டார். அதற்கு மறுப்பாக எழுந்த கிறிஸ்துவ மதத்துக்கு எதிரான கண்டன நூல்.

10. **பெருஞ் சந்தேக நிவாரணம்**

1895 – கட்டுரை – விஜயத்துவஜ பத்திரிகை

“ஓர் சந்தேகி” எனும் புனைப்பெயருடன் “ஓர் பெருஞ் சந்தேகம்” எனும் கட்டுரையை விஜயத்துவஜ பத்திரிகையில் ஒருவர் எழுதினார். இதிலே “உயிருக்கு ஆனந்தம் இயற்கையா, செயற்கையா?” எனும் சந்தேகத்தை எழுப்பியுள்ளார். இதற்கு விஜயத்துவஜ பத்திரிகையில் “பெருஞ் சந்தேக நிவாரணம்” எனும் தலைப்பில், சந்தேகத்துக்கான விடையளிக்கும் கட்டுரை.

இதற்கு எதிராக “ஆரியன்” என்பவரால், “பசு சச்சிதானந்தம் உடையதா?” என்கிற கண்டன நூல் எழுதப்பெற்றுள்ளது.

11. **ஆகாயத்துக்கு இருள் வேறு**

1895-96 – கட்டுரை – கண்டனம், விவேக திவாகரன் பத்திரிகை

அத்வைத – ஏகான்மவாத கொள்கைக்கு எதிரான கட்டுரை.

“ஆரியன்” என்பவரால் எழுதப்பெற்ற “துவித சைவ மறுப்பு” நூலிலே ஐயரின் கருத்துக்கள் மறுக்கப்பெற்றுள்ளன.

12. **கண்ணுக்கு இயற்கை ஒளி உண்டு. சொற்பொருள் பேதாபேதம்**

1895-96 – கட்டுரை – கண்டனம், இந்துசாதனம் பத்திரிகை

அத்வைத – ஏகான்மவாத கொள்கைக்கு எதிரான கட்டுரை.

“ஆரியன்” என்பவரால் எழுதப்பெற்ற “துவித சைவ மறுப்பு” நூலிலே ஐயரின் கருத்துக்கள் மறுக்கப்பெற்றுள்ளன.

13. **அத்வைதிகளே மாயாவாதிகள்**

1896 – கட்டுரை – கண்டனம், விவேக திவாகரன் பத்திரிகை

அத்வைத – ஏகான்மவாத கொள்கைக்கு எதிரான கட்டுரை.

“ஆரியன்” என்பவரால் எழுதப்பெற்ற “துவித சைவ மறுப்பு” நூலிலே ஐயரின் கருத்துக்கள் மறுக்கப்பெற்றுள்ளன.

14. **இலக்கறியாது திருடப்பட்ட சொத்தை மீட்டுக் கோடல்**

1896

- கட்டுரை

- கண்டனம், நாகை நீலலோசினி பத்திரிகை

“வேதாந்த சங்கை நிவாரணம்” எனும் கண்டன நூலை எழுதிய “அத்வைத சித்தாந்தி” என்பவர், அந்நூலிலே திருமூலரின் “மரத்தை மறைத்தது” திருமந்திரப் பாடலினை ஏகான்மவாத கொள்கை சார்ந்து விளக்கியுள்ளார். இக்கருத்துக்குக் கண்டனமாக நாகை நீலலோசினி பத்திரிகையில் அத்வைத - ஏகான்மவாத கொள்கைக்கு எதிராக எழுதப்பெற்ற கட்டுரை.

ஆரியன் என்பவர், ஐயரின் இக்கட்டுரைக்கு “திருமந்திர விசாரணை - செந்திநாதையர் துவ்வாத மறுப்பு” எனும் எதிர்க்கண்டன நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

15. **மகாபாசுபதாஸ்திரம்**

1896

- கட்டுரை

- கண்டனம், விஜயத்துவஜம் பத்திரிகை

அத்வைத - ஏகான்மவாத கொள்கைக்கு எதிரான கட்டுரை.

இக்கட்டுரைக்கான எதிர்வாதத்தை “வைதிகசந்திரமௌலி” எனும் பெயரில் பிரம்மநீ நாகலிங்க சிவன் என்பவர் பிரம்ம வித்தியா பத்திரிகையில் நீண்ட தொடராக எழுதியுள்ளார். ஐயரின் கட்டுரை யானது வரிக்குவரி மறுக்கப்பெற்றுள்ளது. பின்னர் இது தொகுக்கப்பெற்று நூல் வடிவம் பெற்றது.

16. **வைதிகசைவ சுத்தாத்துவித சைவசித்தாந்த சமயம்**

1897

- அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

இந்துசாதன பத்திரிகையில், சைவ சுத்தாத்துவித கொள்கையை நிறுவியும் அத்வைத - ஏகான்மவாத கொள்கையை எதிர்த்தும் எழுதிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. இதிலே ஐயருக்கு எதிராக முன்னர் எழுதப்பெற்ற கண்டன நூல்களுக்கும் பதிலளிக்கப்பெற்றுள்ளது.

17. **சைன்னை ஆரியனார் பரப்பிரம்மமாகாத ஜீவப் பிரம்மம்**

1897

- அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

அத்வைத - ஏகான்மவாத கொள்கைக்கு எதிரான நூல்.

இதற்கு மறுப்பாக “ஆரியன்” என்பவர் “பேதவாத திரஸ்காரம்” எனும் கண்டன நூலினை வெளியிட்டுள்ளார்.

18. **சூதசங்கிதையிலே மாயாவாதியர் கட்டிய கோட்டையின் அடியை நியாய பீரங்கியிட்டு உடைத்துப் பெயர்த்துவிடல்**

1897

- கட்டுரை

- கண்டனம், விவேக திவாகரன் பத்திரிகை

அத்வைத - ஏகான்மவாத கொள்கைக்கு எதிரான கட்டுரை.

19. **கைவல்லிய உபநிஷத திராவிட இரத்தப் பிரகாசிகை**

1897

- கட்டுரை

- சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகை

சமஸ்கிருதத்திலுள்ள கைவல்லிய உபநிஷதத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து, அவற்றில் இரத்தின சமஸ்கிருதத்திலுள்ள கைவல்லிய உபநிஷதத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து, அவற்றுக்கான விளிவான விளக்கங்களைப் மாகப் பிரகாசிக்கும் 38 கருத்துக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றுக்கான விளிவான விளக்கங்களைப்

பத்துப் பிரிவுகளாகப் பிரித்து எழுதப்பெற்ற கட்டுரை. இக்கட்டுரையின் பின்னர் சில உபநிஷதங்கள் எழுந்த காலம்பற்றி, அக்காலத்தில் அறிஞர்கள் மத்தியிலிருந்த கருத்துகள் கேள்விக்கு உள்ளாகியுள்ளன.

20. திருமூலரின் ஓர் திருமந்திரம்

1897

- கட்டுரை

- கண்டனம், சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகை

“மரத்தை மறைத்தது” எனும் திருமந்திர பாடலை எடுத்துக்கொண்டு ஏகான்மவாதம் சார்ந்து ஏகான்மவாதிகள் கருத்தை முன்வைக்க, அக்கருத்துக்குக் கண்டனமாக சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகையில் அத்வைத - ஏகான்மவாத கொள்கைக்கு எதிராக எழுதப்பெற்ற கட்டுரை.

21. மெய்கண்ட சாத்திரம்

1898

- கட்டுரை, நூல் விமர்சனம் - சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகை

நாகலிங்க முதலியார் (நாகலிங்க முனிவர்) என்பவர், 1897^{ம்} வருடம் வெளியிட்ட மெய்கண்டசாத்திரம் எனும் நூலைப் பாராட்டி எழுதப்பெற்ற கட்டுரை.

22. துரியப் பொருள் விவாசம்

1898

- கட்டுரை

- சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகை

அத்வவண வேதத்தைச் சார்ந்த அதர்வசிரசு உபநிஷதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பெற்ற தொடர் கட்டுரை. இக்கட்டுரையில் உபநிஷத மந்திரங்கள் அனைத்தும் தெலுங்கு மொழி வரிவடித் திலே பிரசுரமாகியுள்ளன.

23. மாயாவாதத்தைச் செயித்து உயர்த்திய சைவசித்தாந்த வெற்றிக்கொடி

(வருடம் தெரியாது) - கட்டுரை

- கண்டனம், (பத்திரிகை தெரியாது)

அத்வைத - ஏகான்மவாத கொள்கைக்கு எதிரான கட்டுரை. விவேக திவாகரன் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியிருக்கலாம் என ஊகிக்கப்படுகின்றது.

24. சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த தத்துவப்படம்

1899

- படம் (நூல்) அச்சேறியது

ஆகம சாத்திரங்களில் கூறப்படும் பதி, பசு, பாசங்களின் தத்துவங்களை விளக்கும் ஓர் உருவப்படம்.

25. ஓளவை முனிமொழி வேதாந்த சூத்திரம்

1900-01

- கட்டுரை

- கண்டனம், திராவிட கோகிலம் பத்திரிகை

சபாபதி நாவலர், 1899^{ம்} வருடம் வெளியிட்ட “திராவிட பிரகாசிகை” நூலிலே “வியாச சூத்திரமானது உத்தர மீமாஞ்சை ஏகான்மவாத நூல்” என்று உரைத்ததை எதிர்த்து இக்கட்டுரை எழுதப்பெற்றுள்ளது.

தொடர்ந்து, ஓளவையாரின் “தேவர் குறளும்..” எனும் நல்வழி வெண்பாப் பாடலில், “முனி மொழியும்” என்பதற்கு “மாணிக்கவாசகர் அருளிய கோவை திருவாசகமும்” என்ற பொருள் அறிஞர் உலகினால் முன்வைக்கப்பட, இக்கருத்தை மறுத்து, “முனி” என்பது வியாசரையும், “மொழி” என்பது வியாசர் அருளிய “வியாச சூத்திரத்தையும்” குறிப்பதாக நிறுவப்பட்டுள்ளது.

26. திருக்கோவையார் உண்மை விளக்கம்

1902

- கட்டுரை

- ஞானபோதினி பத்திரிகை

“திருக்கோவையார் உண்மை” அல்லது “கோவையார் உண்மை” எனும் நூலானது மணிவாசகர் தமது திருக்கோவையாரிலே “சிவபெருமானை நாயகியாகவும், ஆன்மாவை நாயகனாகவும் பாவம் செய்துள்ள” உட்கருத்தினை முன்வைத்துள்ளது. இக்கருத்தில் மயங்குவோரின் மயக்கம் தெளிய நியாயங்களைக் காட்டி எழுதப்பெற்ற கட்டுரை.

27. ஔவை முனிமொழி

1902

- கட்டுரை

- கண்டனம், ஞானபோதினி பத்திரிகை

“ஔவை முனிமொழிந்த வேதாந்த சூத்திரம்” கட்டுரையின் (திராவிட கோகிலம்) பொருளை ஒத்தது. இக்கட்டுரையில், “வியாசர் அருளிய பிரம்ம சூத்திர நூலானது, வேதத்து ஞானகாண்டப்பொருளான உபநிஷதங்களை நிச்சயித்து உரைப்பது” எனவும், “முனி மொழியும்” என்பதில் “முனி” என்பது வியாசரையும், “மொழி” என்பது வியாசர் அருளிய “வியாசசூத்திரத்தையும்” குறிப்பதாக நிறுவியுள்ளது.

28. ஒரு சைவ உபந்நியாசம்

1902

- கட்டுரை

- ஞானபோதினி பத்திரிகை

“எல்லாச் சமயப் பொருளையும் தன்னிடத்து அடக்கி நிற்கும் சர்ச்சமயம் சைவமேயாகும்”, எனும் கருத்தை உபந்நியாசத் தொனியில் வெளிப்படுத்தும் கட்டுரை.

29. திருப்பாசுரம்

1902-03

- கட்டுரை

- செந்தமிழ் பத்திரிகை

“வாழ்க அந்தணர்..” எனும் ஞானசம்பந்தரின் திருப்பாசுர தேவாரத்தின் நான்கு வரிகளையும் எடுத்து விரிவான விளக்கம் தரப்பெற்றுள்ளது.

30. ஆன்மவிசாரிக்கு உத்தரம்

1903

- கட்டுரை

- கண்டனம், ஞானபோதினி பத்திரிகை

சுதேகநாட்டியப் பத்திரிகையில் “ஆன்ம விசாரி” என்பவர் எழுதிய கருத்துக்கு உத்தரமாக அமைந்த அத்தவதை - ஏகானமவாத கொள்கைக்கு எதிரான கட்டுரை.

31. திருச்சிற்றம்பலம்

1903

- கட்டுரை

- செந்தமிழ் பத்திரிகை

திருச்சிற்றம்பலம் என்பதன் கருப்பொருள், உபநிஷதங்களில் கூறப்பெறும் தகரவித்தை கொண்டு விளக்கப்பெற்றுள்ளது. தகராசாசம் என்பதில் “தகரம்” சிறுமை எனவும், “ஆசாசம்” அம்பலம் எனவும் பொருள்பட, சிறுமை - அம்பலம் “சிற்றம்பலம்” என்றாயிற்று. சிற்றம்பலத்தின் பெருமை நோக்கித் “திரு” எனும் விசேஷணம் புணர்த்தத் திருச்சிற்றம்பலம் என்றாயிற்று, எனும் கருத்து முன்வைத்து நிறுவப்பெற்றுள்ளது.

32. **உள்ளது**

1903-04

- கட்டுரை

- செந்தமிழ் பத்திரிகை

திருக்குறளில் “உள்ளது” எனும் மொழியை 357^{ஆம்} குறளிற் பிரயோகித்து, அதன் பொருள் “சிவ பரம்பொருள்” என்றுரைத்த 358^{ஆம்} குறளில் “செம்பொருள்” என்கிற நுட்பமான பொருளை திருவள்ளுவர் காட்டியுள்ளமையை, விரிவாக தமிழ் - சமஸ்கிருதப் பிரமாணங்களுடன் நிறுவிியுள்ளது.

33. **கடவுள்**

1904

- கட்டுரை

- செந்தமிழ் பத்திரிகை

கடவுள் எனும் சொல்லின் பொருளையும், கடவுளுக்குரிய ஞானம், திரு, வைராக்கியம் புகழ், வீரியம், ஐசுவரியம் எனும் அறு குணங்களையும் அவை எவ்வாறு திருக்குறளின் கடவுள் வாழ்த்து அதிகாரத்தில் உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளன என்பதையும் இக்கட்டுரை விளக்குகின்றது.

34. **விவிலிய குற்சித குறிப்பு**

(வருடம் தெரியாது) - அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

கிறிஸ்துவ மதத்துக்குக் கண்டனமாக எழுதப்பெற்றது. “விவிலிய குற்சிதம்” (1879), “விவிலிய குற்சித கண்டனத் திக்காரம்” (1893) ஆகியன பேசும் அதே விடயப்பரப்பைச் சார்ந்து எழுந்த கண்டன நூல். அச்சேறிய வருடம் தெரியுமற்றில்லை.

35. **நீலகண்ட சிவாச்சாரியார் அருளிய பிரமசுத்திர சிவாத்துவித சைவபாடியம்**

1907

- அச்சேறிய நூல்

நீலகண்ட சிவாச்சாரியாரின் சமஸ்கிருத பிரம்மசுத்திரத்துக்கு செந்திநாதையர் மொழிபெயர்த்த தமிழ் மொழி சைவபாடியம். இந்நூலிலே நீலகண்ட பாஷ்யத்தை ஆதிசங்கரர், இராமநுஜர் எழுதிய பாஷ்யங்கள் உட்பட பிற பிரம்மசுத்திர பாஷ்யங்களுடனும் ஒப்பீடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

36. **ஸ்ரீசகாழிப் பெருவாழ்வின் சீவகாருண்னிய மாட்சி**

1907

- அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

கிறிஸ்துவ மதத்துக்குக் கண்டனமாக எழுதப்பெற்றது.

அறிவுவிளக்கம் எனும் பத்திரிகையில் “மதக்ஷமை” எனும் தலைப்பிலே “திருஞானசம்பந்தர், சமணர் எண்ணாயிரம் நபர்களை கழுவேற்றியமைக்குக் காரணமானவர் என்றும், அதனால் அவர் ஜீவகாருண்யம் இல்லாதவர் என்றும், யேசுகிறிஸ்த்து ஜீவகாருண்யம் உடையவர் என்றும்” எழுதப்பெற்ற கட்டுரைக்கு விவேக திவாகரன் எனும் பத்திரிகையில் மறுத்தெழுதப்பெற்ற விடயங்கள் பின்னர் நூலாக்கம் பெற்றது.

37. **வைதிக சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த தத்துவப்பல வினாவிலை**

1907

- அச்சேறிய நூல்

1899^{ஆம்} வருடம் வெளியிட்ட “சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்த தத்துவப்பல”த் தத்துவங்களை நிரூபித்து விளக்கும்வண்ணம் இந்த வினாவிலை நூல் அமைந்துள்ளது. முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் விளக்கும்வண்ணமாக படிப்படியாக 181 வினாக்களும் விடைகளும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன.

38. வச்சிரதண்டம்

1910

- அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

சந்நியாசி ஒருவர், “ஆதிசைவ குலத்தில் உதித்தவனது முகத்தைத் தகர்க்கும் கோல்” எனப் பொருள் தரும், “ஆதி சைவ நாமக குலீன : முகபங்க முத்திர” என எழுதிய நூலுக்கான கண்டனம்.

“வேதவேதாந்தங்கள் யாவும் அபரவித்தை, சிவாகமங்கள் யாவும் பரவித்தை” என முன்வைத்த கருத்தும், சிவாச்சாரியர்கள் மற்றும் சிவாகமங்களுக்கு எதிரான கண்டனங்களும் இக்கட்டுரையிலே மறுத்தெழுதப்பெற்றுள்ளன.

“தத்புருஷசிவம்” என்பவர் ஐயரின் இந்நூலுக்கு எதிராக “சிவாகம தூஷண பரிஹாரம்” எனும் கண்டன நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

39. தாந்திரிக துண்ட கண்டன கண்டனம்

1910

- அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

முன்னர் “ஆதி சைவ நாமக குலீன : முகபங்க முத்திர” எனும் நூலினை எழுதிய சந்நியாசி, தொடர்ந்து எழுதிய “தாந்திரிக துண்ட கண்டனம்” என்கிற நூலுக்கு மறுப்பாக அமைந்த நூல்.

தத்புருஷசிவம் என்பவர் ஐயரின் இந்நூலுக்கு எதிராக “சிவாகம தூஷண பரிஹாரம்” எனும் கண்டன நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

40. சிவஞானபோதம்

1913

- கட்டுரை

- கண்டனம், சித்தாந்தம் பத்திரிகை

1913^{ஆம்} வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் சித்தாந்தம் பத்திரிகையில் துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார், “சிவஞான போத முதனூல் விளக்கம்” எனும் கட்டுரையிலே “மெய்கண்டாரது சிவஞானபோதம் வடமொழி மொழிபெயர்ப்பன்று” என்று முன்வைத்த கருத்துக்கு மறுப்பாக எழுதப்பெற்ற கட்டுரை.

சிவஞான போதமானது இரௌரவாகமத்தில் உள்ளது என்றும், பரஞ்சோதிமுனிவர் மெய்கண்டாருக்கு அளித்தது வடமொழிச் சிவஞானபோதம் என்றும், தென்மொழியிலுள்ள சிவஞானபோதம் வடமொழிச் சிவஞான போத வழித்தாயது என்றும் ஏழு பிரமாணங்கள் காட்டி இக்கட்டுரை நிறுவியுள்ளது.

41. மகாவுக்கிர வீரபத்திராஸ்திரம்

1915

- அச்சேறிய நூல்

- கண்டனம்

ஆதிசங்கரருக்கும் நீலகண்டசிவாச்சாரியருக்கும் வாதப் போர் நிகழ்ந்ததென்றும், அந்தப்போரிலே நீலகண்ட சிவாச்சாரியர் தோற்றுப்போய் தமது பிரம்ம சூத்திர சைவ பாஷ்யத்தை எறிந்துவிட்டார் என்றும் “அத்வைதார்த்தப் பிரகாசிகை எனும் சக்கரத் துவேஷியின் வாய்ப்பூட்டு” என்கிற நூல் முன்வைத்த கருத்துக்கு எதிராக எழுதப்பெற்ற நூல்.

அத்வைத - ஏகான்மவாத கொள்கைக்கு எதிரான நூல்.

42. **சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபம்**

1917

- அச்சேறிய நூல்

சிவஞான முனிவரின் உரையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பெற்ற வசன நூல். இந் நூலிலே ஒவ்வொரு சூத்திரத்தையும் தொடர்ந்து பரிகாசிக்கான வினாக்களும் தரப்பெற்றுள்ளன. பன்னிரண்டு சூத்திரங்களுக்கும் அக்குவேறு ஆணியேறாகப் பிரித்து ஏறத்தாழ 1150-1200 வினாக்கள் இந்நூலிலே உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளன.

43. **தேவாரம் வேதசாரம்**

1917

- அச்சேறிய நூல்

"தமிழ்வேதமாகிய தேவார திருவாசகம் முதலியன உபநிஷதங்களுக்கு மாறுபடாது உண்மைப் பொருள் பொதிந்துள்ளன" என்பதைத் தெளிவுபடுத்தி 112 தலைப்புகளில் வேதக் கருத்துக்களையும் தேவாரக் கருத்துக்களையும் ஒருசேர சீர்தூக்கி நிறுத்திக்காட்டும் நூல்.

44. **வைதிக சிவஞானபோதம் அவைதிக சிவஞானபோதமாக ஆக்கப்பட்டமை**

1917

- கட்டுரை, நூல் விமர்சனம் - சித்தாந்தம் பத்திரிகை

குப்புள்வாமி ராஜ் என்பவர் வெளியிட்ட வடமொழி சிவஞானபோதத்துக்கான தமிழுரையானது சிவஞானபோதத்தை அவைதிக வகைக்குள் வைக்கின்றது எனும் கருத்தை தர்க்க ரீதியாக முன்வைக்கும் கட்டுரை. இக்கட்டுரையில் தமது கருத்தை எதிர்த்து ஸ்தாபிக்க முடியுமா? என்கிற சவாலானது குப்புள்வாமி ராஜ்வுக்கும் முகவுரை எழுதிய ஐவருக்கும் விடுக்கப்பெற்றுள்ளது.

45. **தத்துவவிளக்க மூலமும் செந்திநாதையரின் உரையும்**

1918

- அச்சேறிய நூல்

திருஞானசம்பந்தரின் மாதுலரும் மாணவருமாகிய சம்பந்தசரணாலயரின் தத்துவ விளக்கம் எனும் 51 பாடல்கள் கொண்ட நூலுக்கு செந்திநாதையர் எழுதிய உரையை உள்ளடக்கியுள்ளது. மூலமும் உரையுமாக நூல் அச்சேறியுள்ளது.

46. **சைவ வேதாந்தம்**

1920

- அச்சேறிய நூல்

"வேத நெறியும் சைவ நெறியும் ஒரே முடிவாயுள்ளன" என்பதையும், "வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்த பேரின்ப சிவபோக நிலை" என்பதையும் வலியுறுத்தி 16 பிரகரணங்களில் "உபநிடதப் பாகுபாடு" என்று தொடங்கி "சைவசித்தாந்த முத்தி" எனும் விடயம் ஈறாக 150க்கும் மேற்பட்ட தலைப்புகளில் விடயங்கள் உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளன.

○ ○ ○

செந்திநாதம்

கங்கவன் செந்திநாதன் கட்டுரைகள்

தொகுப்புரை

காசிவாசி செந்திநாதையர் வாழும் காலத்தில், அச்சேறிய அவரின் நூல்களில் சில, ஈழத்திலும் தமிழகத்திலும் மீள்பதிப்பு கண்டிருப்பது மகிழ்வுக்குரியது. அத்துடன், ஐயர் குறித்த சரித நூல்கள் சில வெளிவந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னும், ஐயரின் சமயப்பணி குறித்த எழுத்து முயற்சிகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை யாவும் வரவேற்புக்குரியவை.

ஆயினும், ஐயர் பல பத்திரிகைகளில் எழுதி வெளிப்படுத்திய கட்டுரைகள் எதுவுமே, கடந்த நூற்றாண்டில் தொகுக்கப்பெறவில்லை என்பது அதிகம் கவனிக்கத்தக்கது. இதற்குப் பல காரணங்கள் உள். ஐயர் பற்றிய முழுமையான ஓர் ஆய்வடங்கலும் அதனை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆழமான ஆய்வுநோக்கும் இதுவரை மேற்கொள்ளப்பெறாமையும், ஐயர் எழுதிய அரிதான கட்டுரைகளை அரிதின் முயன்று தேடுவோற்றம் கூழல் நிலைமையும், ஐயரது கட்டுரைகள் பலவும், தமிழும் சம்ஸ்கிருதமும் அமைந்து காணப்படுகின்றமையும். அவற்றின் சாராம்சம் வேதாந்த-சித்தாந்த கருத்தியல்களில் ஒருமை காணும் மேன்மையும் எனச் சில காரணங்களை இங்கு சுட்டல் தகும்.

செந்திநாதம் எனும் இத்தொகுப்பில், ஐயருடைய **பன்னிரு** கட்டுரைகள் அடங்கும். ஐயர் வாழ்வின் நிறைவெய்தி ஒரு நூற்றாண்டு கடந்த நிலையில், அவரது கட்டுரைகளைத் தேடியடைந்த பயணத்தை விவரிப்பின் அதுவொரு தனி வியாசமாக அமையும். கிடைக்கப்பெற்றவற்றை அச்சேறிய பாட்டை விவரிப்பின் அதுவொரு சிறுநூலாக அமையும். அவற்றுக்கு, கற்போரின் தெளிவுத்தேவையை மனதிற்கொண்டு காலத்துக் கேற்றவகையில் எழுதிய விளக்கக்குறிப்பு முயற்சியை விவரிப்பின் அதுவொரு பெருநூலாகவும் அமையும். இதையொத்த பணியைச் சிரமேற்கொண்டு கருமம் செய்தோர் இதன் சுமையுணர்வர்.

இச்சுமை குறித்து விபரித்து எழுதுவதே ஒரு சுமை. அதைவிடவும் அதை வாசிப்போருக்கு அது பெரும் சுமையாகிவிடுமன்றோ!

ஆயினும், ஐயரின் கட்டுரைகளில் சில, முதன்முறையாகத் தொகுப்பாகும் இத்தருணத்தில், ஐயரின் எழுத்துக்களை அறிய, தொகுக்க, ஆராய முனைவோரின் நன்மை கருதி, சிலவற்றைப் பதிவு செய்வது, அத்தகையோரின் பயணத்துக்குத் துணைசெய்யலாம்.

தேடல் :

செந்திநாதையரின் கட்டுரைத் தலைப்புகளும், அவை வெளியாகிய வருடங்களும், வெளியாகிய பத்திரிகைகளும் குறித்த விபரங்கள் இன்னும் சரிவரப் பதிவுபெறாத நிலையில் அவற்றைத் தேடுவதென்பது, 'கடலிலே தொலைத்த குண்டுகியைத் தேடுதலுக்கு ஒத்தது'. 1880^{ம்} வருடம்முதல் 1924^{ம்} வருடம்வரை

வெளியாகிய, சுமார் 4300 முதல் 4500 வரையான பத்திரிகைகளும் நூல்களும் இப்பணியிலே புரட்டிப் பார்வையிடப்பெற்றன. ஆரம்பகாலப் பத்திரிகைகள் பலவற்றிலும், விடயதான விபரம் இல்லாதவிடத்து, அது ஒவ்வொன்றையும் பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டி, தேடவேண்டிய சிரமம் ஏற்பட்டது. இன்னும், அப்பத்திரிகைகளில் காணக்கிடைக்கும் தொடர்கட்டுரைகளில், எழுதியோரின் பெயர், நிறைவில் மாத்திரமே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணத்துக்கு; **சீந்தாந்த தீயகை** (1897-1898) பத்திரிகையில், ஐந்து தொடர் பிரசுரங்களில் எழுதப்பெற்ற 'கைவல்லிய உபநிஷதம்' குறித்த கட்டுரையைக் குறிப்பிடமுடியும். இக்கட்டுரையின் ஐந்தாவது தொடர் வெளியாகிய பிரசுரத்திலே, கட்டுரை முற்றுப்பெற்ற பின்னரே 'செந்திநாதையர்' என்று குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

ஐயர் எழுதிய கட்டுரை என அடையாளம் கண்டபின், புதிய சிக்கல்கள் பலவும் வெளிக்கிளம்பலாயிற்று. கிடைக்கப்பெற்ற கட்டுரைகள் சில, சிதிலமடைந்தவாறும், சில பகுதிகள் நீங்கிய நிலையிலும் காணப்பெற்றன. ஐயரின் தொடர் கட்டுரைகள் பிரசுரமாகிய பத்திரிகைகள் முழுமையும் கிடைக்கப்பெறாத சந்தர்ப்பங்களும் உள. **செந்தமிழ்** (1903) எனும் பத்திரிகையில் வெளியாகிய 'உள்ளது' கட்டுரையின் முதல் பகுதி தவிரந்த ஏனைய மூன்று பகுதிகளுமே முதலில் கிடைக்கப்பெற்றன. முதற் பகுதியைத் தேடியடைவதற்குச் சில மாதங்கள் செலவாதலாகின.

இத்தகு தேடலில் ஐயர் படைத்த பல கட்டுரைகளில், பதினான்கு மாத்திரமே நமக்குக் கிடைக்கப் பெறலாயின. அவற்றுள்ளும், பன்னிரெண்டே இத்தொகுதியில் அமைகின்றன. இருகட்டுரைகளை உள்ளடக்க காமக்கான காரணம் பின்னர் தெளிவுறுத்தப்பெறும்.

ஐயரின் எழுத்துகள் குறித்த தேடலில், அவரது எழுத்துகள் மாத்திரமன்றி, அவரது எழுத்துகளுக்கான வாத, பிரதிவாத எழுத்துகளையும் கண்ணுறலாற்று. இந்து மெய்யியல் குறித்து ஐயர் எழுதியவற்றுக்கு, இந்தத் தத்துவவாதிகளிடமிருந்தே உள்முகமாயெழுந்த கண்டனங்கள் ஆய்வுலகில் இதுவரை கவனிப்புப்பெறவில்லை. தாம் கைக்கொண்ட சமய மெய்யியலே அறுதியானது என எண்ணும், இந்து மெய்யியல்காரரின் ஒருநிலைச் சார்பு குறித்த அபரித நிலையே இதற்குக் காரணம் எனலாம். இக்கருத்தின் விரிவை அறிய விரும்பின் யார் எழுதிய **செந்திநாதையர் சரித்தர்தில்** காண்க!

அச்சுப்பத்திரம் :

தற்காலத்தில் நிகழும் பண்டைய நூல்களின் மீள்பதிப்பு முயற்சிகள் பெரும்பாலும் முன்னைய பதிப்பின் பக்கங்களை நிழற்பிரதியாக்கி (Scan) உள்ளடக்குவதோடு நின்றுவிடுகின்றன. சமகால வாசகனுக்கு நெருக்கமாக மீள்பதிப்புகளைக் கொண்டுசேர்ப்பது ஒரு பதிப்பாசிரியரின் கடமையாகும். ஐயரது கட்டுரைகளை ஒருங்குசேர்த்து மீள்பதிப்பாக்குவதென்பது சாதாரண பதிப்பு என்பதையும் தாண்டிய ஓர் ஆராய்ச்சிப் பணியாக விரியும். சமகால வாசகனுக்கு ஐயரின் கட்டுரைகளைக் கொண்டுசேர்க்க ஆதார விளக்கக் குறிப்புகள் இருதல் அவசியமானது. இது கட்டுரைப் புரிதலின் எளிமையாக்கம் சார்ந்தது. மற்றையது, கட்டுரை மீள்பதிப்பின் அமைப்புமுறை சார்ந்தது. அதாவது, ஐயரின் கட்டுரைகள் பல்வேறு பத்திரிகைகளில் வெளியாகியபோது பத்தியமைப்பு (Columns) முறையில் சிலவும், முழுப்பக்கத்தில் சிலவும் என வெளியாகின. இன்னும், விடயத் தெளிவை வலியுறுத்தும் நோக்குடன் வெவ்வேறு அமைப்புடைய எழுத்துருக்களைக் (Fonts) கொண்டும் அவை அச்சாகின. இந்நிலையில் கட்டுரைகளின் நூல் தொகுப்பாக்கத்தில், எழுத்து மற்றும் பக்க அமைப்பு முறையில் முரணற்ற ஒருசீர்த்தன்மையைப் பேணவேண்டியது அவசியமாயிற்று.

ஐயரின் கட்டுரைகளைத் தட்டச்சுசெய்வதென்பது ஒலைச்சுவடியிலமைந்த நூல்களை அச்சவாகனம் ஏற்றுவதற்கு ஒப்பானது. ஐயர் கட்டுரைகளின் மொழி தமிழும் சம்ஸ்கிருதமும் கலந்த மணிப்பிரவானம்

நடை கொண்டவை. சம்ஸ்கிருதப் பிரமாணங்கள் யாவும் **கீரந்த** வரிவடிவத்திலேயே அமையப்பெற்றவை. சம்ஸ்கிருதத்துக்குரிய லிபி (வரிவடிவம்) கிரந்தமே என்பதை ஐயர் கொள்கையாகவே வரித்துக்கொண்டதால், அவர் நாகரத்தை எக்காலத்தும் அச்சில் பயன்படுத்தியதில்லை.

தற்காலத்தில் ஆகமங்களைக் கற்போரிடத்தும் ஆராய முனைவோரிடத்தும் கிரந்தத்தின் பயன்பாடு அருகிய நிலையில், தமிழிலும் நாகரத்திலும் பரிச்சயமுள்ளோரைப் பரவலாகக் காண்பதுபோன்று, கிரந்தப் பரிச்சயமுள்ளோரைக் காணவியலாது. இன்னும் ஐயர் எடுத்தாலும் சம்ஸ்கிருத நூல்கள் (உபநிஷத் துக்கள், புராணங்கள்) யாவும் இப்போது நாகரத்தில் மாத்திரமே கிடைக்கப்பெறுகின்றன; கிரந்த வரிவடிவில் அவற்றைக் காணவியலாது. இந்நிலையில், ஐயர் கட்டுரைகளில் அமைந்த கிரந்த - சம்ஸ்கிருதப் பிரமாணங்களை ஒப்பு நோக்கிச் சரிபார்ப்பது என்பது மகாசமுத்திரத்தை நீந்திக் கடப்பதற்கு ஒப்பானது.

இவை யாவற்றையும் அரிதின்முயன்று நிறுவேற்றலாமெனத் துணிந்தபின், கிரந்தத்தில் தட்டச்சுச் செய்வோரைத் தேடியடையும் முயற்சி முயற்கொம்பாயிற்று! ஆகையால், அப்பணியையும் செய்யவேண்டிய கடமையும் நமக்கே உரியதாயிற்று.

இவ்விடத்தில், இத்தொகுப்பு சார்ந்து முக்கியமான ஓர் அம்சத்தை இங்கு பதிவுசெய்வது அவசியமானது. ஐயரின் கட்டுரைகளில் கிரந்த வரிவடிவத்தில் மாத்திரம் அமைந்த சம்ஸ்கிருதப் பிரமாணங்களைக் காலத்துக்குப் பயன்பெறும்வகையில், **கீரந்தம் - நாகரம் - தமிழ் ஆகிய மூன்று வரிவடிவங்களிலும் இத்தொகுப்பில் அமைத்து உள்ளடக்கினோம்**. இதுபற்றிய புரிதலுக்கு, 'திருச்சிற்றம்பலம்' எனும் கட்டுரையின் ஒரு பகுதியை இங்கு நோக்கலாம் (அடுத்த பக்கம் காண்க). அத்துடன், தமிழ் வடிவங்களில் தரப்பெற்றுள்ள சம்ஸ்கிருதப் பிரமாணங்களுக்கும் இயன்றவரை அவற்றின் மூலங்கள் தேடி மூன்று வடிவங்களிலும் தரப்பெற்றுள்ளன.

யாம் எதிர்கொண்ட பிறிதொரு சிரமம், ஐயர் காட்டும் சம்ஸ்கிருதப் பிரமாணங்களுக்கும் அப்பிரமாணங்கள் குறித்த தற்காலப் பதிப்புகளுக்கும் இடையில் காணப்படும் பாடபேதங்களாகும். உபநிஷத், ஆகம, புராண பதிப்புகளுக்கிடையேயான மூலபாட ஆய்வுகள் செய்யப்பெற்று, முடிவு கிட்டாதவரை, இத்தகைய பாடபேதங்கள் சம்ஸ்கிருத பிரமாணங்களில் தவிர்க்கமுடியாதவை. இத்தொகுப்பில் நம்மாலியன்றவரை ஆங்காங்கு இத்தகு பாடபேதங்களைச் சுட்டிக்காட்டுகிறோம்.

இத்தொகுப்பில் அடங்கும் பன்னிரு கட்டுரைகளிலும் விரிவிலும் பல நூற்றுக்கணக்கான சம்ஸ்கிருதப் பிரமாணங்களில், எம் சிற்றறிவுக்கு எட்டாத பிரமாணங்கள் சிலவற்றை, கிரந்த நிழற்பிரதியாக்கி அமைத்துள்ளோம். இனிவரும் காலத்தில் ஐயர் கட்டுரைகளை மீள்பதிப்பிக்க முனைவோர், அவற்றின் மூலங்களைத் தேடிக்கண்டு உள்ளடக்கிக்கொள்க.

விளக்கக் குறிப்புகள் :

பண்டிதமணி ச. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் செந்திநாதையரின் எழுத்துகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

"நீலகண்ட பாஷ்யத்துக்கு உபநிடத உபக்கிரமணிகை, பிரம்மசுத்திர உபக்கிரமணிகை என இரு பெரிய ஆராய்ச்சி முகவுரைகள் ஐயர் அவர்களால் எழுதப்பட்டன. இரு உபக்கிரமணிகையும் **விளக்கக் குறிப்புக்களுடன்** தனித்து அச்சிட வேண்டியவை"

(காசிவாசு செந்திநாதையர், செந்திநாதையர் ஞாபகார்த்த சபை வெளியீடு (1978), பக்கம் : 9)

எனப் பதிவுசெய்கிறார். 'விளக்கக் குறிப்புக்களுடன்' ஏன் வெளியிடப்பட வேண்டும் என்று பண்டிதமணி குறித்ததன் காரணத்தை ஐயரின் எழுத்துக்குள் புகுவோர் உணர்ந்துகொள்வர். ஐயர் எழுதியவற்றைப்

இங்ஙனம் திருச்சிற்றம்பலத்து ஆனந்த நடனம் தரிசித்
தோர் பிரமலோகம் எனப்படும் சோமலோகத்தை அடைவர் என்பது
உபநிடதங்களால் முடிக்கப்பட்டதொன்றாம். “அவன் (முக்தன்)
இங்ஙனம் தன் சீவியகாலம் வரையுமொழுகி, பிரமலோகத்தை
(மேலே உரைத்தசோமலோகத்தை) அடைந்து, மீளப்பிறவியிற்
றிரும்புவானல்லன், திரும்புவானல்லன்”

ஸவவெவா வத்யந்யாவஜாயுஷாஸுஷுலொகஜலிலா
வஜுதெ நவபந்நாவத்யுதெ நவபந்நாவத்யுதெ |

என்று சாந்தோக்கியோபநிடதம்கூற, இம் மந்திரப் பொருளை வேத
வியாசர் “(அவர்க்கு) மீள மீட்சியில்லை, மீள மீட்சியில்லை”

ஈநாவுதிஸுஷாஜநாவுதிஸுஷா த் |
ஸஜ ஸஜ

என்று சூத்திரித்தார்.

இங்ஙனம் திருச்சிற்றம்பலத்து ஆனந்த நடனம் தரிசித்தோர் பிரமலோகம் எனப்படும் சோமலோகத்தை
அடைவர் என்பது உபநிடதங்களால் முடிக்கப்பட்டதொன்றாம். “அவன் (முக்தன்) இங்ஙனம் தன் சீவியகாலம்
வரையுமொழுகி, பிரமலோகத்தை (மேலே உரைத்த சோமலோகத்தை) அடைந்து, மீளப்பிறவியில் திரும்புவா
னல்லன், திரும்புவானல்லன்”

ஸ க்ல்வேவம்' வர்தயன்யாவதாயுஷம்' ப்ரஹ்மலோகமபி'ஸம்பத்'யதே
ந ச புனராவர்த்தே ந ச புனராவர்த்தே ||

ஸ வவெவா வத்யந்யாவஜாயுஷாஸுஷுலொகஜலிலாஸுஷுதெ ந வ வுநாவத்யுதெ ந வ வுநாவத்யுதெ ||
स खल्वेव वर्तयन्त्यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यते न च पुनरावर्तते न च पुनरावर्तते ||

என்று சாந்தோக்கியோபநிடதம் கூற, இம் மந்திரப் பொருளை வேத வியாசர் “(அவர்க்கு) மீள மீட்சியில்லை,
மீள மீட்சியில்லை”

அனாவ்ருத்தி: ஸப்'தா'த'னாவ்ருத்தி: ஸப்'தா'த் ||

ஈநாவுதி: ஸுஷாஜநாவுதி: ஸுஷாஜ ||

அனாவுதி: ஷ்வாடனாவுதி: ஷ்வாட் ||

என்று சூத்திரித்தார்.

○ “ஸ க்ல்வேவம்..”

○ “அனாவ்ருத்தி....”

(சாந்தோக்கிய உபநிடதம் - 8.15.1)

(வியாசர் - பிரம்ம சூத்திரம் - 4.4.22)

செந்தநாதையர் அவர்கள், செந்தமிழ் சஞ்சகையில் எழுதிய திருச்சிற்றம்பலம் எனும் கட்டுரையின் ஒரு பகுதியானது (மேல்)
எவ்வாறு செந்தநாதம் தொகுதியில் (கீழ்) அச்சவாகனம் ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது எனும் ஒப்பீடு.

ஐயர் கட்டுரைகளில் அமையும் வசனங்களை, பன்னூற் பயிற்சி இல்லாதவிடத்துப் புரிந்துகொள்வதென்பது சவால்மிக்கது. ஐயரது வசனம், முண்டக உபநிஷத்தில் தொடங்கி, சிவபுராணத்து வாயுபுசங்கிதைக்குள் இறுங்கி, சர்வஞானோத்திரத்துக்குச் சென்று, தலபுராணங்களுக்குள் புகுந்து, சிவஞான முனிவரின் பாஷ்யத்தில் உலவி, மெய்கண்டாரின் சிவஞானபோதத்தில் தரித்து, மிகநீண்ட நடைபோட்டுச் செல்லும். இன்னும், ஐயருக்கிருந்த சாத்திரப்புலமைத் தாடனத்தினால், சில சமயங்களில் பிரமாணங்களை மாத்திரம் கூறிக் செல்வதையும் அவதானிக்கமுடியும். அப்போதுதான், அவற்றின் மூலங்களை நோக்கிப் பயணிப்பதன் அவசியம் புலப்படும். தனது எழுத்துகளைக் கற்போன், இத்தகு பன்னூர்களில் தேறியிருப்பான் என்பது ஐயரின் சித்தம்!

இதன் காரணமாகவே, செந்திநாதையின் கிடைக்கப்பெற்ற கட்டுரைகளைத் தொகுப்பது ஒரு பணியாக அமைய, அிக்கட்டுரைகளைக் காலத்திற்குப் பயன்சேக்கும் வகையில் விளக்கக் குறிப்புகள் அமைத்து பதிப்பிப்பது அதனோடு இணைந்த இன்னொரு பணியாக இத்தொகுப்பில் விரிந்தது. எம் சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரையில் பன்னிரு கட்டுரைகளுக்கும் ஏறத்தாழ 500 விளக்கக் குறிப்புகளை உரிய இடங்களில் அமைத்து இத்தொகுப்பில் உள்ளடக்கியுள்ளோம்.

அந்தச் சர்வஞ்ஞதாதி குணம்
கையுடைய பிரமத்தோடு ஆன்மாச் சிவசாயியமுதலே முத்தி

என்று முண்டகோவரிடம் கூற, வாயுசங்கிதை

"முத்தன்-சிவசாயியம் அடைவினரான்" என்று கூற, சர்வஞ்ஞானோத்தமம்
ஸ்வபூதாத்யுஷிரநாடிஸெய்யப் பூதந்தாநித்ருஃபூதகதி:
சுநனுஸ்திஸ்திராஸ்யாதா விஸ-உபேஹஸ்ரிவக்ஷஜேதி ||

என்று கூறிய சுலோகப்பொருளைக் காஞ்சிப்புராணம் “முடிவிலாற்றலை தன் வயத்தினை முற்றுணர்ச்சியை பேரண், மடிவிலாட்சியை தூயமேனியை மற்றியற்கை யுணர்ச்சியை, படிவிலா வியல்பாக நீங்கிய பாசனோயை வரம் பிலின், புகடையை யுன்னடியேய்க்கொன்று முணக்க டடக்கல மையனே.”

என்றைப்ப, சிவஞான சுவாமிகள் சிவஞான பாஷ்யத்தில் “ஆன்மா சிவனோடொற்றுமைப்பட்டு நிற்புழிச் சிவ குணங்களாகிய சர்வஞானத்தை முதலிய எண்குணங்களும் தன்றன்மையாய்க்கொண்டு சிவனேயாய்நிற்பன் இதுவே சிவ தத்துவத்தைப் பெறுதல், இதற்குமேல் அறியற்பாலன ஒரு னாலினும் இல்லை” என்று வரைந்திருப்பாராக, மெய்கண்ட சுவாமிகள் “தன்னையறிவித்துத் தான்ருளாய்ச் செய்தான்” என்றருள, சிற்றுகைக்காரர் “உயிர் தன்னை யறிந்தவழி எண்குணங்களானிறந்து தன் வண்ணமாகச் செய்தலே தான்ருளாய்ச்செய்தல்” என்றும், “அங்கனம்செய்த வழியும் உயிர் தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக் குறித்து என்பார் தைவமென்றுத் தைவமே என்றார் என்றும் விளக்க,

இந்தப் பகுதியை வாசகனுக்கு இலகுவடுத்தும் நோக்கத்துடன் பின்வரும் விளக்கக் குறிப்புக்களைத் தந்துள்ளோம்.

குறிப்புகள் :

- அதர்வண வேதத்து முண்டக உபநிடதம் மந்திரம் 3.3.
- சிவமகா புராணத்திலுள்ள 12 சம்ஹிதைகளில் வாயுபுஷ்பத்தை ஒன்று.
- தேவி காலோத்தரம் நூலானது சிவாகமங்களின் சாரமாக அமைந்துள்ளதென்பர். இந் நூலையாக்கியவரின் பெயர் தெரியாமையால் நூலின்பெயர்கொண்டு காலோத்திரர் அல்லது காலோத்திர ஆசிரியர் எனப்படுகின்றார். இவ்வாசிரியர் இயற்றிய ஆகமத்தைக் கூறும் பிறிதொரு வடமொழிநூல்தான் இங்கு கூறப்பெற்ற சர்வஞானோத்திர நூலாகும்.
- சர்வஞானோத்திர நூலிலே 116^{ஆவது} சுலோகம்
- “முடிவில் ஆற்றலை...” (சிவஞானமுனிவர் - காஞ்சிபுராணம் - கச்சிமயானப் படலம் - பாடல் 8)
- செந்திநாதையர் குறிப்பிடும் சிவஞானபோத மாபாஷ்ய பகுதியை இங்கு காட்டுவோம். “ஆன்மா எதனை எதனைச் சார்ந்தான் அதனதன் சுபாவமே தன்சுபாவமாய் அதுவதுவாய் நிற்பனென்றும், இங்ஙனமாகலாற் சிவனோடொற்றுமைப்பட்டு நிற்புழிச் சிவன் குணங்களாகிய எண்குணங்களுந் தன்றன்மையாகக் கொண்டு சிவனேயாய் நிற்பன். இதுவே சிவத்துவத்தைப் பெறுதலென்றும், இதற்குமேல் அறியற்பாலன ஒரு நூலினும் இல்லை! முக்காலும் சத்தியம்” (சிவஞானமுனிவர் - சிவஞானபோத மகாபாஷ்யம் - ஆறாம் சூத்திரம் - இரண்டாம் அதிகரணம் - ஆன்மாவின் கியல்பு)
- தன்னை அறிவித்துத் தான் தானாய்ச் செய்தானைப் பின்னை மறத்தல் பிழையல் அது - முன்னவனே தானே தானாச் செய்தும் தைவமென்றும் தைவமே மானே தொழுகை வலி (மெய்கண்டதேவர் - சிவஞானபோதம் - பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் - பாடல் 80)
- சீற்றுகைக்காரர் என்று ஐயர் குறிப்பது சிவஞானமுனிவரையே. சிவஞான முனிவர் சிவஞானபோதச் சிற்றுகையிலேயே இக்கூற்றை முன்வைத்துள்ளார். “தான்றானாச் செய்தல் எதனை யெதனைப் பற்றினும் அதுவதுவாம் உயிர் தன்னை அறிந்தவுழ் எண்குணங்கள் நிறைந்து தன்வண்ணமாய்ச் செய்தல். அங்ஙனஞ் செய்த வுழ்யும் “உயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கே உரித்தது” என்றார். தைவமென்னுஞ் சொல்லியல்பு மேலே உரைத்தாம். - (பாடல் “தன்னை அறிவித்து....”)

ஐயரின் கட்டுரைகள் சிலவற்றை வாசிக்கப் புகுதலுக்குமுன் அக்கட்டுரைகள் தோன்றிய பின்புலம் குறித்த அறிவு அவசியமும் பயனும் மிக்கது. சில கட்டுரைகளை ஐயர் எழுதியமைக்குப் பல வருடகாலப் பின்புலம் உளது. ஒருபதச் சோறாக 'திருமுலரது ஓர் திருமந்திரம்' எனும் கட்டுரை எழுந்த பின்புலம் குறித்து இங்கு பதிவுசெய்யலாம். **சபாபத் நாவலர்**, 1892^{ம்} வருடம் ஆனி மாதம் **புரமாயகோளர்** எனும் பெயரில், "கேவலாத்துவித விசாரம்" எனும் கண்டனத்தை, தமது **ஞானாமீதம்** சஞ்சிகையில் எழுதினார். இக்கட்டுரையில் காணப்பெற்ற கருத்துகளை மறுத்து **பீரம்மவீத்யா** பத்திரிகையில், **வேதாந்த சங்கை நவாரணம்** எனும் எதிர்க்கண்டனத்தை **சித்தவைத சீத்தாந்த** எனும் பெயரில் ஒருவர் எழுதினார். இக்கட்டுரை 1893^{ம்} வருடம் 68 பக்கங்களில் நூல் வடிவமாயிற்று. இக் கண்டன நூலில், பல அம்சங்கள் குறித்து சிலாகிக்கப்பெற்றுள்ளபோதும் 19^{ம்} பக்கம் முதலாகச் சில பக்கங்களுக்கு, திருமுலரின் 'மரத்தை மறைத்தது' எனும் திருமந்திரப் பாடலை ஏகாண்மவாதக் கொள்கை சார்ந்து அத்தவைத சித்தாந்தி விளக்கியுள்ளார். இது ஐயரின் கவனத்தை ஈர்க்க, அவர் இப்பகுதிக்குக் கண்டனமாக **நாகை நீலலோசன்** எனும் பத்திரிகையில் 1896^{ம்} வருடம் டிசம்பர் மாதம் 28^{ம்} திகதி முதலாகக் குறித்த அவ்வெதிர்க் கண்டனத்துக்கு எதிராகத் தொடராக எதிர் கண்டனமாகிய நிக்கிரகம் எழுதி வெளிப்படுத்தினார். தமது கண்டனக் கட்டுரைக்கு ஐயர் இட்ட தலைப்பு 'இலக்கறியாது திருடப்பட்ட சொத்தை மீட்டுக் கோடல்' என்பதாக அமைந்தது. அதன்பின்னர் அதே கண்டனத்தை **சீத்தாந்த தீபிகை** பத்திரிகையில் 1897^{ம்} வருடம் 'திருமுலரின் ஓர் திருமந்திரம்' எனும் தலைப்பில் மீளவும் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். இத்தகைய பின்புல அறிவின் துணையின்றி ஐயரின் திருமந்திரம் குறித்த கட்டுரையை வாசிக்கப் புகுவது சிரமமான காரியம். இதன் காரணமாக, பின்புலம் பற்றிய குறிப்பு அவசியமெனக் கருதும் கட்டுரைகளுக்கு மாத்திரம் வாசிக்கப் புகுவதற்கு உதவியாக **நுணுக்கவாய்** எனும் பகுதியை, அக்கட்டுரைகளுக்கு முன்னால் அமைத்துள்ளோம்.

தொகுப்பும் வகுப்பும் :

இந்நூலில் உள்ளடக்கிய பன்னிரு கட்டுரைகளும் **சமயக் கட்டுரைகள்**, **கண்டனக் கட்டுரைகள்**, **நூல் குறித்த கட்டுரைகள்** எனும் மூவகை வகுப்புக்குள் அடக்கப்பெற்றுள்ளன. இவ்வகுப்பு கட்டுரை எழுந்த நோக்கத்தைக் கருதியே மேற்கொள்ளப்பெற்றது.

எடுத்துக்காட்டாக, 'மெய்கண்ட சாத்திரம்' எனும் கட்டுரை, நூல் குறித்த கட்டுரைகள் எனும் வகுப்பில் அமைவதை நோக்கலாம். காஞ்சி **நாகலிங்க முதலியார்** (நாகலிங்க முனிவர் - 1865-1950) 1897^{ம்} வருடம் 'மெய்கண்டசாத்திரம்' எனும் தலைப்பில், சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கையும் உரையோடு வெளியிட்ட நூல்முயற்சியை மெச்சும் வகையில் ஐயர் எழுதிய கட்டுரையில், சைவ சித்தாந்தக் கருத்துகளையும் ஏகாண்மவாதக் கொள்கைக்கு எதிரான கருத்துகளையும் விரிவாக முன்வைத்துள்ளார். எனினும், கட்டுரை எழுந்த நோக்கம் நூல் குறித்த மெச்சதல் என்பதால், அக்கட்டுரை நூல் குறித்த கட்டுரைகள் எனும் வகுப்புக்குள் அடங்கலாயிற்று. பிறவற்றையும் அவ்வாறே கருதிக்கொள்க.

தொகுப்பிலடங்காக் கட்டுரைகள் :

தேடலில் கிடைக்கப்பெற்ற **ஒரு சைவ உபந்நியாசம்**, **அதர்வசர்சன் துர்யப்** **யொருள் வ்லாசம்** எனும் தலைப்புகளுடன் கூடிய ஐயரின் கட்டுரைகள் இத்தொகுதியில் உள்ளடங்கவில்லை என்பது வருத்தம் மிக்கது.

ஒரு சைவ உபந்நியாசம் என்பது, உபந்நியாசம் செய்யும் தொனியில் அமைந்துள்ளது. இக்கட்டுரை **ஞானபோதனியில்** 1902^{ம்} வருடம் வெளியாகியபோதும் முழுமையாகக் கிடைக்கப்பெறவில்லை. கிடைத்த பகுதிகளும் சிதிலமுற்ற நிலையிலேயே கிடைத்தன. சிதிலமடைந்தவற்றைக் கண்ணுற்றபோது, ஐயருக்கு **ஜோர்மன்**, **லத்தீன்**, **டச்சு** ஆகிய மொழிகளிலும் பரிச்சயம் இருந்தமை புலனாயிற்று.

அதர்வசிரசின் துரியப் பொருள் விலாசம் என்பது அதர்வண வேதத்தைச் சார்ந்த அதர்வசிரசு உபநிஷத்த்தைக் குறித்து எழுதப்பெற்றது. சித்தாந்த தீபிகையில் 1898^{ஆம்} வருடம் ஏப்ரல், மே மாதங்களில் தொடர் கட்டுரையாக வெளிவந்தது. மே மாத இதழில் வெளிவந்த கட்டுரைப் பகுதியின் நிறைவில் “தொடரும்” என்ற குறிப்புள்ளது. ஆயினும், அதற்குப் பின்னரான இதழ்களில் கட்டுரையின் தொடர்ச்சியைக் காணமுடியவில்லை. இக்கட்டுரையில் தமிழுடன் **தெலுங்கு** மொழி வரிவடிவம் பயன்படுத்தியுள்ளதை, கிடைக்கப்பெற்ற பகுதிகளி னூடாக அவதானிக்கமுடிகிறது.

இதன் காரணமாகக் குறித்த இரு கட்டுரைகளையும் இத்தொகுதியில் அடக்கமுடியாது போயிற்று.

ஐயர் வாழ்ந்த காலத்தில் புனைபெயர்களிலும் பெயரில்லாமலும் ஆயிரக்கணக்கான கட்டுரைகள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்ததைக் காணமுடிகின்றது. கட்டுரையாசிரியரைத் துணியமுடியாத இந்த ஆயிரக் கணக்கான கட்டுரைகளில் எத்தனை ஐயருடையதோ! காலத்துக்கே வெளிச்சம். ஐயர் கூட **கர்நாடக மகாநாத குடார்** எனும் புனைபெயரில் இரு நூல்கள் எழுதியுள்ளாரன்றோ!

நிறைவாக :

இந்நூன்முயற்சியில் குறைபாடுகள் காணுமிடத்து அவற்றை எம்முடையதாகவும், நிறைவு காணுமிடத்து அதனைச் காசிவாசி செந்திநாதையருடையதாகவும் கருதிக்கொள்க.

ஐயரின் நூற்றாண்டு நிறைவாக (1924-2024) வெளிவரும் இத்தொகுப்பின் வாயிலாக தமிழலகிற்கு இரு கோரிக்கைகளை முன்வைக்க யாம் விரும்புகின்றோம்.

1. செந்திநாதையரின் பன்னிரு கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பெற்றமை ஓர் ஆரம்ப முயற்சியாதலால், ஐயரின் அனைத்துக் கட்டுரைகளையும் முழுமையாகத் தேடித் தொகுக்கும் முயற்சி இனிவரும் காலத்தில் நிகழ வேண்டும்.
2. செந்திநாதையரின் படைப்புகள் இனிவரும் காலத்தில் மீள்பதிப்பாக்கம் செய்யும்போது, காலத்துக் கேற்ற மீள்பதிப்பாக்க முறைமையைக் கைக்கொண்டு, பயன்மிக்க வகையில் அதனை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

காசிவாசி செந்திநாதையர் ஒரு மகா புலமைச் சமுத்திரம். அதை, அறிதலும் அளத்தலும் நீந்திக் கரைசேருதலும் ஓராயுள் கடக்கும் நீட்சியது; அதி பகீரதப் பிரயத்தனம்! எனினும், ஆசை மீதூரப்பெற்றதன் விளைவால், அம் மகாசமுத்திரத்தின் கரையில் நின்று, ஒற்றைச் சங்கின் நாதமாய்ச் செந்திநாதம் ஒலிக்கிறது.

‘தூக்கினா லன்றோ தெரியும் தலைச்சுமை’

— ஞானம் பாலச்சந்தரன்

15-05-2024

செந்திநாதம்

2௭௮௧௧௧

பகுதி 1 - சமயக் கட்டுரைகள்

01. திருச்சிற்றம்பலம்

செந்தமிழ் பத்திரிகை (1903) - (1-4), (1-5)

11

02. கடவுள்

செந்தமிழ் பத்திரிகை (1904) - (2-7)

25

03. உள்ளது

செந்தமிழ் பத்திரிகை (1903-1904) - (1-9), (2-2), (2-3), (2-4)

29

04. திருப்பாகரம்

செந்தமிழ் பத்திரிகை (1902-1903) - (1-2), (1-3)

51

05. திருக்கோவையார் உண்மை விளக்கம்

ஞானபோதினி பத்திரிகை (1902) - (5-11), (5-12)

59

06. கைவல்லிய உபநிஷத திராவிட சீர்தாந்த பிரகாசிகை

சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகை (1897) - (1-2), (1-3), (1-4), (1-5), (1-6)

86

பகுதி 2 - கலாநாயகி கட்டுரைகள்

07. ஓளவை முனிமொழி

ஞானபோதினி பத்திரிகை (1902) - (6-4), (6-5)

153

08. திருமூலரின் ஓர் திருமந்திரம்

சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகை (1897) - (1-6)

173

09. சிவஞானபோதம்

சித்தாந்தம் பத்திரிகை (1913) - (2-10)

185

10. ஆன்மவிசாரிக்கு உத்தரம்

ஞானபோதினி பத்திரிகை (1903) - (6-7)

188

பகுதி 3 - நூல் குறித்து கட்டுரைகள்

11. மெய்கண்ட சாத்திரம்

சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகை (1898) - (1-8)

191

12. வைதிக சிவஞானபோதம் அவைதிக

சிவஞானபோதமாக ஆக்கப்பட்டமை

சித்தாந்தம் பத்திரிகை (1917) - (6-3)

198

ஓம்
திருச்சிற்றம்பலம்
திருச்சிற்றம்பலம்
நுழைவாயில்

இக்கட்டுரையில் செந்திநாதையர், திருச்சிற்றம்பலம் என்பதன் கருப்பொருளை உபநிஷதங்களில் கூறப்பெறும் **தகரவீத்தை** கொண்டு விளக்கியுள்ளார்.

தகராகாசம் என்பதில் தகரம் சிறுமை எனவும், ஆகாசம் அம்பலம் எனவும் பொருள்பட, சிறுமை – அம்பலம் “சிற்றம்பலம்” என்றாயிற்று. சிற்றம்பலத்தின் பெருமை நோக்கித் “திரு” என்னும் விசேஷணம் புணர்த்தத் **திருச்சிற்றம்பலம்** என்றாயிற்று. இந்தத் திருச்சிற்றம்பல தகராகாய விஷயம் மகாநாராயணத்தினும், பிரமானந்த வல்லியினும், பிருகுவல்லியினும், கைவல்லியோபநிடதத்தினும், அதர்வசிகோபநிடதத்தினும், சுவேதாசுவதர உபநிடதத்தினும், கடவல்லி உபநிடதத்தினும், மாணுக்கியோபநிடதத்தினும் சுருக்கியும் விரித்தும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்விளக்கத்தின்போது பின்வரும் உபகருத்துக்களையும் அவர் நிறுவிியுள்ளார் :

01. மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் சிலரும், பரதகண்டவாசிகளிற் சிலரும் அதர்வசிரசு, கைவல்லியம், அதர்வசிகை எனும் உபநிடதங்களையும், புராணங்களையும், ஆகமங்களையும் **சங்கராசாரியர்** காலத்துக்குப் பிற்பட்டன என்றும், அவை அப்பிராமான்ய நூல்கள் என்றும் நுவல்கின்றனர். இவற்றை “ஆதிசங்கரரின் காலத்துக்கு பிற்பட்ட நவீன உபநிடதங்கள் எனல் வெறுங்கூற்றே” என்பதை பிரமாணங்கள் காட்டி நிறுவுதல்.
02. தைத்திரீய முதலிய **புரசுருத**களினும் சர்வசார முதலிய **அபுரசுருத**களினும் முறையே பேசப்படும் அவ்விரு பிரமங்களும் சச்சிதானந்தம் எனப்படிலும், **அவ்விரு பிரமங்களுக்கும் தம்முள் வேறுபாடு சாலப்பெற்றதாம்**, எனும் கருத்தை முன்வைத்தல்.
03. **நான்குணப்பிரமம் என ஒரு பிரமம் புரசுருத் உபநிடதங்களில் யாண்டும் பேசப்பட்டிலது**, எனல்.
04. ஆன்மா பரப்பிரம சிவபிரானார்க்குச் சூக்குமசரீரமாதல் போலப் பராசத்தியார் சிவபிரானார்க்கு அதிகூக்கும சரீரமாதல், எனும் கருத்தை வலியுறுத்தல்.
05. திருச்சிற்றம்பலத்து ஆனந்த நடனம் தரிசித்தோர் பிரமலோகம் எனப்படும் சோமலோகத்தை அடைவர் என்பது உபநிடதங்களால் முடிக்கப்பட்டதொன்றாம். “அவன் (முத்தன்) இங்ஙனம் தன் சீவியகாலம் வரையுமொழுகி, பிரமலோகத்தை மேலே உரைத்தசோமலோகத்தை அடைந்து, மீளப்பிறவியில் திரும்புவானல்லன், திரும்புவானல்லன்” என்பதற்கு வடமொழி மற்றும் தமிழ் ஆதாரங்களைக் காட்டல். மேலும், அத்திருச்சிற்றம்பல பரபத சோமலோகத்தையே பிறவியிற் செலுத்தாத **முத்தஸ்தானம்** என்பதற்கு ஆதாரங்களை முன்வைத்தல்.
06. திருக்குறளிற் கண்ட “மலர்மிசையேகினான்” எனும் பாகத்தினால், தகர புண்டரீகத்துத் தகராகாயத்துப் பிரமத்தினியல்பும், “மாணடி சேர்ந்தார்” எனும் இரண்டாவது பாகத்தினால் இடையீடில்லாச்சோகம் பாவனாத் தியான வாயிலாகத் தகராகாச பரப்பிரம சிவோபாசனையும், “நிலமிசை நீடு வாழ்வார்” என்றமையால் ஞானயோகிகள் மீளப் பிறவியிற் செல்லாது நெடுங்காலம் அளவிற்றத் திவ்விய போகம் புசித்தற்குத் திவ்ய ஸ்தானமாய்வாய்ந்த பிரமலோகம் எனப்படும் சோமலோகப்பிராப்தியும் கூறப்பட்டன. ஈண்டு “ஏகினான்” என்பது “ஆதிபகவன்” மேற்று எனல்.
07. நிறைவாக, திருச்சிற்றம்பலத்ததே பிரமாண்டத்தினும் பிரமபுரமாகிய சரீரத்தினும் உபாசிக்கற்பாலதொன்றா மென வேதாகம புராண திராவிட சுருதி முதலியவைகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட சிவபரம்பொருள் என்பது பெரியோர் அநுஷ்டானத்தில் எக்காலமும் எவ்விடத்தும் காணப்படுகின்றது எனல்.

ஓம்
திருச்சிற்றம்பலம்
திருச்சிற்றம்பலம்

மேலே பிரணவக்குறிக்கருத்துத் திருச்சிற்றம்பலம் என்று வரைதற்குக் காரணம் என்னை என ஆராய்ந்துணர்ந்தல் சைவசமயிகளாயினோர்க்கு இன்றியமையாக் கடமையாயிற்று.

பிரபஞ்சம், சரீரத்தப் பிரபஞ்சம், சந்தப் பிரபஞ்சம் என இரு திறப்படும். அர்த்தப் பிரபஞ்சம் பொருளின்மேற்று சத்தப் பிரபஞ்சம் சொல்லின் மேற்று. இவ்விருதிறப் பிரபஞ்சமும் வேதாசமங்களிலே மிகுத்துக் கூறப்படும் அத்துவாவில் அடங்கும். இந்த அத்துவா, மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணாத்துவா, புவனாத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா என அறுவகைத்து. மந்திரம் ஈசான முதலிய பதினொன்று; பதம் வியோமவியாபினி முதலிய எண்பத்தொன்று; வர்ணம் அகரமுதலிய ஐம்பத்தொன்று; தத்துவம் சிவதத்துவ முதலிய முப்பத்தாறு; புவனம் அநாசிருதைமுதலிய இருநூற்றிருபத்துநான்கு; கலை சாந்தியாதீத கலைமுதலிய ஐந்து; இவ்வுண்மை வாயுசங்கத்தை உத்தரபாகத்துப் பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தினும், இலங்கயூரான அக்ஷரபூரண முதலியவற்றினும் காண்க. மந்திரம், பதம், வர்ணம் மூன்றும் சொற்பிரபஞ்சம் எனவும், தத்துவம், புவனம், கலை மூன்றும் பொருட்பிரபஞ்சம் எனவும் கூறப்படும். படவே, அச்சொல்லும் பொருளும் அத்துவாவில் அடங்கியவாறு தெள்ளிது.

“சுவதத்துவமுதல் ப்ருதவ் ஈநாகச் சரீரமுதல்யவற்றையும் கடமுதல்யவற்றையும் வ்யாபத்து ந்ர்பவ் எவலோ, சிவர் வ்ஷ்ணு எனப்படுவர்” என,

ஸ்ரீவக்ஷாநி ஸ்ருஷ்யக்ஷாநீராஜிவடாஜிவ |

வ்யாவ்யாயிதிஷ் திஸ்ரீவஸ்தொவிஷ் ராஜாஹுதஃ ||

ஸ்ரீவதத்வாமி பூ⁴ம்யந்தம்¹ ஸரீராதி³க²டாதி³ச¹ | வ்யாப்யாயிதிஷ்ண திஸ்ரீவஸ்ததோ விஷ்ணு ருதா³ஹ்ரதஃ ||
ஸ்ரீவததூஜி ஸ்ரீ²ஜ்ஞ² ஸரீராஜிவடாஜிவ | வ்யாவ்யாயிதிஷ் திஸ்ரீவஸ்ததொ விஷ் ராஜாஹுதஃ ||
शिवतत्वामि भूम्यन्तं शरीरादिघटादिच। व्याप्यायिति तिशिवस्ततो विष्णु रुदाहतः ||

வாயுசங்கத்தை கூறிற்று.

விஷே:க்விச்ச - விஷே:க்ஷிவ - விஷே:க்ஷிவ

என்னும் உணாதி கூத்திரவிதியினால், வியாபகம் எனப்பொருள்படும் விஷ் என்னும் தாதுவோடு, நுக் பிரத்தியயம் இசைய விஷ்ணு என்றாயிற்று. வியாபகம், சாவதவ்யாபகம் எனவும், நிரவதவ்யாபகம் எனவும் இரு வகைத்து. பிரகிருதி முதலிய தத்துவங்களை வியாபித்து நிற்குங்கால், அவ்வியாபகம் எல்லையோடுசுவடிய வியாபகம் (சாவதி வியாபகம்) எனவும், பிரகிருதிக்கு மேலுள்ள வித்தியாதத்துவ சிவதத்துவ சமூகங்களைக் கடந்து, சிவதத்துவமுதல் பிருதிவியந்தமாகிய தத்துவங்களை வியாபித்து நிற்கும் வியாபகம் (நிரவதி வியாபகம்) எனவும் உணரப்படும். சாவதி என்பது ஓர் எல்லையுட்பட்டது. நிரவதி எல்லை இறந்தது. ஆகவே கடவல்லியும் இருக்குவதெழும்,

ஸோ(அ)த்⁴வன: பாரமாப்னோதி |

ஸொஃயுந: வாரஜாவொதி |

सोऽध्वनः पारमाप्नोति |

(கட உபநிடதம்)

○ வ்ஷ் எனும் தாதுவோடு, நுக் பிரத்தியயம் இசைய வ்ஷ்ணு என்றாயிற்று - வடமொழி இலக்கண விதி.

(இருக்கு வேதம்)

तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः ।

செந்திநாதம் - காளிவாசி செந்திநாதையர் கட்டுரைகள்

கூறவே மாயையானது பிரமம் போலச் சத்துமின்றி, முயற்கோடுபோல அசத்துமின்றி, அநிர்வசநீயமாய் இருக்கும் என்பது. **அநிர்வசநீயம்** சொல்லொணாதது என்னும் பொருட்டு, சூரியனும் கண்ணும் ஒளியுடைய பதார்த்தங்கள் என்று உபநிடதபாஷ்யங்களும் தர்க்க நூல்களும் கூறுவனவேனும், சூரியன் ஒளிக்கும் கண் ஒளிக்கும் மிக்க வேறுபாடு உளதாதல்போல, தைத்திரீய முதலிய **புரசுருத்களினும்** சர்வசார முதலிய **அபுரசுருத்களினும்** முறையே பேசப்படும் அவ்விரு பிரமங்களும் சச்சிதானந்தம் எனப்படினும், **அவ்விரு பிரமங்களுக்கும் தம்முள் வேறுபாடு சாலப்பொத்தாம்**. சிவபிரானார்க்குச் சமவாயசம்பந்தமுற்று நின்ற பரா **பிரமங்களுக்கும் தம்முள் வேறுபாடு சாலப்பொத்தாம்**. சிவபிரானார்க்குச் சமவாயசம்பந்தமுற்று நின்ற பரா சத்திக் குணங்களாகிய சர்வஞ்ஞை, சுவதந்திரத்துவம், திருப்தி, அலுப்தசத்தி முதலியவற்றைச் சாமவேதத்தைச் சார்ந்த தலவகாரோபநிடதமும் **சாந்தோக்கியோபநிடதத்து எட்டாவது பிரபாடகமும் அபகதபாபீமாத்** நாமங்களால் எடுத்து விதந்தன.

அருட் பராசத்திப் பிரமப் பிரபாவமே ஈசம், கேனம், கடம், பிரசினம், முண்டகம், மாண்டூக்கியம், தைத்திரீயம், ஐதரேயம், சாந்தோக்கியம், பிருகதாரணியம், கௌஷீதகிப் பிராம்மணம், மைத்திராயணம், சுவேதாசுவதரம், கைவல்லியம், அதர்வசிரசு, அதர்வசிகையாதியாம் **புரசுருத் உபநிடதங்களினும்**, அவ்வுபநிடதங்களை ஆதாரமாகக்கொண்ட **வியாசர் வேதாந்த சூத்திரத்தினும்** மிகுத்துப் புகழப்பட்டதென்ப.

நீல நிறத்தையுடைய பொருட்கும் அதன் குணமாகிய நீலநிறத்துக்கும் பேதமில்லாமையற்றி, நீலக்கட்டியை நீலம் என்னும் குணப்பெயராலும் குணப்பெயராலும் கூறி வழங்குப. வழங்கவே மேலே உரைத்த **மூக்கிய உபநிடதங்களிலே** பிரமம், ஆன்மா, உருத்திரர், ஈசர், ஈசானர், ஆகாயம், ஆனந்தம், வியோமம், சிவன் என்னும் திருநாமங்கள் கூறப்படு மிடங்கடோறும் சர்வஞ்ஞை குணங்களையுடைய பராசத்தியாரினின்று வேறுறாத பிரமம், ஆன்மா, உருத்திரர், ஈசர், ஈசானர் எனவும், பிரமத்தினின்று வேறுறாத ஆகாயம், வியோமம் எனவும் பொருள்கொண்டு கொள்க.

நார்க்குணப்பிரமம் என ஒரு பிரமம் புரசுருத் உபநிடதங்களில் யாண்டும் பேசப்பட்டிலது. மோக்ஷமூலர் (Max Muller) முதலிய ஜெர்மன் வடமொழிப் பண்டிதர்களும், அவர் ஆங்கிலேய நூல்களைப் பரமப்பிரமாமாய்ச் சிரமேல் வகித்துப்போற்றும் பரதகண்டவாசிகளிற் சிலரும் அதர்வசிரசு, கைவல்லியம், அதர்வசிகை என்னும்

○ **சர்வசார உபநிஷத்தீயேயிருந்து ஐயர் இங்கு எடுத்துக்காட்டும் பிரமாணத்திலும்** சற்று மாறுபாடான மந்திரம் தற்கால பதிப்புகளில் உள்ளதால், அதை இங்கு காட்டுவோம்.

माया नाम अनादिरन्तवती प्रमाणाप्रमाणसाधारणा न सती नासती न सदसती स्वयमधिका
विकाररहिता निरूप्यमाणा सतीतरलक्षणशून्या सा मायेत्युच्यते ॥

○ சாந்தோக்கிய உபநிஷதத்தின் எட்டாவது பிரபாடகம், தகரவித்தை பற்றிக் கூறுகின்றது.
○ செந்திநாதையரினால் இங்கு **புரசுருத் உபநிஷதங்கள்** என்று பட்டியலிடுபவை சிவபெருமானையுற்றுக் கூறும் உபநிடதங்களாகும். ஐயரின் **சைவவேதாந்தம்** நூலிலே பின்வரும் பகுதியைக் காண்க.

“முத்திர உபநிஷதங்கள் - சிவபெருமானையுற்றுக் கூறும் உபநிடதங்கள் 01. ஈசா, 02. வாசியம், 03. கேநம், 04. கடம், 05. பிரசினம், 06. முண்டகம், 07. மாண்டூக்கியம், 08. தைத்திரீயம், 09. ஐதரேயம், 10. சாந்தோக்கியம், 11. பிருகதாரண்ணியம், 12. சுவேதாசுவதரம், 13. பிருகஜ்ஜாபாலம், 14. ஜாபாலம், 15. சரபம், 16. காலாக்கினி ருத்ரம், 17. கைவல்லியம், 18. நிருசிம்மோத்திரதாபினி, 19. மைத்திராயணம், 20. கௌஷீதகிப் பிராஹ்மணம், 21. அதர்வசிரசு, 22. அதர்வசிகை, 23. சிவசங்கற்பம் முதலியவைகளேயாம்.”

இதில் கூறப்பெற்றுள்ள 16 உபநிஷதங்களை கட்டுரையில் பரசுருதி உபநிஷதங்கள் - முக்கிய உபநிஷதங்கள் என செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார்.

तदनन्तरमागमान्तविद्यां प्रणतेभ्यः प्रतिपादयन्तमेनम् । हरदत्तसमाह्वयोधिगम्य स्वगुरुसंगिरतेस्म नीलकण्ठम् ॥

15

மேலும், **கைவல்லியோபந்த** மந்திரப்பொருளானது வியாசரால் **வேதாந்தசூத்திர**த்து நான்காம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதத்தில் ஏழாம் சூத்திரமாக அமைக்கப்பட்டது. **கௌதம தரும சூத்திர**த்துப் பத்தொன்பதாம் கண்டத்துப் பன்னிரண்டாம் மந்திரத்தில் **அதர்வசீர**சின் பெயர் எடுத்தாளப்பட்டது.

கௌலாச சங்கதை, வாயுசங்கதை, சங்கர சங்கதை முதலியவைகளில் எங்கும் அதர்வசிகைப் பொருள் எடுத்தோதப் பட்டுள்ளது. ஆதலின், அவ்வுபநிடதங்களை நவீன உபநிடதங்கள் எனல் வெறுங்கூற்றே.

சாந்தோக்கியத்து நான்காம் அத்தியாயத்து, நான்காம் பிராம்மணத்து, பத்தாம் மந்திரத்திலும், ஆறாம் அத்தியாயத்து முதலாம் பாதத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலும், அவ்வத்தியாயத்து ஐந்தாம் பிராம்மணத்து பதினொன்றாம் மந்திரத்திலும், சாந்தோக்கியத்து ஆறாவது பிரபாடகத்து முதலாம் கண்டத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலும் **இதிகாசபுராண**த்துண்மை உணரற்பாற்று.

சங்கராசாரியர் காலத்துக்கு முற்பட்டிருந்த மகாகவியாகிய **காள்தாசர்**,

வித்'யாம்' பராம்' கதி'சித்'ம்' ப'ரம்' ப'கேசிதா' நவமேவகதிசித்தகதி சிச்சமாயாம் ||

விஷ்ணும வராம் கவிவிஷ்ணும வராம் வசுவிஷ்ணும நவமேவகதிசித்தகதி விஷ்ணும ||

विद्यां परां कदिविदं वरमं वकेविदा नष्टमेवकतिचित्कति चिच्चमायाम् ||

(வேதசாகை உடையாருள்ளே) சிலர் (ஈசாவாசியோபநிடதத்திலும் கேநோபநிடதத்திலும்) உமையம்மையாரை **வந்தை** என்றும், சிலர் (முண்டகோபநிடதத்தில்) **பரை** என்றும், சிலர் (சாந்தோக்கியத்திலும், மகாநாராயணத்திலும், அதர்வசிகையிலும்) **ஆகாயம், வ்யோமம், ககனம்** என்றும், சிலர் (தைத்திரீயத்திலும், சாந்தோக்கியத்திலும்) **ஆனந்தம், கம்** என்றும், சிலர் (பிருகதாரணியத்தில்) **மாயை** என்றும் கூறுவர் என்றார். எனவே, உபலக்ஷணையினால்,

சிலர் கேநோபநிடதத்தில் **உமை** என்றும்,

சிலர் மந்திரோபநிடதத்தில் **தேவாத்தம சக்தி, பராசக்தி** என்றும்,

சிலர் கடவல்லியிலும் பிருகதாரணியத்திலும் **மனசு** என்றும்,

சிலர் ஐதரேயத்திலும் மகாநாராயணத்திலும் **ஸம்ருத்** என்றும்,

சிலர் சுவேதாசுவதரத்தில் **புத்தி** என்றும்,

சிலர் பிருகதாரணியமுதலியவற்றில் **பர்க்கஸ்** என்றும்

கூறுவர் என்பது பெறப்படும். கூர்மபுராணம் சிவபிரானாகுடைய பரமதேவியை **ஆகாயம்** என்றும், **வ்யோமம்** என்றும் கூறுகின்றது.

ஆம்மா பரப்பிரம் சிவபிரானார்க்குச் சூக்குமசரீரமாதல் போலப் பராசத்தியார் சிவபிரானார்க்கு அதிகூக்கும சரீரமாதல் பற்றித் **தைத்திரீயோபநிடதம்**,

आकाशसरीरं पृथ्वीम् । आकाशसरीरम् । आकाशसरीरं ब्रह्म । என்றது.

- பதினெட்டு தர்ம சாஸ்திரங்களில் **கௌதம தர்ம சாஸ்திர**மும் ஒன்று. வேதத்திலிருந்து தொகுக்கப்பட்ட தர்ம சாஸ்திரங்கள், ஸ்மிருதி ஆகும். **அதர்வசீரசு உபநிஷத**ப் பெயர் கௌதமரின் தர்ம சூத்திரத்தில் இடம்பெறுவதால், அதர்வசீரசு உபநிஷதமானது, ஒரு நவீன உபநிடதம் எனும் கருத்தை செந்திநாதையர் மறுக்கின்றார்.
- **அதர்வசீரருக்கு** காலத்தால் முற்பட்டவர் **காள்தாசர்** என செந்திநாதையர் கூறுகின்றார்.
- **தைத்திரீய உபநிஷதம்** முதலாம் வல்லி ஆறாம் மந்திரம் காண்க. - “ஆகாச சரீரம் ப்ரஹ்ம”

கார்க்கி என்பாள் யாக்யவல்க்ய முனிவரை நோக்கி,

“முனிவரே! பூவுலகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய்ச் சலத்தினமீது உளதாயின், சலம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என்று வினாவ, முனிவர் “வாயுவில்” என்றார்.

“வாயு குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, அவர் “ஆகாயவுலகத்தில்” என்றார்.

“ஆகாயம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “கந்தருவலோகத்தில்” என்றார்.

“கந்தருவலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது” என, “ஆதித்யலோகத்தில்” என்றார்.

“ஆதித்தியலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “சந்திரலோகத்தில்” என்றார்.

“சந்திரலோகம் குறுக்கு மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “நட்சத்திரலோகத்தில்” என்றார்.

“நகரத்திரலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “தேவலோகத்தில்” என்றார்.

“தேவலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “இந்திரலோகத்தில்” என்றார்.

“இந்திரலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “பிரஜாபதிலோகத்தில்” என்றார்.

“பிரஜாபதிலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது” என, “பிரமலோகங்களில்” என்றார்.

“பிரமலோகங்கள் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, முனிவர் “கார்க்கியே! இதற்குமேல் தகாத கேள்வி கேட்பாயேல் உன் தலை அறுந்துவிழும்” என அச்சுறுத்தினார்.

உடனே இந்தக் கார்க்கி மவுனஸ் சாதித்தனள் எனப் பிருகதாரணியோபந்தமும் கூறுகின்றது.

இந்தப் பிரமலோகம் சோமலோகம் எனப்படும். சுவார்க்கமணிதீர்க்கையுடையார்,

தடிஞங்-ஓ-ந நாவொகாடு தாழ்வொகடுௌகிகழ் |
வ ழ வ

வெளிவெளிவெளியாய் துதித்து நிவஸதீசுரம் |
வ வ

தடி-ஞ-பி-பி-ந-நா-பொ-கா-பு-பு-பா-ந-பி-வ-த-பி-த||
வ ி த த

ததூ³ர்ட்³வமு ந்மனாலோகா த்ஸோமலோகமலேளகிகம் ।

ஸோமஸ்ஸஹோமயாயத்ரு' நித்யம்' நிவஸதீஸ்வர: ।

ததூ³ர்³வமு ந்மனாலோகாத்³யம்' ப்ரு³ப்தோனநிவர்த்ததே ||

ததிலும நநாடுகா தொடுகாடுவென்கிகழ ! ஸொடஸுஹோயயாதுநிதும்

நிவஸதீராரா! தஜஹுலு நநாஹாகூஅஹு ஸூஹுவாநநிவதுதெ ||

तद्वर्द्धम् न्मनालोका त्सोमलोकमलेळकिकम्। सोमस्सहोमयायत् नित्यं निवसतीश्वरः।

तदूर्ध्वमु न्मनालोकाद्यं प्राप्तोननिवर्त्तते ॥

- **பிருகதாரண்ய உபநிஷத்தில்** யாக்யவல்க்கிய முனிவரும் அவரின் மனைவிகளில் ஒருவருக்கும் நடந்த உரையாடல் இங்கு தரப்பெற்றுள்ளது.
- **ஸ்ரீகண்டரின் நூலையொட்டி சுவார்க்கமண தீர்க்கை** என்ற நூலை **சிப்யை தீட்சிதர்** வடமொழியில் எழுதியுள்ளார். இதுவும் பிரம்மகுத்திரத்திற்கு உரையாக எழுதப்பட்டுள்ளது. அப்பைய தீட்சிதர் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளதாக அறியமுடிகின்றது.

“உன்மனா லோகத்துக்கு மேலேயுள்ளது அலௌகிகமாகிய சோமலோகம்; உமையோடிகைந்த சோமர் எனப்படும் சிவபிரான் அந்தச் சோமலோகத்தில் எக்காலமும் வசிக்கின்றார்; உன்மனாலோகத்துக்கு மேலுள்ள இந்தச் சோமலோகத்தை அடைந்தவன் மீள்ப் பிறவியிற் செல்வானல்லன்” என்று வாயுசங்கிதோபப் பிருங்கணங் கொண்டு சாதித்தார்.

“பின்னும் அந்த அக்ஷரப்(பிரமத்)தினுடைய ஆஞ்ஞையினாலே சூரியனும், சந்திரனும், பூமியும், ஆகாயமும், நிமிஷங்களும், முகூர்த்தங்களும், பகற்போது இராப்போதுகளும், ஒருமாச அரைமாசங்களும், இருதுக்களும், வருஷங்களும் தத்தநிலையிலுற்று நடைபெறுகின்றன; அந்த அக்ஷரத்தினுடைய ஆஞ்ஞையினாலே ஈவோரை மறுவுற் போற்றுகின்றனர்; பிதிர்கள் ஓமத்தின் வசத்தராகின்றனர்; இந்த அக்ஷரத்திலன்றோ **ஆகாயம்** ஒதப்புரோதமாய் நின்றது” என்று பிருகதாரணிய அக்ஷரப் பிராம்மணத்திலே கார்க்கியை நோக்கி யாஞ்ஞவற்கியர் உரைத்தாராகக் காணப்படுகின்றது. இந்த அக்ஷரத்தில் நிரீஇ நின்ற ஆகாயம் கார்க்கியாகாசம் எனப்பட்டுப் பரப்பிரகிருதி ரூப பராசத்தியாகிய சிதம்பரத்தின் மேலாயிற்று. ஆகவே, பிருதிவி முதற் பிரஜாபதிலோகமிறுதியாகிய சமஸ்த லோகங்களுக்கும் ஆதாரமாய் நின்றது கார்க்கியாகாசமாகிய சிதம்பரமேயாம். இந்தக் கார்க்கியாகாசம் சோமலோகம் எனப்படும் பிரமலோகத்தில் முற்றியவாறு காண்க.

“பிரமபுரத்திலே தகரபுண்டரீக வீட்டிலே தகராகாசம் உள்ளது. அந்தத் தகராகாசத்துள்ளேயுள்ளது தேடற் பாற்று, அறியற்பாற்று” என்றும் **சாந்தோக்ம்யத்து** எட்டாவது பிரபாடகத்திலே கூறப்பட்ட தகராகாசமே பிருகதாரணியத்திலே சகலலோகங்களுக்கும் ஆதாரமாய் நின்ற கார்க்கியாகாசமாம் என்க. இதுபற்றியே யோக யாஞ்ஞவற்கியத்துத் தியானாத்தியாயத்திலே உமையோடிகைந்தமையால் “கிருஷ்ணபிங்களும், பிரமானந்த சொரூபராகிய பரமான்மாவைக் குருவுபதேசத்தினாலே அறியற்பாற்று; கார்க்கியே, பிரமபுரத்திலே தகரகமல மத்தியிலே பிரமத்தைச் சத்துக்கள் (தியானாப்) பியாசத்தினாலே அறிகின்றார்கள், நீயும் அங்ஙனம் செய்” என்று கூறப்பட்டமையாலும் அவ்விரு ஆகாயமும் ஒன்றாம் என்க.

தகராகாசம் என்பதில் **தகரம்** சிறுமை எனவும், **ஆகாசம்** அம்பலம் எனவும் பொருள்பட, சிறுமை – அம்பலம் “சிறும்பலம்” என்றாயிற்று. ஆகவே, யோகயாஞ்ஞவற்கியத்துரைக்கப்பட்டவாறு, ஞானையோகிகளால் அனு பவத்தில் உணரற்பாலதாகிய சிறும்பலத்தின் பெருமை நோக்கித் **தரு** என்னும் விசேஷணம் புணர்த்தத் **தருச்சிறும்பலம்** என்றாயிற்று. இந்தத் திருச்சிறும்பல தகராகாய விஷயம் மகாநாராயணத்தினும், பிரமானந்த வல்லியினும், பிருகவல்லியினும், கைவல்லியோபநிடதத்தினும், அதர்வசிகோபநிடதத்தினும், சுவேதாசுவதரோப நிடதத்தினும், கடவல்லியுப நிடதத்தினும், மாண்புக்கியோபநிடதத்தினும் சுருக்கியும் விரித்தும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

சிவபெருமான் ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்யும் திருச்சிறும்பலம் சத்து, இரண்மயகோசம், விவித்தம், புண்டரீகம், குகை, ககனம், சத்தியாஸ்பதம், சிவாலயம் என்னும் திருநாமங்களாற் கூறப்படும்.

சத் என்பது சாந்தோக்கியத்தினும்,

இரண்மயகோசம் முண்டகோபநிடதத்தினும்,

விவித்தம் கைவல்லியோபநிடதத்தினும்,

புண்டரீகம் மகாநாராயணத்தினும்,

குகை தைத்திரீயோபநிடதத்தினும்,

சத்தியாஸ்பதம் (சத்தியமாய தனம்) தலவகாரோபநிடதத்தினும்,

புரமாலயம் (சிவாலயம்) மைத்திராயணோபநிடதத்தினும்

காணப்படுகின்றன. இந்தத் திருச்சிற்றம்பலத்தின் பெருமை ஆலாசியமான்மியத்திலும், ஆதிபுரமான்மியத்திலும், ஏகாதசருத்திரசம்மிகைமியிலும், புண்டரீகபுரமான்மியத்திலும், பாரத்துவாஜ சங்கிதையைச் சார்ந்த சிதம்பர ரகசியத்திலும் கூறப்படுகின்றது. காமிகாதி இருபத்தெட்டு ஆகமங்களுள் ஒன்றாய்க் கணிக்கப்படும் இரௌரவாகமத்திலே சிதம்பர ரகசியம் கூறப்படுகின்றது. இங்ஙனம் வேதாகமபுராணங்களில் மிகுத்துப் புகழ்ப்படுவதொன்றாமாதலினாலும், பிருதிவியாதி சிவதத்துவாந்தமாயுள்ள முப்பத்தாறு தத்துவத்துள் அடங்கிய அளவிறந்த புவனங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருத்தலினாலும், ஞானயோகிகளால் இருதயகமலத்திலே உபாசிக்கப்படுவதொன்றாமாதலினாலும், அங்ஙனம் சைவசமயிகளாகிய நம்மவராலும் தனித்தனி உபாசிக்கப்படுவதொன்றாமாதலினாலும், பெரியோர் உரைக்குமிடங்கடோறும் வரையுமிடங்கடோறும் திருச்சிற்றம்பலம் என்று தொடங்கிக் காட்டுவர்.

இவ்வுண்மையை நம்மனோர்க்கெல்லாம் உணர்த்தவேண்டிப் பரமாசாரியசுவாமிகளாகிய

ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமான்,

சீற்றம்பலமேய முற்றாவெண்தீங்கள் முதல்வன்பாதமே பற்றாநின்றாரைப் பற்றாபாவமே எனவும், தருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்,

தருச்சீற்றம்பலஞ்சென்றடைந் தாய்ம்மனே எனவும்,

தல்லைவட்டந் தசை தொழுவார் வீணை மொல்லைவட்டங் கடந்தோருதல் உண்மையே எனவும்,

அனைத்தும் வேடமாம் அம்பலக் கூத்தனைத் தனைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய்வனோ எனவும்,

தல்லையுட் சீற்றம்பலத்து நீட்டமென்றுவந்தாயென்னு மெம்பெருமான்நன்றிருக்குறியே எனவும்,

- கற்றாங் கெரியோம்பிக் கலியை வாராமே
செற்றார் வாழ்தில்லைச் சீற்றம்பலமேய
முற்றா வெண்தீங்கள் முதல்வன் பாதமே
பற்றா நின்றாரைப் பற்றா பாவமே (திருஞானசம்பந்தர் - முதலாம் திருமுறை - சிதம்பரம் - 1.80)
- அரிச்சுற்ற வினையால் அடர்ப் புண்டுநீர்
எரிச்சுற்றக்கிடந்தாரென் றயலவர்
சிரிச்சுற்றுப்பல பேசப்படாமுனம்
தருச்சீற்றம்பலஞ் சென்றடைந் தாய்ம்மனே (திருநாவுக்கரசர் - ஐந்தாம் திருமுறை - சிதம்பரம் - 5.1)
- வில்லைவட்டப்பட வாங்கி அவுணர்தம்
வல்லைவட்டம்மதின் மூன்றுடன் மாய்த்தவன்
தல்லைவட்டந் தசை கைதொழுவார் வீணை
தல்லைவட்டங் கடந்தோருதல் உண்மையே (திருநாவுக்கரசர் - ஐந்தாம் திருமுறை - சிதம்பரம் - 5.1)
- பனைக்கை மும்மத வேழ முறித்தவன்
நினைப்பவர் மனங் கோயிலாக் கொண்டவன்
அனைத்தும் வேடமாம் அம்பலக் கூத்தனைத்
தனைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய்வனோ (திருநாவுக்கரசர் - ஐந்தாம் திருமுறை - சிதம்பரம் - 5.2)
- ஒன்றியிருந்து நினைமின்கள் உந்தமக் கூனமில்லை
கன்றிய காலனைக் காலாற் கடிந்தான் அடியவற்காச்
சென்று தொழுமின்கள் தல்லையுட் சீற்றம்பலத்து நீட்டம்
என்றுவந் தாயென்னும் எம்பெருமான்நன்றிருக்குறியே
(திருநாவுக்கரசர் - நான்காம் திருமுறை - சிதம்பரம் - 4.81)

சுந்தரமூர்த்த நாயனார்,

தருமனார் தமர் செக்கல்லும்போது தடுத்தாட்கொள்வான் பெற்றேற்பு புலியூர்ச்
சிறும்பலத்தெம் பெரு மாணப்பெற்றாமன்றே எனவும்,

மாணிக்கவாசகவாம்கள்,

செம்பிரான் போற்றி தல்லை தருச்சிறும்பலவ போற்றி எனவும்,

உமாபதி சுவாசாரியசுவாம்கள்,

யிறந்தல மானூர் தன்னிற் பேசிய காச் மேவ்
யிறந்தல மரண்கு முத்தியன்பமும் மீன்ப தாநா
முறைந்தருந் தல்லை ஞான யோகமார் தான மாமார்
செறிந்தடி காணச் சீவன் முத்தராய்த் தீர்யலாமே

எனவும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்கள். இந்தத் திருச்சிறும்பல ஆனந்த நிருத்தத்தை அநுபூதியிற் பாலியா
வஸ்தைமுதல் தரிசித்துக் கொண்டு வருவதாக,

கோலமாய நீள்மதிற் கூடல் ஆலவாய்லாய்
பாலமாய தொண்டுகெய்து பண்டும்ன்றும் உன்னையே
நீலமாய கண்டனே நீன்னையன்றி நீத்தலுஞ்
சீலமாய சந்தையல்தேர்வதல்லை தேவரே

என்னும் திராவிட சுருதியினால் ஸ்ரீஞானசம்பந்தப்பெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருள

ஸ்ரீசேக்கிழார்பெருமான்,

ஒன்று வேறு உணர்வும் இல்லென் ஒழுவற நிறைந்த கோலம்
மன்றல் நான் மறைகள் ஏத்த மானுடர் உய்ய வேண்டி
நன்று நீ ஆடல் செய்கை நனைப்பதே நயமமாகும்
என்று நும் புகல் மன்னர் இன் தயிழிப் பதகம் பாட

என்னும் திருச்செய்யுளினால் அத்திராவிட சுருதிப்பொருளை விளக்கியருளினார்.

- மடித்தாடும் அடிமைக்கண் அன்றியே மனனேநீ வாழும் நாளுந்
தடுத்தாட்டித் தருமனார் தமர்செக்கல் இடும்போது தடுத்தாட்கொள்வான்
கடுத்தாடும் கரதலத்தல் தமருகமும் எர்லகலுங் கரியபாம்பும்
யடித்தாடி புலியூர்ச் சிறும்பலத்தெம்பெருமானைப் பெற்றா மன்றே
(சுந்தரர் - ஏழாம் திருமுறை - சிதம்பரம் - 7.90)
- எம்பிரான் போற்றி வானத்தவரவர் ஏறு போற்றி
கொம்பரார் மருங்குல் மங்கை கூறவெண்ணீர் போற்றி
செம்பிரான் போற்றி தல்லைத்தருச்சிறும்பலவ போற்றி
உம்பரா போற்றி என்னை ஆளுடை ஒருவ போற்றி
(மாணிக்கவாசகர் - எட்டாம் திருமுறை - திருவாசகம் - திருச்சதகம் - பாடல் - 67)
- “பிறந்தில மானூர்...” (உமாபதிச் சிவாச்சாரியார் - கோயிற் புராணம் - இரணியவன்மச் சருக்கம் - பாடல் - 68)
- “கோலமாய நீள்மதிற்...” (திருஞானசம்பந்தர் - மூன்றாம் திருமுறை - ஆலவாய் - 03.52)
- “ஒன்று வேறு...” (சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - திருஞான சம்பந்த நாயனார் புராணம் - பாடல் 866)

இங்ஙனம் திருச்சிற்றம்பலத்து ஆனந்த நடனம் தரிசித்தோர் பிரமலோகம் எனப்படும் சோமலோகத்தை அடைவர் என்பது உபநிடதங்களால் முடிக்கப்பட்டதொன்றாம். “அவன் (முத்தன்) இங்ஙனம் தன் சீவியகாலம் வரையுமொழுதி, பிரமலோகத்தை, (மேலே உரைத்த சோமலோகத்தை) அடைந்து, மீளப்பிறவியில் திரும்புவானல்லன், திரும்புவானல்லன்”

ஸ க²ல்வேவம்' வர்தயன்யாவதா³யுஷம் ப³ரஹ்மலோகமபி⁴ஸம்பத்³யதே

ந ச புனராவர்த்தே ந ச புனராவர்த்தே ||

ஸ வஹ்வெவம் வத்யந்ராவதாயுஷம் ஸ்ரஹ்ரொகுகுஜலிஸுஜ்ஜுதெ ந லுநராவததுதெ
ந லுநராவததுதெ ||

स खल्वेवं वर्तयन्त्यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यते न च पुनरावर्तते न च पुनरावर्तते ||

என்று சாந்தோக்ங்க்யோபநிடதம் கூற, இம் மந்திரப் பொருளை வேத வியாசர் “(அவர்க்கு) மீள மீட்சியில்லை, மீள மீட்சியில்லை”

அனாவ்ருத்தி: ஸப்³தா³த³னாவ்ருத்தி: ஸப்³தா³த் ||

சுநாவூதி: ஸஸூாசுநாவூதி: ஸஸூாசு ||

अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ||

என்று சுத்திரித்தார். திருச்சிற்றம்பலத்தைப் பாப்பிரமசிவபிரானாரது சிருட்டி, திதி, சங்கார, திரோபவ, அநுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்திய அதிகாரஸ்தானமாக வேதாந்த சுத்திரத் தொடக்கத்தில் உரைத்து, அத்திருச்சிற்றம்பல தகரோபாசனையையே சுத்திரங்கடோறும் ஆங்காங்கு எடுத்துக்கூறி, அத்திருச்சிற்றம்பல பரபத சோமலோகத் தையே பிறவியிற் செலுத்தாத முத்திஸ்தானம் என்று வியாசரும் கைவபாஷ்யகாரரும் விதந்தெடுத்தோதினர்.

கொற்றவன்குடியார் அத்திருச்சிற்றம்பலத்திலே தங்கருத்தெலா நிறீஇ,

கன்றம ரன்பா லான்பால் கவர்தருங் கால மேனும்

வென்றகொ ளம்பு வீழும் வேலையா டினும் மைப்பீற்

சென்றறு மமைய மேனூந் தருவடி தெளிய நோக்க

நின்றவர் காண நின்றார் நீள்பவ நீங்கனாடே என்றும்,

ஆரண வருவார் தல்லையம்பல மெய்தப் பெற்றோ

ரோருணர் வாவுரென்று மொன்றல ரொன்றா ரல்லர்

காரண ராகா ரொத்த கருத்தலர் நருத்த வன்பப்

பூரணரவர்கள் வாலும் புனனும் பொதுவாமன்றே

என்றும் சிறந்தெடுத்துரைத்தனர். அதனைப் பின்னரும் தமது சதரத்தன சங்கீரக வாயிலாக

கோ³தோ³ஹமிஷுபாதம்'வாநயனோன்மீலமாத்தரு'கம்|ஸக்ரு'த்பரபதே'யுத்தேனபுனர்⁴வமவாப்துயாத் ||

மொஷொஹிஷுவாதம்'வாநயநொநீ'வாதுகூஜ்| ஸகூதூரவபெயு'தெநவாநஹுவதவாஸூயாசு ||

गोदोहमिषुपात्वा नयनोन्मीलमातृकम्। सकृत्परपदेयुक्तेनपुनर्भवमवाप्त्यात् ||

“பசுவினின்று பால் கறந்து கலசத்தில் வீழும் அத்துணைப் போதேனும், வில்லினின்று பாணம் ஓய்ந்து வீழும் அத்துணைப் போதேனும், இமைகொட்டு மளவேனும், ஓர்முறை பரமாகாய பரபதத்தை நோக்குவானாயின்,

○ “ஸ க²ல்வேவம்..” (சாந்தோக்கிய உபநிடதம் - 8.16.1)

○ “அனாவ்ருத்தி....” (வியாசர் - பிரம்ம சுத்திரம் - 4.4.22)

○ “கற்ற..”, “ஆரண..” (உமாபதிச் சிவாச்சாரியார் - கோயிற் புராணம் - இரணியவன்மச் சருக்கம் - பா - 73,74)

○ உமாபதி சீவாச்சாரியார், வடமொழியில் சதரத்தன சங்கீரகம் எனும் நூலை அருளியுள்ளார்.

இது 100 பாடல்களைக் கொண்டது.

அவன் பின்னர் பிறவியை அடைவானல்லன்” என நிச்சுவாசகாரிகாப் பிரமாணங் காட்டி உதகரிப்பு சுவதருமோத்தரம்,

அதற்கு மேல் உமையாள் புரமற்புத
அதற்கு மேல் சுவலோகமென்றாய்கவே
அதற்குமும் வளம் வாக்கனடங்க்டா
அதற்குப் பக்கவர் மீள்பவரல்லரே

என்று கூறிற்று. உத்தரவேதமுடையாரும்

“கற்றிண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்பருவர் – மற்றிண்டு வாரா நெறி” என்றார்.

“மகாதயாளுவும், மகாகாருண்ணியமும், திவ்யஞானமும், சான்றாண்மையும், கண்ணோட்டமும், நீடிய அன்பும், பொறையுமுடைய ஸ்ரீ சிவாக்கிரயோகீந்திர சுவாமிகள்” என்று ஒரிடத்துக் கூறிவிட்டு, அடுத்துப் பிறிதோரிடத்துச் சிவாக்கிரயோகிகள் என்றாவது, யோகிகள் என்றாவது, ஞானயோகிகள் என்றாவது ஒவ்வோரிடத்துச் சிற்சில விசேஷணம் புணர்த்தியும், புணர்த்தாதும் வாளா பெயர் மாத்திரையே வரைந்துவிடிலும், அவர்களுக்கு உரைத்த விசேஷணங்கள் இல்லை என்று ஒரகாலும் கொள்ளப்படாதவாறு போல, பரசுருதி உபநிடதங்கள் சர்வஞ்ஞதையுடைய பிரமம் (பிரம்மணா விபச்சிதா) என்றும், “சச்சிதானந்தம் பிரம்ம” என்றும், “சர்வஞ்ஞம் சர்வவித்துமாயுள்ளார்” என்றும் வரைந்துவிட்டு, அடுத்துப் பிறிதோரிடத்துப் பரமான்மாவைச் சுட்டி பிரமம், ஆன்மா என விசேஷணம் புணர்த்தாது கூறின், அந்தப்பிரமமும் ஆன்மாவும் சகுணப் பிரமமும் சகுணான்மாவுமாமேயன்றி நிர்க்குணப்பிரமமும் நிர்க்குணான்மாவும் என்று கோடற்கு யாதும் பிரமாணம் இன்று.

“சர்வவியாபியும், நிர்க்குணமுமுடைய ஏகம்” என்று மந்திரோபநிடதம் கூறுங்கால், அந்த “நிர்க்குணம்” என்னும்பதம் குணமில்லாதது எனப்பொருள்படுத்தப்படின, அது சர்வவியாபகர் என்றற்றொடக்கத்தனவாகப் பிரமத்துக்குக் கூறிய குணங்களுளையெல்லாம் மறுத்ததாகவன்றோ பெறப்படும். ஆகலின், நிர்க்குணம் என்றதற்குச் சீவற்குரிய சாத்துவிகராசச தாமச குணங்கள் யாதும்பொருள் என்றோ பொருள்கோடற்பாற்று. ஈசகேனாதி அதர்வசிகை இறுதியாம் பரசுருதி சிதம்பரோபநிடதங்களிற் கூறப்படும் சாண்டிலிய வித்தை, மண்டலவித்தை, சத்வித்தை முதலிய அனைத்தினும் தகரோபாசனா வித்தையையே அவ்வுபநிடதங்கள் ஒத்த கருத்தோடு யாண்டும் மிகுதிபற்றி விதந்து சுருக்கியும் விரித்தும் விளக்குவனவாம் என்க. சர்வசார முதலிய அபரசுருதிகளிற் கூறப்பட்ட நிர்க்குணப்பிரமோபாசனாவிஷயம் அப்பரசுருதி உபநிடதங்களில் யாண்டும் கூறப்படாமையாலும்,

முதலாவது ப்ரீசன உபநிடதத்துப் பத்தாம் மந்திரத்தினும்,

முதலாவது முண்டக உபநிடதத்து இரண்டாம் கண்டத்துப் பதினொராம் மந்திரத்தினும்,

சாந்தோக்ய உபநிடதத்து

நான்காம் பிரபாகத்துப் பதினைந்தாம் கண்டத்து ஆறாம் மந்திரத்தினும்,

எட்டாம் பிரபாகத்து ஆறாம் கண்டத்து ஐந்தாம் மந்திரத்தினும்,

தைத்திரீயத்துச் சிக்ஷா வல்லி ஆறாம் அனுவாகத்தினும்,

ப்ருகதாரணிய உபநிடதத்து

○ “அதற்கு மேல்...” (மறைஞான சம்பந்தர் – சிவதருமோத்தரம் – பன்னிரண்டாவது கோபுரவியல் – பாடல் 196)

○ “கற்றிண்டு மெய்ப்பொருள்...” (திருவள்ளுவர் – திருக்குறள் – மெய்யுணர்நல் – குறள் – 356)

ஆறாம் அத்தியாயத்து நான்காம் பிராம்மணத்து எட்டாம் ஒன்பதாம் மந்திரங்களிலும்,
ஏழாம் அத்தியாயத்துப் பத்தாம் பிராம்மணத்திலும்

பிரமலோகமே (சோமலோகமே) பேசப்படுவதன்றி, நிர்க்குணோபாசகர்கள் தங்களுக்கு எய்தியதாகக் கூறும் போக்கு மீட்சியில்லா முத்தி அவ்வுபநிடதங்களில் யாண்டும் கூறப்படாமையானும் ஞானயோகமுத்தர்க்கு ஞானயோகஸ்தான திருச்சிற்றம்பலமே முடிந்த எல்லை முத்திஸ்தானமாகத் தூணாநிகனாயத்தினால் நிறுத்தப்பட்டது.

பிருகதாரணியத்து ஐந்தாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் பிராம்மணத்துப் பதினொராம் மந்திரத்தில்,

அத்ரைவ ஸமவனீயந்தே ஸ உச்ச³வயத்யாத்⁴மாயதி ஆத்⁴மாதோ ம்ரு¹த: ஸேதே ||

சுதெவ ஸமவநீயந்தே ஸ உச்ச³வயத்யாயதி ஆயாதொ ஆத: ஸேதே ||

अत्रैव समवनीयन्ते स उच्चैयत्याध्यायति आध्यातो मृतः शेते ||

“பிராணைகள் அவனிடத்து ஒருங்குகின்றன; அவன் வீங்கி உப்பிச் செத்துக்கிடக்கின்றான்” என ஆர்த்தபார்க்கு யாஞ்ஞவற்கியர் கூறினராகக் காணப்படுகின்ற வாக்கியம் அவித்வத் விஷயம் பற்றியது. பிருகதாரணியத்து ஆறாம் அத்தியாயத்து நான்காம் பிராம்மணத்து ஆறாம் மந்திரம்

ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி || ந தஸ்ய ப்ராணா உத்ரா²நி || न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ||

“அவனை விட்டுப் பிராணைகள் பிரிவதில்லை” என்று கூறிய விடத்துப் போந்த “தஸ்ய” என்னும் ஆறாம் வேற்றுமைச் சர்வ நாம சப்தம்

ந தஸ்ய ப்ராணா உத்க்ராமந்தி || ந தஸ்ய ப்ராணா உத்ரா²நி || न तस्मा प्राणा उत्क्रामन्ति ||

“அவனினின்றி பிராணைகள் உற்கிரமிப்பதில்லை” என்று மத்தியந்தினசாகை கூறியவிடத்துக் காணப்படும் “தஸ்யமாத்” என்னும் சர்வநாம சப்தம் பஞ்சமி வேற்றுமை முடிவுற்று அப்பொருள் கோடல்வேண்டும் என வெளிப்படையாக விளக்குதலானும், பிருகதாரணியத்து அவ்வாறாம் அத்தியாயத்து நான்காம் பிராம்மணத்து எட்டாம் ஒன்பதாம் மந்திரங்களில் பிராணைகள் தன் உயிரினின்றி பிரியப்பெறாதவனாகக் கூறப்பட்டோனுக்குச் சுவர்க்கலோக (பிரமலோக)ப் பிராப்தியும் ஒளிமார்க்கமும் கூறப்படுதலானும், “பிரம்மமவசந் பிரம்மாயேதி” (சோகம் பாவனையினால்) “பிரம்மாகி, பிரமத்தைப் போயடைகின்றான்” எனத்தேகத்தை விட்டு உயிர் மேலே போகும் போக்கு உணரப்படுதலானும், நிர்க்குணோ பாசகர்களுக்குப் போக்குமீட்சியில்லா முத்திபரசுருதிச் சிதம்ப ரோபநிடதங்களிலேனும், ஞானயோகக் காட்சியர் பொருட்டு அவ்வுபநிடதங்களை உற்று நோக்கி வியாசர் இயற்றிய வேதாந்த சூத்திரத்திலேனும் கூறப்படாமையானும், பிரமலோகம் எனப்படும் சோமலோகமே முத்தர்களுக்கு முக்கியமுத்திஸ்தானமாய் வாய்ந்தது.

மலர்மசை டேவகனான் மாணாடி சேர்ந்தார்

நீலம்சை நீடுவாழ் வார்

என உத்தரவேதமுடையார் அருளிய திருக்குறளிற் கண்ட “மலர்மசையேகினான்” என்னும் பாகத்தினால், பிருகதாரணிய, சாந்தோக்கிய, தைத்திரீய, மகாநாராயண, கடவல்லி, சுவேதாசுவதர முதலிய உபநிடதங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படும் தகரபுண்டரீகத்துத் தகராகாயத்துப் பிரமத்தினியல்பும், “மாணாடி சேர்ந்தார்” என்னும் இரண்டாவது பாகத்தினால் இடைபீடில்லாச்சோகம் பாவனாத்தியான வாயிலாகத் தகராசாச பரப்பிரம சிவோபாசகனையும், “நிலமிசை நீடு வாழ்வார்” என்றமையால் ஞானயோகிகள் மீளப் பிறவியிற் செல்லாது

○ பிருகதாரணிய மந்திரத்தில் காணப்பெறும் “தஸ்ய” என்பதை “தஸ்யமாத்” என்று பெறல் வேண்டும் என்பதை வடமொழி இலக்கணம் கொண்டு ஐயர் விளக்குகிறார்.

நெடுங்காலம் அளவிறந்த திவ்விய போகம் புசித்தற்குத் திவ்யஸ்தானமாய்வாய்ந்த பிரமலோகம் எனப்படும் சோமலோகப்பிராப்தியும் கூறப்பட்டன. ஈண்டு “ஏகினான்” என்பது **ஆத்பகவன்** மேற்று. சாந்தோக்கிய சுருதியானும், அதன் உப்பிருங்கணத்திலும் **ஆத்** என்றது உமையம்மையார் மேலும், மந்திரோபநிடதத்தினாலும், அதன் உப்பிருங்கணத்தினாலும் **பகவன்** என்றது சிவபிரான் மேலும் சேறலால், மகாநாராயணத்திலும், கைவல்லியோப நிடதத்திலும் கூறப்பட்டவாறு “ஆதிபகவன்” என்பது உமாபதி, அம்பிகாபதி, உமாசகாயர் எனப் பொருள்தந்து நின்றவாறு தெளியப்படும்.

ஆதலின், **திருச்சிற்றம்பலத்தே** பிரமாண்டத்திலும் பிரமபுரமாகிய சரீரத்திலும் உபாசிக்கற்பாலதொன்றாமென வேதாகம புராண திராவிட சுருதி முதலியவைகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட **சுவரம்பொருள்** என்பது பெரியோர் அநுஷ்டானத்தில் எக்காலமும் எவ்விடத்தும் காணப்படுகின்றதென்பது வெளிப்படையாயிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்

○ ○ ○

காசிவாசி செந்திநாதையர் திருவருவச்சிலை - குப்பிழான்.

உ
ஓம்
திருச்சிற்றம்பலம்
கடவுள்

தென்மொழியிற் **கடவுள்** என்னும் தொழிற்பெயர்ப் பகுபதத்தின் முதற்கண் நின்ற **கட** என்னும் பகுதிக்கும், வடமொழியில் **பீரமம்** என்னும் பதத்தின் முதற்கண் நின்ற **பீருக** என்னும் பகுதிக்கும் **ஓங்கியருத்தல்** எனப் பொருளுண்மையில் அவ்விரு மொழிகளும் ஒரு பொருண்மேலன.

வியாசர் அருளிய வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு மூலமாய் நின்ற ஈச, கேன, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்டூக்கிய, ஐதரேய, தைத்திரீய, சாந்தோக்கிய, பிருகதாரணிய, கௌஷீதகிப் பிராம்மண, மகாநாராயண, சுவேதாசுவதர, ஜாபால, கைவல்லிய, மைத்திராயண, சிவசங்கற்ப, அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை என்னும் முக்கிய உபநிடதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பிரமம், **ஏகவாதிகள்** கொண்ட குணரகிதப் பிரம்மாகாததாய், (சீவான்ம பரமான் மாக்கள் என்னும் இரண்டையும் பெத்த முத்தி தசைகளில் நித்தியமென வாதிக்கும்) உபயவாதிகளாகிய வைதிக சித்தாந்திகள் கொண்ட அருட்சிற்சத்திக் குணங்களையுடைய சகுணப்பிரமமென்பாராய்த் தெய்வப்புலமைத் **தருவள்ளுவநாயனார்** “அகரமுதல” என்னும் முதற்றிருக்குறளிலே அப்பிரமத்தைப் **பகவன்** என்னும் பதத்தினால் விதந்து கூறினார். கூறவே, பகவன் என்றது ஞானம், திரு, வைராக்கியம், புகழ், வீரியம், ஐசவரியம் என்னும் அறு குணங்களும் பிரமத்துக்குளவாம் என்பதை,

ஐஸ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஸஸ: ஸ்ரீய: |
ஜ்ஞானவைவராக்³ய யோஸ்சைவ ஷண்ணாம்¹ ப⁴க³ இதீரணா ||
ऐश्वर्यस्य समग्रस्य वीर्यस्य यशसः श्रियः | ज्ञानवैराग्य योश्चैव षण्णां भग इतीरणा ||
வெணாயுஸ்ய ஸஜமுஸ்ய வீயுஸ்ய யஸஸ: ஸ்ரீய: |
ஜாநவெராமு யொஸெஸுவ ஷண்ணா^௦ ஹ உதீரணா ||

என்னும் ஸ்மிருதிச் சுலோக வாயிலாகத் தெரிகின்றது.

சுதர்சனாசாரியர் எனப்படும் **அரதத்தாசாரியர்** ஞானமுதலிய அறு குணங்களுள்,

- **பீருஹ :**
பி³ரு'ஹ, வி³ஹ, வி³ஹ
- **ஏகவாதிகள்** என்பது **ஆதர்சங்கரர்** வலியுறுத்திய **அத்வைத** (ஏகான்மாவாதிகள்) கொள்கையைப் பின்பற்றுபவர்களைக் குறிக்கின்றது. பிரமம் - கடவுள் என்பதற்கு அத்வைதிகள் குறிப்பிடும் பொருளானது **வைதக சித்தாந்திகள்** பொருளினின்று வேறுபட்டதென்பதை இக்கட்டுரை உட்பட பல கட்டுரைகளில் செந்திநாதையர் வலியுறுத்தியுள்ளார்.
- “ஐஸ்வர்யஸ்ய...” (விஷ்ணு புராணம் - 6.5.74)
- **அரதத்தாசாரியர்** என்பவர், **சுதர்சனாசாரியர்** எனும் முற்பெயருடையவர். இவருடைய வடமொழியிலமைந்த **சுருதசூக்தமாலை** மிகவும் புகழ்பெற்ற நூலாகும். இதற்கு **சுதர்வேத தாற்பர்ய சங்க்ரகம்** என்ற தமிழ்ப்பெயரும் வழங்கப்பெறுகின்றது. இந்நூலானது நான்கு வேதங்களானும் முழுமுதற் கடவுள் என அறுதியிடப்பட்டவர் சிவபெருமானே என்பதை ஆசேஷப சமாதானங்களால் விளக்குகின்றது. இந்நூலினை **உமாபத் சுவாச்சாரியார்** உட்பட **சுவஞான முனிவரும்** தமது நூல்களில் மேற்கோள்கள் காட்டியுள்ளனர். இக்கட்டுரையிலே கடவுளுக்கான குணங்களை விளக்க செந்திநாதையர் அரதத்தாசாரியரை துணைகொள்கின்றார்.

[I] ஞானம் என்னும் குணம் பிரமத்துக்கு உளதாதற்கு முதலாவது முண்டகத்து முதலாம் கண்டத்து ஒன்பதாம் மந்திரத்திலும், நான்காவது மூர்த்தத்துப் பத்தாம் மந்திரத்திலும், மாண்டூக்கிய உபநிஷதத்து ஆறாம் மந்திரத்திலும் காணப்படும் முற்றறிவை உணர்த்தும் சர்வஞ்ஞர் என்னும் பதச்சுருதியே பிரமாணம் என்றும்,

[II] ஸ்ரீ எனப்படும். திரு என்னும் குணம் பிரமத்துக்கு உளதாதற்கு இருக்குவேதத்து ஐந்தாம் மண்டலத்து முதலாம் அங்கத்து மூன்றாம் சூக்தத்து மூன்றாம் மந்திரமாகக் காணப்படும்,

தவஸ்ரி யேமருதோ மர்ஜ்ஞயந்தரு த்ரயத்தேஜனிமசா ருசித்ரம் ।

तवश्चि येमरुतो मर्जयन्तरु द्रयत्तेजनिमचा रुचित्रम् ।

தவஸ்ரி யெமருதோ மர்ஜ்யந்ரூ ஐயதேஜநிமசா ருசித்ரம் ।

“உருத்திரே! விசித்திரமாகிய உமது இலங்கத்தைத் தேவர்கள் (அருட்) டிருவைப் பெறும் பொருட்டு அபிஷேகாதிகளினால் அர்ச்சித்தனர்” என்னும் சுருதியே பிரமாணம் என்றும்,

[III] அப்பிரமத்துக்கு வைராக்கியம் என்னும் குணம் உளதாதற்கு ஸ்காந்தயூரணாத் உபப்பிடுங்கணங்களால் வலியுறுத்தப்படும் (ஸ்மரஹர) காமரீபு பதச்சுருதியே பிரமாணம் என்றும்,

[IV] அப்பிரமத்துக்குப் புகழ் என்னும் குணம் உளதாதற்கு,

அத⁴வாஸேஷ கல்யாண கு³ணைக க⁴னம்³ரம்³ஸ்வர: ।

श्रीव इत्युच्यतेஸத³பி⁴ஸ்ஸிவதத்வார்த்த⁴வேதி³பி⁴ம் ॥

अधवाशेष कल्याण गुणैक घनंस्वर: । शिव इत्युच्यतेसद्भिश्चिवतत्वात्ध्वेदिभिं ॥

சுயவாஸேஷ கூலாண மூணெக வநம்ஸுர: ।

श्रीव इत्युच्यतेஸஸிவதத்வாது வெலிலி ॥

“அனந்த கல்யாண குணகணராதலின் சிவதத்துவஞானிகளாற் சிவன் என்று கூறப்படுகின்றார்” என்னும் உபப்பிடுங்கணத்தினால் சிவ பதச்சுருதியே பிரமாணம் என்றும்,

[V] அப்பிரமத்துக்கு வீரியம் என்னும் குணம் உளதாதற்கு,

ந தத்ஸமஸ்சா ப்யதி⁴கஸ்சத்³ருஸ்யதே ।

न तत्समश्चा प्यधिकश्चरयते ।

ந தத்ஸஸா வுயிகஸுஜஸுதெ ।

உக்கிரமாகிய பலத்தினால் இவர்க்கு “ஒப்பானவரும் மிக்கானவரும் இல்லை” எனவும்,

○ சர்வஞ்ஞர் :

ஸர்வஜ்ஞ: , ஸஸவ்ஜ்ஞ: , சர்வஜ் :

○ ஞானம் என்பது சர்வஞ்ஞர் என்பதைக் குறிப்பதாக முண்டக, மூர்த்த, மாண்டூக்கிய உபநிஷதங்களை செந்திநாதையர் பிரமாணம் காட்டுகின்றார். அவற்றிலே முண்டக உபநிஷதத்து மந்திரம் (1.1.9) இங்கு தரப்பெற்றுள்ளது.

ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்³யஸ்ய ஜ்ஞானமயம்³ தப: ।

தஸ்மாதே³தத்³பிரஹ்ம நாம ரூபமன்னம்³ ச ஜாயதே ॥

य: सर्वज्ञ: सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तप: । तस्मादेतद्ब्रह्म नाम रूपमन्नं च जायते ॥

ய: ஸவ்ஜ்ஞ: ஸவ்விஜ்ஞஸு ஜ்ஞானமயம் தப: । தஸ்மாதே³தத்³பிரஹ்ம நாம ரூபமன்னம்³ ச ஜாயதே ॥

○ சிவபெருமானுக்கு காமரீபு எனும் நாமமுண்டு. காமனைத் தகனம் செய்தவர் என்று பொருள். ரீபு என்பது தகனம் எனும் பொருள் கொள்ளும். வைராக்கியம் பெற காமத்தைத் தகனம் செய்தல் அவசியமாகும்.

ஸனெநஸெவ பூயிவீதிஷதி ।

[VI] அப்பிரமத்துக்கும் தர்மைசுவரியம் என்னும் குணம் உளதாதற்கு மகாநாராயண முதலிய உபநிடதங் களிற் கூறப்படும் ஈசுர பதச்சுருதியே பிரமாணம் என்றும் ஒர்ந்து,

தெளவ வவகுநாட விரமெனவத: பாராநா

27

முறையானே உணர்த்துதற்கு நான்காவது குறளில் **வேண்ருதல் வேண்டாமையிலான்** என்றும், ஆறாம் திருக்குறளில் **பொருவாய்வைந் தவீத்தான்** என்றும் நம்பெருநாவலனார் அருளினார்.

04 - சமஸ்த கல்யாண குணங்களினாலோங்கிப் பெரிய மெய்ப்புகழ் படைத்தமையினாலன்றோ அப்பரப்பிரம பகவானுக்குச் **ஈவ** என்றும் திருநாமம் போந்தது எனவும், அச்சிவசப்தத்தை எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் உச்சாரணஞ் செய்தல்வேண்டும் என்றும், அங்ஙனம் செய்தலால் உலகிற் பயின்ற பாவமனைத்தையும் தகிப்பது சிவ என்றும் திருநாமம் என்பாராய், அச்சிவசப்தத்தைப் **பொருள் சேர் புகழ்** என்றமையினார் சூசிப்பித்தும், அதனை உச்சாரணஞ் செய்வாரைப் **புரிந்தார்** என்றும் ஐந்தாவது திருக்குறளில் உபதேசித்தார்.

05 - **வீரிய பலத்தினால்** தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இலாதவர் அப்பரப்பிரம பகவானார் என்பதை உணர்த்துதற்கு நாயனார் **தனக்குவமையல்லாதான்** என்று ஏழாவது திருக்குறளில் அமைத்தருளினார்.

06 - தருமைசுவரிய ஒளதாரிய மகராலயர் அப்பரப்பிரம பகவானார் என்பதை உணர்த்துதற்குத் திருவள்ளுவ தேவர் **அருவாமுயந்தனான்** என்று எட்டாவது திருக்குறளில் வாழ்த்தினார்:-

அங்ஙனம் ஸ்மிருதியிற் கண்டவாறு பரப்பிரமபகவானுக்கு அவ்வறு குணங்கள் உளவாமுறையை மேலே உரைத்த குறள்களோடும் பிரயோகித்தமையோடமையாது, சாமவேதத்தைச் சார்ந்த சாந்தோக்கிய உபநிடதத்து எட்டாவது பிரபாடகத்து ஐந்தாம் மந்திரத்திலும், சர்வஞானோத்தரத்திலும் முறையே காணப்படும் **அபகத பாப்மா** முதலிய எண்குணங்களையேனும், சர்வஞ்ஞதை முதலிய எண்குணங்களையேனும் சூசிப்பிக்குமாறு ஒன்பதாம் குறளில் **எண் குணத்தான்** என்றும், இவ்வியல்பையுடைய பரப் பிரமபகவானாகிய கடவுளை அடைக்கலமெனச் சார்ந்தவரே பிறவிசாகரத்தைக் கடக்க வல்லுநராவார் என்பதை விளக்குவாராய்ப் பத்தாம் திருக்குறளில் திருவள்ளுவதேவர் **ய்றவிப் பெருங்கடனீந்தவார்** என்றும் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

○ ○ ○

○ செந்திநாதையர் **சாந்தோக்கிய** உபநிஷதத்திலே எடுத்துக்காட்டும் **அபகத பாப்மா** முதலிய எண்குணங்களைக் கூறும் மந்திரம் (8.1.5) இங்கு தரப்பெற்றுள்ளது.

ஸ ப்ருயாத்நாஸ்ய ஜரையதஜ்ஜீர்யதி ந வதே⁴னாஸ்ய ஹன்யத
ஏதத்ஸத்யம்¹ ப்ரஹ்மபுரமஸ்மிகாமா: ஸமாஹிதா: ஏஷ
ஆத்மாபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ரு²த்யுர்விஸோகோ
விஜிக⁴த்ஸோ(அ)பிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்போ யதா² ஹ்யேவேஹ
ப்ரஜா அன்வாவிஸந்தி யதா²னுஸாஸனம் யம்¹ யமந்தமபி⁴காமா
ப⁴வந்தி யம்¹ ஜனபத³ம்¹ யம்¹ கேஷத்ரபா⁴க³ம்¹ தம்¹ தமேவோபஜீவந்தி ||

स ब्रूयानास्य जरयैतर्जीर्यति न वधेनास्य हन्यत एतत्सत्यं ब्रह्मपुरमस्मिकामा: समाहिता: एष
आत्मापहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सोऽपिपास: सत्यकाम: सत्यसंकल्पो यथा ह्येवेह
प्रजा अन्वाविशन्ति यथानुशासनम् यं यमन्तमभिकामा भवन्ति यं जनपदं यं क्षेत्रभागं तं तमेवोपजीवन्ति ||
ஸ ப்ருயாத்நாஸ்ய ஜரையதஜ்ஜீர்யதி ந வதே⁴னாஸ்ய ஹன்யத
ஏதத்ஸத்யம்¹ ப்ரஹ்மபுரமஸ்மிகாமா: ஸமாஹிதா: ஏஷ
ஆத்மாபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ரு²த்யுர்விஸோகோ
விஜிக⁴த்ஸோ(அ)பிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்போ யதா² ஹ்யேவேஹ
ப்ரஜா அன்வாவிஸந்தி யதா²னுஸாஸனம் யம்¹ யமந்தமபி⁴காமா
ப⁴வந்தி யம்¹ ஜனபத³ம்¹ யம்¹ கேஷத்ரபா⁴க³ம்¹ தம்¹ தமேவோபஜீவந்தி ||

○ ○ ○

உ

ஓம்

திருச்சிற்றம்மணம்

உள்ளது

உலகத்தில் நிகழும் உள்ளது என்னும் மொழியின் உண்மையை ஈண்டு ஆராய்குவம்.

“உண்மை” என்னும் பகுதியும், “து” என்னும் ஒன்றன்பால் விசுவதியும், அவற்றுக்கிடையே அகரச்சாரியையும் பெற்று, பகுதி ஈற்று “மை” விசுவதி கெட்டு “ண”கரம் “ள”கரமாய் இரட்டிக்க, இரட்டித்த மெய்யின்மேல் சாரியை அகர உயிர் ஏற, **உள்ளது** என்னும் குணப் பெயர்ப் பகுபதம் முடிந்தது.

இந்த உள்ளது என்னும் மொழிக்கு வடமொழிப் பரியாயம் **சத்து (ஸத்)** என்பது,

“அஸ்” என்னும் பகுதியும்

“சதிரு” என்னும் விசுவதியுங் கொண்டு,

(1.3.8) என்னும் பாணீனீ சுத்திரத்தால் விசுவதியின் “ச”காரமும்,

(1. 3. 2) என்னும் சுத்திரத்தினால் “ரு” (வடமொழி) காரமும் இத்தாகி,

(1.3.9) என்னும் சுத்திரத்தினால் அவை உலோபமாகி,

விசுவதி “அத்” என நிற்க,

(6.4.111) என்னும் சுத்திரத்தினாற் பகுதி முதல் “அ”காரம் உலோபமாக

இந்தச் சத்து (சத்) என்னும் பதம் முடிந்தது.

ஸதே³வஸோளெமயேத³மக்³ரு³ ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம் ।

ததை³க்ஷதப³ஹுஸ்யாம்³ ப்ரஜாயேய ॥

सदेवसौम्येदमग् आसीदेकमेवाद्वितीयम् । तदैक्षतबहुस्यां प्रजायेय ॥

ஸதெவஸௌளெஜெம³ஹு³க்ஷதப³ஹுஸ்யாம்³ ப்ரஜாயேய ॥

“ஸௌமிய! இரண்டாவதற்றதாய் ஏகமாகிய சத்தே முதற்கண் இருந்தது, அது (சத்து) அநேகமாவேனாக நிறைந்தது” எனச் சாந்தோக்³க்யம் உரைக்கும் சத்து சாங்கியர் கூறும் பிரதானமோ எவின் அன்று, அந்தச்

○ சத்ரு :

ஸத்ரு', ஸதரு:, ஶத்ரு

○ “ரு”காரமும் இத்தாக் :

ரு', ங, று

○ செந்திநாதையரினால் காட்டப்பெற்றுள்ள சாந்தோக்³க்ய உபநிஷத மந்திரம் சற்று பாட பேதத்துடன் தற்காலப் பதிப்புகளில் காணப்பெறுகின்றது.

ஸதே³வ ஸோமயேத³மக்³ரு³ ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம் ।

தத்³தை³க்³ ஆஹுரஸதே³வேத³மக்³ரு³ ஆஸீதே³கமேவாத்³விதீயம்³ தஸ்மாத்³ஸத: ஸஜ்ஜாயத ॥

सदेव सोम्येदमग् आसीदेकमेवाद्वितीयम् । तदैक्ष आहुरसदेवेदमग् आसीदेकमेवाद्वितीयं तस्मादसतः सजायत ॥

ஸதெவ ஸௌஜெம³ஹு³க்ஷதப³ஹுஸ்யாம்³ ப்ரஜாயேய ॥

ஸதெவஸௌஜெம³ஹு³க்ஷதப³ஹுஸ்யாம்³ ப்ரஜாயேய ॥

(சாந்தோக்³க்ய உபநிஷதம் - 6.2.1)

சத்து அநேகமாய் ஆவேன் என நினைந்த நினைவு சடமாகிய பிரதானத்துக்கேலாதாமாகலின். அங்ஙனமாயின், அச்சாந்தோக்கியத்தில் “அக்கினி நினைந்தது”, “அப்பு நினைந்தது” எனக் கவுணமாய்ச் சடப்பொருள்களுக்கும் அந்நினைவு கூடுமெனக் கேட்கப்படுதலின், பிரதானமும் நினைந்ததெனக் கவுணமாய்க் கோடலாமோ எனின் அன்று, அந்தச் சாந்தோக்கியம் உபக்கிரமத்தில் “அந்தச் சத்து முதற்கண் இருந்தது” என்று கூறி, உபசங் காரத்தில்,

ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ।

स आत्मा तत्त्वमसि ।

ஸ சூத்மா தத்வமஸி ।

“அந்தச் (சத்து) ஆன்மா, அது நீயாகின்றாய்” என்று கூறலான், அந்தச் சேதனமாகிய “சத்” எனப்படும் ஆன்மா அந்தச் சடமாகிய தேயு அப்புக்களுள்ளே நின்று உஹ்ருதல் காரணமாக, அவை அங்ஙனம் நினைந்தன என்று கூறப்படினும் அந்நினைவு சத்தாகிய ஆன்மாவுக்கன்றிச் சடமாகிய தேயு அப்புக்களுக்குக் கவுணமாயேனும் செல்லாதவாறுபோல, சடமாகிய பிரதானத்துக்கும் அது செல்லாதாமாதலின் என்க. ஆகலின், அந்தச் சத்து ஆன்மாவன்றிப் பிரதானம் அன்று.

ஆத்மைவேதம்க்ர ஆஸீத் ।

आत्मैवेदमय आसीत् ।

சூதெவெதமய சூவீசு ।

“ஆன்மாவே முதற்கண் இதுவாய் இருந்தது” எனப் பிருகதாரணியமும்,

ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத் । ஸம்'ரங்கு த லோகாந்து ஸ்ரு'ஜா இதி ॥

आत्मा वा इदमेक एवाय आसीत् । संरक्ष त लोकान्तु सृजा इति ॥

சூத்மா வா ஐதெக ஷவாபு சூவீசு । ஸம்'ரங்கு த லோகாந் ஸுஜா ஐதி ॥

“முதற்கண்ணே ஏகமேயாய் ஆன்மா இ.தெல்லாமாய் இருந்தது. நான் உலகங்களைச் சிருஷ்டிப்பேனா? என நினைந்தது” என ஐதரேயமும் அங்ஙனம் ஆன்மாவைச் சத்தின் பாற்படக்கூறின.

சத்துப் பிரதானமாகாதொழியின், அதனை ஆன்மா எனச் சாந்தோக்கியமும், பிருகதாரணியமும், ஐதரேயமும் கூறுதலான், அந்தச் சத்தைச் சீவான்மா எனக் கோடலாம் எனின் அன்று,

ப்ரஹ்ம வா இதமக்ர ஆஸீதேகமேவ ।

ब्रह्म वा इदमय आसीदेकमेव ।

ப்ரஹ்ம வா ஐதமய சூவீதெகமேவ ।

“முதற்கண்ணே ஒன்றேயாய் பிரமம் இதுவாய் இருந்தது” என்று பிருகதாரணியம் கூறலான். அந்தச் சத்து சீவான்மா அன்று, பிரமமேயாம். அன்னம் பிரமம், மனம் பிரமம், பிராணன் பிரமம், விஞ்ஞானம் பிரமம், என்று சுருதி கூறலான், அந்தச் சத்தாகிய பிரமம் அன்னம், மனம், பிராணன், விஞ்ஞானம் என்பவற்றுள் ஒன்றைக் கூறியதாம் எனின் அன்று,

○ “ஸ ஆத்மா....” (சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் - 6.9.4)

○ “ஆத்தைவேத மக்ர...” (பிருகதாரணிய உபநிஷதம் - 1.4.1)

○ செந்திநாதையரினால் காட்டப்பெற்றுள்ள ஐதரேய உபநிஷத மந்திரம் சற்று பாட பேதத்துடன் தற்காலப் பதிப்புகளில் காணப்பெறுகின்றது.

ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீன்னான்யத்த்கிருசன மிஷத் ।

ஸ ஈசுத லோகாந் ஸ்ரு'ஜா இதி ॥

आत्मा वा इदमेक एवाय आसीन्नान्यत्किञ्चन मिषत् । स ईक्षत लोकान्तु सृजा इति ॥

சூத்மா வா ஐதெக ஷவாபு சூவீநாநுதிசுந லிஷசு ।

ஸ ஈசுத லோகாந் ஸுஜா ஐதி ॥

○ “ப்ரஹ்ம வா...”

(ஐதரேய உபநிஷதம் - 1.1)

(பிருகதாரணிய உபநிஷதம் - 1.4.1)

ஸேயம்' தேவதைகூத ।

स्यं देवतैस्त ।

ஸேயம் ஜெவதெகூத ।

“அந்தச் (சத்தாகிய) தேவதை நினைந்தது” எனச் சாந்தோக்கியம் கூறுதலான் அது அன்னம், மனம், பிராணன், விஞ்ஞானம் என்பவற்றுள் ஒன்றன் பாலதேனும் செல்லாது,

ஆதித்யோ ப்ரஹ்ம ।

நகி இங்ரத்வது³தக்³ரம்' ।

ஹிரண்யக³ர்ப⁴ஸ்ஸ மவர்த்ததாகே³ரு' ।

आदित्यो ब्रह्म ।

नकि इङ्गत्वदुत्तरं ।

हिरण्यगर्भस्स मवर्तताग् ।

சூழிதெதா ஸ்ரஹ் ।

நகி ஐஐது³தூ³ரம் ।

ஹிரணுமஹு³ஸு உவது³தாமு ।

“ஆதித்தியன் பிரமம்”, “இந்திரனே உன்னில் உயர்ந்தோன் இல்லை”, “இரணியகருப்பன் முதற்கண் இருந்தான்” என்று தொடக்கத்த சுருதிகள் ஆதித்தியன், இந்திரன், இரணியகருப்பன் முதலிய தேவதைகளைப் பிரமமாக நிறுத்திக் கூறுதலான். இவர்களுள் ஒருவர் தேவதையாக, அவரே சத்தெனப்பட்டாரெனின் அன்று, உருத்திரரே சத்தாவர்,

ப்ரருஷோவைரு த்³ரஸ்ஸன்மஹோ நமோ நம: ।

प्ररुषोवैरु द्रस्सन्महो नमो नमः ।

ப்ரூஷோவெரூ ஐ³ஸுநு³ஹோ நஜொ நஜ: ।

“புருடராகிய உருத்திரர் சத்து, (இவர்) மகான், நமஸ்காரம்! நமஸ்காரம்!” என மகோபநிஷதம் கண்டோக்தியாய்க் கூறுதலான்.

யத்பூர்வோ(அ)ஸ்மாத்ஸர்வஸ்மாத்ஸர்வான்பாப்ம ந ஓளஷத் தஸ்மாத்புருஷ: ।

यत्पूर्वोऽस्मात्सर्वस्मात्सर्वान्याप्म न औषत् तस्मात्पुरुषः ।

யதூ³வோ³ஸு³மாதஸு³வா³தஸு³வா³நா³வ ந ஓளஷத் தஸு³மாதபுருஷ: ।

பூர்வ - “இவற்றுக்கெல்லாம் முன்னர், (உஷ்) பாவமனைத்தையும் தகித்தமையான் புருஷர் எனப்படுவார்” எனப் பிருகதாரணியமும், உருத்திரர் அநாதிமல முத்தராதலினாலும்,

புரிஸயம்' ।

पुरिःशयं ।

வாரிஸயம் ।

புருஷம்' ।

पुरुषं ।

வாருஷம் ।

“சீரத்திற்றான், தகர புண்டரீகத்திற்றான் கிடத்தலான் புருஷர் எனப்படுவார்” எனப் பீரூசன உபநிடதமும் கூறலான் உருத்திரர் புருஷர் எனப்படுவர் அங்ஙனம் அவர் தகரபுண்டரீகத் துளாதல் அன்பர் உபாசனார்த்தம் என்ப.

“இரணியகருப்பர் முதற்கண் இருந்தார்” என்றவிடத்துக் கூறிய இரணியகருப்பர் தம்மை ஒழித்தொழிந்த பிரபஞ்சத்தைப் படைப்பர் என்று கொண்டே அங்ஙனம் கூறப்பட்டார் எனப் பொருளியைபு செய்யப்பாற்றாகலின், அஃதெவ்வாற்றானும் உருத்திரருடைய முழுமுதற்றன்மையோடு முரணுமாறிற்று. இஃதிங்ஙனமாக.

○ “ஸேயம் தேவ...”

(சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் - 6.2.2)

○ “ஆதித்யோ...”

(சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் - 3.19.1)

○ மகோபநிஷதமானது சிலரால் அதர்வண வேதத்திலும், சிலரால் சாம வேதத்திலும் வைக்கப்பெற்றுள்ளது. சாம வேதத்தில் வைக்கப்பெற்ற மகோபநிஷதமானது, 108 உபநிஷதங்களில் 61-ஆம் இடத்தில் வைக்கப்பெற்றுள்ளது.

○ “யத் பூர்வோ...”

(பிருகதாரணிய உபநிஷதம் - 1.4.1)

○ பிரசின உபநிஷதம்

(பிரசின உபநிஷதம் - 5.5, 6.1)

புரிஸயம்' ।, புருஷம்' ।

பசுவும் (அசத்தாகிய) பாசமும் சொரூப சத்தாய் மாத்திரம் இருந்தமையான் சத்தும் அசத்தும் இலையாய் இருந்த என்றும், சர்வசாட்சியாய்த் தடைகடந்த பிரகாசத்தினராய்க் கேவலப் பொருளாய் நின்றமையின், சிவன் மாத்திரமே இருந்தார் என்றும் கூறப்பட்டது. ஆகலின், மகாசங்கார காலத்தில் நின்ற சிவனே சாந்தோக்கியத்திற் கூறப்பட்ட சத்தாம் என்க. ஈண்டுக் கூறப்பட்ட பிரஞ்ஞை சிவபிரானினின்று வேறுறாத அருட்சத்தியின் மேற்று.

புரமவாதகள் ஒருங்கு குழுமி,

“எங்கிருந்து பிறந்தேம்?

எவரால் சீவிக்கின்றோம்?

எங்கே நிலையுறுகின்றோம்?

எங்கே இலயமாகின்றோம்?

எவரால் (நன்மை தீமைகளில்) நிலையுற்றோம்?

எவரால்(துன்பத்தினீங்கி) இன்பத்தினராவோம்?”

எனச் சிருட்டி, திதி, சங்கார, திரோபவ, அநுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியத்துக்கும் காரணமாகிய பிரமத்தை, பிரம வித்தியாதிதேவதையாய் பராசத்தி அம்பிகையாருடைய பிரசாதத்தினால் நிர்ணயஞ் செய்தல்வேண்டும் என்று துணிந்து தியானிக்குங்கால்,

தே த்யானயோகா³னு³க³தா அபர்யன் தே³வாத்மஸக்திம்¹ ஸ்வகு³ணைர்னிகூ³டா⁴ம் ।

தே ஧்யானயோகா³னு³க³தா அபர்யன் தே³வாத்மஸக்திம்¹ ஸ்வகு³ணைர்னிகூ³டா⁴ம் ।

தெ யு³நயொமா³நாமதா சவஸு³ந³ தெவாத்மஸக்திம்¹ ஸ்வகு³ணைர்னிகூ³டா⁴ம் ।

“(அபகத பாப்மாதி) சவகுணங்களினால் ஆவரிக்கப்பட்டு, (மகா) தேவரினின்றிப் பிறிவுறாத (அருட்) சத்தியைத் தியான யோகத்தினாற் கண்டார்கள்” என்றும்,

பராஸ்ய ஸக்திர்விவிதை⁴வ ஸ்ருயதே ஸ்வாபா⁴விகீ ஜ்ஞானப³லக்ரியா ச ।

பராஸ்ய ஸக்திர்விவிதே⁴வ ஸ்ருயதே ஸ்வாபா⁴விகீ ஜ்ஞானப³லக்ரியா ச ।

வராஸ்ய ஸக்திவி³விவெயவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபா⁴விகீ ஜ்ஞானப³லக்ரியா ச ।

“ஞானசத்தி, பலசத்தி, கிரியாசத்தி எனப்பலதிறப்படுவது அவரது இயற்கையாகிய **பராசத்தி** என்றும் **சுவேதா சுவதரத்தி**ற் கூறப்படலானும், பிரமத்துக்கு மாயாசத்தியாகாத அருட்பராசத்தி உளதாதல் அச்சுவேதாசுவதரத்தினாலும் அதன் உபப்பிருங்கணத்தினாலும் தெளிவாகிறது.

ஏகோ ருத்³ரு³ம்¹ யஇமாம்¹ லோகா நீஸத ஈஸனீபி⁴ ।

ஏகோ ருத்³ரு³ம்¹ யஇமாம்¹ லோகா நீஸத ஈஸனீபி⁴ ।

வனகொ ரு³ஜம்¹ யஹா³ம்¹ லொகா நீஸத ஈஸனீபி⁴ ।

“இவ்வுலகம் அனைத்தையும் எவர் ஈசானிசத்திகளினால் ஆளுகின்றாரோ, அவர் ஏகராகிய உருத்திரர்” என ஈசானி எனப்படும் பராசத்தி உருத்திரருக்குச் சத்தியாகச் **சுவேதாசுவதரம்** கூறுகின்றது.

○ “தே த்யான...”, “பராஸ்ய...” (சுவேதாசுவதர உபநிஷதம் - 1.3, 6.8)

○ செந்திநாதையரினால் காட்டப்பெற்றுள்ள **சுவேதாசுவதர** உபநிஷத மந்திரம் சற்று பாடப் பேதத்துடன் தற்காலப் பதிப்புகளில் காணப்பெறுகின்றது.

ய ஏகோஜாலவா நீஸத ஈஸனீபி⁴ । ஸர்வாம்¹ லோகா நீஸத ஈஸனீபி⁴ ।

ய ஏகோஜாலவா நீஸத ஈஸனீபி⁴ । ஸர்வாம்¹ லோகா நீஸத ஈஸனீபி⁴ ।

ய வனகொஜாலவா நீஸத ஈஸனீபி⁴ । ஸர்வாம்¹ லோகா நீஸத ஈஸனீபி⁴ ।

(சுவேதாசுவதர உபநிஷதம் - 3.1)

ப்ரஹ்மணா விபஸ்சிதேதி | ஸத்யம்' ஜ்ஞானமனந்தம்' ப்ரஹ்ம |
 ஆனந்தம்' ப்ரஹ்மணோ வித்வான் . ந பிபேதி கதா'சனேதி |
 ब्रह्मणा विपश्चितेति | सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म |
 आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् | न विभेति कदाचनेति |
 ब्रह्मणो विपश्चितेति | ஸத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம்' ப்ரஹ்ம |
 ஆனந்தம்' ப்ரஹ்மணோ வித்வான் | ந பிபேதி கதா'சனேதி |

“சர்வஞ்ஞதையுடைய பிரமத்தினோடு” எனவும்,
 “பிரமமானது சத்தியம் ஞானம் அனந்தம்” எனவும்
 “பிரமானந்தத்தை அறிந்தவன் யாண்டும் பயப்படுவானல்லன்”

எனவும் **தைத்திரீய** சுருதிகளும் பிரமத்துக்குப் பராசத்தியினின்று வேறுறாத சர்வஞ்ஞதை ஆனந்த முதலிய குணங்கள் உளவாகக் கூறுகின்றன.

ஏஷ ஆத்மாபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ரு'த்யுர்விஸோகோ |
 விஜிக'தேஸோ(அ)பிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: ||
 एष आत्मापहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको । विजिघत्सोऽपिपासः सत्यकामः सत्यसंकल्पः ॥
 ஷஷ ஸூதாவஹதவாபா விஜரோ விஜுத்யு'விஸோகோ |
 விஜிவதொ'விவாஸ: ஸத்யகாஜ: ஸத்யஸங்கல்ப: ||

“அந்த ஆன்மா அபகத பாப்மாதி (சர்வஞ்ஞதாதி) குணங்களை உடையதாகச் **சாந்தோக்ஷிய**த்திற் கூறப்படுகின்றது. ஆகவே, சத்தின்பாற்பட்ட சிவனேனும், உருத்திரரேனும், பிரமமேனும், அருட்சத்திகளையும் சத்திய ஞானானந்தாதி குணங்களையுமுடையராகப் பரசுருதிகளிற் கேட்கப்பட, சத்தானது நிர்விசேடப் பொருளாகக் காணப்படுகின்றதே” எனின் அன்று,

சக்திஸ்சிவஸ்சஸ்சப்தப்ரக்ருதிப்ரக் பாதிதௌ |

“சத் சப்தத்தின் பிரகிருதிப் பிரத்தியயங்கள் சிவமும் சத்தியுமாம்” என்று அபியுத்தகூக்தி கூறுதலான், **சத்தானது** (அருட்) பராசத்தி விசிஷ்ட சிவபரம்பொருளேயாம் என்பது. இந்தச் சத்தியை அநிர்வசநீய மாயாசத்தி எனப் பொருள்கொண்டால் என்னை எனின், அந்தச் சத்து உருத்திரர், ஆன்மா, பிரமம், சிவன் என்பவரிற் சமந்வயமாம் என்று சுருதிகள் வலியுறுத்தியனவாக, இவர்க்குள்ள சத்திகுணங்கள் **செந்தமிழ்** பத்திரிகை 187^{ஆம்} பக்கத்துக் கூறிய **பராசத்த குணங்களாம்** என நிரூபணஞ்செய்யப்பட்டதோடு முரணுறுமாதலின் அது பொருந்தாது.

- “ப்ரஹ்மணா...”, “ஸத்யம்...”, “ஆனந்தம்...” (தைத்திரீய உபநிஷதம் - 2.1, 2.1.3,1)
- “ஏஷ ஆத்மா...” (சாந்தோக்ஷிய உபநிஷதம் - 8.1.15)
- “சக்திஸ்சிவஸ்...” எனும் சுலோகம் சிதிலமடைந்த நிலையில் செந்தமிழ் மூலக் கட்டுரைப் பிரதியில் காணப்பெறுகின்றது.
- செந்திநாதையர், **செந்தமிழ்** பத்திரிகையில் எழுதிய **தருச்சிறும்பலம்** கட்டுரையில் பராசக்திக் குணங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டதை இங்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அப்பகுதியை இங்கு தருகின்றோம்.
 “வேதங்களிற் கூறப்படும் பிரமம் இருதிறத்தது. அருட்பராசத்தி விசிஷ்டப்பிரமம் ஒன்று, மாயாசத்தி விசிஷ்டப்பிரமம் மற்றொன்று. பராசத்திப்பிரமம் கிரணத்தோடிசைந்த சூரியன் போலாம். மாயா சத்திப் பிரமம் இருளோடியுயைந்த கண்போலாம். அருட்பராசத்தி சிவனார்க்குச் சொருபமும் குணமுமாய், அவர்க்குச் சமவாய சம்பந்தமுற்று நிலையுறும்.”

எனவே நிர்க்குணப்பிரமம் என ஒர் பிரமம் இந்தப் பரசுருதிகளில் இன்றோ எனின் இல்லை. அங்ஙனமாயின், **சுவதாசுவதரத்திற்** பிரமம் நிர்க்குணம் எனக்கூறப்பட்டமைக்குச் சமாதானம் என்னை எனிற் கூறுதும். நிர்க்குணம் என்று கூறிய அச்சுவதாசுவதரமே (13^{ம்} இலக்கத்திற் கண்டவாறு) பிரமத்துக்கு அபின்னமாகப் பராசத்தியைக் கூறுதலோடமையாது,

கு³ணீ ஸர்வவித்³ ய: | ப்ரதா⁴னகேசுதரஜ்ஞபதிர்கு³ணேஸ: |
 சூரி சர்வவித்³ ய: | ப்ரதானகேசுதரஜ்ஞபதிர்கு³ணேஸ: |
 மு³ணீ ஸவ்ஷவித்³ ய: | ப்ரதானகேசுதரஜ்ஞபதிர்கு³ணேஸ: |

“இவர் சர்வஞ்ஞர் குணி” என்றும், “பிரதானத்துக்கும் (பாசத்துக்கும்), கேசுத்திரஞ்ஞனுக்கும் (பசுவுக்கும்) பதியாயினார் குணங்களுையுடைய ஈசர்” என்றும் பிரமத்தைக் கூறலான், பிரமம் குணிப் பொருளாம். பிராகிருத சாத்துவிக இராசததாமச குணங்களின்மையால் **சுவதாசுவதரத்திலே நிர்க்குணம்** என்றும், பாச கலைகள் அற்றிருத்தலான் **நிர்க்குணம்** என்றும், பசுபாசங்களுக்குரிய தொழில் யாதும் இன்மையால் **நிர்க்குணம்** என்றும், வியாபகத்தினால் பிருதிவி முதலிய பொருள்களுள் அந்தர்ப் பவித்துளரேனும் அவர் அப்பொருள்களைப் போல வளர்தல் தேய்தல் அடைந்து அவற்றாற்றொடக்குணனார் என்பதுணர்த்தற்குப் **நிருகதாரணியத்திற்** பலவிடங்களில் “அல்லையீதல்லையீது” என்றுணர “நேதி நேதி” என்றும் பிற உபநிடதங்களில் ஆங்காங்கு அங்ஙனம் கூறப்பட்டதாம் என்றும் உணரல்வேண்டும்.

அங்ஙனமாக **நிருகதாரணியத்து** ஐந்தாம் அத்தியாயத்து எட்டாம் பிராம்மணத்து எட்டாம் மந்திரப்பிரிவில், அக்ஷரப்பிரமம் “ஸ்தூலமன்று, அணுவன்று, குறியதன்று, நெடிய தன்று, உலோகிதமன்று, சிநேகமன்று, சாயையன்று என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறப்பட்டமையின், அந்தப்பிரமம் நிர்க்குணப்பிரமமே எனின், அடுத்த 9^{ம்} மந்திரப் பிரிவில் அந்தப் பிரமத்தைச் சகுணப்பாற்பட, “அந்தப் பிரமத்தின் ஆஞ்ஞயினால் கரிய சந்திரர், பூமி, ஆகாயம், நிமிஷம், முகூர்த்தம், இராப்பகல், பருவதங்கள், நதிகள் தாங்கப்படுகின்றன”, என்றற்றொடக்கத்தக்கனவாகக் கூறப்படலான், அந்த அக்ஷரப்பிரமம் சகுணப் பிரமமேயன்றி நிர்க்குணப்பிரமம் அன்று. ஒரே பிராம்மணத்தில் ஒரே அக்ஷரப்பிரமத்தை ஒருமந்திரத்தில் நிர்க்குணமாகவும், அடுத்த மந்திரத்தில் சகுணமாகவும் இருதிறப்படுத்திக் கூறுதல் உபநிடதமுடையார் கருத்தன்றாம் என நன்கு ஆராய்ந்து வடமொழிப் பண்டிதராய் (Dr. Thebaut) தீபோ,

“The eighth Brahmana (the whole of 5th adhyaya indeed of the Brihadaranayaka) for instance, is said to convey the doctrine of the highest non-related Brahman, while the preceding Brahmanas had treated only of Isvara in his various aspects. But, as a matter of fact, Brahmana 8, after having, in section 8, represented Brahman as destitute of all qualities, proceeds, in the next section, to describe that very same Brahman as the ruler of the world, By the command of that Imperishable sun and moon stand apart &c., a clear indication that the author of the Upanishad does not distinguish a higher and lower Brahman in Sankara's sence”

என்று கூறினர்.

(சுவதாசுவதர உபநிடதம் - 6.13)

- “குணீ சர்வ....”
- **நிருகதாரணிய** உபநிஷதத்து 5.8.8. மற்றும் 5.8.9 மந்திரங்களைக் கொண்டு பிரமமானது சகுணப் பிரமம் என்றும் அது நிர்குணப் பிரமம் அன்று என்றும் செந்திநாதையர் நிறுவுகின்றார். மேலும் இக்கருத்தை வலியுறுத்திய Dr. Thebaut அவர்களின் மேற்கோளை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். Dr. Thebaut அவர்கள் வியாசரின் பிரம்ம சூத்திரம் உட்பட வேத நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த அறிஞர்களில் ஒருவர்.

ஆதலின், அக்ஷரப்பிரமசிவனார் சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சத்தை வியாபித்தாரேனும் அவர் அப்பொருள்களின் ஸ்தூலத்துவம், அனுத்துவம், குறுக்கம், நீட்சிமுதலிய குணங்களை அடையாராய்ச் சடப்பொருள்களாற் தொடக்குண்ணாது சமஸ்த கல்யாணகுணங்களுக்கும் ஆஸ்பதமாயினார் என உணர்த்தற்கே “ஸ்தூலமன்று, அனுவன்று” என்று தொடக்கத்தனவாகக் கூறப்பட்டார் என்பது.

ஆகலான் பரசருதி உபநிடதங்களிற் சகுணப்பிரமம் ஒன்றே புகழப்பட்டதன்றி நிர்க்குணப்பிரமம் என மற்றொன்று கோடற்குச் சிறிதும் இடனின்றாம் என்க. அதுகொண்டு சத்தெனினும், ஜன்மா எனினும், ப்ரமம் எனினும் ச்வன் எனினும், உருத்தரர் எனினும், அவரெல்லாம் ஒரே சகுணப்பிரமமாம் என்பது தெள்ளிது.

அந்தச் சத்தாகிய சவிசேஷப்பிரமமே சிருட்டிக்குக் காரணம் என்று,

ஸன்மூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: |

சம்மூலா: சோம்யேமா: சர்வா: ப்ரஜா: |

ஸநூலா: ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: |

சாந்தோக்கியங் கூறிற்று.

ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதி ஸம்பத்³ய ந விது³: ஸதி ஸம்பத்³யாமஹ இதி |

சோம்யேமா: சர்வா: ப்ரஜா: சதி சம்மய ந விது: சதி சம்மயாமஹ இதி |

ஸோம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதி ஸம்பத்³ய ந விது: ஸதி ஸம்பத்³யாமஹ இதி |

“சௌமிய! இந்தப் பிரகசகௌஸம் சத்தில் அமிழ்ந்தியும் அதில் அமிழ்ந்துகின்றேம் என அறிகின்றிலர்” என்று சாந்தோக்கியம் கூறினமைக்கு இயைய, அச்சாந்தோக்கியம் எட்டாவது பிரபாடகத்து முதலாம் கண்டத்து ஐந்தாம் மந்திரத்தில் “சேஷத்திரத்தை (தேசத்தை) அறியாத சனங்கள் (பூமிக்குள்) மறைப்புண்டு கிடந்த பொற்பண்டாரத்துக்குமேலே தினந்தோறும் சஞ்சரித்தும் அதனைக் காண்டலுறாதவாறுபோலப் பிரகசகௌஸம் தினந்தோறும் இந்தத் (தகராசாய) பிரமலோகத்தை அடைந்தும் அஞ்ஞானத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டாராகி அதனை அறிந்திலர்” என்று கூறுதலான் மேலே உரைத்த சத்து அபகதபாப்மாதி குணங்களினின்று வேறுறாத தகராசாத்தின் மேற்றாம் என்க.

தஸ்ய தாவதே³வ சிரம்³ யாவன்ன விமோக்ஷயே |

தஸ்ய தாவதே³வ சிரம்³ யாவன்ன விமோக்ஷயே |

தஸ்ய தாவதே³வ சிரம்³ யாவன்ன விமோக்ஷயே |

“எதுகாறும் (சத்தைப்பற்றி அதனால் பாசப்பற்றை அறுத்து) வீடுறவில்லையோ, அதுகாறும் (முத்தியடையக்) காலம் நீடிக்கும்” எனச் சாந்தோக்கிய சருதி எதிர்மறைமுகத்தான் சத்தே முத்தி அடைதற்குக்காரணம் என வலியுறுத்திற்று. இங்கே உரைத்தவாற்றால் சத்தே உலக சிருட்டிக்குக் காரணம் என்றும், இதனையே நித்திராகாலங்களில் பிரகசகன் அடைந்து சுகித்து மீளுகின்றார் என்றும், சத்தே முத்திக்குக் காரணம் என்றும் உரைப்பாற்று. சத்தானது சத்தியம் எனச் (சாந்தோக்கியம் 6. 9. 4) மந்திரத்திற் கூறப்பட்டுளது. சத்தியம் என்றது மெய்ப்பொருள் எனப் பொருள்படும்.

○ “ஸன்மூலா:...”, “ஸோம்யேமா:...”, “தஸ்ய...” (சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் - 6.8.4, 6.9.2, 6.14.4)

○ சத்தானது சத்தியம் என்பதைக் கூறும் சாந்தோக்கிய மந்திரம் வருமாறு:

ஸ ய ஏஷோ(அ)ணிமைததா³தம்யமித³: ஸர்வம்³ தத்ஸத்ய: ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி

ஸ்வேதகேதோ இதி பூ³ய ஏவ மா ப³க³வான்விஜ்ஞாபயத்விதி ததா² ஸோம்யேதி ஹோவாச ||

स य एषोऽणिमैतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो इति भूय एव मा भगवान्विज्ञापयत्विति तथा सोम्येति होवाच ||

ஸ ய ஷோ:அணிமெததாது³தம்யமித³: ஸர்வம்³ தத்ஸத்ய: ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி
ஈதி ஹூய ஷவ ஜா ஹவாநிஜ்ஞாபயத்விதி ||

அநாதி மல ஸம்ச்சேஷபராகபாவாக்விசேஷத: |

அத்யந்த பரிசுத்தாத்மா சிவ இத்யுச்சய தேவிப: ||

“ஆதிமத்தியாந்தமிலாமையான் அநாதிப் பொருளாய், அதனால்) அநாதியே ஆனவமலத்தினாற் தொடக் குணாதவராய், (சமஸ்த சேதனாசேதனப்) பிரபஞ்சங்களையும் அருட்சத்தியினால் அனுப்புதக்க இடமின்றி ஊருருவி வியாபித்தலின் விபுவாயினாரேனும் தம்மை ஒன்றும் கலத்தலின்மையின் விசேஷித்து அத்தியந்த பரிசுத்தமுடையராய் இருந்தமையின் சிவன் எனப்படுவர்” என்று **வியாசர்** உபப்பிடுங்கணம் கூறுதலானும்,

“தோற்றக் கேடுகளின்மையின் நித்தமாய் நோன்மையாற்றன்னை யொன்றும் கலத்தலின்மையிற் றாய்தாய்த் தானெல்லாவற்றையும் கலந்து நிற்கின்ற முதற்பொருள் விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மைத்தாதல் பற்றி, அதனைச் **செம்பொருள்**” என்று **பரிமேலழகியார்** விசேஷுகரயிற் கூறுதலானும்,

சிவனும் செம்பொருளும் ஒருபொருட்கிளவியாமாறு உணர்க. சாந்தோக்கியத்ததாக (2^ஆ இலக்கத்திற் கண்ட) தத் பதப் பொருளாகிய பரமான்ம் சிவபிரானாருடைய அபகதபாப்மாதி (சர்வஞ்ஞாதி) குணங்களைத் துவம் பதத்தினாற் குறிக்கப்படும் சம்பிரசாதன் எனப்பெயரிய சீவன் அடைதலாகிய பரமசாமியமுறுகின்றான் என்ப துணர்த்த முண்டக உபநிடதம்,

நிரஞ்ஜன: பரமம்' ஸாம்யமுபைதி |

निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति |

நிரஞ்ஜன: வாஜம் ஸாஜஜுஜுவெதி |

“நித்திய சம்சாரத்தினின்று முக்தனாய்ப் பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்” என்று கூறுதலான், பரப்பிரம சிவபிரானாரது சமானகுண கைவல்லிய இலட்சுமியே ஆன்மாவுக்கு எய்திய பரமப் பிரயோசனம் என்பது அமைவுடைத்து.

ப்³ரஹ்மைவ ஸன்ப்³ரஹ்மாப்யேதி |

ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति |

ஸ்ரஹெவ ஸந்ரஹாபெவதி |

என்னும் **பிருகதாரணிய** மந்திரம் “சீவான்மா சிவப்பிரமபாவ கைபினால்) பிரமசாமியமாகித் (தேகபதன காலத்தில்) அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ப் பிரமலோகத்தைப்போய் அடைகின்றான்” எனப்பொருள்படும். “அப்யேதி” என்னும் பதம் இடப்பெயர்ச்சியைக் காட்டுதலானும், அடுத்த மந்திரங்களில் அர்ச்சிராதி வாயிலாக

○ **தருக்குறளின் மெய்யுணர்தல்** அதிகாரத்து 358-ஆம் குறளுக்கான **பரிமேலழகரின்** விசேட உரையை செந்திநாதையர் இங்கு குறிப்பிடுகின்றார்.

பிறப்பு என்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பு என்னும்

செம்பொருள் காண்பது அறிவு (குறள் 358)

“பிறப்பென்னும் பேதைமை” எனவும், “சிறப்பு என்னும் செம்பொருள்” எனவும், காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தார். ஐவகைக் குற்றங்களுள் அவிச்சை ஏனைய நான் கிற்கும் காரணமாதலுடைமையின், அச்சிறப்புப்பற்றி அதனையே பிறப்பிற்குக் காரண மாக்கிக் கூறினார். எல்லாப்பொருளினும் சிறந்ததாகலால் வீடு “சிறப்பு” எனப்பட்டது. தோற்றக் கேடுகள் இன்மையின் நித்தமாய், நோன்மையாற் தன்னையொன்றுங் கலத்த லின்மையிற் தூய்தாய்த், தான் எல்லாவற்றையும் கலந்து நிற்கின்ற முதற்பொருள் விகார மின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மைத்தாதல் பற்றி, அதனைச் **செம்பொருள்** என்றார்.

○ “நிரஞ்ஜன:...”

(முண்டக உயரிஷதம் - 3.3)

○ “ப்ரஹ்மைவ...”

(பிருகதாரணிய உயரிஷதம் - 4.4.6)

அடையப்பெறும் சுவர்க்கலோகப் பிராப்தி (பிரமலோகப் பிராப்தி) கூறப்படலானும், போக்கு மீட்சியின்றி இங்கே பிரமமாய் இலயமாகின்றான் என்னும் கூற்று ஓர்காலும் அடாது.

யோ ப்ரஹ்ம வேத³ ப்ரஹ்மைவ ப⁴வதி |

यो ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति |

யோ ஸ்ரஹ் வெத ஸ்ரஹெவ ஹவதி |

என்னும் முண்டக சுருதிக்கும் “பிரமத்தைச் (சிவபாவனையால் அறிபவன் சாமியமுறுகின்றான்” என்று பொருள்கோடற்பாற்று.

यथा³ सर्मवता³काशम्³ वेक्ष्य³यिष्य³न्ति मानवाः |

तथा³ தே³வமவிஜ்ஞாய து³:க³ஸ்யாந்தோ ப⁴விஷ்யதி ||

यदा चर्मवदाकाशं वेष्टयिष्यन्ति मानवाः । तदा देवमविज्ञाय दुःखस्यान्तो भविष्यति ||

யதா உ³வ³உகாசா³ம் வெஷ்யிஷ்ய³ந்தி ஜாநவா³: | ததா டெவமவிஜ்ஞாய³ டு³:வஸ்யா³ந்நோ ஹவிஷ்யதி ||

“எஞ்ஞான்று ஆகாயத்தை மனிதர் தோலாகத் தரித்துக்கொள்பரோ, அஞ்ஞான்று சிவத்தை அறியாது (துக்கத்துக்குக் காரணமாகிய) பிறவியின் இறுதியும் தலைக்கூடும்” எனச் சுவேதாசுவதரமும் எதிர்மறை முகத்தார் கூறுதலான், சிவத்தை அறிந்தவனே முக்தியடைவன் என்பது பொருள். பரமான்மாவாகிய சிவனுக்குரிய (சர்வஞ்ஞதை முதலிய) “அபகதபாப்மாதி குணங்கள் ஆன்மாவுக்குரிய குணமாம்படி, உருபாகம் பாவனைபோலச் சுவோகம் பாவனை ஒருவன் செய்யப்பெறுமாயின், அிக்கருடன் மாந்திரிகனுக்கு வேறாதலின்றி அத்துவிதமாய்த் தோன்றி விடத்தை நீக்கித் தெளிவு செய்யுமாறுபோல, சிவபிரானாரும் இவனின் (ஆன்மாவின்) வேறாதலின்றி அத்துவிதமாய்த் தோன்றி மலங்களை நீக்கிச் சுத்தனாகச் செய்வர்” என்னும் பொருளே சாந்தோக்கியத்து ஆறாவது பிரபாடகத்துச் சத்வித்தை உரைத்தவிடத்துக் கூறிய “தத்துவமசி”, “சோகமஸ்மி” பிருகதாரணியத்து “அயமாத்துமா பிரம்ம”, “அகம் பிரும்மாஸ்மி” என்னும் நான்கு மகாவாக்³யங்களுக்கும் பொருளாகக்கொள்க.

தத் (தத்) ச: (ஸ:), ப்ரம்ம (பிரஹ்ம) என்பவை பரப்பிரம சிவனைச் சுட்டியவாம் எனவும்,

துவம், அகம், அயமாத்துமா என்பன சீவான்மாவைச் சுட்டியவாம் எனவும் கொள்ளப்படும்.

இங்ஙனம் ஆன்மப் பிரமகுணசாமியம் அடைதலான் எய்தும் பயன் பூமா என்னும் நிரதிசயமாகிய முடிவிறந்த இன்பநிலைப்பேறாம் என்க. இங்ஙனம் அடைந்த பின்னர் அந்த முக்தன் தேகவியோக காலத்து நடுநாடி வாயிலாக, ஒளிமார்க்கம் எனப்படும் அர்ச்சிராதிகதி நெறியினால் (சோமலோகமாகிய) ப்ரமலோகத்தை அடைந்து, சிவசாகுப்பயமுற்றுப் பிரமானந்தத்தோடு மற்றைய அளவிறந்த திவ்யபோகங்கள் துய்ப்போனாவன்.

ஸோ(அ)ஸ்னுதே ஸர்வான் காமான்ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஸ்சிதேதி |

सोऽश्नुते सर्वान् कामान्सह ब्रह्मणा विपश्चितेति |

ஸொஸு³தெ ஸவ்யா³நு காஜா³நஹ ஸ்ரஹ்ணா விபஸ்சி³தேதி |

- “யோ ப்ரஹ்ம...” (முண்டக உபநிஷதம் - 3.6)
- “யதா சர்மவதா...” (சுவேதாசுவதர உபநிஷதம் - 6.20)
- பிரபல்யமான மகாவாக்³யங்களாக நான்கு வாக்கியங்கள் கூறப்பெற்றபோதும், உபநிஷதங்களில் பல மகாவாக்கியங்கள் உள்ளன. இங்கு “சோகமஸ்மி” மகாவாக்கியத்தையும் செந்திநாதையர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- பிரபல்ய மகாவாக்கியங்கள் : 1) பிரக்ஞானம் பிரம்ம, 2) அயம் ஆத்மா பிரம்ம, 3) தத் த்வம் அஸி, 4) அஹம் பிரம்மாஸ்மி
- “ஸோ(அ)ஸ்னுதே....” (தைத்திரீய உபநிஷதம் - 2.1)

“சர்வஞ்ஞதையுடைய பிரமானந்த போகத்தோடு அவன் (முத்தன்) வேட்ட போகமனைத்தும் நுகர்கின்றான்” எனத் **தைத்திரீயமும்**,

ஸ தத்ர பர்யேதி ஜக்ஷத்க்ரீட³ன்ரமமாண: ஸ்த்ரீபி⁴ர்வா யானைர்வா |
स तत्र पर्येति जक्षत्कीडत्रममाणः स्त्रीभिर्वा यानैर्वा |

ஸ தத்ர வயெதி ஜக்ஷதீ³ந்ரமமாண: ஸ்த்ரீவிவா யானெவா |

“இந்தச் சரீரத்தினின்றும் புறப்படுகின்ற அந்தச் சம்பிரசாதன் (எனப்படும் சீவன் சிவ) பரஞ்சோதி ரூபத்தை அடைந்து, அதனால் தன் இயற்கையாய் அபகதபாப்மாதி குணங்கள் ஆவிர்ப்பவிக்கப் பெறுகின்றான். இந்த உத்தம புருஷன் (முத்தன்) அங்கே (சோம லோகத்திலே) மாதரோடேனும், யானாங்களோடேனும், ஞாதிகளோடேனும், நகையாடியும், ஆடலயர்ந்தும், மகிழ்வடைந்தும் சஞ்சரிப்பானாவன்” எனச் **சாந்தோக்யமும்** கூறிய வாற்றான் உணர்க. இங்ஙனம் ஆனந்தமுடைமையாலன்றோ சிவபிரானார் தம்மோடு பரமசாமிய முற்று நின்றோர்க்கு,

ஏஷ ஹ்யேவா(ஆ)நந்த³யாதி |

एष ह्येवाऽऽनन्दयाति |

ஷஷ ஹெவா³நந்யாதி |

“ஆனந்தத்தை இவரே விளைக்கின்றார்” என்றும்,

ரஸஹ்யேவாயம்¹ லப³த்⁴வா(ஆ)நந்த³ ப⁴வதி |

रसह्येवायं लब्वाऽऽनन्दी भवति |

ரஸஹெவாயம் லப³த⁴வா³நந் லவதி |

“இவன் (ஆன்மா) பிரமத்தினின்று ஆனந்தத்தை அடைந்து ஆனந்தமாகின்றான்” என்றும் **தைத்திரீயமும்** கூறிற்று. இச்சுருதிப் பொருளுணர்ந்த **மணவாசக சுவாமிகள்** “தந்ததுன்றன்னைக் கொண்ட தென்றன்னைச் சங்கரா வார்கொலோ சதுரர் அந்தமொன்றில்லா வானந்தம் பெற்றேன்” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

(23^ஆ இலக்க) முண்டக உபநிடத சாமியசுருதிக்கு உபப்பிடுங்கணம்

முத்தஸ்ஸிவஸமோப⁴வேத் | मुक्तश्शिवसमोभवेत् | உகூஸிவஸஜெஹுவெஷ |

“முத்தன் (சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களை அடைந்து) சிவசமமாகின்றான்” என்று கூறிற்று.

சிவகுணசாமியஞ் சிவாகமங்களிலே மிகப்பிரசித்தம்,

போ⁴க³மாத்ரஸாம்யலிங்கா⁴ச்ச | भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च | ஹொமாத்ரஸாஜ³விஜ்ஜா⁴ |

“முத்தன் சாமியமுறுதலாற் சிவானுபவ மொன்றினுக்கே உரியன்” என்றும்,

ப்ரகாஸஸ்ச கர்மண்யப்⁴யாஸாத் | प्रकाशश्च कर्मण्यभ्यासात् | ப்ரகாஸஸ்ச கர்மண்யாஸா⁴ஸாஜ் |

- “ஸ தத்ர....” (சாந்தோக்ய உபநிஷதம் - 8.12.3)
- “ஏஷ ஹ்யேவா...”, “ரஸஹ்யேவாயம்...” (தைத்திரீய உபநிஷதம் - 2.7.1)
- **தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்**
அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன் யாதுந் பெற்றதொன் றென்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான் திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய் யான் இதற் கிலன்ஒர்கைம் மாறே
(மாணிக்கவாசகர் - திருவாசகம் - கோயில் திருப்பதிகம் - பாடல் - 8)
(வியாசர், பிரம்ம சூத்திரம் - 4.4.21, 3.2.25)
- “போக மாத்ர..”, “ப்ரகாசஸ்ச..”

“சிவோகம் பாவனாத் தொழிலின் இடையறாத பாவனாப்பியாசத்தினால் (சிவப்) பிரகாசம் ஆன்மாவுக்கு எய்தும் என்றும் உத்தர மீமாஞ்சையாகிய **வேதாந்த சூத்திரத்தில் விபாசமுனிவர்** கத்திரித்தருளினார். சிவசாமியு முற இடையறாது சிவோகம் பாவனை செய்து முற்றினமையாலன்றோ **வாமதேவ முனிவர்**,

அஹம்' மனுரப'வன் ஸூர்யஸ்ச | அஹ் மனுவந் சூர்ய | சுஹம் உந்ரஹவந் ஸூர்ய |

“நான் மனுவாயினேன், சூரியனாயினேன்” என உணர்ந்துரைத்த உண்மையை **நீலகண்டசுவாச்சாரியர்** பிருகதாரணியத்தினின்று உதகரித்து, உலகத்தில் மாந்திரிகர் கருடபாவனையால் கருடனது அசாதாரண குணத்தை அடைகின்றார் எனவும், அங்ஙனம் பிரமத் தியானத்தில் அப்பிரமத்தின் அசாதாரண குணம் ஆன்மாவுக்கு எய்துகின்றதெனவும், இங்ஙனம் பிரமபாவனை செய்தமையால் **அகஸ்தியர்** சமுத்திரத்தைக் கவளிகரிக்க வல்லராயினார் எனவும், **கருஷ்ணர்** அருச்சுனர்க்கு விசுவரூபந் தரிசிப்பித்தார் எனவும் தமது பாடியத்துரைத்தனர்.

இங்ஙனம் வேதாந்த சூத்திரப் பொருளையும், நீலகண்டசுவாச்சாரியர் அருளிய பொருளையும் மெய்ப்பொருள் என உணர்ந்தமையாலன்றோ சிவஞானபோதச் சிற்றுவரையில் “வாமதேவர் முனிவன் முதலாயினோர் யானே உலகெலாம் ஆயினேன்” என்றும், “அருச்சுனர்க்குக் கீதைநூல் செவியறிவுறுத்த கண்ணன் யானே உலகெலாமாயினேன்” என்றதூஉம், “முதல்வனது விசுவரூபத்தைத் தான் காட்டியதூஉமாம்” என்று **சுவஞான சுவாமிகளும்** வரைந்தார்கள்.

- “அஹம் மனு...” (பிருகதாரணிய உபநிஷதம் 1.4.10)
- **உபயல்ங்காத்** அதிகரணமானது **நீலகண்ட சுவாச்சாரியர்** பிரம்மம்குத்திர பாஷ்யத்தின் மூன்றாம் அத்தியாயத்தின் இரண்டாம் பாதத்திலே ஐந்தாம் அதிகரணமாக அமைந்துள்ளது. (3.2.5). வாமதேவர், அகஸ்தியர், கிருஷ்ணர் பற்றி, செந்திநாதையர்குறிப்பிடும் விடயங்களை நீலகண்ட சுவாச்சாரியார், இவ்வதிகரணத்திலே கூறியுள்ளார். இவ்வதி கரணத்தின் பொருள் “சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், என உடன்பாட்டாலும், நிர்குணம், நிஷ்களம், ஸ்தூலமன்று, அணுவன்று என்று தொடங்கத்தக்கனவாக எதிர் மறை முகத்தானும் கூறப்படும் இரு இலக்ஷண குணமுடையார் சிவபெருமான்” என்பதாகும்.
- செந்திநாதையர் காட்டும் **சுவஞான முனிவரின்**, பாஷ்ய பகுதியை இங்கு காட்டுவோம். **வாமதேவ முனிவன்** முதலியோர் “யானே உலகமாயினேன்” எனக் கூறுதலானும், **சுவஞானோத்தரத்தின்**, “யானே எல்லாமாய் நின்றேனும், யானே எல்லாவற்றினையுங் கடந்துநின்றேனும், யானே எல்லாவற்றினையும் படைத்தளித்தழிப் பேனும்” என்று ஆன்மாக்கண்மேல் வைத்துக் கூறுதலானும் முதல்வனோடொப்ப உயிர்களும் அவ் வியல்பினவாம்போலு மென்னுங் கடாவை ஆசங்கித்துத் தமியேனுளம்புகுதல் யானே யுலகென்பனின்னு என்றார். அம்முதல்வன் பாசக்கூட்டத்தினிங்கித் தனியாய்நின்ற என்ன கத்துச் சோகம்பாவனையாற் புகுந்து வேற்றுமையின்றித் தோன்றலான் யானே யுலகெல்லா மென்பே னாயினேன் இம் முத்திக் காலத்தென்க. எனவே, வாமதேவமுனிவன் முதலியோர் “யான் மது வாயினேன் ஆதித்தனாயினேன்” என்றிங்ஙனங் கூறியதூஉம், சர்வஞ்ஞானோத்தரத்தின் ஆன்மாவை அவ்வாறு பாவிக்கச் சொல்லியதூஉம், அவ்வொற்றுமைபற்றியேயன்றிப் பிறிதின்மையின், அதுபற்றி உயிர்களும் அவ்வியல்பினவா செல்லாதென்றவாறாயிற்று, இவ்வொற்றுமைபற்றி யன்றே அருச்சுனர்க்குக் **கீதை நூல்** செவியறிவுறுத்த **கண்ணன்** “யானேயுலகமெல்லா” மென்றதூஉம், முதல்வனது விசுவரூபத்தைத் தான் காட்டியதூஉம், “ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுக” என்றதூஉம், “அதனை உறுதியாகக் கொண்டே னென்ற” அருச்சுனன் அவன் கூறிய கருத்துணர்ந்து சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்ததூஉம், கண்ணன் மேலிட்டபோதுகள் முதல்வன் நிருமுடிமேற் கண்டதூஉமென்க.

ஸ்ரீவொஹிஷ்ணுவிஜாஹ்வெஹ்வொஹிஷிதா |
ஸவபுஸாஸவிநிஷுபுதெஹ்வாபுஜ்யாநெவிஷகஸ்ய | | **ஸ்ரீவாநா**
உபராஜ்யாநெஸபாதிவாஜாநகிஷு ||

“சிவோகம் சோகம் என்பன முறையே சித்தாந்த வேதாந்த மகாவாக்கியங்களாம்” என்றும், “கருடதியானத்தினால் விஷம் எங்ஙனம் ஷடியமாகின்றதோ, அங்ஙனம் ஆன்மாச் சிவத்தியானத்தினால் சர்வபாசத்தினின்றும் நீங்கி மேலாகிய கதியை அடைகின்றான்” என்றும் **வாதுளாகமம்** கூறிற்று.

இந்தச் சிவசாமிய சிவோகம் பாவனையைத்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் “முறுகவாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே” எனவும்,

சுந்தரமூர்த்த நாயனார் “உன்னைப் போலென்னைப் பாவிக்கமாட்டேன்” எனவும்,

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “ஆனந்தவார்கழலே யொப்பாக வொப்புவித்த வுள்ளத்தாருள்ளிருக்கும்”

எனவும், திருவாய்மலர்ந்தருளினார்கள். இங்ஙனம் ஞானயோகத்தில் வேதாந்த மகாவாக்கியமும் சித்தாந்த மகாவாக்கியமும் சாமியப்பொருள் கொண்டமையாலன்றோ,

தாயுமான சுவாமிகள் “வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை” என அருளினர்.

சர்வசார முதலிய அபர சுருதிகளிற் காணப்படும் அநிர்வசநீயமாகிய மாயாவியவகாரம், கானற்சலம், வந்தியா புத்திரன், ஸ்தானு புருஷன், அத்தியாரோபம், அத்தியாசம், சீவேசுரர்மித்தை, விட்டலக்கணை, விடாதலக்கணை, விட்டும்விடாதலக்கணை, கடாகாச மடாகாச மகாகாச வியவகார முதலாயின **வியாசர்** அருளிய வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு மூலமாய் நின்ற ஈசகேநாதி பரசுருதிகளிற் கூறப்படாது, சைவத்துக்கு

- இருபத்தெட்டு ஆகமங்களிலே **வாதுளாகமம்**, ஒன்றாகும்.
- விறகிற்றீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோல்நட்டுணர்வு கயிற்றினான்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் ஈற்குமே (திருநாவுக்கரசர் - ஐந்தாம் திருமுறை - பாடல் - 5.90)
- வழித்தலைப்படு வான்முயல்கின்றேன் **உன்னைப் போல் என்னைப் பாவிக்கமாட்டேன்**
சுழித்த லைப்பட்ட நீரது போலச் சுழல்கின் றேன்சுழல் கின்றதென்னுள்ளம்
சுழித்த லைப்பட்ட நாயது போல ஒருவன் கோல்பற்றிக் கறகற இழுக்கை
ஒழித்து நீயரு ளாயின செய்யாய் ஒற்றியூ ரெனும் ஊருறைவானே
(சுந்தரர் - ஏழாம் திருமுறை - திருவொற்றியூர் - 7.54)
- செப்பார் முலைபங்கன் தென்னன் பெருந்துறையான்
தப்பாமே தாளடைந்தார் நெஞ்சுருக்கும் தன்மையினான்
அப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோகம் ஆக்குவித்த
அப்பார் சடையப்பன் **ஆனந்த வாக்ஷலே**
ஓய்க ஓய்வுத்த உள்தந்தாருள்ளிருக்கும்
அப்பாலைக் கப்பாலைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்
(மாணிக்கவாசகர் - எட்டாம் திருமுறை - திருவம்மாண - 8.8.11)
- **வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை** பெற்ற
வித்தக சித்தர் கணமே (தாயுமான சுவாமி - சித்தர்கணம் பாடலின் பகுதி)

தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் அந்தணர்க்குரிய வேதத்துக்கும், அதனாற் சொல்லப்பட்ட யாகாதி தருமத்துக்கும், மழைக்கும் அரசன் செங்கோல் காரணமாகும் என்னும் வாய்மையை,

(குறள் 542)

43

“அந்தணன் ஒழுக்கம் குன்றுவானாயின் வேதத்திற் சொல்லப்படுகின்ற பயனை அடையான்”, என மனுஸ்மருத்
13^{ம்} அத்தியாயத்து 109^{ம்} சுலோகத்துப் பொருள் 134^{ம்} “பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்”, என்றும்,

யஸ்மாத்துலோகேத்³ருஸ்யந்தே க்ஷமிண:ப்ரு²தி²வீஸமா: |

यस्मात्तुल्येक्ष्यन्ते क्षमिणःपृथिवीसमा: |

யஸ்யாது³லொகே³ஸ்யந்தே³ க்ஷமிண:பு²ரி²வீஸமா:² |

“உலகத்திலே பூமிக்கு ஒப்பாகிய பொறுமையினையுடையார் காணப்படுகின்றார்”, என்னும் வனபருவத்து
29^{ம்} அத்தியாயத்து 31^{ம்} சுலோகப்பொருள் 151 இல் “அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம் போல”, என்றும்,

அபு³ட்⁴ட⁴மா ஸ்ரிதானாந்துக்ஷந்தவ்யமபராதி⁴னாம் |

अबुद्धमा श्रितानान्तुक्षन्तव्यमपराधिनाम् |

அபு³து³து³மா ஸ்ரிதானாநு³க்ஷந்³து³வ்யம³பராதி⁴னாம் |

“அறிவினமையால் அபராதஞ் செய்தோரைப் பொறுத்தல் வேண்டும்” என வனபருவத்து 28^{ம்} அத்தியாயத்து
27^{ம்} சுலோகத்திற் கூறிய பொருள் 153^{ம்} “வன்மையுள் வன்மை மடவார்ப் பொறை” என்றும்,

தா³னேன தபஸா |

दानेन तपसा |

தா³நெந தபஸா |

“தவத்தோடு தானம் முதலியவற்றைச் செய்து பரப்பிரமத்தை அறியமுயல்வோர் முனிவராகின்றனர்” என்னும்
யிருகதாரணியத்து இரண்டாம் அத்தியாயத்து நான்காம் பிராம்மணத்து 22^{ம்} மந்திரம் உரைத்த பொருள்
295^{ம்} “தவத்தோடு தானஞ்செய்வாரிற் றலை” என்றும்,

கா³ணபருவத்து 69^{ம்} அத்தியாயத்து 34^{ம்} சுலோகப்பொருள் 292^{ம்} “பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த”
என்றும் அமைக்கப்பட்டன.

மனுஸ்மருத் முதலாம் அத்தியாயத்து 88^{ம்} சுலோகத்திலும், 10^{ம்} அத்தியாயத்து 75^{ம்} சுலோகத்திலும்
கூறப்பட்ட ஷட்கருமங்களுடைய பிராமணரை 560^{ம்} “அறுதொழிலோர்” என்றும்,

யஞ்ஞத்துக்ஞாயி³ அவிஸ 259^{ம்} “அவிசொரிந்து” என்றும், 413^{ம்} “அவியுணவு” என்றும் கூறியருளினர்.

இங்ஙனம் இவை போன்ற அநேக இலௌகிக வைதிக உண்மைகளை மகாபாரதம், மனுஸ்மருத் முதலிய
வற்றிலிருந்து அமைத்தமையோடமையாது,

வேதாகமங்களிலே கூறப்படும் பந்த மோஷம் என்பவற்றை 23^{ம்} “இருமை வகைதெரிந்து” என்றும்,

நரகத்தை 835^{ம்} 919^{ம்} “அளறு” என்றும்,

இந்த்ரலோகத்தை 213^{ம்} 234^{ம்} 290^{ம்} “புத்தேஸுலகு” என்றும்,

கைலாச சங்கத்தை 10^{ம்} அத்தியாயத்து 66^{ம்} சுலோகத்து ஸ்ரீநாராயணர் புரமபதத்தை 1103^{ம்} “தாமரைக்
கண்ணா லுலகு” என்றும்,

பரசுரதிகளிலே வழங்கப்படும் பத்யாகிய பிரமத்தை

388^{ம்} “இறை” என்றும்,

5^{ம்} “இறைவன்” என்றும்,

○ “தானேன தபஸா...”

(யிருகதாரணிய உபநிஷதம் - 4.4.22)

இங்கு செந்திநாதையர் “தானேன தபஸா” எனும் பகுதி 2.4.22இல் அமைந்துள்ளதாகக்
குறிப்பிட, தற்காலப் பதிப்புகளில் யிருகதாரணிய உபநிஷதத்தில் 4.4.22இல் உள்ளது.

எவ்விடத்தும் நீக்கமற நிறைந்த சிவபராசத்தி ஒங்குணர்விலே தமது ஞானக்கிரியைகளை அடக்கி, அதனால் முனைப்பின்றிக் கசிந்த தொண்டினோடும் சோகம் எனப்பாவிக்குங்கால் தொடர்புபற்றிச் செல்லும் தமது அன்பு முதிர்ந்து விரிந்துழி தொடர்பு பற்றாது யான்கும் செல்வதாய் அருள் உளதாம் என்னும் உண்மையை விளக்குவாராய் 757^{ம்} "அருளென்னு மன்பீன் குழவி" என்றும்.

அங்ஙனம் சிவத்தைக் கருடோகம் பாவனை போலச் சுவலோகம்பாவனை செய்தலை,

358^{ம்} "செம்பொருள் காண்ப தறிவு" என்றும்,

3^{ம்}, 4^{ம்} "அடிசேர்ந்தார்" என்றும்,

7^{ம்} "தாள் சேர்ந்தார்க் கல்லால்" என்றும்,

9^{ம்} "தாளை வணங்காத் தலை" என்றும்,

10^{ம்} "இறைவனடி (சேர்ந்தார்)" என்றும்,

அங்ஙனம் சிவஞானயோகத்தினால் உயர்ந்த தூயோரை,

28^{ம்} "நிறைமொழி மாந்தர்" என்றும்,

29^{ம்} "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார்" என்றும்,

199^{ம்}, 352^{ம்} "மாசறு காட்சியவர்" என்றும்,

106^{ம்} "மாசற்றார்" என்றும்,

174^{ம்} "புலம்வென்ற புன்மையில் காட்சியவர்" என்றும்

346^{ம்} "யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான்" என்றும்,

199^{ம்} "மருடர்ந்த மாசறு காட்சியவர்" என்றும்,

234^{ம்} "புலவர்" என்றும்,

312^{ம்} "மாசற்றார்" என்றும்,

353^{ம்} "தெளிந்தார்" என்றும்,

374^{ம்} "தெள்ளியர்" என்றும்,

430^{ம்}, 622^{ம்} "அறிவுடையார்" என்றும்,

306^{ம்}, 457^{ம்} "இனம்" என்றும்,

அவ்வயர்ந்தோரால் அடையப்படும் (சோமலோகம் எனப்படும்) ப்ரமலோகத்தை,

3^{ம்} "நிலம்" என்றும்

24^{ம்} "வரன்" என்றும்,

222^{ம்} "மேலுலகம்" என்றும்,

247^{ம்} "அவ்வுலகம்" என்றும்,

346^{ம்} "வானோர்க்குயர்ந்த வுலகம்" என்றும்,

அவ்வுலக நூத்சயானந்தத்தை 370^{ம்} "பேராவியற்கை" என்றும் அருளிச்செய்தனர்.

பிருகதாரணியத்து நான்காம் அத்தியாயத்து நான்காம் பிராமணத்தில்,

ஆத்மாவா த்³ரஷ்டவ்ய: ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி³த்⁴யாஸிதவ்ய: |

आत्मावा द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः |

சூத்ராவா ட்ரஷ்டவ்ய: ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி³யாஸிதவ்ய: |

(* இந்த ஆன்மா அபகதபாப்மாதிரி குணங்களுடைய பரமான்மாவன்றி அபரசுருதியுடையார் நிற்குணான்மா அன்று)

“ஆன்மாவானது காணற்பாற்று, சிரவணஞ் செய்யற்பாற்று, மனனஞ் செய்யற்பாற்று, நிதித்தியாசனஞ் செய்யற் பாற்று” என்று கூறப்பட்டிருத்தலின், கைவாகமங்களிற் கூறப்பட்ட **ஞானத்திற் சர்வைய, ஞானத்திற் கர்வைய, ஞானத்தல் ஃயாகம்** என்னும் இம்மூன்றையும் முறையானே உணர்த்தும் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் களைத் **தருவன்ருவநாயனார்** உலகினர்க்கு அறிவுறுத்துவாராய், **மெய்யுணர்தல்** என்னும் அதிகாரத்தில் **கேள்வியை**,

கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்

மற்றீண்டு வாரா நெறி.

(குறள் 346)

என்னும் திருக்குறளானும், சிரவணமாகிய **வீமர்சத்தை**,

ஓர்த்துள்ள முள்ள துணரி நொருதலையாப்

பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.

(குறள் 357)

என்னும் திருக்குறளானும், தெளிதலாகிய **யாவணையை**,

பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னுஞ்

செம்பொருள் காண்ப தறிவு.

(குறள் 358)

என்னும் திருக்குறளானும் உபதேசித்தருளினர். ஈண்டு மேலைத் திருக்குறள் இரண்டிலும் முறையே **சத்தியம், சத்து** என்பவற்றின் பரியாயங்களாகிய **மெய்ப்பொருள், உள்ளது** என்னும் மொழிகளைப் பிரயோகித்து, **உள்ளது என்றதனால் உணர்த்தப்பட்ட மெய்ப்பொருள் சவரம்பொருளெனயாம்** என விளக்குவாராய் நாயனார் திருக்குறளில் (22^{ஆம்} இலக்கத்துச் சிவத்தின் பரியாயமாகிய) செம்பொருள் என்னும் பதத்தை மூன்றாம் திருக்குறளிற் பிரயோகித்தார்.

ஸிவஏகோட்⁴யேயஸ்ஸர்வமன்யத்பரித்யஜ்ய |

शिवएकोद्येयस्सर्वमन्यत्परित्यज्य |

ஸிவனகொடியஸுவு⁴உநுதுரிதுஜு |

“மற்றெல்லாம் விடுத்துச் சிவன் ஒருவரே தியானிக்கற்பாலார்” எனக் கண்டோக்தியினால் வேதாந்தத்துச்சிச் சிகையில் உணர்த்தப்பட்ட மெய்ப்பொருளைப் பக்குவான்மாக்கள் யாவரும் தம் அவிச்சை கெட்டு அப்பொரு ளோடு ஒற்றுமைப்பட்டுச் சாமியமுற இடைவிடாது சிவபாவனை செய்து அச்சிவத்தைக் காண்டலே அறிவினு ளெல்லாம் தலையாய மெய்யறிவென்பாராய்த் துரிய நிர்மல **ஞானஃயாக** நிலையை நம் வள்ளுவனார் “செம்பொருள் காண்பதறிவு” என்று உபதேசித்தருளினர்.

செம்பொருட் ச்ரூபை,

298^{ஆம்} “அகந்தாய்மை வாய்மையாற் காணப்படும்” எனவும்,

34^{ஆம்} “மனத்துக்கண் மாசிலனாத லனைத்தறன்” எனவும்,

359^{இல்} “சார்புணர்ந்து சார்புகெடவொழுகின்” எனவும்

“புலையனையெனினும் அன்பினொடு சிவ என்று சொல்வானேல் அவனொடுறைக, அவனொடு பேசுக, அவனோடு உன்னுக”

சுவிவா யுணர்வழிவறுதிவாழா வடுதிடுத நவஹ
வா:வடுவடுத நவஹவா:வடுதிடுத நவஹவா:வடுதிடுத |

சிவனெனும் மொழியைக் கொடிய சண்டாளன் செப்பிடின் அவனுடன் உறைக
அவனொரு கலந்து பேசுக அவனொரு அருகிருந்து உன்னுக என்னும்
உவமையில் சுருதிப்பொருள்தனை நம்பா ஊமரோடுடன் பயில்கொடியோன்
இவனானக் கழித்தால் ஐயனே கதிவேறெனக்கிலை கலைசையாண்டகையே.

தருநாவுக்கரசு நாயனார் அவ்வியல்பினோரை,

**“ஆவுரித்துத் தின்றுமூலும் புலையரேனுங்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகில்
அவர் கண்டீர் நாம் வணங்குங் கடவுளாரே”**

இங்ஙனம் சிவ நாமத்தை அன்பினோடு உச்சாரணஞ் செய்வோர் உயர்ச்சி இத்துணைப் பெரிதேயாமாயின், சிவ சப்தத்தைச் சொல்வதிலும் சிவோகம்பாவனை செய்து சிவஞானக் கண்ணினார் செம்பொருளை உணர்ந்து, அதனால் அன்பே சிவமாய் அமர்ந்த திருவள்ளுவ மெய்ஞ்ஞானியருடைய பெருமை அளவிடப்படாதென்பது,

இன்சொலா லீர் மனைஇப் படிநிலவாஞ்
செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.

(குறள் 91)

என்னும் தமது திருக்குறள் இலக்கியத்துக்கு முழுமையும் தான் இலக்காகி, தாம் திருவாய்மலர்ந்தருளிய 1330 அருங்குறள்களும் இனிமை வாய்ந்தனவேயாக, துவாதசாந்தபுரமாகிய மதுரைச் செந்தமிழ்த் தெய்வச்சங்கப் பலகையின் கண்ணே சிவாஞ்ஞையினாலே திருவள்ளுவநாயனாரோடு முருக்கடவுளின் திருவவதாரமாய் வணிகர் மரபிற்றோன்றிய **உருத்தரதேவன்** ஒருவரே ஏறியிருக்க என்று ஆகாயத்திருந்து அங்குள்ள புலவர் கருத்தையெல்லாம் ஒற்றுமை செய்யுமாறு முழங்கி எழுந்த,

○ “சிவனெனும் மொழியைக்..”

(சிவஞான முனிவர் - கலைசைப் பதிற்றுப் பத்தந்தாதி)

சங்கநிதி பதுமநிதி இரண்டுத் தந்து தரணியொடு வானாளத் தருவரேனும்
மங்குவார் அவர்செல்வம் மதிப்போ மல்லோம் மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்லாராகில்
அங்கமெலாங் குறைந்தமுகு தொழுநோயராய் சிவர்த்தத் தன்முழுவும் புலையரேனாங்
கங்கைவார் சடைக்கரந்தாரக் கண்பூக்கல் சிவர கண்டீர் நாம் வணங்குங் கடவுளாடர

○ “திருத்தகு தெய்வத்...”

(திருநாவுக்கரசர் - ஆறாம் திருமுறை - திருத்தாண்டகம் - பாடல் - 6.95)

(வள்ளுவமாலை - பாடல் - 1)

திருத்தகு தெய்வத் திருவள்ளுவரோடு
உருத்தகு நற்பலகை ஒக்க - இருக்க
உருத்திர சன்மா என் உரைத்து வானில்
ஒருக்கவோ என்றோர் சொல்.

என்னும் அசீரீரி வாக்கினால் அறிவுறுத்தப்பட்டது. படவே, வள்ளுவன் ஒருவன் "சிவ" என்று சொல்வானேல் அவனோடுறைந்து பேசி உண்க என்றும், வள்ளுவன் செம்பொருட் சிவத்தை உணர்ந்தவனேயாயின் மற்றியாரும் இவனோடு சமத்துவமாய் இருக்கவேண்டும் இடம்பெறாத உயர்ச்சியுடையனாவன் என்றும் உணர்த்தியவாறாம் என்க.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றான், சாம் வேதத்தைச்சார்ந்த சாந்தோக்கியத்து ஆறாவது பிரபாகத்து முதலாம் மந்திரத்திற் கண்ட ஈரெழுத்தாலாய

சத் என்றது (அருட்)சத்தி விசிட்ட சிவனாம் எனவும்,

இந்தச் சத்தின் வித்தை சாந்தோக்கியத்துப் பதினாறு கண்டங்களில் உரைக்கப்பட்டதாம் எனவும்,

அங்ஙனம் வியாசர் இந்த வித்தையை வேதாந்த சூத்திரத்து முதல் அத்தியாயத்து முதற்பாதத்து ஐந்தாம் சூத்திரமுதல் பன்னிரண்டாங் சூத்திர இறுதியாய்ப் போந்த எட்டுச் சூத்திரங்களால் விளக்கியருளினர் எனவும்,

இந்தச் சத் வித்தை மற்றைப் பரசுருதித் தகரவித்தையாதிகளினெல்லாம் சமந்வயமாம் எனவும்,

உண்மை கண்டுபிடிக்க, கடவுள் வாழ்த்து முதல் ஊடலுவகை இறுதியாய்ப் போந்த நூற்றுமூப்பத்துமுன்று அதிகாரங்களுள் ஞானாத்மை நிலையாகை, துறவு, மெய்யுணர்ந்தல், அவாவறுத்தல் என்னும் நான்கு அதிகாரங்களினால் உபதேசிக்கப் போந்த திருவள்ளுவநாயனார் மெய்யுணர்தல் என்னும் அதிகாரத்தில் ஞானத்துச் சரியை கிரியை யோகங்கள் முறையே 356^{ம்}, 357^{ம்}, 358^{ம்} திருக்குறள்களால் உணர்த்துவாராய், 357^{ம்} அச்சாந்தோக்கியத்துச் சத் என்னும் மொழிக்குத் தமிழ்ப் பரியாயமாய்,

உருவுகண் டெள்ளாமை வேண்டு முருள்பெருந்தேர்க்

கச்சாணி யன்னா ருடைத்து.

என்னும் திருக்குறளுக்கு இலக்காய், சமஸ்த வேதார்த்தங்களாகிய பெரிய பாரத்தைக் கொண்டுய்க்கும் திட்டமுடைய இந்நான்கு எழுத்தாலாய உள்னது என்னும் மொழியை 357^{ம்} குறளிற் பிரயோகித்து, அதன் பொருள் சுவரம்பொருள் என்றுணர்த்த 358^{ம்} செம்பொருள் என்றும், இதனைச் சிவபாவனையினால் உணர்ந்தல் வேண்டும் என்பாராய்ச் செம்பொருள் காண்பதற்கு என்றும் நுண்ணிய விசேடவுபதேசஞ் செய்து, மற்றைச் சாமானிய வைதிக சன்மார்க்க தருமங்களையும் போதித்தருளினர்.

இங்ஙனம் வேதங்களுக்குப் பின்னர்த் தோன்றி, வேதார்த்தங்களை அடக்கி, வடமொழி நாயகனுக்கு நாயகி எனச் சிறப்பிக்கப்படும் செந்தமிழில் இயற்றப்பட்டமையான் இத்திருக்குறள் உத்தரவேதம் எனப் பெயர் படைத்தது. ஆகலின் தத்தமாற்றங்கள் நிறுவிய பிறசமயிகள் தத்தம் கருத்துக் கியையத் திருக்குறளில் ஒவ்வோரிடங்களின் ஒவ்வோர் பொருள் அடங்கியிருப்பக் கண்டு அதனைத் தத்தம் நூல் என்று கூறுதல் அடாதாம் என்றுணர்த்த, சிவநுட்பொருள் அறிந்த ஒளவைத்தாயார் ஸ்பஷ்டல்ங்கங்களையுடைய முவர்தமிழ், கோவை தருவாசகம், தருமலர்மொலம் என்னும் முத்திர நூலை எடுத்து விதந்து, இவற்றோடு ஸ்பஷ்டல்ங்கமுடைய தேவர்குறள், தருநான்மறைமுடிவு, முன் மொழி என்னும் முத்திர நூல்களையும் எடுத்து இகையத்து இவை ஆறும் ஒருபொருண் மேலதென்றுணர்,

தேவர் குறையும் திருநான்மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசகம் என்று உணர்

என்றருளிச் செய்தார்.

தேவாரம் கோவை திருவாசகம் திருமந்திரம் என்னும் மூன்றையும் பார்த்த பார்வையில் அவை சைவநூல்கள் என அறிதற்கியன்ற பதக்குறிகள் (ஆண்டு வெளிப்படையாய்க் கிடத்தலின்) ஸ்பஷ்டலிங்கமுடைய என்றும், அங்ஙனம் தேவர்குறள், திருநான்மறை முடிவு, வேதாந்த சூத்திரம் மூன்றும் அறிதற்கியலாமைமையின் அவற்றை அஸ்பஷ்டலிங்கமுடைய என்றுங் கூறப்பட்டது.

○ ○ ○

திருப்பாசரம்

வாழ்க அந்தணர் வானவர் உன்னம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஒங்குக
உழ்க தீயநெல்லாம் அரன் நாமமே
சூழ்க வைபவ முந்துயர் தீரகவே

(இதன் பொருள்) பிராமணர் வாழுக; தேவர்கள் வாழுக; பசுக்கள் வாழுக; வானம் வருஷிக்க; அரசனும் ஒங்குக; தீமை எனப்பட்டவெல்லாம் ஆழுக; சிவநாமம் பரவுக; உலகமும் துயரொழிக.

மதுராபுரியின் வைகை நதிதீர் திவ்ய தீக்ஷாமண்டபத்திலே கூடிமண்பாசவிருள் தோற்று கூடியமடைய, இருவினையொப்புச் சத்திநிபாதமுற்றுநின்ற கூன்பாண்டியசீடன் பிறவியாற்றினின்று கரையேற, உணர்வாய் நின்ற ஞானக்கூத்தர் ஓர் சீகாழி ஸ்ரீஞானசம்பந்த மாமுனியாம் மூர்த்திகொரு எழுந்தருளி “வாழ்கவந்தணர்” என்றற் றொடக்கத்த மகாவாக்கிய திருப்பாசரத்தை அருளிச் செய்தார். பாண்டியன் பக்குவனாய்நின்றான் என்றுகொண்டே

“துன்னினான் வீணைகளொத்துத்துலையென நற்றலால்” என்றும்,

ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த யுமாசாரியர் அருளிய திருவாக்கு கூன்பாண்டியனையன்றி மற்றெம்மையெல்லாம் வாழ்வித்தது என்று கொண்டே

“எங்களை வாழுமுன்னாளோடு வைகையினீட்டார்” என்றும்,

இத் திருப்பாசரம் புறச்சமயநிராகரணஞ் செய்து சைவத்தை ஸ்தாபனஞ் செய்து பிறவியாற்றில் ஏகதேசக் காட்சிப்பட்டுச் செல்லவொட்டாது தடுத்து ஒங்குணர்வில் விடுத்துப் பிறவியாற்றைக் கடப்பிக்கும் வன்மையுடையதென்றுகொண்டே

தருவுடைப்பிள்ளையார் தம் தருக்கையால் இட்ட ஏடு
மருவிய ப்றவு ஆற்றல் மாதவர் மனம் சென்றால் போல்
பொரு புனல் வைகை ஆற்றல் எதிர்த்து நீர் கழுத்துப் போகும்
இரு நலத்தோர் கட்டு எல்லாம் இது பொருள் என்று காட்டி

என்றும் அருளிச்செய்தார் ஸ்ரீசேக்கிழார் நாயனார்.

- “வாழ்க அந்தணர்...” (திருஞானசம்பந்தர் - மூன்றாம் திருமுறை - திருப்பாசரம் - 3.54)
- தென்னவன் மாறன் தானும் சிரபுரத்துத் தலைவர் தீண்டிப்
பொன் நவில் கொன்றையார் தம் திருநீறு பூசப் பெற்று
முன்னை வல்வினையும் நீங்கி முதல்வனை அறியும் தன்மை
துன்னினான் வீணைகள் ஒத்துத் துலை என நற்றலாலே
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - திருஞானசம்பந்தர் நாயனார் புராணம் - பாடல் 819)
- மங்கலம் பொலிய ஏந்தி மாதரார் முன்பு செல்லக்
கங்கையின் கொழுந்து செம்பொன் இமவரை கலந்தது என்ன
அங்கு அவர் செம்பொன் மாடத்து ஆதி பூமியின் உட்புக்கார்
எங்களை வாழு முன்னான் ஏடு வைகையினுள் இட்டார்
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - திருஞானசம்பந்தர் நாயனார் புராணம் - பாடல் 1230)
- “திருவுடைப்பிள்ளையார் தம்...”
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - திருஞானசம்பந்தர் நாயனார் புராணம் - பாடல் 846)

உபாசனை தூலோபாசனை சூக்குமோபாசனை என இரு திறப்படும். கன்மகாண்டம் பற்றிச்செய்யப்படும் உபாசனை தூலோபாசனை எனவும், ஞான காண்டம்பற்றிச் செய்யப்படும் உபாசனை சூக்குமோபாசனை எனவும் கொள்ளப்படும்.

“வாழ்க வந்தணர் வானவரானினம்” என்றது கன்மகாண்டம் பற்றி நின்றமைமயின் இது தூலோபாசனையின் மேற்றாய் யஞ்ஞ தெய்வமாகிய அக்கினியின் பாலதாம். ஆகவே, இத்தூலாக்கினி உபாசனை வைதிக கன்மகாண்டம் பற்றி வைதிகாக்கினி எனவும், சிவாகம கன்மகாண்டம் பற்றிச் சிவாக்கினி எனவும் இருவகைப்படும். “அரன் நாமமே சூழ்க வையகமும் துயர் தீர்கவே” என்பது ஞானகாண்டம்பற்றி நின்றமைமயின் இது சூக்குமோபாசனையின் மேற்றாம். இவ்வுபாசனை வேதாந்த ஞானகாண்டம் பற்றியும் ஆகமாந்த ஞானகாண்டம் பற்றியும் வழிபடற்பாலதாதலின் வேதாந்தம் பற்றிய உபாசனை ஞானயோகத்தின் மேலும், ஆகமாந்த உபாசனை வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்த சிவபோகத்தின் பாலுமாய் அமையும்.

வைதிக கன்மகாண்டத்தில் அந்தணர்களால் பசுவின் நெய், பால் முதலிய உபகரணங்கொண்டு சூரியன் இந்திரன் முதலிய வானவர்கள் பிரீதியுறுமாறு சிவபெருமான் ஸ்தூலாக்கினி ரூபமாக வழிபடப்படுகின்றார். இருக்கு வேதத்திலே பிரதிபாதிக்கப்படும் அக்கினி தேவர்களுள்ளே சிரேஷ்டன்; கிரகத்திலே குருவாய்நின்று சமஸ்தகன்மங்கலையும் முடித்துக்காப்பவன் அக்கினியே; தேவர்கட்கும் மனுஷர்க்கும் யஞ்ஞத்தைப் பகிர்ந்து கோடற்கு முகமும் நாக்குமாகப் பேணப்படுகின்றான். இவனே கர்த்தா; இவனே இரக்ஷகன்; இவனே சனங்கட்கு நாயகன்; இவனே மனிதருள் அரசன்; மனிதர்க்கெல்லாம் மித்திரனாய், பிதாமாதாச் சகோதரர்போல வீட்டுக்கு எசமானனுமாகின்றான். புருஷனும் மனைவியுமாகக் கொண்ட இரண்டு அரணிகளை உரோஞ்சதலினாற் பிறந்தவனாகக் கொள்ளப்படுவன். இவன் வேதங்களிலே தூமகேது, குதபுக்கு, சசி, சப்தசிக்குவன், தோமரதரன், சித்திரபானு முதலிய பலபெயர்களாற் புகழப்படுகின்றான். இவன் நான்கு கோடும், மூன்று பாதமும், இரண்டு தலையும், ஏழு கையுமுடையனாகத் தியானிக்கப்படுகின்றான். இவன் ஆகாயத்தின் உச்சியும் தலையுமாய், பூமிக்கு மத்தியாயும் உள்ளான். பூமி ஆகாய முதலியவற்றிலுள்ளார் அவன் ஆஞ்ஞைக்கு அமைகின்றார், ஒவ்வொருவர் புரியும் கன்மங்கலையும் அறிந்து பார்த்துச் சாஷியாயுள்ளான். இவன் வனாந்தரத்தில் அமைக்கப்பட்ட நீர்த்தொட்டிபோலாய், இவனாலே லௌகிக பயன்கள் அனைத்தும் எய்துகின்றன. இவன் பூமிக்கும் ஆகாயத்துக்கும் நடுவனாய் தூதனாகி, அந்தணர் கோஷிக்கும் வேதகானங்களை இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்கு அறிவுறுத்தி, அவ்வந்தணர் யாகாக்கினியாகிய தன்னிடத்திற் சொரியும் நெய் முதலிய அவிசகளை அவர்கட்குச் சேர்த்துவன். இதுநோக்கி இவன் ஹவ்வியவாகன் என்று இருக்காதி வேதங்களிற் போற்றப் படுகின்றான். இவ்வக்கினி மின் வடிவாய் நின்று மேகங்களைக் கருக்கொள்ளச்செய்து, மழை வருஷிக்கச் செய்கின்றான் என வேதத்திலும், தேவர்களைக் குறித்து அக்கினியிற் செய்யப்படும் ஓமங்கள் சூரியனை அடைய, அவன் வாயிலாக மழையுண்டாக, அதனால் தானியங்கள் விருத்தியாக, அதனால் ஜீவகோடிகள் விருத்தியடைகின்றன என மனுஸ்மருதியிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. யசமானனும் இருத்துவிக்குக்களும்

- “அக்னிமீளேபுரோஹிதம்...” எனத் தொடங்கும் இருக்கு வேதத்து முதல் மந்திரம் உட்பட இருக்கு வேதத்திலே அக்னிக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்பெற்றுள்ளது.
- மனு, பராசரர், யாக்குவல்கியர், கௌதமர், ஹாரீதர், யமன், விஷ்ணு, சங்கர், லிகிதர், பிருஹஸ்பதி, தக்ஷன், அங்கிரஸ், பிரசேதர், ஸம்வர்த்தர், அசனஸ், அத்ரி, ஆபஸ்தம்பர், சாதாதபர் என்றிப்படிப் பதினெட்டு மஹரிஷிகள் தங்களுடைய அதிமாநுஷ்ய சக்தியால் வேதங்களை முழுக்கத் தெரிந்து கொண்டு அதிலிருந்து தொகுத்து தர்ம சாஸ்திரங்களைத் தந்திருக்கிறார்கள். இவை மனு ஸ்மிருதி, பராசர ஸ்மிருதி, யாக்குவல்கிய ஸ்மிருதி என்று அவரவர் பெயரால் வழங்குகின்றன. இவ் 18 ஸ்மிருதிகளைத் தவிர 18 உப ஸ்மிருதிகளும் உள்ளன. இங்கு செந்திநாதையரால், மனு மற்றும் யராசர ஸ்மிருதிகளிலிருந்து அக்னியின் சிறப்பு எடுத்துக்காட்டப்பெற்றுள்ளது.

சுத்தமாகிய நெய்முதலிய உபகரணங்கொண்டு யஞ்ஞம் செய்யுங்கால், தேவர்கட்கு உவப்புண்டாய், அதனால் உலகம் விருத்தியடைகின்றது எனப் **புராணஸம்ருத வியாக்கியானம்** கூறுகின்றது. அக்கினி காண்டவ வனத்தைத் தகிக்கும்போது **மந்தபாலர்** தமது குழந்தைகளை அவ்வக்கினியினின்றும் தப்பிவிக்குமாறு அவ்வக்கினியை நோக்கி,

“உலகங்களுக்கெல்லாம் முகமாயுள்ளவன் நீயே, ஹவ்வியமாகிய நெய்யைக்கொண்டு, செல்லும் ஹவ்விய வாகனன் நீயே, பாவங்களைப் போக்குபவன் நீயே, ஒவ்வொரு செந்துவின் சரீரத்துள்ளும் தோற்றாது சலிப்பவன் நீயே, ஆகவனீயம், தஷ்டினாக்கினி, கார்பத்தியம் என்னும் மூவியல்புடையவனும் நீயே. அறிஞர் உனக்கு யஞ்ஞமெல்லாம் செலுத்துகின்றார். அவிசை உண்பவன் நீயே, உன்னையின்றி இவ்வுலகம் ஓர் தினமேனும் நிலைக்காது. உனக்குப் பணிந்தே தங்கள் மனைவி மைந்தரோடு அந்தணர் நித்தியவுலகங்களை அடைகின்றார். உன்னாலே ஆகாயத்தில் மின்னலும் மேகங்களும் நிலையுறுகின்றன. சரம் அசரம் எல்லாம் உன்னாலே வாழ்கின்றன. சலத்துக்கெல்லாம் வித்தாயுள்ளவன் நீயே. நீயே தாதா, நீயே பிரகஸ்பதி, நீயே அசவினர்கள், நீயே சூரியன், நீயே சந்திரன், நீயே வாயு”

என்றற் றொடக்கத்தனவாகப் புகழ்ந்தார் என **மகாபாரதத்தி** ஆத்பர்வம் கூறுகின்றது.

இங்ஙனம் கூறிய ஸ்மிருதி இதிகாசம் முதலியவைகளால், அக்கினியே யஞ்ஞத்துக்குத் தலைவன் எனவும், அக்கினி வாயிலாகவே சூரியன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் பிரீதியுற்று மழையை வருஷிக்கச் செய்கின்றார் எனவும், அந்த யஞ்ஞத்தை நடாத்துவோர் அந்தணர் எனவும், அந்த யஞ்ஞத்துக்கு வேண்டற்பாலது அவிசை எனவும், இது பசுவினின்றி பெறப்படும் நெய் பால் முதலியவற்றால் அமைவதெனவும், இந்த அவிசியினால் பிரீதியுற்றே தேவர்கள் மழை வருஷிக்கச் செய்கின்றார்கள் எனவும், இந்த மழையினால் வளமெல்லாம் நமக் கெய்தத் துர்பிஷ்ட முதலிய கலிகளெல்லாம் நீங்குகின்றன எனவும் திருவுளத்தடைத்து, கருணாநிதியாகிய **தருளுனா சம்பந்த** பரமசாரிய சுவாமிகள் “வாழ்க அந்தணர் வானவரானினம் வீழ்க தண்புனல்” என்று அருளிச்செய்தார்.

ஆன்மாவுக்கு நிலைக்களக் கருவியாய்ச்சிறந்துநின்ற சரீரத்தைப் பாதுகாத்தல் லௌகிகமாதலினாலும், இது கன்ம காண்டம் பற்றிய கேள்விகளால் ஒருதலையாகச் சித்தியுறுதலானும் **ஸ்ரீசங்கீர்த்தா** பெருமான் “உலகியல் வேத நூலொழுக்கம்” என்று அருளிச்செய்தார்.

ஸீகாமிகாகமத்தில் வேதத்திலே கூறப்பட்டவாறு “அக்கினி நான்குகோடும், இரண்டு சிரசும், இரண்டு முகமும், ஆறு கண்ணும், இரண்டு மூக்கும், ஏழு நாக்கும், மூன்று பாதமும், ஒரு சரீரமும், சடையும, யஞ்ஞோபவீதம் மௌஞ்சி அரைஞாண் என்னும் மூன்றும், ஏழு கையமுடையனாய் இடவாகனமேற்கொண்டுள்ள” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

○ **மந்தபாலர்** அக்னியை புகழும் பகுதி, வியாசரின் வடமொழி **மகாபாரதத்தின்**, ஆதிபர்வ தத்தின், மயதர்சன பர்வதத்தின், 259-ஆம் அத்தியாயத்திலே உள்ளது.

○ **உலகியல் வேத நூல் ஒழுக்கம்** என்பது

நிலவு மெய்ந் நெறி சிவ நெறியது என்பதும்

சுலதிவாய் அமணர் காண்கிலார்கள் ஆயினும்

பலர் புகழ் தென்னவன் அறியும் பான்மையால்

(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - திருஞானசம்பந்தர் நாயனார் புராணம் - பாடல் 820)

○ அக்னியின் ஏழு நாக்குகளின் பெயர்கள்: காலீ, கராலீ, தூரா, லோஹிதா, மனோஜவா, ஸ்புலிங்கினீ, விஸ்வரூபா.

காலீ கராலீ ச மனோஜவா ச ஸுலோஹிதா யா ச ஸுதா⁴ம்ரவர்ணா |

ஸ்பு³லிங்கி³னீ விஸ்வரு³ ச தே³வீ லேலாயமானா இதி ஸப்த ஜிஹ்வா: || (மூண்டக உபநிஷத் 2.4)

இனிச் சிவாகமத்திலே கன்மகாண்டம்பற்றிச் சிவபூசாசம்பந்தமாகச் செய்யப்படும் சிவாக்கினியாவார் இரக்த வர்ணரும், ஐம்முகமுடையரும், உச்சியில் மூன்று நாக்கும், மற்ற நான்குக்கும் நான்கு நாக்குகளும் ஏழு நாக்குடையரும், பத்துக்கையுடையரும், சர்வாபரணபூஷிதரும், சிவந்த வஸ்திரமுடையரும், கமலாசனரும், பதுமாசனமிட்டிருப்பவரும், தசாயுதங்களுடையருமாகத் தியானிக்கற்பாலரென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. படவே, வைதிக கன்மகாண்டம்பற்றித் தினந்தோறும் காலையிலும் மாலையிலும் ஒமிக்கப்படுவது அக்கினிகோத்திரம் எனவும், வசந்தகாலத்திற் செய்யப்படுவது அக்கினிஷ்டோமம் எனவும் உணர்க. இவற்றால் எய்தும் லௌகிக இன்பமாவது சுவர்க்கலோக இன்பமாவது பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை ஒக்குமாதலின் சிவப்பிராமணர்களாகிய சிவத்துவிசர்களால் சிவாகமகன்மகாண்டம்பற்றி மேலே உரைத்த சிவாக்கினித்தியானத்தோடு, அவ்வக்கினியை வளர்க்குங்கால் இந்திராதிலோகபாலர், பிரமா, உருத்திரர், விஷ்ணு, ஈசுவரர் எனப் படுவாரும் பூசிக்கற்பாலர். சிவாக்கினியைத் தியானித்து அவ்வக்கினியிலே சிவாகமத்தில் விதிக்கப்பட்டவாறு ஆனெய் முதலிய கொண்டு ஒமித்தும் மகேசுவரன் முதலியோரைப் பஞ்சப்பிரமஷடங்க மந்திரங்கொண்டு பூசித்தும் வருங்கால் சிவபுண்ணியம் விருத்தியாகும். இச்சிவபுண்ணிய மிகுதியினால் அளவிலா அன்பு மீதுறும்.

“முன்பு செய்தவத்தனீட்டம் முடிவிலா வன்மமான அவ்வன்யனை யெருத்துக்காட்ட”

என்றார் அருண்மொழித்தேவர். இந்த அன்பிலே

“அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தான் ஆர்வலர், புன்கணீர் பூசல் தரும்”

என்றவாறு உவகைத்தண்புனல் கண்களிலே நின்றும் வீழும். இதுபற்றியே “வீழ்க தண்புனல்” என அருளிச்செய்தார் ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் எனலுமாம். சிவத்துவிஜ அந்தணர்களும், பிரமாதி தேவர்களும், பசுக்களும் வாழுக என்றுகொண்டே “அந்தணத் தேவரானினங்கள் வாழ்க” என்றார். நரை திரை மூப்பு முதலிய தீர்த்தலாகிய பெரும்பயனைத் தருதன்மாத்திரையையன்றிப் பசிதீர்த்தலாகிய அவாந்தரப்பயனையும் தரும் அமிழ்தவண்டிபோல்வது சிவபுண்ணிய சிவாக்கினியுபாசனையாம் என்க. இதுபற்றியே

“நிலவுமெய்ந் நெற் சுவநெறி” என்றருளிச்செய்தார் அருண்மொழித்தேவர்.

எனவே, வாழ்க வந்தணர் வானவரானினம் வீழ்கதண்புனல்” என்பதற்கு நாம் மேலே உரைத்த பொருள்களைத் தழுவி அவர்,

அந்தணர் தேவர் ஆன் இனங்கள் வாழ்க என்று

இந்த மெய்ம் மொழிப் பயன் உலகம் இன்புறச்

சந்த வேள்விகள் முதல் சங்கரர்க்கு முன்

வந்த அர்ச்சனை யுழாபும் அன்னவாம்

- முன்பு செய் தவத்தன் ஈட்டம் முடிவிலா இன்பம் ஆன அன்பனை எருத்துக் காட்ட அளவிலா ஆர்வம் பொங்கி மன் பெரும் காதல் கூர வள்ளலார் மலையை நோக்கி என்பு நெக்கு உருகி உள்ளத்து எழு பெரு வேட்கை யோடும்
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - கண்ணப் நாயனார் புராணம் - பாடல் 102)
- “அன்புக்கும் உண்டோ...” (திருவள்ளுவர் - திருக்குறள் - அன்புடைமை - குறள் - 71)
- “அந்தணர் தேவர்...”, “வேள்வி நற்பயன்...”
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - திருஞானசம்பந்தர் நாயனார் புராணம் - பாடல்கள் 821-822)
- “நிலவுமெய்ந் நெறி சிவநெறி....” - முன்னர் குறிப்பிட்ட பாடல் 820ஐக் காண்க.

வேள்வீ நற்பயன் வீழ் புனல் ஆவது
நாளுந் ஓர்ச்சனை நல் உறுப்பு ஆதலால்
ஆளுந் மன்னனை வாழ்த்தியது ஓர்ச்சனை
முனும் மற்று இவை காக்கும் முறைமையால்

என்னும் இருசெய்யுட்களினால் விளக்கியருளினார்.

வைதிக சைவ கன்மகாண்டம்பற்றி யுஞ் ஓர்ச்சனைகளுக்கு இடையறு வராது காக்கவேண்டிய பாரம் அரசன் மேற்றாமாதலின், அவற்றை நீடு காக்கும்பொருட்டு “வேந்தனும் ஓங்குக” என்றும், “ஆளுமன்னனை வாழ்த்திய தர்ச்சனை முழுமற்றிவை காக்கு முறைமையால்” என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவ்வரசனுக்கியல்பாயிருந்த முதுகென்பு வளைவில் ஸீனானாசம்பந்த நாயனாரருளிய “ஓங்குக” என்றும் மெய்த்திருவாக்கமுதம் வந்து பொருந்தியபோது அவனது கூன் நிமிர்ந்ததென உணர்த்துதற்கே “வேந்தனற்றனை முன்னோங்க்பாட, வம்புய மலரான் மார்பனனபாய நென்னுஞ் சீர்த்திச் செம்பியன் செங்கோலென்னத் தென்னன் கூனிமிர்ந்ததன்றே” என்று கூறப்பட்டது. ஸீனானாசம்பந்தர் திருக்கணோக்கமும், ஸீவறஸ்தப்பரிசமும் அரசன்மேல் நேர்ந்தபின், அவன் பின்னர் புல்லிய கூடிமணசமயத்தில் வீழ்ந்து இடர்ப்பாடாது, அந்த கூடிமணர்களையெல்லாம் கழுவுக்கிரையாக்கி வைதிக சைவ கன்மகாண்ட நெறிக்கணொழுகி மேலோங்குக என்ற கருணையினால் “அரசனு மோங்குக” என்றார் எனலுமாம்.

“ஆழ்க தீயதெல்லாம்” என்றமையால் உலோகாயதம், சௌத்திராந்திகம், யோகசாரம், மாத்தீகம், வைபாடிகம், ஆருகத முதலிய புறச்சமய தீயநெறிகள் மாயவேண்டுமென்பது பெறப்பட்டது. இதனால் பரபகூடகண்டனஞ் செய்யப்பட்டவாறு காண்க. ஸீசேக்கிழார் பிரானும்

“ஆழ்க தீயதென்றோதற்றயனெந் வீழ்க” என்று அருளினார்.

“அரன் நாமமே சூழ்க” என்றமையால் சூக்குமோபாசனையாகிய தகரவத்தை கூறப்பட்டவாறாம். எங்ஙன மெனிற் கூறுதும்:-

காதலாக்கி கச்சந்து கண்ணீர் மல்க
ஒதுவார் தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேதம் நான்கனும் மெய்ப்பொருளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சுவாயவே

என்னும் தேவாரத்தினால் ஸீபஞ்சாக்கரமே சிவன்ருருநாமம் என்றவாறாயிற்று. அங்ஙனம் சேக்கிழாரும் “வாழி யஞ்செழுத் தோதி வளர்கவே” என்றார். இந்த ஸீபஞ்சாக்கரத்தின் பொருளை பிராமணர்களால் காலமாவை உச்சிகளிலே செபிக்கப்படும் உயர் வொப்பில்லாத காயத்தீர் மந்திரமுமாம் என ஓர்ந்து ஸீனானாசம்பந்தர் “அந்தியுன் மந்திர மஞ்செழுத்துமே” என்றருளினார்.

- ஆழ்க தீயது என்று ஒத்திரு அயல் நெற, வீழ்க என்றது வேறு எல்லாம் அரன் பெயர் சூழ்க என்றது தொல் உயிர் யாவையும், வாழ் அஞ்சு எழுத்து ஒத் வளர்கவே
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - திருஞானசம்பந்தர் நாயனார் புராணம் - பாடல் - 823)
- புறத்தே ஆகாயம் எவ்வளவு பெரியதோ, அவ்வளவு பெரியதாக அகத்தே இதய (தகர) ஆகாசம். அந்த இதய ஆகாசத்துக்குள் அனைத்தும் அடக்கம். இதைத் தியானிப்பதும் அடைவதும் தகரவத்தை என உபநிஷதங்கள் கூறுகின்றன.
- “காதலாகி....” (திருஞானசம்பந்தர் - ஸூன்நாம் திருமுறை - நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் - 3.49)
- மந்திர நான்மறையாகி வானவர், சிந்தையுள் நின்று அவர் தம்மை ஆள்வன செந்தழல் ஒம்பிய செம்மை வேதியர்க்கு, அந்தியுள் மந்திரம் அஞ்செழுத்துமே
(திருஞானசம்பந்தர் - ஸூன்நாம் திருமுறை - பஞ்சாக்கிரபதிகம் - 3.22)

சிகார முதலாய் நின்ற பஞ்சாக்கரத்தில் இறுதி ஈரெழுத்துக்களும் பாசத்தை உணர்த்தி நிற்பனவாக முதலெழுத்துச் சிவத்தையும் இரண்டாம் எழுத்து அருட்பராசத்தியையும், நடுவெழுத்து ஆன்மாவையும் உணர்த்தி நின்றலால் “சிவத்தை அறிந்து பாசங்களினின்று வீடுறுகின்றான்” எனச் சுவேதாசுவதரோபநிடதத்தும், “சீவான்மா எப்போது இரண்மயராகிய சிவபிரானைக் கர்த்தாவாகவும், பிரமாதிதேவரகட்கெல்லாம் காரணராகவும் வியாபகருமாகப் பார்க்கின்றானோ, அப்போது அவ்வறிஞன் பாசமிலனாய்ப் புண்ணியபாவமொழிந்து (சர்வஞ்ஞாதி குணங்களை அடைதலாகிய) பரமசாமியத்தை அடைகின்றான்” என முண்டகோபநிடதத்தும் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிவபிரானுக்குரிய சர்வஞ்ஞாதி குணங்கள் யாவும் பராசத்தி குணங்களாகும். இப்பராசத்தியார் அத்தியாச பொய்ச்சத்தி போலாகாது சிவபிரானுக்குக் குணமும் வடிவுமாய் அமைந்தார். இவர் அக்கினியிற் கடும், கடரியனிற கிரணமும் போலச் சிவபிரானார்க்குச் சமவாயசம்பந்தத்தினராம் என்க. இப் பராசத்தியார் பிருகதாரணியும், தைத்திரீயம், மகோபநிடதம், அதர்வசிகை முதலிய உபநிடத பரசுருதிகளிலே “ஆகாயம்”, “வியோமம்” என்னும் பரிபாஷாமொழிகளாற் புகழப்படுகின்றார்.

சாந்தோக்ஷியத்துட் கூறப்பட்ட ஆகாயத்தினின்று வேறுறாத அபகதபாப்மாத்ரி குணங்களையே திருவள்ளுவ நாயனார்,

“கோளில் பொறிநீன் குணம்லவே எண்குணத்தான் தானை வணங்காத் தலை” என்றருளினார்.

இங்கே “தலை” என்றது சீவான்மாவின்மேலும் “தான்” என்றது அருட்சத்தியாரின் மேலும், “எண்குணங்கள்” சிவபிரானினின்று வேறுறாத பராசத்தியார் சர்வஞ்ஞாதி குணங்களின்மேலும், “வணங்குதல்”, “கண்டவிகைவயல்லேனான்” என்னும் சுவரூபாசீத்திச் செய்யுள் கூறியவாறு சிவோகம்பாவனைபினால் சிவசாமியமடைதலின்மேலும் போந்தன. சாந்தோக்கியாதிக்குட் கூறப்பட்ட (சித், அம்பரம் = சிதாகாயம்) சிதம்பரோபாசனையையே உத்தரவெதமுடையார்,

“மலர்மிசையென்னான் மாண்டி சேர்ந்தார் நலம்சைநீடுவாழ்வார்” என்றார்.

“மலர்மிசை” என்றமையாற் சாந்தோக்ஷியத்து எட்டாம் பிரபாடகத்து முதன்மந்திரத்திற் கூறப்பட்ட தகரபுண்டரீகம் என்பது பெறப்பட்டது. “ஏகினான்” என்றது அப்புண்டரீகத்து ஆகாயத்துள்ளே நின்ற “பரம்பொருளை” உணர்த்திநின்றது. அப்பரம்பொருள் “சிவனாம்” எனக் கைவல்லியம், தைத்திரீய முதலிய உபநிடதங்களால் உணரற்பாற்று. “மாண்டி சேர்ந்தார்” என்றது இடைவிடாது சிவோகம்பாவனை செய்தலின்மேற்று. இதன்பயன் “சிவலோகமாம்” என்பதை உணர்த்துவதற்கு “நிலமிசை நீடுவாழ்வார்” என்று கூறப்பட்டது. “பிரமலோகத்தை

- முண்டக உபநிஷதத்தின் இரண்டாவது முண்டகத்தில் இக்கருத்து அமைந்துள்ளது.
- “கோளில் பொறியின்...”
- கண்டகுவை யல்லேன் நான் என்ற கன்று காணாக்

(திருவள்ளுவர் - திருக்குறள் - கடவுள் வாழ்த்து - குறள் - 9)

கழிபரமும் நானல்லேன் எனக்கருதிக் கசிந்த
தொண்டினொடும் உளத்தவன்றான் நின்ற கலப்பாலே
சோகமெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன்வே றின்றி
விண்டகலும் மலங்கொல்லாம் கருடதியானத்தால்
விடமொழியும் அதுபோல விமலதையும் அடையும்
பண்டைமறைகளும் அது நானானே னென்று
பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவகத்தைக் காணே

- “மலர்மிசை ஏகினான்...”

(சிவஞானசித்தியார் சுபகம் - ஒன்பதாம் சூத்திரம் - பாடல் 7)

(திருவள்ளுவர் - திருக்குறள் - கடவுள் வாழ்த்து - குறள் - 3)

அடைந்து மீளத்திரும்புவதில்லை மீளத்திரும்புவதில்லை” என்று சாந்தோக்கியம் கூறியதும் இதனையேயாம். அச்சாந்தோக்கிய சுருதியையே வியாசமுனிவரும் “மீளத் திரும்புவதில்லை மீளத் திரும்புவதில்லை” எனச் சுத்திரித்தார். இச்சாந்தோக்கியாதி உபநிடதங்களிற் கூறப்பட்ட பிரமலோகமாகிய சிவலோகம் சமஸ்த திவ்ய போகங்களையும் புசித்தற்கு வாய்ந்த சிவசாரூப்பிய நிலையுடையதாம் எனவும், இங்குள்ள போகந்துய்த்து முடிந்தவாறே புநராவர்த்தியின்றிப் பரமுத்தியிற்றலைப்படுவர் என்பது சிவாகமசம்மதமாமெனவும் கொள்க. அதுபற்றியே சிவதருமோத்தரம்,

அதற்கு மேல் உமையாள் புரம்புத
அதற்கு மேல் சிவலோகமென்றாய்கவே
அதற்குறும் வளம் வாக்கனடங்கடா
அதற்குப் புகைவர் மீள்பவரல்லே

என்று கூறிற்று.

ஈண்டுக் கூறியவற்றால் வேதமுடிபுகளெல்லாம் ஞானயோகஸ்தானமாகிய சிதம்பர சோமலோகத்தில் நிலைத்தது. இதனால் வைதிகசூக்குமதகரோபாசனையாகிய ஞானயோகம் உரைக்கப்பட்டவாறு காண்க.

இனி வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்த நெறிவழி சிவனாமமாகிய ஸீபஞ்சாக்கரத்துக்குப் பொருள் கூறுங்கால், அஃது ஞானாசாரியர் வாயிலாக அறியற்பாற்று. ஆயினும் ஒரு பிரகாரம் சொல்லுதும். பஞ்சாக்கரம் என்னும் பெயர் அட்டாக்கரம், அஞ்சக்கரம், ஆறக்கரம், நான்கக்கரம், மூன்றக்கரம், ஈரக்கரம், ஓரக்கரம் என்பவற்றுக்கும் செல்லும். எனவே, சிவன்றிருவடிக்கீழ் அடங்கிநிற்கும் நெறி சனகராதியர்க்குச் சிவபிரானால் கைக்காட்டினால் உணர்த்தப்பட்டது.

மும்மலம் வேறுபட்டொழிய மொய்த்தாய்
ரம்மலர்த்தாண முலடங்கும் உண்மையைக்
கைம்மலர்க் காட்சியற் கதுவ நல்கிய
செம்மலையல துளஞ் சந்தியாதரோ

என்றார் பெரியோர். மேலே உரைத்த பஞ்சாக்கரங்களுள் “சிவ” என்னும் ஈரெழுத்தும் சுத்த பஞ்சாக்கரம் எனப்படும். இம்சையை உணர்த்தும் “வ்ரிசி” தாது “சிம்ம” என வந்தாற்போல, அன்பாகிய இச்சையை உணர்த்தும் “வசி” தாது “சிவ” என வர்ணவிபரியயம் உற்று நின்றது. இன்பங்களுள் எல்லாம் மேலாய இன்பம் பேரின்பமாதலிற் “சைவஞ் சிவனுடன் சம்பந்தமாவது” எனவும், “இறைகளோடிகைந்தவின்ப மின்பத்தோடிகைந்த வாழ்வு” எனவும் போந்த திருவாக்குகளுக்கிடைய “அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருத்தலாம்

○ சாந்தோக்கிய உபநிஷதத்தில் தகரம் பற்றிக் குறிக்கப்பெறும் மந்திரம் (8.1):

அத² யதி³தம்ஸமின்³புஹ்மபுரே த³ஹரம்¹ புண்ட³ரீகம்¹ வேஸ்ம்

த³ஹரோ(அ)ஸ்மின்னந்தராகாஸஸ்தஸ்மின்யத³ந்தஸ்தத³ன்வேஷ்டவ்யம்¹ தத்³வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி ||

சுய யதி³தம்ஸமின்³புஹ்மபுரே த³ஹரம்¹ புண்ட³ரீகம்¹ வேஸ்ம்

த³ஹரோ(அ)ஸ்மின்னந்தராகாஸஸ்தஸ்மின்யத³ந்தஸ்தத³ன்வேஷ்டவ்யம்¹ தத்³வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யமிதி ||

अथ यदिदमस्मिन्महपुरे दहर् पुण्डरीकं वेदम दहरोऽस्मिन्नन्तरकाशस्तस्मिन्यदन्तस्तद्वेष्यं तद्वै विजिज्ञासितव्यमिति ||

○ “நிலமிசை நீடுவாழ்வார்” எனும் கருத்து, சாந்தோக்கிய உபநிஷதத்திலும் வியாசரின் பிரம சூத்திரத்திலும் உள்ளதாக செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார்.

○ “அதற்கு மேல்...” (மறைஞான சம்பந்தர் - சிவதருமோத்தரம் - பன்னிரண்டாவது கோபுரவியல் - பாடல் 196)

○ “மும்மலம் வேறுபட்டு...” (கச்சியம் முனிவர் - திருவானைக்கா புராணம் - கடவுள் வாழ்த்து - பாடல் - 8)

○ வடமொழியில் “தாது” என்பது “வேர்ச்சொல் - தலைச்சொல்” என்பதைக் குறிக்கும்.

சிவ போகநிலையையே”, “அரநாமமே சூழ்க” என்றதாம் என்க. ஆகவே, கன்மகாண்டநெறி பற்றித் தானொழுகியும், குடிகளை ஒழுகச்செய்தும், செங்கோல் நடாத்திக்காத்து ஞானயோகவைதிக பாசுபதர்களுையும் சைவசித்தாந்தச் செல்வர்களையும் காத்து நீயும் அந்நெறிகளினின்று ஒங்குவாயென்றுகொண்டே “வேந்தனும் ஒங்குக” என உரைக்கப்பட்டதெனலுமாம்.

அற்றன்ந் அந்தணர் மதுரைத் தொகை யாக்க்னானூந்
தெற்றென்று தெய்வந் தெளியார் கரைக்கோலை தெண்ணீர்ப்
பற்றன்ந் பிபாங்கெதர் வ்னீரவும் பண்பு நோக்கல்
பெற்றென் றுயர்த்த பெருமான் பெருமானு மன்றே.

ஆன அற்று அன்ந் என்ந் அத்தருப்பாட்டில் கடல்
மாநகரத்துச் சங்கம் வைத்தவன் தெற்றத் தெறா
ஈனர்கள் எல்லைக் கட்ட ஏடு நீர் எதிர்த்து செல்லல்
ஞானம் ஈசன்பால் அன்பே என்ந்நர் ஞானமுண்டார்.

○ ○ ○

○ சைவஞ் சுவனூடன் சம்பந்தமாவது

சைவந் தனையறிந் தேசிவஞ் சாருதல்
சைவஞ் சிவந்தன்னைச் சாராமல் நீங்குதல்
சைவஞ் சிவானந்தஞ் சாயுச் சியமே

(திருமூவர் - திருமந்திரம் - பத்தாம் திருமுறை - ஐந்தாம் தந்திரம் - பாடல் 1)

- இறைகளோடு இசைந்த இன்பம் இன்பத்தோடு இசைந்த வாழ்வு
பறைகிழித்தனைய போர்வை பற்றியான் நோக்கினேற்குத்
திறைகொணர்ந் தீண்டித் தேவர் செம்பொனும் மணியுந்தூவி
அறைகழல் இறைஞ்சும் ஆருர் அப்பனே அஞ்சினேனே

(சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் - ஏழாம் திருமுறை - ஆசுவர் - பாடல் 7.8)

- “அற்றன்றி அந்தணர்...” (திருஞானசம்பந்தர் - மூன்றாம் திருமுறை - திருப்பாசுரம் - 3.54)
- “ஆன அற்ற...” (சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - திருஞானசம்பந்தர் நாயனார் புராணம் - பாடல் 843)
- செந்தமிழ் பத்திரிகையில் இதழ் 1.2 முதற்கொண்டு வெளிவந்த திருப்பாசுரம் எனும் கட்டுரை, முதலாவது முறை “திருமுகப்பாசுரம்” எனத் தவறுதலாகப் பிரசுரமாகியுள்ளது. அதே இதழில் இறுதிப்பக்கத்தில், இதற்கான திருத்தம் கூறப்பட்டுள்ளது.

உ

கணபதிதுணை.

திருமுகப்பாசுரம்.

வாழ்க வந்தணர் வானவ ரானினம்

“திருமுகப்பாசுரம்” என்று வருமிடங்கடோறும் “திருப்பாசுரம்” என்று வாசித்துக்கொள்க.— பூங்காசிவாசி-சேந்திநாதையர்.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கோவையார் உண்மை விளக்கம் THE LIGHT OF TRUTH OF THIRUKKOVAIYAR

நுழைவாயில்

சைவத்திருமுறையில் எட்டாவதாகவுள்ள மாணிக்கவாசகர் அருளிய கோவை நூலானது நானூறு பாடல்களால் ஆனது. திருக்கோவையார் என அழைக்கப்படும் இந்நூலுக்குப் பல நாமங்கள் வழக்கில் உண்டு.

“மக்கள் இதனை திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் என்பர், மறையவர் வேதம் என்பர், சிவபோகத்தார் ஆகமம் என்பர், காமுகர் இன்பநூல் என்பர். அளவை (தர்க்க) நூலவர் எண்ணூல் என்பர், தமிழ்ப் புலவர் இலக்கண நூல் என்பர்.”

(திருக்கோவையார் - பேராசிரியர் உரையும், பழைய உரையும் - அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக பதிப்பு - 1995, பக்கம் ix-x)

இந்நூலுக்கு சிறந்ததொரு பழைய உரை இருப்பினும், அவ்வுரையாசிரியர் யாரென்று பல மாறுபாடான கருத்துகள் உள்ளன. அப்பழையவுரையானது பெரும்பாலானோரால் பேராசிரியர் உரை என ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது.

“இந்நூலுக்கு சிறந்ததொருரை அச்சிலிருப்பது யாவரும் அறிந்ததே. அவ்வுரை சேனாவரையாருடைய தென்றும், நச்சினார்க்கினியாருடையதென்றும் முதலில் வெவ்வேறாகக் கருதப்பெற்று, முடிவில் பேராசிரியருடையதென்று கொள்ளப்பெற்று வருகின்றது. இப்பேராசிரியர் தொல்காப்பியத்துக்கு உரைகண்ட பேராசிரியரினும் வேறானவர் என்றும் கூறப்படுகின்றது”

(திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் (பழைய உரையுடன்) - ஸரஸ்வதி மஹால் வெளியீடு 44 - 1951, பக்கம் முகவுரை ii)

இங்கு குறிப்பிட்ட நானூறு பாடல்கள்கொண்ட திருக்கோவையார் மூலநூல் மற்றும் மூலமும் பழையவுரையும் கொண்ட நூல் என்பன இருக்க, திருக்கோவையாரின் உட்கருத்தைப் பெயர்த்து எழுதிய திருக்கோவையார் உண்மை அல்லது கோவையார் உண்மை என்று பிறிதொரு பழைய நூலும் உண்டு. இந்த நூலை ஆக்கிய அறிஞரின் பெயர் அறியுமாறில்லை. இந்தத் திருக்கோவையார் உண்மை நூலை, யாழ்ப்பாணத்து ஈ. தம்பையாப்பிள்ளை (1894) மற்றும் சுவாமிநாத பண்டிதர் (1911 - இரண்டாம் பதிப்பு) ஆகியோர் ஆரம்ப காலங்களில் பதிப்பித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

திருக்கோவையார் உண்மை நூலானது சிவபெருமானை நாயகியாகவும், ஆன்மாவை நாயகனாகவும் பாவம் செய்து திருக்கோவையாரின் உட்கருத்துக்களைத் தந்துள்ளது. அதில் ஒரு பகுதியை இங்கே காண்போம்.

“துறைகளெல்லாம் நாயகியை ஆன்ம நாயகியாகச் சொல்லியிருக்க, இவ்விடத்திலே திருக்கோவை யாரிலே நாயகியைச் சிவமாகச் சொல்லலாமோ எனில், இது தனியே ஒவ்வொருதுறைகளைச் சொல்லாது முழுவதுங் கோவையாகச் சொல்லுதலானும், பெறுவான் நாயகனும் பேறு நாயகியும் இன்பசுகம் நாயகியும் இன்ப சுகத்தைப் பெறுவான் நாயகனும் இரசமும் நாவும்போல இருத்தலானும், முழுவதும் முற்றுவமையாகிய சிவானந்தம்போலும் எனும் மேன்மையும் எல்லாம் நாயகிக்கே பெறுதலானும் நாயகியே பரம்பொருள்”

இந்தத் திருக்கோவையார் உண்மை நூலிலே கூறப்பட்ட கருத்துக்களைத் தெளிவுபடுத்தி, நியாயப்படுத்தி, வலியுறுத்தி விளக்கும்வண்ணமாகவே காசிவாசி செந்திநாதையர் “திருக்கோவையார் உண்மை விளக்கம்”

என்ற தலைப்பில் அதற்கான நியாயங்களை இங்கு எழுதியுள்ளார். இதனை அவர் "இந்நூலின்கண் (திருக்கோவையார் உண்மை நூலின்கண்) சிவபெருமானை நாயகியாகக் கூறியிருக்கும் மரபுநியாத சிவர் மயங்குவாராயினர். அன்னர் மயக்கந் தெளியச் சில நியாயங் காட்டும்" என்று கூறி தமது நியாயங்களை விர்வாக முன்வைத்துள்ளார். செந்திநாதையர், திருக்கோவையார் உண்மை நூலினை ஞானாசாரியர் எழுதியதாகப் பொதுப்படையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

○ ○ ○

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோவையார்

என் னி ன்

திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்:

வேதாந்தத்தொடர்புடையாராய்
திருவாதவூர்த்தருவிருந்த
மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்
திருவாய்மொத்தருவிருந்த.

இஃது

ஈ-ஈ-பு, இராமேஸ்வரத்திலுள்ள
கோவையாராய்மொத்தருவிருந்த
அருவிச்செவ்வாயார்
செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த
பெரியமொத்தருவிருந்த
தமிழ்நாட்டின் அச்சுக்கட்டத்தில்
அச்சுப்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த,
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோவையார் மூலம்
செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த (1902-1903)

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த,
மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்
அருவிச்செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

கோவையாருண்மை

இஃது
மதவாதவூர்த்தருவிருந்த
ஈ-ஈ-பு, திருவாய்மொத்தருவிருந்த
மேலேயேயுள்ள
பாழ்வாரத்தருவிருந்த
புதிது

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

மருவாய்மொத்தருவிருந்த, திருவாய்மொத்தருவிருந்த
புதிது

ச. பொன்னம்பலத்தருவிருந்த

மருவாய்மொத்தருவிருந்த
செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த
பெரியமொத்தருவிருந்த
செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த,
திருச்சிற்றம்பலம்.

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த.

திருக்கோவையார்.

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

அருவிச்செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த.

இஃது

மதவாதவூர்த்தருவிருந்த
தச்சிடுவர்க்கினியருவாய்மொத்தருவிருந்த
இராமேஸ்வரத்திலுள்ள
மேலேயேயுள்ள
பாழ்வாரத்தருவிருந்த.

பொன்னம்பலத்தருவிருந்த

மேலேயேயுள்ள

பாழ்வாரத்தருவிருந்த

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பெரியமொத்தருவிருந்த

பெரியமொத்தருவிருந்த

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

மேலேயேயுள்ள

பாழ்வாரத்தருவிருந்த.

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கோவையார் மூலம் உருவாய்மொத்தருவிருந்த

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

(1902-1903)

(திருச்சிற்றம்பலத்தருவிருந்த)

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

கோவையாருண்மை

ச. தம்பையாரத்தருவிருந்த

(1894)

(திருச்சிற்றம்பலத்தருவிருந்த)

நாலாயத்தருவிருந்த

தெரியாது எனும் குறியுள்ளது

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

அருவிச்செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

திருக்கோவையார்.

இஃது

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

இராமேஸ்வரத்திலுள்ள
பொன்னம்பலத்தருவிருந்த
மேலேயேயுள்ள

பாழ்வாரத்தருவிருந்த

ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

பெரியமொத்தருவிருந்த

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

பொன்னம்பலத்தருவிருந்த

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

வித்தியாநாதபாலரத்தருவிருந்த

அச்சுப்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

திருச்சிற்றம்பலம்.

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

திருக்கோவையார் மூலம் உருவாய்மொத்தருவிருந்த

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

(1902-1903)

(திருச்சிற்றம்பலத்தருவிருந்த)

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்

அருவிச்செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

திருச்சிற்றம்பலம்

கோவையாருண்மை.

இஃது

மதவாதவூர்த்தருவிருந்த

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

திருச்சிற்றம்பலம்

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

அச்சுப்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

திருச்சிற்றம்பலம்.

செவ்வாய்மொத்தருவிருந்த

(1902-1903)

(திருச்சிற்றம்பலத்தருவிருந்த)

திருக்கோவையார் உண்மை விளக்கம்

THE LIGHT OF TRUTH OF THIRUKKOVAIYAR

பரமாசாரிய சுவாமிகளாகிய ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருக்கோவையார் என்னும் அகாதனாப் பிரவாகபயோததியின் அடியிலே எவர்க்குங் கிட்ருதற்கு அரிதாய்க் கிடந்த விலைமதிப்பில்லா ஞானார்த்த ரகசிய லக்ஷியார்த்த சிந்தாமணிப் பொருள்களை நம்போலிய ஏழைகள் பெற்று உய்யுமாறு கைம்மாறில்லாப் பெரிய ஞானாம்புதம்போலப் பெயர்த்துத் தந்தருளிய அறிஞர் பெருமானாம் ஞானாசாரியரையும், அவரால் அருளப்பட்ட திருக்கோவையார் உண்மையையும் அறியாதார் யாரே! இந்நூலின்கட் சிவபெருமானை நாயகியாகக் கூறியிருக்கும் மரபறியாத சிலர் மயங்குவாராயினர். அன்னர் மயக்கந் தெளியச் சில நியாயங் காட்டுதும்.

(01) ஸ்ரீவாகீசர் சிவபெருமானை இழிந்த சடப்பொருள்களுட்படுத்தி,

“இம்மணநீ, இம்முத்தநீ” என்றும்,

“மற்கடலும் மால்வீசம்புந் தானையாகக் கோதாவரியாய்க் குமரியாகி” என்றும்,

“கல்லாகக்களறாகக் கானுமாகக் காவரியாய்க் காலாறாய்க் கழியுமாகப் புல்லாகப் புதுமாகப் பூருமாக்”

என்றும் பலவாறாகத் துதித்தமை அன்புடைமை பற்றியன்றோ? ஸ்ரீவாகீசர்

“அம்மைநீ மாம்பியநீ” என்று

பெண்பாற்பட்ட தாயாரும் மாமியாருமாகத் துதித்தமையும் அன்பு காரணமாகவன்றோ! சிவபெருமானை அத்தியாசீரமோபந்தம், “நீரே குமாரர், நீரே குமாரி” என்று புகழ்ந்தமையுங் காண்க.

- அப்பன்நீ அம்மைநீ ஐயனும்நீ அன்புடைய மாமனும் மாம்பியநீ
ஒப்புடைய மாதருமொண் பொருளும்நீ ஒருகுலமுஞ் சுற்றமும் ஒருரும்நீ
துய்ப்பனவும் உய்ப்பனவுந் தோற்று வாய்நீ துணையாயென் நெஞ்சந் துறப்பிப்பாய்நீ
இப்பொன்நீ இம்மணநீ இம்முத்தநீ இறைவன்நீ ஏறாரந்த செல்வன் நீயே.
(திருநாவுக்கரசர் - வாகீசர் - ஆறாம் திருமுறை - 6.95)
- மாதா பிதாவாகி மக்களாகி மற்கடலும் மால் வீசம்புந் தானையாகக்
கோதா வரியாய்க் குமரியாகிக் கொல்புலித் தோலாடைக் குழகனாகிப்
போதாய மலர்கொண்டு போற்றி நின்று புனைவார் பிறப்பறுக்கும் புனிதனாகி
யாதானுமென நினைந்தார்க் கெளிதேயாகி அழல் வண்ண வண்ணர்தாம் நின்றவாரே
(திருநாவுக்கரசர் - வாகீசர் - ஆறாம் திருமுறை - 6.94)
- கல்லாகக் களறாகக் கானுமாகக் காவரியாய்க் காலாறாய்க் கழியுமாகப்
புல்லாகப் புதுமாகப் புரமாகிப் புரமுன்றுங் கெடுத்தானாகிச்
சொல்லாகிச் சொல்லுக்கோர் பொருளுமாகிச் சலாவாகிச் சலாவுக்கோர் சூழலாகி
நெல்லாகி நிலனாகி நீருமாகி நெடுஞ்சுடராய் நிமிர்ந்தடிகள் நின்றவாரே
(திருநாவுக்கரசர் - வாகீசர் - ஆறாம் திருமுறை - 6.94)
- அத்தியாசீரம் உபந்தம் என்பது 108 உபநிஷதங்களில் 14ஆவதாக வைக்கப்பெற்றுள்ள
சுவேதாசுவதர உபநிஷத்தாகும். “நீரே குமாரர்....” - சுவேதாசுவதர உபநிஷதம் 4.3.

“ஏறுடையானை யானுடை நாயக னென்னுள் முருந்திலே” என்றும்,
 “என்னுடைய நாயகனாகிய வீசு னெதிர்ப்படு மாயிலே” என்றும்,
 “என்னை முன் னானுடை வீசு னெழுந்தரு ளப்பெறலே” என்றும்,
 “இந்து சீகாமன் மெங்களை யாள வெழுந்தரு ளப்பெறலே” என்றும்
 “ஈற்ற யாமறை யோனெனை யாள வெழுந்தரு ளப்பெறலே” என்றும்

வரும் திருவாசகத் திருப்படையாட்சித் திருவாக்கியங்களினாலே சிவபெருமான் நாயகன் என்பது மாத்திரம் பெறப்படுகின்றதன்றி வதூவர பாவத்தினாலே ஈண்டு ஆன்மா நாயகியாகவும், சிவபெருமான் நாயகராகவும் கொள்ளப்பட்டிலென்றும், ஆன்மாவை நாயகி என்று கோடற்குரிய தேவாராதிகளிலேபோல “கைவளை” “பணைமுலை” முதலிய குறிப்பு மொழிகள் அத்துணுக்கை வாக்கியங்களிலே இல்லையாம் என்றும் அறிக.

வதூவர பாவம் பேசப்படாத விடத்துத் திருவாசகத்துத் திருப்படையாட்சியிலே சிவபெருமான் நாயகராக அவருக்கு நாயகி ஆன்மாவாகச் சொல்லப்படவில்லை என்றும், அதனால் வதூவர பாவம் பேசப்பட்ட திருக்கோவையாரிலே பரு(ர)ம்பொருள் நாயகி பாவத்திலே பேசப்பட்ட ஆன்மா நாயக பாவத்திலே பேசப்பட்டதாகவும் உணர்க.

(02) இனி,

“மன்னியசீர் சங்கரனாள் மறவாமை பொருள்” எனவும்,
 “மன்பெருமா மறைமொழிகண் மாமுன்வர் மகிழ்ந்துரைக்கு
 மன்பெழுந்த தோத்திரங்கண் மந்திரங்களியாவையினு
 முன்பிருந்து மற்றவன்தன் முகமலர வகநெகிழ்ந்த
 வன்பின்னைந் தெனையல்லா லந்வுறா மொழிநல்ல” எனவும்,

- திருவாசகத்திலே 49-ஆவது பதிகமாக அமைந்துள்ள திருப்படையாட்சிப் பதிகத்திலே எட்டு பாடல்கள் உள்ளன. இவற்றிலே முறையே 2,3,6,7,8-ஆம் பாடல்களில் அமைந்துள்ள இறுதி வரிகளை சிவபெருமானின் நாயகன் பாவத்தை கூற செந்திநாதையர் இங்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.
- வதூவர பாவம் என்பது மணமகள் - மணமகன் பாவம், அல்லது நாயகி - நாயக பாவம் என்றாயிற்று.
- தேவாரங்களிலே ஆன்மாவை நாயகியாகக்கொண்டு கூறும்போது “கைவளை”, “பணை முலை” போன்ற குறிப்பு மொழிகள் உள்ளனவெனவும் அத்தகைய குறிப்பு மொழிகள் திருவாசகத்தின் திருப்படையாட்சியிலே ஆன்மாவைக் குறிக்கும்போது இல்லாமையால், திருப்படையாட்சியிலே நாயகன் என்பது மாத்திரம் பெறப்பட்டது என்றார் செந்திநாதையர். ஆன்மாவை நாயகியாகக்கொண்டு திருநாவுக்கரசர் பாடிய தேவாரம் ஒன்று காட்டுவோம்.

இன்ன ஆறு என்பது உண்டு அறியேன் இன்று
 துன்னு கைவளை சோர, கண் நீர் மல்கும்
 மன்னு தென் மருகல் பெருமான் திறம்

- உன்னி, ஒண்கொடி உள்ளம் உருகுமே (திருநாவுக்கரசர் - வாகீசர் - ஐந்தாம் திருமுறை - 5.88)
- திருவாசக திருப்படையாட்சியிலே நாயகன் என்பது மாத்திரம் கூறப்பட்டபோதும், திருக்கோவையாரிலே நாயகி - நாயக பாவம் (வதூவர பாவம்) கூறப்பட்டுள்ளதாகவும் ஐயர் கூறுகின்றார். மேலும் திருக்கோவையாரிலே சிவபெருமான் (பரம்பொருள்) நாயகி பாவத்திலும், ஆன்மா நாயக பாவத்திலும் பேசப்பட்டுள்ளன என்கிறார்.

“ஏழையடியாரவர்கள் யாவை சொன சொன்மக்முமீசன்” எனவும்,

“குணங்கன் சொல்லியுங் குற்றங்கள் பேசியும் வணங்க வழுத்துவ ரன்புடை யாரெலாம்” எனவும்

போந்த திருவாக்குக்களுக்கிசையச் சிவத்தையன்றி அவமொன்றி மறியா அன்புடையாளர் சிவலிங்கப் பெருமானைக் கல்லால் எறிந்தும், கள்ளன், பித்தன், சுடலையாடி முதலிய சொற்களைச் சொல்லி இகழ்ந்தும், மலராகவும் துதியாகவும் கொள்ளுமாறு செய்வர், அன்பின் செயல்களையும் அன்பின் மொழிகளையும் பார்த்து இது விதி இது விலக்கென விதிவிலக்கிறந்துநின்ற சிவபெருமான்பால் விதிவிலக்கறிவிக்கப் புகுதல் பேதைமையன்றோ? இதனான் வடமொழி தென்மொழிக்கண் உள்ள சுருதிகளில் வண்டு, பதங்கம், மேகம், இருதுக்கள், காலம், குமரன், குமரி, தாய், தந்தை, மாமி, மாமன், நாயகன், நாயகி என்று குறிப்புப் பொருளின் முற்றச்

“சொற்பாலமுதவன்”,

“மடமான் லுழையல்”,

“அன்னம்” எனத் துதிக்கப்படுதலால்,

“வேதமதுரைக்க நீன்ற வியன்புகழுனைத்துமேலா நாதனை நனுகு மெல்லா நந்தனாங் கடல்சேர்ந் தென்ன”

என்றவாறு, அப்பெயரெல்லாம் நதிகள் சமுத்திரத்திலே போய் ஒருங்கினாற்போல, இன்னநிறம், இன்னவரு, இன்ன பெயர் என்றறியலுறாப் பரமானந்த சாகரத்திலே போய் ஒருங்குமாம் என்க.

- எந்நிலையில் நின்றாலும் எக்கோலம் கொண்டாலும்
மன்னியசீர்ச் சங்கரன்தான் மறவாமை யொருளென்றே
துன்னியவே டந்தன்னைத் துறவாதே தூயசிவம்
தன்னைமிகும் அன்பினால் மறவாமை தலைநிற்பார்
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - சாக்கிய நாயனார் புராணம் - பாடல் 6)
- மன்பெருமா மறைமொழிகண் மாமுனிவர் மகிழ்ந்துரைக்கு
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - கண்ணிய நாயனார் புராணம் - பாடல் 162)
- கோழைமிட றாககவி கோளுமில்வாக இசை கூடுவகையால்
ஏழை யடியாரவர்கள் யாவைசொன சொன்மக்முமீசன் ஈசன்டமாந்
தாழையிள நீர்முதிய காய்கமுகின் வீழநிறை தாறுசிதறி
வாழையுதிர் வீழ்கனிகள் ஊறிவயல் சேறுசெயும் வைகாவிலே
(திருஞானசம்பந்தர் - மூன்றாம் திருமுறை - 3.71)
- குணங்கன் சொல்லியுங் குற்றங்கள் பேசியும்
வணங்க வழுத்துவ ரன்புடை யாரெலாம்
வணங்கி வான்மலர் கொண்டடி வைகலும்
கணங்கள் போற்றிசைக் குங்கரக் கோயிலே
(திருநாவுக்கரசர் - வாஃசீ - ஐந்தாம் திருமுறை - 5.19)
- யாது ஒரு பொருளை யாவர் இறைஞ்சினும் அது போய் முக்கண்
ஆதியை அடையும் அம்மா அங்குஅது போலத் தொல்லை
வேதம் ஐது உரைக்க நீன்ற வியன் புகழ் அனைத்தும் மேல் சீம்
நாதனை அணுகும் எல்லா நதிகளும் கடல் சென்று என்ன
(கச்சியப்பர் - கந்தபுராணம் - உபதேசபடலம் - பாடல் - 8295)
- திருக்கோவையாரிலே சிவபெருமானை நாயகி பாவத்திலே “சொற்பால முதிவன்”,
“மடமான் விழிமயில்”, “அன்னம்” போன்று அழைத்தமை அன்பின் மொழியாம்.

ஸ்ரீ ஸ்காந்த உபபுராணமாகிய பக்தவிலாசத்து ஸ்ரீ சுந்தரர் சரித்திரம் பேசப்பட்ட ஏழாம் அத்தியாயத்திலே, ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்குச் சிவபெருமான் எவ்வடிவத்தோடு எழுந்தருளினார் என்றும், ஸ்ரீ சோமாசிமாற நாயனார் சரித்திரம் உரைக்கும் அப் பக்தவிலாசத்து அறுபதாம் அத்தியாயத்திலே அவருடைய யாகசாலையில் அவருக்குச் சிவபெருமான் எவ்வாறு காட்சி கொடுத்தருளினார் என்றும், அகஸ்தியர் சங்கிகை ஆலாசிய மான்மியத்து ஐம்பத்தோராம் அத்தியாயத்திலே சிவபெருமான் எவ்வடிவற்றுப் பால் சுரந்து அருளினார் என்றும் பார்த்தறிந்தார் ஒருபொழுதும் மயங்குவாரல்லர்.

**பேருர்ப் புராணம், “உயர்ந்தவுந் தாமே இழந்தவுந் தாமே எனமறை ஒலம்மீடு உரைக்கும்
வியந்ததஞ் செய்கை இரண்டனுள் ஒன்று வேதயனாக் முன்காட்டிப்
பயந்தரும் இறைவர் மற்றதுங் காட்டிப் பள்ளனாய்த் தருவனையாட்டா
னயந்தரும் பணையன் வனையசையவன்பர் நண்ணுமு னண்ணின ரம்மா”**

எனத் திருவெண்ணைய் நல்லூரிலே ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்க்குச் சிவபிரான் உயர்ந்த பிராமண வடிவத்தோடு தரிசனங் கொடுத்து அருளினதோடமையாது, மற்ற எவ்வடிவத்தோடு அவர்க்குப் போதியம்பலத்திலே பிரசன்னராயினாரென்றும் மேலைச் செய்யுளால் அறிக.

○ **சொற்பாலமுதிவள்** யான்கவை யென்னத் துணிந்திங்ஙனே
நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நானிவளாம்பகுதிப்
பொற்பாரறிவார் புலியூர்ப் புனிதன் பொதியில் வெற்பிற்
கற்பாவியவரை வாய்க்கடி தோட்ட களவகத்தே (திருக்கோவையார் - கலவியுரைத்தல் - பாடல் 8)
சொற்பாலமுதிவள் - சொல்லின்கண்ணதாகிய அமுதுபோல்வாள் சிவமாகிய தலைவி -
நாயகி - என ச. தண்டபாணி தேசிகர் பொருள் தந்துள்ளார்.

○ **சிந்தாமணிதெண்** கடலமிர்தந் தில்லையானருளால்
வந்தாலிகழப் படுமே மடமான் டிழ்மயிலே
அந்தாமரையன்ன மேநின்னை யானகன்றாற்றுவனோ
சிந்தாகுல முற்றென்னோ வென்னை வாட்டந் திருத்துவதே

(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - பிரிவுணர்ந்தல் - பாடல் 12)

மடமான்விழிமயிலே - இளைய மான் கண்போன்ற கண்ணினையும், மயில்போன்ற சாயலையும் உடையவள் சிவமாகிய தலைவி - நாயகி (ச. தண்டபாணி தேசிகர்)

○ **கற்றில கண்டன்மம்** மென்னடை கண்மலர் நோக்கருளப்
பெற்றில மென்பிணை பேச்சுப் பெறாகிள்ளை பிள்ளையின்றொன்
றுற்றிலள் உற்ற தறிந்திலள் ஆகத் தொளிமிளிரும்
புற்றில வாளர வன்புலி யூரன்ன பூங்கொடியே

(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - செவ்வியிலள் என்று மறுத்தல் - பாடல் 97)

கற்றில கண் அன்னம் மென்னடை - அன்னங்கள் (நாயகியினுடைய) மென்னடையைக் கண்டு கற்றுக்கொண்டன இல்லை.

○ **மாணிக்கவாசகர்**, சிவபெருமானை நாயகியாக பாவம் செய்து “சொற்பாலமுதிவள்”, “மடமான் விழிமயில்”, “அன்னம்” என்று அழைத்த அன்பின் மொழிகள் அனைத்தும், நதிகள் சமுத்திரத்திலே போய் ஒடுங்கினாற்போல, இன்னநிறம், இன்னவரு, இன்ன பெயர் என்று பிரித்தறியமுடியாத பரமானந்த சாகரத்திலேபோய் ஒடுங்குமாம் என்கிறார் செந்திநாதையர்.

○ **செந்திநாதையர்** குறிப்பிட்டுள்ள **பக்த விலாசம்** மற்றும், **உலாசிய மான்மியம்** ஆகியன வடமொழியில் அமைந்த சிவபக்தர்களின் புராணங்களைக் கூறும் நூல்கள்.

○ **ஸ்ரீ கச்சியம் முனவர்** மொழிபெயர்த்த நூல் **பேருர்ப் புராணம்**. ஐயர் காட்டியுள்ள இப்பாடல் பள்ளப்பலத்தில் அமைந்துள்ளது. பாடல் எண் 1300.

சுருதிகளிலும் புராணங்களிலும் கண்டவாறு அடியார்களுக்கு ஆங்காங்கு அநுக்கிரகஞ் செய்யும்படி தமக்கு அவ்வப் போது வேண்டியதோர் வடிவங்கொண்டு ஆவிர்ப்பாவமாகி விரைவிலே தோன்றி மறையும் இந்திரதருப்போல அந்தர்த்தானமாதல் அச்சிவபெருமானுக்கு இயல்பாம் என்க.

ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தர் முதலிய மூவர் தேவாரங்களில் இருந்து

“ஏர்புரந்த ல்னவென்வளை சோரவென்னுள்ளங் கவர்கள்வன்” என்பது முதல்

“உண்டவாறு ம்வை யுணர்த்து வல்லீகளை” என்பதிருதியாக

உள்ளவற்றிற் சிவபெருமான் நாயகனாகவும், மூவரும் நாயகிகளாகவும் ஏற்பட்ட அந்நெறியானே, கோவையாரினும் சிவபெருமான் நாயகனாகவும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் நாயகியாகவும் ஏற்படுதல் வேண்டுமென்ற நியதியில்லை. ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தரும் வாகீசரும் ஒரேகாலத்தினராம் என்பதும் இவ்விருவர்க்கும் பின்னர் அவதரித்தார் ஸ்ரீ சுந்தரர் என்பதும் பக்த விலாசம், பெரியபுராணம், ஆலாசிய மான்மியம், தேவாரம் என்பவற்றால் உணரக்கிடத்தலானும், வாகீசர்

“நாயகி குதிரைசெய்வானும்” என்றும்,

“வைகைத் திருக்கோட்டி லின்றதோர் நலையுந் தோன்றும்” என்றும்

சிவபெருமானைத் துதித்தமையானும் முந்தினவர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் என்பது பெறப்படுதலால், அவர் சிவபெருமானையும் ஆன்மாவையும் முறையே நாயகியாகவும் நாயகனாகவும் உருவகஞ் செய்தார் என்க. மூவரும் தேவாரம் பாடினார்களன்றி அகப் பொருளடக்கிய நானூறு கலித்துறையாற் கோவை பாடிற்றிலர் ஆகலின் அம்மூவரும் சிவபெருமானையும் தம்மையும் ஒவ்வோரிடத்தில் முறையே நாயகனாகவும் நாயகியாகவும் உருவகஞ் செய்தவாறு ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் உருவகஞ் செய்யாது சிவபெருமானையுந் தம்மையும் முறையே நாயகியாகவும் நாயகனாகவும் கோவையில் உருவகஞ் செய்தார் என்க. கோவையிற்போலத் தேவாரத்தில் நாயகி, தோழி, செவிலி, நற்றாய், முதலியோர் விஷயங்களும் பிறவுங் கூற்றகு அவகாசமின்றாம் என்றும், அவ்வாறு கூறாதது என்னையென வினவல் தவறாம் என்றும் உணர்க.

○ நீர்பரந்த நிமிர் புன்சடை மேலோர் நிலாவெண்மதி சூடி

ஏர்புரந்த இன வென்வளைசோர என் உள்ளங் கவர் கள்வன்

ஊர்பரந்த உலகின் முதலாகிய ஒருரிது வென்னப்

பேர்பரந்த பிரமாபுரம் மேவிய பெம்மானிவனன்றே

(திருஞானசம்பந்தர் - முதலாம் திருமுறை - திருப்பிரமபுரம் - 1.1)

○ வண்டுகாள் கொண்டல்காள் வார்மணற் குருகுகாள்

அண்ட வாணர்தொழும் அடிகளாருரைக்

கண்டவாறுங் காமத் தீக்கனன் றெரிந்துமெய்

உண்டவாறும் இவை உணர்த்த வல்லீகளை

(சுந்தரர் - ஏழாம் திருமுறை - திருவாரூர் - 7.37)

○ நரியைக் குதிரை செய்வானும்...

(திருநாவுக்கரசர் - நான்காம் திருமுறை - திருவாரூர் - 4.4)

○ அருப்போட்டு முலைமடவாள்....

(திருநாவுக்கரசர் - ஆறாம் திருமுறை - திருப்புவனம் - 6.18)

.... வைகைத் திருக்கோட்டில் நின்றதோர் திறமுந் தோன்றும்

○ முதலாம் திருமுறையில் சம்பந்தர்தொடங்கி, ஏழாம் திருமுறையில் சுந்தரர் ஈறாக மூவரும் தேவாரம் முழுவதிலும் சிவபெருமானை நாயகனாகவும், சம்பந்தர், நாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகிய தேவார முதலிகள் தம்மை நாயகிகளாவும் மாத்திரமே உருவகம் செய்துள்ளதாக செந்திநாதையர் கூறுகின்றார்.

○ மாணிக்கவாசகர், தேவார முதலிகளுக்கு முந்தியவர் எனவும், அவர் தேவார முதலிகள் போலல்லாது, சிவபெருமானையும் தம்மையும் முறையே நாயகியாகவும் நாயகனாகவும் கோவையில் உருவகஞ் செய்துள்ளதாகவும் செந்திநாதையர் இங்கு நிறுவுகிறார்.

(03) நமச்சிவாயன் எனப்படும் ஒருவன் சந்திரமதி வேஷமிட்டு நாடகம் நடக்கும் காலத்தில் அந்நமச்சிவாய சந்திரமதிக்கு நாயகனாய் வேஷம் பூண்டோன் அந்நமச்சிவாயனை நாயகி பாவத்தில் வைத்து, “என் பிராண நாயகியே!, என் அன்னமே! என் குயின்மொழியே!, என் கிளிமொழியே!, என் மயிலே!” என்று நாடகக் காலம் முற்றும் விளித்தலால் அவனுக்கு அந்நமச்சிவாயன் என்பான் நாயகியாய் விடுவான் அல்லன். அதுபோல, அகப்பொருட் கோவைத்துறையிலே அமைத்து அன்பினிற் பழுத்த பெரியோர் ஆண் பெண் அலியிறந்து நின்ற சிவத்தை “நாயகி” பாவத்தில் வைத்துத் திருக்கோவையாரில் கண்டபடி “தல்லையன்னான்”, “சீற்றம்பல மகையான்” என்பன முதலியனவாகத் துதித்தலால் அவர் நாயகியாம் பெண்ணாய் விடுவரல்லர். கோவையும் நாடகமாம் எனத் தஞ்சைவாணன் கோவை உரைக்காரர் உரைத்தமையும் காண்க. இதுவே நாடகவியலுடையார்க்குக் கருத்தாதல் உணர்க.

(04) உலகத்திலே தன்புத்திரனை “என் அம்மையே” என்று உவப்பினாற் பெண்பாலாக்கித் தாய்தந்தையர் அழைத்தல் முறையாம் என்று இலக்கண நூல்கள் விதிக்கின்றனவே. உலகத்திலும் அவ்வாறு அழைத்தலையாம் காண்கின்றோமே. அதனால் அப்புதல்வன் பெண்ணாய் விடுவான்றானோ? அங்ஙனம் அழைத்தல் மகிழ்வின் மேலீடே என்றே கொள்ளப்படும் என்க.

- அளரிய மன்னும் மொன்றுடைத்தண்ண லெண்ணரன் தல்லையன்னான்
கிளியை மன்னுங் கடியச்செல்ல நிற்பிற் கிளரளகத் (கோவையார் - அவன் குறியியறிதல் - பாடல் 64)
- வேயாது செப்பின் அடைத்துத் தமிழைகும் வியினன்ன
தீயாடி சீற்றம்பலமகையான் தில்லை யூரனுக்கின்

(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - நானுதல்கண்டு மிகுந்துரைத்தல் - பாடல் 374)

- தஞ்சை வாணன் கோவை எனும் நூல் கி.பி. 1400 அண்மித்த காலத்தில் பெய்யா மொழிப் புலவரால் பாடப்பெற்றது. இதன் பாட்டுடைத் தலைவன், பாண்டிய அரசனின் சேனைத் தலைவனாயும், பாண்டிய நாட்டின் சில பகுதிகளின் காவலனாயும் இருந்த சந்திரவாணன் அல்லது தஞ்சைவாணன் ஆவான். இந்த நூலுக்கு அஷ்டாவதானியார், ஷாக்கிய நாவலர் ஓர் உரை செய்துள்ளார். அவரையே இங்கு செந்திநாதையர் “தஞ்சைவாணன் கோவை உரைக்காரர்” என்கின்றார். சொக்கப் பநாவலர், கோவையை நாடகம் எனக்குறிப்பிடும் பகுதியை இங்கு தருகின்றோம்.

“காட்சிக்குப் பாட்டுப்பாடும் இயல் ஓரினஞ் சார்ந்த பொருளாற் பாடவேண்டும் என்பது இயல்பு. அது சான்றோர் கூறிய கோவைச் செய்யுளின் கண்டுகொள்க. ஆயின், இச்செய்யுட்கு ஓரினஞ் சார்ந்ததெங்ஙனம் எனின், குறிஞ்சி நிலத்துப் பொருளையே ஓரினஞ் சார்ந்து பாடியவாறு கண்டுகொள்க. இக்காட்சிக்கன்றி வழிநிலைக் காட்சிக்குக் கண்டபொருளின் அவயவத்தைக் கூறாது உவமையைக் கூறவேண்டுவது என்னையெனின், இங்ஙனஞ் சிறந்து தோன்றாவிடின் ஐயம் நிகழாதாதலான் இங்ஙனங் கூறவேண்டுமென்பது. வாணன் நாட்டிடத்துப் பொருவிறந்த தலைமகன் பொருவிறந்த தலைமகளைக் கண்ணுற்றானென்புழி, இவன் பொருவிறப்புக்கு மாறுகொள்ளுமெனின், எண்டிக்குங் கீர்த்தியை நிலைநிறுத்தித் தெய்வத்தோ டொத்தவனாதலின், தேவருள் ஒருவன் என்று கூறப்படுமவன் கீர்த்தியிற் பாடும் புலவரால் தோன்றும் தலைவனும் தலைவியும் ஆதலான், மக்கட்டன்மையிற் பொருவிறந்தாராயினார் எனக் கொள்க. இத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் எனப்படும். என்னை? கிளவிகளை ஒழுங்குபடக் கோத்துக் கதைபோல வந்து நாடகத்துக் கேற்றலின். ஆயின் இலக்கணமென்று இலக்கணத்திற் கூறியவாறு என்னையெனின், அந்நாடகத் தமிழ்க்கே இலக்கணங் கூறுனாரென்க. இவையெல்லாம் அகலவுரைப் பாற்படும்.”

(தஞ்சை வாணன் கோவை மூலம் குன்றத்தூர் அஷ்டாவதானி சொக்கப் பநாவலர் உரையும் - பதிப்பு 2, 1956)

யாழ்ப்பாண, சைவபரிபாலன சபை வெளியீடு, பக்கம் 18-10)

(05) ஒருவன் தனக்குப் பிராணனொத்திருந்தார் ஒருவர் இறந்து போனால் அவருடைய சாவை மனசின் கண்ணே முற்றும் உணர்ந்தானேனும் வாயினாற் சொல்லிப் புலம்பும் பொழுதன்றோ துன்பம் அதிகரித்து அழுகின்றான். அங்ஙனம் அழும்போது ஒவ்வொருவரால் என் அண்ணாவோ! என் ஐயாவோ! என் அம்மாவோ! என் இராசாவோ! என் கண்ணேயோ! அடே பாபி! என்னை விட்டுப் போயிடுனாயோ! இனி நான் என் செய்வேன்! என்று வாயில் வந்தன வந்தன வாய்சோர்ந்து சொல்லித் துக்காதிக்கியத்தால் நன்மொழிகளும் தீமொழிகளும் நிகழப் பெற்றிருக்குங் காலத்து இவையெல்லாம் கேட்கப் பெற்றவர்களாலே குற்றமாக ஒருபோதும் கொள்ளப்பட்டிடல என்பது பிரத்தியக்ஷம். அதுபோல, தான் வழிபடுந் தெய்வத்தைப் பரவிய செய்யுட்களை உணர்ந்து இருந்தானேனும், அப்பாடல்களைக் கொண்டு தெய்வத்தை வழிபடும்போது கண்ணீர் வார்ந்து மெய்மயிர் சிலிர்த்துக்கின்றான்.

இக்காலத்து “நெஞ்சின் மிக்கதுவாய் சோர்ந்து தான் வேட்ட பொருளினிடத்துக் குறிப்பின்றியுஞ் சொன்னிகழும்” என்று **திருக்கோவை உரையாசிரியர்** உரைத்திருக்கின்றார் ஆதலின், சிவத்திடைச் செறிந்து கோத்தலர்ன் சிவாநுபவத் திருக்கோவைக்குத் தோற்றுவாயாந் துணையானே மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாசகத்திலே குறிப்போடு ஈசன் நாயகனைக் கூறி, அத்திருவாசக முடிவுத் திருப்பதிகமாகிய “அநுபவ வழியறியாமை”யைக் குறிக்கும் **அச்சோப் பதிகத்தைத்** திருவாய் மலர்ந்தருளினாராகி பின்னர் மாயா நீக்கத்து விளங்கும் ஏகான்மவாதிகளுடைய பிரமமாகிய சீவப்பிரமத்தைத் தாண்டி, அதற்கு மேலே பராசத்தியோடு கூடிய சிவாத்துவிதிகளுடைய பாசுபத யோகஸ்தான நிஷ்கள பிரமத்தைத்தாண்டி, அதற்கு மேலாய் அகம் புறமென்னாது யாண்டும் வியாபித்த பரப்பிரம சிவானந்தசிவம் அகப்பொருளின் நாயகி பாவத்தில் நிகழப் பரமசுகானந்த வெள்ளத்துப் படிந்து அநுபவமுற்று

“வீத்தனைத் தேடி முளையைக் கைவிட்டுப்”

பித்தேறினவராய்த் தேடலுந் திகைப்பும் வாடலும் நிகழாத நற்பெரு நிலையுற்ற அம்மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அச்சிவத்தைத் தந்திருவுள்ளத்து நிகழ்ந்தபடி **“தல்லையன்னாய்”, “சீற்றம்பல மனையான்”, “புலியூரன்னபாவை”, “மயிலே”** என்பனவாதியாகத் துதித்தருளினார்.

- திருக்கோவையாருக்கு **பேராசிரியர்** மற்றும் **நச்சினார்க்கனியர்** ஆகியோரின் பெயரிலே உரைகள் இருக்கின்றன. பேராசிரியரே திருக்கோவையார் உரையாசிரியர் என்று பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பேராசிரியர் கூறும் பகுதியை இங்கு காட்டுவோம். “உவகையென்னும் மெய்ப்பாட்டானே மகிழ்ச்சி பெற்றாம். இனி இச்சொற்கள் விசேடித்து மகிழ்வித்தவாறென்னையெனின், **நெஞ்சின் மிக்கது வாய் சோர்ந்து தான் வேட்டபொருள்வயிற்றன் குறிப்பின்றியையுஞ் சொன்னிகழும்**, நிகழுந்தோறு மகிழ்ச்சி தோன்றுமென்பது. என்போல வெனின், ஒருவன் தான் வழிபடுந் தெய்வத்தைப் பரவிய செய்யுட்களை ஒதியுணர்ந்திருந்தான் எனினும் அவற்றான் அத்தெய்வத்தை வழிபடும் போழ்து கண்ணீர் வார்ந்து மெய்மயிர் சிலிர்ப்பக் காண்டும், அல்லதூஉஞ் சுற்றத்தாரது சாக்காடு முற்றவுணர்ந்தானே எனினுஞ் செத்தாரிடனாக உரையாடின பொழுது துன்பமீதூரக் கலுழக் காண்டும், இவைபோல என்பது” பேராசிரியரின் கருத்தை செந்திநாதையர் அவ்வாறே தமது 5^{ஆம்} குறிப்பிலே முன்வைத்துள்ளதைக் காணலாம்.
- திருவாசகத்தில் 51^{ஆவது} பதிகமாக அமைந்துள்ள அச்சோப்பதிகத்தின் உள்ளக்கருத்தாக “அநுபவவழி அறியாமை” எனும் உப தலைப்பு அமைந்துள்ளது. தில்லையில் பாடப் பெற்ற இந்த நிறைவுப் பதிகமான அச்சோப்பதிகத்தின் பின்னரே மாணிக்கவாசகர் திருக்கோவையார் பாடுகின்றார், என்பதை ஐயர் குறிப்பிடுகின்றார்.
- **வீத்தனைத் தேடி முளையைக் கைவிட்டவர்**

பித்தேறினார்கள் என்று உந்தீபற,

பெறுவதங் கென்பெனே உந்தீபற (உய்யவந்த தேவர்-திருவந்தியார் - சந்திய ஞான அபேட்சை - பா.28)

(06) ஐம்புலன்களுள்ளே ஒவ்வோர் புலனும் தனித்தனி நிகழ்வது ஒவ்வோர் விஷயத்திலேயாக,

“கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும், ஒண்டொடி கண்ணையுள்” எனவும்,

“புண்புகத்தவன் வனப்பைப் புறங்கண்ட தூநலத்தைக்

கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றமாந்தருந்தார் காதலனால்” எனவும்

போந்தவாறு ஐம்புலன்களும் ஒருங்கு நிகழப்பெறுவது சிற்றின்பப் பொருளிலே நாயகியிடத்தே யாமாறுபோல,
ஆராத பேரன்பினாலும்,

“கண்ணினீடு பார்வைகொண்டு காணும்” அன்பினீடிப்பினாலும்,

“ஆதர்சுடர்ச் சோதியை யன்பினாகத்துளாக்கப் போத்த நோக்குற்றொழுயாது” கூடுதலாலும்,

“ஆர்வ முன்பிருக ஆராவன்பிற்றகண்டு கொண்டே” நின்றலாலும்,

- நரல்வேயின நினதோட்குடைந் துக்கநன் முத்தஞ்சிந்திப்
பரல்வே யறையுறைக் கும்பஞ் சடிப்பரன் தில்லையன்னாய்
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - இடத்துய்த்து நீங்கல் - பாடல் 119)
- வேயாது செப்பின் அடைத்துத் தமிழைகும் வீயினன்ன
தீயாடி சீற்றம்பலமனையான் தில்லை யூரனுக்கின்
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - நாணுதல்கண்டு மிகுதுகரைத்தல் - பாடல் 374)
- கற்றில கண்டன்னம் மென்னடை கண்மலர் நோக்கருளப்
பெற்றில மென்பிணை பேச்சுப் பெறாகிள்ளை பிள்ளையின்றொன்
றுற்றில ஞற்ற தறிந்தில ளாகத் தொளிமிளிரும்
புற்றில வாளரவன் புலியூரன்ன பூங்கொடியே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - செவ்வியிலன் என்று மறுத்தல் - பாடல் 97)
செந்திநாதையர், “புலியூரன்ன பாவை” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- திருக்கோவையாரில் மாணிக்கவாசகர், மயிலே (பாடல் 12), கார்மயிலே (பாடல் 256, 264, 383), இளமயிலே (பாடல் 352), புனமயிலே (பாடல் 118) என்று பலவாறு இறைவனை நாயகி பாவத்திலே பாடியுள்ளார்.
- கண்டு கேட்டு..... (திருவள்ளுவர் - திருக்குறள் - காமத்துப்பால் - புணர்ச்சி மகிழ்தல் - குறள் 1101)
- பண்டுநிகழ் பான்மையினால் பசுபதிதன் அருளாலே
வண்டமர் பூங்குழலாரை மணம்புணர்ந்த வன்றொண்டர்
புண்புகத்தவன் வனப்பைப் புறங்கொண்ட தூநலத்தைக்
கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அமாந்தருந்தார் காதலனால்
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் - பாடல் 267)
- நண்ணி மாமறைக் குலங்கள் நாடவென்று நீடும் அத்
தண்ணிலா அடம்புகொன்றை தங்குவேணியார் தமைக்
கண்ணிநீடு பார்வை ஒன்று கொண்டு காணும் அன்பர் முன்
எண்ணில் பார்வை கொண்டுவேடர் எம்மருங்கும் ஏகினார்
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - கண்ணப் நாயனார் புராணம் - பாடல் 71)
- மாதுக்கம் நீங்கல் உறுவீர் மனம் பற்றும் என்பது
ஆதிச் சுடர்ச் சோதியை அன்பின் அகத்துள் ஆக்கிப்
போதித்த நோக்கு உற்று ஒழியாமல் பொருந்தி வாழ்ந்து
பேதித்த பந்தப் பிறப்பின் நெறி பேர்மின் என்றாம்
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - திருஞானசம்பந்த நாயனார் புராணம் - பாடல் 71)

“ஐந்து பேரறிவுங் கண்களே கொள்ள அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சந்தையையாகக் குணமொரு மூன்றும் தருந்து சாத்துவகமேயாக
இந்துவார் சடையானாரும் உனந்த எல்லையில் தனிப்பெருங்குத்தன்
வந்த யோனிப் வெள்ளத்துள் தளைத்து” எனவும்,

“அடிசார்ந்தவர்க்கு முடியா இன்பம் - நறையக் கொடுப்பினும் குறையாச் செல்வம் -
மூலமும் நடுவும் முடிவும் இகந்து - காலம் மூன்றையும் கடந்த கடவுள் -
உளக்கணுக் கல்லா ஊன்கணுக் கொள்த்துத் - துளக்கற நிரந்த சோதத் தனிச்சுடர் -
எறுப்புத் துளையின் இருசெவிக் கெட்டாது - உறுப்பில் நின்றெழுதரும் உள்ளத் தோசை -
வைத்த நாவின் வழும்றுத் தகத்தே - தத்தத் தூறும் தெய்வத் தேறல் -
துண்டத் துளையல் பண்டை வழியன்றி - அந்நிலை நாரும் நறிய நாரும் -
ஏனைய தன்மையும் எய்தா தெவற்றையும் - தானே யாக் நின்ற தத்துவ(யு)” எனவும்

“அதரும் புலன்கள்கள் ஆயுமனம் தண்டேர்
கதையொன்றிய குணமக் காலாள் - சதுரங்கம்
பூட்டினாப் போல்ருக்கப் பக்கடி நிற்கும் புதுமை
காட்டினான் அம்பலவன் காண்” எனவும் போந்தவாறு,

“உணர்வு நேர்வெற வுருஞ் சுவபோக”முற

ஐம்புலன்களும் ஒருங்கு ஒரிடத்தில் நிகழப்பெறுவது பேரின்பப் பொருளாகிய சிவபரம் பொருளிலேயா மாதலின்,
அகத்தத்திரிபுடி உள்ளே ஐயப் பொருளாய்ப் போக்கியப் பொருள்களுள் எல்லாஞ் சிறந்தது அங்கனை
(நாயகி) யாமெனப் பெளஷ்கராதிகளினாற் பெறப்படுதலினால், ஸ்தூலாசுருந்தத் நியாயம் கொண்டு சுத்தத்
திரிபுடியுள்ளே ஐயப் பொருளாகிய சிவபரம் பொருள் நாயகியாக வைத்துத் துதிக்கப்பட்டதாம் என்றோர்க்.

- சார்வரும் தவங்கள் செய்து முனிவரும் அமரர் தாமும்
கார்வரை அடவி சேர்ந்தும் காணுதற்கு அரியார் தம்மை
ஆர்வம் முன் பெருக ஆரா அன்பினில் கண்டு கொண்டே
நேர் பெற நோக்கி நின்றார் நீள் இருள் நீங்க நின்றார்
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் - பாடல் 128)
- ஐந்து பேரறிவும்.... (சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - தத்தாட்கொண்ட புராணம் - பாடல் 106)
- அடிசார்ந்தவர்க்கு முடியா.... (பட்டினத்தார் - பதினாராம் திருமுறை - திருவிடைமருதூர்)
நிறைவிலே “தானேயாகி நின்ற தத்துவ” என்று பதிப்புகளிலுள்ள போதும் ஐயர்
அவர்கள் “தற்பர” எனக் கட்டுரையில் குறித்துள்ளார்.
- அதிரும் புலன்கள்கள்.... (சிறநம்பல நாடகம் - சீகாழிச் சிறநம்பல நாடகம் வெண்பா - பாடல் 65)
- உணர்வின் நேர் பெற வரும் சுவபோகத்தை ஒழிவு இன்றி உருவின் கண்
அணையும் ஐம்பொறி அளவிலும் எளிவர அருளினை எனப் போற்றி
இணை இல் வண் பெருங் கருணையே ஏத்தி முன் எடுத்த சொற் பதிகத்தில்
புணரும் இன் இசை பாடினர் ஆடினர் பொழிந்தனர் விழி மாரி
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - திருஞானசம்பந்த நாயனார் புராணம் - பாடல் 161)
- “உணர்வின் நேர்பெற” என்றிருக்க செந்திநாதையர் “உணர்வு நேர்பெற..” என்றுள்ளார்.
ஸ்தூல அசுருந்தத் நியாயம் - முதலில் ஸ்தூலமாக கண்ணுக்குத் தெரியும் வஷிட்ட
நக்சத்திரத்தினை காண்பித்து பின்னர் அதன் அருகில் சூக்குமமாகவுள்ள அருந்ததி
நக்சத்திரத்தினை காட்டுவதுபோல நாயகியாக வைத்துத் துதித்து அதன்வாயிலாக
பேரின்பப் பொருளாகிய சிவபரம் துதிக்கப்பெற்றது என ஐயர் நிறுவுகிறார்.

(07) சிவபெருமானை நாயகியாகக் கொள்ளின் அவர்க்குச் சிறப்பின்மையும் சிறுமையும் கீழ்மையும் வந்து பொருந்துவனவாம் எனவும், அதனால் சிவபெருமானை நாயகப்பாவத்தில் வைத்துச் சொல்வதன்றி நாயகி முறையில் பொருள்கொண்டது குற்றமெனவும் பகர்தலுமடாது. நாம் இலக்கண நூல்களானும், அவற்றது உரைகளானும், தலைவி தலைவனிலும் தாழ்த்தப்படாமையை நிரூபிப்பாம்.

தொல்காப்பியப் பொருள் அதிகாரத்துக் களவியலிலே “ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப” என்று போந்த கத்திரத்துக்குப் “பிறப்பு முதலியன பத்தும் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்படுப” என உரைசெய்தார் நச்சினார்க்கினியர். இதனால் தலைவி தாழ்த்தப்படாமையே உணர்க.

ஆலவாய் அழைக்கடவுளாகிய சுந்தரேசர் “அன்பினனந்தினை” என்பதை முதலாகவுடைய தலைவிக்குத் தலைவற்கும் ஒப்புமைய உணர்த்துவார் பொருளிலக்கண நூல்களே இரண்டாள் கத்திரத்திலே “தானே யவளே” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இதற்குப் பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்களுள் ஒருவராகிய நக்கீரனார் “தானே அவள் அவளே தான்” என்பது என் சொல்லியவாறோ எனில், “தான் (நாயகன்) அவள் (நாயகி) என்னும் வேற்றுமையினர்” என்று பொருள்கூறி இதனோடமையாது, அவர் “ஆண்பால்களுள் இவனோடொத்தாரும் இல்லை மிக்காரும் இல்லை, குறைவுபட்டாரல்லது எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஞானத்தானும் குணத்தானும் உருவினாலும் திருவினாலும் பொருவினன்றானே யென்பது, இவளும் அன்னளெனவே இருவரும் பொருவின்றார் என்பதனைப் பயக்கும்” என்றும் விரித்து விளக்கினார். இங்ஙனம் கூறினமையால் நாயகனிலும் நாயகி தாழ்த்தப்படாள் என்பது பெறப்பட்டது.

திருவாரூர் வைத்தியநாத நாவலரும் இலக்கண விளக்க வாயிலாக முன்னர்க்கூறிய தொல்காப்பியச் சுத்திரத்தைப் பெயர்த்து “ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப” என்று சுத்திரித்து நாயகிக்கும் நாயகனுக்கும் பேதமில்லாமையை விளக்கினார்.

- ஒன்றே வேறே என்று இரு பால்வயின் ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின், ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப, மிக்கோன் ஆயினும், கடி வரை இன்றே.

(தொல்காப்பியர் - தொல்காப்பியம் - பொருள் அதிகாரம் - களவியல் - சுத்திரம் 93)

நச்சினார்க்கினியார் நீண்டதொரு உரையை இந்தச் சுத்திரத்துக்கு தந்துள்ளார். அதனை ச.வை. தாமோதரம்யர்னாளையின் பதிப்பிலே (1885) காண்க (பக்கம் 226-228).

நச்சினார்க்கினியார் குறிப்பிடும் “பிறப்பு முதலிய பத்தும் ஒத்த” என்பன, 1.பிறப்பு (ஒத்த பிறப்பு), 2.குடிமை (ஒத்த ஒழுக்கம்), 3.ஆண்மை (ஒத்த ஆண்மை), 4.ஆண்டு (ஒத்த பிராயம்), 5.உருவு (ஒத்த உருவம்), 6.நிறுத்த காமவாயில் (ஒத்த அன்பு), 7.நிறை (ஒத்த நிறை), 8.அருள் (ஒத்த அருள்), 9.உணர்வு (ஒத்த அறிவு), 10.திரு (ஒத்த செல்வம்).

- அதுவே, தானே அவளே தமிழர் காணக் காமப் புணர்ச்சி இருவயின் ஒத்தல்

(இறையனார் அகப்பொருள் - சுத்திரம் 2)

இங்கு, இறையனார் அகப்பொருள் நூலையே “பொருள் இலக்கண நூல்” என்று செந்தி நாதையர் குறிப்பிட்டார்.

- வைத்தியநாத நாவலர் தமது இலக்கண விளக்க நூலின் பொருளதிகார 487-ஊம் விளக்கப் பகுதியிலே “ஒத்த கிழவனும்” எனும் தொல்காப்பிய சூத்திர விளக்கத்தில், நாயகிக்கும் நாயகனுக்கும் பேதமில்லாமையை விளக்கினார். அதிலே ஒரு பகுதி காட்டுவோம். “உம்மைப்பிறப்பினும் காமம் நுகர்ந்தார் இருவரையும் மறுபிறப்பினும் ஒன்றுவித்தலும் வேறாக்கலுமாகிய இருவகை ஊழினும், இருவரையும் ஒன்றுவித்து உயர்தற்கு ஏதுவாகிய ஊழினது ஆணையாலே மேல் கூறும் பிறப்பு முதலாயின பத்தும் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்படுவர், அவ்வாறு எவ்வாற்றானும் ஒவ்வாது பிறப்புக் கல்வி பருவம் முதலிய சிலவற்றால் தலைவன் மிகுந்தான் ஆயினும் அம்மிகுதி பற்றிக் கடிதல் கடிதலின்று என்றவாறு” (வைத்தியநாதர் - இலக்கண விளக்கம்-பொருளதிகாரம்-விளக்கம் 487)

யர்மேஷுமகர் “களவாவது பிணி மூப்பு இறப்புக்களின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மையராய் உருவும் திருவும் பருமும் குலனும், குணனும் அன்பும் முதலியவற்றால் தம்முள் ஒப்புமை உடையராய் தலைமகளும் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும் அருப்பவும் அன்றிப் பால்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்து வருவது” எனக் களவி இலக்கணங் கூறியவழித் தலைவிக்கும் தலைவற்கும் பேதம் இல்லாமையையும் விளக்கினார்.

மேலே போந்த தொல்காப்பிய முதலிய அதிபலப் பிரமாணங்களால் நாயகியும் நாயகனும் ஒத்தார் என்பது பெறப்படுதலானும், சித்தியார், “சீவன் சீவனென்றிரண்டுஞ் சீத்தொன்றா மென்நீர் சீவனருட் சீத்தவனருளைச் சேருஞ் சீத்து” என்றற் றொடக்கத்த திருச்செய்யுளினாலும், நாயகியாகிய சிவற்கு உயர்வும் நாயகனாகிய சீவற்கு இழிவுங் காணப்படுதலானும்,

“நற்பே குடிமை” எனனுல் கூத்திரத்து நச்சினார்க்கினியர் நாயகனிலும் நாயகிக்கே மேலே போந்த ஒத்தபிறப்பு முதலிய பத்து மெய்ப்பாடும் உரியனவாம் என உயர்வு காட்டியதனாலும் நாயகனிலும் நாயகி தாழ்த்தப்படாமை செவ்விதிறியப்படும்.

○ யர்மேஷுமகர் இவ்வுரைப்பகுதி, காமத்துப் பால் தொடக்கத்திலே களவியல் முன்னுரையில் உளது.

○ சீவன்சீவன் என்ற இரண்டும் சீத்து ஒன்றாம் என்நீர்

சீவன் அருட்சீத்து இவன் அருளைச் சேருஞ்சீத்து அவன்தான்

பவம்கேடுபுத்தி முத்தி பண்ணும் சித்து அவற்றிற்

படியுஞ் சித்து அறிவிக்கப்படுஞ் சித்து இவன்தான்

அவன்தானே அறியுஞ்சித்தாதலினால் இரண்டும்

அணைந்தாலும் ஒன்றாகாதந்நியமாக இருக்கும்

இவன்றானும் புத்தியுஞ்சித்து இவனாமே புத்தி

இது அசித்தென்றிடில் அவனுக்கிவனும் அசித்தாமே

(அருணந்தி சிவாச்சாரியார் - சிவஞான சித்தியார் - பாடல் 320)

○ நச்சினார்க்கினியார் நீண்டதொரு உரையை இந்த தொல்காப்பியச் சூத்திரத்துக்கு தந்துள்ளார். அதனை சீவை. தாமோதரம்பிள்ளையின் பதிப்பிலே (1885) காண்க (பக்கம் 512-515). இங்கு ஒரு பகுதியைக் காட்டுவோம்.

பிறப்பே, குடிமை, ஆண்மை, ஆண்டொடு,

உருவு, நிறுத்த காம வாயில்,

நிறையே, அருளே, உணர்வொடு, திரு, என

முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே. (தொல். பொ. மெய்ப்பாட்டியல் - கு-273)

நச்சினார்க்கினியார், “இதுவும் மெய்ப்பாட்டுப் பகுதியே கூறுகின்றது. மேற்களவியலுள் “ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங் காண்ப” என்றான், அவ்வொப்பினது பகுதி இத்துணைக் குறிப்பு உடைத்தென்பதுணர்தினமையின்.

(இதன் பொருள்)

ஒத்த பிறப்பும், ஒத்த ஒழுக்கமும்,

ஒத்த ஆண்மையும், ஒத்த பிராயமும்,

ஒத்த உருவும், ஒத்த அன்பும்,

ஒத்த நிறையும், ஒத்த அருளும்,

ஒத்த அறிவும், ஒத்த செல்வமும்

எனப் பத்துவகைய தலை மகளொப்பினதுபகுதி என்றவாறு”

நச்சினார்க்கினியார் பட்டியலிட்ட பத்து மெய்ப்பாடுகளையே செந்திநாதையர்

எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

இன்றும் இறையனார் அகப்பொருளில் “கொடுமையல்லலக் கீழுவ்மேன”, “புகழுங் கொடுமையுங் கீழுவ்மேன” என்று இங்ஙனம் போந்த சூத்திரங்களால் நாயகி ஓர்கால் தக்காள் எனப்படுதலும் ஓர்கால் தகாள் எனப்படுதலும் இன்றி எக்காலத்தும் ஒருதன்மையளையாவள், நாயகன் ஓர்கால் தக்கான் எனப்படுதலும் ஓர்கால் தகான் எனப்படுதலும் உடையன் என்பது பொருளாகப் பெறப்படுதலால். சிவப்பொருளாம் நாயகி ஓர்காலும் வேறுபடாது ஒரே நிலைமையினளாம் என்பதூஉம், ஆன்மாவாகிய நாயகன் அன்னனல்லன் என்பதூஉம் பெறப்பட்டு நாயகனிலும் நாயகிக்கே சிறப்புக் காட்டப்பட்டவாறும் உணர்க.

நாயகனுக்குப் பெருமை கொடுக்கவேண்டிப் “பெருமையுமுரனு மாடுஉ மேன” எனவும் நாயகிக்கு இழிவு கொடுக்கவேண்டி “சிச்சுமுநாணு மடனுமுந் துறத்த - நச்சுமம் பெண்பாற் றுரிய வென்ப” எனவும் தொல்காப்பியர் சூத்திரத்தாராலோ வெனின் “இச்சூத்திரம் இரண்டும் நாடக வழக்கின்றிப் பெரும்பான்மை உலகியல் வழக்கே கூறலில் இக்கந்தருவம் இக்களவிற்குச் சிறப்பின்றாம்” என நச்சுனார்க்கன்யியர் உரைத்த விசேஷ உரையினால் இவ்விரு சூத்திரமும் களவொழுக்கம் என்றும் பெயர்பெற்று வீடுபேற்றின் பயத்ததாய் களவியலுற்ற திருக்கோவையார்க்கு ஏலாவாம் என்க. அதுவுமன்றி “ஓத்த கீழுவனும் கீழத்த”யுமாம் என்று கூறிய தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தோடும் மாறுபடும் எனவும் உணர்க.

(08) திருக்கோவையார் உண்மை இயற்றிய ஞானாசாரியர் பெறுவான்நாயகனும் பேறு நாயகியும், இன்ப சுகம் நாயகியும் இன்ப சுகத்தைப் பெறுவான் நாயகனும், இரசமும் நாவும்போல விருத்தலான் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். சர்க்கரையின் இரசத்தைக் கொள்வது நாவேயாமாறு போலச் சிவபரம் பொருளின் பரமசுகத்தைக் கொள்பவன் ஆன்மா என்றும் வரைந்த ஞானாசிரியர் கருத்து உண்மையாமென்பது பின்னர்ப்போதருள் செய்யுட்களால் உணரற்பாற்றாம்.

துவளறுபோதம் (புரமான்ந்தபோதம்)

நாவா ரீரதமது நாவருந்த லல்லாதங்

காவா ரீரத மறியுமோ- ஓவாப்

புரமசக முன்பாற் பலியுத யன்றிப்

புரமசகங் கொள்ளாப் பயன்

- இறையனார் அகப்பொருளிலே பின்வரும் இரு சூத்திரங்களுக்கும் நக்கீரர் செய்த உரையை காசிவாசி செந்திநாதையர் இங்கு துணைகொள்கின்றார் என்பதைக் காணலாம். இங்கு நக்கீரர் நாயகனிலும் நாயகிக்கே சிறப்பு காட்டியுள்ளார். நக்கீரரின் உரையின் ஒரு பகுதி இங்கு காட்டப்பட்டுள்ளது.

புகழுங் கொடுமையுங் கீழுவோன் மேன

“இத்தன்னைத்துத் தலைமகள் ஒழுகலாறாம். அஃதாமாறு தலைமகன்மாட்டு உறைந்த கால் தக்கான் எனப்படுதலும், பரத்தையர்மாட்டு உறைந்தகால் தகான் எனப்படுதலும் என்றவாறு”

கொடுமை யல்லலக் கீழுவ் மேற்றே

“தலைமகள் எக்காலத்தும் ஒருதன்மையள் என்றவாறு. என்றதன் கருத்துத் தலைமகன் தன்மாட்டு வந்து உறைந்த காலத்தே தக்காளாய்ப் பரத்தையார் மாட்டுச் சென்று உறைந்த காலத்துத் தகாளாங்கொல்லோவெனின், ஆகாள் என்றவாறு.”

(இறையனார் அகப்பொருள் - சூத்திரம் 45-46)

46-ஆம் சூத்திரத்தின் நிறைவிலே “கிழவி மேற்றே” என்றிருக்க கட்டுரையிலே “கிழவி மேன” என்று ஐயர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

- இங்கு குறிப்பிடப்பட்ட தொல்காப்பிய சூத்திரங்கள் இரண்டும் பொருளதிகாரத்தில் உள்ளன (முறையே 98,99). செந்திநாதையர் குறிப்பிட்ட நச்சினார்க்கினியாரின் உரைப் பகுதியை சீ.வை. தாமோதரம்யீனையின் பதிப்பிலே (1885) காண்க (பக்கம் 231-232).

தத்துவப்பிரகாசம் (ஆன்மலாபம்)
சர்க்கரை தேன்பால் கண்டு தான்கலந் தருந்து மாபோன்
முற்றிய விரதமாக முழு விரதத்தை நிங்காப்
பொற்பது போலுந் தானாய்ப் போந்தவ தரித்த போதே
சிற்புரன் ஆன்ம லாப மாமது தருந்தக் காணே

மேலே போந்த திருச்செய்யுள்களால் பேறு சிவம் என்பதும், பெறுவான் ஆன்மா என்பதும் அறியக்கிடத்தலாற் பெரியோர் பரமானந்த போக நிலையை ஆன்மலாபமெனக் கூறுவர். இலாபம் என்பது பேறு என்னும் பொருட்டு. இவ்வுண்மை ஒரேபொருள் விளக்கம் கிளர்ந்த மேலே போந்த திருச்செய்யுள் இரண்டின் றலையிலே பெரியோராலே தனித்தனி இடப்பட்ட விஷயக் குறிப்பைப் பொருத்திப் பார்க்கும் அறிவுடையோர்க்குப் புலப்படும். துகளறு போதும் **புரமானந்த போகம்** என்று கூற, தத்துவப்பிரகாசம் அதனை **ஆன்மலாபம்** என்று கூறிற்று. இதனால் இன்ப சுகம் சிவனெனவும் இன்ப சுகத்தைப் பெறுவான் நாயகன் எனவும் பெறப்படும். உலகச் சிற்றின்ப விஷய சுகங்களினும் சிவானந்தம் அளவறுக்கொணாதாமாதலின், இன்பமென்பது சுகத் தோடிகசந்து இன்ப சுகமென முடிந்து துகளறுபோத நூலார் பரமசுகமென்று கூறிய திருச்செய்யுள் கருத்தையும் காட்டி நின்றது. மேலே போந்தவாற்றாற் பரமானந்த சொகுபமாம் சிவத்தையும் அதனை அனுபவிக்கின்ற ஆன்மாவையும் முறையே புஷ்பத்தின் தேனுக்கும் அதனைப் பருகும் வண்டுக்கும் ஒப்பாகப் பெரியோர் எடுத்தாளுவர். இதனால் மலர்த்தேன் பரம சிவானந்தத்துக்கும், வண்டு சிவானந்தத்தை அனுபவிக்கும் ஆன்மாவுக்கும் உபமானமாகப் போதருவனவாம்.

இது கொண்டே **ஸ்ரீமாண்கீகவாசக சுவாமிகள்**,

“கழுநீர் மலர்வள் யான தன்கண் மருவிப்பீர்யாக் - கொழுநீர் நறப்பருகும் பெருநீர்மை யள்குலமே”

- திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் உண்மை நூலிலே கூறிய கருத்தானது **சீர்காழிச் சிற்றம்பல நாடிகள்** அருளிய **துகளறு போத** நூலின் கருத்துடனும் (பாடல் 74) **தத்துவப் பிரகாச சுவாமிகள்** அருளிச்செய்த **தத்துவப்பிரகாச** நூலின் கருத்துடனும் (பாடல் 297) ஒத்துள்ளதை செந்திநாதையர் காட்டுகின்றார். ஆய்வாளர்களின் கருத்துப்படி தத்துவப்பிரகாச சுவாமி அவர்கள் சிற்றம்பல நாடிகள் அவர்களின் சீடராவார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
- செழுநீர் மதிக்கண்ணிச் சிற்றம்பலவன் திருக்கழலே
 செழுநீர் மையில்சென்று கிண்கிணி வாய்க்கொள்ளும் கள்ளகத்த
கழுநீர் மலர்வள் யானதன் கண்மரு விப்பீர்யாக்
கொழுநீர் நறப்பரு கும்பெரு நீர்மை அள்குலமே (திருக்கோவையார் - உண்மகிழ்ந்நுரைத்தல் - பாடல் 123)
 இப்பாடலுக்கு “நாயகியைச் செங்கழுநீர்ப் புட்பமாகவும் தான் அச்செங்கழுநீர் மலரின் தேனைப்பருகும் வண்டாகவும்..” உரைசெய்துள்ளதாக செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார். இது பழைய உரையாகும் - **ஐயாசீர்யர் உரை**. அப்பகுதியை இங்கு தருகின்றோம்.
 “(இதன் பொருள்) செழுநீர் மதிக்கண்ணிச் சிற்றம்பலவன் திருக்கழலே - வளவிய நீர்மையையுடைய மதியாகிய கண்ணியையுடைய சிற்றம்பலவனது திருக்கழல்களையே - கெழு நீர்மையின் சென்று கிண்கிணி வாய்க்கொள்ளும் - பொருந்து நீர்மையான் உண்மகிழ்ந்து முகமலர்வதுபோலப் போதாகிய நிலைமையைவிட்டு மலராம் நிலைமையையடைந்து சிறிதே மலரத் தொடங்கும் - கள் அகத்த கழுநீர் மலர் இவள் - தேனை யகத்துடைய **கழுநீர்மலர் இவள்** - யான் அதன் கண் மருவிப் பிரியாக் கொழுநீர் நறப் பருகும் பெரு நீர்மை அளிகுலமே - யான் அக்கழுநீர்மலர்க்கண் மருவி ஒருகாலும் பிரியாத கொழுவிய நீர்மையையுடைய **அந்நருவைப் பருகும்** பெருந்தன்மையுடைய தோரளிசாதி (என்றவாறு)”

என்னுள் செய்யுட் பாகத்தால் அப்பொருளை விளக்கியருளினார். திருக்கோவையார் உரையாசிரியர் எழுதிய பொருளே நோக்குங்கால் நாயகியைச் செங்கழுநீர்ப் புட்பமாகவும் தான் அச்செங்கழுநீர் மலரின் தேனைப்பருகும் வண்டாகவும் சிறப்பித்துச் சொல்லியதாகவும் பெறப்படும். இங்கே தேனோடியுயர்ந்த செங்கழுநீர்ப் புட்பமென்னும் உபமானத்துக்கு உபமேயமாய் நின்றவர் நாயகியேயாம். அம்மலர்த்தேனைப் பருகும் வண்டாகிய உபமானத்துக்கு உபமேயமாய் நின்றவன் நாயகனேயாம் என்க.

இதனால் மேலே உரைக்கப்பட்ட துகளறு போதச் செய்யுட் கருத்தையும் இத்திருக்கோவையார்ச் செய்யுட்பாகக் கருத்தையும் பொருத்திப் பார்க்குங்கால், இச்செய்யுளிலே சொல்லப்பட்ட தேனுற்ற செங்கழுநீரை ஒத்த நாயகியே பரம சுகானந்த சிவபரம் பொருளெனவும், அந்நாயகியே (ஆன்மா) லாபம் எனப்படும் பேறாம் எனவும், அந்நாயகியே பரமசுகம் எனப்படும் இன்ப சுகம் எனவும், அந்நாயகியே (சர்க்கரை) இரசம் போன்றவளாம் எனவும், பின்னர் அம்மலர்த்தேனை ஒத்த சிவானந்தத்தை அனுபவிக்கும் வண்டை ஒத்த நாயகனே ஆன்மா எனவும், அந்நாயகனே பெறுவான் எனவும், அந்நாயகனே இன்ப சுகத்தைப் பெறுபவன் எனவும், அந்நாயகனே நாவைப் போன்றவன் எனவும் அறியப்படுதலால், திருக்கோவையாருண்மை இயற்றிய ஞானாசாரியர் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுக்கு இயையத் திருக்கோவையாரில் நாயகியுற்ற இடமெல்லாங் சிவமெனக் குறிப்புப் பொருள் கொள்ளல்வேண்டும் என்றும், நாயகனுற்ற இடமெல்லாம் ஆன்மா எனப் பொருள் கோடல்வேண்டும் எனவும் எழுதியது முற்றும் உறுதியாகிய வாய்மையேயாம். திருக்கோவையாரிலே போந்த கருத்துப் பின்னரும் துகளறு போதச் செய்யுள் ஒன்றால் வலியுறுத்தப்படும், அது வருமாறு:—

**“நன்றமு மானந்த நேரே யனுபவித் தங்
கொன்றுபட டுள்ளருக் யோவாம—லென்று
மதுவுண்ட வண்டுபோன் மாளாச் சுகத்தைப்
புதுணு டுருந்துடிப் போது”**

பரமானந்தம் என்றது சிவத்தையும் அதனை அனுபவிப்பவன் ஆன்மா எனவும் இவ்விரண்டுக்கும் உபமானங்களாக முறையே போந்தமை மதுவும் மதுவை உண்ட வண்டுமாம் எனவும் இச்செய்யுளால் அறியப்படுகின்றது.

- **“நன்ற மு மானந்த....”** (சிற்றம்பல நாடிகள் - துகளறு போதம் - பாடல் 71)
- திருக்கோவையார் உண்மை இயற்றிய ஞானாசாரியர், சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுக்கு இயையத் திருக்கோவையாரில் **நாயக** உற்ற இடமெல்லாம் **சுவம்** எனக் குறிப்புப் பொருள் கொள்ளல்வேண்டும் என்றும், **நாயகன்** உற்ற இடமெல்லாம் **ஆன்மா** எனப் பொருள் கோடல்வேண்டும் என்று கூறியிருப்பதாக காசிவாசி செந்திநாதையர் நியாயப்படுத்துகின்றார். இதனால் திருக்கோவையாரின் கருத்தும், சைவ சித்தாந்த சாத்திரம் கூறும் துகளறு போத நூலின் கருத்தும் ஒத்துள்ளது என்பதற்கு பாடல்களை மேற்கோள்களாகக் காட்டுகின்றார்.
- இவ்வாறு செந்திநாதையர் நிறுவுவதால், **முத்து சு. மாணிக்கவாசகன்** (தருமை ஆதினப் புலவர்) பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.
“இந்நூல் (திருக்கோவையார்) ஞானநூல் என்று கொள்வதில் உரையாசிரியர்க்கோ அவர் காலத்தவர்க்கோ ஐயம் சிறிதுமில்லை, அதுவும் சைவ சித்தாந்த ஞானநூல் என்பதில் தடையில்லை.
அதனால், துகளறு போதப் பொருளை ஒட்டி பெரியோர் பலர் இந்நூற்கருத்தை விளக்கலாயினர். யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப் பெரியார் காசுவாச செந்திநாதையரும், மற்றொருவர் - துகளறு போதம் உரையிட்டவரும், திருக்கோவையார்க்கும் பொருள் ஒன்றே என்று எழுதியிருக்கின்றனர்”

(திருக்கோவையார் - பேராசிரியர் உரையும், பழைய உரையும் -

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக பதிப்பு - 1995, பக்கம் xi)

(09) சிவஞானபோதம் பத்தாள் சூத்திரத்திலே சிவபெருமானிடத்து ஆன்மா ஏகனாகி நிற்கும் என்னும் அதிகரணக் கருத்தைக் கொண்டு நடந்த “நானவன்” என்ற றொடக்கத் திருவெண்பாவிலே “நானெனவொன், ற்லல்லன்று தானெ யெனுமவரைத் தன்னாடிவைத், த்ல்லன்று தானா மறை” என அருளப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் “யான் (ஆன்மா) என்றொருமுதல் காணப்படுமாறில்லை என உணர்ந்து முழுவதுந்தானே (சிவமே) எனக் காணுந் தெளிவுடையோரைத் தனது (சிவனது) திருவடி வியாபகத்துள் அடங்கி நிற்கச் செய்து அவ்வாறே யாவன் முதல்வன்” என்பது பொருளென விளக்கினார் திராவிட சிவஞானபோத பாவ்ய கர்த்தாவாகிய சிவஞான சுவாமிகள். இப்பொழிபுகரயினால் திருவடி வியாபகம் என்றது சிவவியாபகம் என்பதும், அவ்வியாபகத்துள் அடங்கினவன் ஆன்மா என்பதும் கொள்ளப்படுகின்றன. “சொற்பாலமுதவன்” என்ற றொடக்கத்த திருக்கோவையார்த் திருச்செய்யுளால் மேலே போந்த உண்மை புலப்படுகின்றது. அத்திருக்கோவைச் செய்யுளின் பொருள் விளக்கிய உரையாசிரியர் “நல்வினைத் தெய்வமிவனைக் கள்வின் கட் கூட்ட அமுதமும் அதன்கட் கருந்துநின்ற சுவையுமென்ன என்னெஞ்சம் இவன் கண்ணே ஒருங்க யானென்பதோர் தன்மை காணாதொழிய இருவர் உள்ளங்களும் ஒருவேமாமாறு கர்ப்ப ஒருவேமாகிய ஏகாந்தத்தின்கட் பிறந்த புணர்ச்சிப் பேரிற்பவெள்ளம் யாவரான் அறியப்படும் என்று மகிழ்ந்து உரைத்தான்” என்று உரைத்த உரையினால், ஒருங்கினவன் நாயகன் என்பதும் ஒருங்கப்பெற்றவன் நாயகி என்பதும் பெறப்படும். படவே, சிவஞானபோத சாஸ்திரக்கருத்தை இசைத்துப் பார்க்குங்கால், “இவன் நெஞ்சம்” என்று கோவையிற் பேசப்பட்டது சிவஞானபோதத்துச் சிவவியாபகத்தைக் குறித்தெனவும், இவன் நெஞ்சமாகிய சிவவிபாகத்துள் ஒருவேம் எனும்படி அடங்கி நின்றவன் ஆன்மா எனவும் அறியப்படுதலால், திருக்கோவையாருண்மை இயற்றிய ஞானாசாரியர் கருத்தினாலே பெண்பாற்பட இவனென்று திருக்கோவையிற் சுட்டப்பட்டது நாயகிப் பாலதாம் சிவத்தை என்பதும் ஆன் பாற்பட “யான்”, “இவன்” எனப் பேசப்பட்டன நாயகனாகிய ஆன்மாவை என்பதும் வெள்ளிடமலைபோல விளங்கிக் கிடக்கின்றன.

- நான் அவன் என்று எண்ணினார்க்கு நாடும் உளம் உண்டாதல் தான் எனவொன்று இன்றியே தான் அதுவாய் - நான் எனவொன்று இல்லன்று தானெயெனும் அவரைத் தன்னாடி வைத்து இல்லன்று தானாம் இறை (சிவஞானபோதம் - பத்தாம் சூத்திரம் - எந்தக்காட்டு வேண்பா பாடல்)
- “நான் அவன்..” எனும் செய்யுளுக்கு சிவஞானசுவாமிகள் செய்த உரையை ஐயர் இங்கு மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அப்பகுதி வருமாறு:
 “(இதன் பொருள்) நான் அவன் என்று எண்ணினார்க்கும் நாடும் உளம் உண்டாதல் தான் என ஒன்று இன்றியே தான் அது ஆய் - யானென்று அவனென்றும் ஞாதிருஞ்ஞெயங்களைப் பகுத்துணர்ந்து நிற்பார்க்கும் யானெயென நிற்பார்க்குப்போல அவ்வாறு எண்ணுகின்ற உயிருணர்வு முனைத்துத் தோன்றுமாகலான், அவ்வழித் தான் என்று ஒரு முதல் காணப் படுமாறு இன்றித் தான் அவ்வணர்வேயாய், - நான் என ஒன்று இல் என்று தானே எனுமவரைத் தன் அடியில் என்று வைத்து தாம் ஆம் இறை - இனி யான் என்று ஒரு முதல் காணப்படுமாறில்லை என்று உணர்ந்து முழுவதும் தானெயெனக் காணும் தெளிவுடையாரை அவ்வாறே வேறு காணப்படுமாறு இல்லையென்று தனது திருவடி வியாபகத்துள் அடங்கி நிற்கச் செய்து அவ்வாறே யாவன் முதல்வன் (என்றவாறு)”
 (சிவஞான போதத்துக்கு சிவஞான முனிவரின் சிற்றுகை)
- சொற்பாலமுதவன் யான்சுவை யென்னத் துணிந்திங்ஙனே நற்பால் வினைத்தெய்வந் தந்தின்று நானிவளாம்பகுதிப் பொற்பாரறிவார் புலியூர்ப் புனிதன் பொதியில் வெற்பிற் கற்பாவியவரை வாய்க்கடி தோட்ட களவகத்தே (திருக்கோவையார் - கலவியுரைத்தல் - பாடல் 8) இப்பாடலுக்கான பழையவுரையை (பேராசிரியர்) செந்திநாதையர் காட்டியுள்ளார்.

அமுதமும் அதன்சுவையும் குணிகுணபாவத்தால் அபேதமாயிருக்குமாறு போல, அவை சிவ ஆன்மாக்களின் அபேத நிலையை விளக்க எழுந்தவனற்றிப் பிறிதொன்றற்கன்றாம். “யான்” என்றதனாற் சீவனே குறிக்கப்பட்டதென்ற சீவன் சிவத்துக்குக் குணமாய் விடுவான். இஃது அவசித்தாந்தமாகும். திருவொற்றியூர்த் தேவாரத்திலே ஸ்ரீவாகீசர் தம்மை நாயகியாகவும் சிவபெருமானை நாயகராகவும் கொண்டு அருளிய திருச்செய்யுளிலே தம்முடைய நெஞ்சம் சிவத்திலே ஒருங்குவதாம் என மேலே போந்த சிவஞானபோதம் திருக்கோவையார் என்பவற்றின் கருத்துக்கு இசையத்

“தன்னாகத் தென்னாக மொடுங்கும் வண்ணம்” என்று காட்டியருளினார்.

ஈண்டுத் “தன்னாகம்” என்றதனாற் பரமாகிய சிவவியாபகமும் “என்னாகம்” என்றமையால் அபரமாகிய ஆன்மாவின் வியாபகமும் கொள்ளப்படும். தன்னாகத்து = இவள் (நாயகியாகிய சிவத்தின்) கண்ணே, என்னாக மொடுங்க = என்னெஞ்சம் (ஆன்மாவாகிய தலைவனுடைய நெஞ்சம்) ஒருங்க என்று திருக்கோவையார்க்கிசையத் தேவாரம் பொருள்படுத்தப்பட்டமை காண்க. தேவாரத்தில் நாயகன் எனப்பட்டவர் திருக்கோவையாரில் நாயகி எனப்பட்டார் எனவும், தேவாரத்து நாயகி எனப்பட்டவள் திருக்கோவையாரில் நாயகன் எனப்பட்டான் எனவுங்கொண்டு பொருள் முடிக்கப்படும்.

(10) சிவஞான போதம் பதினோராஞ் சூத்திரம் முதலாம் அதிகரணத்து “ஏகமாய் நின்றே” என்றற்றொடக்கத்த வெண்பாவிலே,

“ஏகமாய் நின்றே ஈணையடிக ளொன்றுணரப்
போகமாய்த் தான் வளைந்த பொற்பினான்”

என்றுள்ள திருவெண்பாப் பாகத்துக்குச் சிவஞான சுவாமிகள் பொருள் செய்யுமிடத்து, “முதல்வனைச் (சிவத்தை) சார்ந்தவழி அவ்வண்ணமேயாய் ஒரு நெறிப்பட்ட ஆன்மா அவனோடு (சிவத்தோடு) ஒற்றுமைப்பட்டு

- நிலைப்பாடே நான்கண்ட தேட கேளாய் நெருநலைநற் பகலிங்கோரடிகள் வந்து கலைப்பாடுங் கண்மலருங் கலக்க நோக்கிக் கலந்து பலியிடுவே னேங்குங் காணேன் சலப்பாடேயினி யொருநாட் காண்பே னாகில் தன்னாகத் தென்னாகம் ஒருங்கும் வண்ணம் முலைப்பாடே படத்தழுவிப் போக லொட்டேன் ஒற்றியூருறைந்திங்கே திரிவானையே (திருநாவுக்கரசர் - வாகீசர் - ஆறாம் திருமுறை - 6.45)
- ஏகமாய் நின்றே இணையடிகள் ஒன்றுணரப் போகமாய்த் தான்வளைந்த பொற்பினான் - ஏகமாய் உள்ளத்தின் கண்ணானன் உள்குவார் உள்கிறறை உள்ளத்தால் காணானோ வுற்று (சிவஞானபோதம் - பதினோராம் சூத்திரம் - எத்துங்காட்டி பாடல்)
- “ஏகமாய் நின்றே” எனும் செய்யுளுக்குச் சிவஞானசுவாமிகள் செய்த உரையை ஐயர் இங்கு மேற்கோள் காட்டியுள்ளார். அப்பகுதி வருமாறு:
“(இதன் பொருள்) ஒன்று ஏகம் ஆய்நின்று இணை அடிகள் உணரவேதான் போகம் ஆய் விளைந்த பொற்பினான் - முதல்வனைச் சார்ந்தவன் அவ்வண்ணமேயாய் ஒரு பெற்றிப்பட்ட ஆன்மா அவனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நின்று அவனது அடியிணைகள் உணரவே தான் அவ்வான்மாவுக்குப் பரபோகமாய் மேன்மேல்விளைகின்ற பொலி வினையுடையவன் ஆகலானும் - உள்ளத்தின்கண் ஏகம் ஆய் ஆனான் - அங்ஙனம் உணருங்கால் அவ்வான்ம ஞானத்தினிடத்து ஏகமாய்விட்டு நீங்காதவன் ஆகலானும் - உள்குவார் உள்கிறறை உள்ளத்தான் உற்றுக்காணானோ - கருதுவார் கருதிய பொருளாகிய தன்னை அவர் அறிவோடுகூடி நின்று அறியான் கொல்லோ (என்றவாறு)”

(சிவஞான போதத்துக்கு சிவஞான முனிவரின் சிற்றூரை)

நின்று அவனது (சிவனது) அடியினைகளை உணரவே நான் (சிவம்) அவ்வான்மாவுக்குப் பரபோகமாய் மேன்மேல் விளைகின்ற பொலியுடையனாவன்” என்று அருளி இணையடிகளை (சிவபெருமானுடைய இணையடிகளை) உணருந்தோறும் (சிவ) போகம் மேன்மேல் விளைதலுக்குப் பிரமாணமாகத் திருக்கோவையாரின், “புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் பெரும்போகம் மீண்டும் புத்தாய், மணந்தாழ் புரகுழலாள்குல் போல வளர்கின்றதே” என்றுந் திருச்செய்யுளைப் படித்துக் காட்டினார்.

இக்கோவைக்குப் பொருள் செய்த உரையாசிரியர் இக்கொடியிடை “தோளைக் கூடினாலும் கூருந்தோறும் பெரிதாகிய இன்பம் முன்புபோலப் பின்னும் புதிதாய் மணந்தங்கிய கூருண்ட குழலையுடையாளது அல்குல் போல வளராநின்றது” என்றார். சிவஞான போதத்திலே சிவபெருமானுடைய இணையடிகள் எனப்பட்டன திருக்கோவையாரிலே கொடியிடை தோள் எனப்பட்டன. இத்திருச்செய்யுள் தலைவன் கூற்றாமாதலின் நாயகனே நாயகியைப் புணர்ந்து பெரிதாய் இன்பத்தைப் பெற்றான் என்பது பெறப்படுதலால், சிவஞான போதத்திற் சிவன் இணையடிகளை உணர்ந்தவனாகச் சொல்லப்பட்ட ஆன்மா திருக்கோவையாரிலே கொடியிடை தோளைப் புணர்ந்த, நாயகனாய் ஆன்மாவாகின்றான்.

ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “சீவனீற்றடோள் கூருவேன் கூடி முயங்கம்மயங்க நீன்றுருவேன்” என்று திருவாசகம் வாயிலாக உரைத்தருளிய வாக்கினால் ஆன்மாவே “சிவனுடையதோளைப்” புணர்ந்தானாக (கூடினானாக) அறியப்படுகின்றது. திருக்கோவையாரிலே கொடியிடை தோள் என்று விதந்துரைக்கப்பட்டது சிவனே என்றுணருமாறு திருவாசகத்திலே சிவனீற்றடோள் என்று புலப்படுத்தப்பட்டது. ஆகவே சிவபிரான் திருக்கோவையாரில் நாயகி என்று பெறப்படுமாறு கொடியிடை தோள் என்றும், சிவஞானபோதத்திலே சிவன் இணையடிகள் எனவும் சிவஞானபோதத்திலும் திருவாசகத்திலும் திருக்கோவையாரிலும் அச்சிவத்தைக் கூடினானாக (புணர்ந்தவனாக)ச் சொல்லப்பட்டவன் தலைவனாகிய ஆன்மாவாம் என்க. இனி ஸ்ரீவாக்கீசரது

“எங்கள் பிரானை புணராநாருணர் வென்னை” எனவும்,

- உணர்ந்தார்க் குணர்வறியோன் தில்லைச் சிற்றம்பலத் தொருத்தன் குணந்தான் வெளிப்பட்ட கொவ்வைச் செவ்வாய் இக்கொடியிடைதோள் புணர்ந்தாற் புணருந்தொறும் பெரும்போகம் மீண்டும் புத்தாய் மணந்தாழ் புரகுழலான் அல்குல் போல வளர்கின்றதே (திருக்கோவையார் - இருவயிளொத்தல் - பாடல் 9)
- இந்த திருக்கோவையார் பாடலை சீவஞான முனிவர், தமது சிவஞானபோத சிற்றுரையில் “ஏகமாய் நின்றே..” என்ற எடுத்துக்காட்டுப் பாடலுக்கான உரையிலே எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இப்பாடலுக்கான பழையவுரையை (பேராசிரியர்) பகுதியை செந்திநாதையர் இங்கு காட்டியுள்ளார்.
- குடுவேன் பூங்கொன்றைச் சூடிச் சீவனீற்றடோள் கூருவேன் கூடி முயங்கம் மயங்கநீன்று ஊருவேன் செவ்வாய்க் குருகுவேன் உள்ளருகித் தேடுவேன் தேடிச் சிவன் கழலே சிந்திப்பேன் வாடுவேன் பேர்த்தும் மலர்வேன் அனலேந்தி ஆடுவான் சேவடியே பாடுதுங்கான் அம்மானாய் (திருவாசகம் - திரு சிம்மான - பாடல் 17)
- அறையும்பைங் கழலார்ப்ப அரவாட அனலேந்திப் பிறையுங்கங் கையுஞ் சூடிப்பெயர்ந்தாடும் பெருமானார் பறையுஞ்சங் கொலிவாப் படிற்றென் பனங்காட்டுர் உறையும் எங்கள் பிரானாணை உணராநார் உணர்வென்னை செந்திநாதையர் இத்தேவர அடியை திருநாவுக்கரசர் பாடியுள்ளதாக தந்துள்ளபோதும், இது சுந்தரர் பாடிய தேவாரமாகும். (சுந்தரர் - ஏழாம் திருமுறை - வன்யாந்தான் பனங்காட்டுர் - 7.86)

“பூசனைப் புணர்ந் புணர்வாயதோர் நேசனை” எனவும்

வரும் அநேக பிரமாணங்களாற் சிவபெருமானே நாயகி முறையிலும் ஆன்மாவே நாயகன் முறையிலும் நின்றாராம் என ஞானாசாரியர் எழுதிய குறிப்புப்பொருள் சிவஞானபோதம் சிவஞான சுவாமிகள், மாணிக்க வாசக சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு நாயனார் முதலிய எல்லோர்க்கும் இசைய ஒப்பமுடிந்தபக்ஷமாகும். இத் திருக்கோவையாரின் கருத்துத் திருவாவடுதுறைக் கச்சியப்ப முனிவர் செய்த திருத்தணிகைப்புராணத்து “ஆயுந்தொறும்” என்றற்றொடக்கத்தெய்யுளிலே காணப்படுகின்ற “தேங்குமுனீர் றோயுந்தொறுந்தொறு நேராதவன்புஞ் சுரந்தருமே” என்றும் பாகத்தினால் உணரப்படும். ஈண்டுத் தேங்குமுல் எனப்பட்டது திருக்கோவையாரிலே கொடியிடத் தோள் எனப்பட்டது என்றோர்ந்துகொள்க. வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் போந்த கந்தபுராணத்து வள்ளியம்மையார் கலியாணம் ஞானார்த்தங்களை ஆங்காங்குத் தொனிக்கக் காட்டாது கதாருபமாகச் செல்வதாக, திருத்தணிகைப் புராணம் திருக்கோவையார்க் களவியலையே தொடர்ந்து பாடப்பட்டமையால் திருக்கோவையார்க்குச் சாற்றப்பட்ட குறிப்புப்பொருளே சுப்பிரமணியர் வள்ளி நாயகியார் மாட்டும் கொள்ளப்படும்.

(11) சிவபெருமானை உயிராயும் ஆன்மாவை அச்சிவபெருமானுக்கு உடலாயுங் கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்தினாற் சிவப்பிரகாசம் “தானே யண்டிநாயகனா மெனியானது” எனச் சொல்லப்பட்டது. இதனால் ஆன்மா உடல் என்பதும் அவ்வுடலுக்கு உயிராயுள்ளது சிவம் என்பதும் பெறப்பட்டு, “ஆதனமும் ஆதனியும்” ஆன்மாவும் சிவமுமென்பது கொள்ளப்பட்டது. இக்கருத்துக்கொண்டே உய்யவந்த நாயனார் “ஆதனமும் ஆதனியுமாய் நிறைந்து” என்றுரைத் தருளினார்.

○ தேசனைத் திருமால் பிரமன் செய்யும்

பூசனைப் புணர்ல் புணர்வு ஆயதோர்

நேசனை நெஞ்சினுள் நிறைவாய் நின்ற

ஈசனைக் கண்டு கொண்ட தெனுள்ளமே (திருநாவுக்கரசர் - வாகீசர் - ஐந்தாம் திருமுறை - 5.98)

○ ஆயுந் தொறுங் தொறும் இன்பந் தருங்கலையாங்கறிவு

மாயுங் தொறுந்தொறும் இன்பந் தரும் வள்ளல் வாகீசுல்கள்

தேயுந்தொறுந்தொறும் இன்பந் தருஞ்சந்து தேங்குமுனீர்

றோயுந் தொறுந்தொறு நேராத இன்பஞ் சுரந்தருமே

(கச்சியப்பர் - திருத்தணிகைபுராணம் - களவுப் படலம் - பாடல் 100)

இத் தணிகைப்புராணம் பாடிய கச்சியப்ப முனிவர், கந்தபுராணம் பாடிய கச்சியப்ப முனிவர் அல்லர். இவர் தொண்டை மண்டலத்திலே தணிகைத் திருப்பதியிலே காஞ்சிபுரத்துப் பரம்பரைச் சைவ வேளாளர் குலத்திலே அபிஷித்தர் மரபிலே தோன்றியவர் என்று சுவ. தாமோதரம்பிள்ளை பரிசோதித்து திருமாராய்ச் செட்டி பதிப்பித்த தணிகைப் புராண நூலிலே காணப்படுகின்றது. கந்தபுராணத்திற்கு நிகராகக் கற்றவர்களால் போற்றப்படும் தணிகைப் புராணம், 3161 செய்யுட்களைக் கொண்டுள்ளது. இது சிவன் மற்றும் முருகனின் பெருமைகளைப் பேசுவது.

○ அண்டமே விடவனைத்து மனைத்தையு மண்ட மேவிக்

கொண்டல்போல் எவையு ஞானங் குறைவிலா நிறைதலாலே

கண்டதோர் பொருளை யந்தக் கருத்தினாற் காணிற்றானே

அண்ட நாயகனா மெனியானதே லைய மின்றே

(உமாபதி சிவாச்சாரியார் - சிவப்பிரகாசம் - உண்மை அதிகாரம் - அகணாந்தோர் தன்மை - பாடல் 96)

○ ஆதனமும் ஆதனியுமாய் நிறைந்து நின்றவனைச்

சேதனனைக் கொண்டே தெளிவுற்றுச் - சேதனனைச்

சேதனனி லேசெலுத்திச் சிற்பரத்த ராயிருப்பர்

ஏதமறக் கண்டவர்களினு.

(உய்யவந்த தேவ நாயனார் - திருக்களிற்றுப்படியார் - பாடல் 67)

இச்சித்தாந்த சாஸ்திரப்பொருள் ஸீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய “சீர்யலாவியும் யாக்கைய மென்னைச் ச் சந்தமையாற், காரியல்வாட்கண்ண் எண்ணகலார்” என்னும் செய்யுட் பாகத் தினால் அறியப்படும். எங்ஙனமெனில், காவலர் (நாயகர்) உடம்பும் உயிரும்போல ஒருவரை ஒருவர் இன்றி யமையாமையால் இவள் கருத்தை (நாயகிகருத்தை)க் கடவார் என்று பொருள்படலால் என்க. உரையாசிரியர் ஆவியை நாயகிக்கும் யாக்கையை நாயகனுக்கும் முறையே உவமையாக் கூறி, ஆவியையும் உடலையும் இடத்து நிகழ்பொருளும் இடமுமாய் இயையும் என்றும் கூறினார். இக்கோவைப் பொருளைச் சாஸ்திரக் கருத்தோடு பொருத்திப் பார்க்குங்கால் நாயகனாகிய ஆன்மாவே உடல் எனவும், நாயகியாகிய சிவமே உயிர் எனவும் உணர்ப்பாற்று. இதனால் ஞானாசாரியர் எழுதிய குறிப்பர்த்தம் பொருந்துமாற்றை எவரும் அறியாதுவிடார்.

(12) குருகுப சிவத்தியானம் இதயத்தில் உளதாம், அவர் திருவடி நெஞ்சினன்றிச் சென்னியிலும் உளதாம் என்னும் கருத்தினால், திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்

“சந்தையிடையார் தலையின் மசையார்” என்று தேவாரத்திலும், உய்யவந்த தேவநாயனார்

“சந்தையனுள்ளு மென் சென்னியிலுஞ்சேர வந்தவாவாழ்கவென் றுந்தீபற”

என்று திருவுந்தியாரிலும் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்கள். இக்கருத்தை அடக்கி மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “சலைமல் வாணுத லெங்கையதாக மெனச்செழும்துண், மலை மல்மார்பனுதைப்பத்தந் தான் றுலை” என்ற செய்யுட் பாகத்தாற் கூசிப்பித்தருளினார்.

○ சீர்யல் ஆவியும் யாக்கையும் என்னைச் சந்தமையாற்

காரியல் வாட்கண்ண் எண்ணகலார் கமலங்கலந்த

வேரியுஞ் சந்தும் வியல்தந் தெனக்கற்பின் நிற்பரன்னே

காரியல் கண்டர்வண் தில்லை வணங்குமெங் காவலரே

(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - வழியாக்கூறல் - பாடல் 301)

இப்பாடலுக்கு “ஆவியை நாயகிக்கும் யாக்கையை நாயகனுக்கும் முறையே உவமை யாக் கூறி...” உரைசெய்துள்ளதாக செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார். இது பழைய உரையாகும் - பேராசிரியர் உரை. அப்பகுதியை இங்கு தருகின்றோம்.

“எண்ணகலார் என்றதனாற் காதலியாதலும், கற்பினிற்பரென்றதனால் வாழ்க்கைத் துணையாதலுங் கூறப்பட்டன. ஆவியும் வேரியும் தலைமகளுக்கு உவமையாகவும், யாக்கையுஞ் சந்தும் தலைமகன்கு உவமையாகவும் உரைக்க. பிரித்துவமையாக்காது, இவரது கூட்டத்திற்கு அவற்றது கூட்டமுவமையாக உரைப்பினும் அமையும்.”

○ சந்தை யிடையார் தலையின் மசையார் செஞ்சொல்லார்

வந்து மாலை வைகும் போழ்தென் மனத்துள்ளார்

மைந்தர் மணாள ரென்னமகிழ்வா றுர்போலும்

பைந்தண் மாதவி சோலை சூழ்ந்த பாகுரே (திருஞானசம்பந்தர்-இரண்டாம் திருமுறை-பாசூர்-2.60)

○ சந்தையனுள்ளு மென் சென்னியிலுஞ்சேர

வந்தவர் வாழ்க வென்று உந்தீபற

மடவாளுடனே யென்று உந்தீபற

(உய்யவந்த தேவ நாயனார் - திருவுந்தியார் - பாடல் 44)

○ சலைமல் வாணுத லெங்கைய தாகமெனச் செழும்துண்

மலைமல் மார்பனு தைப்பத்தந் தான் றுலை மன்னர்தில்லை

உலைமலி வேற்படை யூரனிற் கள்வரில் என்னவுன்னிக்

கலைமலி காரிகை கண்முத்த மாலை கலுழ்ந்தனவே.

(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - கலவியிடநூல் - பாடல் 397)

யான் (நாயகி) தன் (நாயகன்) மாற்பகத்து (நெஞ்சுக்குத்) மிதிப்ப, அவன் (தலைமகன்) அவள் (நாயகியின்) காலைத் தன்றலைமேல் ஏற்றுக் கொண்டான் என்பது மேலைச் செய்யுட்பாகத்தின் கருத்தாகும். இச்சாஸ்திரக் கருத்தையும் திருக்கோவையார்க் கருத்தையும் தழுவினே “ஆனந்தங் குருவடியே பேணல்” என ஞானார்த்தம் கூறியருளினார்.

(13) மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “நாய்ந் கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்தி” எனவும், “நாய்ந் கடையா நாயேனை நயந்து நீயே யாட் கொண்டாய்” எனவும் திருவாசகத்திற் தம்மை நாயெனக் குறிப்பிட்டதற் கியையப் பின்னர்த் திருக்கோவையாரிலும் “நாயினிடத்துள்ள நன்மையு மில்லாத என்னை (நாயகனை) நல்ல தொண்டாகக் கொண்ட தீயிடத்துநிறம் போலும் நிறத்தையுடையவன்” என்னும் பொருள்பட “நாய்வயனுள்ள குணமுமல்லேனை நற்றொண்டு கொண்ட தீவயின்மேனியன்” என்று கூறியருளினார். இக்கூற்றுத் தலைவனதாமாதலில் நாயிடத்துள்ள குணமும் இல்லாதவன் என்றமையால் திருவாசகப் பொருளால் ஈண்டு நாயகனே (ஆன்மாவே) குறிக்கப்பட்டான் என்க.

(14) “மறவாத மனத்தகத்து மனின்னானை” எனவும்

“நனைக்கு நெஞ்சினுள்ளார்” எனவும்,

“நனைவோரை நனைவோன்றன்னை” எனவும்

“தன்னை முன்ன நனைக்கத் தருவான்” எனவும்,

- திருக்கோவையாரின் “சிலைமலி வாணு” எனும் பாடலுக்கு திருக்கோவையார் உண்மை நூலாசிரியர் “ஆனந்தங் குருவடியே பேணல்” எனும் சார அர்த்தம் கொடுத்துள்ளார்.
- நாய்ந் கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்தித் தாயிற் பெரிதுங் தயாவுடைய தம்பொருமான் மாயப் பிறப்பறுந் தாண்டானென் வல்வினையின் வாயிற் பொடியட்டிப் பூவல்லி கொய்யாமோ (மாணிக்கவாசகர் - திருவாசகம் - திருப்புவல்லி)
- நாய்ந் கடையாம் நாயேனை நயந்து நீயே ஆட்கொண்டாய் மாயப் பிறவி உன்வசமே வைத்திட்டிருக்கும் அதுவன்றி ஆயக் கடவேன் நானோதான் என்னதோ இங்கதிகாரங் காயத்திடுவாய் உன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே.

(மாணிக்கவாசகர் - திருவாசகம் - குழைத்தபத்து)

- நாய்வயனுள்ள குணமுமல்லேனை நற்றொண்டு கொண்ட தீவயின் மேனியன் சிற்றம்பலமன்ன சின்மொழியைப் பேய்வயினும் மரிதாகும் பிரிவெளி தாக்குவித்துச் செய்வயிற் போந்தநெஞ் செயஞ்சத் தக்கதுன் சிக்கனவே

(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - நெஞ்சொருபுலத்தல் - பாடல் 343)

இப்பாடலுக்கு பேராசிரியர் செய்த உரையை செந்திநாதையர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அப்பகுதியை இங்கு தருகின்றோம்.

“(இதன் பொருள்) நாய் வயின் உள்ள குணமும் இல்லேனை நல் தொண்டு கொண்ட - நாய்நிடத்துள்ள நன்மையும் இல்லாத என்னை நல்ல தொண்டனாகக் கொண்ட - தீவயின் மேனியன் சிற்றம்பலம் அன்ன சில் மொழியை - தீயிடத்து நற்போலும் நறத்தை உடைய வனது சிற்றம்பலத்தை ஒக்குஞ் சிலவாகிய மொழியை உடையாளிடத்து - பேய் வயினும் அரிதாகும் பிரிவு எளிதாக்குவித்து - பேயினிடத்துஞ் செய்தலரிதாம் பிரிவை எளிதாக்கு வித்து - செய் வயின் போந்த நெஞ்சே - செய்ததாகிய இவ்விடத்துப் போந்த நெஞ்சமே - உன் சிக்கனவு அஞ்சத் தக்கது - உனது திண்ணனவு அஞ்சத்தக்கது (என்றவாறு)”

“நெள்ளத் தேர்த் நெளிந்து தத்தியதோருள்ளத் தேறலமுதவொள்வெளி” எனவும்,
 “சந்தியர்யன சந்தியவர்க்குச் சிறந்து செந்தேன் முந்தியொழுவன” எனவும்,
 “நானேலுன்னடியே நனைந்தே னனைத்தலுமே யுனார்வீவுடல் புகுந்தாயெ னொண் சுடரே” எனவும்,
 “கலந்தயின் பீர்வதல்லை” எனவும்,

போந்த தேவார சுருதிகளுக்குப் பொருத்தமுற, யான் (நாயகன்) தன்னை (நாயகியை) நிகையாது
 வேறொன்றன்மேல் உள்ளத்தைச் செலுத்தும் வழியுந்தானென்னை நினைந்து ஒருகாலும் பிரியாது என்னுள்ளம்

○ பிறவாதும் இறவாதும் பெருகினானைப் பேய்பாட நடமாடும் பித்தன் றன்னை
 மறவாத மனத்தகத்து மனின்னானை மலையானைக் கடலானை வனத்துள்ளானை
 உறவானைப் பகையானை உயிரானானை உள்ளானைப் புறத்தானை ஓசையானை
 நறவாரும் பூங்கொன்றை சூடினானை நாரைபூர் நன்னகறிற் கண்டேன் நானே
 (திருநாவுக்கரசர் - ஆறாம் திருமுறை - நாகரயூர் - 6.74)

○ நனைக்கும் நெஞ்சினுள்ளார் நெடுமாமதில்
 அனைத்தும் ஒள்ளழல் வாயெரி யூட்டினார்
 பனைக்கை வேழத்துரியுடல் போர்த்தவர்
 அனைத்து வாய்தலுள்ளாரும் ஐயாறரே (திருநாவுக்கரசர் - ஐந்தாம் திருமுறை - ஐயாறு - 5.27)

○ பிறப்பானைப் பிறவாத பெருமையானைப் பெரியானை அரியானைப் பெண்ணாணாய்
 நிறத்தானை நின்மலனை நினையாதாரை நினையானை நனைவோரை

நனைவோன் றன்னை

அறத்தானை அறவோனை ஐயன்றன்னை அண்ணல்தனை நண்ணரிய அமரரேத்துந்
 திறத்தானைத் திகழொளியைத் திருமாற் பேற்றெஞ் செம்பவளக் குன்றினைச்சென்று
 அடைந்தேன் நானே (திருநாவுக்கரசர் - ஆறாம் திருமுறை - மாந்பேறு - 6.80)

○ என்ன தெழிலும் நிறையுங் கவர்வான்
 புன்னை மலரும் புறவிற் நிகழுந்
 தன்னை முன்னம் நனைக்கத் தருவான்
 உன்னப் படுவான் ஒற்றியூரே (சுந்தரர் - ஏழாம் திருமுறை - திருவொற்றியூர் - 7.91)

○ நெள்ளத் தேர்த் நெளிந்து தத்தியதோர்
 உள்ளத் தேறல் அமுத ஒள்வெளி
 கள்ளத் தேன்கடியேன் கவலைக்கடல்
 வெள்ளத் தேனுக்கெவ்வாறு விளைந்ததே (திருநாவுக்கரசர் - ஐந்தாம் திருமுறை - 5.91)

○ சந்திய பியன சந்தியவர்க்குச் சிறந்துசெந்தேன்
 முந்தியொழுவன முத்திகொடுப்பன மொய்த்திருண்டு
 பந்தித்து நின்ற பழவினை தீர்ப்பன பாம்புகுற்றி
 அந்திப் பிறையணிந் தாடும்ஐயாறன் அடித்தலமே (திருநாவுக்கரசர் - நான்காம் திருமுறை - 4.92)

○ நானேல் உன்னடியே நனைந்தேன் நனைதலுமே
 ஊனார் இவ்வுடல் புகுந்தாயென் ஓண்சுடரே
 தேனே இன்னமுதே திருமேற் றளியுறையுங்
 கோனே உன்னையல்லாற் குளிர்த் தேத்த மாட்டேனே (சுந்தரர் - 7^ஆ திரு. - கச்சிமேற்றளி-7.21)

○ தொண்டலாற் றுணையு மில்லை தோலலா துடையு மில்லை
 கண்டலா தருளு மில்லை கலந்தயின் பீர்வதல்லை
 பண்டை நான்மறைகள் காணாப் பரிசினென்றென் றெண்ணி
 அண்டவானவர்கள் ஏத்தும் ஐயனை யாறனார்க்கே

(திருநாவுக்கரசர் - நான்காம் திருமுறை - ஐயாறு - 4.40)

புகாநின்றான், அவ்வாறன்றி யான் (நாயகன்) தன்னை (நாயகியை) நிகையுந்தோறும் உயர்ந்த விடத்தினின்றும் பள்ளத்திற்குப் புனை யொத்துத் தடுப்பரியளாய் என் மனத்தின்கண் வரும் முறைமையளாகா நின்றான். அதனாற் “பிரிந்தீண்டிருந்தல் அறிதுபோலும்” என்ற கருத்தை அடக்கி மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “கள்ளம் புகு நெஞ்சர் காணான்றையுறை காழியன்னா, உள்ளம் புகுமொருகாற் பீர்யா துள்ளியுள்ளுநொறும், பள்ளம் புகும்புனல் போன்றகத் தேவரும் பான்மையனே” எனக் கூறியருளினார். இது தலைமகள் கூற்றாமாதலின், ஆன்மாவே ஈண்டு நாயகனாகவும் சிவமே நாயகியாகவும் கொள்ளப்பட்டமை காண்க. தலைவியே ஆன்மா எனில் முன்னர்ப்போந்த திராவிட சுருதிகளோடு மாறுண்டு சிவமே ஆன்மாவை நாயகமாகக் கொண்டதாய் முடிந்து அவசித்தாந்தமாகும்.

(15)

சிறும்பலநாடி சுவாமிகள். (கலித்துறை.)

ஆனந்தமே செவ் உம்புயத் தாளணை அங்கைகளும்
ஆனந்தமே தருக்கண்ணுஞ் செவ்வாயருள் மேனியெல்லாம்
ஆனந்தமே அருட் சிறும்பலவர் அருட்பொருளும்
ஆனந்தமே அவன் தல்லைபுங் காழியும் ஆனந்தமே

சிவானந்தபோகச் செல்வர்களுக்கு எங்கும் சிவானந்தம் பிரியாது தோன்றும் என்று மேலே சொல்லிய செய்யுளின் கருத்து முன்னர்ப்போதரும் திருக்கோவையார்ச் செய்யுளாலும் அறியப்படும். அதுவருமாறு :-

சேணுந் தகழ்மதற் சிறும் பலவன்றென ணீர்க்கடனாஞ்
சூணுந் தருத்து மொருவன் றருத்து முல்கனெல்லாம்
காணுந் தகைதொறுங் கார்க்கய லுஞ்செங் கன்யொருபைம்
நூணும் புணர்முலை புங்கொண்டு தோன்றுமொற் நூங்கொடியை

“காணுந் திகைதோறும் கயலையும் வில்லையும் சிவந்த கனியையும் முலையையுங் கொண்டு ஒரு பூங்கொடி (நாயகி) தோன்றா நின்றதென நாயகியினது உருவை நிகைந்தமை” என்பது உச்சர்யர் விளக்கிய பொழிப்புரையினால் மேலுரைத்த செய்யுளின் கருத்துப் புலப்படும். இதுகொண்டே ஞானாசாரியர் தமது திருக்கோவையார் உண்மையிற் “பிரியுமிடம் எல்லாஞ் சிவமேகண்டது” என்று உண்மை உரைத்தருளினார்.

- தெள்ளம் புனற்கங்கை தங்குஞ் சடையன்சிறும்பலத்தான்
கள்ளம் புகுநெஞ்சர் காணால் இறையுறை காழியன்னான்
உள்ளம் புகுமொரு காற்பீர் யாதுள்ள யுள்ளுநொறும்
பள்ளம் புகும்புனல் போன்றகத் தேவரும் பான்மையனே

(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - நிகைநகுவியங்குரைத்தல் - பாடல் 379)

- “ஆனந்தமே செவி...”

(சிறும்பலநாடிகள் சுவாமிகள் - கலித்துறை - பாடல் 49)

- “சேணுந் திகழ்..”

(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - உருவுவெளிப்பட்டு நின்றல் - பாடல் 341)

இப்பாடலுக்கு யோசர்யர் செய்த உரையை செந்திநாதையர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அப்பகுதியை இங்கு தருகின்றோம்.

“உருவுவெளிப்பட்டு நின்றல் என்பது தலைமகள் இகழ்ச்சி நினைந்தழியா நிற்ப, தானு ணர்த்தாது பிரிந்தமையுட்கொண்டு பொருள் வலித்த நெஞ்சோடு செல்லாநின்ற தலைமகன், காணுந் திகைதோறுங் கயலையும் வில்லையுஞ் சிவந்த கனியையும் முலையையுங் கொண்டு ஒரு பூங்கொடி தோன்றாநின்றதெனத் தலைமகளது உருவை நிகைந்து மேற் போகமாட்டாது மீளலுற்றுச் சுரத்திடை நில்லாநின்றல்.”

தருக்கோவையார் உண்மை நூலாசிரியர் இத்திருக்கோவையார் பாடலுக்கு “பீரியும் இடம் எல்லாஞ் சிவமே கண்டது” எனப் பொருள் கூறியதை ஐயர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

(16) “தேவியங் கண்டிகழ் மோனியன் சீற்றம் பலத்தெழுது, மோவியங் கண்டின்ன வொண்ணுதலான்”

எனவும்,

“கவலங்கொள் பேய்த்தொகை பாய்தரக் காட்டிடை யாட்டுவந்த,
தவலங்கலாச் சுவன்ரில்லையன்னாய்” எனவும்,

“வெயாது செய்னடைத்துத் தம்வைகும் வீயினன்ன, தீயாடி சீற்றம்பல மனையான்” எனவும்,

“புரமன்றயரப் பொருப்பு வில்லெந்திப் புத்தேளிரநாப்பட்,
சீரமன் றயனைச் சென்றோன்ரில்லைச் சீற்றம்பல மனையான்” எனவும்,

“மாலத்தனை யறியாமறையோனுறை யம்பலமே, போல்த்தருநுதலான்” எனவும்,

“பாயும்வ்டையான் புலபூரணைய வென்பாவை” எனவும்,

“புறந்தருந் தும்புர்ப்பதைப்பப்படும் புரங்கரப்பச், சீறந்தெரியாடி தென்ரில்லையன்னான்” எனவும்,

- தேவியங் கண்டிகழ் மோனியன் சீற்றம் பலத்தெழுதும்
ஓவியங் கண்டின்ன வொண்ணுதலான் தனக் கோகையுப்ப்பான்
மேவியங் கண்டனை யோவந் தன்னென வெய்துயிர்த்துக்
காவியங் கண்கழு நீர்ச்செவ்வி வெளவுதல் கற்றனவே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - மனையவர் மகிழ்தல் - பாடல் 384)
- கவலங்கொள் பேய்த்தொகை பாய்தரக் காட்டிடை யாட்டுவந்த
தவலங்கலாச் சுவன் தில்லையன்னாய் தழுவிம்முழுவிச்
சுவலங்கிருந்தநந் தோன்றல் துணையெனத் தோன்றுதலால்
அவலங் களைந்து பணிசெயற் பாலை யரசனுக்கே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - ஊடல்தணிவித்தல் - பாடல் 389)
- வெயாது செய்ன் னடைத்துத் தம்வைகும் வீயினன்ன
தீயாடி சீற்றம் பலமனையான் தில்லை யூரனுக்கின்
றேயாப் பழியென நானியென் கண்ணிங்ங னேமறைத்தாள்
யாயா மியல்பிவள் கற்புநற் பால வியல்புகளே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - நாணுதல் கண் மிகுந்துரைத்தல் - பாடல் 374)
- புரமன் றயரப் பொருப்பு வில் லெந்திப்புத் தேளிரநாப்பன்
சீரமன் றயனைச்சென்றோன் தில்லைச்சீற்றம்பலமனையான்
பரமன் றிரும்பனி பாரித்த வாபரந் தெங்கும்வையஞ்
சரமன்றி வான்தரு மேலொக்கும் மிக்க தமிழருக்கே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - பின்பனி நினைந்திரங்கல் - பாடல் 321)
- கோலித் திகழ்சிற கொன்றி னொடுக்கிப் பெடைக்குருகு
பாலித் திரும்பனி பார்ப்பொடு சேவல் பயிலிரவின்
மாலத்தனையற் யாமறை யோனுறை யம்பலமே
போல்த் தருநுதலான் கென்ன தாங்கொலென் போதரவே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - வானோக்கி வருத்தல் - பாடல் 318)
- பாயும் வ்டையான் புலபூரணைய வென்பாவை முன்னே
காயுங் கடத்திடை யாடிக் கடப்பவுங் கண்டுநின்று
வாயுந் திறவாய் குழையெழில் வீசவண் டோலுறுத்த
நீயும்நின் பாவையும்நின்று நிலாவிடும் நீள்குரவே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - குரவோடு வருத்தல் - பாடல் 241)

“வெண்மாமத நன்னொளிருஞ்சடை முடியோன்புல் யூரன்ன வொண்ணுதல்” எனவும்,

“சோத்துன்னடிய மென்றோரைக்குழு மத்தொல்வானவர் சூழ்ந்
தேத்தும்படி நற்பவன்நிலை யன்னாளவன்” எனவும்,

“பைவாயுவரையம்பலத்தெம்பரன் பைங்கயிலைச்
செவ்வாய்க் கருங்கட பெரும்பகைத்தோட் சற்றிடைக்கொடியை” எனவும்,

“என் சரத்தனாறு கால் பிறர்க்காயோன் புலியூரன்ன வொண்ணுதலே” எனவும்

“தொழுதெழுமார், வனைவள நீறெழு நீறணியம் பலவன்றன்வெற்பீற், புனைவளர் கொம்புரன்னாய்”

எனவும் அநேக விசேஷணங்களோடு புணர்த்தப்பட்டவன் நாயகியேயாம்.

- பறந்தருந்தும்பர் பதைப்பப் படரும் பூங்கரப்பச்
சுற்றெரயாடிதென் தல்லையன்னாள திறத் துச்சிலம்பா
அறம்திருந் தன்னரு ளும்பிறி தாயின் அருமறையின்
திறந்திரிந் தார்கலி யும்முற்றும் வற்றுமிச் சேணிலத்தே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - ஓம்புந்நகரைத்தல் - பாடல் 213)
- வளருங் கறியறி யாமந்தி தின்றமும் மர்க்கிடமாய்த்
தளருந் தடவரைத் தண்சிலம் பாதன தங்கமெங்கும்
விளரும் விழுமெழும் விம்மும் மெலியும் வெண்மாமதநன்
நொளிருஞ் சடைமுடி யோன்புல்யூரன்ன வொண்ணுதலே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - வருத்தமிகுதிகுறல் - பாடல் 193)
- சோத்துன் னடியமென் றோரைக் குழுமத்தொல் வானவர்சூழ்ந்
தேத்தும் படிநற்ப வன்தல்லை யன்னாளவன் துவள
ஆர்த்துன் னமிழ்துந் திருவும் மதியும் இழந்தவம்நீ
பேர்த்து மிரைப்பொழி யாய்ப்பழி நோக்காய் பெருங்கடலே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - கடலிடை வைத்துத் துயரறிவித்தல் - பாடல் 173)
- பைவா யுவரை சம்பலத் தெம்பரன் பைங்கயிலைச்
செவ்வாய்க் கருங்கட பெரும்பகைத் தோட்சற் றடைக்கொடியை
மொய்வார் கமலத்து முற்றிழை யின்றென் முன்னைத்தவத்தால்
இவ்வா றிருக்குமென் றேநிற்ப தென்றுமென் இன்னுயிரே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - ஆந்நாகுரைத்தல் - பாடல் 169)
- அறுகால் நிறைமல ரைம்பால் நிறையணிந் தேன் அணியார்
துறுகான் மலர்த்தொத்துத் தோகைதொல் லாயமெல் லப்புகுக்
சிறுகால் மருங்குல் வருந்தா வகைமிக என்சரத்தன்
உறுகால் பிறர்க்கர் யோன்புல் யூரன்ன வொண்ணுதலே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - ஆபடம் புகுதல் - பாடல் 126)
- தினைவளங் காத்துச் சிலம்பெதிர் கூஉய்ச்சிற்றின் முற்றிழைத்துச்
சுனைவளம் பாய்ந்து துணைமலர் கொய்து தொழுதெழுமார்
வனைவளம் நீறெழு நீறணியம்பல வன்றன்வெற்பீற்
புனைவளர் கொம்புரன்னாய் அன்ன காண்டும் புனமயிலே
(மாணிக்கவாசகர் - திருக்கோவையார் - குறியிடத்துக் கொணர் சேறல் - பாடல் 118)
- தலைவியை “பெருவரைநாட” (பாடல் 254), “வெற்பன்” (156), “பொருப்பன்” (245),
“விடலை” (218, 238), “பெருந்தகை” (84, 242), “மணந்தவர்” (183), “ஆண்டகை” (204),
“ஏதிலன்” (281) எனக் குறிப்பிடும் திருக்கோவையார் பாடல்களைக் காண்க.

“பெருவரைநாட” எனவும், “வெற்பன்” எனவும், “பொருப்பன்” எனவும், “வீடலை” எனவும், “பெருந்தகை” எனவும், “மணந்தவர்” எனவும், “ஆண்டகை” எனவும், “ஏதலன்” எனவும் தலைவன் இங்ஙனம் கூறப்பட்டயையால் திருக்கோவையார் உண்மை எழுதிய ஏனாசாரியர் சிவபெருமானைத் தலைவியாகவும் ஆன்மாவைத் தலைவனாகவுங் கொண்டார்.

மேலே உரைத்த விஷயம் அனைத்தையும் அறியாது சிவபெருமான் நாயகியானால் அச்சிவபெருமானுக்கு எவ் வித்தாலும் உயர்ந்தவர் ஒருவரைப் புருராகத் தேடி வைத்துவிட்டன்றோ சிவபெருமானை இழிந்த நாயகியாகிய பெண்டாட்டியாக்கல் வேண்டும் என்றும், நாயகி கட்டுப்பட்டு ஒழுக்கின்றவள் எனவும், நாயகன் கட்டுப் படுத்துபவன் எனவும், உயர்வுதாழ்வு கூறுதலோடமையாது, தேவாரம், பத்தினாராந் திருமுறை, பண்பரூ மும்மணிக்கோவை முதலியனவும் சிவபெருமானை நாயகனாகவும் ஆன்மாவை நாயகியாகவும் கூறிய வென்றிஞ் சொல்லியவெல்லாம் லௌகிக வழக்கை ஒட்டிப் பேசப்பட்டன அன்றிப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில்விடாது ஆன்மாவை வசீகரித்துக்கொண்டு சென்று சிவமாம் பேரின்பநாயகியோடு கூடச் செய்யும் களவியல் வழக்குக்கு ஏளாதாம் என்க. இங்ஙனம் மேன்மேல் நிரூபணஞ் செய்துகாட்டக் காலமுமிடனும் போதாவாதலின் அமைக.

இதுவரையும் நம்மால் எடுத்தாளப்பட்ட திருஷ்டாந்த நிரூபணங்களால் மயக்கடைந்தார் தெளிந்து ஓர்ந்துணர்ந் தபங்க்கடவர்.

○ ○ ○

ஞானபோதினி.

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

தாமன் புறவ துலகின் புறக்கண்டு
காழ்வார் கற்றறிந் தார்—திருத்தநன்.

சுட்டம் V. } 1902 ஐ ஜூன் மீ } புத்தகம் 11.

விஷயங்கள்.

	பக்கம்.
கதேசபாஷைநீக்கம்.—பத்திராதிபர்	... 401
சரித்திர வினோதமிரிதம்.—சி. சாமிநாத பிள்ளையவர்கள்	... 403
லிங்கிரமோர்வசியம்.—பு. மா. ஸ்ரீநிவாசா சாரியவர்கள்	... 411
காசிகண்டம்.—சிதம்பரம் பிள்ளையவர்கள்	... 419
பெண்கல்வி—சு. ஆதிமூலம் பிள்ளையவர்கள்	... 422
திருக்கோவையாருண்மை விளக்கம்.—ஸ்ரீ காகிவாசி - ஸ்ரீலக்ஷ்மி	
செந்திரநாதையவர்கள்...	429
பரிந்துரை.—வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியவர்கள், பி. ஏ.	436
பத்திராதிபர் குறிப்புகள்.—	... 438

பத்திராதிபர் :— { எம். எஸ். பூர்ணலிங்கம் பிள்ளை, பி. ஏ.
வி.கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியன், பி. ஏ.

சென்னை :

தாமஸ்ன் கம்பெனியார்
பதிப்பிப்பது.

1902.

சந்திக்க ரூ. 0—4—0.

வருஷத்தா ரூ. 2—8—0.

திருக்கோவையார் உண்மை விளக்கம் கட்டுரை யுரையாகத் தொடங்கிய ஏனாசாரியர் இயல் - 1902 ஜூன்

கைவல்லியோபநிஷத்

திராவிட இரத்னம் பிரகாசிகை

கைவல்லியம் என்னும் மொழி முக்தி எனப் பொருள்படும். படவே, கைவல்லிய உபநிஷதமானது - தான் விதித்தவாறு பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் என்னும் காரியமூர்த்திகளுக்குக் காரணராகிய துரிய உமாசமேதராகிய சிவபிரானை அன்பினோடு இதய கமலத்தின்கண்ணே உபாசிக்கின்ற (வைதிக பாசபத) யோகிகளுடைய பாச இருளையோட்டிச் சிவத்துவத்தை விளக்குவது உறுதியேயாமென்க. இதுபற்றியே **சுவதத்துவ வ்வேகம்** -

மலைமகள் துணைவன் முக்கண் நீல மணிமிடற் றவனென வானோர்
திலகனே உன்னைத் தகரமாங் குகையுள் தியானஞ்செய்திரு முறை செப்பி
அலரவன் முகுந்தன் ஈசனோ டெகையும் மையநின் விபூதி என்றுரைக்கு
மலஇருள் துமித்துச் சிவச்சுடர் விளக்கவந்த **கைவல்லிய மறையே**

என்று கூறிற்று.

யசர்வேதத்தைச் சார்ந்த கைவல்லியம், சவேதாசுவதரம், காலாக்கினி ருத்திரம், அதர்வண வேதத்தைச் சார்ந்த அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை என்னும் ஐந்து உபநிஷதங்களையும் **பஞ்ச ருத்திரம்** என்று பெரியோர் கூறுவர். ஆதலால் இந்தக் கைவல்லிய உபநிஷதம் **ருத்திரோபநிஷதம்** எனப் பெயர்ப்படைக்கும். (வைதிக பாசபத) உபநிஷதங்களிலே புகழப்பட்ட பல திருநாமங்கொண்டு சிவபெருமான் கைவல்லிய உபநிஷதத்திலே போற்றப்படுதலால், இது **சதருத்திரியம்** என மற்றோர் பெயரும் உடையதாயிற்று என்றுங் கூறுப.

இந்த உபநிஷத உபதேசங் கேட்டற்குரியார் **வைதிக பாசபத விரதம்** எனப்படும் மந்திர சம்ஸ்கார தீக்ஷையை அங்கமாக உடையார் என்பது இக்கைவல்லிய உபநிஷதத்தினாலே அறியப்படுதலால், இவ்வுபநிஷதம் **வைதிக பாசபதோபநிஷதம்** எனவும் படும்.

இந்தக் கைவல்லியோபநிஷதத்தில் அடங்கிய உண்மைகள்

- I (1-3) ஆசவலாயன முனிவர் பிரமாவை அருத்துத் தமக்கு அதிரகசியமாயும் மேலானதாயுமுள்ள பிரமவித்தையை உபதேசிக்குமாறு வேண்டினமை.
- II (4-5) பிரமா ஆசவலாயனருக்கு அந்தப் பிரமவித்தை அறிதற்கு அருகராகிய துறவிகள் இயல்பைக் கூறினமை.
- III (6) துறவிகள் உள்ளக்குகையின்கண்ணேயுள்ள சிவபிரானை உபாசித்தமையும் இயல்பைக் கூறினமை.
- IV (7-8) சிவோபாசனை செய்யுந் துறவிகள் யாவையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்து முடித்துப் பின் விசத்த தேகராய் (மகா சிவலோகடைந்து) பராமிந்த சிவரூபராய் முத்தியடைதலைக் கூறினமை.
- V (9-16) மகாசிவலோகத்தை அடைதற்கு உபாயங் கூறுமாறு புகுந்து உபாசகர் முதற்கண்ணே எங்கிருந்து எவ்வாறு எவ்வங்கமுடையராய், பிண்டமாகிய சரீரத்து இதய கமலத்திலே தகரோபாசனை செய்யவேண்டும் என்பனையும், உபாசனை செய்யப்பெறும் சிவபெருமானுடைய இலக்கணங்களையும், அவரைத் தியானித்தலால் அடையும் பேற்றையும் பிரமா ஆசவலாயனர்க்கு உபதேசித்தமை.
- VI (16-19) காரிய மூர்த்திகளாகிய பிரம விஷ்ணு ருத்திராதியோரை எடுத்துக்கூறல் வாயிலாகப் பிண்டமாகிய

சரீரத்து இதய கமலத்தின்கண்ணே தியானிக்கப்பட்டவர் காரண மூர்த்தியாகிய துரிய உமாசகாய சதாசிவனாராம் என்னும் உண்மையுணர்தல் வேண்டுமென அறிவுறுத்தினமை.

VII (20-21) உமாசமேதராகிய சிவபிரானே பசுபாசங்களாகிய சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சங்களை எல்லாம் அகத்தும் புறத்துமாகித் தாங்கி நிற்கும் உண்மையை அறிந்து, அதனாற் பாச நீங்குதற்குரிய மற்றோர் உபாயம் உபதேசித்தமை.

VIII (22-23) இவ்வாறு அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் உமாசமேதராகிய சிவபெருமான் நின்ற முறைமையைச் சார, பிரணவ (பஞ்சாசுர)த்தில் வைத்து அவ்வுண்மை உணர்த்தி, அதுவாயிலாகப் பாசத்தைச் சேதிக்கும் மற்றோர் உபாயம் கூறியமை.

IX (24-36) மாண்புக்கிய நிருசிம்மோத்தரதாபினி உபநிஷத முறையானே அம்பிகா சமேதராகிய சிவபெருமானோடு ஆன்மா ஐக்கியமுறையும், அதனால் அடையும் பாச நீக்க பலமும் கூறியமை.

X (37-49) பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு விபுதியோகம் உபதேசித்தமை.

இக்கைவல்லிய உபநிஷதத்தை வைதிக பாசபத தீக்ஷாநுஷ்டான முடையோன் செவித்துத் தூயனாய், அதனாற் சிவஞான முடையனாய்க் கைவல்லிய பயனை அடைகின்றான் என்பது இறுதியாகப் பலம் கூறியமை.

○ ○ ○

- இப்பகுதியானது காசிவாசி செந்திநாதையர் தாம் பிற நூல்களுக்கு எழுதிய உபநிஷதம் (பாயிரம்) போன்று அமைந்துள்ளது. உபநிஷதத்துக்குரிய பெயரின் காரணத்தை விளக்கியதோடு இவ்வுபநிஷதத்துக்கு வழங்கும் மறுபெயர்களையும் தந்துள்ளார்.
- சமஸ்கிருதத்திலுள்ள கைவல்லிய உபநிஷதத்தைத் திராவிட (தமிழ்) மொழியில் மொழிபெயர்த்தும், அவற்றில் இரத்தினமாகப் பிரகாசிக்கும் 38 கருத்துக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றுக்கு விளக்கமும் கொடுத்துள்ளமையால், **கைவல்லியோபநிஷத திராவிட இரத்தினப் பிரகாசகை** எனும் பெயரை செந்திநாதையர் தந்துள்ளார் எனத் துணியலாம்.
- 108 உபநிடதங்களிலே கைவல்லிய உபநிஷதமானது 12-ஆம் இடத்திலே வைக்கப்பட்டுள்ள துடன், சைவ உபநிஷதத்துக்களில் ஒன்றாகவும் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- கைவல்லிய உபநிஷதத்தினை யஜுர் வேதத்தில் வைக்கும் மரபும் ஷட்வண வேதத்தில் வைக்கும் மரபும் உள்ளன. யஜுர் வேதத்திலே வைக்கப்பெற்றுள்ள கைவல்லிய உபநிஷதமானது ஒரு அத்தியாயத்திலே 26 மந்திரங்கள் - ஸ்லோகங்கள் கொண்டும் அதர்வண வேதத்திலே வைக்கப்பெற்றுள்ள கைவல்லிய உபநிஷதமானது இரண்டு அத்தியாயங்களில் மொத்தமாக 24 மந்திரங்கள் - ஸ்லோகங்கள் கொண்டும் அமைப்பிலே சற்று வேறுபட்டிருந்தாலும் அவை இரண்டும் கூறும் விடயங்கள் ஒன்றுதான். இங்கு செந்திநாதையர் அவர்கள் யஜுர் வேதத்திலுள்ள கைவல்லிய உபநிஷதத்தை எடுத்துள்ளார்.
- பல உபநிஷதங்களில் வருகின்ற "ஸஹனா வவது" சாந்தி மந்திரமானது கைவல்லிய உபநிஷதத்தின் முதலாவது மந்திரமாகவும் அமைந்துள்ளது. பல உபநிஷதத்துக்களிலுள்ள இந்த சாந்தி மந்திரத்துக்கான உரையை செந்திநாதையர் தவிர்த்து நேரடியாக உபநிஷதத்துக்குள் சென்றுள்ளார். சாந்தி மந்திரம் தவிரந்த மீதியுள்ள 25 மந்திரங்களின் மையப் பொருளை பத்து பிரிவுகளாகச் செந்திநாதையர் இங்கு வகுத்துள்ளார். தாம் வகுத்த இந்த பத்துப் பிரிவுகளையும் ஒவ்வொன்றாக எடுத்து மேலே விளக்கியும் சொல்லியுள்ளார். விளக்கிச் சொல்வதற்கு ஏதுவாக மந்திரங்களை அவர் மேலும் பிரித்துள்ளதால் 25 மந்திரங்கள் இங்கு 49 ஆக விரிந்துள்ளன.
- ஆசுவாலாயனர், பிரம்மாவிடம் பிரஹ்ம உபதேசம் கேட்பதாக கைவல்லிய உபநிஷதம் கூறுகின்றது. இருக்கு வேதத்திலே மிகவும் முக்கியத்துவம் வகிப்பவராக ஆசுவாலாயன

ரிஷி வருகின்றார். தற்போதுள்ள இருக்கு வேதத்தின் ஆசவாலாயன சாகையே வழக்கிலுள்ளது. இருக்கு வேதத்தின் ஏனைய சாகைகள் தற்போது மறைந்துவிட்டன. அதர்வண வேதத்துக்குரிய **யுர்சன உபநிஷத்திலும் பீயலாத ரிஷியிடம்** ஆசவாலாயன ரிஷி, (கௌஸல்யஷ்சாஸ்வலாயன பப்ரச்ச - பிரசன உபநிஷதம் 3.1), பிராணன் பற்றி உபதேசம் செய்யுமாறு கேட்பதாக வருகின்றது.

- இங்கு செந்திநாதையர் எடுத்துக்காட்டிய **சுவதத்துவ விவேகம்** எனும் நூலினை ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பித்துள்ளார். அதன்படி இந்நூலானது **சுவஞான முனிவரால்** தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட நூலென அறியமுடிகின்றது. இதன் மூல வடமொழி நூலை **சிவபயதீஷ்நர்** இயற்றியுள்ளார் என்றும் அறியமுடிகின்றது. இந்நூலிலே தெரிந்தெடுக்கப்பெற்ற சில உபநிஷதங்களின் மையக்கருத்துக்கள் ஓரிரூ பாடல்களில் பாடப்பெற்றுள்ளன. அந்த வகையிலே கைவல்லிய உபநிஷதத்தின் மையக்கருத்தைத் தெரிவிக்கும் சிவஞான முனிவரின் பாடலானது இங்கு செந்தி நாதையரால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. 63 பாடல்கள் கொண்ட ஆறுமுக நாவலரின் சுவதத்துவ விவேக நூலின் பதிப்பிலே 28^{ஆவது} பாடலாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இந்த சிவஞான விவேகம் எனும் நூலானது **சுவதோத்தர மாலை** எனும் பெயருடன் **மாதவச் சுவஞான முனிவர் நூற்களஞ்சியத் தொகுதியில்** (பதிப்பித்த வருடம் - 2010) உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. 70 பாடல்கள் கொண்ட இப்பதிப்பிலே 35^{ஆவது} பாடலாக கைவல்லிய உபநிஷதத்தைக் கூறும் இப்பாடல் வருகின்றது.

உ

கணபதி துணை.

திருக்கைலாசபரம்பரைத் திருவாவடுதறையாதீனத்தச்

சி வ ஞ ன ச வ ர மி க ள்

மொழிபெயர்த்தருளிய

சி வ த த் து வ வி வே க ம்.

இ து

ந ல் லு ள்

ஆறுமுக நாவலரவர்கள்

சிதம்பரவைப்பிரகாசவித்தியாசாலைத் தருமபரிபாலகர்

தி ய ர க ர ர ஐ பி ள் னை ய ர ல்

சென்னப்பட்டணம்

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்.

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஐந்தாம் பதிப்பு.

விபவஸ்ரு புரட்டாகிஸ்.

- ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பித்த சுவதத்துவ விவேக நூலின் ஐந்தாம் பதிப்பு

- கைவல்லிய உபநிஷதமானது “துரித உமாசமேதரராகிய சிவபிரானை அன்பினோடு இதயக் கமலத்தின்கண்ணே உபாசிக்கின்ற வைதிக பாசுபத யோகி”களுக்கு உரியது என்பதைக் கூறி, இந்நூல் யாருக்குரியது (நூலினுடைய அந்நாள் யார்?) என்பதைச் செந்தி நாதையர் வரையறை செய்துள்ளார். இந்த “வைதிக பாசுபத யோகி” எனும் வரையறையை அவரின் பிற நூல்களின் துணை கொண்டு புரிதலே பொருத்தமானது.

வைதீகம் - புண்ணிய பூமியாகிய பரத கண்டத்தின்கண்ணே வழங்கிவரும் சமயங்கள் யாவும் அவைதிகம், வைதிகம் என இருவகைப்படும். ஈண்டு அவைதிக சமயங்கள் எனக் கொள்ளப்பட்டன பெளத்தசமயம், ஜைனசமயம், கிறிஸ்து சமயம், மகமதுசமயம் (இஸ்லாம்) முதலியனவே. வைதிகசமயங்கள் எனக்கொள்ளப்பட்டன சைவம், ஏகான்ம வாதம் (அத்வைதம்), வைஷ்ணவம், மத்துவம் (துவைதம்) என்பனவே.

- காசிவாசி செந்திநாதையர், நூல் - சைவவேதாந்தம், 1920, பக் - 1
பாசுபத யோகம் - மூன்று பாவனைகளில் மூன்றாவது பாவனையாக அமைகிறது. முதலாவது பாவனை - சகுணப் பாவனை. இது, சகுணோ பாசனை, சாகார பாவனை என்றும் அழைக்கப்பெறும்.

இரண்டாவது பாவனை - நிர்குணப் பாவனை. இது, அக்ஷர பாவனை, அவியக்த பாவனை, நிராகார பாவனை, நிர்குண உபாசனை, கன்ம யோகம், நிர்ப்பீஜ யோகம், அபாவ யோகம் என்றும் அழைக்கப்பெறும்.

மூன்றாவது பாவனை - பிரஹ்ம பாவனை. இது, பரமேசுவர பாவனை, மஹாயோகம், அத்தியரசிரம யோகம், பாசுபத யோகம் என்றும் அழைக்கப்பெறும். பாசுபதயோகமாவது பசுபதியாகிய சிவனாரோடு ஆன்மா, சிவசத்தி வாயிலாக இசைதலேயாம்.

- காசிவாசி செந்திநாதையர், நூல் - சைவவேதாந்தம், 1920, அத்தியாயம் - திரிபதார்த்தப் பிரகரணம்

இதனால், “வைதிக பாசுபத யோகம்” என்றால், வைதிக சமயமான சைவ சமயத்தின் வழி நிற்போர், கனவு, நனவு நிலைகள் தாண்டிய துரிய நிலையிலே பிரஹ்ம பாவனையின்வழியாக சிவபிரானை அன்பினோடு இதய கமலத்தின்கண்ணே உபாசித்து சிவசக்தி வாயிலாக ஏகராகிய சிவபிரானுடன் இசையும் யோகம் என்று பெறப்படும். கைவல்லிய உபநிஷதத்திலே இந்த பிரஹ்ம பாவனையாகிய பாசுபத யோகம் கூறப்பட்டுள்ளதையே “தகரமாங் குகையுள் தியானம் செய்திடும் முறை” என்று சிவஞானமுனிவர் தம்பாடலிலே சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

மலைமகள் துணைவன் முக்கண் நீல மணிமிடற் றவனென வானோர்

திலகனே உன்னைத் தகரமாங் குகையுள் தியானஞ்செய்து முறை செய்

அலரவன் முகுந்தன் ஈசனோ டெவையும் மையநின் விபுதி என்றுரைக்க

மலஇருள் துமித்துச் சிவச்சுடர் விளக்கவந்த கைவல்லிய மறையே

இதன் காரணமாக கைவல்லிய உபநிஷதமானது வைதீக பாசுபத உபநிஷதம் என்றும் அழைக்கப்பெறுவதாக ஐயர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பிரஹ்ம பாவனை (பாசுபத யோக) உட்பட மூன்று பாவனைகள் பற்றிய விபரங்களை கூடும் ஸ்ரீராமத்திலே விபரமாகக் கண்டுகொள்ளலாம்.

[ஆசுவலாயன முனிவர் பிரம்மவித்தை உபதேசிக்குமாறு பிரமாவை வேண்டினமை]

அதா²ஸ்வ லாயனோ ப⁴க³வந்தம்¹ பரமேஷ்டி² னமுபஸமேத் யோவாச¹ 1
அதீ⁴ஹி ப⁴க³வன் ப்ரஹ்மவித்³யாம்¹ வரிஷ்டா²ம்¹ ஸதா³ ஸத்³பி⁴: ஸேவ்யமானாம்¹ நிகூ³டா⁴ம்¹ 2
யயா(அ)சிராத் ஸர்வபாபம்¹ வ்யபோஹ்ய பராத்³பரம்¹ புருஷம்¹ யாதி வித்³வான்¹ 3

அथाश्वलायनो भगवन्तं परमेश्विनमुपसमेत्योवाच ।
अधीहि भगवन्ब्रह्मविद्यां वरिष्ठां सदा सद्भिः सेव्यमानां निगूढाम् ।
ययाऽचिरात्सर्वपापं व्यपोह्य परात्परं पुरुषं याति विद्वान् ॥

சயாஸ்வலாயனோ ஹவந்தம் பரமேஷ்டி நமூபஸமேத்யோவாச ।
சயீஹி ஹவந்ஹ்மவித்யாம் வரிஷ்டாம் ஸதா ஸத்³பி⁴: ஸேவ்யமானாம் நி³கு³டா⁴ம்¹ ।
யயா:அசிராதஸ்வபாபம் வ்யபோஹ்ய பராத்³பரம்¹ புருஷம்¹ யாதி வித்³வான்¹ ॥

(இதன் பொருள் - 1-2-3) பின்னர் ஆசுவலாயன முனிவர் பகவானாகிய பிரமாவை அடைந்து எந்தப் பிரமவித்தை வாயிலாக அறிஞனாவான் விரைவிலே தன் பாபமெல்லாம் ஒழிந்து நாராயணர்க்கு மேலோராய் உள்ள சிவபிரானை அடைகின்றானோ, அப்படிப்பட்ட இரகசியமாயதும், சத்துக்களாலே எக்காலமும் ஆதிக்கப் பாலதும், மேலானதுமாகிய அந்தப் பிரமவித்தையைப் பகவானே அருளுக என்றார்.

[திராவிட இரத்தனர் பிரகாசிகை]

01 - பின்னர்

“எந்த உத்தமன் இடத்திலே குருபக்தி சிவபக்தி உறுதியாயுள்ளவோ அவனுக்கே வேதார்த்தம் பிரகாசிக்கும்” என்பது பொருள்படச் சுவேதாசுவதர உபநிஷதத்து ஆறாம் அத்தியாயத்து இருபத்து மூன்றாம் மந்திரம்

யஸ்ய தே³வே பரா ப⁴க்தி: யதா² தே³வே ததா² கு³ரௌ ।

தஸ்யதே கதி²தா ஹ்யர்தா²: ப்ரகாஸந்தே மஹாத்மன: ॥

(சுவேதாசுவதர உப. 6.23)

यस्य देवे परा भक्तिः यथा देवे तथा गुरौ ।

तस्यैते कथिता ह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः ॥

யஸ்யு தெவெ வரா ஹக்தி: யதா தெவெ ததா கு³ரௌ ।

தஸ்யதே கதி²தா ஹ்யர்தா²: ப்ரகாஸந்தே மஹாத்மன: ॥

○ சுவேதாசுவதர உபநிஷதமானது க்ருஷ்ண யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்தது. சுவேதாசுவதர மகரிஷி இவ்வுபநிஷதத்தை உபதேசிப்பதால் இப்பெயர் உபநிஷதத்துக்கு அமையப் பெற்றது. 108 உபநிஷதங்களில் 14-வது இடத்திலே வைக்கப்பெற்றுள்ளது.

○ “அதா” என்ற சொல்லில் கைவல்லிய உபநிஷதம் தொடங்குகின்றது. இதிலே “அத” (பின்னர்) எனும் மங்கலமொழி “பக்குவதசையை அடைந்த பின்னர்” எனும் பொருளைக் குறிக்கின்றது. இவ்வாறே பல வடமொழி நூல்கள் தொடங்குவதைக் காணலாம். உதாரணமாக “அதா”தோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா” என்று வியாசரின் ப்ரம்ம சூத்ரம் தொடங்குகின்றது.

○ ஆசுவலாயன முனிவர், தமக்கு பிரமவித்தையை உபதேசிக்குமாறு பிரம்மாவை வினயத் துடன் வினாவுகின்றார். மனு தாம் சாத்திரத்திலே தன்னைக் கேளாதவனுக்கு உபதேசம் செய்யலாகாது என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

நாப்ருஷ்ட: கஸ்யசித் ப்ருயாந்த சாந்யாயேந ப்ருச்சதி ।

ஜாநந்தபி ஹி மேதாவீ ஜடவல்லோக ஆசரேத் ॥ (மனு தாம்சாத்திரம் - அத்தி - 2, சுலோக - 110)

என்று உரைத்தவாறு, யஜுர்வேதீய வைதிக சைவ கைவல்லிய உபநிடதப் பொருளைக் கேட்டதற்கு ஆசை மீதூர்ந்து தமது ஆசாரியராகிய பிரமாவை வந்தன பூர்வமாக அடைந்து ஆசுவலாயன முனிவர், முன்னரே அந்தக் குருபக்தி சிவ பக்திகளிற் சிறந்த தீவிர பக்குவராய் விளங்கினார் ஆதலில், அந்தப் பக்குவதசையை அடைந்த பின்னர் அந்தச் சிவஞானத்தைக் கேட்டதற்கு அருகராயினார் என்பதைக் குறிப்பித்தற்கே (“பின்னர்” எனப் பொருள் கொள்ளும்) “அத” என்னும் ஆரிய மங்கலமொழி இம்மந்திரங்களின் முதற்கண்களே தலைமையாய் நின்றதாம் என்க.

02 - பகவான்

ஐஸ்வரியம், வீரியம், புகழ் (யசஸ்), திரு (ஸ்ரீ) ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் ஆறு குணங்களையுடைய சிவபெருமானுக்கே “பகவான்” என்னும் நாமம் செல்லுமேனும், வைதிக பாசுபத தீசை வாயிலாக வாய்த்த சிவஞானாக்கியினாலே ஆன்மாவைப் பற்றிய பாசத்தைப் போக்கிச் சிவத்துவம் விளங்கப்பெற்ற “மெய்யுணர்வோர்க்கும்” பகவான் என்னும் பெயர் செல்லுமென்று சுருதசூக்திமாலை கூறுகின்றமையாலும், ஸ்காந்த புராணத்தைச் சார்ந்த காளிகா கண்டம்,

பசுபாச விமோக்ஷாய சீர்ணந்துமுநிபி: புரா |

விஷ்ணுநா ப்ரம்மணாதேவைர் மார்க்கண்டேய ததீசிநா ||

(காளிகா கண்டம்)

- செந்திநாதையர் இங்கு குறிப்பிடும் சுருத சூக்தி மாலை எனும் நூலானது 28-வது சுவாச்சாரியரால் வடமொழியில் பாடப்பெற்றது. இந்நூலானது நான்கு வேதங்களானும் முழுமுதற் கடவுளென அறுதியிடப்பட்டவர் சிவபெருமானே என்பதை விளக்குவது. இதற்கு சதர்வேத தாற்பரிய சங்கீரம் எனும் பெயரும் உண்டு. உமாயத் சுவாச்சாரியர், மற்றும் சிவஞான முனிவர் ஆகியோர் தமது நூல்களிலே இந்நூலிலிருந்து பிரமாணங்கள் காட்டியுள்ளதை குறிப்பிடத்தக்கது. இந்நூலை யாழ்ப்பாணத்து வடகோவை சபாயத் நாவலர் அவர்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.
- சுருதி சூக்தி மாலையின் 28 மற்றும் 33-ஆம் சுலோகங்களை செந்திநாதையர் இங்கு குறிப்பிடுகின்றார்.

ஸந்த்யேவ தத்திதபத ப்ரதிருபகாணி பூரிணி பாகவத ஸாத்வத ஸந்திபாநி |

ஸ்யாத் தாத்ருகேவ பகவானிதி சப்தருபம் ஷாட்குண்யஹேதுகமபி

த்வதுபைதி நாந்யம் || (சுருதி சூக்தி மாலை - சுலோகம் - 28)

இதற்கு சபாபதி நாவலர் பின்வரும் பொருளைத் தந்துள்ளார்

“ஐஸ்வரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் எனும் ஆறும் பகம் எனப்படுதலின், இவை சிவபிரானுக்கே உண்மையின் அவரே பகவன் எனப்படுவார்.” சிவபெருமானுக்கே பகவன் எனும் பெயர் உரித்தாயினும் மெய்யுணர்ந்து அவர் அறுத்தாருக்கும் பகவன் என்னும் பெயர் உரித்தாகும் என்று தொடர்ந்து கூறிற்று.

நைவேச்வராந் ந யசஸா மஹதோ ந வீராந் ந ஸ்ரீமத: க்ஷிதிபதீனபி ஸார்வபௌமாந் | அந்யாத்ருசானாபி மஹேச்வர! வீதராகாந் ப்ரஞாவதோ பகவத:

ப்ரவதந்தி வருத்தா || (சுருதி சூக்தி மாலை - சுலோகம் - 33)

“ஐஸ்வரியமுடையர், பெரும்புகழுடையார், வீரர், செல்வர், அரசர், சக்கரவர்த்திகள் என்னும் இவரையும் இன்னோரன்ன இயல்புடைய பிறரையும் பகவப் பெயரால் வழங்கார். மெய்யுணர்ந்து அவர் அறுத்தார்கள் சிவம் பிரகாசித்தல் உண்மையின், அவரைப் பகவப் பெயரால் வழங்குப”

இந்த பின்புலத்திலே சிவத்துவம் எனப்படும் அமிர்த்தத்துவத்தை அடைந்த பிரம்மாவை ஆசுவலாயன முனிவர், பகவான் என்று அழைத்தமை பொருத்தம் என செந்திநாதையர் நிறுவுகின்றார்.

பசுவாகிய ஆன்மாவிலின்று பாசத்தை நீக்கும்பொருட்டு வைதிக பாசபத தீக்ஷையானது விஷ்ணு, பிரமா, மார்க்கண்டேயர், ததீசி முதலாயினோரால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதென்று கூறுதலாலும், உமாசமேத சிவத்தோடு வேறாக்கலந்து சிவத்துவம் எனப்படும் அமிர்த்தத்துவத்தை அடைந்தவர் பிரமாவாதலினாலும், அந்த பிரமா “பகவான்” என்று கூறப்பட்டார் என்க.

சிவபிரானுக்குரிய சர்வஞ்ஞாதி குணங்கள் விளங்கப்பெற்றுச் “சிவத்துவம்” எய்தினவர் பிரமா என்று கூறுதலும் இழுக்காது என்க.

03 - புருஷர்

சுவேதாசுவதர உபநிஷதம்,

பதினாம் பரமம் பரஸ்தாத்³ |
பதினாம் பரம் பரஸ்தாத் |
வதிநாம் வரஜம் வரஸூதா⁴ |

(சுவேதாசுவதர உப. 6.7)

பதிகளுக்கு எல்லாம் பதியாம் “பரம்” எனப்படும் நாராயணருக்கும் பரராயும் (மேலானவராயும்) உள்ளார் என்றும், **தைத்திரீய உபநிஷதம்**.

புருஷோ வை ருத்³ர: |

புருஷோ வை ருத்: |

வாருஷோ வெ ருத்: |

“புருஷராவார் ருத்திரரே” என்றும் கூறுமாற்றால், ஈண்டுக் கைவல்லிய உபநிஷதம் கூறிய “பராத்பரம் புருஷம்” என்றது பசுபதியாகிய துரிய சிவருத்திர மூர்த்தியின் மேலாயிற்று என்க.

04 - சுவத்தை அடைதல்

சிவார்க்க சக்தித்தீத்யாசமர்த்தீ க்ருதசித்திருசா |

சிவம் சக்தியாதிபிஸ்ஸார்த்தம் பச்யத்யாத்மா கதாவ்ருதி: ||

(சிவாகமம்)

சிவ சூரியனுடைய அருட்சத்தி ஒளியினால் அறிவுறுத்தி விளக்கப்பட்ட ஆன்மாவானவன் ஞானக்கண்கொண்டு சிவசத்தி (ஒளி)யோடு கூடச் சிவத்தைக் கண்டு தன் பாச (இருள்) நீங்கப்பெற்றவனாகின்றான் என்று கூறிற்று.

இந்தப் பொருள்படவே அதர்வ வேதீய **யீரஸ்நோயந்ஷதம்**,

ய: புனரேதம்¹ த்ரிமாத்ரேணோமியேதேனைவாசுரேண பரம்² புருஷமபி⁴

த்⁴யாயீத ஸ தேஜஸி ஸூரீயே ஸம்பன்ன: |

யதா² பாதோ³ த்ரஸ்த்வசா விநிர்முச்யத

ஏவம்¹ ஹ வை ஸ பாப்மனா விநிர்முத்த: ஸ ஸாமபி⁴ ருன்னீயதே ப்³ரஹ்மலோகம்⁴

ஸ ஏதஸ்மாஜ்ஜீவக⁴னாத் பராத்பரம்¹ புரிஸயம்² புருஷம்³சுரேதே |

ததே³தௌ ஸ்லோகௌ ப⁴வத: ||

(யிரசன் உப. 5.5)

○ இங்கு தைத்திரீய உபநிஷதம் என்று செந்திநாதையர், குறிப்பிட்டிருப்பது கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்து **தைத்திரீய ஆரண்ய காண்ட மந்திரத்தையாகும்**.

ஸர்வோ வை ருத்³ரஸ்தஸ்மை ருத்³ராய நமோ அஸ்து |

புருஷோ வை ருத்³ர: ஸன்மஹோ நமோ நம: |

सर्वो वै रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु । पुरुषो वै रुद्रः सन्महो नमो नमः |

ஸவெபூ வெ ருத்³ரஸ்தஸ்மை ருத்³ராய நமோ அஸ்து | வாருஷோ வெ ருத்³ர: ஸந்மஹோ நமோ நம: |

(கிருஷ்ண யஜுர் வேதம் - தைத்திரீய ஆரண்ய காண்டம் - மந்திரம் - 10.24.1)

○ சகேசன், சத்தியகாமன், கார்க்கியன், ஆசுவலாயன், பார்க்கவன், கபந்தீ ஆகிய அறுவரும் **யீயலாத முர்வரிடம்** வினவிய கேள்விகளுக்கு அவரின் விடைகளை உள்ளடக்கியது **அதர்வண வேதத்து யீரசன் உபநிஷதம்**.

ய: புனரேதம் த்ரிமாந்ரோமித்யேதேநைவாக்ஷரேண பரம் புருஷமபி ஧்யாயீத ச தேஜசி சூர்யே சம்மந்ந: ।
 யதா பாடோதரஸ்த்வா விநிர்முச்யத எவ் ஹ வை ச பாப்மநா விநிர்முக: ச சாமபிரக்ரியதே ப்ரஹ்லோகம்
 ச எதஸ்மாஜீவதநாநா பராத்ரம் புரிசாய் புருஷமிக்ஷதே । ததேதௌ ஸ்லோகௌ பவத: ॥

ய: வாநரோதம் த்ரிஜாதொணாஜிதொதொநொவாஷ்ரொண வாந வாநாஷ்ரஜி
 யுயாயீத ஸ தஜஜலி ஸஹ்யெ ஸஜந: । யயா வாஜொஜாஸ்த்வா விநிஜுஜுத
 ணவம் ஹ வெ ஸ வாபநா விநிஜுஜு: ஸ ஸாஜலிநாநீயதெ ஸ்ரஹ்ரொகம்
 ஸ ணதஸாஜீவதநாஷ் வாநாத்ரம் வாநாஸ்யம் வாநாஷ்ரஜிதெ ।
 ததெதௌ ஸ்லோகௌ பவத: ॥

“எவன் மூன்று மாத்திரையை உடைய பிரணவ வாயிலாகப் பரம புருஷராகிய சிவபிரானாகரைத் தியானம்
 செய்கின்றானோ அவன் (ஆன்மா) ஒளியோடுகூடிய (பராசத்தியோடு கூடிய) சூரியனை (சிவபிரானை)
 அடைந்தவனாய் (பார்த்தவனாய்) சர்ப்பமானது தன் சட்டையினின்று விடுபடுகின்றவாறுபோல, பாபத்தினின்று
 நீங்கினோனாவன்” என்று கூறிற்று.

சிவபிரானாகிய சூரியன் அருள் ஒளிக்குணங்களால் எவ்வாறு சம்பன்னராயினாரோ, அவ்வாறே, (எல்லாக்
 குணங்களும் ஆன்மாவுக்கு உளவாம் என்று கருதினால்,

ஸர்வ த்ரீமாத்மன: ஸந்தி ।

(சர்வஞானோத்திரம் ஷடாத்மப் பிரகரணம். 81)

सर्व धर्मात्मनः सन्ति ।

ஸவ்ய யஜுதூந: ஸநி ।

என்று சர்வஞானோத்திரம் கூறியவாறு), சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மாவானவன்
 சிவபிரானுக்குரிய சர்வஞானத்தி குணங்களை அடைந்தவனாகின்றான் என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டே,
 ப்ரஹ்மோபநிஷதம் “ஒளியை உடைய சூரியனை அடைந்தவனாகின்றான்” என்று கூறியதுமாமென்க.

விஷ்ணோ: பரமம் பதம் । நாராயண பரம் ப்ரமம் ।

விஷ்ணுவின் மேலாம் சிவபதம் எனவும், நாராயணரின் மேலாகிய பிரமம் (சிவம்) எனவும் பொருள்படுத்தப்படு
 நெறியானே,

பராத்ரம்' புருஷம்' । பராத்ரம்' புருஷம்' । வாநாத்ரம் வாநாஷ்ரம் ।

என்றதும் பரராகிய நாராயணரின் மேலோராய் புருஷர் (சிவனார்) என்றும் பொருள்படுத்தப்பட்டது.

05 - ப்ரமவீத்தை

நிரலம்பம், சர்வசார முதலிய மாயாவாத உபநிஷதங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்படும் நிர்குணப் பிரம
 வித்தையினும் மேலாய் கைவல்லியம், சாந்தோக்கியம், தைத்திரீயம், பிருகதாரணியம், சுவேதாசுவதரம்

○ தேவி காலோத்திரம் நூலானது சிவாகமங்களின் சாரமாக அமைந்துள்ளதென்பர்.
 இந்நூலையாக்கியவரின் பெயர் தெரியாமையால் நூலின்பெயர்கொண்டு காலோத்திரம்
 அல்லது காலோத்திர ஆசிரியர் எனப்படுகின்றார். இவ்வாசிரியர் இயற்றிய ஆகமத்தைக்
 கூறும் பிறிதொரு வடமொழிநூல்தான் இங்கு கூறப்பெற்ற சர்வஞானோத்திர நூலாகும்.

ஸர்வ த்ரீமாத்மன: ஸந்தி ஸம்யுத்தக: ஸர்வகர்மாபி: ।

ஸர்வாந்தேஹானவாப்னோதி யாதி ஸர்வாஸு யோநிஷு ॥

सर्व धर्मात्मनः सन्ति संयुक्तः सर्वकर्माभिः । सर्वान्देहानवाप्नोति याति सर्वासु योनिषु ॥

ஸவ்ய யஜுதூந: ஸநி ஸம்யுக்ஷ: ஸவ்யகர்மாபி: ।

ஸவ்யாந்ரொஹாநவொநொதி யாதி ஸவ்யாஸு யொநிஷு ॥ (சர்வஞானோத்திரம் ஷடாத்மப் பிரகரணம். 81)

முதலிய வைதிக பாசபத உபநிஷதங்களிலே புகழ்ப்படும் அதிரகசியமாயதும் மேலானதுமாகிய பாசபதயோக பிரமவித்தையே விங்க புராணம், சைவபுராணம், கூர்ம புராணம் முதலியவைகளிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட **சுவேதர்** முதலிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களாலும், இவர்கள் சீஷர்கள் நூற்றுப்பன்னிருவராலும், இவர்கள் சீஷர்கள் எண்ணில்லோராலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாம் என்க. இதுபற்றியே **சுவேதாசுதவர** உபநிஷதம் இந்த அத்தியாயாசிரம (வைதிக பாசபத) பிரமவித்தையை உற்றுப் பிரதிபாதிக்குமிடத்து,

வேதாந்தே பரமம் குஹ்யம் புராகல்பே ப்ரசோதிதம் ।

वेदान्ते परमं गुह्यं पुराकल्पे प्रचोदितम् ।

வெதாந்தே வரமம் குஹ்யம் புராகல்பே ப்ரசோதிதம் ।

“முந்திய கற்பத்திலே சொல்லப்பட்ட வேதாந்தத்தின் பாலதாம் பரமரகசியம்” என்றும் கூறியமையினால், மற்றைத் தாழ்ந்த படிக்கண்ணதாம் **நீர்குணப் பிரமவித்தை** சர்வபாசங்ககளையும் போக்கும் வன்மையுடைய பரம ரகசியமாகிய வித்தையன்றாம் என்க.

மேலும் “சகுணம் (பௌதிகம்), நீர்க்குணம் (சாங்கியம்), அத்தியாசிரம பிராம்மிபாவனை என்னும் மூன்றினுள்ளே

○ செந்திநாதையர் தமது **மெய்கண்ட சாத்திரம்** எனும் கட்டுரையில் எழுதிய பின்வரும் குறிப்பானது, அவர் பட்டியலிடும் மாயாவாத (ஏகான்மவாத) உபநிஷதங்கள் பற்றிய மேலதிக விபரங்களைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

“மாயாவாதிகளுடைய சொத்தாகிய நிராலம்பம், சுகரகசியம், ஸ்கந்தம், சாபாலி, யோக தத்துவம், திரிசிகி, யோகசிகை (நான்காம் அத்தியாயம்) யாஞ்ஞவல்க்கியம், அன்ன பூரணி, ருத்திரகிருதயம், தரிசனம், பைங்கலம், வராகம், அத்துவயதாரகம், அமிர்த விந்து, சர்வசாரம், சரகவதிரகசிய முதலிய தாழ்ந்த படிக்கண்ணவாம். மாயாவா தோபநிடதங்களாகாத ஈச, கேன, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்டீக்கிய, ஐதரேய, தைத்திரிய, சாந்தோக்கிய, பிருகதாரணிய, காலாக்கினிருத்திர, கைவல்லிய, பிருகச்சாபாஸ, தைத்திரீய, மகாநாராயண, சுவேதாசுவதர, அதர்வசிகை முதலிய சிவாத்துவித உபநிஷ தங்களிலே உண்மை ஞானத்தின் பாற்பட்ட பதிபசுபாசவுண்மை அந்தந்த வேதசாகை யுடையோரால் பற்பல பரிபாஷா நாமங்களாலே பேசப்பட்டிருக்கின்றது.”

○ செந்திநாதையர் தமது **துருச்சீற்றம்மலம்** எனும் கட்டுரையிலே “நீர்க்குணப்பிரமம் என ஒரு பிரமம் பரசருதி உபநிஷதங்களில் யாண்டும் பேசப்பட்டிலது.” என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றார். அத்துடன் இக்கட்டுரையிலே “ஏகான்மவாதிகள் பேசும் நீர்க்குணப்பிரம வித்தையானது பரம ரகசியமாகிய வித்தை அன்றாம்” என்கிறார்.

○ **கூர்ம புராண**த்தின்படி ஒவ்வொரு கலியுகத்திலும் சிவன், தனது அம்சத்தினால் பூமியில் அவதரித்து தனது சிஷ்யர்களின்மூலம் வேத சாத்திரங்களை பிரசாரம் செய்கின்றார். அவ் ரிஷிகள் முறையே,

01. சுவேதர்	02. சுதாரர்	03. மதநர்	04. சுஹோத்தர்
05. கங்கணர்	06. லோகாகுஷி	07. ஜைகீஷ்வயர்	08. ததிவாஹர்
09. ரிஷபர்	10. பிருகு	11. உக்ரர்	12. அதிஸமர்
13. பாலீ	14. கௌதமர்	15. வேததர்சீ	16. கோகர்ணர்
17. குஹாவாஸர்	18. சிகண்டத்ருக்	18. யக்ஞமாலீ	20. அட்டஹாஸர்
21. தாருகர்	22. லாங்கலீ	23. மஹாயாமர்	24. டிண்டமுண்டீசுவரர்
25. ஸஹிஷ்ணு	26. ஸோமசர்	27. மாநகுலீசுவரர்	28. நகுலீசுவரர்

ஆகியோர் ஆவார்கள். இவர்களையே இங்கு “சுவேதர் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆசாரி யர்கள்” என்று செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலானதாய்த் திவ்ய கைவல்லிய பதத்தைக் கொடுப்பது சகுண விஷயினியாகிய அத்தியாசிரம பிரம்மி பாவனை என்று கூர்மபுராணம் போதிக்கின்றது" என இரத்தந்திரய பரிசைஷ வாயிலாக ஸ்ரீ சிம்பைய தீக்ஷதயோக்யார்,

ஸ்ரீமத் யா கூர்மேண சாந்த்யாஸ்ரம ரதவிஷயா பா⁴வனோக்தா த்ரு¹தீயா |
தி¹வ்யஸ்தா²ன ப்ரதா³த்ரீ ஸகு³ண விஷயினீ ஸங்கரா எம்ப்³னாஸா ||
யேத்வன்யே பா⁴வனே தே ஸரஸி ஜநயனே (அ)நாதிஸ³க்த்யா சயுக்தே |
ப்ராபிண்யௌ தேது தஸ்யா: க்ரமிக ப²லயுதைர் பௌதிகம்¹ ஸாங்க்யமாப்தே ||
ஸ்ரீமத் யா ஸ்ரீகூர்மேண சான்யாஸ்ரமரதவிஷயா ஹாவநொக்தா து¹தீயா |
ஹிவ்யஸ்தா²ன ப்ரதா³த்ரீ ஸகு³ண விஷயினீ ஸங்கரா எம்ப்³னாஸா ||
யேத்வன்யே பா⁴வனே தே ஸரஸி ஜநயனே (அ)நாதிஸ³க்த்யா சயுக்தே |
ப்ராபிண்யௌ தேது தஸ்யா: க்ரமிக ப²லயுதைர் பௌதிகம்¹ ஸாங்க்யமாப்தே ||

என்று கூறியிருக்கின்றார்.

ஆதலில், அப்பாவனைகள் மூன்றனுள்ளே இறுதிக்கண்ணிற்ற முடிவாகிய உத்தமோத்தம பாவனா ஞானத்தையே (சுவேதாசுவதர உபநிஷதாதிகளுக்கு வேறுபடாது உரைக்கும்) கைவல்லிய உபநிஷதமானது பெரியோராற் சேவிக்கப்படும் சிரேஷ்டமாகிய இரகசிய "பிரமவித்தை" என்று கூறியதாம் என்க.

○ ○ ○

பிரிவு - II

[பிரமா, பிரமவித்தைக்கு அருகராவார் இவ்வெனக் கூறியது]

தஸ்மை ஸ ஹோவாச பிதாமஹஸ்ச ஸ்ரத்³தா⁴ப⁴க்தி த்⁴யானயோ கா³த³வைஹி | 4

ந கர்மணா ந ப்ரஜயா த⁴னேன | த்யாகே³னைகே அம்ரு³தத்வமானஸு: | 5

तस्मै स होवाच पितामहश्च श्रद्धाभक्तिय्यानयोगादवैहि ।

न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशु: ।

தஸெஸ் ஸ ஹோவாச பிதாமஹஸ்ச ஸ்ரததா⁴ப⁴க்தி த்⁴யானயோ கா³த³வைஹி |

ந கர்மணா ந ப்ரஜயா த⁴னேன த்யாகே³னைகே அம்ரு³தத்வமானஸு: |

(இதன் பொருள் - 4) இவ்வாறு பிரார்த்தித்த கீடாகிய ஆசுவலாயன முனிவர் என்னும்) அவர்க்கு அந்தப் பிரமாவானவர் (பின்வருமாறு) அருளுவானாயினார். சிரந்தா பக்தி தியானயோகம் காரணமாகவே (அந்தப் பிரமவித்தை) வாய்ப்பதாகும் என்று அறிகுதி.

○ சிம்பைய தீக்ஷதர் அவர்கள் இரத்தந்திரய பரிசைஷ உட்பட நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல் களை எழுதியுள்ளதாக அறியமுடிகின்றது. "ஸ்ரீமத் யா கூர்மேண.." என்பது இரத்தந்திரய பரிசைஷ நூலிலே 9-ஆம் ஸ்லோகம்.

○ பிரிவு (I) இலே செந்திநாதையர் 5 விடயங்களை விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

[அதா²ஸ்வ லாயனோ ப⁴க³வந்தம்¹ பரமேஷ்டி²னமுபஸமேத் யோவாச |

அதி¹ஹி [ப⁴க³வன்][ப்ரஹ்மவித்³யாம்] வரிஷ்டா²ம்¹ ஸதா³ ஸத³பி⁴: ஸேவ்யமானாம்¹ நிகூ³டா⁴ம் |

யயா(அ)சிராத் ஸர்வபாபம்¹ வ்யபோஹ்ய [பராத்³பரம்¹][புருஷம்¹]யாதி வித்³வான் ||

○ இங்கு பிரமவித்தை என்று கூறியது 5-ஆம் குறிப்பில் கூறிய பாசுபதயோக பிரமவித்தையையே ஆகும்.

(இதன் பொருள் - 5) (சிரௌதஸ்மார்த்த) கிரியையினாலாவது, புதல்வனை உடைமையாலாவது, பொருள் உடைமையினாலாவது அந்தப் பிரமவித்தை கிட்டாது. பின் (இம் மூன்றையும்) பரித்தியாகஞ் செய்வதனாலே சிவத்துவம் பெற்றார் பெரியோர்.

[திராவிட இரத்தனப் பிரகாசிகை]

06 - ச்ரத்தாபந்த்

சிரத்தை என்பதும் பக்தி என்பதும் அன்பெனப் பொதுவுறப் பொருள்படுமேனும், சிரத்தையின் முதிர்வே பக்தி எனவும், பக்திக்கு முன் அங்குரிப்பது (நிகழ்வதுவே) சிரத்தையாம் எனவும் ஈண்டுக் கொள்ளற்பாற்றாம்.

சுவேதாசுவதர உபநிஷதம்,

ந தஸ்ய கார்யம்' கரணம்' ச வித்³யதே | ந தத்ஸமஸ்சாப்⁴யதி⁴கஸ்ச த்³ருஸ்யதே ||

न तस्य कार्यं कर्णं च विद्यते । न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते ||

ந தஸ்ய கார்யம்' கரணம்' உ வித்யதே | ந ததஸ்யஸ்சாப்யதிகஸ்ச ட்ருஸ்யதே ||

சிவபிரானுக்கு மேலாக மற்றோர் காரிய காரணம் இலையாம் என்றும், அவருக்கு மேலானவரும் ஒப்பானவரும் இல்லையென்று கூற, சிவபிரானிடத்து உறுதியாகிய அன்பே ஈண்டுப் பக்தி எனப்பட்டதாம் என்க.

07 - தியானயோகம்

தியானமும் யோகமும் ஒன்றாமேனும், தியானத்தின் உறைப்பே யோகமாம் எனவும், யோகத்துக்கு முன் அங்குரித்து நிகழ்வதுவே தியானமாம் எனவும் ஈண்டுக் கொள்ளற்பாற்றாம். சுவேதாசுவதர உபநிஷதம் -

தத் காரணம்' ஸாங்க்யயோகா³தி⁴க³ம்யம்' | ஜ்ஞாத்வா தே³வம்' முச்யதே ஸர்வபாஸை: ||

तत्कारणं साङ्ख्ययोगाधिगम्यं । ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः ||

தத்காரணம் ஸாஹ்யயோமாயிமஜம் | ஜாத்வா டேவம் ஜுஜுதே ஸவ்வாஸை: ||

- “ந தஸ்ய கார்யம்.....” (சுவேதாசுவதர உபநிஷதம். 6.8)
- **இரத்தந்த்ரய பரிணை** நூலிலே கூர்ம புராணத்தின்படி, “சகுணம், நிர்குணம் (சாங்கியம்), அத்தியாசிரம பிரம்ம பாவனை எனும் மூன்றினுள்ளே மேலானது அத்தியாசிரம பிரம்ம பாவனை என்றும், சகுண மற்றும் நிர்குணபாவனைகள் கீழ்ப்படிநிலைகள் என்றும், சகுண மற்றும் நிர்குணபாவனைகள் **வாய்லாக** அத்தியாசிரம பிரம்ம பாவனை அடையப்பெறும் என்றும்” அப்பைய தீட்சிதரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 5-ஆவது குறிப்பைக் காண்க.
- “தத் காரணம்....” (சுவேதாசுவதர உபநிஷதம். 6.13)
- **அதர்வசீகை** உபநிஷதமானது 108 உபநிஷதங்களில் 24-ஆவது உபநிஷதமாக வைக்கப்பெற்றுள்ளது. பிப்லாதர், அங்கிரஸ், சனத்குமாரர் ஆகியோர் **அதர்வ** மஹரிஷியை அணுகி “தியானம் எவ்வகைத்து? தியானத்துக்குரிய மந்திரம் எது? தியானம் செய்யும் அதிகாரி யார்? தியானத்துக்குரிய தெய்வம் எது?” போன்ற கேள்விகளை வினவ, அவற்றுக்கான விடைகளாக அதர்வசீகை உபநிஷதம் அமைகின்றது. இவ்வுபநிஷதத்தின் 2.2 மந்திரத்தின் நிறைவிலே,
 ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்னரா: ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணிசேந்த்ரீயாணீ ஸஹ பூ⁴தானி
 கரணம்' ஸர்வமைஸ்சர்யம்' ஸம்பன்னம்' ஸிவமாகாஸம்' மத்⁴யே த்⁴ருவஸ்தம் ||
 என்று காணப்பெறுகின்றது. இந்தப் பகுதியையே “அதர்வசீகையினாலே முடித்துப் பேசப்பட்ட பரமாகாச மத்திய (சிவமாகாச மத்திய) சிவபிரான்” என்று செந்திநாதையர் குறிப்பிட்டார் போலும்.

(முன்னர்) 5^{ஆம்} இலக்கணத்தின் கீழே உதகரிக்கப்பட்ட உபப் பிரம்மணமாகிய **கூர்ம பூராணம்** பிரமாணங் கொண்டு **இரத்தந்திரய பரிசேஷ** கூறியவாறு “சாங்கிய யோகம்” எனப்படும் “நிர்க்குணபாவனை” வாயிலாக அடையப்பெறும் அத்தியாசிரம பாவனைக்கண் எய்தும் “அந்தக்காரணராகிய சிவனாரை அறிந்து ஒருவன் சர்வ பாசங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான்” என்று கூறுதலால், இந்த அத்தியாசிரம பாசபதயோக சிவபாவனையே ஈண்டு “யோகம்” என்னும் பதத்திற்குப் பொருளாகக் கொள்ளற்பாற்றாம். பிரம், விஷ்ணு, ருத்திர, இந்திரர்க்கு எல்லாங் காரணராய், **அதர்வசகையினாலே** முடித்துப் பேசப்பட்ட **புரமாகாச மத்திய** சிவபிராமணயே ஈண்டுச் சுவேதாசுவதர உபநிஷதமும் ஈண்டுக் “காரணம்” என்னும் பதத்தினால் விளக்கியதாம் என்க.

08 - அவாவறுத்தல்

(அ) வேதோதிம் ஸ்வகம்கர்ம நித்யங்குர்யாத தந்திரித: | தந்திசுர்வந் யதாசக்தி: ப்ராப்நோதி பரமாங்ககதிம் ||

எவனும் வருணாசிரமங்களுக்குத் தக்கதாசக் சுருதியிலும் தரும சாஸ்திரத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற நித்திய கருமங்களை நாடோறும் சோம்பலில்லாமற் செய்கிறவன் மேலான சுவர்க்க லோகாதிபதங்களை அடைகின்றான் என்றும்,

(ஆ) புத்ரேண லோகாந் ஜயதி |

ஒருவனுக்குப் புத்திரன் பிறந்தால் அவன் சுவர்க்காதி புண்ணியலோகங்களை அடைகின்றான் என்றும்,

(இ) அலப்தஞ்சைவ லிப்சேதலப்தம் ரக்ஷேத் ப்ரயத்நத |

ரக்ஷித மவர்த்தயேச் சைவவ்ருத்தம் பாத்ரேசு நிக்ஷிபேத்: ||

அடையப்படாத பொருளைச் சம்பாதித்தும், சம்பாதித்த பொருளை முயற்சியோடு காத்தும், காப்பாற்றிய பொருளை விருத்திசெய்தும், விருத்திசெய்த பொருளைச் (சுவர்க்கலோகாதி புண்ணியலோகம் வேண்டி) சற்பாத்திரத்திற் செலவு செய்க என்றும்

ஸ்ம்ருத் கூறிய பிரகாரம் அடையப்பெறும் சுவர்க்கலோகாதி இன்பமோ அறித்தியமாதலாலும், மீளச் ஜனனத்தைக் கொடுக்கும் இயல்பினதாதலாலும், **வாயுசங்கதை**

அநேக ஜந்மசித்தாநாம் ச்ரௌதஸ்மார்த்தாநு வர்த்திநாம் | விரக்தாநாம் ப்ரபுத்தாநாம் ப்ரசீததி மவேஷ்வர: ||

அநேக ஜன்மங்களிலே முற்றிய கைவரிக ஸ்மார்த்த கருமங்களையுடையராய், அதனாற் பற்றற்றவராய் அறிவுடையாராய் எய்தினோர்க்கே சிவபிரான் அருள் பாலிக்கின்றார் என்று கூறுகின்றமையாலும், **ஸ்ரீ சிம்பைய தீசுத்தர்**,

உலகர் சேர் உறுதிப் பயனெவற்றனுக்கு முறைவிட மாய்த்தயர் முழுதும்

விலகுறத்து மக்குங் கண்சீசியாமுன்றான் விரைமலர்க் கயற்றுவெய்ப்பத்த

யலகலாப் ப்றவ் தொறும்புர் தவத்தாலல்லது எவ்வாற்றினும் அர்தே

நலமதொன்றடைந் குறுமிடையுறு நாதனே பலவுள வன்றே.

என்பது பொருள்பட,

○ “உலகர் சேர்...” எனும் பாடலானது **சீவஞான முன்வரால்** தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டு ஆறுமுக நாவலரால் பதிப்பிக்கப்பெற்ற **சீவதத்துவ வ்வேகம்** நூலிலே 7-^{ஆவது} பாடலாக அமைந்துள்ளது. வேறுசில பதிப்புகளில் பாடலெண் மாறுபட்டுள்ளது.

○ அவாவறுத்தலை பிரமவித்தைக்குச் சாதனமாகச் செய்யவேண்டும் என ஆசவாலாயன முனிவருக்கு பிரம்மா உபதேசம் செய்கின்றார். சுவர்க்க லோகாதி இன்பமோ அறித்திய மாதலாலும், மீளச் ஜனனத்தைக் கொடுக்கும் இயல்பினதாதலாலும், அறித்திய சுவர்க்காதி லோக போகங்களை கொடுக்கவல்ல கிரியை முதலியவற்றைப் **பரித்தயாகஞ்** செய்தலே அவாவறுத்தல் ஆகும்.

தவசீ பாதாபஜே கதம்பிச பக்திர்ந சலபா | நிகந்தீ துகோநாம் நிகில புருஷார்தைக வசதி: ||
விநாபுனையர் ஐந்தமாந்தச சதசகச்சரே சவிகிதை: | நர: ச்ரேயோ மாத்ரம் கலுபகுளவிச்சநம நலபதே||

என்று கூறினாராதவினாலும், பாவனையைச் சகுணபாவனை நிர்க்குணபாவனை, பிராம்மிபாவனை என மூன்றாக வகுத்து, ஏகான்மவாதிகளுடைய நிர்க்குணபாவனை வாயிலாக அடையப்படும் மேலாகிய சகுணவிஷயினியாம் அத்தியாசிரம பாவனையை விதந்தெடுத்துக் கூறமிடத்துக் **கூர்மபுராணம்** இந்த அத்தியாசிரம கைவல்லியோபநிடத மந்திரப்பொருளுக்கு இசைந்தே

த்யகத்தவா புத்ராதிசஸ்நேகம் நிர்த்வந் தோநிஷ்பரிக்கருக: |
சந்யஸ்ய சர்வகர்மாணி பரம் வைராக்ய மாச்சரித: ||

புத்திராதிகளிலேயுள்ள சிநேகத்தை முழுமையும் விடுத்து, அங்ஙனஞ் சர்வகருமங்களையும் ஒழித்து, பரம வைராக்யம் பூண்டவனுக்கே அந்தச் சர்வ வேத சாரமாகிய பிராம்மி பாவனை உபதேசிக்கற்பாற்று என்று கூறுகின்றமையாலும், மீளப் பிறவி கொடாத மகாகைலாச பிரமலோகம் எனப்படும் சிவலோகப் பிராப்தியை நேரே கொடுக்க வன்மையில்லாது அநித்திய சுவர்க்காதி லோக போகங்களைக் கொடுக்கும் வைதிக ஸ்மார்த்தக் கிரியை முதலியவற்றைப் பரித்தியாகக் செய்தலாகிய அவாவறுத்தல் பிரமவித்தைக்குச் சாதனமாகச் செய்ய வேண்டுமெனப் பிரமாவானவர் ஆசுவலாயனர்க்குக் கூறினார்.

○ ○ ○

பிரிவு - III

[துறவிகள் உள்ளக்குகையின் கண்ணேயுள்ள சிவபிரானை உபாசித்தடையுமாறு கூறினமை]
பரேண நாகம்' நிறிதம்' கு³ஹாயாம்' விப்⁴ராஜதே யத்³யதயோ விஸந்தி | 6

परेण नाकं निहितं गुहायां विभ्राजते यद्यतयो विशन्ति ।

வரெண நாகம் நிறிதம் கு³ஹாயாம் விஹாஜதே யத்யதயோ விஸந்தி |

(இதன் பொருள் - 6) பெரிதிற் பெரியராய் (பின்னர் அணுவின் அணுவினராய்) இதய உள்ளக் குகையின் கண்ணே எந்தச் சிவனார் பிரகாசிக்கின்றாரோ (அந்தச் சிவனாரைத்) துறவிகள் அடைகின்றார்கள்.

[திராவிட இரத்தன்ப் பிரகாசிக்கை]

09 - உள்ளக்குகை

உள்ளக் குகையின் கண்ணே விளங்குகின்ற சிவனார் அருள்கொண்டே அவரை அறிதல்வேண்டும் என்பது போதரக் **கடவல்ல** உபநிடதமும், **மகோபநிடதமும்**, **சுவேதாசுவதர** உபநிடதமும் கூறிய,

அணோரணீயான் மஹதோ மஹீயா நாத்தமா கு³ஹாயாம்' நிறிதோ(அ)ஸ்ய ஜந்தோ: |

தமக்ரது: பஸ்யதி வீதஸோகோ தா⁴து: ப்ரஸாதா³ன் மஹிமானமீஸம் ||

अणोरणीयान् महतो महीया नात्मा गुहायां निहितोऽस्य जन्तो: ।

तमक्रतुः पश्यति वीतशोको धातुः प्रसादान्महिमानमीशम् ||

சுணோரணீயாநு உஹதொ உஹீயா நாதா கு³ஹாயாம் நிறிதொ:ஸ்ய ஜந்தோ: |

ததக்ரதூ: வஸூதி வீதஸோகொ யாதூ: ப்ரஸாதாநுஹிதாநதீஸம் ||

○ பிரிவு (II) இலே செந்திநாதையர் 3 விடயங்களை விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

தஸ்மை ஸ ஹோவாச பிதாமஹஸ்ச ஸ்ரத்³தா⁴பக்தி³த்யானயோ கா³த³வைஹி |

ந கர்மணா ந ப்ரஜயா த⁴னேன | த்யாகே³னைகே³ அம்ரு³தத்வமானஸ: |

என்னும் மந்திரத்துக்கு உபப்பிரும்மணமாக, சீவபுராணம்

அணோரணீயாந் மகதோமகீயா நயமவ்யய: | குகாயாம் நிகிதச்சாபி ஜந்தோச்சாஸ்ய மகேச்வர: ||
தமக்ரதும் க்ரதுப்ராயம் மகிமாதி சயாந்விதம் | தாது: ப்ரஸாதா தீசாநாம் வீதசோக: ப்ரபச்சயதி ||

அனுவில் அனுவினரும், பெரிதிற் பெரியரும், நிர்விகாரியுமாம் சிவபிரான் இந்தச் செந்துவாம் ஆன்மாவுடைய
உள்ளக்குகையின் கண்ணே கலந்தமர்ந்தாராதலில், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலாதவரும், அருளாதிக்கியரும்,
மகிமாதி குணத்தோடு இசைந்தவருமாகிய சிவபிரானாரை ஆன்மாவானவன் அச்சிவப்பிரசாதத்தினாலே கலி
தொலையப் பார்க்கின்றான் என்று பொருள்படுத்திற்று.

10 - பரீதந் பரியார்

“பரேண நாகம்” என மேலே போந்த கைவல்லியோபநிஷத மந்திரபாகத்துக்கு

வியாக்கியான கர்த்தாக்கள் “சுவர்க்கத்துக்கு மேல்” என்று பொருள் படுத்துதலாலும்,

“அனுவுக்கனுவினர்” என்பதற்கிகைய உள்ளக்குகையினரென்று அவ்வுபநிஷதம் கூறுதலாலும்,

கடவல்லி முதலிய உபநிஷதங்களும், அவற்றுக்கு உபப்பிரும்மணமாய சிவபுராண முதலியவைகளும்

“பெரிதிற் பெரியார்” என்பது பொருள்பட “மகதோ மகீயாந்” என்று கூறுதலாலும்,

அந்தப் “பரேண நாகம்” என்னும் அம்மந்திர பாகத்துக்குப் “பெரிதிற் பெரியார்” என்று ஈண்டுப் பொருள்
கூறுதலே பொருத்தமாம் என்க.

○ ○ ○

- சுவேதாசுவதர மற்றும் கட உபநிஷதங்கள் க்ருஷ்ண யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்தன. 108 உபநிஷதங்களில் முறையே 14, 3-ஆம் இடங்களில் வைக்கப்பெற்றுள்ளன. சுவேதாசுவதர மகரிஷி மற்றும் கடர் மகரிஷி இவற்றை உபதேசித்ததால் இவ்வுபநிஷத்துக்கள் இப்பெயர் கொண்டன.

“அணோரணீயான்..” -

(சுவேதாசுவதர உபநிஷதம். 3.20)

மேலே காட்டப்பட்ட சுவேதாசுவதர மந்திரத்திலிருந்து சில சொற்களின் ஒழுங்கு மாறுபாட்டுடன் கட உபநிஷதமும் அதே மந்திரத்தைக் கூறுகின்றது.

அணோரணீயான்மஹதோ மஹீயா நாத்மா(அ)ஸ்ய ஜந்தோர் நிஹிதோ குஹாயாம் |

தமக்ரது: பஸ்யதி வீதசோகோ தாது ப்ரஸாதாஸ்ய மஹிமானமாத்மன: || (கட உபநிஷதம். 1.2.20)

இவ்விரு மந்திரங்களும் சொல்லவரும் கருத்து ஒன்றே என்பது செந்திநாதையரின் கூற்றால் தெரிகின்றது.

- மகோபநிஷதமானது சிலரால் அதர்வண வேதத்திலும், சிலரால் சாம வேதத்திலும் வைக்கப்பெற்றுள்ளது. சாம வேதத்தில் வைக்கப்பெற்ற மகோபநிஷதமானது, 108 உபநிஷதங்களில் 61-ஆம் இடத்திலே வைக்கப்பெற்றுள்ளது.
- கட, சுவேதாசுவதர உபநிஷதங்களின் “அணோரணீயான் மஹதோ மஹீயாந்...” எனும் மந்திரத்திலே வரும் “மஹதோ மஹீயாந்” என்பதற்கு “பெரிதிற் பெரியார்” என்பது பொருளாகும், என்கிறார் ஐயர்.
- பிரிவு (III) இலே செந்திநாதையர் 2 விடயங்களை விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.
- [பரேண நாகம்] நிஹிதம் [குஹாயாம்] விப்ராஜதே யத்யதயோ விஸந்தி |
- எட்டாவது மந்திரப் பகுதிக்கு சிவாத்துவிதத்துக்கு அமையவும் சைவ சித்தாந்தத்துக்கு அமையவும் செந்திநாதையரால் பொருள்கள் தரப்பெற்றுள்ளன.

[துறவிகள் மகாசிவலோகமடைந்து பராமிர்த சிவரூபராய் முத்தியடைதல் கூறினமை]

வேதாந்தவிஜ்ஞானஸுநிஸ்ரீசிதார்தா: ஸம்ந்யாஸயோகா³த்யய: ஸா³த⁴ஸத்த்வா: |

7

தே ப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராமரு³தா: பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ||

8

वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः |

ते ब्रह्मलोकेषु परान्तकाले परामृताः परिमुच्यन्ति सर्वे ||

வெதாந்தவிஜ்ஞானஸுநிஸ்ரீசிதார்தா: ஸம்ந்யாஸயோகா³த்யய: ஸா³த⁴ஸத்த்வா: |

தெ ப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலெ பராமரு³தா: பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ||

(இதன் பொருள் - 7) அந்தத் துறவிகள் இவ்வாறு வேதாந்தத்தின் பாலதாம் சிவஞானத்திலே நல்ல நிச்சயார்த்தமுடைய ராய், (சர்வ கர்மபலங்ககளையும் சிவார்ப்பணஞ்செய்து அவரைச் சேர்தலாம்) சந்நியாசயோக வாயிலாக (அப்பிரா கிருத) திவ்ய தேகமுடையராய்;

(இதன் பொருள் - 8) பின்னர் அவரெல்லாம் (விஷ்ணு உபாசகர்களால்) நாராயணருடைய (பரருடைய) அந்தத்திலே (பிரளய கற்பத்திலே கால விளம்பத்திலே) எய்தப்பெறும் சிவலோகத்திலே (ஷடத்துவாவின் கரைக் கண்ணதாம் பதத்திலே) (கால விளம்பமின்றி) எய்திப் பரமாமிர்த சிவரூபராய் வீடுறுகின்றார் (பாசத்தினின்று நீங்குகின்றார்.) என்று சுவாத்துவத்திற்கு இசையப் பொருள் கோடலாகும்.

(இதன் பொருள் - 8) அவரெல்லாம் (சதாசிவோபாசகரான துறவிகள் எல்லாம்) மகா சிவலோகத்திலிருந்து மகாப் பிரளய சங்கர காலத்திலே பரமாமிர்தராய் அங்கிருந்தவாறே பரமுத்தியில் தலைப்படுகின்றார் என்று சைவ சத்தாந்தத்துக்கு இசையப் பொருள் கோடலாகும்.

[திராவிட இரத்தனப் பிரகாசிகை]

11 - சந்நியாச டயாகம்

வேதாந்தார்த்த அருண்ஞானத்தில் நிச்சயமுடையோர்க்கே எல்லாஞ் சிவன்செயல் என்று கொண்டு எத்தொழிலையும் இறை பணியாக்கிச் சிவார்ப்பணஞ்செய்ய வன்மையுளதாகும். இதுபற்றியே பகவத்கீதை

யத்கரோஷி யதஸன்னாஸி யஜ்ஜுஹோஷி த³தா³ஸி யத் |

யத்தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத்குருஷ்வ மத³ர்பணம் ||

(பகவத்கீதை - 9.27)

ஸாபா³ஸாப⁴ப²லைரேவம்' மோக்ஷயஸே கர்மப³ந்த⁴னை: |

ஸம்ந்யாஸயோக³யுக்தாத்மா விமுக்தோ மாமுபைஷ்யஸி ||

(பகவத்கீதை - 9.28)

காம்யானாம்' கர்மணாம்' ந்யாஸம்' ஸம்ந்யாஸம்' கவயோ விது: |

(பகவத்கீதை - 18.2)

यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत्। यत्तपस्यसि कौन्तेय तत्कुरुष्व मदर्पणम् ||

शुभाशुभफलैरेवं मोक्षयसे कर्मबन्धनैः। संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि। ||

काम्यानां कर्मणां न्यासं संन्यासं कवयो विदुः |

யத்கரோஷி யதஸன்னாஸி யஜ்ஜுஹோஷி த³தா³ஸி யத் |

யத்பஸ்யஸி கௌந்தேய தத்குருஷ்வ மத³ர்பணம் ||

ஸாபா³ஸாப⁴ப²லைரேவம்' மோக்ஷயஸே கர்மப³ந்த⁴னை: |

ஸம்ந்யாஸயோக³யுக்தாத்மா விமுக்தோ மாமுபைஷ்யஸி ||

காம்யானாம்' கர்மணாம்' ந்யாஸம்' ஸம்ந்யாஸம்' கவயோ விது: |

கிருஷ்ணர் அர்ச்சகனரை நோக்கி, "குந்திபுதல்வா, எதைச் செய்கின்றாயோ, எதைப் புசிக்கின்றாயோ, எதை

ஒமிக்கின்றாயோ, எதைக் கொடுக்கின்றாயோ, எத் தபசைச் செய்கின்றாயோ அதை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய். அக்கருமங்களை என்னிடத்திலே அர்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாச யோகத்தோடு கூடினவனாய், நீ நன்மை தீமைக் கேதுவாகிய கன்ம பந்தங்களிலிருந்து வீடுறுவாய்; அவ்வாறு விடுபட்ட நீ என்னை அடைவாய். காமிய கருமங்களைப் பரித்தியாகஞ் செய்தலையே சந்நியாசம் என்று அறிஞர் கொள்கின்றார்” என்றும் கூறினாராகச் சொல்லுமாற்றால், எக்கருமங்களையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்தலையே “சந்நியாச யோகம்” எனக் கைவல்லிய உபநிஷதங் கூறியதுமாம் என்றுணர்க.

பாத்மபுராணத்தைச் சார்ந்த சீவகீதையும் “கோடி சென்மங்களிலே ஈட்டிய புண்ணியங்களினாலே சிவனிடத் திலே பக்தி உண்டாகின்றது. அந்தப் புண்ணியப் பிரபாவத்தினால் பலன்களையெல்லாம் விதிப்பிரகாரம் சிவார்ப்பணஞ் செய்துகொண்டு அக்கினி கோத்திராதிங்களையும் வாவிதடாக ஆராமங்களையும் முறையே செய்து அமைக்கின்றான்” என்கொண்ட கருத்தினால்

கோடிஜன்மார்க்கிதை: புண்யை: ஸிவே ப⁴க்தி: ப்ரஜாயதே ||

இஷ்டாபூர்த்தாதி³கர்மாணி தேனாசரதி மானவ: | ஸிவார்பணதி⁴யா காமான்பரித்யஜ்ய யதா²விதி⁴ ||

कोटिजन्मार्जितैः पुण्यैः शिवे भक्तिः प्रजायते ||

इष्टपूर्तादिकर्माणि तेनाचरति मानवः । शिवार्पणधिया कामान्परित्यज्य यथाविधि ||

கொடிஜந்மாஜிபுதெ: வுண்ணெ: ஸிவே ஹக்தி: ப்ரஜாயதெ ||

ஐஷ்டாபூர்த்தாதி³கர்மாணி தெநாசரதி மானவ: | ஸிவாபுணியா காஜாநரித்யஜ்ய யதாவியி ||

என்று கூறிற்று.

பிரமசரிய முதலிய ஆச்சிரமமுடையார் எல்லோர்க்கும் பிரமவித்தை இன்றியமையாதுளதாம் என்றும், பலத்தைத் தியாகஞ் செய்தலையே சந்நியாசம் என்றும் கூறினார் **நீலகண்ட சீவாச்சாரியருமாம்** என்க.

பகவத்கீதையிலே கிருஷ்ணர் அர்ச்சகருக்கு உபதேசிக்குமிடத்துத் தம் பொருட்டே எல்லாவற்றையும் அர்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாச யோகஞ் செய்க என்றும்,

○ பதம்புராணத்திலே **சீவகீதை** அமைந்துள்ளது. இராமன், சீதையை இழந்து வருந்தும் போது, பாசுபதவிரதத்தை அனுஷ்டிக்கும்படி இராமனுக்கு **சிகந்திய முனிவர்** கூறினார். அவ்வாறு இராமன் பாசுபதவிரதத்தை அனுஷ்டித்தபோது **சீவமருமான் பீரமன் ராக் இராமனுக்கு உபதேசித்ததே சீவகீதையாகும்**. பகவத்கீதைக்கு காலத்தால் முற்பட்டதாக சிவகீதை அமைகின்றது. இவ்விரண்டு கீதைகளிலும் சில விடயங்களும் சில வாக்கியங்களும் ஒரே மாதிரியுள்ளன என அறிஞர்கள் கூறுவர். பகவத்கீதையில் 18 அத்தியாயங்களில் 700 ஸ்லோகங்களும், சிவகீதையில் 16 அத்தியாயங்களில் 760 ஸ்லோகங்களும் உள்ளன.

இங்கு செந்திநாதையர் சந்நியாச யோகத்தை விபரிக்கும்பொழுது பகவத்கீதையிலிருந்து பிரமாணங்களைக் காட்டியதோடு சிவகீதையிலிருந்து பிரமாணங்களைக் காட்டுவதைக் காணலாம். இங்கு ஐயர் சிவகீதையின் முதலாம் அத்தியாயத்திலுள்ள 16-17 ஸ்லோகங்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

வடமொழியிலமைந்த சிவகீதையை யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த **ம. முத்துக்குமார சுவாமிக் குருக்கள்** தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இதனை **த. கைலாசன்னை** வெளியிட்டார்.

○ **சுந்தரங்கரர்** பாஷ்யம் செய்ததுபோன்று **நீலகண்ட சீவாச்சாரியரும்** வியாசரின் **பீரம்ம சூத்திரத்துக்கு** பாஷ்யம் செய்துள்ளார். நீலகண்ட சிவாச்சாரியாரின் பாஷ்யத்தை தமிழிலே **செந்திநாதையர்** பிற்காலத்திலே (1907-ம் வருடம்) மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

சுவகீதையிலே சூதா இருவகைகளுக்கு உபதேசிக்குமிடத்துக் “கரும பலன்களை யெல்லாம் சிவார்ப்பணஞ் செய்க” என்றும்,

புரம ஓசுவலாயனார்க்கு (மேலே சொல்லியவாறு) உபதேசிக்குமிடத்து “சந்நியாச யோகஞ் செய்க” என்றும் கூறுதலால்,

இவையெல்லாம் ஒருநெறிப்பட வருக்கு அர்ப்பணமாய்ச் செல்லுமென்றிற் சொல்வேம்.

“பகவான்” என்னும் சப்தம் சிவபெருமானுக்குச் செல்லுமேனும், அவர் மெய்யுணர்ந்தார்க்கும் செல்லுமென்று உரத்தா சாரியர் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கீரகத்திலே கூறியிருக்கின்றாராதலினாலும்,

அதற்கிசையவே கருஷ்ணர் பகவற்கீதை பத்தாம் அத்தியாயத்துப் பதினாலாவது பதினேழாவது சுலோகங் களினாலே “பகவான்” என்றும்,

புரம கைவல்லயோபநீதத்து முதலாவது இரண்டாவது மந்திர பாகங்களிலே “பகவான்” என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றார்களாதலினாலும்,

சிவோகம் பாவனையில் முற்றினமை பற்றிச் சிவாவிர்ப்பாவமுற்ற சிவபக்தர்களாகிய கிருஷ்ணரையும் பிரமாவையும் சிவமாகக்கொண்டு எவற்றையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்தலாகிய சந்நியாச யோகஞ் செய்தலினாற் பரமமிர்த சிவரூபராகின்றார் என்று பொருள்படுத்தப்படுதலினாலே போதரும் இழுக்கொன்றுமின்றாமென்க. இதுபற்றியே சிவனடியார்க்குச் செய்வது சிவபிரானுக்குச் செய்தலாய் முடியுமென்று சிவாகமாதிகள் முழங்கு வனவுமாம் என்க.

11 - வேதாந்த விஞ்ஞானம்

இருக்கு வேதத்தைச் சார்ந்த ஐதரேய ஆரணியகத்து ஆறாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே “பிரஞ்ஞான”த்தின் பரியாய நாமங்கள் பலவீற்றுள்ளே ஒன்றாக “விஞ்ஞானம்” என்றும் பதம் காணப்படலாலும்,

அம்மந்திரத்திலே காணப்படும் “திருதி” முதலிய பதங்கள் சிவசத்திக்குப் பெயராக வாயுசங்கீதை உத்தரபாகத்து எட்டாம் அத்தியாயத்து ஐந்தாம் ஆறாம் சுலோகங்கள் கூறுதலாலும்,

அவ்வாறே “பிரஞ்ஞானம்” என்பது சிவசத்திக்குப் பெயராகக் கைலாய சங்கீதை உத்தர பாகத்து, பத்தாம் அத்தியாயத்து நூற்றிருபத்தினான்காம், நூற்றிருபத்தைந்தாம், நூற்றிருபத்தாறாம் சுலோகங்கள் உணர்த்துதலாலும்,

- ஐயர் எடுத்துக்காட்டும் பகவன் சொற்கள் கொண்ட பகவத்கீதை ஸ்லோகங்கள்,
ஸர்வமேதத்ருதம்' மன்யே யன்மாம்' வத³ஸி கேஸவ |
ந ஹி தே ப⁴க³வன் வ்யகிதம்' விது³ர்தே³வா ந தா³னவா: || (பகவத்கீதை - 10.14)
கத²ம்' வித்³யாமஹம்' யோகி³ம்'ஸ்த்வாம்' ஸதா³ பரிசிந்தயன் |
கேஷு கேஷு ச பா⁴வேஷு சிந்த்யோ(அ)ஸி ப⁴க³வன்மயா || (பகவத்கீதை - 10.17)
- செந்திநாதையர் எடுத்துக்காட்டிய சிவகீதையின் முதலாம் அத்தியாயத்திலுள்ள 16-17 ஸ்லோகங்கள் சூத முன்வர் கூறும் கூற்றுகளாகும்.
- அரத்தாசாரியரின் சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கீரகம் பற்றிய விபரங்களை 2-ஆம் குறிப்பின் கீழே காண்க.
- வாயுசங்கீதை, கைலாயசங்கீதை என்பன சிவமகாபுராணத்து பகுதிகளாகும். மொத்தமாக 12 சங்கீதைகள் இருப்பினும் 7 சங்கீதைகள் மாத்திரமே கிடைக்கப்பெற்றுள்ளன.

“விஞ்ஞானம்” என்றது சிவனருண் ஞானத்துக்குப் பெயராய்ப் போந்ததென்பது பெறப்பட்டது.

இந்த அருட்பரை ஞானத்தின் பாலதாம் வேதாந்த விஞ்ஞானமே உபநிஷதங்களுள் எல்லாந் தலைமையாகிய வைதிக சைவ சுவேதாசுவதர உபநிஷதத்திலும், ஈண்டுக் கைவல்லிய உபநிஷதத்திலும் பேசப்பட்டு, தீவிரதர பக்குவ அன்பர்களுக்கு உபதேசிக்கற்பாலதாமெனக் கூறப்பட்டதுமாம் என்க.

“விஞ்ஞானியானவன் எக்காலமும் அருண் ஞானத்தோடு கூடினவனாகின்றான்” என்ற கருத்தினால், சுவகீதை

விஜ்ஞானீ யஸ்து ப⁴வதி யுத்தேன மனஸா ஸதா³ |

(சிவகீதை - 12.24)

विज्ञानी यस्तु भवति युक्तेन मनसा सदा |

விஜ்ஞானீ யஸ்து ஹவதி யுக்தேந மனஸா ஸதா |

என்று கூறிற்று. ஈண்டு “மனம்” என்றது மேலே சொல்லிய ஐதரேய ஆரணியகத்து ஆறாம் அத்தியாயத்து இரண்டாம் மந்திரத்திலே சொல்லப்பட்டவாறு “ஞானசத்தி”க்குப் பெயராய்ச் செல்லுமன்றி, அந்தக் கரணங்கள் நான்கனுள் ஒன்றாகிய மனத்தின் பெயராகச் செல்லாதாம் என்க. இவ்வாறே கைவல்லியோப நிஷதத்திலும் (மேலே சொல்லியவாறு) “விஞ்ஞானம்” என்றும் பதம் சிவனருட்சத்தி ஞானத்தின் மேலாமன்றி, கண்ணுடைய சாகையுடையாரது ஐந்தாம் அத்தியாயத்து ஏழாம் பிராம்மணத்து இருபத்திரண்டாம் மந்திரத்திலே கண்டவாறு (சீவ) ஆன்மாவின் பெயராகச் செல்லாதாம் என்க.

13 - சுத்தசத்துவார், 14 - ப்ரமலோகம், 15 - ப்ராந்தகாலம்

“பாசுபதயோக பரியந்தமே வேத சிரசிலே பேசப்பட்டன. சரியை கிரியை யோக ஞானங்களுள்ளே மூன்றாவதாகிய பாசுபதயோகந்தான் சிவத்தைப் பிரத்தியக்ஷமாக்கும்” என்ற கருத்தினால் சைவபுராணம்

பரமோ யோகபர்யந்தோ தர்ம: ச்ருதி சிரோகத: | தேசபாசுபதோயோக: சிவம் ப்ரத்யக்ஷ யேத்த்ருடம்||

என்று கூறிற்று. வைதிக பாசுபதயோகிகள் தோழற்குரிய உரிமை போலச் சுத்த சிவத்துவபதிகளோடு ஒத்த வடிவமும், ஒத்த போசநுகர்ச்சி முதலியவும் பெறுவர் என்றும், இந்த யோகிகள் மகாப்பிரளயமாகிய மகாசங்கார காலத்திலே அங்கிருந்தவாறே சிவஞானிகளால் அடையப்படும் பரமுத்தியை அடைகின்றார் என்றும் சிவபுராணங்களும் சிவாகமங்களும் செப்புகின்றன. சுவகீதை சிவராகவசம்வாதத்திலே

ப்³ரஹ்மலோகே தி³வ்யதே³ஹே ப⁴க்த்வா போ⁴கா³ன்யதே²ப்ஸிதான் | (சிவகீதை - 11.26)

தத்ரோஷித்வா சிரம்¹ காலம்¹ ப்³ரஹ்மணா ஸஹ முச்யதே ||

ब्रह्मलोके दिव्यदेहे भुक्त्वा भोगान्यथेप्सितान् | तत्रोषित्वा चिरं कालं ब्रह्मणा सह मुच्यते ||

ബ്രഹ്മലോകേ ദിവ്യദേഹേ ബുക്ത്വാ ഭോഗാന്യഥേഷ്ഠിതാനു | തത്രോഷിത്വാ ചിരം കാലം ബ്രഹ്മണാ സഹ സമുച്യതേ ||

தத்ரோஷித்வா சிரம்¹ காலம்¹ ப்³ரஹ்மணா ஸஹ முச்யதே ||

சிவலோகத்திலே திவ்ய தேகமுற்றிருந்து இஷ்டபோகந் துய்த்து நெடுங்காலம் பிரமத்தோடிருந்து முத்த ராகின்றார் என்று கூறுகின்றமையாலும், வாயுசங்கீதை

அநுக்ரகபயஞ் சக்ரம் சாந்த்யதீத கலாமயம் | சதாசிவாதி ஷ்டிதஞ்ச பரமம்பத முச்யதே |

ஒத்தேவபதம் ப்ராப்ய யதீ நாம் பாவிதாத்மநாம் | சதாசிவோ பாசகாநாம் பரணவாசக்த சேதஸாம் |

ஒத்தேவ பதம் ப்ராப்யதே நஸாசம் முநீசவரா: புக்த்வாஸவிபுலாந் போகாந்தேவேந ப்ரம்மரூபினா |

மகாப்ரளய சம்புதௌ சிவஸாம்யம் பஜந்திஹி | தேப்ரம்ம லோக இதிச்ருதி ராஹஸ்தாதீ ||

○ காலம், இடம், நிலைகளுக்கு ஏற்றவாறு வேதமொழிகளைச் சொல்வதிலும் அனுசரிப்பதிலும் உள்ள பேதங்கள் வேத சாலைகள் ஆகும். இங்கு செந்திநாதையர், ஐதரேய சாலைக்கும், கண்ணுடைய சாலைக்கும் இடையிலான பேதமொன்றைக் காட்டுகின்றார்.

அருக்கிரக மயமாயுள்ள சக்கரம் (சதாசிவ சக்கரம்) சாந்தியா தீத கலாமயமாம் என்றும், இது சதாசிவர் அதிஷ்டிக்கும் பரமபதமாம் என்றும், பிரணவத்திலிருத்திய சதாசிவோபாசர்களாகிய யதிகளுக்கு எய்துந் தானம் இதுவாமென்றும், இப்பதத்திலேயிருந்து பெரும் போகமெல்லாம் நுகர்ந்து மகா ப் பிரளய காலத்திலே (மகாசங்காரகாலத்திலே) அந்தப் பிரமத்தோடு கூடப் பரமுத்தியை அடைகின்றார் என்றும் இது பற்றியே (முண்டக கைவல்லிய) சுருதி **தேப்ரம்மலோகே** என்று உரைத்துமாம் என்க என்று கூறிற்று. பின்னருள்

நிநக்ருக்கோடி சங்காசம் ஸ்தாநமாத்ய முமாபதே: | சர்வகாம சமாயுக்தம் விசுத்தம் நித்யமஷ்டயம் |
ஸம்ப்ராப்ய தத்பதந் திவ்யம் சமஸ்த க்லேசவர்ஜிதா: | சர்வஜ்ஞா: சர்வகா: சுத்தா: பரிபூர்ணா பவந்திசு |
விசுத்த கார்ய கரணா: பரமைச்வர்ய ஸம்யுதா: | ஸதேஹாச்ச விதேஹாச்ச பவந்த்யாத் மேச்சயா புந: |
யேஸம் ப்ராப்தா: பரம் ஸ்தாநம்ஞாநயோக ரதாநரா: | நதேஷாம் புந்ராவ்ருத்திர்

கோரேஸம்ஸார மண்டலே ||

உமாபதியாகிய சிவனாருடைய பதம் கோடி கூரியப் பிரகாசமுடையது என்றும், சர்வாபீஷ்ட திவ்ய போகங்களோடு இசைந்ததாயும், அதிசுத்தமாயும், நித்தியமாயும், அழியாததாயும், கிலேசமெல்லாம் ஒழிந்ததாயுமுள்ள அந்தத் திவ்ய சிவலோகத்தை எந்த ஞானயோகிகள் அடைந்து சர்வஞ்ஞர்களாயும், சர்வவியாபகர்களாயும், தூயராயும், பரிசுத்த முடையவர்களாயும், (மகாமாயையில் உண்டாகிய) திவ்ய தேகமுடையராயும், சுவாதீனப் பிரவிருத்தி உடையராயும், சதேகர்களாயேனும், விதேகர்களாயேனும் இருந்தார்களோ, அந்த ஞானயோகிகளுக்குச் சம்ஸார மண்டலத்திலே மீளத் திரும்புதலில்லை (புந்ராவிந்தியில்லை) என்று கூறியதைச் **சைவபாஷ்யகாரர்** உதகரித்தார்.

மேலே சொல்லிய உபப்பிரம்மணங்களுக்கு மூலகத்திரங்களாய் நின்ற **முண்டகோபந்நதமும் கடவல்ல யுபந்நதமும்**,

தே ப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராம்ரு'தா: பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ||

ते ब्रह्मलोकेषु परान्तकाले परामृताः परिमुच्यन्ति सर्वे ||

தெ ஸ்ரஹ்மலோகேஷு பராந்நகாலெ பராம்ரு'தா: பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ||

அவர்கள் (ஞான யோகிகள்) எல்லோரும் சிவலோக(புனை)ங்களிலே (திவ்யபோகமெல்லாம் புசித்திருந்து மகா சங்கார காலம் எனப்படும் மகாப் பிரளயகாலத்திலே பரசிவமுத்தியைத் தலைப்படுகின்றார் என்று கூறின.

தைத்திரீய உபந்நதம்,

யோ வேத³ நிஹிதம்' கு³ஹாயாம்' பரமே வ்யோமன் |

ஸோ(அ)ஸ்னுதே ஸர்வான் காமான்ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஸ்சிதேதி ||

यो वेद निहितं गुहायां परमे व्योमन् । सोऽश्नुते सर्वान् कामान्सह ब्रह्मणा विपश्चितेति ||

யொ வெத நிஹிதம் கு'ஹாயாம்' பரமே வெயோமன் |

லொ'ஸ்னுதெ ஸர்வான் காமான்ஸஹ | ஸ்ரஹ்மணா விபஸ்சிதேதி ||

பரமாகாயத்தினதாம் குகையின்கண்ணே சிவத்தை (பிரமத்தை) எவன் அறிகின்றானோ, அவன், பிரமத்தோடு கூடச் (சிவலோகத்திலே) சர்வபோகங்களையும் நுகர்கின்றான் என்று கூறிற்று.

○ "தேப்ரம்மலோகே" என **முண்டக** உபநிஷதத்து கூறிற்று.

வேதா³ந்தவிஜ்ஞானஸுநிஸ்சிதார்தா² ஸம்'ந்யாஸயோகா³த்யதய: ஸாத்³த⁴ஸுத்தவா |

தே ப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராம்ரு'தா: பரிமுச்யந்தி ஸர்வே || (முண்டக உப.-3.2.6)

○ "யோவேத நிஹிதம்.."

(தைத்திரீய உபநிஷதம் - 2.1.1)

ஸ ஏதேந் ப்ரவ்னேநாத்ம் நாஸ்மால் லோந்துத் க்ரம்யாமுஷ் மிக்ஸ்வர்கேலோகே
சர்வாந் காமாநாப்த்வா ம்ருதஸ்ஸமபவத் ||

தலவகாரோபந்தம்,

லோகே ஜ்யேயே ப்ரதிதிஷ்ட²தி ப்ரதிதிஷ்ட²தி ||

யொ வா ணதாஜெவம் வெஜாவஹது வாபூநநநெ ஸமெ

வொசெ ஜெயெ ப்ரதிதிஷ்டி ப்ரதிதிஷ்டி ||

உபநிஷதம் என்றும் பதத்திற்கு யோகம் என்னும் பொருளுண்மையால் ஈண்டுத் தலவகாரோபநிஷதத்திலே போந்த **ய்ராம்ம் உபநிடதம்** என்பது **ய்ராம்ம் யோகம்** எனப்பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இது **கூடாயுராண** முதலிய உபப் பிரம்மணங்களுக்கு உடன்பாடாகும்.

அத² ய ஏஷ ஸம்ப்ரஸாதோ³(அ)ஸ்மாச்ச²ரீராத்ஸமுத்தா²ய பரம்' ஜ்யோதிருபஸம்பத்³ய
ஸ்வேன ரூபேணாபி⁴நிஷ்பத்³யத ஏஷ ஆத்மேதி ஹோவாசைதத்³ம்ரு⁴தமப⁴யமேதத்³
ப்ரஹ்மேதி தஸ்ய ஹ வா ஏதஸ்ய ப்ரஹ்மணோ நாம ஸத்யமிதி ||

சுய ய வணஷ ஸு ஸுலாஜொஃஸுலாஹீராதஜுதாய வரஹ்ஜொதிருவஸுஜெ
 ஸ்லெந ரஹ்வெணாஹிநிஷ்டஜுத வணஷ சூதெத்திஹொவாஹெதஜுதஜுதஜுதஜுதஜுதஜுதஜுதஜுத
 தஸு ஹ வா வனதஸு ஸுஹ்ரணா நாஜ ஸதஜிதி ||

- செந்திநாதையர் இங்கு குறிப்பிடும் ஐதரேய உபநிஷத மந்திரம் சற்று மாறுபாடுகளுடன் தற்காலப் பதிப்புகளில் உள்ளது.

லோகே ஸர்வான் காமானாப்த்வா(அ)ம்ந்: ஸமப⁴வத் ஸமப⁴வத் || (ஐதரீய உபநிஷத் - 3.4)

- தலவகார உபநிஷதம் என்பது கேன உபநிஷதத்துக்கு வழங்கும் பெயராகும். சாம வேதத்தின் ஒன்பதாம் பகுதியான தலவகார பகுதியைச் சேர்ந்ததால் தலவகார உபநிஷதம் என்றும், “கேன” (யாரால்) என்று வார்த்தையுடன் தொடங்குவதால் கேன உபநிஷதம் என்றும் பெயர் பெறுகின்றது.

“யோ வா ஏதாம்மேவம்...”

(கேன உபநிஷதம் - 4.9)

- “சகுணம் (பௌதிகம்), நிராகுணம் (சாங்கியம்), அத்தியாசிரம பிராம்மிபாவனை எனும் முன்றினுள்ளே மேலானதாய்த் திவ்ய கைவல்லிய பதத்தைக் கொடுப்பது சகுண விஷயிணியாகிய அத்தியாசிரம பிராம்மி பாவனை என்று கூரம்புராணம் போதிக்கின்றது”

எவர் அருளையுடையராய் இந்தச் சரீரத்திலிருந்து எழுந்து (பராசத்தியாம்), பரஞ்சோதியை அடைந்து, அந்தச் சிவசா ரூப்பியம் அடைந்தவனாகின்றான் என்று இந்தச் சாந்தோக்கியோபநிஷதமே,
ஸ கல்வேவம்' வர்தயன்யாவதாயுஷம்' ப்ரஹ்மலோகமபி'ஸம்பத்யதே
ந ச புனராவர்த்தே ந ச புனராவர்த்தே ||

स खल्वेवं वर्तयन्यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यते न च पुनरावर्तते न च पुनरावर्तते ||

ஸ வவெவம் வத்யந்யாவதாயுஷம் ஸ்ரஹ்மெலாகமபிஸம்பத்யதே
ந ச புநராவதததே ந ச புநராவதததே ||

இந்தப் பிரகாரம் தன்சீவ காலம் வரையும் ஒழுக்கின்றவன் சிவலோகத்தை அடைந்து மீளப்பிறக்கின்றான் இல்லை, மீளப் பிறக்கின்றான் இல்லை என்று கூறிற்று. இந்தச் சாந்தோக்கியோபநிஷதத்தின் பொருளைக் கொண்டே வேத வியாசரும் தமது வேதாந்த சூத்திரத்து இறுதி அத்தியாயத்து இறுதிப் பாதத்து இறுதிச் சூத்திரத்திலே

अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ||

अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ||

சுநாவூதி: ஸ்ஷாஅநாவூதி: ஸ்ஷாஸ ||

"மீளப் பிறப்பில்லை" என்பது. இருமுறை அடுக்கிச் சாந்தோக்கிய உபநிஷதத்திலே சொல்லப்பட்டிருப்பதால் என்னும் பொருளுறக் கூறினார்.

சைத்திரீய சங்கதையிலே காணப்படும் "தேதாமாநி" என்று தொடக்கத்த மந்திரத்திலே காணப்படும் "விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" என்னும் மந்திரத்துக்குப் பொருள் கூறியவிடத்து, **சிம்பையதீசதீர்** விஷ்ணு பதத்தின் மேலாயது சிவலோகம் என்று உபப்பிரும்மணங்களுக்கு இசையப் பொருள் கூறினார்.

சுவதருமோத்தரம்,

வேயம் விஷ்ணுபதாதூர்த்வம் திவ்யம் சிவபதம் ஜகத் |

விஷ்ணு பதத்தின் மேலாய் அறியப்படுவது மகத்தாகிய திவ்ய சிவபதமாம் என்று கூறுதலாலும்,

தராவட சுவதருமோத்தரம்,

அதற்கு மேல் உமையாள் புரம்புதம், அதற்கு மேல் சுவலோகமென்றாயகவே

அதற்குறும் வளம் வாக்கடாங்கடா, அதற்குப் புக்வரீர் மீள்பவரல்லரே

- சாந்தோக்கிய உபநிஷத மந்திரத்தின் ஒரு பகுதியை செந்திநாதையர் மூலக் கட்டுரையின் குறிப்பிட, தெளிவு கருதி முழுமையான மந்திரம் இங்கு தரப்பெற்றுள்ளது.
"அத ய ஏஷ..." (சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் - 8.3.4)
- "ஸ கல்வேவம்..." (சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் - 8.15.1)
- "அனாவ்ருத்தி...." (வியாசர் - பிரம்ம சூத்திரம் - 4.4.22)
- **சிம்பைய தீசதீர்**, நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளதாக அறியமுடிகின்றது.
- காமிகம் முதல் வாதாளம் ஈறாகவுள்ள 28 ஆகமங்களில் 24-ஆவது ஆகமமாக **சந்தான சர்வோத்தமம்** உள்ளது. இதிலுள்ள 11 பிரிவுகளில் 8-ஆம் இடத்திலே **சுவதருமோத்தரம்** அமைந்துள்ளது. இப்பகுதியிலே **சைத்தியர்** வினாவிய வினாக்களுக்கு முருகக் கடவுள் விடையளிப்பதாக வருகிறது. இந்த வடமொழி நூலினை **மறைஞான சம்பந்தர்** தமிழிலே மொழி பெயர்த்துள்ளார். செந்திநாதையர் **தராவட சுவதருமோத்தரம்** என எடுத்துக் காட்டும் செய்யுளும் இந்நூலிலேயே உள்ளது.

(மேலே கூறிய உபநிஷத புராண பிரமாணங்களுக்கிசைய) மகாசதாசிவ நாயனார் எழுந்தருளியிருக்கும் மகாசிவ லோகத்தை அடைந்தவர்கள் அளவிடப்படாத திவ்யவளங்களையுடைய அச்சிவலோகத்தினின்று மீளார்கள்(எனவே, பிறிவிபிற செல்லார்கள்) என்று கூறிற்று. ஸ்ரீ நீலகண்டச் சுவாசாரியரும் தமது சைவபாஷ்யத்துச் “சாம்பராதி” அதிகரணத்திலே,

விஷ்ணுபதாதார்த்வம்பராக்ருதசிவபதம் பரமானந்தமயமநு விசந்தி | த்தாகிச்சுயதே |
சோத்வந: பாரமாப்னோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் |

விஷ்ணுபதத்தின் மேலானதாய், அப்பிராகிருதமாய், பரமானந்தமயமாயுள்ள சிவபதத்தை யோகிகள் அடை கின்றார்கள். இதுபற்றியே (கடவல்லி) சுருதியும் அவன் (யோகி மந்திர பதவரண புலன தத்துவகலை என்னும் ஆறு) அத்துவாக்களின் கரைக்கண்ணதாய், அவ் விஷ்ணுலோகத்துக்கு மேலானதாயுள்ள (சிவ) பதத்தை அடைகின்றான் என்று கூறியதாமென உரைத்தார்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தர்,

பொன்னார் மாட நீடுஞ் செல்வப் புறவம் பதயாக
மன்னா ருடையான் உமையாளோரும் இருந்த வ்மலனைத்
தன்னார் வஞ்செய் தம்முன் வீரகன் உரைத்த தம்முமாலை
பன்னான் பாடி யாடப் பீர்யார் புரலோ கந்தானை

கோல மாகர் உர்த்தவர் ஔவொடும் ஏனக்கொம் ப்ளபூமை
சாலப் பூண்டுதண் மதியது சூடிய சங்கர னார்தம்மைப்
போலத் தம்மடி யார்க்குமன் பளிப்பவர் பொருகடல் வீடமுண்ட்
நீலத் தாரம்மடற் றண்ணலார் சரபுரந் தொழுவனை நீல்லாவே

என்று தொடக்கத்த வேதசார திராவிட சூத்தங்களினால், சிவபிரானை அன்பினோடு உருகி வழிபடும் அன்பர்கள் பரலோகமாகிய சிவலோகத்தினின்று மீளார் என்றும், அங்கே அளவில்லாத சிவபோகங்களைப் புசிப்பாரென்றும் மேலே சொல்லிய தைத்திரிய பிரமானந்தவல்லி, ஐதரேயம், சாந்தோக்கியம், கடவல்லி முதலிய சுருதிகளுக்கும், சிவாகமங்களுக்கும் உடன்பட அருளினாராக, ஏகான்மவாதிகள் “சுவர்க்கலோகம்”,

- **சூத்தரங்கரர்** பாஷ்யம் செய்ததுபோன்று **நீலகண்ட சுவாச்சாரியாரும்** வியாசரின் பீரம்ம சூத்தரத்துக்கு பாஷ்யம் செய்துள்ளார். நீலகண்ட சிவாச்சாரியரின் பாஷ்யத்தை தமிழிலே **செந்திநாதையர்** பிற்காலத்திலே (1907-ஆம் வருடம்) மொழிபெயர்த்துள்ளார்.
- **சாம்பராதி** அதிகரணமானது **நீலகண்ட சுவாச்சாரியர்** பிரம்மசூத்திர பாஷ்யத்தின் மூன்றாம் அத்தியாயத்தின் மூன்றாம் பாதத்திலே பதினேழாவது அதிகரணமாக அமைந்துள்ளது. (3.3.17). இவ்வதிகரணத்தின் பொருள் “சமஸ்த கன்மங்களினின்று நீங்கிய யோகிகள் விஷ்ணு பதத்தைக் கடந்து, பரமானந்தமய சிவபதத்தைப் பிரவேசிக்கின்றனர்” என்பதாகும். இவ்வதிகரணத்திலே 384-ஆவது பிரம்ம சூத்திரத்துக்கு உரையெழுதிய நீலகண்ட சிவாச்சாரியார், செந்திநாதையர் இங்கு குறிப்பிட்ட கட உபநிஷதத்து மந்திரத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

விஜ்ஞானஸாரதி²ர்யஸ்து மன: ப்ரக்³ரஹவான்னர: |

ஸோ(அ)த்⁴வன: பாரமாப்னோதி தத்³விஷ்ணோ: பரமம்¹ பதம்² || (கட உபநிஷதம் - 3.9)

विज्ञानसारथिर्यस्तु मनः प्रह्वान्नरः । सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पदम् ॥

விஜ்ஞானஸாரயியஸ்து² மன: ப்ரஹ்வானநர: | ஸோ:யுந: வாரமாவொதி தவிஷ்ண: வரமம்¹ பதம்² ||

- “பொன்னார் மாட....” (திருஞானசம்பந்தர் - முதலாம் திருமுறை - சீர்காழி - 1.74)
- “கோலமாகரி உரித்தவர்...” (திருஞானசம்பந்தர் - இரண்டாம் திருமுறை - திருச்சிரபுரம் - 2.102)

“பிரமலோகம்” முதலியவைகளுக்குப் பிறிது பொருள் கூறிச் சுருதியைக் கொல்வது யாது பயன் கருதியோ; ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அந்தவைதிக பாசப தோபநிஷதங்களுக்கும் சிவாகமங்களுக்கும் பொருந்தவே

“வானவூர் கொள்வோநா மாயப்படை வாராமே”

“அண்டர் நாடாள்வோ நா மல்லற்படைவாராமே”

என்று தொடக்கத்த சுருதிகள் வாயிலாகக் கூறிய “வானவூர்”, “அண்டர்நாடு” என்பன சுவர்க்கலோகத்தின் மேலாகாது சிவலோகத்தின் மேலாம் என்க.

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் மேலே சொல்லிய சுருதி புராணங்களுக்கிசையவே,

“மலர் மிகையேகினான் மாணடி சேர்ந்தார் நிலமிசை நீடுவாழ்வார்”

இருதய புண்டரீகத்தின் கண்ணே உமாசமேதராகிய சிவபெருமானை இடையீடின்றித் தியானிப்பவர் எல்லாவகங்களிலும் மேலாகிய மகாசிவலோகம் என்னும் வீட்டுலகின்கண்ணே அழிவின்றி எக்காலமும் வாழ்வார் என்று பொருள்படக் கூறியருளினார். இவ்வாறே மற்ற உண்மை நாயன்மார்களும் கூறினார்கள்.

அம்சன் புராணத்திலே

தீபகம் ரோசகஞ்சைவ மோசகந் தீர்க்ககாமிச |

(அத்துவாத்தீத பிரமலோகத்தைச் சார்ந்த) சிவதத்துவத்திலே தீபிகை, ரோசிகை, ஊர்த்துவகை முதலிய பல திவ்ய புவனங்கள் இருப்பனவாகக் கூறப்படுதலால் மகாநாராயணம், முண்டகம், பிருகதாரணியம், கைவல்லிய முதலிய உபநிஷதங்களிலே “பிரமலோகங்கள்” என்று பன்மையுறவும் கூறியவாமென்க. சிவோபாசனை செய்யப்பெறும் தானங்களும், பிரமலோகம், சிவலோகம், கைலாசம், சிதம்பரம் எனப் பெயர்படைப்பனவாம் என்பது சிவதத்துவ விவேகம், சிதம்பர புராண முதலியவைகளாலும், அவற்றுக்கு மூலமாய் நின்ற சுருதிகளாலும் அறியப்படுவனவாம் என்பதையும் யாவரும் யுகித்தறிக.

மேலே சொல்லிய ஐதரேய தலவகாரோபநிஷதங்களிலும், தேவார திருவாசக முதலியவைகளிலுஞ் சொல்லப் படும் “சுவர்க்கலோகம்”, “அண்டர் நாடு” முதலியன சிவலோகமெனப் பொருள்படுத்தப்படுவனவன்றி இந்திர னுடைய சுவர்க்கலோக முதலியவாகப் பொருள்படுத்தப்படுவனவன்றாம். சிவோபாசனை செய்யும் வைதிக சைவ யோகிகள் இந்திராதிருடைய சுவர்க்கங்களைப் பொருட்படுத்தார்கள் என்ற சுருத்தினாலன்றோ ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் திருச்சாய்க் காட்டுத் திராவிட அருட்சுருதியிலே,

“மலர்க்கொன்றைத் தொங்கலானடியார்க்குச் சுவர்க்கங்கள் பொருளாலவே”

என்று கூறியவாற்றால் அறியப்படும்.

- ஞானவாள் ஏந்தும்ஐயர் நாதப் பறையறையின்
மானமா ஏறும்ஐயர் மதிவெண் குடைகவிமின்
ஆனநீர் றுக்கவசம் அடையப் புகுமின்கள்
வானவூர் கொள்வோம்நாம் மாயப்படை வாராமே (திருவாசகம் - பதிகம் - 46 - திருப்படைவியலுச்சி)
- தொண்டர்கள் தூசிசெல்லீர் பத்தர்கள் சூழப்போகீர்
ஒண்திறல் யோகிகளே பேரணி உந்தீர்கள்
திண்திறல் சித்தர்களே கடைக்கூழை செல்மின்கள்
அண்டர் நாடாள்வோம் நாம் அல்லற்படை வாராமே (திருவாசகம் - பதிகம் - 46 - திருப்படைவியலுச்சி)
- “மலர்மிசை ஏகினான்...” (திருவள்ளுவர் - திருக்குறள் - கடவுள் வாழ்த்து - குறள் - 3)
- மல்குல்தோய் மணிமாடம் மதிதவழும் நெடுவீதி
சங்கெலாங் கரைபொருது திரைபுலம்புஞ் சாய்க்காட்டான்
கொங்குலா வரிவண்டின் இசைபாடு மலர்க்கொன்றைத்
தொங்கலான் அடியார்க்குச் சுவர்க்கங்கள் பொருளாலவே (சம்பந்தர் - 2^ஆ திருமுறை - சாய்க்காடு-2.41)

தே ப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே ||

ते ब्रह्मलोकेषु परान्तकाले ||

தெ ஸ்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே ||

என்றதற்கு, “உமாசமேத சிவபெருமானுடைய காரிய மூர்த்தியாய்க் கொண்டு, எவர் விஷ்ணுவை உபாசிக்கின்றாரோ அவர்கள் வைகுண்ட லோகத்தை அடைந்து அங்குள்ள போகமெல்லாந் துய்த்து இறுதியாகிய தேகாவசான காலத்திலே பின்னர்ச் சிவலோகத்தை அடைந்து முத்தராகின்றார்” என்று பொருள் கூறுவாருமுள்ளார்.

தே ப்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராம்ருதா: பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ||

ते ब्रह्मलोकेषु परान्तकाले परामृता: परिमुच्यन्ति सर्वे ||

தெ ஸ்ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராமூதா: வரிமுச்யந்தி ஸர்வே ||

என்னும் மந்திரத்துக்குப் பொருளாக

ப்ரம்மலோகே பாஸ்ய ப்ரம்மகல்பஸ்யாவஸாநகாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டாம்ருதசப்தவாச்யம்
மகேச்வரம் ப்ராப்ய முச்யந்தி |

பிரமலோகத்தின் கண்ணையிருந்து பரமாகிய பிரமகற்பத்தின் முடிவுகாலத்திலே சர்வோத்க்ருஷ்டராய் அமிர்த சப்தப் பொருளாயுள்ள சிவத்தை அடைந்து வீடுறுகின்றார் என்றும் கூறுவாருமுள்ளார். **அப்பையதீக்ஷதரால்** இயற்றப்பட்ட **சீவதத்துவ வ்வேகமும் இரத்நத்திரய பரிசைஷயும்** (நீலகண்ட சிவாசாரியர் உரைத்தவாறு) பாசபத ஞானயோகிகளுக்குப் புந்ராவர்த்தியில்லை (மீளப் பிறவியில்லை) என்று கூறி, கம்ம யோகிகளுக்கு (நிர்க்குணோபாசகர்களுக்கு) மீளப்பிறவியுளது என்று உரைக்கின்றன.

மேலே சொல்லியவாற்றால் “விசத்த சத்துவர்” என்றது “விசத்த தேகத்தினர்” மேலும், “பிரமலோகம்” என்றது துறியப் பிரம்ம சிவலோகத்தின் மேலும், “பராந்தகாலம்” என்றது மகாசங்காரகாலத்தின் மேலும் பொருள் செல்லும். பிரதிபந்தத்தினாலே சரீரத்திலே தன்னை அறிதலாம் பிரமஸாஷ்ணாத்காரம் எய்தாதவர்கள் (மாயாவாத நிர்க்குண) பிரமத்தின் காரியமூர்த்திகளாகிய பிரம, விஷ்ணு, ருத்திரராயினோருடைய சத்தியலோகம் வைகுண்டலோகம் கைலாசலோகம் என்பவைகளிலேயிருந்து அந்தக் காரியப் பிரமா முதலாயினோருடைய முடிவுகாலத்திலே பிரமஸாஷ்ணாத்கார மடைதலாலாகிய முத்தியை அடைகின்றார் என்று மாயாவாத உபநிஷதக் கருத்தைத் தழுவி மீளப்பிறவி கொடுக்கும் தாழ்ந்த இந்த நிர்க்குணப் பிரமநிலைக்குப் பொருள் படுத்துதல் சாஸ்திர நுட்ப விசாரமில்லாமையினாலாம் என்க. கைலாசம் பலவகைப் படுதலினால், ஈண்டுக் கூறிய காரியராகிய உருத்திரருடைய கைலாசத்துக்கும் துறிய மூர்த்தியாகிய மகா சதாசிவருடைய (மகா) கைலாசத்துக்கும் பேதம் பெரிதாமென்க.

வைதிக பாசபதோபநிஷதங்கள் வைதிக பாசபதயோகம் வரையிலே பேசுமென **வாயுசங்கீத** சொல்வதாலும், அந்த வைதிக பாசபதயோகம் சிவாத்துவித நிலையாதவினாலும், சிவாத்துவிதச் செல்வராகிய நீலகண்டசிவாசாரியர் (லய போகாதிகார மூன்றனுள்ளே இலயாவஸ்தையினதாய்க் குடிவையினின்று வேறுபடாத சிவதத்துவத்திலிருந்தே சிருஷ்டி தொடங்கிக் கூறி, அதனையே முத்திஸ்தானமாக முடித்துப் பேசுதலினாலும்,

இவர்க்கிசையவே உமாபத் சவாசாரியர்

“நிலவுல காயுதாதி நிகழ் சிவாத்துவிதாந்தம்”

○ **அப்பைய தீக்ஷதர்** அவர்கள் **இரத்நத்திரய பரிசைஷ**, **சீவதத்துவத வ்வேகம்** (வடமொழி) உட்பட நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதியுள்ளதாக அறியமுடிகின்றது.

எனச் சமயங்களுையெல்லாம் முதலு மீறுமாகத் தொகுத்துக் கூறினாராக, சைவசித்தாந்தச் செல்வர் லோகாயுத முதலிய புறப்புறச் சமயம், புறச்சமயம், அகப்புறச் சமயம், என்னும் மூவகைச் சமயங்களின் மேலாய பாஷாண வாதமுதல் சிவாத்துவித மீறாகிய அகச்சமயங்கள் ஆறையும் பற்றிப் பேசியவிடத்து இந்த அகச்சமயத்தின் முத்தி நிலை அதிகாரயோகலயம் என்னும் மூன்று அவஸ்தை பற்றிய சகள (மகேசன்), நிஷ்கள சகள (சதாசிவன்), நிஷ்கள (சிவன்) என்பது பொருள்படக் கூறினாராதலினாலும்,

வாதுளாகமம்,

சிவதத்வம் மகாசேந நிஷ்களாந்தவிதி கீர்த்திதம் ।

சிவதத்துவத்தை நிஷ்களமென்று கூறுகின்றமையாலும் துரிய உமாசகாயராகிய நிஷ்கள சிவனாரை இதயாகாசத்தின் கண்ணே வழிபடும் சிவாத்துவித வைதிக பாசபதயோகிகளுக்கு முத்திஸ்தானம் (பிரமலோகமாகிய) சிவலோகத்துச் சிவசாரூப்பியமே யாதலினாலும், இந்த யோகபாதத்தினுந் தலையானது ஞான பாதமா மாதலினாலும், அது பற்றியே

சீவாகமம்,

வேதாந்தார்த்தமிதம் ஞானம் । வேதஸாரமிதந் தந்த்ரம் । சித்தாந்தம் வேதஸாரத்வாத் ॥

“வேதத்தின் பொருளே இந்த ஞானம் என்றும், வேதசாரமாயுள்ளது இந்தச் சித்தாந்தம் என்றும், சித்தாந்தம் வேத சாரமாயிருத்தலினால் என்றும்” கூறுகின்றமையாலும், இந்த ஞானபாதத்துச் சிவபிரான் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிஷ்கடை என்னும் ஞானத்திற்சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்திலயோகம், ஞானத்து ஞானம் என்னும் அறிவுத்தொழின் மாத்திரையால் வழிபடப்படுவர் என்றும், இந்தக் கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும் மூன்றின் நின்றோர் சுத்த தத்துவ புவனங்களிலே அபர முத்தராக வைகியவாறே பரமுத்தியைத் தலைப்படுகின்றார் என்றும், அவ்வாறே உண்மை ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் என்னும் சிவபுண் ணியங்களுக்கெல்லாம் பயன் அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சுத்த வித்தை முதலிய அதிகார தத்துவ போகதத்துவ லயதத்துவங்களில் வைகும்மந்திரர் மந்திரேசுரர் முதலாயினோர் புவனத்துச் சாலோக்கிய முதலிய அபரமுத்திப் பேறாம் என்றும், வைதிக சைவசித்தாந்த சாஸ்திரமுடையார் சொல்கின்றார் ஆதலினாலும் வைதிக பாசபத ஞானயோக சிவாத்துவிதிகளுடைய முத்திநிலையும், வைதிக சிவாகம நெறிப்படி ஞான யோக பாதத்து நின்றாருடைய முத்திநிலையும் ஒன்றாய், சர்வ சங்காரகாலத்திலே பரமுத்தியைக் கொடுக்கும் மகாகைலாச பரப்பிரம மகாசிவலோகத்திலே முற்றுமாம் என உணர்க.

ஸ்ரீநீலகண்ட சீவாச்சாரியார், “ஈஷதிகர்மாதிகரணத்து”, “பிரமலோகம்” என்றது பரப்பிரமமாகிய சிவபிரானுடைய லோகம் (சிவலோகம்) என்று பொருள் படுத்தியிருக்கின்றார்.

○ **நீலவுல காய தாத் நகழ் சீவாத்துவதாந்தத்துள்**

குலவினரளவளாகக் கொள்கைய தாகி வேதத்

தலைதரு பொருளாயின்பாய்த் தாவில் சற்காரியத்தாய்

மலைவறு முணர்வாற் பெத்த முத்திகண் மதித்தாமன்றே

(உமாபதி சிவாச்சாரியார் - சிவப்பிரகாசம் - நூற்கருத்து - பாடல் - 1)

○ **ஈஷதிகர்மா** அதிகரணமானது **நீலகண்ட சீவாச்சாரியார்** பிரம்மஞத்திர பாஷ்யத்தின் முதலாம் அத்தியாயத்தின் மூன்றாம் பாதத்திலே நான்காம் அதிகரணமாக அமைந் துள்ளது. (1.3.4). இவ்வதிகரணத்தின் பொருள் “சிவபெருமான் பிரத்தியக்ஷப் பிரமானா தீதரேனும், அவர் பரமகாருணிகராதலின் உபாசகர்களுக்குப் புலப்படுகின்றனர்” என்பதாகும். இவ்வதிகரணத்திலே 77-ஆவது பிரம்ம ஞத்திரத்துக்கு உரையெழுதிய நீலகண்ட சிவாச்சாரியார், சிவலோகம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பிரமலோகம் என்ற உடனே “பிரமதிருச்சயம்” என்றேனும், “பிரமமாகிய லோகம்” என்றேனும் “காரியப் பிரம்ம” என்றேனும் சுருதி உபப்பிரும்மண சாஸ்திர விருத்தமாகப் பொருள்படுத்தி அநுஷ்டிக்குங்கால் அது காலவிளம் பத்தினாலன்றி நேரே உண்மை முத்திக்கு வழிகாட்டாதெனவும் சாஸ்திரயுக்தமாகப் பொருள்படுத்தி அதன்படி ஒழுகுகின்றோனுக்கு உண்மையாகிய பயன் சித்திக்குமாம் எனவும், **ஏகான்மவாதிகள்** தாம் கீழ்நிலை முத்தியில் இருந்துகொண்டு மதங்கள் அனைத்திலும் மேலாகிய முத்தியை அடைந்தாராக நினைத்து எழுதுவதும் பேசுவதும் செய்தல் நிலத்திலே கிடப்பான் ஒருவன் தான் இமாசலத்தைக் கடந்து மேன்மண்டலத்தில் ஏறியிருப்பதாக நினைத்துக்கொள்வதுபோலாம் எனவும் யாவரும் உணரக்கடவர், வேதசிரசுகளும், தேவார திருவாசகங்களும், வேதாந்த சூத்திரமும், உத்தர வேதமும், திருமந்திரமும் ஒரு கருத்துற மேலே சொல்லியவாறு நின்றனவாம் என்னுங் கருத்தினாலன்றோ,

அவ்வைப் பெருமாட்டியார்,

தேவர் குறளும் திருநான்மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசகம் என்று உணர்

என்றருளிச் செய்தார். அருளியவாறே, அநுபவத்திலும் மேலே உரைத்தவாறு பொருளினால் ஒத்து நிற்பவும் காண்கின்றோம். இதனால் ஏகான்மவாதிகள் கூறும் விபரீதப்பொருள் பொருத்தமுடையனவன்றென்பது அறியப்படும். மேலும்,

பராத்பரதரம்' ப்ரஹ்ம தத்பராத்பரதோ ஹரி: ।

யத்பராத்பரதோ(அ)தீ'ஸம்' தந்மே மந: ஸிவஸம்கல்பமஸ்து ॥

परात्परतरं ब्रह्म तत्परात्परतो हरिः । यत्परात्परतोऽधीशं तन्मे मनः शिवसम्कल्पमस्तु ॥

வராத்பரதரம் ப்ரஹ்ம தத்பராத்பரதோ ஹரி: । யத்பராத்பரதோ(அ)தீ'ஸம்' தந்மே மந: ஸிவஸம்கல்பமஸ்து ॥

பரத்துக்குப் பரமாயுள்ளார் பிரமா என்றும், அவருக்கு மேலாயுள்ளார் நாராயணர் என்றும், நாராயணருக்கு மேலாயுள்ளார் சிவனார் என்றும் **சுவஸங்கல்ப உபநிஷதம்** கூறுமாற்றால், “பராந்தகாலம்” என்றதற்குப் பொருள் சொல்லுமிடத்து ஒவ்வோர் மதத்தாரும் தத்தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட கடவுளுக்கே பொருந்தப் பொருள் செய்வர். பராந்தகாலம் என்றதற்கு விஷ்ணு உபாசகர், நாராயணர் பதத்துக்குத் தாழ்ந்த பதத்தினராகிய பிரமப்பிரளய கற்பத்துக்கும், சிவாத்துவிதிகள் சிவபதத்துக்குத் தாழ்ந்த பதத்தினராகிய விஷ்ணு பிரளய கற்பத்துக்கும், சைவசித்தாந்திகள் மகாப்பிரளய சங்கர காலத்துக்கும் பொருள்படக் கூறுவாராயினார் என்பது புராண உபப்பிரும்மணங்களால் அறியப்படுகின்றது. சிவாத்துவிதிகளுடைய **கார்த்திக் ஆகாசம்** பிரமலோகமாகிய சிவலோகத்திலே முடிவதாகப் **பிருகதாரணியத்திலும்** புராணங்களிலும் சொல்லப்படுதலால், வைதிக பாசுபதேயாக சிவாத்துவிதிகளும் வைதிக சைவசித்தாந்திகளும் “பராந்தகாலம்” என்றதற்குச் சொல்லும் பொருள் விரோதமுறாது பொருத்தமுடையதேயாம்.

- “தேவர் குறளும்...” (ஞானவயார் - நல்வழி - பாடல் - 40)
- வேதவியாசர் அருளிய பிரம்மசூத்திரத்துக்கு **ஆத்மசங்கரர்** செய்த ஏகான்மவாத (அத்வைத) பாஷ்யமும், **இராமானுஜர்** செய்த விசித்தாத்துவித பாஷ்யமும், **மத்துவர்** செய்த துவைத பாஷ்யமும் பிரபல்யமான உரைகள். இவற்றுக்கு மாறாக, பிரமசூத்திரத்துக்கு **நீலகண்ட பாவசாரியர்** சைவசித்தாந்த அடிப்படையிலே பாஷ்யம் செய்துள்ளார். காசிவாசி செந்திநாதையர், நீலகண்ட சிவாச்சாரியாரின் வழிநின்றவர். இதனடிப்படையில் இக்கைவல்லிய உபநிஷத உரையுட்பட பல இடங்களிலே ஏகான்மவாதக் கொள்கையை எதிர்த்துக் கண்டனம் செய்துள்ளார்.
- **சுவஸங்கல்ப உபநிஷதத்து** பதினெட்டாவது (18) மந்திரத்தை இங்கு ஐயர்குறிப்பிடுகிறார்.

ஜாபாலத்தலே “இவைகள் அமிர்த்தத்தின் (சிவத்தின்) நாமங்களாம்” என்பது பொருள்பட

ஏதாநிஹவாம்ருதஸ்ய நாமதேயாநி ।

என்று கூறினமையால், “அமிர்தம்” என்னும் பதம் சிவத்துக்குப் பெயராகக் கொண்டேம். இவ்வுண்மை சைவபாஷ்யத்து “அந்திராதிசரண” முதலியவைகளால் அறியப்படும்.

○ ○ ○

- பிருகதாரண்ய உபநிஷத்த்¹ யாக்யவல்க்கிய முனிவரும் அவரின் மனைவிகளில் ஒருவளான கார்க்கீ என்பாளுக்கும் நடந்த உரையாடலிலே செந்திநாதையர் கூறும் கார்க்கீ ஆகாசம் பற்றி வருகின்றது. இதுபற்றி திருச்சிற்றம்பலம் எனும் தமது கட்டுரையிலே ஐயர் விரிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருச்சிற்றம்பலம் கட்டுரையிலிருந்து ஒருபகுதியை இங்கு காட்டுவோம்.

கார்க்கி என்பாள் யாக்யவல்க்கிய முனிவரை நோக்கி,

“முனிவரே! பூவுலகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய்ச் சலத்தின்மீது உளதாயின், சலம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என்று வினாவ, முனிவர் “வாயுவில்” என்றார்.

“வாயு குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, அவர் “ஆகாயவுலகத்தில்” என்றார்.

“ஆகாயம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “கந்தருவலோகத்தில்” என்றார்.

“கந்தருவலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது” என, “ஆதித்யலோகத்தில்” என்றார்.

“ஆதித்தியலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “சந்திரலோகத்தில்” என்றார்.

“சந்திரலோகம் குறுக்கு மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “நக்ஷத்திரலோகத்தில்” என்றார்.

“நக்ஷத்திரலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “தேவலோகத்தில்” என்றார்.

“தேவலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “இந்திரலோகத்தில்” என்றார்.

“இந்திரலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, “பிரஜாபதிலோகத்தில்” என்றார்.

“பிரஜாபதிலோகம் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது” என, “பிரமலோகங்களில்” என்றார்.

“பிரமலோகங்கள் குறுக்கும் மறுக்குமாய் எங்குற்றது?” என, முனிவர் “கார்க்கியே! இதற்கு மேல் தகாத கேள்வி கேட்பையேல் உன் தலை அறுந்துவிடும்” என அச்சுறுத்தினர்.

உடனே இந்தக் கார்க்கி மவுனஞ் சாதித்தனள் எனப் பிருகதாரணியோபநிடதம் கூறுகின்றது.

- 108 உபநிஷதங்களிலே 13^{ஆவது} உபநிஷதமாக சுக்கில யஜுர் வேத ஜாபாலா உபநிஷத்து வைக்கப்பெற்றுள்ளது. இருப்பினும் செந்திநாதையர் குறிப்பிடும் மந்திரத்தை தற்கால பதிப்புகளில் காணமுடியாதுள்ளது.

- இங்கு சைவபாஷ்யம் என செந்திநாதையர் குறிப்பது, வியாசரின் பிரமசூத்திரத்துக்கு நீலகண்ட சுவாசாரியர் சைவ அடிப்படையிலே செய்த பாஷ்யத்தை ஆகும்.

- பிரிவு (IV) இலே செந்திநாதையர் 6 விடயங்களை விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

வேதா¹ந்தவிஜ்ஞானஸுநிஸ்ரீசிதார்தா²: ஸம்³ந்யாஸயோகா³த்³யதய: ஸுத்³த⁴ஸத்த்வா: ।

தே³ப்³ரஹ்மலோகேஷு பராந்தகாலே பராந்ரு³தா: பரிமுச்யந்தி ஸர்வே ॥

[மகா சிவலோகத்தை அடைதற்கு உபாயம் உபதேசித்தமை]

விவித்ததே³ஸே ச ஸுகா²ஸனஸ்த²: ஸாசி: ஸமக்³ரீவஸிரஸ:ரீர: | 9
அத்யாஸ்ரமஸ்த²: ஸகலேந்த்³ரியாணி நிருத்⁴ய ப⁴க்த்யா ஸ்வகு³ரும் ப்ரணம்ய | 10
ஹ்ரு³த்புண்ட³ரீகம்³ விரஜம்³ விஸுத்³த⁴ம்³ விசிந்த்ய மத்⁴யே விஸத³ம்³ விஸோகம் | 11
அசிந்த்யமவ்யக்தமனந்தருபம்³ ஸிவம்³ ப்ரஸாந்தமம்ரு³தம்³ ப்ரஹ்மயோனிம் | 12
தமாதி³மத்⁴யாந்தவிஹீனமேகம்³ விபு⁴ம்³ சிதா³னந்த³மருபமத்³பு⁴தம் | 13
உமாஸஹாயம்³ பரமேஸ்வரம்³ ப்ரபு⁴ம்³ த்ரிலோசனம்³ நீலகண்ட²ம்³ ப்ரஸாந்தம் | 14
த்⁴யாத்வா முநிரக்³ச்³தி பூ⁴தயோனிம்³ ஸமஸ்தஸாஷிம்³ தமஸ: பரஸ்தாத் | 15

विक्त्तदेशे च सुखासनस्थः शुचिः समग्रीवशिरःशरीरः ।

अत्याश्रमस्थः सकलेन्द्रियाणि निरुध्य भक्त्या स्वगुरुं प्रणम्य ।

हृत्पुण्डरीकं विरजं विशुद्धं विचिन्त्य मध्ये विशदं विशोकम् ।

अचिन्त्यमव्यक्तमनन्तरूपं शिवं प्रशान्तममृतं ब्रह्मयोनिम् ।

तमादिमध्यान्तविहीनमेकं विभुं चिदानन्दमरूपमद्भुतम् ।

उमासहायं परमेश्वरं प्रभुं त्रिलोचनं नीलकण्ठं प्रशान्तम् ।

ध्यात्वा मुनिर्गच्छति भूतयोनिं समस्तसाक्षिं तमसः परस्तात् ।

விவித்ததே³ஸே ௨ ஸுவாஸநஸ்த: ஸாசி: ஸஜத்ரீவஸிரஸ:ரீர: |

சுதுாஸ்ரமஸ்த: ஸகலெந்ரியாணி நிராயு ஹ்ருத்புா ஸுமாா ஸுணஜ |

ஹுதுாணரீகம் விரஜம் விஸுது விசிந்ரு ஜயெ விஸதம் விஸோகஜ |

சுசிந்ருஜவக்துநந்ருவம் ஸிவம் ப்ரஸாந்ருஜதம் ப்ரஹ்மயொநிஜ |

தஜாதிஜயாந்ருவிஹீநஜெகம் விஹம் சிஜாந்ருஜவஜஜுதஜ |

உஜாஸஹாயம் வாஜெஸ்வரம் ப்ரஹம் த்ரிலொசநம் நீலகண் ப்ரஸாந்ருஜ |

யுாதுா ஜுநிமுதுதி ஹுதயொநிம் ஸஜஸஸாஷிம் தஜஸ: வாஸ்தாத் |

(இதன் பொருள் - 9) தனியிடத்திலே, சகாசனத்திருந்து, சுத்தனாகி, நேரிய கழுத்துத் தலை சரீரமுடையனாய்,

(இதன் பொருள் - 10) வைதிக பாசபத விரதமுடையனாய், இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் அடக்கி, அன்பி னோடு தன் குருவை வணங்கி,

(இதன் பொருள் - 11) இதய கமலத்தைத் துகளற்றதாய்ச் சுத்தமாகக் கருதி, அதனருவே தெளிவுடையராய் சோகமிலராய்,

(இதன் பொருள் - 12) நினைத்தற் கரியராய் வெளிப்படாதவராய், அனந்த ரூபராய், சிவனாய், பிரசாந்தராய், அமிர்தராய் பிரமகாரணராய்,

(இதன் பொருள் - 13) முதனருவீரிலராய், வியாபியாய், சிதானந்த ரூபியாய், நிஷ்களராய், அற்புதராய்,

(இதன் பொருள் - 14) உமாசகாயராய், பரமேசுவரராய், பிரபுவாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், பிரசன்னராய்,

(இதன் பொருள் - 15) பூதகாரணராய், சமஸ்தசாஷியா யிருப்பவரைத் தியானித்து, அதனால் துறவியானவன் பிரகிருதிக்கு மேலே செல்வான்.

17 - ல்ல்க்ததேசம்

விவித்ததேசம் என்பது தனியாகிய ஸ்தானம் எனப் பொருள்படும். படவே, சனங்கனில்லாத ஁காந்தஸ்தானம் என்பது பொருளாம். எந்த இடத்திலிருந்து எவர் வைதிகபாசபத நெறிப்படி சிவோபாசனை செய்கின்றாரோ, அச்சிவம் விளங்கப்பெறும் அந்த ஸ்தானம் **சதம்பரம்** எனப்படும். இதுபற்றியே, **சிப்பையதீஷதர்** இதயகமலம் இரவிவிம்ப் முதலிய எவ்வெவ்விடங்களிற் சிவபிரானைத் தியானிக்கிலும், அவ்வெவ்விடங்கள் அனைத்திலும் சோதிமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து அதன் மத்தியிலிருப்பவராகச் சிவனைத் தியானிக்க என்றதும் அக்கருத்துப் பற்றியேயாம் என்க. **ஸ்காந்தசம்பவ சதம்பர மானம்யம்**,

யதர்ருத்யதிதேவேச: பரமானந்த விக்ரக | தஸ்ய தேசஸ்யநாமாநி ச்ருதாந்யேதாநி பூதலே ||
அமலம் சத் பரம் நித்யம்மகாந்கோசோகிரண்மய | அந்த: புரம் விவித்தஞ்ச புண்டரீகம் குகாவரம் ||

பரமானந்த சொருபராகிய சிவபிரானார் எவ்விடத்திலே நிருத்தத் செய்கின்றாரோ அந்த ஸ்தானம் அமலம் எனவும், சத் எனவும், பரம் எனவும், மகத் எனவும், இரண்மய கோசம் எனவும், அந்தப்புரம் எனவும், விவித்தம் (தனி) எனவும், புண்டரீகம் எனவும், குகை எனவும் பெயர் பெறுமென்று கூறியவற்றுள்ளே இந்தக் கைவல்விய உபநிஷத்தத்திலே சிவோபாசனை பேசப் புகுந்தவிடத்திலே பிரயோகிக்கப்பட்ட **ல்ல்க்தம்** என்னும் பதமும் ஈண்டுச்சிதம்பரத்துக்குப் பெயராகக் காணப்படுகின்றமையும் மற்றோர் சான்றாம். அத்தியாசிரமயோகியானவன் இதய கமலத்தின் கண்ணே சிவபெருமானை உபாசிக்குங்கால் அவனிருக்குந் தானம் சமமாயும், சுத்தமாயும், துறுகல், தீ, தூளி என்பன இல்லாததாயும் சப்தம், சலம், குஞ்சம் என்பவைகளால் இனிமை வாய்ந்ததாயும், கண்ணுக்கு இனிமை செய்வதாயும் குகாசிரயங்கள் அமைந்தனவுமாகிய தனித்தானத்திலே யோகாப்பியாசஞ் செய்க என்ற கருத்தினால், **சுவேதாசுவதர உபநிஷதம்**,

ஸமே ஸ்சௌ ஸர்கராவஹ்நிவாலிகா விவரஜிதே ஸப்³த³ஜலாஸ்ரயாதி³பி⁴: |
மனோனுசூலே ந து சகூபீட³னே கு³ஹானிவாதாஸ்ரயணே ப்ரயோஜயேத் ||
समे शुचौ शर्करावह्निवालिका विवर्जिते शब्दजलाश्रयादिभिः |
मनोनुकूले न तु चक्षुषीडने गुहानिवाताश्रयणे प्रयोजयेत् ||
ஸமே ஸா³ஸ ஸகூ³ராவஹிவாலிகா விவஜி³தெ ஸஜ்ஜ³வாஸ்யா³பி⁴ஹி: |
உனொநுகூ³லெ ந து உகூ³பீட³நெ முஹாநிவாதாஸ்ய³ணெ ப்ரயொஜயேச³ ||

என்று கூறிற்று. **உமாபத் ச்வாசார்யார்** திராவிட **சதம்பரமானம்யம்** வாயிலாக,

ஆரண உருவார் தில்லையம்பலம் காணப் பெற்றோர்
஁ருணர்வாவர் என்றும் ஁ன்றலர் ஁ன்றாரல்லர்
காரணர் ஁கார் ஁த்த கருத்தின(ல)ர் நிருத்தவின்பப்
புரணர் அவர்கள் வாழும் புவனமும் பொதுவாம் அன்றே

நிருத்தானந்தத்தினால் நிறைந்த (வைதிக பாசபத) ஁ான யோகிகள் எழுந்தருளியிருக்கும் தானமும் (புவனமும்) சிதம்பரம் எனப்படும் என்று அருளிச்செய்த உண்மையும் ஈண்டுக் கவனிக்கற்பாற்றாம்.

- “ஸமே சசௌ..” (சுவேதாசுவதர உபநிஷதம். 2.10)
- **உமாபத் ச்வாசார்யாரின் கோய்ற் புராண நூலையே இங்கு சதம்பர மானம்யம்** என்று செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார். “ஆரண உருவார்..” எனும் பாடல் இரணியவன்மச் சருக்கத்தில் உள்ளது. “தில்லையம்பலம் காணப் பெற்றோர்” எனும் தொடருக்கு “தில்லையம்பலம் எய்தப் பெற்றோர்” எனும் பாடபேதமும் உண்டு.

கால்கள் இரண்டும் மடித்து அட்டணைக் காலேறிட்டிருத்தல் சுகாசனம் எனப்படும் என்றார் **தத்துவப் பிரகாச நூலுடையார்.**

19 - சுச்

பாசுத யோகியார் முதற்கண்ணே மலசுத்தி கபசுத்தி முதலிய செய்து ஸ்நாந முதலியவை உடையராயிருத்தல் வேண்டும் என்பது பற்றிச் சசியுடைமை வேண்டப்பட்டது. அவ்வாறு சுத்தியெய்யாதிருந்தால், கப முதலியன யோகன் செய்யுங்கால் இடையே நிகழப்பெற்று, அந்த யோகத்தை நிரந்தரமாய் நிகழ்வொட்டாது தடுத்து விடுமாதலில் அச்சசியுடைமை ஆவசியகம் வேண்டப்படுமென்க.

20 - நேரிய கழுத்து தலை சரீரமுடைமை

கழுத்துத் தலை சரீரம் என்பவற்றை நேரே சரிப்படுத்தாது, நேர்ந்தபடி குனிந்தும், சாய்ந்துமிருந்தும் இந்த யோகன் செய்யமுயன்றால், இடையே நித்திரை புகுந்து குடிகொள்வதற்கிடனாய் ஞானயோகத்தைத் தடுத்து விடுமாதலில் நேரிய கழுத்துத் தலை சரீரம் என்பவற்றை யுடையனாயிருத்தல் வேண்டுமென்றது.

21 - அத்தியாசரமம்

சூதசங்கத்தை ஞானயோக கண்டத்துப் பதினான்காம் அத்தியாயத்திலே,

சர்வாங்கோத் தூளநம் யத்தத் வ்ரதம் ப்ரோக்தம் மநீஷிபி: |

ஏதத்வேத சிரோநிஷ்டா: ப்ராகு: பாசபதம் முநே |

கேசிற்சிரோ வ்ரதம் ப்ராகு: கேசிதத் யாச்ரமம் விது: |

கேசித்வ்ரத மித்யூச: கேசிச்சாம் பவமைச் வரம் |

அஸ்ய வ்ரதஸ்ய மாகாந்தம்யமாக மாந்தேச சம்ஸ்திதம் |

பாதாதி கேசாந்தம் விதிப்படி தரிக்கப்படும் விபூதி விரதத்தைப் **பாசபதவ்ரதம்** என்றும், **சீரோவ்ரதம்** என்றும், **அத்தியாசரமம்** என்றும், **வ்ரதம்** என்றும், **சாம்பவம்** என்றும், **ஐசுவரம்** என்றும் (அந்தந்த உபநிஷதசாகை யுடையார்) கூறுவர். இந்த விரதத்தின்பெருமை ஆகமாந்தங்களிலே அமைந்ததாம் என்றும்,

யஞ்ஞவைபவ கண்டத்து முப்பதாம் அத்தியாயத்திலே,

உத்தூளநஞ் த்ரிபுண்ட்ரஞ்ச ஞாநாங்கத்வேந சாதநம் | ஆமநந்தி முந்சிரேஷ்டா: ச்வேதாச்வதர சாகிந: |

அயமத் யாச்ரமோ த்ர்மோயை: சமாசரிதோமுதா | தேஷாமேவ சிவஞாநம் ஸம்ஸார சேதகாரணம் |

உத்தூளநந்த்ரி புண்ட்ரஞ்ச பசபாச நிவருத்தயே | ஆமந்தி முந்சிரேஷ்டா அத்வ சிரசிஸ்திதா: ||

○ **தத்துவப்பிரகாச சுவாமிகள்** அருளிய **தத்துவப்பிரகாச** நூலிலே யோகத்தில் கிரியை பகுதியில் ஆசனவகைகள் பற்றிக் கூறுகின்றார். அதிலே கூறப்பெற்ற சுகாசனம் (சுகம்) பற்றி இங்கு செந்திநாதையார் குறிப்பிடுகின்றார்.

யோகத்தில் கிரியை பிராணயாம முன்னே யுயருமாதன நூற்றெட்டை பதுமம் பத்திரம் தேகத்தம் கோமுகையே சுவர்த்தி சிங்கம் தீபம் வீரம் **சுகம்** முததம் மயில் தண்டு உருசி ஊகத்தம் சக்கரவாகனம் கோழி மற்கம் உயர் சீபாதாங்கம் கேசாங்கம் அத்தாங்கம் நாகத்தம் இடாதனம் பிங்கலாதனம் நமற்காரம் சானு வானம்பாடி நகழ்வே

(தத்துவப்பிரகாச சுவாமி - தத்துவப்பிரகாசம் - யாடல் - 107)

○ **சூதசம்ஹிதையின்** நான்காம் கண்டம் **யஞ்ஞ வைபவ கண்டம்**மாகும். இதன் முப்பதாவது அத்தியாயமான **பஸ்மதாரண** வைபவத்திலே இவ்விடயம் கூறப்பெற்றுள்ளது.

உத்தாளந்திரி புண்டரத்தைச் சுவேதாசுவதர சாகையுடையார் ஞானாங்கமாம் எனவும், இந்த அத்தியாசிரம விரதம் எவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கே சம்சாரத்தை அறுக்கும் சிவஞானஞ் சித்திக்கும் எனவும் கொள்ளுகின்றார் என்றும், இந்த விரதத்தையே பசவினின்றி பாசத்தை நீக்கும்பொருட்டு அதர்வசிரசு சாகையுடையார் கொள்ளுகின்றார் என்றும் கூறப்பட்டன;

கூர்மபுராணம் பூர்வபாகத்துப் பதினான்காம் அத்தியாயத்திலே,

ததௌததைச்வரம் ஞாநம் ஸ்வசாகாவசித வ்ரதம் | அசேஷம் வேதசாரந் தத்பசுபாச விமோசனம் |
அத்யாசரம மிதிக்யாதம் ப்ரம்மதி பிரநுஷ்டிதம் ||

சுவேதாசுவதரமுனிவர் தமது சுவசாகையாயுள்ள சுவேதாசுவதர உபநிஷதத்திலே சொல்லப்பட்டதும், சமஸ்த வேதசாரமாயுள்ளதும், பசுவைப் பந்தத்தினின்றி நீக்குவதாயுள்ளதும், பிரமாதி தேவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதாயும், அத்தியாசிரமம் என்று சொல்லப்படுவதாயுள்ள பாசபதஞானத்தைச் **சுசீலராசாவுக்கு** உபதேசித்தார் என்று கூறப்பட்டது.

புரமோத்தரகாண்டத்திலே,

அயமத் யாசரமோ தர்மோமயஸ் ஸமாசரிதஸ்த்ததா தேஷாமேவபரம் ஞாநம் சம்சாரச் சேதகாரணம் ||

இந்த அத்தியாசிரமம் எவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதோ அவர்களுக்கே சம்சாரமாகிய பாசத்தைச் சேதிக்கும் பரமமாகிய ஞானம் எய்தும் என்று சொல்லப்பட்டது.

சுவபுராணத்திலே,

வ்ரதம் பாசபதம் ச்ரௌதமதர்வ சிரசிசுருதம் | வ்ரதமேதத் ப்ரகுர்வீத ஸதுவை கநஷ்டிக: ஸம்ருத: |
சோத்யாசரமீச விஞ்ஞேயோ மகாபாசபத ஸ்த்ததா ||

வைதிக பாசபத விரதம் அதர்வசிரசிலே சொல்லப்பட்டது எனவும், இவ்விரதத்தை அநுஷ்டிப்பவன் **நாஷ்டிகன்** எனவும், இவன் பின்னரும் **அத்தியாசரம்** என்றும் **மகாபாசபதன்** என்றும் சொல்லப்படுவான் எனவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸ்காந்தபுராண காளிகாகண்டம் பாசபத விரதம் உரைத்த முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயத்திலே, இந்த வைதிக விரஜாதீக்ஷையாகிய பாசபத விரதம் பாபத்தை நாசஞ்செய்யும் மந்திர சம்ஸ்காரதீக்ஷை என்று சிவாகமங்களிலே சொல்லப்படும் என்ற கருத்தினால்,

வைதிகீ விரஜா தீக்ஷையாதேயம் பாபநாசி நீ | மந்த்ரஸம்ஸ்கார தீக்ஷைதிகதிதேயந்ததாகமே ||

என்று கூற்றிற்று. இந்தப் பாசபததீக்ஷை உபமன்னிய முனிவரால் கிருஷ்ணருக்குச் செய்யப்பட்டதாக **மகாபாரதம்**, **லிங்கபுராணம்**, **கூர்மபுராணம்**, **சதம்புரபுராணம்**, **உபதேசகாண்ட** முதலியன கூறுகின்றன.

இதுபற்றியே **சதம்புர மகாத்மியம்**,

இதோகி தேவகீ க்ருமுபமந்யுர தீக்ஷையத் |

இதச்சிவாக மார்த்தாச்ச ஸ க்ருஷ்டணோ போதிதோமுகாத் ||

○ **கூர்ம புராணத்து** பூர்வ பாகத்து பதினான்காம் அத்தியாயமானது **சுவாயம்பு மனுவின்** வம்சத்தினர் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வம்சத்திலே வந்த மன்னர்களில் ஒருவன் **சுசீலா** ஆவான்.

○ **புரமோத்தர காண்ட** நூலை தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர், **வரதாங்கராம பாண்டியன்**.

உபமனீஸ்ய முனவீர் தேவகி நந்தராகிய **கிருஷ்ண**ருக்கு வைதிக பாசபதீகை செய்தார் எனவும், அவ் உபமனீஸ்ய மகாமுனிவரிடத்திருந்து கிருஷ்ணர் சிவாகமார்த்தங்களைப் போதிக்கப்பெற்றார் எனவுங் கூறிற்று.

சங்கராசங்கதையிலே,

இதானீம் மமபக்தாக்ரயா துபமந்யோர் மகாத்மந: | சிவதீகைஷாஸ்ய நிவிருத்தா சிவாகம விசாரதாத் || சிவபிரான் "தமது பக்த சிரேஷ்டரும், மகாத்மாவும், சிவாக மஞ்ஞமாகிய உபமனீஸ்ய முனிவரிடமிருந்து கிருஷ்ணருக்குச் சிவதீகை செய்யப்பட்டது" என்று கூறினார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் பாசபத தீகையுடையோர்க்கே பாசபதயோகம் உபதேசிக்கற்பாற்றாம் என்றோர்க.

சுவேதாசுவதர உபநிஷதம்,

தப:ப்ரபா⁴வாத்³ தே³வப்ரஸாதா³ச் ச ப்³ரஹ்ம ஹ ஸ்வேதாஸ்வதரோ(அ)த² வித்³வான் |
அத்யாஸ்ரமிப்⁴ய: பரமம்¹ பவித்ரம்¹ ப்ரோவாச ஸம்யக்³ரு³ஷிஸங்க⁴ஜுஷ்டம் ||
வேதா³ந்தே பரமம்¹ கு³ஹ்யம்¹ புராகல்பே ப்ரசோதி³தம் |

நாப்ரஸாந்தாய தா³தவ்யம்¹ நாபுத்ராயாஸிஷ்யாய வா புன: ||

तपःप्रभावाद् देवप्रसादाच्च ब्रह्म ह श्वेताश्वतरोऽथ विद्वान् | अत्याश्रमिभ्यः परमं पवित्रं
प्रोवाच सम्यगृषिसङ्गजुष्टम् || वेदान्ते परमं गुह्यं पुराकल्पे प्रचोदितम् |

नाप्रशान्ताय दातव्यं नापुत्रायाशिष्याय वा पुनः ||

தவ:புலாவா⁴தீ³ ஷேவபுலா⁴தா³ ஸ்வேதா ஸ்வதரோ⁴ வித்³வான் |

சுத்யாஸ்ரமி⁴பு: பரமம்¹ பவித்ரம்¹ ப்ரோவாச ஸம்யக்³ரு³ஷிஸங்க⁴ஜுஷ்டம் ||

வெதா³ந்தே பரமம்¹ கு³ஹ்யம்¹ புராகல்பே ப்ரசோதி³தம் |

நாபுத்ராயாஸிஷ்யாய வா புன: ||

இருஷிசமுகங்களால் வழிபடற்பாலதாம் பரமபவித்திரமாகிய சிவஞானத்தை (பிரமத்தை) தவப்பிரபாவத்தையும் சிவப்பிரசாதத்தையுங் கொண்டு சுவேதாசுவதர முனிவர் பாசபத தீகையுடையாருக்கு உபதேசித்தாரென்றும், இது முந்திய கற்பத்திற் சொல்லப்பட்ட வேதாந்தத்தின் மிகு ரகசியப்பாற்பட்டதொன்றாம் என்றும், (பாசபத தீகையுடைய பக்குவர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு) மறைக்கற்பாலதாய், அடக்கமிலாப் புத்திரர்க்கேனும், சீடனுக்கேனும் உபதேசிக்கற்பாலதொன்றாம் என்று கூறிற்று. மேலே சொல்லிய சிதம்பர மான்மியப் பொருளைத் தழுவித்

தீராவீட சதம்பர மான்மியத்திலும்,

ஆண்டிடு சாபங் கொள்ளு மவரையுந் துவரையும் போய்க்

காண்டுமென் றாண்டனைந்தக் கரியவன் முடிமேற்பாத

நீண்டவன் புடனே வைத்து நீலகண் டரைய நல்கி

யீண்டுவந் தகன்றானின்று மெய்துவனின்ரு நாளை

விஷ்ணுவின் அவதாரமாயுள்ள **கிருஷ்ண**ரைத் துவராபுரியிலே போய்க் காண்போம் என்று போய், மிகுந்த கருணையினாலே அந்தக் கிருஷ்ணருடைய சிரசின்மேலே தமது திருவடி சூட்டி திருவடி திகை செய்து, சிவலிங்கப் பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்து, ஈண்டுச் சிதம்பரத்துக்கு வந்து, பின்னரும் (எனது புதல்வனாகிய **உபமனீஸ்ய**) துவாரகைக்குப் போயினான், இன்னும் இன்று நாளைக்குள்ளே வந்துவிடுவான்

(சுவேதாசுவதர உபநிஷதம் - 6.21, 22)

○ "தப: ப்ரபா..."

○ "ஆண்டிடு சாபங் கொள்.." (உமாபதி சிவாச்சாரியார் - கோயிற் புராணம் - கிரணியவன்மச் சூ. பாடல் - 79)

என்று **வியாக்கிரபாத முனீவர் இரணியவன்மச் சங்கரவர்த்தக்குக்** கூறியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஈண்டுக் கூறிய திருவடி தீகை விஞ்ஞான தீக்கையாம் என உணரற்பாற்று. ஈண்டுக் கூறிய அடியும் முடியும் முறையே அருட் சத்தியையும் ஆன்மாவையும் குறித்தனவாம் என்பது **ஸ்ரீ மூலநாயனார்** அருளிய,

காலும் தலையும் அறியார் கலதிகள்
கால்அந்தச் சந்தி அருள் என்பர் காரணம்
பாலொன்று ஞானமே பண்பார் தலைஉயிர்
கால் அந்த ஞானத்தைக் காட்ட வீடாகுமே

என்னுந் திருமந்திரத்தினால் உணரப்படும்.

ஆகவே, **காநிகா கண்டத்திலே** சொல்லப்பட்ட **வைதிக பாசபத தீகை**யும், **சுவாகமத்திலே** சொல்லப்பட்ட மந்திர சம்ஸ்கார தீகையாகிய **வஞ்ஞான தீகை**யும் ஒரு பொருட்பட்டு முடிவனவாய், வைதிக பாசபத உபநிஷதங்களும், உபநிஷத கூத்திரங்களும், வைதிக பாசபத சிவாகமங்களும் (பாஷ்யங்களும்) உபப்பிரும் மணங்களும் ஒரே பொருண் முடிவினைபுடையனவாய் நின்றவாறு பெரியோரறிவாரென்க. இந்த **அத்தியாசீரம பாசபத தீகை** தேகம் வீழங்கால பரியந்தமேனும், பன்னிரண்டு வருஷ காலமேனும், ஆறுவருஷ காலமேனும், மூன்று வருஷ காலமேனும், பன்னிரண்டு மாசமேனும், ஆறுமாசமேனும், மூன்றுமாசமேனும், ஒருமாசமேனும், பன்னிரண்டு தினமேனும், ஆறுதினமேனும், மூன்றுதினமேனும், ஒரு தினமேனும் விதிப்படி சங்கற்பித்து, விரசாகோமஞ் செய்து, பஸ்மகோயியாயிருந்து அநுஷ்டிக்கப்படல்வேண்டும் என்ற கருத்தினால், **சுவபூராணம்**,

யாவச்சீரபாதம் வாத்வாதசாப்த மதாபிவா | ததர்த்தம் வாததர்த்தம் வாமாச த்வாதசகந்துவா |
ததர்த்தம் வாததர்த்தம் வாமாசமேக மதாபிவா | திநத்வாத சகம்வாத திருஷட்கமதாபிவா |
ததர்த்தம் திருமேகம் வாவ்ரதஞ் சங்கல்ப நாவதி | அக்நிமாதாய விதிவத் விரஜாகோமகாரணாத் |
பஸ்ம சாயித்ருணசாயீ சீராசீந் சயோதவா ||

என்றற் றொடக்கத்தனவாக விரித்துக் கூறியிருக்கின்றது. அவற்றையெல்லாம் ஈண்டு விரிக்கிற பெருகுமாதலில், அவ்வநுஷ்டானத்தை ஆண்டுக் காண்க. இவ்விரதம் புராணங்களிலே சுருக்கியும் விரித்தும் பேசப் பட்டிருக்கின்றது.

கூர்மபூராண பூர்வபாகத்து ஐம்பத்துமூன்றாம் அத்தியாயத்திலும்,

லங்கபூராண பூர்வபாகத்து ஏழாம் அத்தியாயத்திலும்,

வாயு சங்கத்தை உத்தரபாகத்துப் பத்தாம் அத்தியாயத்திலும் சொல்லப்பட்டவாறு,

சிவாவீர் பாவராகிய **சுவேதர் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களும்**, இவர்கள் சீஷர் நூற்றுப் பன்னிருவரும் வைதிக பாசபத தீகைநுஷ்டானமுடைய வைதிக பாசபத யோகிகளேயாம். இவருள்ளே தலைவராகிய **சுவேதாசாரியரை** வழிபட்டே வைதிக பாசபதயோக சிவாத்துவிதியாகிய **நீலகண்ட சுவாசாரியர்** வைதிக பாசபத யோக சிவாத்துவித பாஷ்யத்தை வியாசரூளிய வேதாந்த கூத்திரத்துக்குப் பொருளாக அருளினார் என்ற கருத்தினாலன்றோ சைவ பாஷ்யகாரர் தமது பாஷ்யத்து முதலினும் இறுதியினும்,

- “காலும் தலையும்...” (திருமூவர் - திருமந்திரம் - எட்டாம் தந்திரம்)
- “ஆண்டிடு சாபங் கொள்...” (உமாபதி சிவாச்சாரியார் - கோயிற் புராணம் - இரணியவன்மச் சரு. பாடல் - 79)
- **சுவேதர் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்கள் பற்றிய விபரம் பிரிவு - I, குறிப்புகளில் தரப்பெற்றுள்ளது. ஆங்கு காண்க.**
- **நீலகண்ட சுவாச்சாரியரின் பிரம்ம சூத்திர சைவ பாஷ்யத்தின் குரு ஸ்துதியிலே அவர் சுவேதாசாரியருக்கு நமஸ்காரம் செய்துள்ளார். அச்சுலோகம் இங்கு செந்திநாதையரால் தரப்பெற்றுள்ளது.**

நம்: சீவேதா பிதாகாய நாநாகம விதாயிநே | கைவல்ல கல்பதரவே கல்யாண குரவேநம்: |
 சீவேதாசார்ய பதத்வந்த்வ சக்ருஷாத் யோதாத்வந் | க்ருதமே தந்மயா பாஷ்யம் கேவலம் பக்திமாத்தர: ||

பல ஆகமங்களை அறிந்தவராயும், கைவல்ய கற்பவிருஷமாயும், மங்கல குணங்களை யுடையவருமாகிய சீவேதாசாரியருக்கு நமஸ்காரம்; சீவேதாசாரியருடைய பாதுகாளங்களுக்குத் திருத்தொண்டு செய்தலால் விளங்கிய அறிவு நெறியானே இந்தப் பாஷ்யம் அன்பு மாத்திரையினாலே செய்யப்பட்டது எனப் பொருள்படும் சீலாகங்கள் சொல்லியருளினார்.

அப்படி எழுதப்பட்ட வேதாந்த சூத்திர சைவபாஷ்யத்து **அநாவக்ஷாராத் கரணத்தில்** பாசுபதத்தைச் சீரம் வீழுங்காலமேனும், பன்னிரண்டு வருஷகாலமேனும் அநுஷ்டித்தல் வேண்டும் என்பதை மேலே சொல்லிய சிவபுராண சீலாகாநுசாரமாகக் கூறியிருக்கின்றார்.

இவ்வாறு மேலே சொல்லிய **சூதசங்க்தை, வாயுசங்க்தை, பீரமாத் தரகண்ட** முதலிய உபப்பிரும்மண கருத்துக்களுக்கு உடன்பாடாகவே ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியர் பாசுபதவிரதத்தை எடுத்துக் கூறியிருப்பாராக, இவைகளுக்கெல்லாம் மாறுபட ஏகான்மவாதிகள் அத்தியாசிரமம் என்றதற்குப் “பரம கம்ச சந்நியாசம்” என்று வேத பரிபாஷை தெரியாது **சங்க்ராசாரியர்** தமது பாஷ்யத்திலே விபரீதப்பொருள் பண்ணிவிட்டார். இவரைத் தொடர்ந்தே இவர் சீஷர்களும் பிழைபட்டார்கள். இவைகளைத் தொடர்ந்து ஆங்கிலேய பாவைப்பில் மொழி பெயர்க்கும் மாக்ஸ் முல்லர் பண்டிதர் (Max Muller) முதலிய எல்லோரும் சீவேதாசுவதர உபநிஷத மொழி பெயர்ப்பிலே அத்தியாசிரமம் என்றும் பதத்துக்குப் “பரமகம்ச சந்நியாசி” எனப் பொருள்பட (The best of ascetics) என்றெழுதி வழஉப்பட்டார்கள்.

22 - இந்திரியங்களை அடக்குதல்

அருண் ஞானத்தோடு எக்காலமும் கூடியிராத அறிவில்லாதவனுக்கு இந்திரியங்களெல்லாம் துவட்டக் குதிரைகள்போல வசப்படாதனவாயும், அருண் ஞானத்தோடு எக்காலமும் கூடிய அறிவுனுக்கு அவ் விந்திரியங்கள் சற்குதிரைகள்போல வசப்பட்டனவாயிருப்பனவாம் என்ற கருத்தினால்,

சுவீரானீ ஸ்ரீராமருக்கு,

யஸ்த்வவிஞாந வாந்பவத்ய யுக்தம் நஸாஸதா |
 தஸ்யேந்திரியான்ய வச்யாநி துவட்டாச்வா இவஸாரதே : |
 விஞ்ஞாநீயஸ் துவவதியுக்தே நமநசாஸதா |
 தஸ்யேந்திரியாணிவச்யாநி ஸதச்வா இவஸாரதே : ||

- ஆதிசங்கரர் செய்த பிரம்ம சூத்திர பாஷ்யத்திலே வழு இருப்பதை இங்கு செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார். இதுபற்றி **பண்டிதமணர் ச. கணபதிப்பிள்ளை**, “செந்திநாதையர்காசிவாசியாய் அங்கே சம்ஸ்கிருத மகாபண்டிதர்களின் மத்தியிலிருந்து பிரம்ம சூத்திரத்துக்குச் சங்கரரும் பிறரும் வகுத்த பாஷ்யங்களை எழுத்தெண்ணிப் படித்தார். நீலகண்ட சிவாசாரியர் பிரம்ம சூத்திரத்துக்குச் செய்த பாஷ்யத்தை தமிழில் மொழிபெயர்ப்பும் செய்தார்.”
- “பிரம்ம சூத்திரத்துக்கும் சங்கர பாஷ்யத்துக்கும் தொடர்பு இல்லை என்ற முடிபுக்கு அவர் வந்தார். தம் உடல் பொருள் ஆவி முன்றையும் இந்த ஆராய்ச்சிக்கே அர்ப்பணஞ் செய்தார் என்பதில் எள்ளளவேனும் சந்தேகம் இல்லை.”
- என்று தமது **கந்தபுராண கலாசார நூலிலே** குறிப்பிட்டுள்ளார்.
- பதம்புராணத்திலே **சுவகீதை** அமைந்துள்ளது. இதிலே **சுவபெருமான்** பிரசன்னராகி **இராமனுக்கு** உபதேசித்துள்ளார்.

என்று கூறியருளினார். இதனால் அருண்ஞான வாயிலாக இந்திரியங்களை அடக்கல் வேண்டுமென்பது அறியப்பட்டது. துறவியியல்பாவது இந்திரியங்களை அடக்கலேயாம் என்ற கருத்தினால், **சைவ பாஷ்யகாரர்**,

யதித்வம் சிதேந்த்ரியத்வம் ।

என்றருளிச்செய்தார்.

23 - குருவுழிபாடு

எவ்வெச் சமயத்தாருக்குந் தனித்தனி குருவுளரேனும், உலகிலுள்ள சமய நூல்களினெல்லாம் தலைமையாகிய நமது வேதாசிரம சாஸ்திரங்களால் முடித்துக் காட்டப்பட்டவர் சிவபெருமானே யாமாதலினாலும், அச்சிவபெருமானுக்கு ஒப்பானவரும் மேலானவரும் இல்லை என்று கொண்டே

சுவேதாசுவதர உபநிஷதம்,

நதத் ஸமச்சாயதிகச்ச த்ருச்யதே ।

என்று கூறுதலாலும், அந்தச் சிவபிரானை அடைதலின் மேலாகிய பேறு இல்லை என்ற கருத்தினால்,

சீவபுராணம்,

மல் லாபாந்நபரோவாபஸ் தேஷாமஸ்தி ।

என்று கூறுதலாலும், இந்தச் சிவப்பேத்தை உபதேசிக்கும் வைதிக சைவ ஞான யோக குருவினும் மற்றோர் குரு சிறந்தவராகக் கொள்ளப்படமாட்டாராதலின், இந்தப் பாச இருளை ஒட்டுகின்றமையினாலே “குரு” என்னும் நாமம் போந்ததென்பது பெரியோர் கருத்தாமாதலினாலும், **சங்கர சங்கத்தை** சிவனடியாருக்குச் சொல்லிய இருபத்து மூன்று லக்ஷணங்களுள்ளே,

ப்ரதமம் பஸம் ருத்ராஷுதாரணம் சமுதீரிதம் । த்விதீயம் குரு சேவாச ॥

விபுதி ருத்திராஷுதாரணம் முதலாவது லக்ஷணம் என்றும், குருவை வழிபடுதல் இரண்டாவது லக்ஷணம் என்றும் கூறுதலாலும்,

பாபிநாஞ்ச யதாசங்காத் தத்பா பாதபதிதோபவேத் । தத்வதாசார்ய ஸங்கேந தத்தர்மபலபாக்பவேத் ।

யதேக வந்நிசம்பர்க்காந்மலந்த்யஜதி காஞ்சநம் । ததை வகுரு சம்பர்க்காத் பாபம் த்யஜதிமாநவ: ।

யதா வந்நிசமீபஸ்தோ க்ருகுகும்போவிலீயதே । ததாபாபம் விலீயேதாசார்யஸ்ய சமீபத ।

யதாப்ரஸ்விதோ வந்நி: சஷ்க்காகஷ்டஞ்ச நிர்தகேத் । ததாயம்பி சந்நுஷ்டோ குரு: பாபம் ஷுணாத்தகேத் ।

மாநசாகர்மணா வாசோ குரோ: க்ரோதம் நகாரயேத் । தஸ்ய க்ரோதேந தக்யந்தேக்யாபு: ஸ்ரீஞாநசத்திரியா: ॥

பாபிகளுடைய தொடக்கினால் ஒருவன் எவ்வாறு பதிதனாகின்றானோ, அவ்வாறே ஆசாரியர் கூட்டத்தினாலே புண்ணிய பலன்களை உடையனாகின்றான் என்றும், தீயின் கூட்டத்தினால் சுவர்ணம் களிம்பை நீக்கிக் கொள்வதுபோல, குரு சம்பர்க்கத்தினாலே மனிதர் பாபத்தை ஒளிக்கின்றார் என்றும், தீயின் சமீபத்துள்ள நெய்க்குடம் எவ்வாறு லயமடைகின்றதோ அவ்வாறே ஆசாரியருடைய சமீபத்திருக்கின்றவனுக்குப் பாபம் லயம் அடைகின்றது என்றும், எரியும் அக்கினியானது காய்ந்த விறகை எவ்வாறு தகிக்கின்றதோ, அவ்வாறே சந்தோஷமுடைய இந்தக் குருவும் பாபத்தை ஷுணப் போதிலே தகிக்கின்றார் என்றும், மனம் வாக்குக் காயங்களினாதே குருவுக்குக் குரோதஞ் செய்தலடாது, அவருடைய கோபத்தினாலே ஆயுளும் செல்வமும்

○ வடமொழியிலமைந்த ஸ்காந்தபுராணத்தின் ஒரு பகுதியே **சங்கர சங்கத்தை** ஆகும். ஏறத்தாழ 30,000 சுலோகங்களாலானது.

ஞானமும் நற்கிரியைகளும் சுடப்படுகின்றன என்றும் கூறுதலால், ஆயுள், செல்வம், ஞானம், சற்கிரியை முதலியவெல்லாம் மேன்மேலும் விருத்தியாமாயும், பாசமாகிய இருள் தேயுமாயும், நமக்கு நன்னெறி காட்டி உய்வித்த குருச்செய்த நன்றியை எக்காலமும் மறவாது மனம் வாக்குக்கள் ஒரு நெறிப்படக்காயத்தினால் அக் குருவை வணங்குதல் இன்றியமையாது வேண்டப்படுமென்பது போதரவே ஆசுவலாயனர்க்குக் குருவழிபாடு உபதேசித்தார்.

24 - இதய புண்டரீகத்தைத் துகளற்றதாக் குதல்

இதய கமலம் காமக்குரோதாதி நீங்கி சுத்தமாயிருத்தல் வேண்டுமென்ற உளக்கருத்தினாலன்றோ இக் கைவல்லிய உபநிஷதப் பொருளுக்கிசைந்தே, “அகத்தே அமர்ந்த பக்தியுடையராய், காமாதிபகை ஆறையும் அறுத்து ஐம்புலன்களுமடக்கிச் சிவஞானத்தையே தாரகமாகக்கொண்டு அன்பர் உள்ளக்கமலத்தைப் பிரியாதுள்ளார் சிவபிரான்” எனப் பொருள்படும்

அகனமர்ந்த அன்பினராய் அறுபகைசெற்றைம்புலனும் அடக்கிஞானப்

புகலுடையார் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்

என்றருளிச் செய்தார்.

ஈண்டு “விரசம்” என்றது துகளற்றது (குற்றமற்றது) எனப் பொருள்படும். படவே சிவபிரானிடத்து அன்புடையராய் ஒழுபுவருடைய உள்ளக்கமலம் மேலே கூறியவாறு காமாதி தோஷங்களை ஒழித்து நிற்குமாம் என்ற கருத்தினாலன்றோ அவ்வாறு கூறப்பட்டது. இடையறாத ஞானயோகங்களின் முன்னர்க் காமமுதலிய குற்றங்கள் காட்டுத் தீ முன்னர்ப் பஞ்சத் துய்போலுமாம் என்துங் கருத்தினால்,

உத்தரவேதம்,

காமம் வெகுளி மயக்க மிகவுமுன்ற

நாமங் கெடக்கெடு நோய்

என்று கூறியதுமாமென்க.

25 - தகரவீத்தை

(முக்கியமாய்) சர்வ வேதாந்தங்களின் கருத்து தகராதி உபாசனம் ஒன்றேயாம் என்று கொண்டு சைவபாஷ்யகாரர்,

சர்வ வேதாந்த ப்ரத்யயம் தகராத்யுபாசகமேக ஏவ |

என்று கூறினர். அவ்வாறே சாந்தோக்கிய உபநிஷதத்திலே பாபத்தினின்று நீங்கினமை (அபகதபாபமா) என்றற் றொடக்கத்த எண்குணங்களும் வாசிசாகை எனப்படும் பிருகதாரண்ணியம், கடவல்லி, சுவேதாசுவதரம் என்னும் உபநிஷதங்களிலே ஓசித்துவ முதலிய குணங்களும், கைவல்லிய உபநிஷதத்திலே “சிதானந்த ரூபம்” முதலிய குணங்களும் ஒரு நெறிப்படத் “தகரவித்தியாப்பிரம்”த்துக்குக் குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. படவே, கைவல்லிய உபநிஷதமானது சாந்தோக்கிய முதலிய உபநிஷதங்களிலே உபாசனாமுர்த்தியாக அக்குணங்களோடு விசேஷிக்கப்பட்டவர், விஷ்ணுவோ, ருத்திரரோ, சத்தியோ, அக்கினியோ, கரியனோ,

○ அகனமர்ந்த அன்பினராய் அறுபகைசெற்றைம்புலனும் அடக்கிஞானப்

புகலுடையார் தம்முள்ளப் புண்டரிகத் துள்ளிருக்கும் புராணர்கோயில்

தகவுடைநீர் மணித்தலத்துச் சங்குளவர்க் கந்திகழ்ச் சலசத்தியள்

மிகவுடைய புன்குமலர்ப் பொரியட்ட மணஞ்செய்யும் மிழலையாமே

(திருஞானசம்பந்தர் - முதலாம் திருமுறை - திருவீழிமிழலை - 1.132)

(திருவள்ளுவர் - திருக்குறள் - மெய்யுணர்நல் - குறள் - 360)

○ “காமம் வெகுளி...”

செந்திரமாம் - காவியாசி செந்திரநாதையர் கட்டுரைகள்

வாயுவோ, மற்றியாரோ என நிகழுமைய மறுக்குமாறு, கைவல்லிய உபநிஷதம் அத்தகாவித்தியாத் துரிய சதாசிவப்பிரமத்தை உமா சகாயர் என்றும், முக்கண்ணர் என்றும், நீலகண்டர் என்றும் விசேடித்தல் வாயிலாக அடையாளங் கூறி, (அதர்வசிகையிலே சொல்லப்பட்டவாறு) “பரமேசுவரர்” என்று நாமமுங் கூறி, (தமசுக்கு) பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலுள்ள மகா சிவலோகத்தினராம் ஆதித்தியவாணர் என்னுங் கருத்தினால்,

சுவேதாசுவதர உபநிஷதம்,

ஆதித்தயவரணம்' தமஸ: பரஸ்தாத் | आदित्यवर्णं तमसः परस्तात् | சூழிதடுவணு ததஸ: வாலுலாசு |

என்று கூறியதற்கிசைய

ஸமஸ்தஸாக்ஷிம்' தமஸ: பரஸ்தாத் | समस्तसाक्षिं तमसः परस्तात् | ஸதஸஸாக்ஷிம் ததஸ: வாலுலாசு |

சமஸ்த சாக்ஷியாய் (தமசுக்கு)ப் பிரதிமண்டலத்துக்கு மேலுள்ளார் எனச் சிவலோகத் தானமும் கூறிற்று. மகாநாராயண உபநிஷதம் எனப்படுகின்ற ஸைத்தீய உபநிஷதமும் துரிய மூர்த்தியாகிய சதாசிவ நாயனார்க்குச் சத்தியோசாத முதல் ஈசானம் இறுதியாகிய பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களைக் கூறி, “இரணிய பதயே, அம்பிகாபதயே, பசுபதயே” எனப் பலவாறாகத் தகரவித்தியாப்பிரம சிவனாரை விதந்து கூறியதுமாமென்க. கைவல்லிய உபநிஷதத்திலும், மகாநாராயண உபநிஷதத்திலும் உமாபதி, கிருஷ்ணபிங்களர் என்றத் தொடக்கத்தனவாகச் சகுணத்தின் பாற்படச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றாரன்றி, பிருகதாரணிய முதலியவற்றிலே தகரவித்தியாப் பிரமத்துக்கு அடையாளம் சொல்லப்பட்டமைக்குப் பிரமாணமுளதோவெனில்,

சைவ பாஷ்யகாரர்,

அதவாபர மாத்மாநம் பரமாநந்த விக்கரம் | குருபதேசாத் விஞ்ஞேயம் புருஷம் க்ருஷ்ண பிங்கலம் |

ப்ரம்ம ப்ரம்மபுரே கார்க்கிதகராப்ஜ மத்யமே | அப்யாசாத் சம்ப்ரபச்யந்தி சந்தஸ்த் வஞ்சததாசுரு ||

அவர் (யாஞ்ஞவல்க்கியர்) கார்க்கியை நோக்கி கார்க்கியே பிண்டமாகிய சரீரத்திலே பிரமபுரத்திலே தகர கமலாகசத்திலே குரு உபதேசங்கொண்டு புருஷரும் கிருஷ்ணபிங்களரும் பரமாதமாவும் பரமானந்த விக்கிரகருமாகிய பிரமத்தை யோகப்பியாசத்தினாலே சத்துக்கள் காண்கின்றார்கள் அப்படியே நீயுள் செய் என்று பொருள்படும் உப்பிரும்மண வாக்கியங்களை உதகரித்தருளினமையினால் அறியப்படும்.

வல்லவரம்பல் குப்புச்சாமி ஐயர் தமது **கீதார்த்த தீர்க்கையில்** “உமாசகாயரும்”, “பரமேசுவரரும்”, “பிரபுவும்”, “திரிலோசனரும்”, “நீலகண்டரும்” என்றற் றொடக்கத்தனவாக வரும் சுருதி வாக்கியங்கள் நிற்குணப் பிரமோபாசனைக்கு அருகரல்லாதவர்கள் கடைத்தேறும் பொருட்டுச் சகுணோபாசனைக்கு யோக்கியமான ஈசுவராதிரூபங்களைச் சொல்கின்றன என்று கூறினார். இவர் கருத்தின் படிக்குச் சகுணோபாசனை நிற்குணோபாசனை என்னும் இரண்டே சமஸ்த சாஸ்திரங்களாலும் அறியப்படுவன என்று கொண்டே இந்தப்பிரகாரம் வரைந்தார். இவர் ஏகான்மவாத சுருதிகளின்படி மாயாப்பிரதிவிம்ப பிரம விஷ்ணு ருத்திரரே சகுணமூர்த்தியுட் பட்டாரன்றி, “சதாசிவநாயனார் இந்தக குணமூர்த்தியுட் பட்டவரல்லரென்க”. இது பற்றியே **ஸ்ரீ அப்பைய தீர்த்தர்** பிரமம் நிருசிம்மோத்தரதாபநி முதலிய உபநிஷதங்கொண்டும், புராணங்கொண்டும் துரியமூர்த்தியே சகுணவிஷயினியாம் பராசத்தியினின்று வேறுறாத சிவபிரான் என நிரூபணஞ் செய்திருக்கின்றார் என்று முன்னரே சொல்லியிருக்கின்றோம்.

○ “ஆதித்தயவரணம் தமஸ:”

(சுவேதாசுவதர உபநிஷதம் - 3.8)

○ “ஸமஸ்தஸாக்ஷியம்...” - பிரிவு 5இல் காண்க.

(கைவல்லிய உபநிஷதம்)

○ **வல்லவரம்பல் குப்புச்சாமி ஐயர்** அவர்கள் பகவத்கீதைக்கு **கீதார்த்த தீர்க்கை** என்கிற உரை நூலை வெளியிட்டார். அதிலே பின்வருவோரின் உரைகள் உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளன.

1. ஆதிசங்கரர்

2. இராமானுஜர்

3. மத்துவர்

4. இராகவேந்திரர்

5. மதுஸூதன சரஸ்வதி

6. ஆனந்தகிரி சுவாமி

சூதசங்கத்தை,

உமார்த்த விக்கிரகாசக்லா த்ரிநேத்ரா சந்த்ரசேகரா |
 நீலக்ரீவாபராந்த ப்ரமோதா தாண்ட ப்ரியா |
 ப்ரம்மவிஷ்ணு மகாதேவை ருபாஸ்ய குணமூர்த்திபி: |
 சர்வமூர்த்திலீக்நஸ்ய சர்வதத்வாதிபஸ்யச ததாப்யேஷாசாச் வதீச்ருதி: |
 தப்தாய பிண்டவத்விப்ர: ருத்ரமூர்த்தி பரஸ்யது |
 மூர்த்த்யா துஸ்யாந்யமூர்த்தி ப்யோலக்ஷணைர்முநிசத்தமா: |
 பரதத்வஸ்ய நாமாநி ப்ரத்யாசத்யா முநீச்வரா: |
 த்ரிமூர்த்திநாந்து ருத்ரஸ்ய சாபிதாநாநி சுவர்தா ||

அர்த்தநாரீசுவரரும், திரிநேத்திரமுடையரும், சந்திரசேகரரும், நீலக்கிரீவரும், பரானந்த தாண்டவப்பிரியரும், பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களாகிய குணமூர்த்திகளினாலே உபாசிக்கப்படுபவரும், சர்வ வடிவங்களை ஒழித்து நின்றவராயினும், இந்த மூர்த்தம் அவருக்குத் துரிய பெரிய வடிவமாம் எனச் சுருதி சொல்லிற்று என்றும், ஒழுக்கக் காய்ச்சிய அயபிண்டம் போல ருத்திர மூர்த்தியானவர் துரிய மூர்த்திக்கு ஒப்புடையரென்றும், மற்ற விஷ்ணுவாதி மூர்த்திகளுக்கு ஒப்புடையாரல்லர் என்றும், துரிய மூர்த்திக்கு உள்ள பெயர் ருத்திர மூர்த்திக்கு உள்ளதாம் என்றும் சொல்லுவதலால் துரிய மூர்த்தியாயுள்ள சகுண உமாசகாய சதாசிவ மூர்த்தியையும், அவரினின்றி தோன்றி அவருக்குக் கீழ்ப்பட்ட குணமூர்த்தியாகிய ருத்திரமூர்த்தியையும் ஒன்றுபடுத்தி ஒரே குணமூர்த்தியுட்படுத்திக் குழப்புதல் அறிவினாப்பாலர் செய்கையையாமென்க.

சகர்ணீமாலைபுடையார்,

பிந்துரூபம் மகாதேவம் வ்யோமாகாரம் சதாசிவ: | சுத்தஸ்பதிக சங்காசம் பாலேந்து க்ருதசேகரம் |
 பஞ்சவக்த்ரதரம் செளம்யம் தசபாகுந் த்ரிலோநாம் | சர்வாயுதத்யோத கரம் சர்வபுஷண பூஷிதம் |
 உமார்த்ததேகம் வரதம் சர்வகாரண சாரணம் | சிந்தயந் சித்தவிற்யஸ்த: முகூர்த்தமபி தாரயேத் |
 ச ஏவமுக்த இத்யுக்த: தாந்திரிகேச் வபிசிஷிதை: ||

விந்துரூபமும், மகாதேவமும், ஆகாயவடிவினமும், சதாசிவமும், சுத்த ஸ்பதிக சம்சாகரும். இளப்பிறையணிந்த சடாம குடமுடையரும், ஐமுகமுடையரும், செளமியமும், பத்துக் கையுடையரும், முக்கண்ணுடையரும் சர்வாயுதங்கள் விளங்கும் திருக்கரம் உடையரும், சர்வாலங்கார பூஷணமும், உமையொருபாகத்தினரும், வரதமும், சர்வசாரணகாரணமும், மனகவைத்து ஒரு முகூர்த்தப் போதாயினும் தியானிக்கக்கடவன் என்று யோகயாஞ்ஞவலக்கியங்கொண்டு உதகரித்தவாற்றால் உணரப்படும்.

இதுவன்றிக் கூர்மபுராணத்தினால் சகுணம், நிர்க்குணம், அத்தியாசிரம பிராம்மி என வகுக்கப்பட்ட பாவனை மூன்றனுள்ளே, இறுதிக்கணிற்ற அத்தியாசிரமப் பிராம்மி பாவனை எனப்படும் வைதிகபாசுபத யோக நிர்க்குணபாவனை வாயிலாக எய்துவதாமெனக் கூறப்படுதலாலும், இதற்கிகைசந்தே தீக்ஷத்யோக்யார் தமது ரேத்நந்த்ரய யுரிஷை வாயிலாக “ஸ்ரீமத் கூர்மேண” என்றற்றோடக்கத்த சுலோகங்களால் விளக்குதலாலும், மாயாவாதிகளாகிய ஏகான்மவாதிகள் துரியப்பிரமம் நிர்க்குணப் பிரமமாய் (ஆன்மாவாகிய அறிவு ரூபமாய்) முடிதலாலும், இந்த அறிவு ரூபம் வைதிகபாசுபதர்களுக்கு பரப்பிரமமாகாத சீவப்பிரம நிலையாய் முடிதலாலும்,

- இங்கு சகர்ணீமாலைபுடையார் என சிகரிணிமாலை எனும் வடமொழி நூலை அருளிய ஐப்பைய தீக்ஷதாரையே செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார். வடமொழியிலே 17 எழுத்துக்களில் அமைந்த சிகரிணி எனும் சந்தத்தில் இந்த நூல் அமைந்துள்ளதால் இதற்கு இப்பெயர் வழக்கப்பெற்றுள்ளது எனலாம்.
- “ஸ்ரீமத் கூர்மேண” எனும் சுலோகம் பிரிவு 1-இலே தரப்பெற்றுள்ளது.

இந்த நிர்க்குணப் பிரமநிலை கீழ்ப் படிக்கணுள்ள சகுனோபாசனைக்கும், மேற்படிக்கணுள்ள வைதிக பாசுபத யோகத்துக்கும் இடைப்பட்டு நின்றதாதலினாலும், வைதிகபாசுபதயோகத்தைக் கடந்த ஞானபாதத்தினால் அடையப்படும் பிரமத்தை அடைதற்கு ஆதாரமாக மாயாவாதிகளுக்கு வேறு சாஸ்திரப் பிரமாணம் ஒன்றும் இல்லாமையாலும், அவர் எல்லோரையும் கடந்து மேனிலை பெற்றோமென்று நினைப்பதும், எழுதுவதுஞ் செய்தல் கனவு காண்டலேயாம்.

26 - ப்ரமஸ்யானி, பூதஸ்யானி

அந்தப் பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திரர்களாகிய இவரெல்லாம் உற்பத்தியாகின்றனர். எல்லா இந்திரியங்களும் பூதங்களுடனே உற்பத்தியாகின்றன. காரணமும் காரணங்களைப்படைத்தோரும் கருதினோருமாகியவர் உற்பவித்தலின்று என்ற கருத்தினால்

ப்ரம்ம விஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்தே சர்வே சம்ப்ரக்யந்தே சர்வாணி சேந்த்ரியாணிச |

சக்யுதத்ர நகாரணம் காரணாநாம் த்யாதா காரணந் துத்யேய: ||

என்று உபநிஷத சிரசுகளுக்கெல்லாம் சிகையாகிய **அதர்வசகைப்** பொருளைக் **கைவல்ய** உபநிஷதம் அடக்கி "பிரமயோகி" பிரமாதியர்க்குக் காரணம் என்றும், "பூதயோநி" (பூதமுதலிய இந்திரியங்களுக்குக் காரணர்) என்றுங் கூறி, அந்த அதர்வசிகை ஆகாச மத்தியிலே தியானிக்கப்படுபவராகக் கூறிய சர்வேசுவரரைக் கைவல்ய உபநிஷதம் "பரமேசுவரர்" என்று கூறிற்று.

27 - ஆத்மத்தயாந்தங் கடத்த ஏகர்

(ஆதிக்கன்கேன) பிரமாவாய் நின்று படைத்தலும், (மத்தியிலே) விஷ்ணுவாய் நின்று காத்தலும், (அந்தத்திலே) ருத்திரராய் நின்று அழித்தலுஞ்செய்து,

தாம் இம்மூவரையும் கடந்த துரிய உமாசகரய சதாசிவராம் என்றும், **அதர்வசரசு**,

ஏகோ ருத்ரோத்வித்யாய | एको रुद्रो द्वितीयाय | னகொ ருஜொ ஹித்யாய |

ஒருவரே ருத்திரர் இரண்டாவதாக ஒருவரிலர் என்றும் **மகாநாராயண** உபநிஷதம்,

ஏகமவ்யக்த மனந்தருபம் | एकमव्यक्त मनन्तरूपं | னகஉவ்யக்த உநநுரூபம் |

வெளிப்படாதவரும் அனந்தருபமாம் ஏகர் என்றும், **முண்டக** உபநிஷதம்

தேவானாம் பதிரேக: | देवानां पतिरेक: | டேவாநாம் வதிரெக: |

தேவர்களுக்குப் பதியாயுள்ள ஏகர் என்றும், **கடவல்ல்** உபநிஷதம்

ஏகஸ்ததா² ஸர்வ பூ⁴தாந்தராத்மா | एकस्तथा सर्व भूतान्तरात्मा | னகஸ்யுதா ஸவ்ய ஹுதாநு ராத்மா |

- செந்திநாதையர் குறிப்பிடும் **அதர்வசகை** உபநிஷத மந்திரம் சற்று மாறுபாடுடன் தற்கால பதிப்புகளில் (அதர்வசிகை உபநிஷதம் 2.2 மந்திரம்) உள்ளது. இருப்பினும் ஐயர் குறிப்பிடும் "பூதயோனி" பகுதியிலே மாற்றம் இல்லை.

ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்னரா: ஸம்ப்ரஸூயந்தே ஸர்வாணிசேந்த்ரியாணீ ஸஹ பூ⁴தாணி கரணம்¹ ஸர்வமைஸ்சர்யம்² ஸம்பன்னம்³ ஸிவமாகாஸம்⁴ மத்யே த்ருவஸ்த²ம் ||

- "ஏகோ ருத்ரோத்.."

- "ஏகமவ்யக்த...."

- "தேவானாம் பதிரேக..."

- "ஏகஸ்ததா ஸர்வ.."

(அதர்வசரசு உபநிஷதம். 5 - மூன்றாம் வரி)

(மகாநாராயண உபநிஷதம். 1.5)

(முண்டக உபநிஷதம். 1.5)

(கட உபநிஷதம். 2.2.9)

சமஸ்த சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் அந்தரியாமி யாம் ஏகர் என்றும், சாந்தோக்ஷ உபநிஷதம்
ஏகமே வாத்³வித்யம்¹ | एकमे वाद्वितियं | ஷனகஜெ வாழித்யம் |

இரண்டரவதற்ற ஏகம் என்று கூறியவெல்லாம் கைவல்லிய உபநிஷதத்தினாற் கூறப்பட்ட ஏகரேயாம்.

28 - விசோகம்

சாந்தோக்ஷ உபநிஷதம் தகரோபாசனாப் பிரமத்துக்குக் குணமாகக் கூறிய “விசோகம்” என்னும் பதத்தை இக்கைவல்லிய உபநிஷதம் எடுத்துக் கூறிற்று. ஈண்டு “விசோகம்” என்றது “சுவதந்திரம்” என்னும் குணத்தின் பாலதாகப் பொருள்படுத்தினார் சைவ பாஷ்யகாரர்.

29 - அச்நீத்யம்

“அச்நீத்யம்” என்றற்றொடக்கத்தன - சிவபெருமானைக் குறித்து மாண்கூய உபநிஷதமும் முண்டக உபநிஷதமும் பிரயோகித்த அச்நீத்யம் (நிகைத்தற்கரியர்) என்றும் பதமணிகையும,

மைத்திராயண உபநிஷதம் உரைத்த அவிவ்யக்தம் (வெளிப்படாதவர்) என்னும் பதமணிகையும,

மகாநாராயண உபநிஷதம் கூறிய அனந்தரூபம் (அனந்தரூபர்) என்னும் பதமணிகையும,

மகாநாராயணமும் சுவேதாசுவதரமும் மாண்கூக்கியம் முண்டக முதலிய உபநிஷதங்கள் உரைத்த ச்வம் என்னும் பதமணிகையும

சாபால உபநிஷதம் பிரயோகித்த அமிர்தம் என்னும் பதமணிகையும,

சுவேதாசுவதர உபநிஷதமும், மகாநாராயண உபநிஷதமும், முண்டக உபநிஷதமுங் கூறிய மீரமயோனீ என்னும் பதமணிகையும,

கடவல்லியும் முண்டகமும் கூறிய விபு (வியாபகராய்) என்னும் பதமணிகையும

கடவல்லியும் சுவேதாசுவதர உபநிஷதமுங் கூறிய அருபம் (நிஷ்களர்) என்னும் பதமணிகையும,

கோவை செய்து “சதருத்திரீயம்” எனப்படும் கைவல்லிய உபநிஷதமாம் மங்கை தன்னுடல் முழுமையும் அலங் கரித்தாளென்க. சிவபெருமான் சதாசிவ வடிவம் பூண்டு நிஷ்களராயினமை தியான புகையின் பொருட்டேயாம் எனவும் ஈசான முதலிய பஞ்சப் பிரமங்களே சதா சிவா வஸ்தையாமெனவுங் கொண்ட கருத்தினால்

வாதுளாகமம்,

யோகிநாஞ்ச யதீநாஞ்சத்யாநி நாம்மந்திரிணாந்ததா | த்யாநபுஜா நிமித்தாய நிஷ்களம் சகளம் பவேத் |

ஈசாந புருஷர கோர வாப ஜாதாதிகா: க்ரமாத் | ஏதா: சதாசிவாவஸ்தா இதி ||

என்று கூறிற்று.

30 - தியானம்

அதர்வசிகையிலே “அந்தத்தியானம் யாது”, “தியானிப்போன் யாவன்”, “தியானிக்கற் பாலர் (தியேயம்) யாவர்” என்னும் வினாக்களுக்கு உத்தரமாயுள்ள பொருளே விரித்துரைக்கப்பட்டது. நிர்ந்குணோபாசனையிலே பேசி முடிக்கப்படுவது ஆன்மா ஒன்றேயாய், ஆங்குத் தியாதா, தியானம், தியேயம் என்னும் பகுப்பு இல்லாமையாலும்

(சாந்தோக்ஷ உபநிஷதம். 6.2.1)

○ “ஏகமே வாத்...”

○ இருபத்தெட்டு ஆகமங்களிலே வாதுளாகமம், ஒன்றாகும்.

கடம்புராணம் கூறியவாறு நிர்க்குணோபாசனை வாயிலாக அடையப்படும் (அத்தியாசிரமம்) பாசபத யோகத்திலே பேசப்படுவது ஆன்மா ஒன்றேயாகாது, தியாதா, தியானம், தியேயம், தியானப்பிரயோசனம் என்பனவாமாதலின், அவற்றை யோகியானவன் அறிந்து யோகஞ் செய்யக் கடவன் என்ற கருத்தினால்,

ஈவ்யுராணம்,

த்யாதா த்யாநம் ததாத்யேயம் யச்சத்யாந ப்ரயோஜநம் |

ஏதச் சதுஷ்டயம் ஞாத்வா யோகம் யுஞ்சீத யோகவித் ||

என்று கூறிற்று. “துறவியானவன் பூதகாரணராகிய சிவனைத் தியானித்து அவரை அடைகின்றான்” என்ற கருத்தினால் கைவல்லிய உபநிஷதம்,

த்யாத்வா முநிர்கச்ச்சீதி பூதயோனிம் |

ध्यात्वा मुनिर्गच्छति भूतयोनिं | யுதா தூ ஁நிமுஜ்ஜதி ஹுதயொநிம் |

என்று கூறியதும், ஞானாகாச மத்தியிலே சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும் சர்வேசுவரரும், சம்புவுமாகிய காரணரே தியானிக் கற்பாலர் என்ற கருத்தினால்,

காரணந்துத்யேய: சர்வைசுவர்ய சம்பந்ந: கர்வேசுவர: சம்புராகாச மத்யே |

என்று கூறியதும், சீவநாசுவநர உபநிஷதம் சிவதியானாப் பியாசத்தினாலே என்ற கருத்தினால்,

த்யானநிர்மதநாப்யாஸாத் | ஞானநிர்மதநாப்யாஸாத் | யுநநிப்யுநாஹுஸாத் |

என்று முடித்துக் கூறியதும் ஒரு நெறிப்பட ஒரு பொருளையே கொண்டு முடிவனவாம் என்னும் உண்மையை ஆசீநாதிகரணத்திலே சைவபாஷ்யகாரர் விளக்கியிருப்பாராக.

சங்கராசாரியர் இந்தத் துரிய உமாசகாய பரமேசுவரத் தியானம் தமது நிர்க்குணோபாசன ஆன்மநிலைக்கு விரோதமாய் முடியும் என்று கொண்டமையானும், தமக்குச் சார்பாய வேறு சுருதிகள் இந்த அதிகரணத்துக்குப் பொருத்தமில்லாதிருக்கும் என்பதை நன்கு கண்டமையானும் இந்தக் கைவல்யப் பொருளை எடுத்தாளாது விட்டுவிட்டார். இவ்வாறே இராமாநுசாரியரும் உமாசகாயத்துவ முதலியன தமது நாராயணருக்கு இல்லாமையாலும், கைவல்லிய உபநிஷதத்திலே “ஆசன நியம சுருதி” கூறும் உபநிஷதபாகம் தமது நாராயண உபநிஷத பாகங்களிலே இல்லாமையாலும், கைவல்லியப் பொருளை எடுத்தாளாது விட்டு விட்டார். நீலகண்ட சுவாச்சாரியரோ “ஆசீநவிதி” கூறும் கைவல்லிய உபநிஷதப் பொருண் முழுதையும் அந்த ஆசீநாதிகரணத்திலே கைவல்லியப் பொருளை இழந்தாரல்லராகி, நமக்கெல்லாம் அவ்வுண்மைப் பொருளை உபதேசித்து, நம்மையெல்லாம் அச்சிவ கைவல்லிய பதத்துக்கு உரியராக்கினார். இதனால் சங்கராசாரியரோ, இராமாநுசாரியரோ, நீலகண்ட சிவாசாரியரோ வேதவியாசர் சுத்திரக்கருத்துக்கிசைய எடுத்து உண்மைச் சுருதிப்பொருளை விளக்கினார் என்பதை அன்பர்கள் ஆராயக்கடவர்கள்.

○ ○ ○

○ “த்யாத்வா முநி..” - பிரிவு 5^{வது} காண்க.

○ “த்யானநிர்மத..”

(கைவல்லிய உபநிஷதம்)

○ ஆசீநாதிகரண அதிகரணமானது நீலகண்ட சுவாச்சாரியரின் பிரம்மசூத்திர பாஷ்யத்தின்

(சீவநாசுவநர உபநிஷதம். 1.14)

நான்காம் அத்தியாயத்தின் இரண்டாம் பாதத்திலே ஆறாம் அதிகரணமாக அமைந் துள்ளது. (4.2.6). இவ்வதிகரணத்தின் பொருள் “ஒருவன் இருந்தே சிவபிரானைத் தியானித்தல் வேண்டும்” என்பதாகும்.

இந்தப்பொருளை ஆதீசங்கரரும், இராமாநுஜரும் தமது பாஷ்யங்களிலே எடுத்தாளாது விட்டமைபற்றி செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார்.

[இருதய புண்டரீகத்தின் வழிபடப்பட்டவர் துரிய காரணராகிய உமாசமேத சிவபிரானேயாக, பிரம விஷ்ணு ருத்திரர் முதலாயினோரைக் காரிய (விபு) மூர்த்திகளாக அறியவேண்டும் என்பது]

ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஸிவ: ஸேந்த்ர: ஸோ(அ)க்ஷர: பரம: ஸ்வராட் | 16
 ஸ ஏவ விஷ்ணு: ஸ ப்ராண: ஸ காலோ(அ)க்னி: ஸ சந்த்ரமா: | 17
 ஸ ஏவ ஸர்வம்' யத்³பூ⁴தம்' யச்ச ப⁴வ்யம்' ஸனாதனம் | 18
 ஜ்ஞாத்வா தம்' ம்ரு³த்யுமத்யேதி நான்ய: பந்தா² விமுக்தயே | 19

स ब्रह्मा स शिवः सेन्द्रः सोऽक्षरः परमः स्वराट् । स एव विष्णुः स प्राणः स कालोऽग्निः स चन्द्रमाः ॥
 स एव सर्वं यद्भूतं यच्च भव्यं सनातनम् । ज्ञात्वा तं मृत्युमत्येति नान्यः पन्था विमुक्तये ॥

ஸ ஸ்ரஹ்மா ஸ ஸிவ: ஸெந்ர: ஸோ:க்ஷர: வாஉ: ஸ்வராட் |

ஸ னவ விஷ்ணு: ஸ ப்ராண: ஸ காலொ:க்னி: ஸ சந்த்ரமா: ||

ஸ னவ ஸர்வம் யத்³பூ⁴தம் யச்ச ப⁴வ்யம் ஸனாதனம் |

ஜாதா தம் ம்ரு³த்யுமத்யேதி நாந்ய: வந்நா விமுக்தயே ||

(இதன் பொருள் - 16-17) அவர் பிரமா, அவர் உருத்திரர் (சிவன்) அவர் இந்திரன், அவர் அழிவற்றவர், அவர் பரமர், அவர் சுவராட்டு, அவரே விஷ்ணு, அவர் பிராணன், அவர் காலர், அவர் அக்கினி, அவர் சந்திரன்,

(இதன் பொருள் - 18-19) அவரே இருந்ததும் இருப்பதுமாகிய எல்லாமானவர் என்றும் உள்ளவர், அவரை இவ்வாறு அறிந்து (அதனால்) பாசத்தைக் கடக்கின்றவனாகின்றான் முத்திக்கு வேறு வழியில்லை.

[திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை]

31 - அவர் பிரமா அவர் சிவன் என்றற் றொடக்கத்தன

உமாசகாயத்துவம் திரிலோசனத்துவ முதலாயின காரண மூர்த்தியாகிய துரிய சதாசிவர்க்கும் உருத்திர மூர்த்திக்கும் உண்மையாதல் முன்னரே நிரூபித்திருக்கின்றோம். இதனால் துரியமூர்த்தியை அவர் காரிய விபுதி மூர்த்திகளாகிய பிரம விஷ்ணு உருத்திரர் முதலாயினோரோடு சம்பந்தத்தல் ஓர் காலும் கூடாதென்ற கருத்தினாலே **கைவலீல்ய** உபநிஷதமானது அவர் பிரமா, அவர் உருத்திரர் என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் காரிய மூர்த்திகளை விதந்து, உபாசகர்களுக்கு உணர்த்தியதாமென்க. இவ்வுண்மைகொண்டே

குதாங்கத்தை,

ப்ரதாந்யேந பரந்தத்வம் மூர்த்திதவாரேண யோகிபி: | த்யேயம் முமுட்சுபிர் நித்யம் க்ருதயாம் போஜ மத்யமெ | கார்யபுதா கரிர்ப்ரம்மப்ரமுகா: ஸர்வதேவதா: | அப்ரதாந்த யாத்யேயந ப்ரதாந்தயாஸூதா |

○ பிரிவு (V) இலே செந்திநாதையர் 14 விடயங்களை விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

விவித்ததே ³ ஸே ³ ஸுகா ² ஸனஸ்த ² : ஸாசி: ஸமக் ³ ரீவஸிரஸ:ரீர:	9
அத்யாஸ்ரமஸ்த ² : ஸகலேந்த் ³ ரியாணி நிருத ⁴ ய ப ⁴ க்த்யா ஸ்வகு ³ ரும்' ப்ரணம்ய	10
ஹ்ரு ³ த்புண்ட ³ ரீகம்' விரஜம்' விஸூ ³ த ⁴ ம்' விசிந்த்ய மத ⁴ யே விஸூ ³ த ⁴ ம்' விஸோகம்	11
அசிந்த்யமவ்யக்தமனந்தரூபம்' ஸிவம்' ப்ரஸாந்தமம்ரு ³ தம்' ப்ரஹ்மயோனிம்	12
தமாதி ³ மத ⁴ யாந்தவிஹீனமேகம்' விபு ⁴ ம்' சிதா ³ னந்த ³ மருபமத ³ பு ⁴ தம்	13
உமாஸஹாயம்' பரமேஸ்வரம்' ப்ரபு ⁴ ம்' த்ரிலோசனம்' நீலகண்ட ² ம்' ப்ரஸாந்தம்	14
த்யாத்வா முநிரக் ³ ச்ச ² தி பூ ⁴ தயோனிம்' ஸமஸ்தஸாக்ஷிம்' தமஸ: பரஸ்தாத்	15

ஸர்வைச்வர்யேண ஸம்பந் நஸ்ஸர்வேச்வர: ஸர்வகாரணம் | சம்புரேவ ஸதாசம்புந் விஷ்ணுர்
நப்ரஜாபதி: | ஸர்வமந்யத்பரித்யஜ்ய தைவதம் பரமேச்வராத் | சிகாக்யதர்வணீசநத்வீ
சர்வ வேதோத்தமோத் தம: | அஸ்மிந்நர்த்தே சமாப்தாஸா ச்ருதயச்சாபராஅபி ||

இத்யாம் போச மத்தியிலே முழுச்சுக்களாகிய யோகிகளால் தியானிக்கப்படுவர் பரதத்துவத்துட்பட்ட
சிவபிரானே என்றும், அரி பிரமா முதலாயினோர் காரிய (விபுதி) மூர்த்திகளாம் என்றும், இந்தப் பிரமா
முதலாயினோர் பிரதானராகத் தியானிக்கப்படுபவரல்லர் என்றும், சர்வைசுவரிய சம்பன்னரும், சர்வேசுவரரும்,
சர்வகாரணருமாயுள்ளவர் சம்புவாகிய உமாசமேத சிவபிரானே என்றும், மற்றை விஷ்ணு முதலாயினோர்
அங்ஙனம் அல்லர் என்றும், ஆதலால் மற்றியாரையும் விடுத்துச் சிவன் ஒருவரே பிரதானராகத் தியானிக்கந்
பாலர் என்றும், இவ்வாறு சர்வ வேதங்களிலும் உத்தமமாகிய **அதர்வசகை** சொல்லி முற்றியது என்றும்,
இந்தச் சுருதி அர்த்தத்திலே மற்றைச் (**சாந்தோக்ஷியம்** **ப்ருகதாரணீயம்** **தைத்தீரியம்** **கைவல்யம்**
முண்டக முதலிய முக்கிய) சுருதிப் பொருள்களும் முற்றியவாம் என்றுங் கூறி, பின்னரும் **அச்சூதசங்க்தை**
இந்தச் சுருதிமுடிவை உரைத்த அதர்வசிகையின் மாட்சியைக் கூறப் புகுந்து,

.... அதர்வணோத்ரும: ஸ்கந்த: சாகா ஸ்த்ரயோவேதா: பர்ணா: ச்ருதிபுராணகா அங்காநி சாகாவர்ணம்
தர்காஸ்தஸ் யைவரஷைகா: | புஷ்பம் சிவபரிஞாநம் பலம் முக்தி பராமதா | பகுநோக்தேந கிம் விப்ரா:
சிவோத்யேய: சிவங்கர: ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய தைவதம் புக்தி முக்தயே ||

அதர்வண வேதம் விருஷமாக, இருக்கு யசர் சாமம் என்னும் மூன்று வேதங்கள் மூன்று பெருஞ் சாகைகளாக,
ஸ்மிருதி புராணங்கள் இலைகளாக, ஷடங்கங்கள் சிறுசாகைகளாக, வர்ணமுந் தர்க்கமும் காவலாக,
சிவஞானமே புஷ்பம் என்றும், பர மாமித முத்தியே பழம் என்றும், அநேகஞ் சொல்லியென், மற்றியாரையும்
விடுத்துப் போகமோஷத்தின் பொருட்டுச் சங்கரராகிய சிவன் ஒருவரே தியானிக்கந்பாலர் என்றுங் கூறிற்று.
புராசுரபுராணமும் கைவல்யம் பொருளைக் கொண்டு முடிந்துநின்ற அதர்வசிகையின் பாலராய்ப் பேசப்பட்ட
சிவபிரானையுற்று,

ஸர்வமந்யத் பரித்யஜ்ய சிவ ஏவசிவங்கர: | த்யே இத்யா ஹபரமாச்சுதிரதர்வணிகலு |

அதகிம் பகு நோக்தேநசிவ: சாம்ப: சநாதந: | சாட்சாந்நிஷ்டாகி சாஸ்த்ராணாம் நாபரஸ்ஸ த்யமீரிதம் ||
எல்லாவற்றையும் விடுத்துச் சங்கரராகிய சிவன் ஒருவரே தியானிக்கந்பாலர் என்று பரம சுருதியாம்
அதர்வசகை செப்பிற்று. அதிகஞ் சொல்லியென்! சாஸ்திரங்களுக்கு நேரே முடிவாய் நின்றவர் பராசத்தி
சமேதராகிய அநாதி சிவமேயாம், மற்றொருவரன்று இது சத்தியமாம் என்று கூறிற்று.

மேலே கூறியவாற்றால் பிரம விஷ்ணு முதலாயினோர் தகரோபாசனாத் துரிய சாம்ப மூர்த்தியுடைய காரிய
விபுதி மூர்த்திகளாம் என்பது பெறப்பட்டது. இக்கருத்துக்கொண்டே

சுவதத்துவவ்வேகமுடையார்,

சிவம் நீலகீர்வம் சிகரி வரகந்யாசவ்ஹசரம் | த்ரிணேத்ரம் த்வாம் த்யேயம் கிரிசதகராம் போஜ குகரே |
விதாயைகம்சாகம் தருகிண கமலாவல்லபகரை | விபுதிங் கைவல்ய ச்ருதி ரபி சமாக்யாதி பவத: ||
என்று கூற, **சுவஞான சுவாமிகள்,**

மலைமகள் துணைவன் முக்கணன் நீல மணிமிடற் றவனென வானோர்
திலகனே உன்னைத் தகரமாங் குகையுள் தியானஞ்செய்திரு முறை செப்பி
அலரவன் முகுந்தன் ஈசனோ டெவையும் மையநின் விபுதி என்றுகைக்கு
மலஇருள் துமித்துச் சிவச்சுடர் விளக்கவந்த **கைவல்யம் மறையே**

என்றிவ்வாறு அச்சுலோகத்தை மொழி பெயர்த்தார்கள்.

○ **புராசுர புராணம், பதினெண் உபபுராணங்களுள் ஒன்றாகும்.**

மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் காரண துரிய மூர்த்தியாகிய உமாசமேத பரமேசுவரரையும் காரிய மூர்த்தியாகிய உருத்திர மூர்த்தியையும் சமப்படுத்தல் கூடாதாம் என்ற கருத்தினாலன்றோ

முவரென்றே எம்பிரானொடும் எண்ணி விண்ணாண்டு மண்மேல்
தேவரென்றே இறுமாந்தென்ன பாவந்திரிதவரே

என்று அருளிச்செய்தார்.

பிரம விஷ்ணு ருத்திரேந்திராதியரை உமாசமேத பரமேசுவரருடைய விபுதியராம் என்று சர்வத்ர ப்ரஸ்தீத அதிகரணத்திலே சைவ பாஷ்யகாரர் உபதேசித்திருக்கின்றார்.

○ ○ ○

பிரிவு - VII

[உமாசமேதராகிய சிவபிரானே பசுபாசங்களாகிய சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் அகத்தும் புறத்துமாகித் தாங்கி நிற்கும் உண்மையை அறிந்து, அதனாற் பாச நீக்குதற்குரிய மற்றோர் உபாயம் உபதேசித்தமை]

ஸர்வபூ⁴தஸ்த²மாத்மானம்¹ ஸர்வபூ⁴தானி சாத்மனி ।

20

ஸம்பஸ்யன்³ரஹ்ம பரமம்¹ யாதி நான்யேன ஹேதுனா ।

21

सर्वभूतस्थमात्मानं सर्वभूतानि चात्मनि । सम्पश्यन्ब्रह्म परमं याति नान्येन हेतुना ॥

ஸவபூ⁴ஹு⁴தஸ்த²மாத்மாநம்¹ ஸவபூ⁴ஹு⁴தானி சாத்மனி । ஸம்பஸ்யன்³ரஹ்ம பரமம்¹ யாதி நான்யேன ஹேதுனா ॥

(இதன் பொருள் - 18-19) ப்ரமானமாவாகிய சிவத்தை எல்லாப் பூதங்களின் அகத்தும், எல்லாப் பூதங்களையும் ப்ரமானமாவாகிய சிவத்திலும் இருப்பதாகக்கண்டு ப்ரமசிவத்தை அடைகின்றான் மற்றோர் ஏதுவினாலன்று.

[திராவிட இரத்தன்³ பிரகாசிகை]

32 - ஆன்மா

(சேதனாசேதனப் பிரபஞ்சமாகிய) விசுவத்தின் அறிவு தொழில்களை முழுமையும் அறிந்து, முழுமையும் செய்யும் சர்வஞ்ஞத்துவ சாவகர்த் திருத்துவம் என்னும் கைதன்னியத்தை எது இயல்பாகவுடையதோ, அதுவே (ப்ரம) ஆன்மா (பதி) என்ற கருத்தினால்,

கைதந் யமாத் மா । என்று சிவசூத்திரம் பிறந்தது என்று கொண்டு,

- சாவமுன்னாள் தக்கன் வேள்வித் தகர்தின்று நஞ்சம் அஞ்சி
ஆவ எந்தாய் என்ற விதா விடும் நம்மவரவரே
முவரென்றே எம்பிரானொடும் எண்ணி விண்ணாண்டு மண்மேல்
தேவரென்றே இறுமாந்தென்ன பாவந்திரிதவரே (மாணிக்கவாசகர் - திருவாசகம் - திருச்சுதகம் - பாடல் - 4)
- சர்வத்ரப்ரஸ்தீத அதிகரணமானது நீலகண்ட சுவாச்சார்யரின் பிரம்மசூத்திர பாஷ்யத்தின் முதலாம் அத்தியாயத்தின் இரண்டாம் பாதத்திலே முதலாம் அதிகரணமாக அமைந்துள்ளது. (1.2.1). இவ்வதிகரணத்தின் பொருள் "சீவான்மா உபாசியனல்லன்; அவன் உபாசகன்" என்பதாகும்.
- பிரிவு (VI) இலே செந்திநாதையர் 1 (ஒரு) விடயத்தை விரிவாக விளக்கியுள்ளார். அது ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஸிவ:
என்று தொடங்கிச் செல்லும் கருத்தாகும். இதன்படி "துரிய மூர்த்தியாகிய உமாசமேத பரமேசுவரர் ஒருவரே பிரதானராகத் தியானிக்கற் பாலர்" என்று விளக்கப்பெற்றுள்ளது.

கைலாச சங்கத்தை,

கைதந்யமிதி விச் வஸ்ய சர்வஞாந கரியாத்மகம் | ஸ்வாத ந்த்ரியம் தத்ஸ்வவாவோய: ஸ ஆத் மேதி
பரிகீர்த்தித: | கை தந்யமாத் மேதிமுநே சிவசுத்ரம் ப்ரவர்த்திதம் ||

என்று கூறிற்று. பின்னரும் பிரயத்தினமொன்றுமின்றி எவற்றையும் (இருந்த இருந்தவாறு) அறிதலால், சிவனார் சர்வஞர் எனப்படுவார் என்றும், இந்தச் சர்வஞத்தை முதலிய குணங்களோடு எக்காலமும் கூடி யிருத்தலினாலும், தம்மை யொழிந்து மற்றொருவருக்கு (நிரவதியாகிய) அக்குணங்கள் இல்லாமையாலும், சிவபிரான் “பரமாத்மா” எனப்படுவர் என்றுங் கொண்ட கருத்தினால் **வாயுசங்கத்தை**, (---) என்று கூறிற்று. இதனால் ஈண்டுக் கைவல்லிய உபநிஷத் மந்திரத்தினாலே “ஆன்மா” எனப்பேசப்பட்டவர் சர்வஞத்தாதி குணங்களினின்று வேறுறாத பரமான்மாவாகிய உமாசமேத சிவபதியேயாம் என்று உணரப்படும்.

33 - பரமான்மாவாகிய சுவீரான் சேதனா சேதனப் ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஆதாரம்

சிவபிரான் ஆன்மாவில் இருக்கின்றார் ஆன்மாவுக்குள்ளே இருக்கின்றார்; அவரை ஆன்மா அறிந்திலது; ஆன்மாவே அப்பரமான்மாவுக்கு உடல்; அவர் ஆன்மாவுக்குண்ணின்று (அதனைச்) செலுத்துகின்றார்; அவரே (உன்னுடைய) ஆன்மாவுடைய அந்தரியாமியாம் உயிராய் சிவபிரானார் என்று கொண்டு,

ப்ரகதாரணிய உபநிஷதம்,

யோ விஜ்ஞானே திஷ்ட²ன்விஜ்ஞாநாத³ந்தரோ ய: விஜ்ஞானம்¹ ந வேத³ யஸ்ய விஜ்ஞான: ஸரீரம்¹ யோ விஜ்ஞானமந்தரோ யமயத்யேஷ த ஆத்மா(அ)ந்தர்யாம்யம்ரு¹த: ||

यो विज्ञाने तिष्ठन्विज्ञानादन्तरो यः विज्ञानं न वेद यस्य विज्ञानः शरीरं यो विज्ञानमन्तरो यमयत्येष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः ||

யொ விஜ்ஞாநே திஷ்ட²விஜ்ஞாநா³ந்ரொ ய: விஜ்ஞாநம்¹ ந வேத³ யஸ்ய விஜ்ஞாந: ஸரீரம்¹

யொ விஜ்ஞாந²ந்ரொ ய²யத்யேஷ த ஆத்மா¹ந்ரயாம்யம்ரு¹த: ||

என்று கூறிற்று. இங்கே “அமிர்தம்” என்னும் பதம் சிவத்தின் மேலாகும், இந்தப் பிருகதாரணிய உபநிஷ தத்துக்கிகைந்து மத்தியந்தின சாகையும் ஒரே விஷயம் பேசும் சமானப் பிரகரணத்திலே, “விஞ்ஞானம்” என்றதற்குப் பிரதியாக “ஆன்மா” என்று வழங்கிற்று. ஆதலால் **கண்ணனுவ சாகையுடையார்** கூறிய “விஞ்ஞானமும்” **மத்தியந்தின சாகையுடையார்** கூறிய “ஆன்மாவும்” பசவாகிய ஆன்மாவின்மேற் சென்றவாறு தெளியப்படும். **ஐதரேய** உபநிஷதத்திலே பராசத்தியின் பெயராகச் சொல்லப்பட்ட “விஞ்ஞானம்” என்னும் பதத்தின் கருத்து “ஆன்மா” எனப் பொருள்படும் இவ்விடத்து விஞ்ஞானம் என்னும் பதத்துக்குப் பொருளாகச் செல்லாதாமென்க. ஆன்மா (பசுவே) சரீரமாய், ஆன்மாவுக்கு அந்தரியாமியாய் நின்று சிவபிரான் செலுத்துமாறு போல, அசேதன்மாகிய பிருதிலி முதலியவைகளைச் சரீரமாகக்கொண்டும், அவைகளுக்கு அந்தரியாமியாய் நின்றும், அவற்றைத் தொழிற்படுத்துகின்றார் என்று கொண்டு, அப்ப்ரகதாரணிய உபநிஷதம்,

- சிந்தாந்த தீபிகையில் வெளியான மூலக் கட்டுரையிலே இந்த (---) இடத்தில் வர வேண்டிய வாயுசங்கிதைக்கான சுலோகம் தவறவிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் 31^{ஆம்} குறிப்பு தொடங்கி 36^{ஆம்} குறிப்புவரை மூலக் கட்டுரையில் பக்கங்கள் மாறியும், பந்திகள் மாறியும், கட்டுரைப் பகுதிகள் தொடர்ச்சியில்லாமலும் அச்சாகியுள்ளன. இயன்றவரை செப்பணிட்டு தொடர்ச்சியாகத் தந்துள்ளோம்.
- “யோக விஜ்ஞானே..”
- காலம், இடம், நிலைகளுக்கு ஏற்றவாறு வேதமொழிகளைச் சொல்வதிலும் அனுசரிப் பதிலும் உள்ள பேதங்கள் வேத சாலைகள் ஆகும். இங்கு செந்திநாதையர், **ஐதரேய**, **கண்ணனுவ** மற்றும் **மத்தியந்தின சாகைகள்** பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(பிருகதாரணிய உபநிஷதம் - 3.7.22)

யஸ்ய ப்ரு'தி'வீ ஸரீரம்'। यस्य पृथिवी शरीरं । यस्य ब्रह्मण्यिवी शरीरम् ।

என்றற்றொடக்கத்தனவாகக் கூறிப்போந்தது. இவ்வுண்மையை நீலகண்டர்வாசாரியர் தமது சைவ பாஷ்யத்தில் **அக்ருண்டலாத்** கரணத்திலே விளக்கியிருக்கின்றார்.

இதனால் சத்தாகிய சேதனப்பிரபஞ்சமும், அசத்தாகிய அசேதனப் பிரபஞ்சமும் சிவபிரானுக்குச் சரீரமாம் என்றும் இந்தச் சத்தும் அசத்துமாகிய பசுபாசங்களுக்குப் பதியாயுள்ளார் சிவபிரானார் என்ற கருத்தினாலன்றோ,

சுவராணம்,

சச்சாச்சஜகத் விச்வம் சரீரம் பரமேஷ்டிந: । யதிதம் சதிதிப்ரோக்தம் யச்சாசதிதி கத்யதே ।
தாயோ பதித்வாத்து சிவ: ஸதசத் பதிருச்யதே ॥

இங்ஙனங் கூறிற்று. பரமான்மாவாகிய சிவபிரானார் தமது அருட்சத்தியினால் சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சங்
எல்லாம் வியாபித்து அந்தரியாமியாய் நின்று செலுத்தி, அவை தம்மை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிற்கச்
செய்தருளினார். இந்த மத்தியந்தின சாகை கண்ணுவ சாகைகளின் பொருளை வாங்கி

அருணந்தர்வாசாரியர்,

“இந்நிலைதான் இல்லையேல் எல்லா மீசன் இடத்தினிலும் ஈசனெல்லா விடத்தினிலும் நின்ற
அந்நிலையை அறிந்து”

என்று கூறியருளினார்.

○ ○ ○

பிரிவு - VIII

[பிரணவ பஞ்சாக்ஷர வாயிலாகச் சிவசத்தியோடு கூடிய சிவபிரானை ஆன்மாவிலே
வைத்துத் தியானிக்கும் மறியோர் உபாயம் கூறினமை]

ஆத்மானமரணம்' க்ரு'த்வா ப்ரணவம்' சோத்தராரணம் । 22
ஐஞானநிர்மத²நாப⁴யாஸாத் பாஸம்' த³ஹதி பண்டி³த: । (பாடபேதம் - பாபம்') 23

○ “யஸ்ய ப்ருதி..” (யிருகதாரணிய உபாதிஷதம் - 3.7.3)

○ **அக்ருண்டலாத்** அதிகரணம் பற்றிய விபரங்களை அறியுமாறில்லை.

○ **இந்நிலைதான் இல்லையேல் எல்லா மீசன்**

இடத்தினிலும் ஈசனெல்லாவிடத்தினிலும் நின்ற

அந்நிலையை அறிந்தந்தக் கரணங்கள் அடக்க

அறிவதொரு குறிகுருவின் அருளினால் அறிந்து

மன்னுசிவன் தனையடைந்து நின்றவன்றனாலே

மருவுபசு கரணங்கள் சிவகரணமாகத்

துன்னியசாக் கிரமதனில் துரியா தீதம்

தோன்றமுயல் சிவானுபவம் சுவானுபூதிகமாம்

(அருணந்தி சிவாச்சாரியார் - சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் - பாடல் - 286)

○ பிரிவு (VII) இலே செந்திநாதையர் 2 விடயங்களை விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.

ஸர்வபூ⁴தஸ்த²மாத்மானம்' ஸர்வபூ⁴தானி சாத்மனி ।

ஸம்பஸ்யன்ப்³ரஹ்ம பரமம்' யாதி நான்யேன ஹேதுனா ।

आत्मानमरणं कृत्वा प्रणवं चोत्तरारणिम् । ज्ञाननिर्मथनाभ्यासात्पाशं दहति पण्डितः ॥

சூதாநநாணிஃ சூதா ப்ரணவஃ ஸௌதாராணிஃ | ஜ்நாநநிர்மதநாப்யாஸாத்பாஸஃ டஹதி பண்டிதஃ ||

(இதன் பொருள் - 22-23) ஆன்மாவை அரணியாகவும், (கீழ்க்கடை கோலாகவும்) பிரணவத்தை மேற்கடை கோலாகவும் கொண்டு (இடைவிடாது சிந்தித்தலாம்) கடைதல் வாயிலாகப் பிறந்த சிவஞான அக்கினியினால் பாசத்தை அறிஞன் தகிக்கின்றான்.

[திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை]

34 - ஆன்மாவிலே சுவத்தைக் காண்டல்

கடவல்ல உபநிஷதமும் சுவேதாசுவதர உபநிஷதமும் அவரை (சிவபிரானை) ஆன்மாவில் உளராக எவர் காண்கின்றாரோ, அவருக்கே நித்தியமாகிய பேரின்பமென்ப பொருள்படும்.

தமாத்மஸ்தம்' யே(அ)னு பஸ்யந்தி தீ'ரா ஸ்தேஷாம்' ஸுக²ம்' ஸாஸ்வதம்' நேதரேஷாம் ||
तमात्मस्थं येऽनुपश्यन्ति धीरा स्तेषां सुखं शाश्वतं नेतरेषाम् ||

தமாத்மஸ்தம் யே(அ)னு பஸ்யந்தி தீ'ரா ஸ்தேஷாம் ஸுவ²ம் ஸாஸ்வதம் நேதரேஷாம் ||

என்று கூறிய மந்திரத்துக்கு உபப்பிரும்மணமாகப் போந்த வாயுசங்கத்தை,

தஸ்மாத் சகதயா சக்த்யாக்ருதி பச்யந்தியேசிவம் தேஷாம் சாச்வதிகீ சாந்திர்நேதரேஷா மிதிச்ருதி ।

இதயாகாசத்திலே (அறிவின்கண்ணே) அருட்சத்தியோடு கூடச் சிவத்தை எவர் அறிகின்றாரோ, அவர்க்கே நித்தியமாகிய பேரின்பமாம் என்று கூறிற்று. பின்னரும் சுவேதாசுவதர உபநிஷதம் (பிரமஞானிகளாகிய) அவர்கள் தியானயோக வாயிலாகச் சர்வஞானை முதலிய சுவகுணங்களினாலே ஆவரிக்கப்பட்டிருக்கும் சிவசத்தியைக் கண்டார்கள் என்று கருத்தினால்

தே த்யான யோகா³னுக்³தா அபஸ்யன் தே³வாத்ம ஸக்திம்' ஸ்வகு³ணைர்னி கூ³டா²ம் ||
ते ध्यान योगानुगता अपश्यन्दे वात्म शक्तिं स्वगुणैर्नि गूढाम् ||

தெ யோந யொமாநுமதா சுவஸ்யுந் தெவாத்ம ஸக்திம் ஸ்வமுணைநி² முஜா² ||

என்று கூறிற்று. இவ்வுண்மை கூர்மபூராண உத்தரபாகத்து முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயத்தினாலும், சகர்ணமாலை, இரத்நத்தரய பரீக்ஷை முதலியவைகளாலும் உணரப்படும். மகோபப் பிருமணங்களிலே சிகாரம் சிவம் என்றும், வகாரம் சத்தி என்றும், யகாரம் ஆன்மா என்றும், நகாரம் மாயை என்றும், மகாரம் மலம் என்றும் போந்த கருத்தினால்

சிகாரம் சிவரூபந்து வகாரம் சக்திருச்யதே ।

யகாரமர்த்மரூபஞ்ச நகாரம் க்ரந்தி ரூபகம் ।

மகாரம் மலரூபஞ்ச இத்யர்த்த: பஞ்சவர்ணக: ||

என்று கூறிற்று. முதற்கண்ணிற்ற சிகார முதலிய இரு அக்ஷரமும் பதியாகிய சிவத்தையும், யகாரம் சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய ஆன்மாவையும், நகாரமுதலிய இரு அக்ஷரமும் அசேதனப் பிரபஞ்சமாகிய பாசத்தையும் உணர்த்தியவாம் எனக் கொண்டு, ஆன்மாவிலே அருளோடு கூடிய சிவத்தை இடையறாது தயிலதாரைபோல

○ “தமாத்மஸ்த...” எனும் மந்திரம் மாறுபாடில்லாமல் கட மற்றும் சுவேதாசுவதர உபநிஷ தங்களில் காணப்பெறுகின்றன.

○ “தே த்யான யோகா...” (சுவேதாசுவதர உபநிஷதம் - 6.2, கட உபநிஷதம் 2.2.12)

(சுவேதாசுவதர உபநிஷதம் - 1.3)

மேலே சொல்லிய உபநிஷத உபப்பிரும்மணங்களுக்கிசையத் தியானயோகப்பியாசஞ் செய்தலினாலே பாசந்திக்கப்பட்டுப்போம் என்பது பெறப்படும். **கைலாச சங்க்தை**யானது வேதங்கள் பிரணவத்தினின்று தோன்றியவாமென்றும், பிரணவப்பொருள் சிவபெருமான் என்றுங்கொண்ட கருத்தினால்

வேதா: ப்ரணவசம்பூதா: ப்ரணவார்த்தா மகேச்வர: |

என்று கூறிற்று. சிவபிரானே பிரணவம் என்றும், பிரணவமே சிவபிரான் என்றும், வாச்சிய வாசக சம்பந்தத்தினால் அதிகம் பேதம் இன்றாம் என்றுங்கொண்டு,

சுவராணம்,

சிவோவா ப்ரணவோக்யேஷ ப்ரணவோவா சிவ: ஸ்மிருத: |

வாச்ய வாசகயோர் பேதோநாத் யந்தம் வித்யதேயத: ||

என்று கூறிற்று. இதனால் மேலே கூறிய பஞ்சாங்கரத்தின் முதல் இரண்டெழுத்தும் இந்தப் பிரணவ பஞ்சாங்கரத்தினாலே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கீழ்க்கடை கோலாகக்கொள்ளப்பட்ட ஆன்மாவானது ஸ்ரீபஞ்சாங்கரத்திலே நடு எழுத்தினாலே குறிக்கப்பட்ட (சேதனப் பிரபஞ்சமாகிய) ஆன்மாவாகும் இந்த ஆன்மாவிலே பிரணவப்பொருளாம் அருட்சத்தியோடு கூடிய சிவத்தை இடையறாது அபேதமுறத்தியானித்தல் வேண்டும் என்றும், அதனால் பாசம் தகிக்கப்பட்டுப்போம் என்றும் உண்மை சாதித்துக் **கைவல்லிய** உபநிஷதம் மேலே சொல்லியவாறு உபதேசித்தது, இந்த மந்திரத்தைப் போன்ற மற்றோர் மந்திரம் **சுவேதாசுவதர** உபநிஷதத்து முதலாம் அத்தியாயத்துப் பதினான்காம் மந்திரத்திலும் காணப்படுகின்றது. இது சுருதிகளிலன்றிப் புரானோயப் பிறும்ம னாங்களிலும் காணப்படுகின்றது. சீவான்மாவுக்கும் பரமான்மாவாகிய என்னோடுப் பிரணவத்துக்குமுள்ள ஐக்கியம் சம்பந்தம் அறிவிக்கப்படுதலும் அறிவிப்பதுமாம் சம்பந்தம் என்று கொண்டே,

கைலாச சங்க்தை,

சீவாத்மமோ மயாசார்த்தமை க்யஸ்ய ப்ரணவஸ்யச |

போத்ய போதக பாவோத்ர சம்பந்த ஸ்ஸமுதீரிந: ||

என்று கூறிற்று. பிரணவத்தின் பொருள் சிவபெருமான் என்ற கருத்தினாலன்றோ, ஆன்மாவைக் கீழ்க்கடை கோலாகவும் (சிவப்பொருள் கொண்ட) பிரணவத்தை மேற்கடை கோலாகவுங்கொண்டு தியானம்தான் செய்தலால் அறிஞன் பாசத்தைத் தகிக்கின்றான் எனப் பொருள்படும்

ஆத்மான்மரணம்' க்ரு'த்வா :

என்னுங் **கைவல்லிய** சுருதியோடு, "சிவத்தை அறிந்து சாந்தத்தை அடைகின்றான்", எனவும், "ஈசராகிய அச்சிவபிரானை அறிந்து அமிர்தராகின்றார்" எனவும், பிரமத்தை அறிகிறவன் பரத்தை (சிவத்தை) அடைகின்றான் எனவும், "சிவபிரானை அறிந்து வீடுறுகின்றான்" எனவும் பொருள் கொள்ளும்

ஞாத்வாசிவம் சாந்தமத்யந்த மேதி | ஈசந்தம் ஞாத்வா ம்ருதா பவந்தி |

ப்ரம்பவிதா ப்நோதிபரம் | ஞாத்வாதேவம் முச்யதே சர்வபாசை: ||

என்னுள் சுருதிகளையும் கைவபாஷ்யத்து முதற் கூத்திரத்தின் கீழே **நீலகண்ட்வாசாரியர்** ஒருங்கு உதகரித் திருக்கின்றார்.

○ செந்திநாதையர் குறிப்பிடும் **சுவேதாசுவதர** உபநிஷத 1.14 மந்திரம் வருமாறு :

ஸ்வதே³ஹமரணம்' க்ரு'த்வா ப்ரணவம்' சோத்தராரணம் |

த⁴யானநிரமத²நாப⁴யாஸாதே³வம்' பஸ்யேன்னிகூ⁴ட⁴வத் ||

சிவபிரான் ஒங்காரப்பொருள் என்பது கொண்டே “ஒங்காரத்துட் பொருளதாயினானை” என்றற் றொடக்கத்துத் த்ராவிட் சுருத்களுங் காணப்படுகின்றன.

யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மனஸா ஸ ஹ |

यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह |

யதொ வாவொ நிவத்து நெ ஸவ்ராவ்ய உநஸா ஸஹ |

எவரிடத்திலிருந்து செல்லமாட்டாது வாக்கானது மனசோடு மீண்டுவிடுகின்றது என்று கைத்தீரீய சுருதி மொழிதலால், மேலே கண்டவாறு சட அந்தக்கரண மனசாகாத ஞானசத்தி எனப்படும் “மனசு”க்கே ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு ஐக்கியஞ்செய்யும் வன்மையுள்ளதென்பது பெறப்படுகின்றது.

இது பற்றியே ம்ருகதாரணிய உபநிஷதம்

மனஸவானுத்³ரஷ்டவ்யம்¹ | மனசைவானு³ஷ்டய² | உநஸெவாநு³ஷ்டய² |

(அருண்) ஞானசத்தியினால் மாத்திரம் அறியத்தக்கது என்று பொருள்படக் கூறியதுமாமென்க. இம்மந்திர உண்மையைக் கடவல்ல உபநிஷதத்திலும் காண்க.

○ ○ ○

யிரிவு - IX

[மாண்குக்கிய உபநிஷதம் நிருசிமமோத்தரதாபநி உபநிஷதம் என்பவற்றின் நெறியானே அம்பிகா சமேதராகிய சிவபிரானோடு ஆன்மா ஐக்கியமா முகையும் அதனால் எய்தும்

பாசநீக்க பலமும் உபதேசித்தமை]

ஸ ஏவ மாயாபரிமோஹிதாத்மா ஸரீரமாஸ்தா ² ய கரோதி ஸர்வம்	24
ஸ்தர்யன்னபாநாதி ³ விசித்ரபோ ⁴ கை ³ : ஸ ஏவ ஜாக் ³ ரத்பரித்ரு ³ ப்திமேதி	25
ஸ்வப்னே ஸ ஜீவ: ஸுக ² து ³ :க ² போ ⁴ க்தா ஸ்வமாயயா கல்பிதஜீவலோகே	26
ஸுஷு ³ ப்திகாலே ஸகலே வில்னே தமோ(அ)பி ⁴ பூ ⁴ த: ஸுக ² ரூபமேதி	27
புனஸ்ச ஜன்மாந்தரகர்மயோகா ³ த்ஸ ஏவ ஜீவ: ஸ்வபிதி ப்ரபு ³ த் ³ த:	28
புரத்ரயே க்ரீட் ³ தி யஸ்ச ஜீவஸ்ததஸ்து ஜாதம் ¹ ஸகலம் ¹ விசித்ரம்	29
ஆதா ⁴ ரமானந்த ³ மக ² ண்ட ² போ ³ த ⁴ ம் ¹ யஸ்மிம் ¹ ல்லயம் ¹ யாதி புரத்ரயம் ¹ ச	30

○ உளரொளியை உள்ளத்தி னுள்ளே நின்ற

ஒங்காரத் துட்பொருள்தா னாயினானை

விளரொளியை விடுசுடர்கள் இரண்டு மொன்றும்

விண்ணொடுமண் ஆகாச மாயி னானை

வளரொளியை மரகதத்தி னுருவி னானை

வானவர்க ளெப்பொழுதும் வாழ்த்தி யேத்துங்

கிளரொளியைக் கீழ்வேளு ராளுங் கோவைக்

கேடிலியை நாடுமவர் கேடி லாரே

(திருநாவுக்கரசர் - திருத்தாண்டகம் - ஆறாம் திருமுறை - கீழ்வேளார் - பாடல் - 6.67)

○ “யதோ வாசோ...”

(கைத்தீரீய உபநிஷதம் - 2.3)

○ “மனஸை வானுத்...”

(ம்குதாரணிய உபநிஷதம் - 4.4.19)

○ பிரிவு (VIII) இலே செந்திநாதையர் 1 (ஒரு) விடயத்தை விரிவாக விளக்கியுள்ளார். அது ஆத்மானமரணம்¹ க்ரு³த்வா ப்ரணவம்¹

எனும் “ஆன்மாவில் சிவத்தைக் காண்டல்” என்பதாகும்.

ஏதஸ்மாஜ்ஜாயதே ப்ராணோ மன: ஸர்வேந்த் ³ ரியாணி ச	31
க ² ம்' வாயுர்ஜ்யோதிராபஸ்ச ப்ரு ² த் ² வீ விஸ்வஸ்ய தா ⁴ ரிண்	32
யத்பரம்' ப்ரஹ்ம ஸர்வாத்மா விஸ்வஸ்யாயதனம்' மஹத்	33
ஸூக்ஷ்மாத்ஸூக்ஷ்மதரம்' நித்யம்' தத்த்வமேவ த்வமேவ தத்	34
ஜாக் ³ ரத்ஸ்வப்னஸுஷுப்த்யாதி ³ ப்ரபஞ்சம்' யத்ப்ரகாஸதே	35
தத் ³ ப்ரஹ்மாஹமிதி ஜ்ஞாத்வா ஸர்வப ³ ந்தை ⁴ : ப்ரமுச்யதே	36

स एव मायापरिमोहितात्मा शरीरमास्थाय करोति सर्वम् । स्यन्नपानादिविविचित्रभोगैः स एव जाग्रत्परितृप्तिमेति ॥ स्वप्ने स जीवः सुखदुःखभोक्ता स्वमायया कल्पितजीवलोके । सुषुप्तिकाले सकले विलीने तमोऽभिभूतः सुखरूपमेति ॥ पुनश्च जन्मान्तरकर्मयोगात्स एव जीवः स्वपिति प्रबुद्धः । पुरत्रये क्रीडति यश्च जीवस्ततस्तु जातं सकलं विचित्रम् । आधारमानन्दमखण्डबोधं यस्मिँल्लयं याति पुरत्रयं च ॥ एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च । खं वायुर्ज्योतिरापश्च पृथ्वी विश्वस्य धारिणी ॥ यत्परं ब्रह्म सर्वात्मा विश्वस्यायतनं महत् । सूक्ष्मात्सूक्ष्मतरं नित्यं तत्त्वमेव त्वमेव तत् ॥ जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्यादिप्रपञ्चं यत्प्रकाशते । तद्ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा सर्वबन्धैः प्रमुच्यते ॥

ஸனவஜாயாவரிஜொஹிதாதுஸரீரஜாஸ்தாயகரொதிலஸவுஜ்ஜுந்வாநாஜிவிஜிதூஹொமொ:
ஸனவஜாபுதிரிதூபஸ்சப்ரு²த்²வீவிஸ்வஸ்யதா⁴ரிண்
ஸுஷுக்ஷ்மாத்ஸுக்ஷ்மதரம்' நித்யம்' தத்த்வமேவ த்வமேவ தத்
யத்பரம்' ப்ரஹ்ம ஸர்வாத்மா விஸ்வஸ்யாயதனம்' மஹத்
ஸூக்ஷ்மாத்ஸுக்ஷ்மதரம்' நித்யம்' தத்த்வமேவ த்வமேவ தத்
ஜாக்³ரத்ஸ்வப்னஸுஷுப்த்யாதி³ப்ரபஞ்சம்' யத்ப்ரகாஸதே
தத்³ப்ரஹ்மாஹமிதி ஜ்ஞாத்வா ஸர்வப³ந்தை⁴: ப்ரமுச்யதே

(இதன் பொருள் - 24) (மேலே சொல்லிய மந்திரத்துக்குக் கீழ்க்கடை கோலினிடத்து நின்று) ஆன்மாவானவன் மாயையினாலே மிகுதியும் மோகிக்கப்பட்டவனாய் ஸ்தூல சரீரம்பற்றி அனைத்தையுஞ் செய்கின்றான்.

(இதன் பொருள் - 25) அவ்வான்மா சாக்கிராவஸ்தையிலே ஸ்திரி அன்ன பானாதிகளாம் விசித்திர போகங்களினாலே (தூல சரீரியாய் நின்று) இன்புகின்றான்.

(இதன் பொருள் - 26) அந்தச் சீவான்மாவானவன் சொப்பன அவஸ்தையிலே சுவமாயையினாலே கற்பிக்கப் பட்ட லோகம் அனைத்திலும் (கூக்கும சரீரியாய் நின்று) இன்ப துன்பம் நுகர்கின்றான்.

(இதன் பொருள் - 27) அவ்வான்மாவானவன் எல்லாம் ஒருங்கிய சுழுத்தியிலே அஞ்ஞானத்தினால் முருண்டு சுகரூபத்தை அடைகின்றான்.

(இதன் பொருள் - 28) சென்மாந்தரகர்மங்கூடுதலால், அந்தச் சீவான்மாவானவன் பின்னர்ச் சுழுத்தியினின்றும் சொப்பன அவஸ்தையைச் சார்ந்து, (அதினின்றும்) சாக்கிர அவஸ்தையில் வந்து) விழிக்கின்றான்.

(இதன் பொருள் - 29) தூல கூக்கும காரண தேகங்களிலே எந்தச் சீவான்மா விளையாடுகின்றானோ, அவனிலிருந்தே விசித்திரமாயுள்ள எதுவும் பிறந்ததாகும்.

(இதன் பொருள் - 30) இதனால் ஆதாரமாயும், ஆனந்தமாயும் அகண்டமாயுமுள்ள அந்தச் சீவான்மாவிலே முன்னர்த் தோன்றியதாகக் கூறிய முன்று சரீரமும் லயமடைகின்றது.

(இதன் பொருள் - 31-32) இந்த ஆன்மாவிலிருந்தே பிராணன், மனம், சர்வேந்திரியங்கள், ஆகாயம், வாயு, அக்கிவி, அப்பு, அனைத்தையுந் தாங்கும் பூமி என்பன பிறந்தன.

(இதன் பொருள் - 33-34) சர்வ வியாபகமாயும், உலகத்துக்கோர் பெரிய ஆலயமாயும், நுண்ணியதிலும் நுண்ணியதாயும் எந்தப் பிரமம் உளதோ, அந்தப் பிரமம் நீயே யாம் (ஆன்மாவேயாம்), நீயே (ஆன்மாவே) அந்தப்பிரமமாம்.

(இதன் பொருள் - 35-36) (ஆன்மா விசுவனாய்ச் சாக்கிரத்திலும், தைசசனாய்ச் சொப்பனத்திலும், பிராஞ்ஞனாய்ச் சுமுத்தியிலும் நின்றபோது) எது (முறையே விராட்டாயும், சுராட்டாயும், சம்ராட்டாயும்) பிரகாசிக்கின்றதோ, அந்தப் பிரமம் நான் என்று (அருளினால்) அறிந்து சர்வபாசங்களினின்றும் வீடுறுகின்றான்.

[திராவிட இரத்தனப் பிரகாசிகை]

35 - ஆன்மா அம்பகாசமத சுவத்தோடு அருள்னாலே ஐக்கியமா முறைமை

ஆன்மா சாக்கிராவஸ்தையிலே தூலவிசுவனாய் நிற்குங்கால் சிவபிரான் தூல வைசுவானரனாகிய விராட் புருஷனாய் நின்றார். இந்த விராட் புருஷனுக்குத் தூல சரீரம் திரிலோகசராசரமாமென்க. ஆன்மா தேசசனாய்ச் சூக்கும சரீரமாய் நிற்குங்கால் சிவபிரான் சூக்கும சிருஷ்டியுடைய சூத்திரான்மாவாகிய சூக்கும சரீர இரணிய கருப்பனாகின்றார். ஆன்மாப் பிராஞ்ஞனாய்ச் சூக்குமதா சரீரியாய் நிற்குங்கால், சிவபிரான் சூக்குமதர சரீரியாய் உமாசமேதராகிய ஈசராய் நிற்கின்றார் எனலும் உண்மையிலே சகர்ணமாலையுடையார்,

அஞ்ஞாந மாயாப்யாம் விச்வோ ஜாக்ரதவஸ்தாயாம் ஸ்வப்நே ஸ்யாத்தைஜஸ: | அவித்யாமாத்ர ஸாஷ்வித்வாத் சம்ப்ரசா தேப்ராஞ்ஞோபவேத் | வைச்வாநரோத்ர பகவாந் விராட் புருஷஉச்சயதே | சரீரம் யஸ்ய நிகிலம் த்ரைலோக்யம் ஸச ராசரம் | ஹிரண்ய கர்ப்போ ஜகதாம் சூட்சுமத்ருஷ்டேர் விவர்த்திதா | யது பாதே: ப்ராண கல்ப்பம் சூத்ரமாகுர் வேதவித: | விசுத்த ஸத்வ விலசந்மாயாதிஷ்டா நரசிக: | ஈச்வர ஸத்வேஷ பகவா நம்பிகார்த்தாங் கருகிர: ||

என்று கூறினார். இந்தச் சுமுப்தி அவஸ்தையிலே சிவபிரான் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களினின்று பிரியாத சத்தி யோடு இசைந்து நிற்கு முறைமை எவரும் அறிந்திலர் என்ற கருத்தினாலன்றோ சாந்தோக்கிய உபநிஷதமும்,

(அ)த்ர ஹ்யஸ்யைதே ஸத்யா: காமா அந்ரு'தாபிதா'னாஸ்தத்'யதா'பி ஹிரண்யநிதி'ம்' நிஹிதமக்ஷேத்ரஜ்ஞா உபரயுபரி ஸஞ்சரந்தோ ந விந்தே'யுரேவமேவேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா அஹரஹர்க'ச்ச'ந்த்ய ஏதம்' ப்'ரஹ்மலோகம்' ந விந்த'ந்த்யந்ரு'தேன ஹி ப்ரத்யூடா': || 53 ह्यस्यैते सत्याः कामा अनुतापिधानास्तद्यथापि हिरण्यनिधिं निहितमक्षेत्रज्ञा उपर्युपरि सञ्चरन्तो न विन्देयुरेवमेवेमाः सर्वाः प्रजा अहरहर्चाच्छन्त्य एतं ब्रह्मलोकं न विन्दन्त्यनृतेन हि प्रत्यृढाः ||

‘து ஹுஸெஸுதெ ஸத்யா: காஜா சுநுதாவியாநாஸுத்யூயாவி ஹிரண்யநிதிம்
நிஹிதகக்ஷேத்ரஜ்ஞா உபயுபாரி ஸஞ்சாரந்நா ந விந்நேயுரெவமெவேமா: ஸவ்யா: ப்ரஜா
அஹரஹமக்சுநு ஷதம் ஸ்ரஹ்மலோகம் ந விந்நுந்ருதெந ஹி ப்ரத்யூடா: ||

“இந்த இதயத்தின் கண்ணே சத்திய காமமுதலிய ஞானசத்தி குணங்கள் அவித்தையினாலே மறைப் புண்கிடக்கின்றன, பொன்னின் படை ஒன்றின் மேலொன்று செறிந்து கிடக்கும் இரணிய பண்டாரம் புலப்படாது நிலத்தினுள்ளே புதையுண்டு கிடப்ப, அதன்மீது அடிக்கடி சஞ்சாரஞ் செய்தும் அறிவிலிகள் அதனை அறியலுறாத வாறுபோல, உள்ளக்குகையின் கண்ணே அமர்ந்த (முலபண்டார) சிதாகாசத்தைப்

- அப்பைய தீர்த்தேர இங்கு சகர்ணமாலையுடையார் எனப்பட்டார்.
- “அத்ர ஹ்யஸ்யைதே..”

(சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் - 8.3.2)

பிரமலோகத்தை நித்திராகா காலத்திலே எப்போதும் அணைந்து சுகித்துக்கொண்டுவந்தும், அசத்தியத்தினாலே ஏய்ப்புண்டு அறிவிலிகள் இந்தப் பிரமலோகத்தை (சிதம்பரத்தை)க் கண்டாரில்லை" என்று கூறிற்று. இங்கே சுழுத்தி அவஸ்தையிலே உமையம்மையோடு கூட மறைந்து நின்ற சிவபிரானே முன்னர் இருதய புண்டரீகத்தின் கண்ணே இருப்பவராகத் தியானிக்கப்படுபவராகக் கூறப்பட்டாராமென்க.

ஈண்டு சுழுத்தி அவஸ்தையிலே இருப்பதாகப் பேசப்படும் பிரமம் ஏகான்மவாதிகளுடைய நிர்விசேஷப் பிரமமன்றாம் என்பதும், சிவாத்துவிதிகளுடைய சவிசேஷப் பிரமமாம் என்பதும் பிரமாணங்களினாலே வலியுறுத்தப் பட்டனவாம் என்க. மாணடுக்கியத்தின் சீவேசுர ஐக்கியம் நிருசிம்மோத்தரதாபநி உபநிஷ தத்தினால் அறியப்படும் என்று **சீகர்ணமாலை** செபுகின்றது. ஆதலால் அம்மாணடுக்கிய சுருதிப் பொருளைக் கூறிய **இக்கைவல்லிய** உபநிஷதபாகமும் அந்த **நிருசிம்மோத்தரதாபநி** உபநிஷதங் கொண்டே பொருள்படுத்தவேண்டும் என்பது சித்தித்தது. இந்தத் **தாபநி** உபநிஷதம் சுழுத்தி அவஸ்தையிலே ஆன்மாவை யும் பரமான்மாவையும் நிறுத்தி,

ப்ராஞ்ஞ ஈச்வரஸ்துதீய பரத: |

பிராஞ்ஞனும் ஈச்வரனும் மூன்றாவது பாதம் என்று கூறிற்று, பின்னரும் இந்தத் **தாபநி** உபநிஷதம் ஆத்மாந மாதாயமநசா ப்ரம்மணைகீகுர்யாத் |

ஞானசத்தியினால் ஆன்மாவை எடுத்துப் பரமான்மாவாகிய பிரமத்தோடு ஐக்கியஞ் செய்க என்று கூறிற்று. ஈண்டு "மனம்" என்றது **ஐதரேய** உபநிஷத பரிபாகையினாலே ஞானசத்தியின் மேலாயிற்று.

அயத்நேநைவ ஜாநாதி தஸ்மாத் சர்வஞ்ஞ உச்சயதே ! சர் வாத்மா பரமை ரேபிர்குணைர்நித்ய சமந்வயாத்! ஸ்வஸ்மாத் பராத்ம விரகாத் பரமாத்மா சிவ ஸ்வயம்!!

36 - சுவமே தான் என் நற்றல்

சுருங்குமார சங்கத்தை,

விசிந்தயேத் ஸ்வாத்மநி சம்புமீசம் சிவம் சாந்தமு மாத் விதீயம் |

யோகியானவன் தன்னறிவின் கண்ணே சம்புவும், ஈசரும், சாந்தரும், அருட்சத்தியோடு கூடிய அதுல்லியருமாகிய சிவபிரானைச் சிந்திக்கக் கடவன் என்று கூறிற்று. இப்படிப் பாவிக்குமிடத்துப் பரமான்மாவாகிய சிவன் வேறு என்றும், ஆன்மாவாகிய தான் வேறு என்றும் மோகத்தினால் உபாசிப்பவனுக்குச் சிவத்துவம் எய்தாது என்றும், ஆதலால் சிவன் வேறு தான் வேறு என்னும் துவிதபாவனை ஒழிந்து, சிவனே தான் என்னும்படி அத்வைத பாவனையை எக்காலமும் செய்யக்கடவன் என்று கொண்டு சிவயோகம் பேசுமிடத்திலே

சர்வஞானோத்தர சுருத்,

அகமாத்மா சிவோக்யந்ய: பரமாத்மேதீய: ஸ்மிருத: | ஏவமுபாசதே மோகந் நசிவத்வ மாப்நுயாத் |

சிவாந்யஸ்த்வக மேவாந்ய: ப்ருதக்பாபம் விவரஜயேத்! ய: சிவ: சோகமே வேத்யத் வைதம் பாவயேத்சதா|| சொல்லுகின்றது என்று கூறிற்று, இந்தச் சுருதியின் பொருளைக் கொண்டே திராவிட **செம்புகேசுவர புராணம்**,

பேதமாகிய பாவனை பேணுவ தெல்லாம், ஏதமாகிய பந்தமேயென தீயானெனுமால் போதவாருமி ரபேத பாவனை புரிவ: .தே, மாத்ராயுமிர் முத்தியென் றுரைத்திடு மறையும்

- 108 உபநிஷத வரிசையிலே 27-ஆவது உபநிஷதமாக அதர்வண வேதத்தைச் சார்ந்த **நருஸ்ம்ஹ தாபநி** உபநிஷதம் வைக்கப்பெற்றுள்ளது. இவ்வுபநிஷதமானது, **தாபநி**, **நிருசிம்மோத்தரதாபநி** எனும் பெயர்களாலும் அழைக்கப்பெறுகின்றது.
- **செம்புகேசுவர புராணம்** எனக் குறிக்கப்பெறுவது ஜம்புகேஸ்வரர் தலம்மீது பாடப் பெற்ற ஜம்புகேஸ்வர தல புராணமாக இருக்கலாம்.

என்று கூறிற்று, இக்கைவல்லிய உபநிஷதத்திலே ஆன்மாவே சிவம், சிவமே ஆன்மா என்பது பொருள்பட

தத்தவமேவ த்வமேவ தத் ||

तत्त्वमेव त्वमेव तत् || தக்துவமேவ த்வமேவ தக்த ||

அதுவே நீ, நீயே அது என “அத்துவிதங்” கூறியதின் பொருள் என்னையோவெனில் சதூர்வேத தாற்பரிய சங்கிரகம்

அத்வைதமாக மசிதோ பிருபாச நாயாமுக் தந்தவேதி பரமார்த்த தயாநவாச்யம் |

பேதஸ்ப்டோ கருட மாந்த்ரிகயோரளிகந் தாதாத்மய பாவ: மதாபி விஷம் ப்ரமார்ஷி ||

கருடனும் மாந்திரிகனும் தம்முள் வேறாதல் வெளிப்படையாயினும், கருடோகம் பாவனை விஷத்தை நீக்கன் மாத்திரைக்கே வேண்டப்படும். அதுபோல, பரமான்மா சீவான்மா என்னும் பதார்த்தங்கள் இரண்டும் தம்முள் வேறென்பது தேற்றமாயினும், உயிர்களுக்கு மலநீக்கத்தின் பொருட்டு ஈண்டு “ப்ரம்மாகம்” பாவனை கூறப்பட்டது. இங்ஙனமாதலில் அது கொண்டுதானே நிருபசரிதைக்கியம் கூறுதல் சாலாது என்பது பெறப்படுகின்றது.

மாந்திரிகன் தனது சரீரத்தைக் கருடனாகப் பாவிப்பானல்லன், மற்றுப் பாவிக்குமாறு என்னையெனில், அவன் தன் ஆன்மாவைக் கருடனுக்கு அதிதைவமாம் மந்திரரூபமாகப் பாவிப்பன், ஆண்டு எல்லாப் பொருளின் தருமங்களும் ஆன்மாவுக்குளவாம் என்னும் கருத்தால் சர்வஞானோத்தர சுருத்,

சர்வேதர்மா ஆத்மாஸ்ஸந்தி |

என்று கூறிய முடிந்த வார்த்தையால், தற்பாவ பாவமாய்ச் சார்ந்ததன் வண்ணமாயியல்புடைய ஆன்மா அந்த மந்திரதன்மியாய், மந்திரசொருபியேயாவான் அங்ஙனம் பாவனை சத்திய பாவனையாதலினன்றே, சத்திய பலமாக விஷநிவிர்த்தியாகா நிற்கும் என்று கூறினார் சர்வஞான யோகக்ஞமாமென்க. இவ்வாறு சத்திய பலமாகச் சிவோகம் பாவனையாகிய பிரம்மாகம் பாவனையினாலும் பாசமாகிய விஷம் நிவிர்த்தியாகா நிற்கும் என்று ஓர்க.

37 - மாயையினால் மோகக்கப்படுவது ஆன்மாவன்றிப் பரமான்மாவன்றாம் என்பது

முப்பத்து மூன்றாம் ஈசுவர தத்துவத்தினராகிய அனந்தேசுவரரால் மாயையிலேயிருந்து பிறந்த கலை, கால, நியதி வித்தை, ராகம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களையும் ஆன்மா பஞ்சகஞ்சுமாய்ப் பூண்டு புருஷனாய் (பசுவாய்)ப் போசங்களைப் புகிக்கின்றான் என்று சிவபுராணங்களும் சிவாகமங்களும் செப்புகின்றமையானும் இந்தப் பஞ்சகஞ்சுமுடையனாய் நின்ற (வைதிக சைவருடைய) ஆன்மாவுக்கும் (சிவத்துக்கும்) மாயோபாதிப்பட்டுப் புருஷனாய் (பசுவாய்) நிற்கும் மாயாவாதிகளுடைய பிரமத்துக்கும் பேதமின்றாம் என்ற கருத்தினால், கைலாயசங்கிதை

சர்வஞ்ஞ: சர்வகர்த்தாச சிவ ஓவஸ்வ மாயயா | சங்குசத் ரூப இவ ஸந்புருஷ: ஸம்பபுவா |

கலாதிபஞ்சகே கைவபோக் திருத்தேந ப்ரகல்பித: | இதி ஸ்தாநத்வ யாந்தஸ்த: புருஷோந விரோதக: ||

- காலோத்தரீர் இயற்றிய ஆகமத்தைக் கூறும் ஒரு வடமொழிநூல்தான் இங்கு கூறப்பெற்ற சர்வஞானோத்தர நூலாகும். இதிலே செந்திநாதையர் கூறும் சொற்றொடருக்கு சற்று வேறுபாடான (“வேத” எனும் சொல் நீங்கி) சுலோகம் தற்கால பதிப்புகளில் உள்ளது.

ஸர்வ தர்மாத்மன: ஸந்தி | सर्व धर्मात्मनः सन्ति | ஸவ்ய யஜுநுந: ஸந்தி |

(சர்வஞானோத்திரம் ஷடாத்மப் பிரகரணம். 81)

- வித்தியா தத்துவத்தின் உள்ளே 25. காலம், 26. கலை, 27. நியதி, 28. ராகம், 29. வித்தை, ஆகிய ஐந்து தத்துவங்களும் வருகின்றன.

முற்றிவு முற்றுத் தொழிலுடைய ஆன்மா (சிவன்) சுவமாயயினாலே புருஷனாயினான் (பசுவாயினான்); அவ்வான்மாவே (சிவன்றானே) கலாதி பஞ்சகத்தினாலும் போக்தாவாம் புருஷனாயினான் (பசுவாயினான்) (ஏகான்மவாதிகளுடைய) மாயோபாதி கற்பனை, (வைதிக சைவருடைய) கலாதி பஞ்சக கற்பனை என்னும் இருதிறத்தானும் எய்திய புருஷன் (பசு) வேறுபாடில்லன் என்று முடித்துக் கூறியது. இவற்றின் விரிகைக் கைலாச சங்க்தையிலும், நாம் எழுதிய சென்னை ஆர்யனார் பீரமம் பூர்ப் பீரமமாகாத சீவப்பீரமம் என்னும் சிறு புஸ்தகத்திலும் காண்க. இதனால் மாயாவாத உபநிஷதங்களிலே மாயோபாதிப் பட்டுப் பசுவாய் நிற்கும் பிரமம் ஆன்மா என்க; அங்ஙனம் மாயோபாதிப் பட்டுப் பசு வாய்ப்போதராத பிரமம் சிதம்பர்வாத உபநிஷதங்களிலே தரும தருமி சம்பந்தமாகிய சமவாயத்தினாலேனும் தாதான்மியத்தினாலேனும் சிவசத்தியை ஓர்காலும் பிரியாத பரப்பிரம சிவமேயரம் என்ற கருத்தினால் சீவபூரணம்,

அபரேது பராசக்தி: சிவஸ்ய சமவாயிநீ | தாதாத் ம்யமந யோர்நித்யம் வந்நிதாககயோரிவ |

அதஸ்த்தத்ரம் தர்மித்வாத் பராசக்தி: பராத்த்மந: ||

கூரியனுடைய கிரணம் போலப் பராசத்தி சிவபிரானுடைய சமவாயசத்தி என்றும், குணகுணி பாவத்தினால் பராசத்திக்கும் பரமான்மாவுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் அக்கினியும் கடும் போல நித்தியமாகிய தாதான்மிய சம்பந்தமாம் என்றுங் கூறியதாமென்க. இதனால் மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்டுச் சாக்கிர அவஸ்தையிலே தூலபோக முதலிய புசிக்கப் போந்தவன் ஆன்மாவன்றிப் பரமான்மாவாகிய சிவசத்தி சமேத சிவபிரானல்லராம் என்க. இந்தமாயோபாதிப்பட்ட ஆன்மா பிரமம் எனவும், ஈசன் எனவும், சம்பு எனவும், சிவன் எனவும், ஆங்காங்கு புராணங்களிலும் உபநிஷதங்களினுஞ் சொல்லப்படும் ஆன்மாவையும், இப்பெயர் ஒற்றுமை வாயிலாக ஆன்மா எனவும், பிரமம் எனவும், ஈசன் எனவும், சம்பு எனவும், சிவன் எனவும் பேசப்படும் பரமான்மாவாகிய சிவபிரானையும் ஒன்றுபடுத்தி விவேகிகள் கலக்காதிருப்பாராக.

○ ○ ○

பிரிவு - X

[பிரமா ஆசுவலாயர்க்கு விபுதியோகமாகிய சிவாத்துவிதம் உபதேசித்தமை]

த்ரிஷு தா ⁴ மஸு யத் ³ போ ⁴ க் ³ யம் ¹ போ ⁴ க்தா போ ⁴ கஸ ³ ச யத் ³ ப ⁴ வேத்	37
தேப் ⁴ யோ விலகூண: ஸாக்ஷீ சின்மாத்ரோ(அ)ஹம் ¹ ஸதா ³ ஸிவ:	38
மய்யேவ ஸகலம் ¹ ஜாதம் ¹ மயி ஸர்வம் ¹ ப்ரதிஷ்டி ² தம்	39
மயி ஸர்வம் ¹ லயம் ¹ யாதி தத் ³ ப் ³ ரஹ்மாத் ³ வயமஸ்மயஹம்	40
அணோரணீயானஹமேவ தத் ³ வன்மஹானஹம் ¹ விஸ்வமஹம் ¹ விசித்ரம்	41
புராதனோ(அ)ஹம் ¹ புருஷோ(அ)ஹம் ¹ ஸோ ஹிரண்மயோ(அ)ஹம் ¹ ஸிவருபமஸ்மி	42
அபாணிபாதோ ³ (அ)ஹம் ¹ சிந்த்யஸக்தி: பஸ்யாம்யசகூ: ஸ ஸ்ரு ³ ணோம்யகர்ண:	43
அஹம் ¹ விஜாநாமி விவிக்க்தருபோ ந சாஸ்தி வேத்தா மம சித்ஸதா ³ (அ)ஹம்	44
வேதை ³ ரணேகைரஹமேவ வேத் ³ யோ வேதா ³ ந்தக்ரு ³ த் ³ வேத் ³ விதே ³ வ சாஹம்	45
ந புண்யபாபே மம நாஸ்தி நாஸோ ந ஜன்ம தே ³ ஹேந்த ³ ரியபு ³ த் ³ தி ⁴ ரஸ்தி	46

- இக்கட்டுரை (கைவல்லிய உபநிஷத) 1897-ஆம் வருடம் சித்தாந்த தீபிகை சுஞ்சிகையிலே தொடராக வெளிவந்தது. செந்திநாதையர் குறிப்பிடும் சென்னை ஆர்யனார் பீரமம் - தொடராக வெளிவந்தது. செந்திநாதையர் குறிப்பிடும் சென்னை ஆர்யனார் பீரமம் - 16 பூர்ப் பீரமம் ஆகாத ஜீவப்பீரமம் எனும் அவரின் நூலானது 1896-ஆம் வருடம் வெளிவந்த - 16 பக்கங்களில் அமைந்த சிறுநூலாகும். இந்நூலுக்கு எதிர் கண்டனமாக ஆர்யன் என்பவர் பேதவாத தர்ஸ்காரம் - செந்திநாதையர் தூர்வாத மறுப்பு எனும் நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.
- பிரிவு (IX) இலே செந்திநாதையர் 3 விடயங்களை 13 மந்திர வரிகளிலிருந்து விளக்குகின்றார்.

ந பூ ⁴ மிராபோ ந ச வஹ்நிரஸ்தி ந சானிலோ மே(அ)ஸ்தி ந சாம்ப ³ ரம்' ச ।	47
ஏவம்' விதி ³ த்வா பரமாத்த்மரூபம்' கு ³ ஹாஸ்யம்' நிஷ்கலமத் ³ விதீயம் ।	48
ஸமஸ்தஸாக்ஷிம்' ஸத் ³ ஸத் ³ விஹீனம்' ப்ரயாதி ஸூத் ³ த் ³ ம்' பரமாத்த்மரூபம் ।	49

त्रिषु धामसु यद्भोग्यं भोक्ता भोगश्च यद्भवेत् । तेभ्यो विलक्षणः साक्षी चिन्मात्रोऽहं सदाशिवः ॥ मय्येव सकलं जातं मयि सर्वं प्रतिष्ठितम् । मयि सर्वं लयं याति तद्ब्रह्माद्वयमस्म्यहम् ॥ अणोरणीयानहमेव तद्वन्महानहं विश्वमहं विचित्रम् । पुरातनोऽहं पुरुषोऽहमीशो हिरण्मयोऽहं शिवरूपमस्मि ॥ अपाणिपादोऽहमचिन्त्यशक्तिः पश्याम्यक्षुः स शृणोम्यकर्णः । अहं विजानामि विविक्ररूपो न चास्ति वेत्ता मम चित्सदाऽहम् ॥ वेदैरनेकैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् । न पुण्यपापे मम नास्ति नाशो न जन्म देहेन्द्रियबुद्धिरस्ति ॥ न भूमिरापो न च बहिरस्ति न चानिलो मेऽस्ति न चाम्बरं च । एवं विदित्वा परमात्मरूपं गुहाशयं निष्कलमद्वितीयम् ॥ समस्तसाक्षिं सदसद्विहीनं प्रयाति शुद्धं परमात्मरूपम् ॥

திரிஷு யாஜஸு யத்ப்ரோக்யம் ப்ரோக்தா ப்ரோக்யஸு யத்ப்ரவெக்ஷ । தெஹொ விவிக்ரஃ ஸாக்ஷி
அநாபாணபாடஃ அஹம் அசிந்த்யசக்திஃ । அபாணபாடஃ அஹம் அசிந்த்யசக்திஃ । அபாணபாடஃ அஹம் அசிந்த்யசக்திஃ ।
யாதி தத்ப்ரஹ்மாத்வயமஸ்மயஹம் ॥ அணொரணியானஹமேவ தத்வந்மஹநஹம் ॥ அபாணபாடஃ அஹம் அசிந்த்யசக்திஃ ॥
புராத்தனஃ அஹம் புருஷஃ அஹமீசஃ ஹிரண்மயஃ அஹம் சிவரூபமஸ்மி ॥ அபாணபாடஃ அஹம் அசிந்த்யசக்திஃ ॥
பச்யாம்யக்ஷுஃ ச ச்ரணோம்யகர்ணஃ । அஹம் விஜானாமி விவிக்ரரூபஃ ந சாஸ்தி வேத்ता மம சித்ஸதாஃ அஹம் ॥
வேதீரனேகைரஹமேவ வேத்யோ வேதாந்தக்ருதவேதவிதேவ சாஹம் । ந புண்யபாபே மம நாஸ்தி நாஸோ ந ஜன்ம தேஹேந்த்ரியபுத்திரஸ்தி ॥
ந ப்ரூமிராபோ ந ச பஹிரஸ்தி ந சானிலோ மேஃஸ்தி ந சாம்பரம் ச । எவம் விதீத்வா பரமாத்மரூபம் குஹாஸ்யம்
நிஷ்கலமத்விதீயம் ॥ சமஸ்தஸாக்ஷிம் சதஸதவிஹீனம் ப்ரயாதி சூத்தம் பரமாத்மரூபம் ॥

(இதன் பொருள் - 37) தூல சூக்கும காரண தேகம் முன்றிலும், முறையே எது போக்கியமாயும், போத்தாவாயும், போகமாயுமாயிற்றோ,

(இதன் பொருள் - 38) அம்முன்றிற்கும் விலக்ஷணமாகிய (வேறாகிய) சாட்சியாய், அறிவு மாத்திரமாயுள்ள "நானே அந்தச் சாதாசிவப் பிரம்ம்"

(இதன் பொருள் - 39) என்னிலிருந்தே யாவும் உண்டாயிற்று, என்னிலே யாவும் நிலைத்தது.

(இதன் பொருள் - 40) என்னிலே யாவும் இருங்குகின்றது. அந்த இரண்டாவதற்ற பிரம்ம்ம் நானே.

(இதன் பொருள் - 41) அணுவுக்கணுவாய் இருக்கும் சிவனார் நானாதல்போல, மகத்துக்கு மகானாகிய சிவனாரும் நானே, விசித்திரமாகிய உலகமும் நானே.

(இதன் பொருள் - 42) பழையேனும் நானே. பொன்மயமானவரும் நானே. சிவரூபரும் நானே.

(இதன் பொருள் - 43) கைகால் இலாதவரும் நானே. அவரது நிகைத்தற்கரிய சத்தியும் நானே. கண்ணில்லாமற் பார்க்கிறேன் காதில்லாமற் கேட்கிறேன்.

(இதன் பொருள் - 44) ஏகரூபமுடையனல்லேன், என்னை அறிபவன் இல்லை. எக்காலமும் சிவஞானரூபியாவிருக்கின்றேன்.

(இதன் பொருள் - 45) அநேக வேதங்களுினாலே நானே அறியப்பட்டேன். வேதாந்தஞ் செய்தவனும் நான். வேதத்தை அறிந்தவனும் நான்.

(இதன் பொருள் - 46) எனக்குப் புண்ணியபாபம் இல்லை. எனக்கு நாசம் இல்லை.

(இதன் பொருள் - 47) நான் பூமி அல்லேன். அப்பு அல்லேன். அக்கினி அல்லேன். ஆகாயமல்லேன்.

(இதன் பொருள் - 48) என்றிவ்வாறு உள்ளக் குகையின் கண்ணே நிஷ்களமாயும் அத்துவிதமாய் முள்ள பரமான்ம சொருபத்தை அறிந்து,

(இதன் பொருள் - 49) சமஸ்தசாட்சியும், சதசத்துக்கு (பசுபாசங் களுக்கு) வேறானவராயும், சுத்தராயுமுள்ள பரமான்ம சிவரூபத்தை அடைகின்றான்.

[திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை]

38 - விபூத்யோகம்

பாசபதம், பிரதம், சிரோவிரதம், அத்தியாசிரமம், சாம்பவம், ஐசுவரம் என்பன பாசபத விரதத்துக்குப் பெயராகச் சூதாங்கத்தையிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் பசுமம், ஐசுவரியம், ஐசுவரம் என்பனவும் (பாதாதி கேசாந்தம் அக்கினி முதலிய மந்திரங்கொண்டு தரிக்கப்படும்) விபூதி விரதமாகிய பாசபத விரதத்துக்குப் பெயராம் என்க. இந்த விபூதி விரதாநுஷ்டானம் வாயிலாக உமாசமேதராகிய சிவபெருமான் தியானிக்கப்படுங்கால், இந்த யோகம் பாசபத யோகம் எனப்படுமென்க. இது பற்றியே ஸ்வபுராணம்,

சர்வவே தாகமாம் போஜமகரந்தசு மத்யமே | பீத்வாயோ கம்ருதம் யோகீமுச்யதே ப்ரம்மவித்தம: |

ஏவம் பாசபதம் யோகம் யோகைச்வரிய மநுத்தமம் | அத்தியாசிரமமிதம் ஸ்வேயம் முத்தயே கேந ஸப்யதே |

“சர்வ வேதாகமம் என்னும் கமல மலரின் கண்ணேயுள்ள மகரந்தமாகிய யோகாமிரதத்தைப் பிரமலித்தாகிய யோகி பானஞ்செய்து பாசத்தினின்று விடுபடுகின்றான். பாசபத யோகமானது உத்தமமாகிய யோகைச்வரிய மேயாம் (விபூதி) யோகமேயாம்; இந்த யோகம் அத்தியாசிரமயோகம் எனப்படும். இந்த விபூதியோகம் வெருக்குத்தான் எய்தப் பெறும்” என்று கூறுகின்றது. இதனால், ஐசுவரியம் ஐசுவரம் என்பன விபூதியின் பரியாய நாமங்களாய் முடிய, பாசபத யோகம், விபூத்யோகம் எனப்பட்டதாயிற்று. இந்த விபூதி என்னும் பெயர் அப்பிராகிருதியாகிய பராசத்திக்குப் பெயராம் என்ற கருத்தினாலன்றோ ஸ்வபுராணம்,

யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே மநசா சேந்திரியை ஸ்ஸஹ | அப்ராக்ருதீ பராசைஷா விபூதி: பாரமேச்வரீ |

கைவேஹ பரமந்தாம கைவேக பரமாகதி: | கைவேக பரமா காஷ்டா விபூதி: பரமேஷ்டி: |

எங்கிருந்து மனசும் வாக்கும் இந்திரியங்களோடு கூடச் செல்லமாட்டாவாய் மீண்டு விடுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட அப்பிராகிருதியாம் விபூதியானது பராசத்தியேயாம். இந்தப் பராசத்தி விபூதியே பரமாகிய வீடு; இதுவே பரமாகியகதி; இதுவே பரமாகிய முடிந்த எல்லை; இதுவே பரமசிவனார் விபூதியாம் என்று கூறிற்று. இதனால் விபூதியோகம் என்பது (கூர்மபுராணம் மூன்றாவது பாவனையாகக் கூறிய) ப்ராம்மயோகம் என்பதுமாயிற்று. விபூதியானது பராசத்திசொருபமானமையாலன்றோ, ஸ்ரீஞானசம்பந்த வள்ளலாரருளிய “மந்திரமாவது நீறு” என்னுந் திராவிட சூத்தத்தைப் “பரையின் வரலாறு” என்று கூறியருளினார் அகஸ்திய மகாமுனி வருமாமென்க. இந்த விபூதியோகத்தினாற் சிவபிரான் அடையப்படுவாரன்றி மற்றைச் “சாமர்த்தியத்தி னாலும், புத்தியினாலும், மிகுந்த கேள்வியினாலும் எய்தப்பெறார்” என்ற கருத்தினால் விபூதிநிஷ்டைங்களாகிய முண்டக உபநிஷதமும் கடவுல்ல உபநிஷதமும்

நாயமாத்தமா ப்ரவசனேன ஸப்யோ ந மேத்யா ந பஹுனா ஸ்ருதேன |

- “மந்திரமாவது நீறு..” (திருஞானசம்பந்தர் - இரண்டாம் திருமுறை - திருநீற்றுப்பதிகம் - 2.66)
அகத்தியர் தேவாரத்தர்டிலே திருநீற்றுப்பதிகத்துக்கு உபதலைப்பாக பரையின் வரலாறு எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதை செந்திநாதையர் இங்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.
○ “நாயாத்தமா..” (முண்டக உபநிஷதம் 3.2.3, கட உபநிஷதம் 1.2.23)

நாயமாட்மா ப்ரவ்சனேன லஹ்யோ ந மெஹ்யா ந பஹுநா ஶ்ருதேன ।

நாயாஜாதா ப்ரவ்சநெந ஹ்லெஷா ந ஜெயயா ந ஸஹுநா ஶ்ருதெந ।

என்று கூறியவாமென்க. மேலே கூறிய விங்கபுராணப் பொருளையும் இச்சுருதிப் பொருளையும் இசைத்துப் பார்க்குங்கால் அவை ஒரு நெறிப்பட விபுதியோகம் உடையார்க்கே சிவபிரான் எய்தப் பெறுவார் என்பது உபதேசித்தனவாமென்க. மேலும், அம்முண்டகோபநிஷதமும் கடவல்லி உபநிஷதமும் எந்தப் பரமான்மா வாகிய சிவத்தை (அறிஞனாய்) இவன் அடைய அன்புறுகின்றானோ, அவன் அவ்வன்பினாற்றானே இந்தப் பரமான்மாவாகிய சிவபிரான் எய்தப்பெறுகின்றார். அவனுக்கு இந்தச் சிவனார் தமது சொருபத்தை அருளுகின்றார் என்ற கருத்தினால்

யமேவைஷ வ்ரு'ணுதே தேன லப்'ய ஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ரு'ணுதே தனுாம்' ஸ்வாம் ।

யமேவैஷ वृणुते तेन लभ्य स्तस्यैष आत्मा विवृणुते तन् स्वाम् ।

யமெவெஷ வுணுதெ தெந ஹ்ல ஷுலெஸுஷ சூத்மா விவ்ருணுதெ தநஃ ஸ்வாஃ ।

என்று கூறிற்று.

இந்தப் பாசுபதயோக வித்தையிலே சித்தி பெற்றவர் வாமதேவர், கிருஷ்ணர், அகஸ்தியர், விசுவாமித்திரர் முதலாயினோர் என்பது பொருள்படச் சைவயாஷ்யகாரர் தமது சிவாத்துவித வேதகத்திர சைவபாஷ்யத்து “உபய விங்காதிகரணத்திலே” கூறியிருக்கின்றார். இந்த வாமதேவர், கிருஷ்ணர், விசுவாமித்திரர், அகஸ்தியர் என்போர் தங்கள் இடைவிடாத சிவோகம்பாவனாத் தியான யோகத்தினாலே பரப்பிரம சிவாவிரப்பாவமாய் அசாதாரண குணங்கள் பிரகாசிக்கப் பெற்றார்கள். இதனாலன்றோ, ப்ரகதாரணிய உபநிஷதத்திலே வாமதேவர் “நான் மனு, நான் கூரியன்” என்று கூறியதாகப் பொருள்கொண்ட

அஹம்' மனுரப'வன் ஸூர்யஸ்ச । அஹ் மனூரபவந் सूर्यश्च । अहम् मनुराहवन् ऋष्यपुत्र ।

என்னும் மந்திரங் காணப்படுகின்றது.

கிருஷ்ணர் அர்ச்சனரை நோக்கி, “அர்ச்சனா! உனக்கு அருட்கண் கொடுக்கின்றேன். ஆனால் நீ எனது பாசுபதயோகப் பயனை (விபுதியோகப் பயனை)க் காண்பாயாக” என்ற கருத்தினால்,

தி'வ்யம் த'தா'மி தேசகூஃ பஸ்ய மே யோக'மைஸ்வரம் ।

दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम् ।

திவ்யம் ததாமி தெ ஷக்ஷுஃ பஸ்யு மெ யொமெஸெஸூரஃ ।

என்று கூறினார். மேலும், கிருஷ்ணர் அர்ச்சனா, சர்வபுதங்களுக்கும் விதையாய் (காரணமாய்) எது உளதோ அது நான், (சராசர) புதமாய் எது இருக்கின்றதோ, அது என்கையன்றியில்லை என்ற கருத்தினால்

- “யமேவைஷ..” (முண்ட உபநிஷதம் 3.2.3, கட உபநிஷதம் 1.2.23)
- உபயஸங்காத் அதிகரணமானது நீலகண்ட ச்வாச்சாரியரின் பிரம்மமூர்த்திர பாஷ்யத்தின் முன்றாம் அத்தியாயத்தின் இரண்டாம் பாதத்திலே ஐந்தாம் அதிகரணமாக அமைந்துள்ளது. (3.2.5). இவ்வதிகரணத்தின் பொருள் “சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், என உடன்பாட்டாலும், நிரஞ்ஜம், நிஷ்களம், ஸ்தூரலமன்று, அணுவன்று என்று தொடங்கத்தக்கனவாக எதிர்மறைமுகத்தானும் கூறப்படும் இரு இலக்ஷண குணமுடையார் சிவபெருமான்” என்பதாகும்.
- “அஹம் மனு...” (பிரகதாரணிய உபநிஷதம் 1.4.10)
- “திவ்யம் ததாமி...” (பகவத் கீதை 11.8)

யச்சாபி ஸர்வபூ⁴ தானாம் பீஜம் தத³ஹமர்ஜுன |

ந தத³ஸ்தி வினா யத்ஸ்யான்மயா பூ⁴தம் சராசரம் ||

यच्चापि सर्वभूतानां बीजं तदहमर्जुन। न तदस्ति विना यत्स्यान्मया भूतं चराचरम् ||

யஜ்ஜாபி ஸவ்ஹு⁴தாநா³ம் பீஜம் தத³ஹமர்ஜு⁴ந | ந தத³ஸ்தி விநா யத்ஸ்யான்மயா பூ⁴தம் சராசரம் ||

என்றற் றொடக்கத்தனவாகக் கூறிய உண்மைகளை உபதேசித்து, அங்ஙனம் உபதேசித்தவாறே தமது விசுவரூபத்தை அவ்வர்ச்சனருக்குத் தரிசிப்பிக்க, தாம் அருளிய அருட்கண் கொண்டு தம்மை நோக்கச் செய்தபோது அர்ச்சனர் “விசுவேசுரே, விசுவரூபே, அநேக கைகளும், வயிறுகளும், முகங்களும், கண்களும் முள்ள அனந்தரூபராகிய உம்மை எவ்விடத்தும் பார்க்கின்றேன். உம்முடைய ஆதியைக் கண்டிலேன், பின்னர் மத்தியைக் கண்டிலேன், அந்தத்தைக் கண்டிலேன்” என்றற் றொடக்கத்தனவாகத் துதித்தாராக மகாபாரதம் கூறுகின்றது. **விசுவாமத்தரீ** ஒர்கால் மற்றோர் சுவர்க்கத்தைப் படைக்கும் வன்மையுடையராயினார். **அகஸ்தியர்** ஒர்கால் சலத்தைப் பாளஞ்செய்ய வன்மையுடையராயினார்.

இந்த விபுதியோகத்தைப் பாசுபதயோக உபநிஷத மந்திரப் பொருள் கொண்டு **சுவராகவ சம்வாதத்திலே** சிவனார் உபதேசித்திருக்கின்றார். எந்தெந்தச் சுருதிகளைச் சிவனார் எடுத்து ஸ்ரீ ராமருக்கு “எல்லாந் தாமே” என்பது போதர உபதேசித்திருக்கின்றாரோ, அவ்வாறு பாசுபதயோகியாகிய **ஸ்ரமதேவரும்** அந்த விபுதியோகத்தை அவ்வாறே **ஆசுவாலாயன முன்வர்க்கு** உபதேசித்தாராகக் கைவல்லிய உபநிஷதத்தினால் அறியப்படுகின்றது.

A. **மாண்கூங்கிய** உபநிஷதப் பொருள்கொண்டு ஆன்மாவும் சிவமும் (முன்னரே மேலே கூறியவாறு) அபேதமாய் ஐக்கிய பாவனையுற்று நின்ற நிலை (27^{ஆம்}) மந்திரபாகத்தினால் சூசிக்கப்படுகின்றது.

B. (சராசர) பூதங்களெல்லாம் எதினின்றி தோன்றி நின்று ஒருங்குகின்றனவோ அந்தப் பிரமத்தை அறிக என்னுங் கருத்தினால்,

யதோ வா இமானி பூ⁴தானி ஜாயந்தே | யேன ஜாதானி ஜீவந்தி |

யத்ப்ரயந்த்யபி⁴ஸம்'விஸந்தி | தத³விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ |

यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति । तद्विजिज्ञासस्व ।

யதொ வா ஐதாநி ஹுதாநி ஜாயந்நே | யெந ஜாதாநி ஜீவந்நி |

யத்யந்நுஸிஸம்'விஸந்நி | தவிஜிஜ்ஞாஸஸ்வ |

என்னும் **தைத்திரீய** சுருதியும், (சராசரமாகிய) பூதமெல்லாம் ஆகாயத்திலே தோன்றி (நின்று) ஒருங்குகின்றன என்ற கருத்தினால்

ஸர்வாணி ஹ வா இமானி பூ⁴தான்யாகாஸாதே³வ ஸமுத்பத்³யந்த

ஆகாஸம்' ப்ரத்யஸ்தம்' யந்தி |

सर्वाणि ह वा इमानि भूतान्याकाशादेव समुत्पद्यन्त आकाशं प्रत्यस्तं यन्ति ।

ஸவ்ராணி ஹ வா ஐதாநி ஹுதாநா³காஸாதே³வ ஸமூத்³பத்³யந்நு **ஆகாஸம்** ப்ரத்யஸ்தம்' யந்நி |

என்னுந் **சாந்தோக்கிய** சுருதியும், இச் (சராசர) பூதங்களெல்லாம் ஆனந்தத்திலே தோன்றி நின்று ஒருங்குகின்றன என்ற கருத்தினால்,

○ “யச்சாபி சர்வ...”

○ பத்மபுராணத்திலேயுள்ள **சுவகீதை**யின்படி **சுவபெருமான் இராமனுக்கு** உபதேசித்துள்ளார்.

அதை **சுவராகவ சம்வாதம்** என்று செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார்.

○ “யதோ வா இமானி...”

(தைத்திரீய உபநிஷதம் 3.1)

○ “ஸர்வாணி ஹ வா..”

(சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் 1.9.1)

ஆனந்தா³த்⁴யேவ க²ல்விமானி பூ⁴தானி ஜாயந்தே | ஆனந்தே³ன ஜாதானி ஜீவந்தி |

ஆனந்த³ம்¹ப்ரயந்த்யபி⁴ஸம்¹ விஸந்தீதி |

आनन्दाध्वेव खल्विमानिभूतानि जायन्ते । आनन्देन जातानि जीवन्ति । आनन्दं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ।

சூநநூயெவ வலிநானி ஹிதானி ஜாயநெ | சூநநூந ஜாதானி ஜீவநி |

சூநநூம் ப்ரயந்யபிஸம்விஸந்தீதி |

என்றுந் **கைத்தீரீய** சுருதியும் கூறியவாறு, ஆனந்தாகாசமாகிய சிதம்பர சத்தியினின்று வேறுறாத சிவமாகிய பிரமத்தோடு ஆன்மா அபேதமாய் நின்ற ஐக்கிய பாவனை நிலை “என்னிலிருந்தே யாவும் உண்டாயிற்று” என்றந் றொடக்கத்த **கைவல்ஸ்ய**த்தின் (39^௫) சுருதியினால் உணர்த்தப்படுகிகின்றது.

சிவோகம் பாவனையினாலே சிவாவிர்ப்பாவமுற்ற பாசபத யோகிகளே தாமும் சிவமும் வேறற நின்றமையால், அவ்வாறு கூற வல்லுநராகின்றார் என்ற கருத்தினாலன்றோ, **சர்வஞானோத்தரகருத்** மேலே சொல்லிய **கைவல்ஸ்ய**த்து (39^௫ - 40^௫) சுருதிகளுக்கிசைய “நானே உலகத்துக்கு நாதன், என்னாலே எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றது, நாதத்துவமுதல் பிருதிவியந்தமாயுள்ள தத்துவமெல்லாம் என்னின்றே நிலையுறுகின்றன. அகத்தும் புறத்துமாகக் காணப்படுவதாயேனும் கேட்கப்படுவதாயேனும் பிரபஞ்சத்தில் எவ்வளவு நினைவிய தாய் எது எது உளதேனும் அத்துவெல்லாம் என்னாலே வியாபிக்கப்பட்டது. சிவன் வேறு நான் வேறு என்னும் துவித பாவனையைவிட்டு எந்தச் சிவயோகியும் அத்துவிதபாவனை செய்யக்கடவன்” என்ற கருத்தினால்,

அகமேவ ஜகந்நாதோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரகாசதே | சிவாத்யவநி பர்யந்தந் தத்சர்வம் மயி ஸம்ஸ்திதம் |

யத்திகஞ்சிஜ்ஜ கத்யஸ்மிந் த்ருக்யதே சூயதேபிவா | பகிரந்தர் விபாகேந தத்சர்வம் வ்யாபதம் மயா |

சவாந்ய ஸ்த்வஹமேவாந்ய: ப்ருதக்பாவம் விவர்சயேத் |

ய:சிவ: சோகமே வேத்யத் வைதம் பாவயேத்ஸதா ||

என்று கூறிற்று. (ஆனந்த) ஆகாசமானது பராசத்தியாம் என்ற கருத்தினாலன்றோ, **கூர்ம புராணம்** “சிவபிரா னுடைய பராசத்தி ஆகாசம் என்னும் பெயர் பெறுவர்” என்ற கருத்தினால்

யஸ்யசா பரமாதேவீ சக்திராகாச சம்விதா |

என்று கூறிற்று. சர்வபுதங்களுக்கும் அந்தரியாமியாகிய ஈசுவரன் நானே, சிருஷ்டி திதி சங்காரம் என்னுடைய பிரவிருத்தியாகவே சொல்லப்படுகின்றது என்ற கருத்தினால் **கூர்ம புராணம்**,

அஹம் வறிசர்வபுதாநாமந்தர்யா மீச்வர: பர: | ஸர்க ஸ்தித்யந்த கர்த்திருத்வம் ப்ரவ்ருத்திர் மமகீயதே ||

என்றந் றொடக்கத்தனவாகச் சாங்கியயோகம் எனப்படும் நிர்க்குணபாவனையிலே முடித்துப் பேசிய ஏகமாம் ஆன்ம நிலையையும் மேலே கைவல்ஸிய உபநிஷதமும் சர்வஞான சுருதியும் பிறவுங் கூறிய உமாசமேத சிவனுரோடு ஆன்மா நின்ற ஐக்கிய பாவனா நிலையையும் ஒன்றென்று சாஸ்திரவுணர்ச்சி அறிந்த விவேகிகள் விபரீதப்படுத்தி ஓர் போதும் உணராரென்க.

C. அனுவுக்கனுவும் மகத்துக்கு மகத்துமாயுள்ள சிவபிரானைச் சிவப்பிரசாதத்தினாலே அறிதல்வேண்டும் என்ற கருத்துக்கொண்ட

अणोरणीयान्महतो महीया नात्माऽस्य जन्तोर्निहितो गुहायाम् ।

அணோரணீயாந்மஹதோ மஹீயா நாத்மா(அ)ஸ்ய ஜந்தோர்நிஹிதோ கு³ஹாயாம் |

சுணோரணீயாந்மஹதோ மஹீயா நாத்மாஸ்ய ஜந்தோநிஹிதோ மஹாயாடி |

○ “ஆனந்தாத் யேவ..”

○ “அணோரணீயான்...”

(கைத்தீரீய உபநிஷதம் 3.5.1)

(கட உபநிஷதம் 1.2.20, மகாநாராயண உபநிஷதம் 2.12.1)

என்னுங் **கடவல்லீ** உபநிஷதமும், **மகாநாராயண** உபநிஷதமும் கூறும் மந்திரப்பொருள் கொண்டு சாதிக்கப்படும் சிவதீவபாவனாபேத ஐக்கியநிலை **கைவல்லீய** உபநிஷதத்து (41^{ஆம்}) மந்திரத்துள்ள அணுவுக்கனுவானவனும் நானே என்னும் சுருதியினால் உரைக்கப்பட்டது.

D. சிவபிரான் பிறவாதவர், பெரியர், நித்தியர் என்ற கருத்தினால்

அஜ ஆத்மா மஹாந்த்³ருவ: | अज आत्मा महान्तुव: | सज श्रुता मஹாநு³வ: |

என்னும் **பிருகதாரணீய** உபநிஷதமும், “பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலாம் விசுவரும் பழையோருமாம் சிவபிரான்” என்ற கருத்தினால்

விச்வம் புராணந்தமச: பரஸ்தாத் |

என்னும் **மகோ** உபநிஷதமும், “கூரிய மத்தியிலே இரண்மயராகிய புருஷராகிய சிவபிரான் காணப்படுகின்றார்” என்ற கருத்தினால்

ய ஏஷோ(அ)ந்தராதி³த்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்³ரு'ஸ்யதே |

य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते |

ய ஷொ³ந்ரா³தி³தெ³ ஹிர³ண³ய: வு³ஸு³ஷோ³ து³ஸ்ய³தே |

என்னுந் **சாந்தோக்ரிய** உபநிஷதமும் கூறும் சுருதிகள்கொண்டு, ஆன்மாவும் (சிவசத்தி சமேதராகிய) சிவமும் அபேதமாய் நிற்குநிலை **கைவல்லீய** உபநிஷதத்து (41^{ஆம்} - 42^{ஆம்}) சுருதிபாகங்களினாலே உணர்த்தப்பட்டது.

E. “கையின்றிப் பற்றுகின்றவரும், காலின்றிச் செல்பவரும், கண்ணின்றிப் பார்க்கின்றவரும், காதின்றிக் கேட்பவருமாயுள்ளார் சிவபிரான்; அவர் அறியப்படாததை அறிகின்றார்; அவரை யாரும் அறிந்திலர்” என்னுங் கருத்தினால்

அபாணிபாதோ³ ஜவனோ க்³ரஹீதா பஸ்யத்யசக்ஷ: ஸ ஸ்ரு'ணோத்யகர்ண: |

ஸ வேத்தி வேத்யம்' ந ச தஸ்யாஸ்தி வேத்தா ||

अपाणिपादो जवनो ग्रहीता पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः । स वेत्ति वेद्यं न च तस्यास्ति वेत्ता ||

சவாணிவா³ஷோ ஜவ³னோ க்³ரஹீதா வஸ்ய³த³யசக்ஷ: ஸ ஸ்ரு'ணோத³யகர்ண: |

ஸ வெதி வெ³த்ய³ம் ந ச தஸ்யாஸ்தி வெதா ||

என்னும் **சுவேதாசுவதர** உபநிஷதமும், “நினைத்தற்கரியரும் அளத்தற்கரியரும் ஆதி மத்தியாந்தமிலாதவரும் சிவபிரான்” என்ற கருத்தினால்

அசிந்த்யாயாப்ரமேயா யாநாதி நிதநாய |

என்னும் **மைத்தராயண** உபநிஷதமும், “எல்லா வேதங்களும், இந்தப் பிரணவப் பொருளாகிய சிவத்தை அறிகின்றன” என்ற கருத்தினால்

ஸர்வே வேதா³ யத்பத³மாமனந்தி |

सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति । ஸவெ³தா³ யத்பத³மாமனந்தி |

- “அஜ ஆத்மா..” (பிரகதாரணீய உபநிஷதம் 4.4.20)
- 108 உபநிஷதங்களில் முறையே 24-ஆவது மற்றும் 61-ஆவது உபநிஷதங்களாக சாம வேதத்தைச் சேர்ந்த **மைத்தராயண** மற்றும் **மகோ** உபநிஷதங்கள் வைக்கப்பெற்றுள்ளன. (சாந்தோக்ரிய உபநிஷதம் 1.6.6)
- “ய ஏஷோ...” (சுவேதாசுவதர உபநிஷதம் 3.19)
- “அபாணி பாதோ..” (கட உபநிஷதம் 1.2.15)
- “ஸர்வே வேதா...”

என்னுங் கடவுல்லு சுருதியும், "சிவபிரான் ஏகரும், வெளிப்படாதவரும், (விவித்த ரூபரல்லர்) அனந்த ரூபருமாயுள்ளார்" என்ற கருத்தினால்

யதேகமவ்யக்த மநந்த ரூபம் |

என்னும் மகோ உபநிஷதமும், "சிவபிரான் மகாமாயையின் கண்ணே விசுத்தமாகிய அநேக சரீரங்களை எடுப்பார்" என்ற கருத்தினால்

ஸ்திரே பிரங்கை: புருரூப உக்ர: |

என்னும் இருக்குவேதமும், "சித்துரூபியும் முடிவில்லாதவருமாய் உள்ளவர் சிவபிரான்" என்ற கருத்தினால்
ஸத்யம்¹ ஜ்ஞானமனந்தம்² ப்ரஹ்ம | சத்ய் ஜ்ஞானமனந்தம்³ ஸத்யம் | ஸத்யம் ஜ்ஞானமனந்தம்⁴ ஸத்யம் |

என்னுந் தைத்திரீயமும், "மகானாகிய சிவபிரானிலிருந்தே இருக்காதி வேதங்களும் உபநிஷதங்களும் தோன்றின" என்ற கருத்தினால்

அஸ்ய மகதோ பூதஸ்யநி: ச்வசிதமேதத் ருக்வேத: உபநிஷத: |

என்னும் பிருகதாரண்ய உபநிஷதமுங் கூறிய சுருதிப்பொருள்கொண்டு உணர்த்தப்படும் சீவானம் பரமான்ம ஐக்கிய நிலை கைவல்லிய உபநிஷதத்து (43-44-45⁵) சுருதிப் பாகங்களினாலே சாதிக்கப்படுகின்றது.

F. இங்கனம் மேலே சொல்லியவாறு சிவத்தோடு ஆன்மா ஐக்கியமுற்று நிற்குங்கால் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களெல்லாம் ஆன்மாவில் விளங்கப்பெற்றுத் தான் சிவசாமியம் அடைகின்றான். இதுவே சிவத்துவம் எனப்படும் என்று நீலகண்டீசுவாசாரியர் கூறியவாறே சர்வஞ்ஞத, திருப்தி, அநாதிபோதம், அலுப்த சக்தி, அனந்தசக்தி, சுவதந்திரத்துவம், நிராமயான்மா, விசுத்ததேகம் என்னும் சிவகுணங்கள் விளங்கப்பெற்று ஆன்மா சிவத்துவத்தை அடைகின்றான் என்ற கருத்தினால்

சர்வஞ்ஞதா த்ருப்தி ரநாதிபோத ஸ்வதந்திரதாநித்யமலுப் சக்தி: |

அநந்த சக்திச்ச நிராமயான்மா விசுத்ததேக: சசிவத் வமேதி ||

என்னும் சீவஞானோத்தர சுருதி கூறுகின்றமையாலும், "முத்தன் சிவசமமாகின்றான்" என்னுங் கருத்தினால்
முத்த: சிவசமோ பவேத் |

என்று சீவபராணம் கூறுகின்றமையாலும், இவற்றிற்கிசையவே இப்படிப்பட்ட முத்தன் (வித்வான்) புண்ணிய பாபங்கள் தீர்ந்தவனாய், நிரஞ்ஞனாய், சிவசாமியத்தை அடைகின்றான் என்னுங் கருத்தினால்

ததா³ வித்³வான் புண்யபாபே விதூ⁴ய நிரஞ்ஞன: பரமம்⁵ ஸாம்யமுபைதி |

तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति |

ததா விதூ⁴யா⁵ வுணு⁶வாவெ விய⁷ய நிரஞ்ஞன: வரமம்⁸ ஸா⁹யு¹⁰பைதி |

என்று முண்டக உபநிஷதமானது ஆன்மா சிவத்தோடு சிவசாமியமுற்று விளங்குகான். என்னும் உண்மையைக் குறிக்கும் பொருட்டு, கைவல்லியத்து (46¹¹) சுருதிபாகம் "புண்ணியமில்லை, பாபம் இல்லை" என்பது பொருள்பட கூசுமாய்க் கூறிற்று.

G. இந்த முத்துக்குச் சிவலோகத்திலிருந்து மீளத்திரும்புவதில்லை, அதனால் பிறப்பிறப்பில்லை என்ற கருத்தினாலன்றோ

○ "ஸத்யம் ஜ்ஞான.."

(தைத்திரீய உபநிஷதம் 2.1)

○ "ததா வித்வான்..."

(முண்டக உபநிஷதம் 3.3)

ப்ரஹ்மலோகமபி⁴ஸம்பத்³யதே ந ச புனராவர்த்தே ||

ब्रह्मलोकमभिसम्पद्यते न च पुनरावर्तते || ബ്രഹ്മലോകമபிஸம்பத்யதே ந ச புனராவர்த்ததே ||

என்று சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் கூறிய பொருளைக்கொண்டு பாசுபதயோகிக்குச் செனன மரணமில்லை
என்னும் உண்மையைக் கைவல்லிய சுருதி (46^{ஆம்}) சுருதிய பாகத்தினால் கூசிப்பித்தது. இவ்வாறு
சிவசாமியத்தினால் அத்தீதவின்பமுற்று நின்ற முத்தனுக்கு தூலமாகிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசத்தை
இடமாகக்கொண்டு எய்தும் சப்தாதி விஷயங்களை உணரவாரான் என்ற கருத்தினால்,

யத்ர நான்யத்பஸ்யதி நான்யச்ச²ரு¹ணோதி நான்யத்³விஜானாதி |

यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति |

யத்ர நாந்யத்³பஸ்யதி நாந்யத்²சு¹ணோதி நாந்யத்³விஜானாதி |

அறிவு ஒன்றையும் காண்கின்றிலனாய், ஒன்றையுங் கேட்கின்றிலனாய், ஒன்றையும் அறிகின்றிலனாய்,
நின்ற (அத்தீத) நிலையானது “புமா” எனப்படும் என்று சாந்தோக்கிய உபநிஷதங் கூறிய பொருளை,
கைவல்லிய (47^{ஆம்}) சுருதிப்பாகம் ஸ்தூல பூதங்களைக் கூறுதல் வாயிலாகக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று என்று
கோடலுமாகும். இந்தச் சிவபிரான் சத்தாகிய பசவுக்கும், அசத்தாகிய பாசத்துக்கும் வேறாய், அவற்றுக்குப்
பதியாய் நின்றார் என்ற கருத்தினால்

ஸச்சா ஸச்ச ஜகத்விச்வம் சரீரம் பரமேஷ்டிந: | யதிதம் ஸதிதி ப்ரோக்தம் யச்சா ஸதிதி கத்யதே |

தயோ: பதித்வாத்துசிவ: ஸதசத்பச ருச்யதே ||

என்று சீவபுராணம் கூறியவாறு, சமஸ்தசாட்சியாய் நின்ற சிவபிரானைச் சத்தாகிய பசவுக்கும் அசத்தாகிய
பாசத்துக்கும் வேறாகிய சத்தி என்பதை உணர்த்துமாறு

ஸமஸ்தஸாஷிம்¹ ஸத³ஸத்²விஹீனம்¹ |

समस्तसाक्षिं सदसद्विहीनं | ஸத³ஸஸாஷிம்¹ ஸத²ஸத்²விஹீநம்¹ |

என்று கைவல்லியத்து (49^{ஆம்}) மந்திரம் கூறி, பின்னர்ப் பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலே சமஸ்தசாட்சியாக
முன்னரே (15^{ஆம்}) மந்திரத்திற் பேசப்பட்ட உமாசமேதராகிய சிவபிரானே இந்தச் சத்துக்கும் அசத்துக்கும் வேறாய்
அவைக்குப் பதியாயுள்ள பதியாம் என்பது போதர, ஆங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்ட “சமஸ்த சாட்சியாய்” நின்றார்
எனப் பொருள்படும் பதம் இவ்விறுதி (49^{ஆம்}) மந்திரத்திலும் கூசிக்கப்பட்டதாமென்க.

○ ○ ○

[கைவல்லிய உபநிஷதத்தை வைதிக பாசுபத தீக்ஷையுடையோன் செபித்து மேற்கதி

அடையுமாறு உபதேசித்தமை]

ய: ஸதருத்²ரியமத்⁴தே ஸோ(அ)க்³னி பூதோ ப⁴வதி |

ஸ வாயு பூதோ ப⁴வதி |

ஸ ஆத்ம பூதோ பூதோ ப⁴வதி |

ஸ ஸுராபானாத பூதோ ப⁴வதி |

ஸ ப்ரஹ்மஹத்யாயா: பூதோ ப⁴வதி |

ஸ ஸுவர்ணஸ்தேயாத பூதோ ப⁴வதி |

(சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் - 8.15.1)

(சாந்தோக்கிய உபநிஷதம் - 7.24.1)

○ “ப்ரஹ்ம லோக...”

○ “யத்ர நான்யத...”

○ பிரிவு (X) இலே செந்திநாதையர் விபூதி யோகத்தை 7 (A-G) உப பிரிவுகள் கொண்டு
விளக்கியுள்ளார்.

ஸ க்ரு'த்யாக்ரு'த்யாத் பூதோ ப'வதி ।
தஸ்மாத்³விமுக்தமாஸ்ரிதோ ப'வத்யத்யாஸ்ரமீ ஸர்வதா³ ஸக்ரு'த்³வா ஜபேத் ।
அனேன ஜ்ஞான மாப்னோதி ஸம்'ஸாரார்ணவ நாஸனம் ।
தஸ்மாதே³வம்' விதி³த்வைனம்' கைவல்யம்' பத³ம்ஸ்னுதே ।
கைவல்யம்' பத³ம்ஸ்னுதே ॥

यः शतरुद्रियमधीते सोऽग्निं पूतो भवति । स वायु पूतो भवति । स आत्म पूतो भवति । स सुरापानात्
पूतो भवति । स ब्रह्महत्यायाः पूतो भवति । स सुवर्णस्तेयात् पूतो भवति । स कृत्याकृत्यात् पूतो भवति
। तस्मादविमुक्तमाश्रितो भवत्यत्याश्रमी सर्वदा सकृद्वा जपेत् ॥ अनेन ज्ञान माप्नोति संसारार्णव
नाशनम् । तस्मादेवं विदित्वैनं कैवल्यं पदमश्नुते कैवल्यं पदमश्नुते ॥

ய: ஸதாஸூரியமஹீதே ஸோ³ஹி வஹி³ வஹதி । ஸ வாயு வஹி³ வஹதி ।
ஸ ஸூ³த வஹி³ வஹதி । ஸ ஸு³ராவாநாஸ வஹி³ வஹதி । ஸ ஸு³ரஹத்யா³யா:
வஹி³ வஹதி । ஸ ஸு³வணு³ஸ்யா³ஸ வஹி³ வஹதி । ஸ ஸு³த்யாக்ரு³த்யாக்
வஹி³ வஹதி । தஸ்மாதே³வம்' விதி³த்வைனம்' கைவல்யம்' பத³ம்ஸ்னுதே ॥
சுநேந ஜ்ஞாந ஜா³வொதி ஸம்ஸாரா³ணவ நாஸநம் । தஸ்மாதே³வம்' விதி³த்வைனம்'
கெவல்யம்' பத³ம்ஸ்னுதே ॥

(இதன் பொருள்) எவன் இந்தச் சதருத்ரி³யத்தை அத்தியாயனஞ் செய்கின்றானோ, அவன் அக்கினியைப் போலச் சத்தனாகின்றான். அவன் வாயுவைப் போலச் சத்தனாகின்றான். அவன் சுவர்ணத்தைத் திருடிய குற்றத்தினின்று சத்தனாகின்றான். சுரபானஞ் செய்த தோஷத்தினின்று சத்தனாகின்றான். பிரமகத்தி தோஷத்தினின்று சத்தனாகின்றான். செய்யக் கூடாததைச் செய்தும், செய்யவேண்டியதைச் செய்யாதும்விட்ட தோஷத்தினின்று சத்தனாகின்றான்.

அதனால் வாராணாசியை அடைந்து வைதிக பாசபத விரதமுடையவனாய், எப்போதுமேனும், ஓர் முறையேனும் இந்த உபநிஷதத்தைச் செபித்து வருவதினால், சம்சார சமுத்திரத்தை நாசஞ்செய்யும் சிவஞானத்தை அடையற்பாலனாகின்றான். ஆதலினால், இவ்வாறு சிவத்தை அறிந்து, கைவல்லிய துயக்கின்றான். கைவல்லிய பயனைத் துயக்கின்றான்.

அவிமுக்தம் - வைதிக பாசபத தீக்ஷையுடையனாய் (அத்தியாசிரமியாய், இக்கைவல்லிய உபநிஷதத்தை அவிமுக்தம் எனப்படும் ஸீகாசிப் பதியை அடைந்து செபிக்க என்று ஈண்டுக் கூறப்பட்டமையில், உபலக்ஷயால (இனம்பற்றி) சிதம்பரம், திருவாரூர், காளகஸ்தி, கேதீச்சரம், நகுலேசுவர முதலிய சிவஸ்தலங்களும், திருச்செந்தூர் முதலிய சுப்பிரமணிய ஸ்தலங்களும் அக்கைவல்லிய உபநிஷதம் செபித்தற்கு உரித்த ஸ்தானங்களாகத் தழுவப்படும்.

○ ○ ○

கைவல்லிய உபநிஷதக் கட்டுரை³யின் மூலப்பிரத³யிலிருந்து அறுமுகப் பகுதியும் முதலாம் பகுதியும் இங்கு தரப்பெற்றுள்ளன. மூலப்பிரத³யில் உபநிஷத மந்திரங்கள் யாவும் தமழ் எழுத்துகளில் மாத்ரம் தரப்பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். ஆயினும், இத்தொகுப்பில் இம்மந்திரங்கள் தமழ் - நாகரம் - க்ரந்தம் ஆகிய மூன்று வர்ஷவாங்கங்களும் உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளன.

கைவல்யோபநிஷத் திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.

கைவல்யம் என்னும் மொழி முத்தி எனப் பொருள்படும். படவே, கைவல்யீ யோபநிஷத்மானது—தான் விதித்தவாறு பிரமா விஷ்ணு ருத்திரர் என்னும் காரியமூர்த்திகளுக்குக் காரணராகிய துரிய உமாசேமேதராகிய சிவபிரானை அன்பினோடு இதய கமலத்தின்கண்ணே உபாசிக்கின்ற (வைதிகபாசபத்) யோகிகளுடைய பாச இருனியோட்டிச் சிவத்துவத்தை விளக்குவது உறுதியேயாயமென்க. இதுபற்றியே சிவத்தத்துவ விவேகம்—

மலைமக றீனைவன் முக்கண னீல

மணிமிடற் றவனென வாடுநர்

திலகனே யுன்னைத் தகரமாங் குகையுட்

மயானஞ் செய்திடுமுறை செப்பி

யலரவன் முருந்த னீசனோ டெவையு

மையநின் விழுதியென் றுளரக்கு

மலவிர மிடுத்துச் சிவச்சுடர் விளக்க

—ஹந்தகை வல்லிய மறையே.—என்று கூறிற்று.

யனரீவேதத்தைச் சார்ந்த கைவல்லியம், சவேதாசுவதரம், காலாக்கினிமுத்திரம், அதர்வணவேதத்தைச் சார்ந்த அதர்விரசு, அதர்வசிகை என்னும் ஐந்து உபநிஷதங்களையும் பஞ்ச ருத்திரமென்று பெரியோர் கூறுவர். ஆதலால், இந்தக் கைவல்யோபநிஷதம் ருத்திரோபநிஷதமெனப் பெயர்ப்படைத்

தும். (வைதிகபாசபத்) உபநிஷதங்களிலே புகழப்பட்ட பல திருமாமங்கொண்டு சிவபெருமான் கைவல்லியோபநிஷதத்திலே போற்றப்படுதலால், இது சதருத்திரீயமென மற் றோர் பெயருமுடையதாயிற்று என்றுங் கூறுப.

இந்த உபநிஷத உபதேசங் கேட்டற்குரியார் வைதிக பாச பதவிரகம் எனப்படும் மந்திர சம்ஸ்கார தீக்ஷையை அங்க

மர உலையார் என்பது இக்கைவல்லியோபநிஷதத்தினாலே அறிப்படுதலால், இவ்வுபநிஷதம் வைதிகபாசபதோபநிஷதம் எனவும் படும்.

இந்தக் கைவல்லியோபநிஷதத்திலுடங்கிய உண்மைகள்:—

I. (க—க) ஆசுவலாயனமுனிவர் பிரமாலை அடுத்துத் தமக்கு அதிரகசியமாயும் மேலானதாபுமுள்ள பிரமயித்தை யை உபதேசிக்குமாறு வேண்டினமை.

II. (ச—சு) பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு அந்தப் பிரமவித் தை அறிதற்கு அருகராகிய துறவிகள் இயல்பைக் கூறினமை.

III. (சு) துறவிகள் உள்ளக்குகையின்கண்ணேயுள்ள சிவ பிரானை உபாதித்தடையு மியல்பைக் கூறினமை.

IV. (ச—அ) சிவோபாசனை செய்யுந் துறவிகள் யாவையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்து முடித்துப் பின் கிசுத்தேக்கராய் (மகா சிவலோகமடைந்து) பராயிர்த சிவருபராய் முத்தி யடைதலைக் கூறினமை.

V. (க—கசு) மகாசிவலோகத்தை அடைதற்கு உபாயங் கூறுமாறு புகுந்து உபாசகர் முத்தங்கண்ணே ஏங்கிருந்து எவ் வாறு ஒய்வங்கமுடை லராய், பிண்டமாகிய சீரீர்த்த இதய கமலத்திலே தகரோபாசனை செய்வவேண்டும் என்பதனையும், உபாசனை செய்யப்பெறும் சிவபெருமானுடைய இலக்கணங் களையும், அவரைத் தியர்வித்தலால் அடைபுக் பெற்றையும் உபிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு உபதேசித்தமை.

VI. (கசு—கல) “காரியமூர்த்திகளாகிய பிழம விஷ்ணுருத் . திராவிடோரை எடுத்துக் கூறுதல் ஸ்ரீலாகப் பிண்டமாகிய சீரீர்த்த இதயகமலத்தின்கண்ணே தியர்விக்கப்பட்டவர் காரணமூர்த்தியாகிய துரிய உமாசகீராய சதாசிவனாரம் என்னும் உண்மையுணர்தல் வேண்டுமென அறிவுறுத்தினமை.

VII. (உ-உ-உ) உம்ச்சமேதநீரடிய சிவபிரானே பசுபா
கங்கனாகிய சேத்துசேதனப் பிரபஞ்சவர்களை யெல்லாம் அக.
தும் புறத்துமாகித் தாங்கி நிற்கு முன்மையை அறிந்து,
அதனாற் பாச நீக்குதற்குரிய மற்றோர் உபாயம் உபதேசித்
தலை.

VIII. (உ-உ-உ) இவ்வாறு அண்டத்தினும் பிண்டத்தி
னும் உமாச்சமேதநாகிய சிவபெருமான் நின்ற முறைமையைச்
சார, பிரணவ (பஞ்சாக்ஷர)த்தில் வைத்து அவ்வுண்மை உண்
ர்ந்தி, அதுவாயிலாகப் பாசத்தைச் சேதிக்கும் மற்றோர் உபா
யம் கூறினமை.

IX. (உ-உ-உ) மாண்டேக்கியநிருகிம்மோத்தரதாபநி உப
நிஷுத்தமுறையானே அம்பிகா சமேதராகிய சிவபெருமானோடு
கும்மர ஐக்கியமா முறையும், அதனாற் அடையும் பாசநீக்க
பருகும் கூறினமை.

X. (உ-உ-உ) பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு விபூதியோகம்
உபதேசித்தலை.

இக்கைவல்லியோபாபநிஷுத்தத்தை வைத்தி பாசபத திக்ஷா
நிஷ்டான முடையோன் செபித்தத் தாயனாப், அதனாற் சிவ
நானமுடையனாய் கைவல்லிய பரிணை அடைகின்றான் என்
பதி இறுதியாகப் பலம் கூறினமை.

I.

(ஆசுவலாயனமுனிவர் பிரம்மவித்தை உபதேசிக்கு
மாறு பிரிமானவ வேண்டினமை)

அதாச்வ லாயனோ பகவந்தம்
உமாச்சமேதந முபசமேத் யேதவாச | (க)
அதிக்கிபகவந் ப்ரம்மவித்தயாம் வரிஷ்டாம்
சதாசத்திச் சேவ்யமானாம் நிகூடாம் | (உ)

யயாகிராத் சர்வபாபம் வ்யபோக்ய

பராத்பாம் புருஷம் யாகிவித்வாந் | (ங)

(இத்தின்பொருள்) (க. உ-உ-உ) பின்னர் ஆசுவலாய
னமுனிவர் பகவானாகிய பிரமாவை அடைந்து எந்
துப் பிரமவித்தைவாயிலாக அநிருனுவான் விரைவி
லே தன் பாபமெல்லா மொழிந்து நாரியணர்க்கு மே
லேநீராயுள்ள சிவபிரானை அடைகின்றானோ, அப்ப
முப்பட்ட இரக்கியமஸ்யதும், சத்துக்களாலே எக்ஷா
லமுடி ஆதரிக்கப்பாலதும், மேலானதுமாகிய அந்த
ப்பிரமவித்தைபுப் பகவானோ அருளுக என்றார்.

(நிராவிட தீர்த்தநப் பிரகாசிக்கை.)

1. பின்னர்—எந்த உத்தமன் டிதிடிலே குருபத்தி சிவபத்தி
உறுதியாயுளவோ அவனுக்கே வேதார்த்தம் பிரகாசிக்கும் என்
பது பெருன்படச் சுவேதாசுவதேரோபநிஷுத்தது ஆறும் அத்
தியாய்ந்து இருபத்துமன்றும் மந்திரம்

யச்யதேவே பராபக்திர் யதாதேவே தததுஷா |

தன்மையதே கதிதாக்க்யர்த்தா ப்ரகாசந்தே மகாத்மந ||
என்று உரைத்தவாறு, யசர்வேதீய வைதிக சைவ கைவல்லி
யோபநிடதப் பொருளைக் கேட்டற்கு ஆசைமீதுர்ந்து தமது

ஆசாரியராகிய பிரமாவை வந்தீன பூர்வமாக அடைந்த ஆசுவ வாயனமுனிவர், முன்னரே அந்தக் குருபக்தி சிவபக்திகளிற் சிறந்த தீவிரபக்துவராய் விளங்கினாராதலில், அந்தப் பக்துவ தசையை அடைந்த “பின்னர்” அந்தச் சிவஞானத்தைக் கேட்டற்கு அருகராயினார் என்பதைக் குறிப்பித்தற்கே “பின்னர்” எனப் பொருள்கொள்ளும்) “அதல் எனனும் ஆரிய மன்கலமொழி இம்மந்திரங்களின் முத்தர்களென தலைமையாய் நின்றதாமென்க.

2. பகவான்—ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ் (யசஸ்), திரு (ஸ்ரீ)ஞானம், வைவாக்கியம் என்னும் ஆறு குணங்களை யுடைய சிவபெருமானாகக் கே “பகவான்” என்னும் நாமம் செல்லுமே னும், வைவிக்ஷபாசுபத தீகை வாயிலாக வாய்த்த சிவஞானாக் கினியனாலே ஆன்மாவைப் பற்றியு பரசத்தைப் போக்கிச் சிவத்தவம் விளங்கப்பெற்ற “மெய்யுணர்வோர்க்கும்” பகவான் என்னும் பெயர் செல்லுமென்று கருதினோர்மாலே கூறு தீன்றமையானும், ஸ்காந்த புராணத்தைச் சார்ந்த கானிகா கண்டம்

பகபாச விமோக்ஷாய தீர்ணந்துமுநிபி: புரா |
விஷ்ணுநா ப்ரம்யினுதேவைவர் மார்க்கண்டேய ததிரோ. ||
பகவாகிய ஆன்மாவின் பரசத்தை நீக்கும்பொருட்டு வைவிக்ஷபாசுபத தீகையானது விஷ்ணு பிரமா மார்க்கண்டேயர் ததி முதலாயினாரால் அறுஷ்டிக்கப் பட்டதென்று கூறுதலாலும், உமாசமேத சிவத்தோடு வேறறக்கலந்து சிவத் துவம் எனப்படும் அமிர்த்தவத்தை அடைந்தவரவிரமாவா தலினாலும், அந்தப் பிரமா “பகவான்” என்று கூறப்பட்டா ரென்க. சிவபிரானுக்குரிய சர்வஞானாதி குணங்கள் விளங்

கப்பெற்றுச் “சிவத்துவம்” எய்தினவர் பிரமா என்று கூறுத லும் இயோக்காதென்க.

3. புருஷர்—சுவைதாசுவதரோபநிஷதம்

பதிப்புதிராம் பரமம் பரஸ்தாத் |

பதிகளுக்கெல்லாம் பதியாயும், “பரம்” எனப்படும் நாராயண ருக்கும் பரராயும் (மேலானவராயும்) உள்ளார் என்று இதைத் திரியோபநிஷதம் .

புருஷோ வைருத்ர: |

“புருஷராவார் ருத்திரரே” என்றும் கூறுமாநீரூல், ஈண்டிக் கைவல்லியோபநிஷதம் கூறிய “பாரத்பரம் புருஷம்” என்றது பசுபதியாகிய அரிய சிவருத்திர மூர்த்தியின் மேலாழிற் றென்க.

4. சிவத்தை அடைதல்— சிவாகமம்:

“சிவார்க்க சக்தித்தித்தியர்சமர்த்தி த்ருத்தித்திருசா |

இவம் சக்தியாதிபிஸ்ஸர்த்தி பச்யத்யாநா கதாவ்ருதி: ||
சிவ சூரியனுடைய அருட்சத்தியொளியினால் அறிவுறுத்தி விளக்கப்பட்ட ஆன்மாவானவன் ஞானக்கண்டகொண்டு சிவ சத்தி (ஒளி) யோடு கூடச் சிவத்தைக் கண்டதன் பாச (இருள்) நீங்கப்பெற்ற தவனுனானான் என்று கூறிற்று. இந்தப் பொ ருன்படவே அதர்வவேதிய பிரசுனோபநிஷதம்

ய: புரேதந் த்ரிமாத்திரேணவே மித்யேக னைவாஸு ரோண பரம்புருஷ மபித்யாயீத ஸ் தேசகி ஞாயே சம்பந்நோ யதா பா தேதாத்ரஸ்த்வசா கிநிர்மூச்யத ஏவம் ஹவை ஸ பாப் மநா விநிர்மூக்த: ||

எவன் மூன்று மாத்திரையையுடைய பிரணவ வாயிலாகப் பரமபுருஷமாகிய சிவபிரானுரைத் தியானஞ்செய்கின்றானே அவன் (ஆன்மா) ஒளியோடுகூடிய (பரசுத்தியோடு கூடிய) சூரியனை (சிவபிரானை) அடைந்தவனாய் (பார்த்தவனாய்) சர்

ப்பமானது தன் சட்டையினின்று விடுபடுகின்றவாறு போல, பாபத்தினின்று நீங்கினாலுமன் என்று கூறிற்று.

சிவபிரானாகிய சூரியன் அருள்-ஒளிக்கருணைகளால் எவ்வாறு சம்பன்னாவியானோ, அவ்வாறே, (எல்லாக் குணங்களும் ஆன்மாவுக்கு உளவாம் என்ற கருத்தினால்

சுரேவதர்மாதந்தமநஸ்தி.)

என்று சர்வகுமாரேந்தரர் கூறிவரலானது, சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மாவானவன் சிவபிரானாகிய சர்வஞானதாதி குணங்களை அடைந்தவனாகின்றான் என்பதை உணர்த்தும் பொருட்டே, பிரசிடோபுநிஷ்டம் “ஒளியை” புண்டையானியனை அடைந்தவனாகின்றான்” என்று கூறியது மாமென்க.

விஷ்டேனா பரமம் பதம் |
நராயண பரம் பரமம் |

விஷ்டேனாவின் மேலாம் சிவபதம் எனவும், நராயணனின் மேலாகிய பிரமம் (சிவம்) எனவும் பொருள்படுத்தப்படுகிறாரேன,

பராத்பரம் புருஷம் |

என்றதும் பராகிய நராயணனின் மேலோராய புருஷர் (சிவனார்) என்றும் பொருள்படுத்தப்பட்டது.

5. பிரமவித்தை—நிரலம்பம் சர்வசாரமுதவிய மாயாவாதோபநிஷத்தங்களிலே பிரதிபாதிக்கப்படும் நிரக்குணப் பிரமவித்தையினும் மேலாய கைவல்லியம், சாந்தோக்கியம், தைத்திரியம், பிருகதாரணியம், சுவேதாசுவதரமுதவிய வைதிக பாசுபதோபநிஷத்தங்களிலே புதழப்படும் அதிரகசியமாயதும் மேலானதமாகிய பாசுபதேவாக பிரமவித்தையே லிங்கபுராணம், சைவீ-புராணம், சூர்யபுராணமுதலியவைகளிலே பூரிபாதிக்கப்பட்ட சுவேதர் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆசாரியர்களாலும், இவர்கள் சீஷர்கள் நூற்றுப்பன்னிருவராலும், இவர்கள் சீஷர்கள் எண்ணிலேலாராலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டதா

மென்க, இதுபற்றியே, சுவேதாசுவதேரோபநிஷதம் இந்த அத்தியாகிரம (வைதிகபாசுபத) பிரமவித்தையையுற்றுப் பிரதிபாதிக்குமிடத்து

வேதாந்தே பரமம் குணம் புராகல்பரோபரோசேதிதம் | முந்திய கற்பத்திலே சொல்லப்பட்ட வேதாந்தத்தின் பரமத்தாம் பரமரத்திபம் என்றும் கூறினமையால் மந்தைத் தாழ்ந்தபடிக்க கண்ணதாம் நிரக்குணப் பிரமவித்தை சர்வபாங்கனையும் போக்கும் வன்மையுடைய பரமரகசியமாகிய வித்தை யன்றமென்க. மேலும் சூணம் (பௌதிகம்) கிரக்குணம் (சாக்னிகம்), அத்தியாகிரம பிரம்மிபாவனை என்னும் மூன்றனாளே மேலானதாய்த் திவ்ய கைவல்லிய பதத்தைக் கொடுப்பது சூணவியுயினியாகிய அத்தியாகிரம பிரம்மிபாவனை என்று கூர்மபுராணம் போதிக்கின்றதென “இரத்தந்திய பரிகைஷ வாயிலாக ஸ்ரீஅப்பய்ய தீர்வதேயாகியார்

ஸ்ரீமத் கூர்மேன யரத்யாச்சரம ரதவிஷயா பாவநாக் தா த்ருதீயா திவ்யஸ்தாந ப்ரதாத்ரீ ஸூருண விஷயினி சங்கரா லம்பநாஸா | யேத்வந்யே பாவநே தே சரகி சகயநே நாதிசக்த்யா சயுக்தே ப்ரபாபிண்யௌ தேன தஸ்யா: க்ரமிக பஸ்யுதே பௌதிகம் சாங்கியமாப்தே ||

என்று கூறியிருக்கின்றாராதலில், அப்பாவனைகள் மூன்றனாளே இறுதிக்கண்ணிற்ற முடிவாகிய உத்தமோத்தம பாவனாருணத்தையே (சுவேதாசுவதேரோபநிஷதானுக்கு வேறுபடாது உரைக்கும்) கைவல்லியோபநிஷதமானது பெரியோராற்சேவிகப்படும் கிரேஷ்டமாகிய இரகசிய “பிரமவித்தை” என்று கூறியதாமென்க.

ஒளவை முனிமொழி

THE MUNIMOLI OF AUVAI

நுழைவாயில்

இந்தக் கட்டுரையில் இரண்டு கவனிப்புக்குரிய விடயங்கள் ஐயரால் உரையாடப்பெற்றுள்ளன.

(01) “வியாச சூத்திரமானது உத்தர மீமாஞ்சை ஏகான்மவாத நூல்” என்ற கருத்து அறிஞர் உலகினால் முன் வைக்கப்பட, அது “ஏகான்மவாத நூல் அன்று” (முதன்மையாக அத்வைதம் கூறும் நூலன்று) என்றும், “வியாசர் அருளிய வியாசூத்திர நூலானது, வேதத்து ஞானகாண்டப்பொருளான உபநிஷதங்களை நிச்சயித்துரைப்பது” என்றும் நிறுவுகின்றார்.

(02) ஒளவையார் பின்வரும் நல்வுழ் வெண்பாவிலே,

தேவர் குறளும் திருநான்மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் – கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசகம் என்று உணர்

“முனிமொழியும்” என்பதற்கு “மாணிக்கவாசகர் அருளிய” என்று பொருள் அறிஞர் உலகினால் முன்வைக்கப் பட்டுள்ளது. அதாவது “மாணிக்கவாசகர் அருளிய கோவை திருவாசகமும்” என்ற பொருள் இந்த வெண்பாவிலிருந்து கூறப்பெற்றுள்ளது. இதை செந்திநாதையர் மறுக்கின்றார். மறுத்து “முனி” என்பது வியாசரையும், “மொழி” என்பது வியாசர் அருளிய வியாசசூத்திரத்தையும், குறிப்பதாக நிறுவுகின்றார்.

இந்தக் கட்டுரையை காசிவாசி செந்திநாதையர் வரைவதற்கான பின்புலத்தையும் நாம் இங்கு புரிந்துகொள்ள வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வடகோவையில் பிறந்த சபாபதி நாவலர், ஐயரின் சமகாலத்திலே வாழ்ந்த புகழ்பெற்ற தமிழறிஞர். செந்திநாதையர் போன்று தமிழகத்தில் வாழ்ந்து தொண்டாற்றியவர். சபாபதி நாவலர், 1899^{ஆம்} வருடம் வெளியிட்ட த்ராவிட் ப்ரகாசகை நூலிலே “வியாச சூத்திரமானது உத்தர மீமாஞ்சை ஏகான்மவாத நூல்” என்று உரைத்துள்ளார். அத்துடன் அக்காலத்திலே வெளியான சுதேசவர்த்தமானி, மற்றும் தாம் நடத்திய ஞானாமரீதம் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் இக்கருத்தை சபாபதி நாவலர் எழுதியுள்ளார்.

மேலும் 1900^{ஆம்} வருடம் தொடங்கி ஈழத்திலிருந்து வெளிவந்த த்ராவிட் கோக்லம் எனும் பத்திரிகையிலே “ஒளவையார் முனிமொழி வேதாந்த சூத்திரம்” எனும் கட்டுரையை செந்திநாதையர் தொடராக எழுத, அக் கட்டுரையானது நிறைவுபெறும் முன்பதாக, “முனிமொழியும்” என்பதற்கு “மாணிக்கவாசகர் அருளிய” என்பதே பொருள் என முன்வைத்து, சுதேச வர்த்தமானி பத்திரிகையில் சபாபதி நாவலர் ஐயரை மறுத்துள்ளார். மறுத்ததோடு மட்டுமல்லாமல், “செந்திநாதையர், தமது கொள்கையைச் சாதிக்காது பேசிப் பொழுது போக்கித் தோல்வித்தானத்தில் நிற்கிறார்” என்றும் கூறியுள்ளார்.

சபாபதி நாவலர் முன்வைத்த இக்கருத்துக்களுக்குப் பதிலாக, 1902^{ஆம்} வருடம் நவம்பர் மாதம் தொடங்கி, ஞான போதினி பத்திரிகையிலே தொடராக இரண்டு இதழ்களிலே இக்கட்டுரையை செந்திநாதையர் எழுதியுள்ளார்.

இச்செய்திகள் அனைத்தையும் இக்கட்டுரையினூடாக உய்த்தறியலாம்.

இக்கட்டுரையானது சபாபதி நாவலருக்கு எதிராக எழுந்த கண்டனக் கட்டுரை என்றபோதும், இதில் பொதிந்து கிடக்கும் செய்திகளின் பரப்பும் ஆழமும் வியப்பைத் தருவன.

ஒளவை முனிமொழி

THE MUNIMOLI OF AUVAI

பரமசாரிய சர்வான்ம சம்பு சீவாச்சாரியர் பாஸ்கரிய வாதம், மாயா வாதம், சப்தப் பிரமவாதம், கிரீடப் பிரமவாதம் என்னும் “நான்கு மதங்கட்கும் நூல் செய்தவர் வியாசர்” என்பது போதர

ஏதேஷாஞ்சதுர்மதாநாம்' ப்ரணேதா வ்யாச: |

வனதெஷாஞ்சதுர்மதாநாம் வுநெதா வ்யாச: |

एतेषाञ्चतुर्माता नां प्रणेता व्यासः | (एतेषां चतुर्णां मतानां प्रणेता व्यासः |)

என்று மாத்திரங் கூறினாரன்றி, ஏகான்ம வாதத்துக்கேனும் பாஸ்கரிய வாதம் முதலிய நால்வேறு வகைப்பட்ட மதங்கட்கேனும் வேதாந்த சூத்திரஞ் செய்தவர் வியாசர் என்று கூறினாரல்லர். சர்வான்ம சம்புசிவாச்சாரியர் ஈண்டுப் பிரயோகித்த “ப்ரணேதா” என்னும் மொழி “தலைவர்” கோட்பாட்டை விளக்குபவர் “ஆக்கியோன்” என்னும் பொருட்டு. அச் சிவாச்சாரியர் பிரயோகித்த “ப்ரணேதா” என்னும் பதம் உத்தர மீமாஞ்சையாகிய வேதாந்த சூத்திரத்தை எவ்வாற்றானும் சுட்டியதின்று. அச்சிவாச்சாரியர் வடமொழியில் இயற்றிய சித்தாந்தப் பிரகாசிகையையும், தென்மொழியிற் சீவஞானயோகர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சித்தாந்தப் பிரகாசிகையையும் பதம் பதமாய், வாக்கியம் வாக்கியமாய் நன்கு பன்முறை படித்துளோம். 7^{ஆம்} இலக்கச் சுதேசவர்த்தமானப் பத்திரிகையிற் கூறப்பட்டவாறு “வியாச சூத்திரமான உத்தர மீமாஞ்சை ஏகான்ம வாதநூல்” என்று யாண்டும் கூறப்படவில்லை.

தீராவீட்ப் பிரகாசகையில் “வேதாசுமப் பிராமாணியம்” என மகுடமிட்டு 94^{ஆம்} பக்கந்தொடுத்து 99^{ஆம்} பக்கம்வரையும் எழுதப்பட்ட விஷயம் “சிவஞான பாஷ்யத்துரைக்கப்பட்டது” என்று ஆண்டுக் கூறப்பட்டது. இதில் 98-ஆம் பக்கத்தில் அச்சிவாச்சாரியர் வரைந்ததாக நாம் மேலே காட்டிய வடமொழி வாக்கியத்தின் சாரத்தை வாங்கி (பூருவ மீமாஞ்சை, வைசேஷிகம், நியாயம், சாங்கியம், பாதஞ்சலம், வேதாந்தம் என்னும்) “புறச்சமயங்களோடு வைத்தெண்ணிய வேதாந்தமாவது ஏகான்மவாதங் கூறும் வியாசநூல் என்று, சித்தாந்தப் பிரகாசிகையிற் சர்வான்மசம்பு சிவாச்சாரியர் கூறுதலால்” என்று சிவஞான யோகிகள் வரைந்திருத்தலானும், ஈண்டுக் கூறப்பட்ட “வியாசநூல்” உத்தர மீமாஞ்சையாகிய வேதாந்த சூத்திரமாகாது.

- சர்வான்ம சம்பு சீவாச்சாரியர் வடமொழியில் அருளிய சித்தாந்தப் பிரகாசகை நூலிலே ஏழு பகுதிகளில் சைவசித்தாந்தத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களை விளக்கியுள்ளார். அந் நூலிலே “வேதாந்தம்” கூறும் பகுதியிலே இங்கே செந்திநாதையரினால் காட்டப்பட்ட வடமொழிக்கூற்று (ஏதேஷாஞ்சதுர்மதாநாம் ப்ரணேதா வ்யாச:) அமைந்துள்ளது.
- சர்வான்ம சம்பு சிவாச்சாரியாரின் வடமொழியிலமைந்த சித்தாந்தப் பிரகாசிகையை தமிழில் மொழிபெயர்த்த மாதவச் சீவஞான யோகர் (முனிவர்) “இந்த நான்கு (பாஸ்கரிய வாதம், மாயா வாதம், சப்தப் பிரமவாதம், கிரீடப் பிரமவாதம்) மதங்களுக்கும் நூல் செய்தவன் வேதவியாசன் என்று அறிக” என்று மொழிபெயர்த்துத் தந்துள்ளார்.
- மாதவச் சிவஞான முனிவரை ஒற்றி இந்த வடமொழிக்கூற்றை “நால்வேறு வகைப்பட்ட மதங்கட்கேனும் வேதாந்த சூத்திரஞ் செய்தவர் வியாசர்” என்று பொருள்கொள்வோரை இங்கு செந்திநாதையர் மறுக்கின்றார். மேலும், இக்காலப்பகுதியிலே சுதேசவர்த்தமான எனும் பத்திரிகையில் (7^{ஆம்} இதழ்) “வியாச சூத்திரமான உத்தரமீமாஞ்சை ஏகான்ம வாதநூல்” என்று எழுதியிருக்க, அக்கூற்றை ஐயர் இங்கு மறுக்கின்றார்.
- தீராவீட்ப் பிரகாசகை எனும் நூல் யாழ்ப்பாணத்து வடகோவை சபாபதி நாவலரால் 1899-ஆம் வருடம் எழுதப்பெற்றது. அந்நூலிலே 94-ஆம் பக்கத்தில் தொடங்கும் “வேதாசுமப் பிராமாணியம்” பகுதியை ஐயர் இங்கு குறிப்பிடுகின்றார்.

“வேதத்து ஞானகாண்டப் பொருளை நிச்சயித்துரைப்பது உத்தர மீமாஞ்சை (வேதாந்த சூத்திரம்)” எனச் சுவஞான சீத்தியார், “மறையினாலாயனால” என்னுள் செய்யுட் பொழிப்புரையில் அச்சிவஞானயோகிகள் கூறியிருந்தலினால் என்க. ஏகான்மவாதங் கூறும் வியாசநூல் யாதெனத் தாம் தேறாமையினாற் போலும் யோகிகள் சர்வான்ம சம்புசிவாசாரியர் சித்தாந்தப் பிரகாசிகையிற் கூறினர் என்று அவர்மேற் பாரமேற்றி எந்நூல் எனப் புலப்படுத்தாது வாளாவிருத்தார். சர்வான்ம சம்புசிவாசாரியரேனும் சிவஞான யோகிகளேனும் முறையே சித்தாந்தப் பிரகாசிகையினும் சிவஞான பாஷ்யத்தினும் “வியாச சூத்திரமான உத்தர மீமாஞ்சை ஏகான்ம வாதநூல்” என்று கூறினாரல்லர். அங்ஙனம் கூறினர் என்று திராவிடப் பிரகாசிகை சுதேச வர்த்தமானி என்பவைகளில் வரையப்பட்டமை முழுமையும் பொய். அங்ஙனம் கூறினரேல், அதனைச் சித்தாந்தப் பிரகாசிகையில் எப்பாகத்தெனத் திராவிடப் பிரகாசிகையுடையார் காட்டுவாராக. வியாசநூல் என்றது வேதாந்த சூத்திர மொன்றுதானா? வேறின்றா? பாரதேதிகாச புராணங்கள் வியாச நூல்களல்லவோ? “ப்ரணேதா” என்னும் பல்பொருளொருசொல் “கோட்பாட்டை விளக்குபவர்” எனப் பொருள்பட்டு, நூற்றெட்டு உபநிடதங்களுள்ளே கைங்கலம், சர்வசாரம், சாண்டில்லியம், மகாநாராயண முதலிய அறுபது உபநிடதங்கள் உரைக்கும் ஏகான்மவாதக் கொள்கையைச் சிவதத்துவ சதாநிதி, கூர்ம புராணம், பாரத முதலியவைகளில் ஆங்காங்கு வெளியிட்டுரைத்தார் வியாசர் என்று பொருள் கோடலால் எய்தும் ஏதம் யாதோ! அங்ஙனம் வியாசரீயற்றிய ஏகான்மவாதநூல் ஒன்றுளதேல் அதன் பெயர் யாதென்றெடுத்துரைத்து, அவ்வுண்மையைப் ப.:றிந்தானும் நிரூபணஞ் செய்து நாட்டல் ஆவசியகம்.

○ திராவிடப் பிரகாசிகை நூலிலே சபாபதி நாவலரால் எழுதிய “வேதாந்தமாவது ஏகான்ம வாதங் கூறும் வியாசநூலெனவும், சிந்தாந்த பிரகாசிகையிற் சர்வான்ம சம்பு சிவாசாரியார் கூறுதலான்..” எனும் கூற்றை சிவஞான முனிவரின் சித்தாந்த பிரகாசிகை மொழி பெயர்ப்புக் கூற்றான “இந்த நான்கு (பாஸ்கரிய வாதம், மாயா வாதம், சப்தப் பிரமவாதம், கிரீடப் பிரமவாதம்) மதங்களுக்கும் நூல் செய்தவன் வேதவியாசன் என்று அறிக” என்பதுடன் எடுத்து நோக்கும்போது சர்வான்ம சம்பு சிவாசாரியார் சபாபதி நாவலர் கூறியிருப்பது போன்று கூறவில்லை என்பது தெரிகின்றது. இதனால் செந்திநாதையர், “திராவிடப் பிரகாசிகை சுதேச வர்த்தமானி என்பவைகளில் வரையப்பட்டமை முழுமையும் பொய்” என்கின்றார்.

○ சுவஞானசீத்தியார் பாடலும் (பா. 4) அதற்கான சுவஞானமுன்வரின் உரையும் வருமாறு:
மறையினாலாயனான் மாலான் மனத்தினான் வாக்கான் மற்றும்ங்
குறைவிலாவளவினானுங் கூறொணாதாகி நின்ற
விறைவனார் கமல பாதமின்றியான் இயம்புமாசை
நிறையினார் குணத்தோர்க்கெல்லா நகையினை நிறுத்துமன்றே
“அயனான் மாலான் மனத்தினான் வாக்காகென்புழி, ஆனருப முன்னைய இரண்டும் வினைமுதற்பொருண்மையினும், பின்னைய இரண்டும் கருவிப் பொருண்மையினும் வந்தன. சாத்தனாற் கண்ணானோக்கப்பட்டது என்றாற்போல. ஈண்டளவென்றது அனுமானப் பிரமாணத்தை. அயன்மாலென்றது உபலக்கணம். கூறொணாதென்றது உபசாரம். இனி, அயனென்றது அவ்வேததிர்கங்கமாய் அயனாற் செய்யப்பட்ட பதினெண் புராணநூலையும், மாலென்றது மாயோனவதாரமாகிய வியாதனாற் செய்யப்பட்ட இதிகாச நூலையும், மனமென்றது மனுமுதலிய இருபுகளான் மனத்தான் நினைந்து செய்யப்பட்ட ஸ்மிருதி நூலையும், வாக்கென்றது அவ்வேதத்தைக் கருமகாண்டம், ஞானகாண்டம் என்று இருவகைபடுத்திக்கொண்டு அதன்மொருகை நிச்சயத் துரைக்கும் சாத்திரமாகிய நூருவம்மாஞ்சை உத்தரம்மாஞ்சைகளையும், அளவென்றது ஆகுபெயரான் உணர்த்தின் எனக்கொண்டு, அளவை நூலாகிய தர்க்க சாத்திரத்தையும், ஆகுபெயரான் உணர்த்தின் எனக்கொண்டு, வேதத்தானுமதற்கங்கமான புராணம்திகாச மிருதி மீமாஞ்சை தருக்கங்களானுங் கூறொணாத பாதமென்றுரைத்தலுமொன்று. அவையடக்கம் கூறியவாறு”

வேதாந்த சூத்திரம் ஏகான்மவாத நுதலுவதென்று திராவிடப்பிரகாசிகை 103-104^{ஆம்} பக்கங்களில் வரைந்தவர் 180^{ஆம்} பக்கத்தில் “உத்தரமீமாஞ்சை எனப்படும் வேதாந்தம் பலதிறப்பட்டுக் கிடக்கும் உபநிஷத வாக்கியங்களை அவ்வப் பொருட்பெற்றிக்கேற்ப ஒருதுறைப்படுத்துப் பரமேசுவரோபாசனை கடைப்பிடித்துச் செய்ய விதிப்பது” என்று மற்றொன்று வரைந்து, எடுத்த மேற்கோளைச் சாதிக்கமாட்டாது, நிக்கிரகத்தானத் துற்றார். சுதேசவர்த்தமானி 7^{ஆம்} இலக்கப் பத்திரிகையில் “வியாசசூத்திரமான உத்தரமீமாஞ்சை ஏகான்மவாத நூல்” என்று முதற்கண்ணே வரைந்துவிட்டுப், பின்னர் “பரமேசுவரோபாசனை செய்ய உபகரிக்கும் மாட்சிமுதலியன அதன் கணுண்மையால்” என்று வரைந்தார். திராவிடப் பிரகாசிகை 180^{ஆம்} பக்கத்தில் ஒன்று எழுதினவர், சுதேச வர்த்தமானிப் பத்திரிகையிற் “பரமேசுவரோபாசனை செய்ய உபகரிக்கும் மாட்சிமுதலியன அதன்கண் (வியாசசூத்திரத்துள்) உண்மையால்” என மற்றொன்று வரைந்து, வேதாந்த சூத்திரத்தைக் கணாக கௌதம பாதஞ்சல சூத்திரங்களோடொப்ப நிறுத்தி, ஈசுவரோபாசனை செய்ய உபகரிக்கும் ஓர் வைதிக கருவிநூல் என்று எழுதினவர் யுத்தி மிகவியக்கற் பாற்றே!!

“உத்தரமீமாஞ்சையான வேதாந்த சூத்திரம் ஏகான்மவாத நூல்” என்றும்,

“சங்கராசாரியர் ஏகான்மவாதங் கூறும் வியாச சூத்திரத்துக்கு ஏகான்மவாத பாஷ்யங் செய்தது

மிகவியைபாம்” என்றும் வரைந்து, அவ்வேதாந்த சூத்திரம்

“பரமேசுவரோபாசனை கடைப்பிடித்துச் செய்ய விதிப்பது” என்று வரைந்து,

பின்னர்க் கணாககௌதம பாதஞ்சல சூத்திரங்களோடு அதனை ஒப்ப மதித்தார். மதிக்கவே, கணாத கௌதம சூத்திரங்களோடு கணிக்கப்படும் சைமினிசூத்திரத்தோடு வேதாந்த சூத்திரத்தையும் ஒன்றுபடுத்திப் பூருவ மீமாஞ்சை உத்தர மீமாஞ்சை என்னும் பகுப்பறுத்தோராயினார். பிரமகாண்டமாகிய வேதோபநிடதங்களின் பொருளாய் விளங்கும் உத்தர மீமாஞ்சையாகிய பிரமஞானத்தையும், அதற்கு நிமித்தமான கருமகாண்டப் பொருளை உணர்த்தும் சைமினி சூத்திரத்தையும் எவ்வாறு ஒரு நெறிப்படுத்தவல்லராவர்?

“ஏகான்மவாத நுதலும் வியாச சூத்திரத்துக்குச் சங்கராசாரியர் ஏகான்மவாத பாஷ்யங் செய்தது மிக வியைபாம்” என்று வரைந்த **நாவலரவர்கள்**, “நீலகண்ட சிவாசாரியர் வியாச சூத்திரங்களைத் தம்மதமாக இணக்கிப் பாஷ்யங் செய்தனர்” என்றார். எனவே, ஏகான்மவாத நுதலினின்ற வேதாந்த சூத்திரங்கள் பரமேசுவர உபாசனை செய்ய விதிக்கமாட்டோமென்று முரணி மறுத்து நிற்ப, அச்சூத்திரங்களை **நீலகண்ட சிவாசாரியர்** பலதிறத்தானும் தம்வசமுற இணக்கிப் பாஷ்யங் செய்தார் என்பதே அவர் கூறியதன்பொருளாம்.

- செந்திநாதையரின் கருத்தின்படி **திராவிடப் பிரகாசிகை** நூலில் 180^{ஆம்} பக்கத்தில் முன்னுக் குப்பின் முரணாக சபாபதி நாவலரால் எழுதப்பெற்ற பகுதியை இங்கு காட்டுவோம். “உத்தர மீமாஞ்சை எனப்படும் வேதாந்தம் பலதுறைப்பட்டுக் கிடக்கும் உபநிடத வாக்கியங்களை அவ்வப்பொருட்பெற்றிக்கேற்ப ஒருதுறைப்படுத்துப் பரமேசுவர உபாசனை கடைப்பிடித்துச் செய்ய விதித்தலானும், வேதாசுமம் முதலிய சாத்திர ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவிகளாக வேண்டப்பட்டு நிலவும் என்க.”
- செந்திநாதையர் கூறும் **சுதேசவர்த்தமானி** பத்திரிகையின் மூலத்தை காணமுடியாதுள்ள போதும், ஐயர் கூறுவதிலிருந்து திராவிட பிரகாசிகை எழுதிய **சபாபதி நாவலரே** சுதேச வர்த்தமானி பத்திரிகையிலும் கட்டுரை எழுதியுள்ளார், என்பது புலனாகின்றது.
- வேதவியாசர் அருளிய பிரம்ம சூத்திரத்துக்கு **சித்தசங்கரர்** செய்த ஏகான்மவாத (அத்வைத) பாஷ்யமும், **இராமானுஜர்** செய்த விசித்தாத்துவித பாஷ்யமும், **மத்துவர்** செய்த துவைத பாஷ்யமும் பிரபல்யமான உரைகள். இவற்றுக்கு மாறாக, பிரமசூத்திரத்துக்கு **நீலகண்ட சிவாசாரியர்** சைவசித்தாந்த அடிப்படையிலே பாஷ்யம் செய்துள்ளார். அவ்வுரைசைவசித்தாந்தத்துக்கு பேரரணாய் விளங்குகின்றது. நீலகண்ட சிவாசாரியரின் சைவசித்தாந்த உரையை “பொய்க்கட்டுப் பாஷ்யம்” என்ற பொருள்பட சபாபதி நாவலர் கூற அதை செந்திநாதையர் மறுக்கின்றார்.

ஆகவே, வேதாந்த சூத்திரங்களின் உண்மைப்பொருள் ஏகான்மவாதப்பொருளே எனவும், நீலகண்ட சிவாசாரியர் அவற்றை தம்மதத்துக்கிசைவுறவலிந்து பொருள்செய்த சிவாத்துவித பாஷ்யம் ஓர் பொய்ப் பாஷ்யமாம் எனவும் பெறப்பட்டு, வேதாந்த சூத்திரத்தின் கருத்து ஒன்றாகச் சிவாத்துவித பாஷ்யத்தின் கருத்து மற்றொன்றாக வேறுபட்டு, அப்பாஷ்யம் சைவர்களாற் பரிசிக்கத்தக்க யோக்கியதையல்லாததோர் பொய்க்கட்டுப் பாஷ்யமென்றன்றோ கூறநேர்ந்தது! அப்பொய்ப்பாஷ்யம் சிவபரத்துவஞ் சொன்னாலென! பரமேசுவரோபாசனை செய்ய விதித்தாலென! அப்பாஷ்யத்தையும் ஓர் தருணமளவேனும் பொருட்படுத்த வேண்டியதின்று. மிலேச்சமத, புறப்புறமத, புறமத நூல்கள் சிவபரத்துவ முறப்பொருள் செய்யப்பட்டால், அந்நூல்களும் உரைகளும் சிரமேல் வகிக்கற்பாலனவா?

வேதாந்த சூத்திரம் ஏகான்மவாதநூல் என்று ஓரிடத்தும்,
பரமேசுவரோபாசனை விதிப்பது எனப் பிறிதோரிடத்தும்,

கணாக கௌதம பாதஞ்சல சூத்திரங்கள்போல ஈசுவரோபாசனைக்கோர் கருவிநூல் என்று மற்றோரிடத்தும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட வரைந்தமை போன்றுதானோ சிவஞானயோகிகளும் வரைந்துள்ள! “மறையினாலய னால்” என்னும் சிவஞானசித்திச் செய்யுட் பொழிப்பில் “வேதத்து ஞானகாண்டப்பொருளை நிச்சயித்துரைப்பது உத்தரமீமாஞ்சை (வேதாந்தசூத்திரம்)” என்று வரைந்தமையை நோக்காது போனமைக்குக் காரணம் என்!

வேதத்தின் பிரமகாண்டமாகிய ஞானகாண்டப்பொருள் ஏகான்ம வாதப்பொருள் கொண்டாலன்றோ, அவ்வேகான்ம ஞானகாண்டத்தின் பொருளை நிச்சயித்துரைக்கும் வேதாந்தசூத்திரமும் மாயாவாதப் பொரு ளுடையதாகும். “வேதத்தின் ஞானகாண்டமாகிய வேதாந்தங்களைப் பிறநூல் என்று வைத்தல் அஞ்ஞாதயின் மாகாத்மியம்” என்று சீவசமவாதவுரை மறுப்பீற் கண்டித்துச் சீவஞானயோக்கிகள் மகுடாகமம் சுப்பிரபேதாகம முதலிய ஆகமங்களினின்று

வேதாந்தார்த்த மிதம் ஞாநம் | வெஹாநாயு ஶிஶ ஜாந௪ |

வேதாந்த மிதம் ஞானம் |

“இந்தச் சித்தாந்த ஞானம் வேதாந்தத்தின் பொருள்” என்றும்,

வேதஸார மிதந் தந்திரம் | வெஹஸார ஶிஶ தநுஶ |

வேதஸார மிதம் தந்திரம் |

“இந்தச் சித்தாந்த தந்திரம் வேதஸாரம்” என்றும்,

சித்தாந்தம் வேதஸாரத் வாத் | லிஶாநு வெஹஸார வாஶ |

சித்தாந்த வேதஸார வாத் |

“சித்தாந்தம் வேதஸார மாதலினால்” என்றும்

பல பிரமாணங்காட்டி வேதாந்த சித்தாந்தங்களுக்குப் பேதமின்மைவிளக்கி, அவ்வேதாந்த ஞானகாண்டத்தையும் பரபஷைப்பாற் படுத்தாது சுபஷைப்பாற் படுத்துக் கூறிராதலின், அவ்வேதாந்த ஞானகாண்டார்த்த மந்திரங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு கிளர்ந்த வியாசரகுளிய வேதாந்த சூத்திரமும் பரபஷைப்பாற் படுத்தப்படாது சுபஷைப்பாற் பட்டதேயாம்.

- சீவஞான முனிவர் தமது சீவசமவாதவுரை மறுப்பீலே “வேதத்தின் ஞானகாண்டமாகிய வேதாந்தங்களைப் பிறநூல் என்று வைத்தல்” தவறு என்று காட்டி அதற்கு பல பிரமாணங்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அப்பகுதிகளை இங்கு காட்டுவோம். “வேதாகமம் இரண்டினுஞ் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் சமமாகவே சொல்லுதலின், அந்த இரண்டிற்கும் பேதமில்லை என்று சதுர்வேத தாற்பரிய சங்கிதாதிகளில் எடுத்து ஓதியது நோக்காது, ஈண்டும் பூர்வாபர வாக்கிய விரோதமாக வேத வேதாந்தங்களையும் “பிறநூல்” என்று வைத்துப் “பூர்வபக்கமாம்” என்று சொல்லியமை நும்முடைய அஞ்ஞாதையின் மாகாத்மியம்.” (சீவஞான முனிவர் - சீவசமவாதவுரை மறுப்பு - 1893 பதிப்பு - பக்கம் 67)
- சீவஞான முனிவரின் தமது சீவசமவாதவுரை மறுப்பு நூலின் 38-ஆம் பக்கத்திலே செந்திநாதையர் காட்டும் இவ் ஆகமப்பிரமாணங்களையும் பிறபல பிரமாணங்களையும் காணலாம்.

“புராணம், ஸ்மிருதி, வேதவழி நூல்கள், வேதாங்கமாறு, வேதப்புடை நூல்கள், உபாகமங்கள், ஆகமவழி நூல்கள், ஆகமாங்கங்கள், ஆகமப்புடை நூல்கள், ஏனையவெல்லாம் பூருவபக்க நூல்களென்று **அருமறையாகமம்**” என்னும் செய்யுளால் **அருணாந்த சுவாசாரிய சுவாமிகள்** கூறி, வேதாந்த சூத்திரத்தையும் பூருவபக்ஷம் பண்ணினர் என்பாரேல், அத்திருச்செய்யுளுக்கருத்த **“வேதநூல் சைவநூல்”** என்னும் திருச்செய்யுளில், “வேத முடிபாகிய உபநிடதங்களின் சாரமாயுள்ள பொருள்களை வேறெடுத்துக்கொண்டு இனிது விளக்குவது சிவாகமமாதலின், இதனின் வேறாய வேதத்தின் பூருவ பக்ஷப்பொருளைச் சொல்லும் ஏனை நூல்களெல்லாம் பூருவபக்ஷ நூல்” எனவும், “அதன் சித்தாந்தப்பொருளைச் சொல்வனவாய சிவாகமங்கள் சித்தாந்தம்” எனவும் கூறப்பட்டிருந்தலின், வேதத்தின் சித்தாந்தப் பொருளாகிய பிரமஞான கண்ட உபநிடதப் பொருளும், அவ்வேத சித்தாந்த பிரமஞானப் பொருளை நிச்சயித்துணர்த்தும் உத்தரமீமாஞ்சையாகிய வேதாந்த சூத்திரமும் சித்தாந்த ஞானப் பொருளுடையனவாம் என்க. இதனால் வேதசித்தாந்த முடிபாய் உபநிடதங்கட்கும் பிரமஞானகாண்ட வேதாந்த சூத்திரத்திற்கும் பேதமின்மை தேர்ந்துணர்வாராக.

வேதாந்தசூத்திரம் சுபக்ஷநூலென்று கொண்டன்றோ பரபக்ஷத்துள் அருணாந்திசிவாசாரியசுவாமிகள் பட்டாசாரிய பிரபாகர மதங்களோடு நிறுத்திச் சிவாத்து விதியையும் கண்டனஞ் செய்யாது தவிர்த்தார். சிவாத்துவிதம் சுபக்ஷ நூலென்பதற்கு இதுவே போதிய சான்று. “வேதத்தின் பூருவபக்ஷப் பொருளைச் சொல்லும் ஏனை நூல்களெல்லாம் பூருவபக்ஷ நூல்களெனவும், அதன் சித்தாந்தப் பொருளைச் சொல்வனவாய சிவாகமங்கள் சித்தாந்தம்” எனவும் **சுவஞானசுவாமிகள்** “வேதநூல் சைவநூல்” என்னுஞ் செய்யுட்பொழிப்புரை இறுதியிற் கூறினமையானும், “வேதாந்தத் தெளிவாயுள்ள சைவசித்தாந்த சிவாகமங்கள்” எனக் கூறப்படுதலினாலும், வேதத்து ஞானகாண்ட உபநிடதங்களோடு அப்பொருளை நிச்சயித்துணர்த்தும் வேதாந்த சூத்திரமும்

- **அருமறையாகம்** முதலால் அனைத்தும் உரைக் கையினான்
 அளப்பரிதாம் அப்பொருளை அரணுளால் அணுக்கள்
 தருவர்கள்பின் தனித்தனியே தாமறிந்த அளிவில்
 தர்க்கமொடுத் தரங்களினாற் சமயம் சாதித்து
 மிருதி புராணம் கலைகள் மற்றுமெல்லாம்
 மெய்நூலின் வழிபுடையாம் அங்கம் வேதாங்கம்
 சுருதி சிவாகமம் ஒழியச் சொல்லுவதொன்றில்லை
 சொல்லுவார்த மக்கறையோ சொல்லொணாதே
வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள்
 வேறுரைக்கும் நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
 ஆதிநூல் அநாதி அமலன்தரு நூலிரண்டும்
 ஆரணநூல் பொது சைவம் அருஞ்சிறப்பு நூலாம்
 நீதியினால் உலகர்க்கும் சத்திநிபாதர்க்கும்
 நிகழ்த்தியது நீள்மறையினொழி பொருள் வேதாந்தத்
 தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கும் நூல்சைவம் பிறநூல்
 திகழ்பூர்வம் சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்

(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் - எட்டாம் சூத்திரம் - பாடல்கள் 14-15)

- “வேதநூல் சைவநூல்” பாடலுக்கான **சுவஞானமுனிவரின்** உரைப் பகுதி வருமாறு:
 “இங்ஙனம், வேதத்திற் கூறும் கரும காண்டப் பொருள்கட்கு இன்றியமையாதது வேண்டப்படமெஞ்சி நின்றனவாய பொருள்களையும் வேதமுடிபாய உபநிடதத்தின் சாரமாயுள்ள பொருள்களையும் வேறெடுத்துக் கொண்டினிது விளக்குவது சிவாகமம் ஆகலான், இதனின் வேறாய வேதத்தின் பூர்வபக்கப் பொருளைச் சொல்லும் ஏனை நூல்களெல்லாம் பூர்வபக்க நூலெனவும் அதன் சித்தாந்தப் பொருளைச் சொல்லதாய சிவாகமஞ் சித்தாந்த நூலெனவுமாம்”

பூருவபுஷ்பம் பண்ணப்பட்டதென்பாரேல், சீவஞான மகாபாஷ்யத்தில் “ஏனைய ஆகமங்கள் போலப் பொருள் கவர்ச்சி படுதற் கிடங்கொடா வண்ணம் அறுமுகக்கடவுண் மாட்டுவைத்த பெருங்கருணை மிகுதியால் அங்கக் கெல்லிக்கனிபோல ஆன்மாவியல்பு விளங்கவுணர்த்திப் பலகாலும் வலியுறுத்தி, எல்லா ஆகமங்களினுஞ் சிறந்தது என்பது தோன்றச் சர்வஞானோத்தரம் எனப் பெயருமிட்டருளிச் செய்த ஸீகண்டருத்திரக் கடவுளின் திருவுளக்குறிப்பு இங்ஙனமென்க” என்று கூறப்பட்டிருத்தலான, சர்வஞானோத்தர மொழிந்து மேலே உரைத்த எஞ்சிய சித்தாந்த மூலாகமங்களும் உபாகமங்களும் பூருவபுஷ்பம் பண்ணப்பட்டன என்றே கொள்ளப்படும். படவே, “அருமறையாகம நூல்” என்னும் செய்யுளிற் பூருவபுஷ்பம் பண்ணப்பட்ட உபாகமங்களோடு நிறுத்திக் கணிக்கப்படும் சர்வஞானோத்தரம் “சிவாகமங்கள் சித்தாந்தமாகும்” என்று அருணாந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாக்கைப் பூருவபுஷ்பம் பண்ணிற்றே! மேலும், “அருமறையாகமநூல்” என்னும் திருச்செய்யுளைப்படித்து வேதாந்த சூத்திர சிவாத்துவித பாஷ்யம் பூருவபுஷ்பம் பண்ணப்பட்ட தென்பாரேல், நாம் “வேதசாத்திரமிருதி புராணகலை ஞானம் விரும்பசுவை வைகரியா - தித்திறங்கண் மேலா, நாகமுடி வானவெல்லாம் பாசஞானம்” என்னும் ஒன்பதாஞ் சூத்திரச் செய்யுளைப் படித்து, அவர் சித்தாந்த ஆகமங்களையும், சர்வஞானோத்தரத்தையும் சிவஞான மகாபாஷ்யத்தையும் பாச ஞானத்துப்படுத்தி விடுவேமாயின் அதற்கு அவர் யாது சுருதி மந்திரப் பிரமாணங்கொண்டு எப்போது அவற்றை உயிர்ப்பிக்கின்றாரோ, அப்போது அந்தச் சுருதி மந்திரத்தை நாமும் உச்சரித்து வேதாந்த சூத்திரத்தையும் உயிர்ப்பிக்க வல்லோமாவோம். இதற்கு அவர் விடையளிப்பாராக.

○ சீவஞான முனிவர், சீவஞானபோதத்துக்குச் செய்த மகாபாஷ்யத்தை இங்கு குறிப்பிடுகின்றார். அதன் பகுதியை இங்கு காட்டுவோம்.

“பூதான்மா, தத்துவான்மா, மந்திரான்மா, அந்தரான்மா, சீவான்மா, பரமான்மா என அறுவகைப்படுத்தி, அவ்வவற்றிற் கூடியவழி அவ்வப்பெயர்பெற்று அதுவதுவாய் நிற்பனென ஆண்டாண்டு நிற்குமாறு விரித்துணர்த்தியும், படிசத்தை உவமைகூறியும், இங்ஙனம் ஏனைய ஆகமங்கள்போலப் பொருள் கவர்ச்சிப்படுவதற்கு இடங்கொடாத வண்ணம் அறுமுகக்கடவுண்மாட்டு வைத்த கருணைமிகுதியான் அங்கையின் நெல்லிக்கனிபோல ஆன்மாவின் இயல்பு விளங்கவுணர்த்திப் பலகாலும் வலியுறுத்தி, எல்லா ஆகமங்களினும் இது சிறந்ததென்பது தோன்றச் “சர்வஞானோத்தரம்” எனப் பெயருமிட்டருளிச் செய்த சீகண்டவுருத்திரக் கடவுளின் திருவுளக்குறிப்போடு முரணித்து தமக்கு வேண்டியவாறே இவ்வாகமத்திற் கூறப்படும் வாக்கியப் பொருளை எல்லாம் இடர்படுத்தி நலிந்து கொண்டு உரை செய்வாருமுள்ளார்.”

(சிவஞானமுனிவர் - சிவஞானபோத மகாபாஷ்யம் - ஆறாம் சூத்திரம் - கிரண்டாம் சிதிகரணம் - ஆன்மாவின் இயல்பு)

○ தேவி காலோத்தரம் நூலானது சிவாகமங்களின் சாரமாக அமைந்துள்ளதென்பர். இந் நூலையாக்கியவரின் பெயர் தெரியாமையால் நூலின்பெயர்கொண்டு காலோத்திரர் அல்லது காலோத்திர ஆசிரியர் எனப்படுகின்றார். இவ்வாசிரியர் இயற்றிய ஆகமத்தைக் கூறும் பிறிதொரு வடமொழிநூல்தான் இங்கு கூறப்பெற்ற சர்வஞானோத்திர நூலாகும்.

○ வேத சாத்திர ம்ருத் புராண கலைஞானம்

வீரும்பசுபை வைகரியா தத்திறங்கள்மேலாம்

நாத முடிவானவெல்லாம் பாச ஞானம்

நணுகிஆன் மாஇவைகீழ் நாட லாலே

காதலினால் நான்பிரம மென்னு ஞானம்

கருதுபசு ஞானம்இவ னுடலிற் கட்டுண்டு

ஓதியுணர்ந் தொன்றொன்றா உணர்ந்திடலாற் பசுவாம்

ஒன்றாகச் சிவன்இயல்பின் உணர்ந்திடுவன் கானே

(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் - ஒன்பதாம் சூத்திரம் - பாடல் 2)

“பரஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தார் பரமே பார்த்திருப்பர்” என்னும் **சீத்தியார்** பதினொராஞ் சூத்திரச் செய் யுளைப்படித்து, நிஷ்டைக்குச் சாதனங்களாகிய கேள்வி, சிந்தனை, தெளிவு என்னும் மூன்றையும் கண்டித்து, அதனால் தமது கேள்வி சிந்தனைகளுக்கு ஏதுவாயுள்ள **சுவஞான பாஷ்ய**த்தையும் தவிர்த்து விடுவாரேல், பதினானம் விளங்குதற் கேதுவா முகத்தால் ஞானயோகத்தை உணர்ந்தித் தெளிதலறிவினாற் பெறப்படும் பேற்றைக் கொடுக்கவல்ல ஞானசாதனமாகிய சைவ பாஷ்யத்தை பொருட்படுத்தாது தவிர்த்துவிடுவேம்.

(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் - 11^{ஆம்} சூத். - பாடல் 2)

என்னும் முதற்கூத்திரம் “சச்சிதானந்தம்”, “சர்வஞ்ஞதை” முதலிய குணங்களுடைய பிரமத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் **தைத்தீர்யோபந்த** **மந்திரத்தை** ஆதாரமாகக்கொண்டு கிளர்ந்தது. அந்தச் சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களுடைய பிரமத்தோடு ஆன்மாச் சிவசாமிமறுமுதலே முத்திரஞ்ஞன: பரமம்' ஸாம்யமுபதி || நிரஞ்ஞ: வரஜம் ஸாஜுஜுவெதி || நிரஜன: பரம் சாம்யமுபதி ||

என்று முண்டகோபந்தம் கூற, **வாயுசங்கதை**
முத்தஸ்ரிவ ஸமோபவேத் || உத்யுவிவ ஸஜொஹவெச || சுகுரிசிவ சமோபவேத் ||

“முத்தன் சிவசாமியம் அடைகின்றான்” என்று கூற, **சர்வஞ்ஞானோத்தரம்**
ஸர்வஜ்ஞதா த்ரு'ப்திரநாதி³போ³த⁴: ஸ்வதந்த்ரதா நித்யமலுப்தஸக்தி: |
அனந்தஸக்திஸ்ச நிராமயாத்மா விஸுத்³த⁴தே³ஹ: ஸ ஸிவத்வபே⁴தி ||
ஸவ்யஜூதா துஷ்டிரநாதி³ஸ்யாய: ஸ்வதந்த்ரதா நித்யமலுப்தஸக்தி: |
சுநந்தஸக்திஸு நிராமயாத்மா விஸுத்³த⁴தே³ஹ: ஸ ஸிவத்வபே⁴தி ||
सर्वज्ञता तृप्तिरनादिबोधः स्वतन्त्रता नित्यमलुप्तशक्तिः |
अनन्तशक्तिश्च निरामयात्मा विशुद्धदेहः स शिवत्वमेति ||

என்று கூறிய சலோகப்பொருளைக் **காஞ்சிப் புராணம்**
முடிவில் ஆற்றலை தன்வயத்தனை முற்றுணர்ச்சயை யேருள்
மடிவில் ஆட்சயை தூய மோக்யை மற்றியற்கை யுணர்ச்சயை
படியலா இயல்பாக நீங்கிய பாச நோகை வரம்யில் இன்
புடையை உன்னடி யோங்கள் என்றும் உனக்கடைக்கலம் ஐயனே

என்றுரைப்ப, **சுவஞான சுவாமிகள் சுவஞான பாஷ்யத்தில்** “ஆன்மா சிவனோ பொற்றுமைப்பட்டு நிற்புழிச் சிவ குணங்களாகிய சர்வஞ்ஞதை முதலிய எண்குணங்களும் தன்றன்மையாய்க்கொண்டு சிவனேயாய்நிற்பன் இதுவே சிவதத்துவத்தைப் பெறுதல், இதற்குமேல் அறியற்பாலான ஒரு நூலினும் இல்லை” என்று வரைந்திருப்பாராக, **மெய்கண்ட சுவாமிகள்** “தன்னையறிவித்துத் தான்றானாய்ச் செய்தான்” என்றருள்,

- **வேதவியாசரின், ப்ரமசூத்திர** நூலின் முதலாம் சூத்திரம் “அதாதோ ப்ரம்ம ஜிஞ்ஞாஸா”
- கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்து **தைத்தீர்ய உபந்தத்தின்**, பிரமானந்த வல்லியிலுள்ள முதலாவது மந்திரத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பிரமசூத்திர முதல் சூத்திரம் கிளர்ந்தது என்று செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார். இதற்கு ஆதாரம் அவரியற்றிய “பிரமசூத்திர சிவாத்துவித சைவபாடியம்” - பக்கம் 155.

ப்³ரஹ்மவிதா³ப்னோதி பரம் ||

ஸ்ரஹவிஜாவொதி வாஜ ||

ब्रह्मविदामिति परम् ||

பொருள் - பிரமோபாசகன் நிரதிசய பிரமானந்தத்தை அடைகின்றான்.

- அதர்வண வேதத்து முண்டக உபந்தம் மந்திரம் 3.3.
- சிவமகா புராணத்திலுள்ள 12 சங்கிதைகளில் **வாயுசங்கதை** ஒன்று.
- **சர்வஞ்ஞானோத்தர** நூலிலே 116-ஆவது சலோகம்
- “முடிவில் ஆற்றலை...” (சிவஞானமுனிவர் - காஞ்சிபுராணம் - கச்சிமயானப் படலம் - பாதல் 8)
- **தன்னை அறிவித்துத் தான் தானாய்ச் செய்தானைப்**
பின்னை மறத்தல் பிழையல் அது - முன்னவனே
தானே தானாச் செய்தும் தைவமென்றும் தைவமே
மானே தொழுகை வலி (மெய்கண்டதேவர் - சிவஞானபோதம் - பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் - பாதல் 80)

சீற்றுரைக்காரர்,

“உயிர்தன்னை யறிந்தவழி எண்குணங்களானிறந்து தன் வண்ணமாகச் செய்தலே தான்றானாய்ச்செய்தல்” என்றும்,

“அங்ஙனம்செய்த வழியும் உயிர் தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக் குறித்து என்பார் தைவமென்றுந் தைவமே என்றார்” என்றும் விளக்க,

அருணந்த ச்வாசாரிய சுவாமிகள்,

“தன்னுருவப்பரப்பெல்லாங் கொடுபோந்து பதிப்பனிவன்பாலே” என்றும்,

“உயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முறித்தே” என்றும் அருள,

○ செந்திநாதையர் குறிப்பிடும் சிவஞானபோத மாபாஷ்ய பகுதியை இங்கு காட்டுவோம்.
“ஆன்மா எதனை எதனைச் சார்ந்தான் அதனதன் சுபாவமே தன்சுபாவமாய் அதுவதுவாய் நிற்பனென்றும், இங்ஙனமாகலாற் சிவனோடொற்றுமைப்பட்டு நிற்புழிச் சிவன் குணங்களாகிய எண்குணங்களுந் தன்றன்மையாகக் கொண்டு சிவனேயாய் நிற்பன். இதுவே சிவத்துவத்தைப் பெறுதலென்றும், இதற்குமேல் அறியற்பாலான ஒரு நூலினும் இல்லை! முக்காலும் சத்தியம்”

(சிவஞானமுனிவர் - சிவஞானபோத மகாபாஷ்யம் - ஆறாம் சுத்திரம் - கிரண்டாம் சிதிகரணம் - ஆன்மாவின் கியல்பு)

○ சீற்றுரைக்காரர் என்று ஐயர் குறிப்பது சிவஞானமுனிவரையே. சிவஞான முனிவர் சிவஞானபோதச் சிற்றுரையிலேயே இக்கூற்றை முன்வைத்துள்ளார்.

“தான்றானாச் செய்தல் எதனை யெதனைப் பற்றினும் அதுவதுவாம் உயிர் தன்னை அறிந்தவழி எண்குணங்கள் நிறைந்து தன்வண்ணமாய்ச் செய்தல். அங்கனஞ் செய்த வழி வழியும் “உயிர்தானுஞ் ச்வானுபவ மொன்றினுக்கே உரித்தது” என்றார். தைவமென்னுஞ் சொல்லியல்பு மேலே உரைத்தாம். - (பாடல் “தன்னை அறிவித்து....”)

○ இந்தனத்தின் எரிபாலின் நெய்ப்பழத்தின் இரதம்
எள்ளின்கண்ணெண்ணெயும்போல் எங்குமுள்ள இறைவன்
வந்தனைசெய் தெவ்விடத்தும் வழிபடவே அருளும்
மலமறுப்போ ரான்மாவின் மலரடி ஞானத்தாற்
சிந்தனைசெய் தர்ச்சிக்க சிவன் உளத்தே தோன்றித்
தீ இரும்பைச் செய்வதுபோற் சீவன் தன்னைப்
பந்தனையை அறுத்துத்தானாக்கித் தன்னுருவப்
புரப்பெல்லாங் கொடுபோந்து பதிப்பனிவன் பாலே

(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் - ஒன்பதாம் சுத்திரம் - பாடல் 12)

○ செம்பிரத குளிகையினாற் களிம்பற்றுப் பொன்னாய்ச்
செம்பொனுடன் சேரும்மலஞ் சிதைந்தாற் சீவன்
நம்பனுடன் கூடுமெனிற் பொன் போலல்லன்
நற்குளிகை போல அரன் நணுகுமலம் போக்கி
அம்பொனடிக்கீழ்வைப்பன் அருங்களங்கமறுக்கும்
அக்குளிகை தானும் பொன்னாகாதாகும்
உம்பர்பிரானுற்பத்தியாதிகளுக் குரியன்
உயிர்தானுஞ் ச்வானுபவ மொன்றினுக்கு முறித்தே

(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் - பதினொராம் சுத்திரம் - பாடல் 10)

சுவஞானயோக்கள்,

“இறைவனுக்குரிய முற்றுணர்வு முதலிய எண் குணங்களும் படிகம்போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாமியல்புடைய ஆன்மாவுக்குரிய குணமாம்படி அத்துவித வியைபானே இவன்மாட்டு விளங்கித் தோன்றுதலே சிவானந்த மேலிடுதலாம்” என்றும், “சிவாநுபவ மொன்றிடுங்கே உயிர் சுதந்தரமாம்” என்றும் பொழிப்புகை செய்ய,

தருவள்ருவநாயனார்,

“கோளில் பொறியிற் குணமில்வே யெண்குணத்தான் றானை வணங்காத்தலை” என்று கூறியருள,

வியாசமுனிவர் வேதாந்த சூத்திரத்திற்றுதியில் **போ⁴க³மாத்ரஸாம்யலிங்கா³ச்ச ||**

ஹொமஜாதூஸாஜுவிஜாஜு ||

भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च ||

என்று கூறியருளினார்.

ஈண்டுச் “சாமியம்” என்றமையால் மேலே உரைத்த சுருதி புராண ஆகம உத்தர வேதங்களால் உயிர் சிவத்தோடு சாமிய மடைதலும், “போகமாத்திரம்” என்றமையால் உயிர் சிவானந்தானுபவ மொன்றிடுங்குரியனன்றிப் பஞ்சகிருத்தியத்துக் கதிகாரியாகான் எனவும் சூசிக்கப்பட்டமையை ஓர்ந்து அவ்வியாச சைவ வேதாந்த சூத்திர உத்தரமீமாஞ்சை சிவதடஸ்த சொரூபங்களுக்கியையப் பொருள் செய்யக் கிடந்த நுண்மையை ஓர்ந்துணர்ந்து, அதனை நியாய வைசேஷிக சாஸ்திரங்களோடு கணித்துத் தூஷிக்காமலும், அச்சூத்திர சைவபாஷ்யத்தைச் சைவத்துக்கு ஓர் இணையிலாப் புணையாகக் கொண்டு போற்றும் வைதிக சைவர்களாகிய எம்மனோர்க்குக் கேடு சூழாமலும் சிறிது மெளனஞ் சாதிப்பாராக. **வேதாந்த சூத்திரத்து** இறுதிக்கண்னதாம்

அனாவ்ரு³த்தி: ஸப்³தா³த³னாவ்ரு³த்தி: ஸப்³தா³த் ||

சுநாவூதி: ஸஸூ³தா³நாவூதி: ஸஸூ³தா³ ||

अनावृत्तिः शब्दानावृत्तिः शब्दात् ||

எனவும் சூத்திரம் “மற்றீண்டு வாராநெறி”யை உணர்த்திற் றென்றோர்க். ஆகவே, வேதாந்த சூத்திரத்து உபக்கிரமோ சங்கார லிங்கத்தினால் பிரமத்தின் இயல்பும், உயிர் அதனோடு சாமியமுறுதலால் எய்தும் ஆன்மலாபம் எனப்படும் முத்திப்பேறும் விளக்கப்பட்டவாறு காண்க.

○ “இந்தனத்தின் எரிபாலின்”, “இந்தனத்தின் எரிபாலின்”. ஆகிய சிவஞான சித்தியார் பாடல்களுக்கான **சுவஞானமுனிவரின்** உரைப் பகுதியை செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகிறார்.

அவை வருமாறு:

“தன்னுருவப்பரப்பெல்லாம் இவன்பாலே பதிதலாவது, தீ இரும்பைச் செய்வதுபோல இறைவனுக்குரிய முற்றுணர்வு முதலிய எண்குணங்களும் படிகம்போலச் சார்ந்ததின் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மாவுக்குரிய குணமாம்படி அத்துவிதவியைபானே இவன்மாட்டு விளங்கித் தோன்றல். அதுவே சிவானந்தம் மேலிடுதல் என்பது.”

இவன்மாட்டு விளங்கித் தோன்றல். அதுவே சிவானந்தம் மேலிடுதல் என்பது. “உயிர்க்கு மலத்தை நீக்கும் ஆற்றலையுடைய முதல்வனைச் செம்பிற்கு களிம்பு நீக்கும் ஆற்றலையுடைய இரத குளிகைகளோடு ஒப்புறுத்தலன்றி அவ்வாற்றல் இல்லாத பொன்னோடு ஒப்புறுத்தல் ஈண்டைக்கேலாமையானும், மலம் நீங்கிய வழியுஞ் சிவானுபவம் ஒன்றுக்கே சுதந்திரமாவயிர் ஐந்தொழிலெல்லாவற்றிற்குஞ் சுதந்திரனாகிய முதல்வனோடு ஒத்தொன்றாதல் செல்லாமையானும்”

- “கோளில் பொறியிற் குணமில்வே..” (திருவள்ளுவர் - திருக்குறள் - சூதிகாரம் 1 - குறள் 9)
- வியாசரின் பிரம்ம சூத்திரத்திலே இறுதியாக அமைந்துள்ள 4.4.21 மற்றும் 4.4.22 ஆகிய சூத்திரங்கள் ஐயரால் இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.
- “சிறிது மெளனம் சாதிப்பாராக” என்று சபாபதி நாவலரை செந்திநாதையர் கூறுகிறார்.

தீராவ்டகோகல்ப் பத்திரிகையில் “ஔவையார் முனிமொழி வேதாந்த கீத்திரம்” என முகவுரையிட்டு உபப்பிரங்ஙகணப் பிரமாணங்கொண்டு ஈசகேநாதி சைவோபநிஷத் மந்திரங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு கிளர்ந்த வேதாந்த கீத்திரம் ஏகாண்மவாதப்பொருள் கொடுக்காது சைவ சித்தாந்த சிவாத்துவித தடஸ்தப் பொருள் பயக்கும் வாய்மையை நிரூபணஞ்செய்து முடிவு படுத்தற்குமுன் “நாம் வாதத்தைவிட்டு மற்றொன்று பேசிப் பொழுது போக்கித் தோல்வித்தானத்து நின்றோம்” என்று சதேசவர்த்தமாந் 9^{ம்} இலக்கப் பத்திரிகையிற் கூறி, நாம் நமது கொள்கையைச் சாதிக்கவேண்டின், முன்னர் முனிமொழி செம்பொருள் முதலிய மூன்றினுள் இதுபற்றி வியாச சூத்திரமென்று பொருள் சொல்லப்பட்டதென்று இயன்முறையால் நிறுத்தவேண்டும் என்கின்றார். அங்ஙனம் முன்னர்ப் போதருமாறு நிறுத்திக் காட்டுதும்:-

**தேவர் குறளுந் தருநான் மறைமுடிவு
முவர் தம்மு முனிமொழியுங் - கோவை
தருவாசகமுந் தருமூலர் சொல்லு
மொருவாசக மென்றுணர்**

என்னும் ஔவையார் திருவெண்பாவுக்கு ஸ்ரீஸுரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் வரைத்த உரையை ஈண்டு வரைகுவாம்:-

தேவர்குறளும் - தருவள்ளுவநாயனாருடைய தருக்குறளும் - திருநான்மறை முடிவும் - சிறப்பிப் பொருந்திய நான்கு வேதங்களின் முடிவாகிய உபநிடதங்களும் - மூவர்தமிழும் - (திருஞான சம்பந்தமூர்த்திநாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனார், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்னும் சமயகுரவர்) மூவர்களுடைய (தேவாரமாகிய) தமிழ்வேதமும் - முனிமொழியும் - வியாசமுனிவருடைய வேதாந்த சூத்திரமும் - கோவை திருவாசகமும் - (திருவாதவூரடிகளுடைய) தருக்கோவையார், தருவாசகங்களும் - திருமூலர் சொல்லும் - தருமூலநாயனாருடைய தருமந்திரமும் - ஒருவாசகம் என்று உணர் - ஒருபொருளையே குறித்த வாக்கியங்கள் என்று சிறுவாயாக என்றவாறு.

முனிமொழியும் என்றதை வியாசருடைய வேதாந்த கீத்திரம் என்று பொருள் படுத்தாது, “முனிமொழியுங் கோவை திருவாசகம்” என நீட்டிக் கூட்டி, மாணிக்கவாசக முனிவர் அருளிய கோவை திருவாசகம் என்று ஓர் ஒவ்வாப் பொருள் கூறி இடர்ப்படுகின்றார். அவ்வொவ்வாயை ஈண்டுக் காட்டுதும்:-

திருவெண்பாவின் போந்த குறண்முதலிய பதங்களிலுள்ள உம்மைகள் ஆறும் எண் உம்மைகளாம். முன் மூன்று உம்மைகளும், பின் இரு உம்மைகளும் எண் உம்மையின் பாலனவாக, இடைக்கண் முனிமொழி என்றதில் பெயரெச்ச உம்விருதி புணர்த்தி ஔவையார் ஓர்காலும் மயங்கவையார். “சுருங்கச் சொல்லல்” முதலிய பத்தழகினாலும் திருவெண்பா அருளும் வன்மையுண்ட ஔவையார், அச்சுருங்கச் சொல்லல் என்னும் அழகுக்கு மாறாக, முனிமொழியும் எனச் சொற்களை வீணாக அடைமொழியாய்க் கோவை

○ 1900-ஆம் வருடம் தொடங்கி தீராவ்ட கோகல்ம் எனும் பத்திரிகை ஈழத்திலே வெளி வந்துள்ளது என்பதை குறிப்புகளால் அறியமுடிகின்றது. இங்குள்ள செய்தியின்படி அப்பத்திரிகையிலே “ஔவை முனிமொழி வேதாந்த கீத்திரம்” எனும் கட்டுரையை செந்தநாதையர் எழுதிவந்திருக்கின்றார். அக்கட்டுரை முடியும்முன்னதாக சபாபத் நாவலர் அவர்கள் சதேசவர்த்தமாந் பத்திரிகையில், ஐயருக்கு எதிர்த்துக் கண்டனம் செய்துள்ளார். அதற்கான எதிர்வாதத்தையும், தமது கருத்துக்கான நியாயங்களையும் ஐயர், இங்கு முன்வைக்கின்றார்.

○ விளக்கம் ஏதுமில்லாமல் தெரியக்கூடியதை (வெள்ளிடை மலைபோல) ஆபால கோபால நியாயமென்பார். “ஆபால கோப விதிதா” என்று ஸ்ரீ லலிதா ஸஹஸ்ரநாமத்தில் (994) வருவதைக் காணலாம். இதன்பொருள் - “அனைவராலும் அறியப்படக் கூடியவள்”

திருவாசகங்களுக்கு முன் நிறுவி விரிக்க ஒர்காலும் இசையார். கோவை திருவாசகம் என்ற மாத்திரையானே அவை மாணிக்கவாசகசுவாமிகளால் அருளிச் செய்யப்பட்டன என்பது வெள்ளிகடமலைபோல **ஆபால கோபால நியாயத்தினால்** அறியக்கிடத்தலின் என்க.

நாவலர்வர்கள் முனி என்னும் மொழி மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைக் குறித்ததென்பதை உணர்த்து மாறு **“வாதவூரடிகள் முற்றத்துறந்து முழுதுணர்ந்த சிந்தணர் சகாமணியாதல் முன் என்றெடுத்தோதப் பட்டார்”** என்றும், **“பேராசிரியரும், ‘தருவாதவர் மகீழ் செழுமறைமுன்வர்’ என்றங்ஙனம் வழங்கியது காண்க”** என்றும், **“ஆளுடையரீளையார் வாக்கீசர் முதல்பொருள் ‘பீரமாயுர்த்து மறைஞான ஞானமுன்வர்’, ‘தருநாவுக்கரசு வளர் தருந்தொண்டி னெந்வுழுவுரு ஞானத்தவமுன்வர்’ என்றங்ஙனம் வழங்கப்படுமாறு உணர்க”** என்றும், இது **“செம்பொருளாம்”** என்றும் உரைத்தார்.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் முனிவர் எனப்பட்டார் என்றமைக்குச் சிறந்த காவியங்களினின்று அவர் பிரமாணங்காட்டாது, பேராசிரியர் திருக்கோவையார் உரையில் இயற்றிய அகவலில் மிக அறிதாய்க் குறிக்கப்பட்ட பிரமாணம் ஒன்று மாத்திரம் வரைந்து, ஆளுடையரீளையார் வாக்கீசராயினோரும் அங்ஙனம் அவசிரிய கூறப்பட்டாரெனப் பிரமாணங்களும் காட்டுகின்றார். இம்முனி என்னும் மொழி வியாசர் முதலாயினோர்க்கு வழங்கப்பட்ட பின்னர். மாணிக்கவாசக சுவாமி முதலாயினோர்க்கு எய்த நேர்ந்ததா? இன்றேல், மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு இம்முனி என்னும் மொழி வழங்கப்பட்டபின் வியாசர் முதலாயினோர்க்கு எய்த நேர்ந்ததா? விடையிறுப்பாராக.

முன் என்னும் மொழி **வியாசரை** உணர்த்துதற்குத் **தீராவீடபாரத** இலக்கியத்தினின்று நாம் விடுக்கும். பிரமாணங்கள் வருமாறு:-

(1) **“வாடாதவவாய்மை முன்ராசன் மாபாரதஞ் சொன்னான்”** என்று முதற் காப்புச் செய்யுளிலே முனி என்னும் மொழி வியாச முனிவரைச் சுட்டியிருத்தலை முதற்கண் எடுத்துப் பார்வையிடுவாராக.

(2) சம்பவச்சுருக்கத்தில் **“கடன் ஞாலமுழுது முய்த்து மகவருளெனப் பெருமுன்யு மக்குறைநேர்ந்தான்”** எனவும்,

- இங்கு **நாவலர்** என்று செந்திநாதையர் குறிப்பது, **சபாபதி நாவலரையாகும்.**
- சபாபதி நாவலர், **சுதேசவர்த்தமான 9-ஆம்** இலக்கப் பத்திரிகையில் “முனிமொழியும்” எனும் சொற்றொடர் **“மாணிக்கவாசகரைக் குறிக்கின்றது”** என்பதற்கு காட்டிய சான்றுகளை இங்கு ஐயர் பட்டியலிடுகின்றார்.
- வியாசர், மாணிக்கவாசகருக்கு காலத்தால் முற்பட்டவரென்றும், வியாசருக்கு “முனி” என்ற அடைமொழி மாணிக்கவாசகருக்கு முன்னரே வழக்கப்பட்டுள்ளதென்றும் செந்திநாதையர் இங்கு சாதிக்கின்றார். இதற்கு **வில்லிபுத்தூர்** இயற்றிய வில்லி பாரதத்தைத் (**தீராவீட பாரதம்**) துணைகொள்கின்றார்.
- நீடாழி யுலகத்து மறைநாலொ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே **வாடாத தவவாய்மை முன்ராசன் மாபாரதஞ் சொன்னான்** ஏடாக வடமேரு வெற்பாக வங்கூரெ முத்தாணிதன் கோடாக வெழுதும் பிராணைப் பணிந்தன்பு கூர்வாமரோ
(வில்லிபுத்தூர் - வில்லி பாரதம் - ஆதி பர்வம் - பாடல் - கடவுள் வாழ்த்து)
- தொழுது, நெற்றியில் விபூதியால் அன்னைதன் துணை அடித்துகள் நீக்கி, விழுதுடைத் தனி ஆல் என இருந்த தொல் வியாதனை முகம் நோக்கி, பழுது பட்டது, இக் குருகுலம் மீள நின் பார்வையால், **கடல் ஞாலம் முழுதும் உய்த்தும் மகவு அருள் என, பெரு முன்யும் அக்குறை நேர்ந்தான்**
(வில்லிபுத்தூர் - வில்லி பாரதம் - சம்பவச் சுருக்கம் - பாடல் 9)

(3) “பராசரன் தரு முன்நீனைவொரு கருப் பத்த்து, மீளவுஞ்சென்று” எனவும்,

(4) அருச்சுனன் தபநிலைச் சருக்கத்தில் “பர்வுடன் முன்வன்மாற்றும் பணந்ததன்றலை மேற்கொண்டு” எனவும்

போந்த செய்யுட்களில் முனி என்னும் மொழி வியாசமுனிவரை உணர்த்தியவாறு காண்க.

(4) மகாபாரத வனபருவத்து முப்பத்தேழாம் அத்தியாயத்து,

கஸ்யசித்த்வத்² காலஸ்ய த⁴ர்மராஜோ யுதி⁴ஷ்டி²ர: ।

ஸம்'ஸ்மரு'த்ய முநிஸந்தே³ஸமித³ம்' வசனமப்³ரவீத் ॥

कस्युचिस्त्वय कावुस्य ययुषागो ययुषीशः । लण्डुस्य तु २० निलण्डुस्य २० वचनमब्रवीत् ॥

कस्यचित्त्वय कालस्य धर्मराजो युधिष्ठिरः । संस्मृत्य मुनिसंदेशमिदं वचनमब्रवीत् ॥

“சிலகாலஞ் சென்றபின் யுதிஷ்டிரராகிய தருமராசர் முனிவருடைய ஆஞ்ஞையை நிகைந்து இவ்வசனத்தைச் சொல்வாராயினார்” என்னும் முதற்சலோகத்திலே முனி என்னும் மொழியினாற் குறிக்கப்பட்டவர் வியாச முனிவரேயாம். இன்னும் வியாசரைச் சுட்டுதற்குப் போதரும் முனி மொழிகள் வேண்டியவாறு வேண்டுமேற் காட்டச் சித்தமாயிருக்கின்றேம். மிக அரிதாய்க் கண்டெடுத்த முனிமொழியால் மாணிக்கவாசகசுவாகன் உணர்த்தப்பட்டாராக, நாம் அதிலும் கதித்த பிரமாணங்களால் வியாசரை உணர்த்தப் பிரமாணங் காட்டினோமாதலின் நமது பசுஷம் செயமடைந்தது என்றறிவாராக. ஆளுடையபிள்ளையாரும் வாகீசரும் முனிவர் எனப்பட்டார் என்றமைக்குப் பிரமாணங் காட்டியவாறு போல, நாமும் வியாசர், சூதர், பராசரர், துருவாசர், அகஸ்தியர், விசுவாமித்திரர் முதலிய எத்தனையோ முனிவர்கள் முனிவர் எனப்பட்டார் என்பதற்குப் பிரமாணங்கள் அளவிறந்து காட்டவல்லோம். அங்ஙனம் காட்டுவதினால் எய்தும் பயன்யாது மின்றென்று விருத்தேம். இங்ஙனம் வியாசரை “முனி” என்னும் பதத்தினால் செய்யுட்களில் வழங்கிய பிரமாணங்கள் மிகுதி பற்றியிருப்பனவாக, த்ராவிடப் பீரகாசகையில்,

“முனிமொழி வியாசசூத்திர மென்றங்ஙன முரைத்தாரை, அப்பொருள் செம்பொருள் இலக்கணப்பொருள் குறிப்புப்பொருள் என்னும் மூன்றனுள் யாதெனக் கடாயினார்க்கு, அது செம்பொருளென்றல் பொருந்தாது, என்னை? வழக்கின் கண்ணாதல் செய்யுட்கண்ணாதல் நிகண்டு நூல்களினாகல் முனி வியாசமுனிவரை உணர்த்து தற்கும்மொழி அவர் சூத்திரத்தையுணர்த்துதற்கும் பிரயோகமின்மையான்”

என்று அபத்தம் எழுதித் தமிழலகத்தை வஞ்சிக்கலாமா!! முனி என்பது வியாசமுனிவரை உணர்த்துதற்குல் செய்யுட்கட் பிரயோகமில்லை என்றவர் மேலே காட்டி நாட்டிய பாரதத்து வலிய பிரமாணங்களுக்கு யாது பதிலளிப்பார்?

- **பராசரன் தரு முன் நீனைவொரு கருப் பத்த்து, மீளவும் சென்று,**
நிராசை நெஞ்சினன், “அவசரத்து அவளிடை நிகழ்ந்த மெய்க் குறிதன்னால்,
கராசலம் பதினாயிரம் பெறு வலி காயம் ஒன்றினில் பெற்று, ஓர்
இராச குஞ்சரம் பிறந்திடும் விழிப்புலன் இல்லை மற்று அதற்கு” என்றான்

(வில்லிபுத்தூர் - வில்லி பாரதம் - சம்பவச் சூக்கம் - பாடல் 12)

- **பர்வுடன் முன்வன் மாற்றும் பணந்து, தன் தலைமேல் கொண்டு,**
வரி சிலைக்கு உலகம் எண்ணும் மகபதி மகனை நோக்கி,
“கிரிசனை உன்னி, வெள்ளிக் கிரிப் புறம் எய்தி, யார்க்கும்
அரிய நல் தவம் செய்தேனும், அவன் அருள் பெறுதி, ஐயா!”

(வில்லிபுத்தூர் - வில்லி பாரதம் - அருச்சுனன் தவநிலைச் சூக்கம் - பாடல் 26)

- **“கஸ்யசித்த்வத...”**

(வியாசர் - வியாச பாரதம் - வன பர்வம் - 37ஆவது சர்க்கம் - சுலோகம் 1)

இனி முனிமொழி என்று வியாசமொழி என்ற துணையானே வேதாந்த சூத்திரத்தின் (உத்தரமீர்ஞ்சையின்) பாலதாகும். திருமூலர் சொல் என்ற துணையானே அது திருமூலர் திருமந்திரத்தின் மேலாயவாறு போலாம். **சூடாமணி நிகண்டின்** ஒலிபற்றிய பெயர்த்தொகுதியின் “மாற்றமே மொழியே கீரே” என்னும் இரண்டாஞ் செய்யுளில் “மொழி”, “வாக்கு”, “சொல்” என்பன ஒருபொருட் கிளவியமாறு பெறப்படும். **ஔவை**யார் அருளிய “தேவர் குறளும்” என்னும் திருவெண்பாவில் உரைக்கப்பட்ட முனிமொழியினால் உணர்த்தப்பட்டது உத்தர மீமாஞ்சையாகிய வேதாந்த சூத்திரம் என்று யுகித்துணர்ந்த **மாதவச் சுவருனாயோக்களாகிய** திராவிட மகாபாஷ்யகாரப் பெரியோர் சகலாகம் பண்டிதரால் அருளப்பட்ட சிவஞான சித்தியின் “**மறையினாலயனால**” என்னும் திருச்செய்யுளில் “வாக்கினால்” என்னும் பதத்தைக் கண்டபோது, வாக்கும் மொழியும் ஒருபொருட் கிளவிகள் என ஒர்ந்து, “வாக்குக்கு” வேதத்தின் ஞானகாண்டப் பொருளை நிச்சயித்துணர்ந்தும் உத்தரமீமாஞ்சை

○ **திராவிட பிரகாசகையில்** செந்திநாதையரின் கருத்துக்கு எதிராக சபாபதி நாவலர் முன்வைத்த பகுதியை இங்கு காட்டுவோம். (திராவிட பிரகாசிகை - இலக்கிய மரபியல்) “முனிமொழி - வியாசசூத்திரம் என்று, ஓர்முறையுமின்றி யுரைத்தார். முனிமொழி வியாச சூத்திரமென்று அங்ஙனமுரைத்தாரை, அப்பொருள் செம்பொருள் இலக்கணப் பொருள் குறிப்புப்பொருள் என்னும் மூன்றினுள் யாதெனக் கடாயினார்க்கு, அது செம்பொருளென்றல் பொருந்தாது. என்னை? வழக்கின்கண் ஆதல் செய்யுட்கண் ஆதல் நிகண்டு நூல்களின் ஆதல் முனி வியாச முனிவரை உணர்த்துதற்கும், மொழி - அவர் சூத்திரத்தை யுணர்த்துதற்கும், பிரயோகம் இன்மையான் என்க. இனி இலக்கணப் பொருளென்றலும் பொருந்தாது. என்னை? கங்கையின்கண் வேடச்சேரி யென்புழிக் கங்கையென்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய வெள்ள நீர் வேடச்சேரிக்கிடனாதல் செல்லாமையின் ஆண்டுக்கரையென்று இலக்கணப்பொருள் கோடல் வேண்டிற்று. முனி மொழியென்பன, பகையின்றி யொன்றனையொன்று அவாவியுந் தகுதியுற்றும் அண்மை கொண்டும் நின்றலின், அவற்றுள் ஒன்றனை இயற்பெயராக வைத்து மற்றொன்றனை இலக்கணப் பொருள் செய்தல் வேண்டற்பாற்றன்றாதலானென்க. இனிச் சொன்மாத்திரை யானன்றிச் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்துணரப்படுவ தாகிய குறிப்புப் பொருள் என்றலும் பொருந்தாது. என்னை? ஆண்டு ஓளவை கருத்து வேறாதல் காட்டினாமாகலானும், வியாசமுனிவரையும் அவர் சூத்திரத்தினையுங் குறிப்பான் விளக்குதற்குரிய சொற்றொடர் ஆண்டின்மையானும் என்க.”

○ **மாற்றமே மொழியே கீரே** வாணியே கதையெதிர்ப்புக் கூற்றுவரை பனுவல் செப்புக் குயில் வினாக்கிளவிகாதை ஏற்றிடுநொடியியத் தோடிசை பறை **வாக்குப்பாணி** தோற்றுமாறு வலினோடு மூவேழுஞ் **சொல்லன் டேரே** சொல்லின் பெயர் - மாற்றம், மொழி, கீர், வாணி, கதை, எதிர்ப்பு, கூற்று, உரை, பனுவல், செப்பு, குயில், வினா, கிளவி, காதை, நொடி, இயம், இசை, பறை, வாக்கு, பாணி, நுவல்

(சூடாமணி நிகண்டு - பத்தாவது ஒலிபற்றிய பெயர்த்தொகுதி - பாடல் 2)

○ **தண்கைப் புராணம்** எழுதிய **கச்சியப் முனீவரன்** வித்தியாகுரு, **சுவருனாயோ மகாபாஷ்யம்** எழுதிய **மாதவச் சுவருனாயோ முனீவராவார்**. இவர் கந்தபுராணத்தை தமிழில் பாடியவர் அல்லர். கச்சியப் முனிவர், திருத்தணியிலே உள்ளபோது இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர், விசாகப் பெருமானையர், வித்துவான் சரவணப் பெருமானையர் இருவருக்கும் (இரட் டையர்கள்) பிதாவாகிய **கந்தப்பையர்** முதலியோருக்கு கல்வி கற்பித்தார். சிவஞான முனிவரின் பிறிதொரு சீடரான சோமசுந்தரப்பிள்ளையிடம் கற்றவர் **இராமானுஜக் கவிராயர்**. பலருக்கு ஆசிரியராக இருந்த இவர், நூல்களைப் பதிப்பித்தும் உள்ளார்.

(வேதாந்த சூத்திரம்) என்று பொருள் வரைந்து, பின் சீட பரம்பரையானுந் உலகுக்குணர்த்தவேண்டி அச்சிவஞானயோகிகள் முனிமொழி வேதாந்தம் சூத்திரமாதலைத் தமது முதன் மாணாக்கராகிய திருத்தணிகைக் கச்சியப் முனிவர்க்கு அறிவுறுத்த, கச்சியப்பமுனிவர் அதனைத் தமது மாணாக்கர் கந்தப்பையருக்கு விளக்க, கந்தப்பையர் தமது சேஷ்ட புத்திரராகிய விசாகப்பெருமானையர்க்கு அதனை உணர்த்த, அவ்விசாகப்பெருமானையர், முனிமொழி வியாசரது வேதாந்த சூத்திரம் என்று அச்சிலேற்றி யாண்டும் பரப்பிவிட, இராமானுஜ கவுராயர், சூருமுகநாவலர், வித்தியா விசாரணைத் தலைவர், மற்றைப் பாதிரிமார் முதலிய யாவரும் அங்கங்கே சுருக்கியும், விரித்தும், இங்கிலிஷில் மொழிபெயர்த்தும் நல்வழி வெண்பாவை உலகிலே நல்வழியிற் பிரகாசப்படுத்தினார்கள். வின்ஃபரெட் பாதிரியாரும் (Bev. S. Winfred) தமது நல்வழி மொழிபெயர்ப்பில் “முனிமொழி” என்றதை “வியாசரது வேதாந்த சூத்திரம்” (The Vedantic Sutra of Vyasa) என்று 1872^{ஆம்} வருஷம் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டார்.

திராவிடப் பிரகாசிகை நூலார் “முனிமொழி”யில் கண்ட “மொழி” என்னும் பதம் வேதாந்த சூத்திரத்தை உணர்த்தற்குப் பிரயோகம் காட்டல் வேண்டுமெனக் கடாவ, நாம் “மறையினாலயனால்” என்னும் சிவஞானசித்திச் செய்யுளின் வாக்கு என்னும் பதத்துக்குச் சிவஞான சுவாமிகள் உரைத்த உரையினால் பெறப்பட்டதென்று மேலே இறுத்தவாறு விடையளிக்குங்கால், அவர் “மறையினாலயனால்” என்னும்செய்யுட் பொருள்கொண்டு “முதல்வனியல்பு வேத முதலியவற்றால் அறிதற்கரியதும் என்று பொருள்கொண்டமை பற்றி வேதாந்த சூத்திரத்தினாலும் முதல்வனியல்பு அறியப்படாது என்றாயிற்றே” என்று கூறி, அதனால் நமது பசுஷம் வெற்றிபடைக்காதென்பாரேல், நாம் “அவையெல்லாம் மருமறையாகமத்தே யடங்கியும் அவையிரண்டு மரணடிக்கீழ்ப்பும்” என்னும் சித்தியார்த் திருச்செய்யுட் பாகத்தைக் காட்டி வேதங்களோடு ஒரு நெறிப்பட மதிக்கப்பட்ட சிவாகமமும் வேதத்தைப்போல திருவடிக்கீழ் அடங்குகின்றமையால், மறையினால் அறியப்படாதவர் என்ற துணையானே ஆகமங்களானும் அவரியல்பு அறியப் படாததென்றாயிற்று என்பதும் பெறப்பட, வேதாந்த சூத்திரத்தில் மாத்திரம் தோஷமேற்றி அதனால் அவரியல்பு அறியப் படாததென்று கூறுவதினால் எய்தும் பயன் யாதென்று கடாவி மறுத்துவிடுவாம்.

தருவள்ளுவர் சிறப்புப்பாயிரத்தில்

உச்சரப்பெருவழுதியார், “நான் மறையின் மெய்ப்பொருள்” எனவும்,

ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், “அருமறையும் போற்றி யுரைத்தபொருளெல்லாந் தோற்ற” எனவும்,

- 1872^{ஆம்} வருடம் Bev. S. Winfred வெளியிட்ட Tamil Minor Poets: Containing, Attisudi, Konvreiventhan, Vettiverkei, Muthurei, Nalvali, Nanneri, and Nithinerivilakkam எனும் நூலையே ஐயர் இங்கு குறிப்பிடுகின்றார்.
- “மறையினாலயனான் மாலான்” பாடலும் அதற்கான சுவஞானமுனிவரின் உரையும் அதிலே அவர் “வாக்கு” எனும் பதத்துக்கு கொடுத்த விளக்கமும் இக்கட்டுரையின் குறிப்புகளில் முன்னர் தரப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் காண்க.
- ஒதுசமயங்கள் பொருளுணரு நூல்கள்
ஒன்றோடொன் றொவ்வாமல் உபபலவும் இவற்றுள் யாது சமயம்பொருள்நூல் யாதிங்கென்னில்
இதுவாகும் அதுவல்ல தெனும்பிணக்க தின்றி
நீதியினால் இவையெல்லாம் ஓரிடத்தே காண
நின்றதியாதொரு சமயம் அதுசமயம் பொருள்நூல்
ஆதலினால் அவையெல்லாம் அருமறை ஆகமத்தே
யடங்கியும் அவையிரண்டும் மரணடிக்கீழ் யடங்கும் (சிவஞானசித்தி. சுப.- 8^{ஆம்} சூத்.-பாடல் 13)
- தருவள்ளுவர் சிறப்புப்பாயிரம் எனக் குறிக்கப்பெறுவது தருவள்ளுவமாதலை நூலாகும்.

காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணானார், “மெய்யாய வேதப்பொருள் விளங்கப் பொய்யாது தந்தான்” எனவும்,

சேலூர்க்கொடுஞ் செங்கண்ணார், “வேதப் பொருளை விரகால் விரித் துலகோரோதத் தமிழாலுரை செய்தார்” எனவும்,

களத்தூர்க்களார், “அருமறைகளைந்தும் சமயநூலானும் நம்வள்ளுவனார் புந்தி மொழிந்த பொருள்” எனவும் “தேவர்குறளை”ப் போற்றினமையால் அத்தேவர் குறள் உத்தரவேதமாய் நிலைபெறுமென்பது திராவிடப் பிரகாசிகையுடையார்க்கும் உடன்பாடேயாக, இப்போது வேதாந்த சூத்திரத்தினால் முதல்வரியல்பு அறியப் படாதென்று மறுக்குந்துகையானே மறையினாலும் அறியப்படாதது என்று பெறப்பட்டு, அம்மறையின் பொருளாய் உத்தர வேதமாய் ஒருங்கு கணிக்கப்பட்ட தேவர் குறளினாலும் அறியப்படாதென்றாயிற்றே! அங்ஙனமாகவும், தேவர் குறளை மாத்திரம் பொருட்படுத்தி முனிமொழியை மாத்திரம் பொருட்படுத்தாது விடுத்தமைக்குக் காரணம் என்னை என்றும் கடாவி மறுப்பேம். எவ்விதத்தினாலும் தப்பவொட்டேம். இங்ஙனம் வேதாந்த சூத்திரத்துக்கு அவர் ஆரோபிக்கும் தோஷம் திருநான்மறை முடிவுக்கும் எய்தும் என்றும் ஒர்வாராக.

“முனி” என்பது வியாசமுனிவரை உணர்த்தவும், “மொழி” என்பது உத்தரமீமாஞ்சையை உணர்த்தவும் பிரயோகம் காட்டி விளக்கினோம். “முனி மொழி” என்றது வியாசசூத்திரம் என்று “ஓர் முறையுமின்றி உரைத்தேம்” என்றவர் இனித் தமது நாவை அசைத்து வரையக் கைநீட்டுவார்தாமோ!! இங்கே இலக்கணப்பொருள் குறிப்புப்பொருள் யாதும் வேண்டாது, செம்பொருண் மாத்திரையானே முனிமொழி வேதாந்த சூத்திரம் என்று இயன்முறையால் நிறுத்திக்கொண்டேம். அடைமொழி யாதும் பெறாத வாக்கு (மொழி) என்னும் பதத்துக்குச் சீவஞானசுவாமிகள் உத்தரமீமாஞ்சை என்று பொருள்படுத்துவாரேல், முனி என்னும் அடைமொழி கொண்ட மொழி என்னும் பதம் முனிமொழி என நின்று வியாசசூத்திரம் என யாது காரணத்தினாற் பொருள் படுத்தப்படாதோ அறிகிலேம்.

- நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
நான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த - நான்முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சஞ்
சிந்திக்க கேட்க செவி (திருவள்ளுவமொலை - உக்கிரப்பெருவழுதியார்)
- சாற்றிய பல்கலையும் தப்பா அருமறையும்
போற்றி உரைத்த பொருள் எல்லாம் - தோற்றவே
முப்பால் மொழிந்த முதற் பாவலரொப்பார்
எப்பாவலரினும் இல் (திருவள்ளுவமொலை - ஆசிரியர் நல்லங்குலனார்)
- ஐயாரும் நூறும் அதிகாரம் மூன்றுமாம்
மெய்யாய வேதப் பொருள்வளங்கப் - பொய்யாது
தந்தான் உலகிற்குத் தான்வன் ஞவனாகி
அந்தாமரை மேல் அயன் (திருவள்ளுவமொலை - காரிக் கண்ணானார்)
- வேதப்பொருளை விரகால் விரித்துலகோர்
தேத் தமிழால் உரைசெய்தார் - ஆதலால்
உள்ளநர் உள்ளும் பொருளெல்லாம் உண்டென்ப
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாட்டு (திருவள்ளுவமொலை - செங்கண்ணார்)
- ஒருவர் இருகுறளே முப்பாலின் ஒதும்
தருமம் முதல்நான்கும் சாலும் - அருமறைகள்
ஐந்தும் சமயநூல் ஆறும்நம் வள்ளுவனார்
புந்த மொழிந்த பொருள் (திருவள்ளுவமொலை - களத்தூர்க்களார்)

தேவர் குறையும் என்னும் திருவெண்பாவில் குறள், தமிழ், சொல் என்பன தேவர், மூவர், திருமூலர் என்னும் அடைமொழி கொண்டு நின்றாற்போல, கோவை திருவாசகமும் முனிமொழியும் என்னும் அடைமொழி வேண்டிற் றென்பாரேல், நாம் திருநாண்மறை முடிவு ஓர் ஆக்கியோன் அடைமொழி வேண்டாதவாறுபோல, கோவை திருவாசகமும் ஆக்கியோன் அடைமொழி வேண்டாது நின்றதென்பேம். ஆதலின், முனிமொழி என்பது வியாசரது வேதாந்த சூத்திரத்தின் மேலதாக, வேதாந்த சூத்திரமாகிய மொழியும் “முனி” என்னும் அடைமொழிகொண்டு நடந்தது என்பேம்.

வியாச சூத்திரத்தில் ஓர் சிவசுத்தமேனும் காணப்படாதிருப்ப, அதனை எவ்வாறு தேவார திருவாசகங்களோடு ஒப்ப நிறுத்தலாம் என்பாரேல், திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிய திருக்குறளிலும் ஒரு சிவசுத்தம் காணப்படாமையால், அது எங்ஙனம் தேவார திருவாசகங்களோடு ஒப்ப நிறுத்த வாய்ந்தது எனக் கடாவி மறுப்பேம், ஆண்டு ஆதிபகவன் என்பது சிவபிரானையே உணர்த்திற்றென்று பிரமாணம் விடுப்பாரேல், நாம் வியாசரது **முதற் சூத்திரத்துப் ப்ரமமும்** சிவபிரானையே உணர்த்திற்றெனப் பல உபநிடதோபப் பிருங்கணப் பிரமாணம் விடுப்பேம். பாணினி, கைமிகி, அகஸ்தியர் முதலிய முனிவர் பலர் நூல் செய்திப்பாராக, அவரையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது வியாசரைப் பொருட்படுத்தினது யாது பற்றி என்பாரேல், பிறமுனிவர் செய்த நூலெல்லாம் தேவார திருவாசகத்துப் பொருள் கொடாதுபோக, வேதாந்த சூத்திரம் ஒன்றே அப்பொருள் தந்து நின்றலின் வியாசமுனிவரே எடுத்தாளப்பட்டார் என்பேம்.

வியாசர் பசுவிர்க்கத்துட்பட்டவர் எனவும், சிந்தாந்த நெறியறியாதவர் எனவும், அதனால் அவர் எழுதிய வேதாந்த சூத்திரம் பொருட்படுத்தப் படாதெனவும் ஆக்ஷேபிப்பாரேல், சிவஞான சுவாமிகள் **“சுவஞானசீத்தியார்”** “சித்தாந்தத்தே சிவன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்த்தி” என்னும் திருச்செய்யுட் பொழிப்புரையில் “சித்தாந்தநெறி வீடுபெற்றிற்கு நேர்வழியென வாயு சங்கிதை சிவகீதை முதலியவற்றுள் விரித்தோதப்படுதலான்” என்று காணப்படுதலால், வாயு சங்கிதாதிகளுக்குக் கர்த்தாவாகிய வியாசர் சித்தாந்த நெறியறியாதவர் என்னும் கூற்றுப் புறவாழியில் ஒடுங்கிற்றென்க.

சிவாருப்பியுறும் ஞானயோகிகளுடைய பிரமலோகம் (சிவலோகம்) வரையின்றான் வேதாந்த சூத்திரத்திலே பேசப்பட்டதென்பாரேல், நாம் யோகப் பெயராற் கூறப்பட்ட வேதாந்த உபநிடதத்தினும் பிரமலோகம் வரையின்றான் பேசப்பட்டதென்று பல பிரமாணங்காட்டி மறுப்பேம்.

○ வியாசரின் பிரம்ம சூத்திரத்து முதற் சூத்திரம் முன்னர் தரப்பட்டுள்ளது. அங்கு காண்க.

○ **சீத்தாந்தத்தே சிவந்தன் திருக்கடைக்கண் சேர்த்தி**

சென்னமொன்றிலே சீவன் முத்தராக

வைத்தாண்டு மலங் கழுவி ஞானவாரி

மடுத்தானந்தம் பொழிந்து வரும் பிறப்பை அறுத்து

முத்தாந்தப் பாதமலர்க் கீழ்வைப்பன் என்று

மொழிந்திடவும் உலகரெல்லாம் மூர்க்கராகிக் கொண்டு

பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்

பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவர் இதுவென்ன பிராந்தி

(சிவஞானசீத்தியார் சுபக்கம் - எட்டாம் சூத்திரம் - பாடல் 16)

இந்தப் பாடலுக்கான **“சுவஞானமுனிவர்”** உரைப் பகுதியை செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகிறார். அது வருமாறு:

“இத்துணைப் பெருமை தாங்கிய சீந்தாந்தநெறி வீடுபெற்றிற்கு நோர்வழியென உபமன்னியன் அகத்தியன் முதலிய உயர்ந்தோரெல்லாம் வாயுசங்கிதை சிவகீதை முதலியவற்றுள் விரிந்தெடுத் தோதவும், அதனைத் தெளியமாட்டாது தத்தமது வேண்டியவாறெல்லாந் துரபிமானங் கொண்டு பிதற்றுமவ்வுலகத்தார் என்கடவர்”

இனி உபநிடதங்களை மாத்திரம் எடுத்தாண்டது அமையாதோ? அப்பொருள் பயக்கும் வேதாந்த சூத்திரத்தையும் ஒளவையார் எடுத்தாண்டது மிகை என்பாரேல், நாம் மூவருளிய தேவாரங்கள் எடுத்தாளப்பட்டிருப்ப, ஒளவையார் அப்பொருள்பயக்கும் கோவை திருவாசகத்தை யாதுபற்றி ஆண்டார் எனக் கடாவி மறுப்பேம்.

**ஏத்திடு சுருதிகள் இசைக்கு மாண்பொருண்
மாத்திரைப் படாவெனா மாசில் காட்சியர்
பார்த்துணர் பான்மையாற் பலவ கைப்படச்
சூத்திரமானவுஞ் சொற்று வைக்கோன்**

என்னும் **கந்தபுராண**த்தின் திருவிருத்தங்கொண்டு வியாச சூத்திரம் சைவ சித்தாந்தப்பாற்பட்டது என்று கொண்டேமாயின், அது “சித்தாந்த சைவ மாசில் காட்சியர் பார்த்துணர்பான்மையால் என்று விதப்புறாது பொதுவுரையாய் நின்றலால் அது கொண்டு அங்ஙனம் கோடல் பொருந்தாது” என்று திராவிடப் பிரகாசிகை நூலார் கூறுகின்றார். இதனையும் மறுத்துக் கூறுதும்:-

ஈண்டு “மாசில் காட்சியர் என்றது மாத்திரம் சைவ சித்தாந்திகளை உணர்த்தாதென்றும், அதனாற் சைவசித்தாந்த மாசில் காட்சியர் என்று விதப்புறல் வேண்டும்” என்றும் கருதுகின்றார். “உருவியமலமே மாசு” என்னும் நிகண்டுப் பிரமாணத்தானும், “கசு மலினமுங் கறையு மழுக்கும் மலமுங் களங்கமும் மாசாகும்மே” என்னும் **பிங்கல நிகண்டினாலும்** “மாசு”, “மலம்” என்பன ஒரு பொருட் கிளவி என்றுணர்க. உணரவே, மாசில் காட்சியர் என்றலு மலம் நீங்கிய தெளிவுக்காட்சியை உடையார் மேற்று. ஞானயோகத்தை உணர்த்தும் சிவஞான போதத்துப் பத்தாஞ் சூத்திரத்தினால் தெளிவுக்காட்சி யுடையோர்க்கே மலம் நீங்குமென்பது பெறப்படும்.

கண்ணொளியோடு கூடிய வழியும் இது ஞாயிற்றின ஒளி என அப்பெற்றியதாய்க் காணப்படும் ஞாயிற்றின் காட்சி தெளிவுக் காட்சியாமாறு போல, உயிர் முதல்வனோடுடனாய் நின்றறியிலும் தானென வேறு காணப்படுமாறின்றி அவனோடொற்றுமைப்பட்டு நிற்பது தெளிவுக் காட்சியாகிய மெய்யுணர்வேயாம். அம்மெய்யுணர்வினை யுடையார்க்கு ஆணவமலத்தின் குணங்களாகிய காமம் வெகுளி முதலியன இல்லையாம் என்றோர்ந்தே **தருவள்ளுவநாயனார்**,

**காமம் வெகுளி மயக்க மவைமுன்றி
னாமங் கெடக்கெடு நோய்**

என்றருளினார்.

“இருணீங்கி யின்பம் பயக்கும்” என்னும் திருவெண்பாக் கண்ணதாகிய “மாசுறு காட்சியவர்” என்பதற்குப் பொருள் “மெய்யுணர்வினையுடையார்” என்றார் **பரிமேலழகியார்**.

- “ஏத்திடு சுருதிகள் இசைக்கு...” (கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் - கந்தபுராணம் - பாயிரபடலம் - பாடல் 46)
- மாசின் பெயர் - **கசு மலனாகும் கறையு மழுக்கும் - மலமுங்க ளங்கமு மாசாகும்மே**
(பிங்கல நிகண்டு - ஏழாவது பண்பிற்செயலிற் பகுதிவகை - பாடல் 102)
- தன்னை அறிவித்துத் தான் தானாய்ச் செய்தானை அவனே தானே யாகிய வந்நெறி
யேகனாகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே (மெய்கண்டதேவர் - சிவஞானபோதம் - பத்தாம் சூத்திரம்)
- இருள் நீங்க இன்பம் பயக்கும் மருள் நீங்க
மாசு அறு காட்சியவர்க்கு
மருள் நீங்கி மாசு அறு காட்சியவர்க்கு - அவிச்சையின் நீங்கி மெய்யுணர்வு உடையராய்
னார்க்கு - இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கும் - அம்மெய்யுணர்வு பிறப்பினை நீக்கி
வீட்டினைக் கொடுக்கும். (திருவள்ளுவர் - பரிமேலழகர் உரை - மெய்யுணர்நல் - குறள் 352)

“நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வு நேர்ப்பட்ட போதி, லலைப்பட்ட வார்வமுதற் குற்றம்போ லாயினார்” என, மேலைத் திருக்குறட் பொருளை அடக்கி யுரைத்தார் **ஸ்ரீசேக்கிழார் நாயனாரும்** என்க.

சைவசித்தாந்திகள் சிவபோகச் செல்வமுடையாராம் என்பது “ஏகமாய் நின்றே யிணையடிகளொன்றுணரப் போகமாய்த் தான் விளைந்த பொற்பினான்” என்று **சுவஞானபோதம்** கூறுதலான், இந்தச் சிவபோக நிலைக்கனின்றுவர் சைவசித்தாந்த பரமாசாரிய சுவாமிகளாகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் என்பது “முடிவிலாத சிவபோகம் முதிர்ந்து முறுகி விளைந்ததால்” எனும் **பெரிய புராணச்** செய்யுளால் அறியப்படும். படவே, இச் சைவசித்தாந்தச் செல்வர் “மெய்யுணர்ந்தார், நன்னுதலா யென்னுடைய நாதனருளாற் குளத்திற், பொன்னடைய வெடுத்துனக்குத் தருவது பொய் யாதென்று” எனும் திருச்செய்யுளால் மெய்யுணர்ந்தார் எனப்பட்டார்.

ஆதலின், “மாசறு காட்சியர்” மெய்யுணர்வினையுடைய சைவசித்தாந்திகளே யாமாதலின், “மாசில் காட்சியர்க்குப்” பின்னரும் “சித்தாந்தசைவம்” என ஓர் விசேஷணம் வேண்டிற்றெனச் சபாபதி நாவலரவர்கள் அவாவினமை மிகையாம் என்க.

உமாபத் சுவாசாரிய சுவாம்களாற் பௌஷ்கராகம விருத்தியில் “ஸ்ரீகண்டாசாரியர் பாஷ்யம்” என்று மாத்திரம் கூறப்பட்டதேயன்றிச் “சிவாத் துவித பாஷ்யம்” என்று கூறப்படவில்லை.

இதுகாறுங் கூறியவாற்றான் “முனிமொழி” என்பது செம்பொருளினால் வியாசகூத்திரத்தின் மேற்றென்று பிரமாணங்காட்டி இயன்முறை யான் நிறுத்தினதோடமையாது, “வேதாந்த சித்தாந்த அத்துவித விவேக சபையார்ப்” பெயர்ச் செடியுண் மறைந்து புகுந்து திராவிடப் பிரகாசிகை நூலார் நம்மைக் கடாவிய வினாக்களுக்கெல்லாம் தக்கவிடை இறுத்து விட்டோம் என யாவரும் உணர்ந்து கொள்வார்களாக.

○ ○ ○

- தலைப்பட்டார் எல்லாரும் தனி வீரர் வாளில்
கொலைப்பட்டார் முட்டாதார் கொல் களத்தை விட்டு
நிலைப்பட்ட மெய் உணர்வு நேர் பட்ட போதல்
அலைப்பட்ட ஆர்வமுதல் குற்றம் போல் ஆயினார்
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம் - பாடல் 27)
- **ஏகமாய் நின்றே இணையடிகள் ஒன்றுணரப்**
போகமாய்த் தான் விளைந்த பொற்பினான் - ஏகமாய்
உள்ளத்தின் கண்ணானான் உள்குவார் உள்கிற்றை
உள்ளத்தாற் காணானோ உற்று
(மெய்கண்டதேவர் - சிவஞானபோதம் - பதினொராம் சூத்திரம் - பாடல் - 69)
- படியில் நீடும் பத்தி முதல் அன்பு நீரில் பணைத்து ஓங்கி
வடிவு நம்பி ஆரூர் செம்பொன் மேனி வனப்பாகக்
கடிய வெய்ய இருவினையின் களை கட்டெழுந்து கதிர் பரப்பி
முடிவு இலாத சுவபோகம் முதிர்ந்து முறுகி விளைந்ததால்
(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - வெள்ளானைச் சூரக்கம் - பாடல் 2)
- **உமாபத் சுவாசாரியார், வடமொழியிலுள்ள** பௌஷ்கராகம நூலுக்கு இயற்றிய உரை
நூலான பௌஷ்கர பாஷ்யத்தை செந்திநாதையர் இங்கு குறிப்பிடுகின்றார்.

○ ○ ○

திருமுலரின் ஓர் திருமந்திரம் நுழைவாயில்

காசிவாசி செந்திநாதையரின் “திருமுலரின் ஓர் திருமந்திரம்” எனும் கட்டுரையுடன் தொடர்புடைய பலவருட்கால பின்புலம் உள்ளது. அதனை இங்கு கோடிட்டுக் காட்டுவது இக்கட்டுரையை வாசிக்கப் புகுவோருக்கு உதவியாக அமையும் என எண்ணுகின்றோம். பின்புலத்துக்கு முன்னதாக,

முதலீர் எண்ணின்முன் உயிர் வருகாலைத்

தவலென மொழிப உகரக் க்ளவு

முதல்கலை நீடல் சுவய்னான (தொல். எழுத்து 455)

எனும் தொல்காப்பிய சூத்திரத்துக்கு அமைய, திருமந்திரம் எனும் சொல்லுக்கு முன்பாக “ஓர்” என எழுதியமை தவறோ? என எண்ணத்தோன்றினால், இங்கு “ஓர்” என்பது என்னேவலாக நின்று “ஆராய்தல்”, “தெளிதல்” எனப் பொருள் கொண்டதுவாம்.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வடகோவையில் பிறந்த சபாபத் நாவலர், புகழ்பெற்ற தமிழறிஞர். செந்திநாதையர் போன்று தமிழகத்தில் வாழ்ந்து தொண்டாற்றியவர். இவர் 1888^{ஆம்} வருடம் தொடங்கி ஞானாமீர்தம் எனும் சஞ்சிகையை நடத்தினார். பரசமயகோளார் எனும் பெயரிலே கண்டனக் கட்டுரைகளையும் எழுதினார். 1892^{ஆம்} வருடம் ஆனி மாதம் பரசமயகோளரி எனும் பெயரிலே கேவலாத்துவந்த வ்சாரம் எனும் கண்டனத்தை தமது ஞானாமீர்த சஞ்சிகையிலே எழுதியுள்ளார். இதிலே,

“சேதனா சேதனப் பிரபஞ்சங்கள் தன் ஜாதி அந்நிய ஜாதியாய் நிறைபெறவும், தன்னின் வேறாயொரு பொருளும் இன்றி என்று அவர் அங்ஙனம் இன்மைப் பொருள் கொள்வதெற்றிற்கோ”

என அத்வைத (ஏகான்மவாத) சமயத்தை எதிர்த்து அத்வைதிகளை, கேவலாத்துவந்தகள் என்றும் மாயாவாதகள் என்றும் சபாபதி நாவலர் கூறியுள்ளார்.

இக்கட்டுரையிலே காணப்பெற்ற கருத்துக்களை எதிர்த்து இக்காலத்திலே வெளிவந்த யீரம்மவத்யா எனும் இரு மொழி (சமஸ்கிருதம் - தமிழ்) பத்திரிகையிலே வேதாந்த சங்கை நிவாரணம் எனும் எதிர்க்கண்டனத்தை அத்வைத சித்தாந்த என்பவர் எழுதினார்.

அத்வைத சித்தாந்தி பிரம்ம வித்தியாவில் ஏகான்மவாதத்துக்குச் சார்பாக எழுதிய வேதாந்த சங்கை நிவாரணம் 1893^{ஆம்} வருடம் 68 பக்கங்களில் நூல் வடிவம்பெற்றது. இதன் இரண்டாம் பதிப்பும் 1897^{ஆம்} வருடம் வெளிவந்தது. இந்தக் கண்டன நூலிலே பல விடயங்கள் பேசப்பட்டுள்ளபோதும் 19^{ஆம்} பக்கம் தொடங்கி சில பக்கங்களுக்கு திருமுலரின் “மரத்தை மறைத்தது” திருமந்திர பாடலை எடுத்துக்கொண்டு ஏகான்மவாதம் சார்ந்து அப்பாடலை விளக்கியுள்ளார்.

இவ்விடயம் காசிவாசி செந்திநாதையரின் கவனத்தை ஈர்க்க, இப்பகுதிக்கு கண்டனமாக நாகை நீலலோசன் எனும் பத்திரிகையில் 1896^{ஆம்} வருடம் டிசம்பர் மாதம் 28^{ஆம்} திகதி தொடங்கி தொடராக எதிர்க்கண்டனம் எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரை 1897^{ஆம்} வருடம் ஜனவரி மாதம் 18^{ஆம்} திகதி வரை நான்கு இதழ்களில் தொடராக வெளிவந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இக்கட்டுரைக்கு செந்திநாதையர் கொடுத்த தலைப்பு இலக்கறியாது தருடப்பட்ட சொத்தை மீட்டுக் கோடல் என்பதாகும்.

நாகை நீலலோசினி பத்திரிகையில் பிரசுரமான கட்டுரையின் மூலத்தை யாம் கண்டிலோம். இருப்பினும் செந்திநாதையர் இத்தலைப்பு கொடுத்தமைக்கு முக்கிய காரணங்களாக பின்வருவன அமைந்துள்ளன என்பதை உய்த்தறியலாம்.

1. "மரத்தை மறைத்தது" எனும் திருமந்திரப் பாடலின் பொருளை நன்கு விசாரியாது பதங்களைக் கண்டவுடன் மயங்கித் தம் பக்கத்துக்கு (ஏகான்மவாதத்துக்கு) அத்வைத சித்தாந்தியார் பொருள் படுத்தியமை.

2. சூதசங்கித, கால அளவை உரைத்த அத்தியாயத்துப் பத்துப்பதினோராவு் செய்யுள்களையும், வேதாந்த சூடாமணி அறுபதாவு் செய்யுளையும் எடுத்துக்காட்டி, இவற்றோடு "மரத்தை மறைத்தது" திருமந்திரப் பாடலை ஏகான்மவாத பொருள்படுத்தி அப்பாடலை, ஏகான்மவாதத்துடன் சேர்த்து ஒரீனப்படுத்தியமை.

"மரத்தை மறைத்தது" எனும் திருமந்திர செய்யுளானது, ஏகான்மவாதம் கூறும் செய்யுள் அன்று எனவும் அது வைதிக சைவ பாசுபதயோகம் சார்ந்த பொருள் கூறும் செய்யுள் எனவும் பிரமாணங்களைக் காட்டி நிறுவிபுள்ளதால், "இலக்கறியாது திருடப்பட்ட சொத்தை மீட்டுக் கோடல்" எனும் தலைப்பை செந்திநாதையர் கொடுத்துள்ளார்.

நாகை நீலலோசினி பத்திரிகையில் செந்திநாதையர் எழுதியதைத் தொடர்ந்து பத்து மாதங்கள் கழித்து சீத்தாந்த தீர்க்கை பத்திரிகையிலே 1897^{ம்} வருடம் நவம்பர் மாதம் 21^{ம்} திகதி இதே கண்டனக் கருத்தை திருமூலர் ஓர் திருமந்திரம் என்று தலைப்பிட்டு அவர் எழுதியுள்ளார். நாகை நீலலோசினி பத்திரிகையில் வெளியிட்ட கட்டுரையின் ஒரு சுருக்க வடிவமாக அமைந்ததே சித்தாந்த தீபிகையில் வெளியான திருமூலரின் ஓர் திருமந்திரம் எனும் கட்டுரை.

சித்தாந்த தீபிகை சஞ்சிகையிலே திருமூலரின் ஓர் திருமந்திரம் எனும் கட்டுரையை 1897^{ம்} வருடம் நவம்பர் மாதம் செந்திநாதையர் எழுத அதே மாதம் ஜூன் மீன் என்பவர், செந்திநாதையர் 1896-1897^{ம்} நாகை நீலலோசினி பத்திரிகையில் "மரத்தை மறைத்தது" சார்ந்து எழுதிய இலக்கறியாது திருடப்பட்ட சொத்தை மீட்டுக் கோடல் எனும் கட்டுரைக்கு எதிர்க்கண்டன நூலை வெளியிடுகின்றார். இது திருமந்திர விசாரணை - செந்திநாதையர் துவ்வாத மறுப்பு எனும் பெயருடன் 48 பக்கங்களில் வெளியாகியுள்ளது.

இந்த திருமந்திர விசாரணை எனும் நூலிலுள்ள விடயங்களை நோக்கும்போது செந்திநாதையர் சித்தாந்த தீபிகையில் எழுதிய திருமூலரின் ஓர் திருமந்திரம் எனும் கட்டுரையை ஆரியன் கண்டிருக்கவில்லை என்பது புலனாகிறது. அதேபோன்று செந்திநாதையரின் திருமூலரின் ஓர் திருமந்திரம் எனும் கட்டுரையின் விடயங்களை நோக்கும்போது அதே மாதத்தில் (1897 நவம்பர்) தமக்கு எதிராக வெளியான திருமந்திர விசாரணை எனும் நூலை செந்திநாதையரும் கண்டிருக்கவில்லை என்பதும் தெளிவாகின்றது. இரண்டும் ஏககாலத்திலே வெளிவந்துள்ளன.

இதற்குப்பின்னர் இந்த சர்க்கைக்கு ஏதும் நடந்ததா? பிற கட்டுரைகள் வெளிவந்தனவா? கண்டன நூல்கள் வெளிவந்தனவா?

திருமூலர் ஓர் திருமந்திரம் வெளியான சித்தாந்த தீர்க்கை - 1897

தம்.

பரப்ரம்மணேகம1.

திருமந்திரவிசாரவண.

(செந்திநாதையர் தூர்வாதமறுப்பு)

AN

EXAMINATION OF THIRUMANTHIRAM.

இஃது

"ஆரியன்"

என்பவரால் எழுதப்பட்டு,

சென்னை :

மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1897ஆ

செப்டம்பர்

௪ விளம்பி

ஆவணி

ஒன்வீசு அனு 4.

தம்.

பரப்ரம்மணேகம1.

திருமந்திர விசாரவண.

பீடி கை

திருமந்திரம் தற்போதிராசின் ம-ா-ா ஸ்ரீ கோப்பாய் சபா பதி காவல ரவர்கள், "பரசுமய கேள்வி" என்னும் பேர் வைத்துக் கொண்டு, முன்னர் தம்மார் பிரகரிக்கப்பட்டு வந்த தமது "ஞான மீர்தம்" என்னும் பத்திரிகையின்கண், கந்தனனார் ஆனார்" ௧௮௯௨ (1892ஆ ஐயம்" 12௨) சஞ்சிகையில் "கேவலாத்தவிரி விசாரம்" என்ற விஷயத்தின் கீழ் அத்துவித ம்ரோதமாக ஓர் விஷயம் வரை த்தனர். அதற்கு "அத்வைத சித்தாந்தி" என்பார் : "வேதாந்த சங்கை நிலாரசம்" என்று காம மனத்திற் சிதம்பரம் "பரம்மவித்தி யா"யில் சமாதானம் எழுதிப் பூர்த்திசெய்தார். அது 1893 வருஷத் தில் தனிப் புத்தக வடிவமாய் வெளிவந்திருக்கின்றது. அதைப்பற்றி அவரேனும் அவரைச் சார்ந்த இன்னும் எவரேனும் பதில் பேசாது வாய் பூட்டிட்டுக் கொண்டன ஓரன்பது எவரும் அறிந்தி விஷயமே யாம். இஃதிக்கனமாக, அவரைச் சார்ந்த ம-ா-ா ஸ்ரீ யாழ்ப்பாணம், செந்திநாதைய ரென்பாரோருவர் அது விஷயமாக வந்திட வெளிவத் தார். வெளி வந்தவர் அத்தாழ்ப்பற்றி யேனும் சேசினாரின் அனல் அநில் காட்டப்பட்ட பிரமாணச் சேயுன்களில் ஒன்றைப் பற்றி மாத்திரம் பேசி அது தம்மவர்க் குரிய னாலென வந்து செய்தின்றார். அவ்விஷயம் காலகவிர் பிரகாரமாகும் "காலக நில வேசனி" என் னும் பத்திரிகையின்கண் 1896ஆ ஐயம் ௨௪ம் பர்" 28௨, 1897ஆ ஐய வளி" 4௨, 11௨, 18௨ களில் வெளி வந்தது. அதற்கு அவ ரிட்ட பேர் "இலக் கற்பாது திருப்பிட்ட சொத்தை மீட்டுக் கோடல்" என்பது. அவ்விஷய மூற்றார் தவறென்பது இனிவருநீ அநன் மறுப்பினு லறிவலாம்.

திருமந்திர விசாரணை - செந்திநாதையர் தூர்வாத மறுப்பு

பீடி கை பருத்

திருமந்திர விசாரணை

செந்திநாதையர் தூர்வாத மறுப்பு

"ஆரியன்"

1897 செப்டம்பர்

தனவா? என்பதை எம்மால் அறியமுடியவில்லை. அவ்வாறு வந்திருப்பின் ஆய்வாளர்கள் இந்தப்பகுதியை செப்பனிட்டு சரிபடுத்திக்கொள்க.

இவ்விடத்தில் செந்திநாதையரின் கண்டன நேர்மையைக் கோடிட்டுக்காட்டவேண்டும். யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த சபாபதி நாவலருக்கு எதிராக வந்த வேதாந்த சங்கை நிவாரணம் நூலிலுள்ள திருமந்திர கருத்துக்கு எதிராக ஐயர், நாகை நீலலோசினி பத்திரிகையிலும் சித்தாந்த தீபிகை பத்திரிகையிலும் குரல் கொடுத்துள்ளார். ஒருவேளை தம்நாட்டைச் சேர்ந்தவருக்கு எதிராக முன்வைத்த கருத்துக்கு அவர் வாதாடினார் என்று மேலான போக்கிலே இதை கருதிவிடமுடியாது. இதே சபாபதி நாவலர் 1899^{ம்} வருடம் திராவிட பிரகாசிகை நூல் மற்றும் **சுதேசவர்த்தமான** பத்திரிகையிலே முன்வைத்த கருத்துக்களுக்கு எதிர் கண்டனத்தை **ஞானபோதன்** சஞ்சிகையிலே 1903^{ம்} வருடம் **ஒளவை முன்மொழி** எனும் கண்டனக் கட்டுரையிலே செந்திநாதையர் முன்வைத்துள்ளார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இக்கட்டுரையும் இந்தத் தொகுதியிலே உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளது; விபரங்களை அங்கு கண்டுகொள்க.

சுருங்கச் சொல்லின் செந்திநாதையர், தாம் பின்பற்றிய கருத்தியலுக்கு மாறுபாடான அல்லது முரண்பாடான கருத்துக்களை யார் முன்வைத்தாலும் பராபட்சம் பாராது, பிரமாணங்களை ஆதாரபூர்வமாக முன்வைத்து தாம் கொண்ட கருத்தியலை நேர்மையாக நிலைநிறுத்துவதற்கு தமது உடல் பொருள் ஆவி முன்றினையும் முழுமையாக அர்ப்பணம் செய்துள்ளார்.

○ ○ ○

திருமூலரின் ஓர் திருமந்திரம்

“சென்னை ஆரியனார்” இனத்தராகிய “வேதாந்த சங்கை நிவாரணம்” எழுதிய வேதாந்தியார் தமது புஸ்தகத்துப் பத்தொன்பதாம் பக்கத்திலே அறு பத்துமூன்று குருமணிகளுள் ஒருவராகிய திருமூல நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

மரத்தை மறைந்தது மாமத யானை
மரத்தன் மறைந்தது மாமத யானை
மரத்தை மறைந்தது பார்முதற் பூதம்
மரத்தன் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே

என்றுந் திருமந்திரத்துக்குப் பராவஸ்தையிற் கண்ட செய்யுளை இலக்கறியாது தம்முடைய ஏகானம் வாதத்ததாம் என்று திரித்துணர்ந்து தமது மாயாவாதச் செய்யுள்களோடிகசத்துப் பொருள் படுத்த நேர்ந்தமை தவறாமென்றும், அது அவர் பக்கத்துக்குப் போந்த செய்யுளன்றாய் நமது வைதிக சைவ பாகபதையோக பக்கத்துக்குப் பொருள்படுத்தற்கு இயைந்ததாமென்றும், அத்திருமூலநாயனார் பிர மாணசாஷியம் வாயிலாக நிருபணஞ் செய்வதே நெறியாமென்றும் நினைந்து பின்னர்ப் போதருமாறு எழுதுவேமாயினேம்.

அறுபதின் மும்மைச் சிவபக்தர்களுள்ளே ஒருவராகப் பேசப்பட்டிருப்பவராக அறியக்கிடாத (சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்கு அருளிய) சீவரகசியத்தினாலும்,

தாஷ்சர்யாக்ரீயா யோகேவ்நியஸ்தாத்தமா

மகேசுவரே:

சிவத்திலே தம்முயிரைச் செலுத்திச் சரியாகிரியா யோகத் திற்றலைமை படைத்த திருமூலநாயனார் என்றுரைக்குஞ் சீவபக்த வ்லாசத்தினாலும்,

திருவானுரிலே வன்மீகநாதர் “தில்லை வாழந்தனார் தம் மடியார்க்கு மடியேன்” என்று அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சுந்தரமூர்த்தநாயனாரால் அருளப்பட்ட திருத்தொண்டி டத்தொகையிலே அமைந்த

நம்பீரான் திருமூல அடியார்க்கு மடியேன் என்றுந் திருவாக்கினாலும்,

குடிமன்னு சாத்தனூர்க் கோக்குலமேம்பியோன் குரம்பையு

முடிமன்னு கூனற்பிறை யாளன்றன்னை முழுத்தமிழ்ந் படிபன்னு வேதத்தன் சொற்படியே ஸுவீட்டெனுச்ச்கு பீடிமன்ன வைத்தமீரான் மூலனாக்ன்ற வங்கண்ணை என்று திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையார் அனுக்கிரகம் பெற்ற ஆதிசைவராகிய நம்பியாண்டார் நம்பி அருளிய திருவந்தாதியினாலும்,

(1) ஞானமுதல்ய வொருநான்குண்கை நெள்ளுந் திந்தமிழாற் கூறுந்திருமூலர் எனவும்,

(2) ஊனுடம்பல் பிறவ்வுடம் தீர்ந்து உலகத்தோருய்ய ஞானமுதல் நான்கு மலர் நற்றுகு மந்த்ரமாலை பான்மைமுறை ஓர் ஆண்டுக்கு ஒன்றாகப் புரம்பொருளாம்

ஏன எய்று அணந்தாரை ஒன்றவன் எனவெடுத்து எனவும்,

- புரமயகோனார் எனும் நாமம் கொண்ட சபாபத் நாவலர் முன்வைத்த கருத்துக்கு எதிராக அத்தைவதசத்தாந்த என்பவர் பீரம்ம வத்யா பத்திரிகையில் எழுதினார். இது நூலாக 1893-ஆம் வருடமும் அதன் இரண்டாம் பதிப்பு 1897-ஆம் வருடமும் வேதாந்த சங்கை நிவாரணம் எனும்பெயரில் வெளிவந்தது. மேலதிக விபரங்களை நுழைவாயில் பகுதியில் காண்க.
- சீவரகசியம் எனும் இத்தகாசம் வடமொழியிலே அமைந்த நூலாகும். இது சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்கு உபதேசித்த விடயங்களை பன்னிரண்டு பகுதிகளில் கொண்டுள்ளது. வடமொழியிலமைந்த ஸ்கந்தபுராணத்திலும் சிவரகசியம் எனும் பகுதி ஒன்றுள்ளது. இங்கு செந்திநாதையர் எடுத்துக்காட்டுவது, சிவரகசிய இதிகாசத்தையே ஆகும்.
- சீவ பக்த வ்லாசம், சிவபக்தர்களின் புராணங்களை வடமொழியில் கூறும் நூலாகும்.
- “நம்பிரான் திருமூலன்..” (சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் - திருத்தொண்டி தொகை - பாடல் - 5 - வரி - 5)
- “குடிமன்னு சாத்தனூர்க்...” (நம்பியாண்டார் நம்பி - திருத்தொண்டி திருவந்தாதி - பாடல் - 37)

(3) ஆவடு தண்துறை அணைந்து அங்கு
அரும்பொருளை உறவணங்க
மேவுவார் புறக் குடபால் மக்குயர்ந்த அரசன்கீழ்த்
தேவருக்கை அமர்ந்து அருளிச் சுவையாகம்
தலைநன்று

பூவலரும் இதயத்துப் பொருளோரும்
புணர்ந்து இருந்தார் எனவும்,

(4) மீதுற்ற மயல் அன்று மீற்தொருசர்பு உளதன்று
சீத்தவிகற்பங் களைந்து நெளிந்த சுவையாகத்தல்
வைத்த கருத்தனராக வரம்பில் பெருமைமீல்
இருந்தார்

இத்தகைமை அளப்பூதால் யாராலும்
என உரைப்பார் எனவும்

போதரும் “உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன்”
என்று நடராஜ வள்ளலார் அடியெடுத்துக் கைகொ
டுக்கச் சேக்கிழார் நாயனார் பாடியருளிய பெரிய
புராணத்தினாலும்,

கயிலாயத் தொருசீத்தர் பொதியிற் சேர்வார்
காவிரிசூழ் சாத்தனார் கருதுமூலன்
பயிலாநோ யுடன்வியத் துயர் நீரும் பசுக்களைக்கண்
டவனுடன் பாப்ந்து போத

அயலாகப் பண்டையுட லுருளான் மேவ்
யாவடுதன் குறையாண்டுக் கொடுபாவாகச்
குயிலாகு மாசடியிலிருந்து கயர்க்
கோதலா வடகயிலை குறுக்கனாறு

என்று சிதம்பரத் தில்லைத் தீக்ஷிதருள் ஒருவராயும்
சந்தான காரியர்களுள் ஒருவராயுமுள்ள உமாபதி
சுவாசாரியர் அருளிய திருத்தொண்டர் புராணத்தி
னாலும்,

சக்ரவர்த்த தவராச் போக் பெனு
மீக்க திருமூலனருள் மேவுநான் என்னாளோ

என்று போற்றுந் தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்
றிரட்டினாலும், சிவாகமங்களிலேயுள்ள சரியை
கிரியை யோக ஞான பாதப்பொருள்களை ஒன்
பது தந்திரங்களுள் அடக்கித் திருமந்திரமெனப்
பெயரிய அதிரகசிய நுட்பார்த்தங்கொண்ட ஞான
நூலை அருளினவர் ஏகான்ம வாதமெனப்படும்
மாயாவாதியாகாது சிவராசயோகி யாராயுள்ளார்
ஸீமலநாதரென வடமொழிச் சிவரகசிய, சிவபக்த
விலாசாதிகளே கூறப்படுந் திருமூல நாயனாரே
யாம் என்பது வைதிக சைவராயினோர்க்கு எல்லாம்
ஒப்பமுடிந்த பக்ஷமாமன்றோ?

சிவபுராணாதிகளிலே சிகாரமுதலிய மூன்றும்
இவையா மென்றுரை

சகரஞ்சுவ ருபந்து வகாரஞ் சக்திருச்யதே
யகார மாத்தம் ருபஞ்சு

என்று கூறப்பட்டவாறு திருமூலநாயனார்

சகாரம் சுவமே வகாரம் புரமே

யகாரம் உயிரென்று அறையலுமாமே என்றும்,

- நள்ளிருள் நாயனாரைத் தூதுவிட்டு அவர்க்கே நண்பாம்
வள்ளலார் ஏயர்கோனார் மலர் அடி வணங்கிப்புக்கேன்
உள்ளுணர்வான ஞானம் முதலிய ஒரு நான்கு உண்மை
தெள்ள தீந்தமிழால் கூறும் திருமூலர் பெருமை செப்ப

(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - ஏயர்கோன் கலிகாம நாயனார் புராணம் - பாடல் 409)

- “ஊனுடம்பில்...”, “ஆவடு தண்துறை...”, “பித்துற்ற மயல்...”

(சேக்கிழார் - திருத்தொண்டர் புராணம் - திருமூல நாயனார் புராணம் - பாடல்கள் 26, 25, 20)

- “கயிலாயத்தொரு சித்தர்...” (உமாபதி சிவாச்சாரியார் - திருத்தொண்டர் புராண பயன் - பாடல் - 35)

- “சக்ரவர்த்தி...” (தாயுமானவர் - எந்நான் கண்ணி - அடியார் வணக்கம் - கண்ணி - 7)

- அகாரம் உயிரே உகாரம் பரமே, மகாரம் சிவமாய் வருமுப்பதத்துச்
சகாரம் சுவமே வகாரம் புரமே, யகாரம் உயிரென்று அறையலும் ஆமே

(திருமூலர் - திருமந்திரம் - 8^ஆ தந்திரம் - பாடல் - 8.28.3)

- “தற்பதம் தொம்பதம்...” (திருமூலர் - திருமந்திரம் - 8^ஆ தந்திரம் - பாடல் - 8.26.1)

- வேதாந்த தொம்பதம் மேவும் பசு என்ப, நாதாந்த பாசம் விடநின்ற நன்பதி

போதாந்த தற்பதம் போய்இரண்டு ஐக்கியம், சாதாரணம்சிவ சாயுச்சியமாமே

(திருமூலர் - திருமந்திரம் - 8^ஆ தந்திரம் - பாடல் - 8.15.23)

தற்போதம் தொம்பதன் தானாம் அசபதம்
தொற்பதம் மூன்றும் துரியத்தத் தோற்றவே
நற்பது இகபர நகழ்சுவ மம்மூன்றின்
சொற்பதமாகும் தொந்தத் தச்யே என்றும்,
வேதாந்த தொம்பதமேவும் பசுவென்ப என்றும்

போந்த திருமந்திரமொழிகளால், ஞாதிரு (ஆன்மா) என்பது வேதத்தின் அந்தத்திலே பேசப்படும் பல வாகிய துவம்பத உயிராமெனவும், ஞானமென்பது தற்பதத்தினாலே பேசப்படும் பரையாகிய பரமம் எனவும், சிவம் என்பது அசிபதத்தினாலே சொல்லப்படும் சிவனாம் என்றும் ஈண்டு (ஞானபாத மல்லாத பராவஸ்தை கூறும் யோகபாதத்திலே) கொள்ளற் பாற்றாம். **ரௌராகம உகமத்திலே** சாக்கிர சாக்கிரம் (நனவில் நனவு) சாக்கிர சொப்பனம் (நனவிற கனவு) சாக்கிர சுமுத்தி, சாக்கிர துரியம், தாலபரம், அத்தீதம், பரதரிசனம், விசுவக்கிராசம், உபசாந்தம், சிவதரிசனம், சாயுச்சியமென அவாந்தர பராவஸ்தாபேதங்கள் பேசப்படுவனவாம். இந்த ரௌரவாகமப் பராவஸ்தையை யுற்று (இறுதிச் சாயுச்சியம் ஒழித்துநின்ற சாக்கிர சாக்கிரமுதற் சிவதரிசன மீறாயுள்ள பத்தையும் பத்தவஸ்தையாமென்று கொண்டு திருமூலநாயனார்),

ஈரூந் தவத்தை ய்சைமுத் துரியத்து என்றும்,

தொந்தத் தச்யை அவ்வாச்யில் றோற்றியே

அந்தமுறை ஈர்ஐந்தாக மத்தீட்டு

அந்தமலாத அவத்தை அவ்வாக்கியத்து

உந்து முறையல் சவமுன்கைத்து ஒத்தே என்றும்,

தொகைப்படுத்திக் கூறினார்.

இந்தப் பத்தவஸ்தையும் பிராசாத மந்திரமார்க்கத் துற்ற அத்தியாய்மிக நிராலம்ப உன்மனாயோகம்

பற்றிய தாமென உணரப்படும் சாக்கிரமுதல் கால பராந்தமாம் ஐந்தும் சமனாந்த பசுத்துவ நிவிர்த்திய நந்தரம் உன்மூலமாம் தியானத்தானத்தில் விளங்கும் ஆன்மாவினது ஆன்ம சாக்கிராதி ஐந்த வஸ்தை என்றும், அவற்றுள்ளே மூன்று நீக்கிச் சாக்கிரதுரிய முதற்கொண்டு விசுவக்கிரா சாந்த மைந்தும் உன்மனாந்தமாம் சமாதித் தானத்தில் விளங்கும் பரத்தினது பரசாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை என்றும், அவற்றுள் மூன்று நீக்கிப் பரதரிசன முதற்கொண்டு சாயுச்சிய முடிவமைந்தும் உன்மனோபரி சாஷாத்தார ஸ்தானத்தில் விளங்கும் சிவனது சிவசாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை என்றும், இந்த மூவகை அவஸ்தையுள் அவ்வச் சுமுத்தியீறாம் மூவகை மூன்றவஸ்தையும் முறையே காரிய விசுவம், காரண விசுவம், வாசனாவிசுவம் என்னும் மூன்றின் வியாப்திக் கிராசோபாந்திகளாம் என்றும், அவஸ்தை பேதங்களுள்ளே உயிர்க்கும் (ஆன்மாவுக்கும்) பரத்துக்கும், சிவனுக்குத் தனித்தனி துரியங்கள் பொதுவாய் உளவாம் என்ற கருத்தினால் திருமூலநாயனார் பராவஸ்தையை வகைப்படுத்திக் கூறுமிடத்து,

உரிய நனாத் துரியத்தல் இவனாம்

அரிய துரிய நனவாத் மூன்றல்

யரிய யர துரியத்தல் யுரனாம்

தரிய வரும் துரியந்தல் சவமே

என்றும், உயிருக்குச் சாக்கிர சாக்கிரம், சாக்கிர சொப்பனம், சாக்கிரசுமுத்தி, சாக்கிர துரியமுளவாம் என்னுங் கருத்தாற் பின்னரும் அப்பராவஸ்தையிலே விரிவுபடுத்திக் கூறுமிடத்து,

அனுவின் துரியத்தலான நனவும்

அனுவகைவின் கண்ணான கனவும்

○ **ரௌராகமம்**, இருபத்தெட்டு சிவாகமங்களுள் ஒன்று.

○ **ஈர்ஐந்து அவத்தை இசைமுத் துரியத்துள்**, நேர்அந்தமாக நெறிவழியே சென்று பார்அந்த மான பராபத்து அயிக்கியத்து, ஓர் அந்தமாம் இருபாதியைச் சேர்த்திடே (திருமூலர் - திருமந்திரம் - பாடல் - 8.22.4)

○ “தொந்தத் தசியை...”

(திருமூலர் - திருமந்திரம் - பாடல் - 8.26.3)

○ “உரிய நனாத் துரியத்தில்...”

(திருமூலர் - திருமந்திரம் - பாடல் - 8.8.5)

எட்டாம் தந்திரத்தில் பராவத்தை பகுதியில் அமைந்துள்ள “உரிய நனாத் துரியத்தில்” எனச் செந்திநாதையர் தமது எனுத் தொடங்கும் பாடலை “கூரிய கனாத் துரியத்தில்” எனச் செந்திநாதையர் தமது கட்டுரையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்கு திருத்தப்பெற்று தரப்பட்டுள்ளது.

அனுபவசைவல் பராத்தம் சுழுத்த
பணியல் பரதூர் யம்புராமே என்றும்,

பின்னறப் பரத்துக்குச் சாக்கிர துரியம், காலபரம்,
அதீதம், பரதரிசனம் என்பன உளவாம் என்ற கருத்தி
னால்,

பரதூர்யத்து நனவும் பரந்து
வீரசும் உண்ட கனவும் மெச்சாந்த்
உறுவறுக்கின்ற சுழுத்தியும் ஓவத்
தெரியும் சுவதூர்யத்தனு மாமே

என்றும், சிவனுக்குப் பரதரிசனம், விசுவக்கிராசம்,
உபசாந்தம், சிவதரிசனம் என்னும் நான்கும் உள
வாம் என்ற கருத்தினால்,

புரமா நனவின்யன்பால் சகமுண்ட
தரமார் கனவும் சிறந்த சுழுத்த்
உரமாம் உபசாந்தம் உற்றல் துறவே
தரணாம் சுவதூர்யத்தனுமாமே

என்றுந் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இந்தப் பரா
வஸ்தை இறுதிநிலை பிரமதி பரநாதாந்தம்
வரையும் தனித்தனி ஒவ்வொன்றினும் பார்த்தன்
முதல் அவசமாதலறுதியாம் ஐவவந்து அவஸ்தை
கொள்ளப் படுதலினால் எய்தும் என்ற கருத்தினால்,

சார்வாம் பூசுவம் சத்திப் பரநாதம்
மேலாம் விந்து சதாசவ மக்கோங்கி
பாலாயிப் ப்ரமன் ஓர் மமநாபத்
தேவாம் உருத்திரன் ஈசனாம் காத்லே

என்றுரைத்தார். அகரகசியம் சர்வசாரமுதலிய
ஏகான்மவா தோபநிடதங்களிலே தூலப் பிரகிருதி
ராசசகாத்துவிக குணப்பாலராய்த் துவம்பத
தற்பதங்களினால் உறைக்கப்படும் காரிய கார
ணோபாதியாங் சீவேசுரரை ஒழிந்துகடந்து “அசி”
என்னும் பதத்தால் ஒருமையுற அறியப்படும்
பிரத்தியக்ஷப் பிரகாசித ஆன்மாவே பிரமம் என்று
அறியப்படும். சுவகிரகத்திலே தன் மனைவி மக்க
ளாயினோர்க்கு எமமானாய் நின்றான் ஒருவன்
மற்றோர் இராசமந்திரிய நணுகியவிடத்துத்
தான் தாசனாய் ஒழுக்குவானறித் தன் கிரகத்து
ஆதிபத்தியத்தை இராசமந்திரிமுன் செலுத்த இய
லாதவாறுபோல, அடிப் புறத்து மாயாவாதோப
ந்ஷதங்களில் ஸ்தூலப் பிரகிருதி சுத்தா சுத்த
சாத்துவிக ராசசகுணப்பிரதிவிம்ப மித்தையராம்
சீவேசுரர்க்கு மேலாய்ப் பிரமமெனப்பட்டு, சாங்கிய
யோகோபநிடதங்களிற்றுத் தலைமைவாய்ந்த வைதீக
பாசுபதயோக ஐதர்வசகை முதலிய உபநிஷ
தங்களினாலே, ஞானதிருவாய் (ஆன்மாவாகிய சீவப்
பிரமமாய்) நிற்பதன்றிப் பரப்பிரமத்துக்கு முன்னே
தானும் பரபிரமமென்று நிறுந்லாகுமோ? ஓர் போதும்
ஆகாது! ஆகாது! சென்னை ஆரியவேதாந்தியார்
பிரமம் வைதிக வசவசித்தாந்தியாம் நமது சீவான்
மாவும் ஒன்றாமென்றுணரப் பலதிருஷ்டாந்தங்கள்
வாயிலாகப் பரீக்ஷித்துச் சென்னை ஆரியனார்
ப்ரமம் பூம் ப்ரமமாகாத சீவப் ப்ரமம் என்னும் சிறு
நூலிலே சுருக்கியும், “இந்துசாதன”ப் பத்திரிகையில்

- “அனுவின துரியத்திலான...” (திருமூலர் - திருமந்திரம் - 8^ஆ தந்திரம் - பாடல் - 8.8.13)
- “பரதுரியத்து நனவும் பரந்து...” (திருமூலர் - திருமந்திரம் - 8^ஆ தந்திரம் - பாடல் - 8.8.14)
- “பரமா நனவின்பின்....”, “சார்வாம் பரசிவம்....”
(திருமூலர் - திருமந்திரம் - 8^ஆ தந்திரம் - பாடல்கள் - 8.8.15, 8.8.18)
- “பிரபஞ்சம் யாவும் மாயையே” எனும் கருத்தை முன்வைப்பவை மாயாவாத (ஏகான்மவாத) உபநிஷதங்கள். சைவவேதாந்தம் எனும் தமது நூலிலே “ஏகான்மாவையுற்றுக் கூறும் உபநிஷதங்கள் சர்வசாரம், நிராலம்பரம், தேஜோவிந்து முதலியவைகளேயாம்” என்று செந்திநாதையர் பட்டியலிட்டுள்ளார்.
- அதர்வசிகை மற்றும் சுவேதாசுவதர உபநிஷதங்கள் பற்றிக் கூறுமிடத்து, “யசர் வேதத்தைச் சார்ந்த கைவல்யம், சுவேதாசுவதரம், காலாக்கினி ருத்ரம், அதர்வண வேதத்தைச் சார்ந்த அதர்வசிரசு, ஐதர்வசகை எனும் ஐந்து உபநிஷதங்களையும் பஞ்ச ருத்திரம் என்று பெரியோர் கூறுவர்” என்று தமது கைவல்யோபநிஷத த்ராவீட இரத்தனப் ப்ரகாசகை நூலிலே செந்திநாதையர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வைதக சைவசத்தாத்துவத் விஷயத்தின்கீழே விரித்தும் நிருபணங் செய்திருக்கின்றோம். வைதிகைசவ பதிபசு பாசவிளக்கம் **சுவேதாசுவதர** உப நிஷதாதிகளிலே சுருக்கமுற நிகழ்வதேயாகச் சீவசுரமாயாவாத விசாரத்தினால் சேஷிக்கும் பிரமம் (ஆன்மா) பல சாங்கிய யோகோபநிடதங்களிலே பெரிதும் முடிவாய்ப் பேசப்படுகின்றமையாலன்றோ விங்கபுராணமும் சைவபுராணமும்,

சைவ சாங்கிய வேதோக்தம்

சைவம் சுருக்கமுற வேதத்திற் சொல்லப்பட்டது என்ற கருத்தை அறிந்து, **சாங்கியயோகோபநிடதங்களை** வேதாந்தம் என்றும், அதிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பிரமத்தை (ஆன்மாவை) ஞாதிரு என்றும், அதனைத் துவம் பதத்தினாலே சுட்டிப் பசு என்றுங் கொண்டு, **வேதாந்த தொம்பதமேவும் பசுவென்ப** என்று

அருளிச் செய்தார் ஸீ லுலநாதர். உயிரும் (ஆன்மா) வும், பரமும், சிவனும் அதர்வசிகை முடிவுகொண்டு துவம்பத் தற்பத அசி பதங்களில் வைத்து உணரற் பாலனவாம் என்ற கருத்தால்,

உயிரைப் பரனை உயர் சுவன் தன்னை உயர்வற்று அந்நொந் தத்தச் சதனால் செயலற்று அந்வாக்யம் சென்றடங்க உயர்வற்ற வேதாந்த சத்தாந்தமாமே

என்று கூறினார். சீவபரிவங்களுக்குப் பராவஸ்தை யிலே சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் என் னும் மூன்றும் முறையே நிறுத்தப்பட்டு ஒன்றுக் கொன்று மேலாகச் சோபான முறையிற் பேசப் பட்டாற்போல, (வைதிக பாசபதோபநிடதமாகாத) சாங்கியயோக உபநிடத்தெறியானே முன்னர்க் கூறிய காரிய விசுவலியாப்தியை யொட்டி உணர்த் தப்புகுந்து எப்பிரகாரத்தால் மெய்யாகிய கயிற்றைப் பொய்யாகிய பாம்பு மறைத்ததாகவும், மறையாத தாகவும் கொள்ளப்படுமாமோ,

அப்பிரகாரம் மெய்யாகிய தன்னை (பிரமத்தை) மாயை மறைத்ததாகவும் கொள்ளப்படுமென்று பிரித் துப் பொருள் கூறிய வேதாந்த சங்கை நிவாரண ஏகான்மவாதியார்க் கிசைந்து திருமூலநாயனார்

யொன்னை மறைத்தது யொன்னான் பூடணம்
யொன்னான் மறைந்தது யொன்னான் பூடணம்

- இங்கு குறிப்பிட்டுள்ள **சென்னை ஆரியனார்** யும்பும்மமாகாத ஜீவப் ப்ரம்மம் எனும் 16 பக்கங்கள் கொண்ட சிறிய கண்டன நூலை **செந்தநாதையர்** 1897-ஆம் வருடம் செப் டெம்பர் மாதம் வெளியிட்டார். இதற்கு எதிர்க்கண்டன நூலை **ஆரியன்** எனும் பெயர் கொண்டவர், **பேதவாத தர்ஸ்காரம் - செந்தநாதையர் துவாத மறுப்பு** எனும் நூலை வெளியிட்டார்.
- **இந்து சாதனப்** பத்திரிகையில் **வைதக சைவசத்தாத்துவத்** கட்டுரையுட்பட பல கட்டுரைகளைச் செந்தநாதையர் எழுதியுள்ளார். இவற்றைத் தொகுத்து நூலாக்கி **வைதக சத்தாத்துவத் சைவசத்தாந்த சமயம்** எனும் பெயரில் **த. கைலாசபிள்ளை** அவர்கள் 1897-ஆம் வருடம் வெளியிட்டுள்ளார்.
- சாங்கிய யோகத்தைக் கூறும் **சாங்கியயோக உபநிஷதங்களை** வேதாந்தம் என்றும் அவ் சாங்கிய யோகத்தைக் கூறும் உபநிஷதங்களில் கூறும் பிரமத்தை (ஆன்மாவை) ஞாதிரு என்றும், அதனைத் துவம் பதத்தினாலே சுட்டிப் பசு என்றும் திருமூலர் கொண்டுள்ளதாக செந்தநாதையர் கூறுகின்றார். திருமூலரின் “வேதாந்த தொம்பதம் மேவும் பசு என்ப” எனும் தொடருக்கு விளக்கமாக இது அமைகின்றது.
- **வேதாந்த தொம்பதம் மேவும் பசு என்ப**, நாதாந்த பாசம் விட நின்ற நன்பதி போதாந்த தற்பதம் போய் இரண்டு ஐக்கியம், சாதாரணம் சிவசாயுச்சியமாமே
(திருமூலர் - திருமந்திரம் - 8^ஆ தந்திரம் - பாடல் - 8.15.23)
(திருமூலர் - திருமந்திரம் - 8^ஆ தந்திரம் - பாடல் - 8.15.33)
- “உயிரைப் பரனை உயர்....”
- எட்டாம் தந்திரத்தில் பராவத்தை பகுதியில் “பொன்னை மறைத்தது” எனும் பாடலுக்கு அடுத்ததாக “மரத்தை மறைத்தது” எனும் பாடல் திருமூலரால் அருளப் பட்டுள்ளமையை செந்தநாதையர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

**தன்னை மறைத்தது தன்கரணங்களார்
தன்னை மறைத்தது தன்கரணங்களே.**

என்று கூறியருளினார். ஈண்டு “தன்னை” என்றது ஆன்மாவாகிய பிரமத்தை யாமென்க. பின்னர் காரண விசுவ வியாப்தியை யொட்டிப் பரையாம் பரத்தின் மேனிலை உணர்த்தப் புகுந்து, திருமூல நாயனார் “பொன்னை மறைத்தது” என்றும் முந்திய செய்யுளை அடுத்து,

**மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தன் மறைத்தது மாமதயானை**

மரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதமே. என்றருளினார், ஈண்டுப் “பரம்” என்றது சென்னை ஆரியனார் கருத்துற நின்ற ஏகான்மவாதோப நிததங்களிலே ஐச் யென்னும் பதத்தார் சுட்டப்படுவதும், திருமூலநாயனாரால் துவம் பதத்தினாலே சுட்டப் படுவதுமாகிய பிரமம் எனப்படும் சீவான்மாவானது வியாப்தியினும் மேலாய் வியாபகமுற்ற காரண விசுவ (வியாப்திப்பரையையேயாம் என்க). பிருதிவி வியாபகம், ஆகாயம் வியாபகம் என்று ஒருவன் சொல்லக்கேட்ட மற்றவன் வியாபகம் என்றும் பதம் சமமாய்ப் பிருகவி ஆகாயம் எனும் ஈரிடத்தும் சேர்க் கப்பட்டிருத்தலறிந்து, ஆகாய வியாபகத்தையும் பிருதிவி வியாபகத்தையும் பொருளினார் சமத்துவம் உடையதன்றேனும், ஆகாயத்தினும் பிருதிவி வியாபகமுடையது என்றேனும் கொள்ளாது பிருதிவி வியாபகத்தினும் ஆகாய வியாபகத்தையே தலைமை படைத்து வியாபகமாம் எனக்கொண்டு கருதினார்போல, “தன்னை மறைத்தது”, “பரத்தை

மறைத்தது”. என்றுந் திருமூலர் திருமந்திர மொழியைக் கேட்டபோதும் கண்டபோதும், தனக்கும் (சீவப்பிரமத்துக்கும்) பரத்துக்கும் (பரைக்கும்) சமமாக இசைக்கப்பட்டமை அறிந்து தானாகிய பிரமத்தையும் (ஆன்மாவையுங்) அதற்கு மேலாய் நின்ற பரையையும் சமப்படுத்திச் சாஸ்திர விரோதமுறப் “பரம்” என்றது தமது பிரமத்தை உணர்த்தியதாமென்று “அரக்கர் சேனை நீறுபட்டழிய” என்னும் வைஷ்ணவக் கம்பர் இராமாயண வாக்கியத்துள்ளே “நீறு” என்னும் பதத்தைக்கண்டு விபூதி மகாத்மியம் பேசப்பட்டதாமென்றுளறிய ஒருவர் போல, திரிந்துணர்ந்து ஏகான்மவாதியார் தமது வேதாந்த சங்கை நவாரணத்திலே,

“மாயை ஒருவிதத்திற் பொய்யாயுமிருக்கவேண்டும்” என்றும், “இந்த மாயை கடவுளை மறைத்ததாகவும் ஆகவேண்டும்” என்றும், எடுத்துக்கொண்டு,

“ஓர் பிரபு கோவிலில் வாகனம் ஒன்றிருக்கின்றது அது என்ன வாகனம் என்று பார்த்து வா வெனத் தச்சனொருவனை அனுப்பினார்” என்றும், “அந்தத் தச்சன் அப்படியே போய்ப்பார்த்து வந்து யானை வாகனமென்று சொன்னான்” என்றும், “அதற்குப் பிரபு அது யாது மரத்தினாற் செய்யப்பட்டதென்று கேட்டார்” என்றும், அதற்குத் “தச்சன் இன்ன மரமென்று தான் பாக்கவில்லை என்று சொன்னான்” என்றும் அப்போது “யானைக்கும் மரத்துக்கும் எத்தனை காததூரம், மரமே யானைதானே, யானை வாகனத்தை ஆராயின் மரத்தையன்றிப் பொருளுளதோ, மரம் யானையாய்த் தோற்றும்படி மரத்திற் சிற்சில பாகம் எடுக்கப்பட்டது, அதுவேயன்றி

- நாடிய பொருள்கை கூடும் ஞானமும் புகழும் உண்டாம்
வீடுயர் வழியதாக்கும் வேரியங் கமலை நோக்கும்
நீடிய அரக்கர் சேனை நீறுபட்டெழு வாகை
சூடிய சிலை இராமன் தோள்வலி கூறுவோர்க்கே (கம்பர் - கம்பராமாயணம் - பாடல் - பாயிரம்)
- வேதாந்த சங்கை நவாரண நூலின் ஆசிரியர், “மரத்தை மறைத்தது..” எனும் திருமந்திரப் பாடலின் “பொருளை நன்கு விசாரியாது பதங்களைக் கண்டவுடன் மயங்கித் தம் பக்கத்துக்குப் (ஏகான்ம வாதத்துக்குப்) பொருள்படுத்தத் துணிந்துள்ளார்” எனவும், “சூதசங்கிதை கால அளவை உரைத்த அத்தியாயத்துப் பத்துப்பதினோராஞ் செய்யுள் களுடனும், வேதாந்த சூடாமணி அறுபதாஞ் செய்யுளுடனும், திருமூலரின் மரத்தை மறைத்தது பாடலை தவறாக சேர்த்து ஒரினப்படுத்தியுள்ளார்” எனவும் செந்திநாதையர் கண்டனம் செய்கின்றார். தமது கண்டனத்துக்கான பிரமாணங்களையும் காட்டுகிறார்.

யானை என்னுள் சொல்லுக்குப் பொருளில்லை என்றும் யானை என்னுள் சொல்லுக்குப் பொருளில்லாதிருந்தும் யானை பொய்யாயிருந்தும் மெய்யாய் மரத்தை மறைக்கவில்லையா” என்றும், மெய்யைப்பொய் மறைக்கும் என்பதற்குப் பிரமாணம் இவையாமென்று சூதசங்கிதை காலமானவ உரைத்த அத்தியாயத்துப் பத்துப் பதினோராவ் செய்யுள்களையும், வேதாந்த சூடாமணி அறுபதாவ் செய்யுளையும் வரைந்து, இவற்றோடு திருமந்திரத்துப் பராவஸ்தையிற் கண்ட,

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தன் மறைந்தது மாமத யானை
மரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
மரத்தன் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே

என்னும் இருபத்திரண்டாந் திருப்பாட்டையும் மேலே கூறியவாறு பொருள்படுத்திச் சேர்த்து ஒரினப்படுத்தித் திருமூலநாயனார் ஈண்டுப் பிரயோகித்த பரையைச் சுட்டிய “பரம்” என்னும் பதத்தைத் தம்பக்கத்துக்கு வேதாகம சாஸ்திரவாராய்ச்சி இல்லாமையால் இலக்கறியாது கவர்ந்தார். “அரி” என்பது விஷ்ணுவுக்கும் சிம்மத்துக்கும் பெயராய் நின்றவிடத்து. அவ்வரி என்னும் பதம் விஷ்ணு என்று பொருள்படுத்த வேண்டிய இடத்திற் சிம்மமென்று பொருள்படுத்தல் நீதியா? ஆன்மாவாகிய ஒன்றே அறியப்படுந் தமது அத்து விதத்தினும் மேலாகிய பிராசாதகலை பற்றி வைதிக பாசபத யோகத்திற் பேசப்படும் பராசத்தியாம் பரத்தைத் தம் பக்காக்குகின்றார். பொன்னை மறைத்தது என்னுந் திருச்செய்யுளைப் போலத் தம் பக்கத்துக்கு உள்ளபடி பொருள் படக்கிடக்கில் அவர்களுக் கதிற்றோஷமின்றாம். மரத்தை மறைத்தது என்னுள் செய்யுளிற் போந்த பரம் என்னும் பதத்தை அச்செய்யுளையருளிய திருமூலநாயனார் கருத்துக்கொப்பக் காலபரம் அத்தீதம் பரதரிசனம் விசுவக்கிராசம் என்னும் பராவஸ்தைப் பாற்பட நின்ற பரைக்குப் பொருள் படுத்தாது, அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட சாக்கிர சுமுத்தி சாக்கிரதூரியம் என்னும் பராவஸ்தைப் பார் படநின்ற ஆன்மாவுக்கு (பிரமத்துக்கு) இசைவுற வேதாந்தியார் பொருள்படுத்தியது எப்பிரமாணத்தினாலோ?

பொருளை நன்கு விசாரியாது பதங்களைக் கண்டவுடன் மயங்கித் தம் பக்கத்துக்குப் பொருள் படுத்தத் துணிதல் இந்த வேதாந்த சங்கை நிவாரண வேதாந்தியாருக்கு எக்காலமும் சுபாவமா மென்க.

“பொன்னை மறைத்தது” என்ற செய்யுளால் சீவனையும் (சீவப்பிரமத்தையும்) “மரத்தை மறைத்தது” என்ற அடுத்த செய்யுளால் பரத்தையும் (பரையையும்) உணர்த்தி, பின்னர்ச் சிவத்தின் நிலை உணர்த்தி அதனோடு முத்திரையும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கு மேல் பஞ்சாஷ்டர நெறி கொண்டுணர்த்த வேண்டித் திருமூல நாயனார்,

ஆறாறு ஆகன்று நமவிட்டு அந்வாக்
வேறான தானே யகாரமாய் மக்கோங்க்
ஈறார் பரையன் இருளற்ற அறியார்
பேறார் சுவாய் அடங்கும் மீனமுத்தியே

என்றருளினார். இந்தச் சீவபரிவங்களுக்குச் சூதகீதை சொல்லியவாறு வேதாந்தியாருடைய ஞானேந்திரியம் ஐந்து கன்மேந்திரியம் ஐந்து சந்தாதி ஐந்து பூதாதி ஐந்து வாயு பத்து அந்தக்கரணம் நான்கு அவித்தை ஒன்று சீவன் ஒன்று ஆக்சேர்ந்து முப்பத்தாறாக விரிக்கப்படும். தூலப்பிரகிருதி ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கின்பாற்படாது, அதனின் உயர்ந்த வித்தியா தத்துவமேழிலும் உயர்ந்த சிவதத்துவம் ஐந்தின் அத்தீதத்திலே ஐக்கியம் பேசப்படுவனவாம் என்றும், இவைகளுக்குச் சாக்கிர மூலநாயனாரால் சிவாகமத்தினின்று வேறுபடாது உரைக்கப்பட்டதாமென்றும், இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாகிய காரணப்பகுதியையும் (பிரகிருதியையும்) காரண அசுத்தமாயையையும் (மாயையையும்) காரணசுத்த மாயையையும் (மாமாயையையும்) ஆன்மாவாகிய புருஷன் யோகமார்க்கத்தில் கண்டு நீங்கிப் பஞ்சமலங்களையும் எய்து அறுக்குமாறு, எல்லாமாயும் அல்லவாயுமாய் உய்யச் செய்யும் உன்மனைப் பற்றிய சாக்கிரசாக்கிரமுதற் சிவதரிசனமீராகிய பத்து அவஸ்தை யாம் பராவஸ்தா நிராலம்பத்தினால் சாயுச்சிய மடைதல் சுத்தமாம் என்ற கருத்தினாலே திருமூலநாயனார்,

ஐயைந்து மட்டுப் பகுதியும் மாயையும
பொய்கண்ட மாயையை தானும் புருடன்மண்டு
எய்யும் படியாய் எவற்குமாய் அன்றாக்
உய்யும் யாவத்தை உன்னுறல் சத்தமே

என்றும், உயிரும், (அருளாம்) பரமும், நேயமும்
உபாதியெல்லாமொழிய ஒன்றாய் அதர்வசகை
முடிபு கொண்டு மருவும் என்ற கருத்தினால்
பராவஸ்தை இறுதி இருபத்தேழாம் செய்யுளால்

நன்றான் அருளும் யரமும் முன் நேயமும்
ஒன்றாய் மருவும் உருவும் உபாதியும்
சென்றான் எனைவருத்து உங்கச் செல்லாமையும்
நன்றான் ஞானத்தின் நாதப் யோனானே

என்றருளினார். மேலே கூறியவாற்றால் தமது தத்து
வங்களுட் பேசப்படாது மேலாம் பாசுபத பிராசாத
யோகமார்க்கத்துப் பராவஸ்தையிற் பரையை
யுற்றுப் பரமென்று கூறப்பட்ட பதச்செய்யுளில்
“மரத்தை மறைத்தது” என்பது தமது “பொன்னை
மறைத்தது” என்பதுபோலிருக்கக் கண்டு இலக்கறி
யாது திருடப்பட்ட நமது திருமந்திர செய்யுட்
சொத்தை அத்திருமூலர் பிரமாணசாஷியச் செய்
யுள்கள் வாயிலாக நம் பக்கலுறப் பொருள் செய்து
மீட்டுக்கொண்டேம்.

சென்னை வேதாந்தியார் தம்மத்தரல்லராயுள்ள
திருமூலர் முதலாயினோரால் அருளப்பட்டனவாய்,
சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் பொருள்கள் முழுமையு
யும் அமையப் பெற்றுள்ளனவாயுள்ள நூல்
களுள்ளே தம்பக்கத்துக்கு முடிவாய் பிரமாணஞ்
சொல்லப்பட்டதென்று சிக்குண்டு யாதுக்காக
அவதிப்புகின்றார்! தமக்குத் தெரியாத நூல்
களுள் முன்பின் யோசியாது பொருள் படுத்துவதால்
அடையும் பயன் என்னையோ! திருமந்திரத்துக்குப்
பிற விடங்களிலிருந்தும், தேவாரம், சிவஞான
போதம், கந்தரலங்காரம், கந்தரநுபுதி முதலியவை
களிலிருந்தும் வேதாந்தியார் தம்பக்கத்துக்குப்
பொருள்படுத்தி உதகரிக்கும் உதாரணங்கள் அவர்
விடுத்த விஷயத்துக்குப் பொறுத்தமுறுவனவோ
அன்றோ என்பதனை மேலே சொல்லியவாறு
வைதிகசைவசித்தாந்தப் பொருள் கொண்டு நிறுத்து
விஷயத்தின் உபக்கிரமோப சங்காரங்களினால்
நிரூபணஞ் செய்து வாய்மை கடைப்பிடித்தல் நமது
வைதிக சைவசித்தாந்த நெறியுணர்ச்சுக் கடனாம்
என்க.

○ ○ ○

○ “ஆறாறு ஆகன்று...”, “ஐயைந்து மட்டுப்...”, “நின்றான் அருளும்...”

(திருமூலர் - திருமந்திரம் - 8^ஆ தந்திரம் - யாவத்தை - பாடல்கள் - 8.8.23, 8.8.26, 8.8.27)

○ வைதிக சைவத்தில் கூறப்பெறும் 36 தத்துவங்களும், செந்திநாதையரின் வைதிக சத்தாந்த
துவத சைவசித்தாந்த தத்துவப்பை வனாவனா நூலிலுள்ளவாறு இங்கு தரப்பட்டுள்ளது.

A. உன்ம தத்துவம்

மகாபூதம் - 01. பிருதிவி, 02. அப்பு, 03. தேயு, 04. வாயு, 05. ஆகாசம்

சூக்குமபூதம் - 06. கந்தம், 07. இரசம், 08. ரூபம், 09. பரிசம், 10. சப்தம்

கன்மேந்திரியம் - 11. உபஸ்தம், 12. பாயுரு, 13. பாணி, 14. பாதம், 15. வாக்கு

ஞானேந்திரியம் - 16. ஆக்கிராணம், 17. சிங்ஙவை, 18. சட்சு, 19. துவக்கு, 20. சோத்திரம்

அந்தக்கரணம் - 21. மனம், 22. புத்தி, 23. சித்தம், 24. அகங்காரம்

B. வந்தியா தத்துவம்

25. காலம், 26. கலை, 27. நியதி, 28. ராகம், 29. வித்தை, 30. மாயை, 31. புருடன்

C. சுவ தத்துவம்

32. சிவம், 33. சத்தி, 34. சாதாக்கியம், 35. ஈசுவரம், 36. சுத்தவித்தை

குறிப்பு : தூலப்பிரகிருதி ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநான்கின் பாற்படாது, அதனின்
உயர்ந்த வித்தியா தத்துவம் ஏழினும் உயர்ந்த சிவதத்துவம் ஐந்தின் அதீதத்திலே
ஐக்கியம் பேசப்படும் என்கிறார் செந்திநாதையர்.

○ ○ ○

சிவஞானபோதம்

“மெய்கண்டாராவது, அவர் மாணாக்கர்களாவது, அல்லது அவர் பரம்பரையில் வந்தவர்களாவது சிவஞான போதத்தை மொழிபெயர்ப்புநூல் என்றும், அல்லது பரஞ்சோதிமுனிவர் உபதேசித்தது வடமொழிச் சிவஞான போதம் என்றும் ஒரிடத்தும் ஓர்காலத்தும் கூறவே இல்லை” என்று சித்தாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகையின் 239^{ஆம்} பக்கத்திற் காணப்படுகின்றது.

1^{ஆம்}, திருக்கைலாச பரம்பரைச் சித்தாந்தபாநுவாகிய நமச்வாயமுர்த்திகள் மரபில் அநுக்கிரகம் பெற்ற திராவிட மகா பாஷ்யகர்த்தாவாகிய சிவஞானபோதங்கள் வரலாற்றிலே, “பரஞ்சோதி முனிவர் திருக்கைலாச மலையினின்று நீங்கித் திருவெண்ணைய் நல்லூரை அடைந்து, அம்மெய்யுணர்வுடையோரைச் (சுவேதவனப் பெருமானைச்) சந்தித்து, சிவஞானபோதத்தை நல்கி, இதனை ஈண்டுள்ளார் உணர்ந்துய்தற் பொருட்டு மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்பும் உரைக்க” என்று காணப்படலானும்,

2^{ஆம்}, சிவஞானபோதிகள் சிவஞானபோத மகாபாஷ்யத்துச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் தமிழ்ச் சிவஞான போதத்தையுற்று, “இதன் முதலால் யாது” என்று தொடங்கி, “இரௌரவாகமத்திற் பன்னிரு சூத்திரத்தார் செய்யப்பட்டது சிவஞானபோதம் என்பதோர்படலம்” என்றும், அதனை ஸீகண்டருத்திரர் நந்தி பெருமானுக்கு அருளிச்செய்தார் என்றும், “பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்ட தேவர்பால் வந்து, சிவஞானபோதத்தை நல்கி இதனை ஈண்டுள்ளார் உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டு மொழிபெயர்த்துச் செய்து பொழிப்புகரைக்க” என்றும் அருளினாராகக் கூறப்படலானும்,

3^{ஆம்}, சிவஞானபோதச் சிறுநூலில், “முதலாவற் பதினொராஞ் சூத்திரத்துட் “காட்டுவான்” என்பது மாத்திரையையன்றி, “காண்பான்” என்பது கூற்றிற்றில்லையாவெனின்; - அறியாது வினாயினாய்; ஆண்டுக் காட்டுவாரும் என்ற உம்மை காண்பானுமாம் என எதிரது தழீஇ நிறுவின” என்று காணப்படலானும்,

4^{ஆம்}, பின்னும் 11^{ஆம்} சூத்திர சிறுநூலில் “பத்தாஞ் சூத்திரத்தில் எடுத்துக்கொண்ட சுவாநுபுதிநிலை 11^{ஆம்} சூத்திரத்திற் சென்றியைந்து முற்றுப்பெறுதலால், அதன்கண் மலையாமைப்பொருட்டு ஆசிரியர் (மெய்கண்டார்), “சுவாநுபுதிமா னாவன்” என்பதனையும் “அரன்கழல் செலும் என” 11^{ஆம்} சூத்திரத்தானே ஒருங்குவைத்தோதினாராகலின், அது மாறன்மையானும், அவ்வாறன்றி மொழிபெயர்த்தல் யாப்பால் நூல்

- 1913-ஆம் வருடம் ஆகஸ்ட் மாதம் சித்தாந்தம் பத்திரிகையில் துடிசைக்மூர் ஜி. சதம்பரனார் அவர்களே இந்தக் கூற்றை சிவஞானபோத முதலால் வளக்கம் எனும் கட்டுரையிலே முன்வைத்துள்ளார்.
 - பரஞ்சோதியாரிடம் இருந்து சிவஞானபோத உபதேசத்தைப் பெற்று அதனைத் தமிழில் “திருக்கைலாசபதியாகிய சிவபெருமான், ரௌரவாகமத்திலேபாவவிமோசனபடலத்திலே சர்வாகமங்களின் சாரமாயுள்ள “ஸ்த்ரீபும்நபும் ஸகாதிர்வாத்” என்பதை முதலாகவுடைய பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் சிவஞானபோதமெனப் பெயர்த்தது திருநந்திதேவருக்கு உபதேசித்து அருளினார். இரண்டு பிராயத்தே பரஞ்சோதி முனிவராலே சிவதீக்கை செயப்பெற்றுப் பொல்லாப்பிள்ளையாரிடத்தே சைவாகமப் பொருள்களையெல்லாம் உள்ளபடி ஆராய்ந்தறிந்த மெய்கண்டேவர், இப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் தமிழிலே மொழிபெயர்த்து வார்த்திகம் எனும் பொழிப்புரையையும் செய்தருளினார்.”
- (த. கைலாசபிள்ளை - சுபாஷு வருடம் (1883-84), சிவஞானசித்தியார் சுபக்கமும் சிவஞான முனிவரின் உரையும்)

செய்திருப்பான் புகுத்த ஆசிரியர் வேறுபடச் செய்துகரையாராகலானும் என்பது, இதனானே முதலாவிற் “சுவாநு பூதிமான்” என வாளாகுறியதனை 11^{ஆம்} சூத்திரத்துப் “பக்தி செய்க” என்றதின் பின்னாகக்கொண்டு கூட்டி வைத்து உரைத்ததே அதன் கருத்து என்பதாஉம் பெறப்பட்டது” என்று காணப்படலானும்,

5^{ஆம்}, திங்களொடு கங்கை புனையங் கணனார் செப்பு திருவருளினோடு
தங்குருவாம் பரஞ்சோதிமுனிவனினி தறை குறிப்புந்தகவாக் கொண்டு
துங்கமுறு சிவஞானபோதமும் வார்த்திகப் பொழிப்புஞ் சுழிப்புநீர்க்கும்ந்
திங்கமருந் தமிழ் நாடு வீடுபெறப் புரிசுவரிருநாள் போற்றி

என்னும் திருக்கைகலாச சந்தான குரவர்களின் தோத்திரங்களுள்ளே காணப்படும், இம் **மெய்கண்டார்** தோத்திரத்திலே, “தமிழ்நாடு வீடுபெறச் சிவஞானபோதம் புரிசுவர்” என்று காணப்படலால், வடமொழியிலிருந்து தென்மொழியிற் சிவஞானபோதம் மெய்கண்டாரால் இயற்றப்பட்டதெனப் பெறப்படலானும்,

6^{ஆம்}, “முந்துமாகமத்தை யருட்டுறை யண்ணன் மொழிபெயர்த்துரைத்த நூன்முதலா முதல் வழிசார்பா மூன்று நாற் கருத்தும்” என்று **உலகுடை நாயனார்** அருளிச்செய்தலானும்,

- செந்திநாதையர் 2^{ஆவது} குறிப்பிலே எடுத்துக்காட்டும் சிவஞானபோத மகாபாஷ்ய பாயிரப் பகுதியை இங்கு காட்டுவோம். முழுமையை பாஷ்யத்தில் காண்க.
“இரௌரவாகமத்துப் பன்னிரு சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்டது சிவஞானபோதம் என்ப தோர் படலம். அது கேட்டார்க்கு எல்லா ஆகமப் பொருள்களும் மாறுகோளின்றி இனிது விளங்கும் - எனக்கூறி அச்சிவஞானபோதத்தை நந்திபெருமானுக்கு (சிவபெரு மான்) அருளிச் செய்தார். நந்திப்பெருமானும் அதுகேட்ட துணையானே எல்லா ஐயமும் நீங்கி மெய்ப்பொருள் தெளிந்து, பின்னர் தம்மாணாக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த சனற்குமாரமுனிவர்க்கு அருளிச்செய்தார். அவர் தம்மாணாக்கர் பல்லோருள்ளும் சிறந்த சத்தியஞான தரிசனிகளுக்கு அருளிச்செய்தார். அவர் தம்மாணாக்கர் பல்லோ ருள்ளும் சிறந்த **யுஞ்சோதாமுனிகட்கு** அருளிச்செய்தார். அவர் தமிழ்நாடு செய்த தவத்தானே திருவெண்ணைய் நல்லூரின் அவதரித்தருளி மெய்யுணர்வின் முற்றுப் பேறுடையவராய் எழுந்தருளியிருந்த **மெய்கண்டேவர்**பால் வந்து சிவஞானபோதத்தை நல்கி, “இதனை ஈண்டுள்ளோர் உணர்ந்து உய்தற்பொருட்டு **மொழிபெயர்த்துச் செய்து பொழியும் உரைக்க**” என்று அளித்தருளிப் பொழிப்புரைக்குமாறுஞ் சத்தியஞான தரிசனிகள்பால் தாம் கேட்டவாறே வகுத்தருளிச் செய்து நீங்கினார்.....”
- செந்திநாதையர், 3^{ஆவது} குறிப்பிலே சிவஞான முனிவரின் சிவஞானபோத சிற்றுரையில் 11^{ஆம்} சூத்திரத்துக்கு எழுதிய பகுதியை காட்டியுள்ளார். இங்கே சிவஞான முனிவர், முதன்நூலென்பது வடமொழி சிவஞான போதத்தையாகும். ஆகவே, **துடிசைகழார் ஐ. சதம்பரனார்**ன் கூற்று மறுக்கப்படுகின்றது.
- செந்திநாதையர் 3^{ஆவது} மற்றும் 4^{ஆவது} குறிப்புக்களிலே சிவஞான முனிவரின் சிவஞான போத சிற்றுரையில் 11^{ஆம்} சூத்திரத்துக்கு எழுதிய பகுதியை காட்டியுள்ளார். இங்கே **சிவஞானமுனிவர்**, முதன்நூலென்பது வடமொழி சிவஞான போதத்தையாகும். அத்து டன் 11^{ஆம்} சூத்திரத்திலே எவ்வாறு வடமொழி சிவஞான போதத்திலே கூறப்பெறாத ஒரு சிறு பகுதியை **மெய்கண்டார்** உள்ளடக்கியுள்ளார் என்பதையும், ஆனால், இதை மொழிபெயர்ப்பு இலக்கணத்துக்கு உட்பட்டு மெய்கண்டார் செய்துள்ளார் என்பதை யும் சிவஞான முனிவர் தமது சிற்றுரையிலே நிறுவுகின்றார். இவற்றால், **துடிசைகழார் ஐ. சதம்பரனார்**ன் கூற்று மறுக்கப்படுகின்றது.
- “திங்களொடு கங்கை..” எனும் செய்யுளின் மூலமாக செந்திநாதையர் கூறும் மெய் கண்டார் தோத்திர நூலை அறியுமாளில்லை.

7௨௪, இரௌரவாகமமானது சீடனுக்குச் சிவஞானபோதத்தை உபதேசிக்கும் கிரமத்தைக் கூறியவிடத்தில்,

நதீதீரே மடேவாபிசஸ்தானே குருமந்திரே ।

பரவதாக்கீரே சுசிஸ்தானே மண்டபம் தத்ரகாரயேத் ॥

“ஆற்றங்கரையிலாவது, மடத்திலாவது, நல்ல ஸ்தானத்திலாவது, ஆசாரியர் கிரகத்திலாவது, மலையின் உச்சியிலாவது சுசியாகிய ஸ்தானத்திலாவது மண்டபத்தைப் புரிக” என்று தொடங்கி, மண்டப அலங்காரமுதலியவற்றைக்கூறி, நல்ல நகரத்திரத்திலே என்று தொடங்கி, நள்ளிருட்காலமே ஞானதீகைக்கு வாய்ந்த காலம் என்றும், நள்ளிருள் என்றதின் பொருள் யாது என்றும் உரைத்து, அதன்பின்னர்,

பாவநாதீசையாசைநம் சுத்தம் கிருத்வாயதாவிதி ।

சிவஞானபோத சாஸ்திரஞ்ச தத்யாத்பத்ய சிந்தநம் ।

அருகிராவர்யஸ்து ய:சிஷ்யோ வாங்மந: காயகர்மபி: ।

அர்த்த பிராணாபிமாநாநி சத்கருப்யோ நிவேதயேத் ॥

“பாவனா தீகையினாலே இவனை (சீடனை) விதிப்பிரசாரம் சுத்தனாக்கி, பத்திய சிந்தனத்துக்குரிய சிவஞானபோத சாஸ்திரத்தை (அவனுக்கு) ஆசாரியர் கொடுக்க, வாக்கு மனக் காயங்களினாலே அருக்கிரகிக்கற்பாலனாகிய எந்தச் சீடன் உளனோ அவன் ஆசாரியர் பொருட்டுப் பொருள் உயிர் அபிமானம் என்பவற்றை நிவேதிக்க” என்று கூறலாலும் சிவஞானபோதம் இரௌரவாகமத்தில் உள்ளது என்றும், பரஞ்சோதிமுனிவர் மெய்கண்டாருக்களித்தது வடமொழிச் சிவஞானபோதம் என்றும், தென்மொழியிலுள்ள சிவஞானபோதம் வடமொழிச் சிவஞானபோத வழித்தாயது என்றும் மேலே கூறியவாற்றால் உணரப்படும்.

○ ○ ○

- “முந்தும் ஆகமத்தை...” எனும் பாடல் உலகுடை நாயனாரினால் பாடப்பெற்ற கழிநெடில் ஆசார்ய வ்ருத்த நூலிலே 10-௪௨௪ பாடலாக உள்ளது. இவர், அம்பலவாண தேசிகரின் சீடர். அம்பலவாண தேசிகர், திருவாவடுதுறை ஆதினத்தின் 3-௪௨௪ குருமகாசநிதானமாவார். உலகுடை நாயனார், தமது குருநாதரின்மீது பாடிய நூலாக கழிநெடில் அமைந்துள்ளது.
- ரௌராகமம், இருபத்தெட்டு சிவாகமங்களுள் ஒன்று. இதிலே சிவஞானபோதம் கூறப்பட்டுள்ளதென்றும், இவ்வடமொழி சிவஞானபோதத்தின் வழிநூலே மெய்கண்டாரின் சிவஞானபோதம் என்றும் ஐயர் பிரமாணங்கள் காட்டுகின்றார்.

○ ○ ○

யாழ்ப்பாணத்து ஆறாம் இலக்கச் சுதேகநாட்டியப் பத்திரிகையிற் கண்ட ஆன்ம விசாரிக்கு உத்தரம்

REPLY TO THE INVESTIGATOR OF THE SOUL

ஏகான்மவாதிகளுக்கும் சைவர்களாகிய நமக்கும் அங்கீகரிக்கற் பாலனவாய்க் கிடந்த பொது வலியு
பிரமாணங்கள் சுருதி ஸ்மிருதி புராணங்களேயாம்.

இதிஹாஸ புராணப்'யாம்' வேத³ம்' ஸமுபப்³ரு'ம்'ஹயேத் |
பி'பே'த்யல்பஸ்ருதாத³ வேதோ³ மாமயம்' ப்ரஹரிஷ்யதி ||
इतिहास पुराणभ्यां वेदं समुपबृंहयेत् | विभेत्पुत्र्यश्रुताद् वेदो मामयं प्रहरिष्यति ||
ஐதிஹாஸ வுராணஹு³ம்' வெ³ம்' ஸம³ப³ரு³ம்'ஹயே³ |
ஸிஹெது³பு³ஸு³தா³ வெ³தா³ ஜா³யம்' வ்ரஹரிஷ்யதி ||

“இதிகாச புராணங்களைக் கொண்டு வேதங்களைப் பொருள்படுத்துக, (அங்ஙனம் செய்யாத) அற்ப கேள்வியை
யுடையான் தன்னை வேண்டியவாறு பொருள்செய்து கொண்டுவிடுவன் என்று வேதம் பயப்படுகின்றது”
என்பது அபியுத்த கூத்தி.

வேதங்களிலே பௌதிகயோகம், நிர்க்குணயோகம், அத்தியாசிரம பாசுபதயோகம் என **முத்திரயோகம்** கூறப்
படுகின்றது.

நாராயணம், சுபால முதலிய நாராயண உபநிடதங்கள் **பௌதிகம்** எனப்படும் **சகுணயோகம்**
பற்றியவேயாம்.

சர்வசாரம், நிராலம்பம், தேஜோவிந்து முதலிய உபநிடதங்கள் **நிர்க்குணயோகம்** எனப்படும்
சாங்கியயோகம் பற்றியவேயாம் ஈண்டுக்கூறிய சாங்கியம் ஈசுரகீதை இரண்டாம் அத்தியாயத்தின்
மேற்று. பகவற்கீதையினும் அவ்வுண்மை கடைப்பிடிக்க.

ஈச, கேன, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்டூக்கிய, ஜதரேய, தைத்திரீய, பிருகதாரண்ய, சாந்தோக்கிய
சுவேதாசுவதர, கைவல்விய, பிருகதாசாபால, கௌஷீதிகி, அதர்வசிரசு, அதாவசிகை முதலிய
உபநிடதங்கள் **அத்தியாசிரம பாசுபதயோகத்தின்** பாலனவாம். **வேதாந்தசூத்திரம்** இவ்வீசகேனாதி
உபநிடதங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு கிளர்ந்தமையால் இவ்வுபநிடதங்களே முக்கிய
உபநிடதங்களாகக் கொள்ளப்படும்.

சுவேசுவர ஜகத்துக்களை மித்தை என்றும் ஆன்மா ஒன்றே மெய் என்றும், அதனையே சச்சிதானந்தம் என்றும்,
அதனையே பரப்பிரமம் என்றும் கூறும் சர்வசார முதலிய உபநிடதங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு வேதாந்த
சூத்திரம் பிறவாமையானும், அவ்வுபநிடதப்பொருள்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு பேசுவன கைவல்விய
நவநீதம், பஞ்சதசப்ரகரணம், வாசுதேவமனனம், சசிவரனபோதம், ரிபுகீதை, பிரமகீதை, ஞானவாசிட்ட
முதலியவாதலினாலும் அவ்வுபநிடதங்களும் அப்பிரகரணங்களும் கவுணப்பாற்பட்டனவேயாம்.

சுபாலம், நாராயண முதலிய உபநிடதங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு வேதாந்த சூத்திரம் பிறவாமையானும்,
அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டே நாலாபிரப் பிரபந்தம் உதித்தமையானும், இவ்வுபநிடதங்களும் பிறவும்
அம்மாயாவாத உபநிடதங்களும் பிரகரணங்களும்போல கவுணப்பாற் பட்டனவேயாம்.

எனவே பௌதிக யோகத்தின் பொருட்டு இராமானுஜ பாஷியமும், நிர்க்குண யோகத்தின் பொருட்டு சங்கர பாஷ்யமும், சிரௌத பாசுபத யோகத்தின் பொருட்டு நீலகண்ட பாஷ்யமும், அமைந்து ஒன்றுக்கொன்று உயர்ச்சியடைந்து நின்றவாறு தெளியப்படும்.

இவ்வுண்மை,

ஸ்ரீசித்தஞ்ஞெணயாத்நாஸுரீ ராதவிஷயா ஹாவநோதூதூ
தீபா லிவ்யஸூந ப்ரஹ்மீஸுஹுணவிஷயணீ ஸங்கராஹஸநா
வா । பெகவநெ ஹாவநெஹேஸ ராவிநயநெநாதிஸுதளயப-
கெ ப்ராவிணெடுளதெதூதவ்யாஃகேரிகவமயப-கெஹேளதிக
ஸாஹஸூரிகெ ॥

என்னும் சுலோகத்தினால் அறியப்படும். இச்சுலோகத்தினால் பௌதிகயோகமாகிய சகுணத்திலும் உயர்ந்தது நிர்க்குணயோகம் எனவும், இதிலும் உயர்ந்தது அத்தியாசிரமயோகம் எனவும் அறியப்படும்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கந்தரோடையிலுள்ளவர்கள் கைவல்லியம்ஞானவாசிப்தம் முதலியவைகளையும், சென்னை ஆரியனாராகிய இரத்தினசெட்டியாரும், சிதம்பரம் பிரமவித்தியாப் பத்திராதிபராகிய ஸ்ரீநவாச்சாத்திரியாரும் எழுதிய புத்தகங்களையும் பத்திரிகைகளையுமே பரம புருஷார்த்தமாகப் படித்துவருதலானும், அவர்கள் தங்கள் கொள்கையின்படி ஆன்மா ஒன்றே என்றுதான் கூறுவர் ஒரே சரீரத்தில் ஒரே ஆன்மாவிருத்தலால் அவர்கள் ஆன்மா ஒன்றெனல் ஒக்கும். அவ்வாறு ஆன்மாசரீரங்கடோறு மிருத்தலால் ஆன்மாக்கள் பல என்று மகா-ராஜ-ராஜ-ஸ்ரீ மழுவராயப்பள்ளையவர்கள் சொல்வதும் ஒக்கும்.

தாழ்ந்த மாயாவாத உபநிடதங்களிலே சீவேசுவரர் மத்தை என்று சொல்லப்படுதலானும், மாயாவாத உபநிடதங் களிலும் உயர்ந்த பிரபல சைவ சுருதிகளில் அவ்வாறு சொல்லப்படாமையானும், உயர்ந்த உபநிடதங்களை நோக்க மாயாவாத உபநிடதங்கள் கீழே கழிக்கப்படுவனவாக, ஜீவேசுவரர மத்தை என்று சாதியாத மழுவராய பிள்ளை அவர்களுடைய கொள்கையே பிரபல சுருதிகளுக்கு இணக்கமாயும் சிரேஷ்டமாயும் கொள்ளப்பாற்று.

சாந்தோக்கியத்தில்,

ஸர்வேஷ்வாத்மஸு । வீச்சாட்மஸு । ஸவெஷ்வாத்மஸு ।

“எல்லா ஆன்மாக்களிலும்” எனக் கூறப்படுதலால் ஆன்மாக்கள் பலவாதல் தெளியப்படும்

யஸ்யத்மாஸரீம் । யஸ்யத்மாஸரீம் । யஸ்யத்மாஸரீம் ।

“எவருக்கு ஆன்மா சரீரம்” என்று மத்தியந்தன சாகையிலே கூறப்படுதலானும்,

ஆத்மன்யேவாத்மா நம் பஸ்யதி ।

ஆத்மன்யேவாத்மா நம் பஸ்யதி ।

ஆத்மன்யேவாத்மா நம் பஸ்யதி ।

“ஆன்மாவில் ஆன்மாவைப் பார்க்கிறான்” எனப் பிருகதாரணியத்திற் கூறப்படுதலானும் இன்னும் அனேக உபநிடதங்களில் சீவான்மா பரமான்ம பேதங்கள் கூறப்படுதலானும், இச்சீவான்மாக்கள் மாயாவாத உபநிடதங்களிற் போலக் கற்பிதராய் மித்தையாய் ஒழிக்கப்படமாட்டார் எனக்கொண்டன்றோ,

(சாந்தோக்கிய உபநிடதம் - 5.24.2)

○ “ஸர்வேஷ்....”

○ காலம், இடம், நிலைகளுக்கு ஏற்றவாறு வேதமொழிகளைச் சொல்வதிலும் அனுசரிப் பதிலும் உள்ள பேதங்கள் வேத சாஸ்திரங்கள் ஆகும். இங்கு மத்தியந்தன சாஸ்திர பற்றிக் குறிப் பிட்டுள்ளார்.

நித்தியோ(அ)நித்யானாம்' சேதனஸ்சேதனானாம் |

नित्योऽनित्यानां चेतनश्चेतनानाम् |

நித்யோஃநித்யாநாஃ சேதநஸ்சேதநானாஃ |

“சீவர்கள் நித்தியசேதன பதார்த்தங்களுள்ளே நித்தியசேதனர்” என்று கடவல்லியும்,

ந ஜீவோ ம்ரியதே | न जीवो भ्रियते | ந ஜீவோ ஹியதே |

“சீவன் அழிவதில்லை” என்று சாந்தோக்ஷியமும் முழங்குகின்றமையால், கைவல்லிய ஞானவாசிட்ட முதலிய மாயாவாதப் பிரகரணங்களைச் சிரேஷ்டப் பிரமாணங்களாகக்கொண்டு பிரபல சுருதிகளோடு முட்டப்போதல் குன்று முட்டிய குரீஇப் போலாம்.

இதனையுற்று வாதிக்க முயல்வோர் நாம் முதற்கண்ணே வரைந்து பகிரங்கப்படுத்திய “சூதசங்கிதையிலே மாயாவாதியர் கட்டிய கோட்டையின் அடியை நியாய பீரங்கியிட்டு உடைத்துப் பெயர்த்துவிடல்”, “மாயாவாதத்தைச் செயித்து உயர்த்திய சைவசித்தாந்த வெற்றிக்கொடி” என்று தொடக்கத்த விஷயங்களுக்குத் தக்க விடையிறுத்து வாத்ததில் தலையிடுவாராக. சுருதிபுராணப் பிரமாணங்கொண்டு வாதித்தால் நாம் வாத்தத்திற் தலையிடுவேமன்றி வாளா வைதல் அறியிலார் செய்கையாதலில் அதனைப் பொருட்படுத்த மாட்டோம்.

○ ○ ○

○ “நித்தியோ(அ)நித்யானாம்...”

(கட உபநிஷதம் - 2.2.23)

○ “ந ஜீவோ...”

(சாந்தோக்ஷிய உபநிஷதம் - 6.11.3)

○ யாழ்ப்பாணத்து சுதேகநாட்டியம் பத்திரிகையில் வெளியான கட்டுரை ஒன்றுக்கான கண்டனக்கட்டுரையாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது. இருப்பினும் சுதேகநாட்டிய பத்திரிகையில் வெளியான மூலக்கட்டுரை எமக்குக் கிடைக்கப்பெறாமையால் அக்கட்டுரையில் முன்வைக்கப்பெற்றுள்ள கருத்துக்களை முழுமையாக அறிய முடியவில்லை. இருப்பினும் அக்கட்டுரையிலே செந்திநாதையரின் கருத்துகளுக்கு கண்டனம் செய்யப்பட்டுள்ளதை இக்கட்டுரையின் உள்ளடக்கம் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. மேலும் இக்கட்டுரையின் வாயிலாக எமக்குக் கிடைக்கப்பெறும் முக்கிய வரலாற்றுச் செய்தியானது செந்திநாதையர் எழுதிய மேலும் இருகட்டுரைகள் பற்றிய விபரங்களாகும்.

செந்திநாதையர்,

1. சூதசங்கிதையிலே மாயாவாதியர் கட்டிய கோட்டையின் அடியை நியாய பீரங்கியிட்டு உடைத்துப் பெயர்த்துவிடல்,

2. மாயாவாதத்தைச் செயித்து உயர்த்திய சைவசித்தாந்த வெற்றிக்கொடி.

ஆகிய கண்டனக் கட்டுரைகளை இதற்கு முன்னர் வரைந்துள்ளார் என்று தெரியவரின்னும் அவை எப்பத்திரிகையில் எழுதப்பெற்றுள்ளன எனும் விபரங்களை அறியுமரில்லை.

○ ○ ○

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேந்தரம்:

மெய்கண்டசாத்திரம் நுழைவாயில்

காசிவாசி செந்திநாதையர் காலத்தில் வாழ்ந்த காஞ்சி நாகலிங்க முதலியார் (நாகலிங்க முனிவர் - 1865-1950) சைவ சமயத்துக்கு அரும்பணிகளை ஆற்றியவர். இவர் 1897^{ஆம்} வருடம் மெய்கண்டசாத்திரம் எனும் தலைப்பிலே சைவ சித்தாந்த நூல்கள் பதினான்கையும் உரையுடன் வெளியிட்டார்.

உ

கணபதித் தீண்ட,

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டசாத்திரம் மூலமுமுநாயு ம்.

இவை

திருக்கலாயபரம்பரைத்திருவரவகுறைபாதினத்த

மஹாசந்நிதானம்

ஸ்ரீமதி-அம்பலவாணதேசிகசுவாமிகள்

கட்டளைபிட்டருளியபடி.

அஷ்டாவதாம்

பூவை - கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்மாணுக்கர்

வண்ணக்களஞ்சியம்

காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியாரால்

பலபிரதிருபக்களைக்கொண்டுபரிசோதித்த,

இராமநாதபுரம்ஸ்தானராஜாலேதுபதி

ஸ்ரீமது நவீரணியகர்ப்பயாஜிரமிருவமுத்துவிஜயரகுநாத

மஹாராஜா

பாஸ்கரலேதுபதியவர்கள்

திரவியசகாயத்தினால்

சென்னை:

ஸ்ரீநிகேதனவுச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

கவியுளாதினா சுககதல்-சிகழும் நேரவிளம்பினால் துளைய

Registered Copy-right.

1897.

காஞ்சி நாகலிங்க முதலியார் 1897^{ஆம்} வருடம் வெளியிட்ட மெய்கண்ட சாத்திரம் நூல்

இப்புத்தகத்திலடங்கியவை.

க. திருவுந்தியார்.	...	...	...	௩
உ. திருக்களிற்றுப்படியார்.	...	...	...	௨௩
ங. சிவஞானபோதம்.	...	...	...	௬௬
ச. சிவஞானசித்தியார்பரபக்கம்.	...	...	...	௨௧௧
ஞ. சிவஞானசித்தியார்சுபக்கம்.	...	...	...	௩௪௭
சு. இருபாவிருபது.	...	...	...	௫௬௬
எ. உண்மைவிளக்கம்.	...	...	...	௫௬௬
அ. சிவப்பிரகாசம்.	...	...	...	௬௧௫
க. திருவருட்பயன்.	...	...	...	௬௬௩
க௦. வினாவெண்பா.	...	...	...	௭௧௬
க௧. போற்றிப்பல்லொடை.	...	...	...	௭௨௩
க௨. கொடிக்கவி.	...	...	...	௭௩௭
க௩. நெஞ்சவிதொது.	...	...	...	௭௩௬
க௪. உண்மைநெறிவிளக்கம்	...	...	...	௭௬௩
க௫. சங்கற்பநிராகரணம்.	...	...	...	௭௬௭

காஞ்சி நாகலிங்க முதலியார் 1897^{ம்} வருடம் வெளியிட்ட மெய்கண்ட சாத்திர நூலின் உள்ளடக்கம்

இந்நூலிலே சிவஞானசித்தியாரை பரபக்கம், சுபக்கம் எனும் இரண்டாக பிரித்து உள்ளடக்கியதால் பதினைந்து நூல்களாகப் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளது.

இந்நூலிலே நாகலிங்க முதலியார் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மஹாவித்துவான்களால் பரிசோதித்தற்குரிய இச்சாத்திரம் பதினான்கையும் உரையுடன் பரிசோதித்துப் பதிப்பித்தலில் மிக்க நாணமுடையனேனும், இவற்றை யாவருக்கும் எளிதிற்பயன்படும்படி செய்யவேண்டுமென்று வரம்பு கடந்து எழுந்த ஆசைமேலீட்டால் அந்நாணத்தை இழந்து அச்சிற்பதிப்பிக்கத் துணிந்தேன்.

1898^{ம்} வருடம் ஜனவரி மாதம் **சத்தாந்த தீர்க்க** பத்திரிகையில் மெய்கண்ட சாத்திரம் தொடர்பான சில விளக்கங்களையும் நாகலிங்க முதலியாரின் மெய்கண்டநூலைப் பாராட்டியும் **செந்தநாதையர்** எழுதிய கட்டுரையே இதுவாகும். செந்தநாதையர் பின்வருமாறு நாகலிங்க முதலியாரின் அரும்பணியைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

தேவாரத்தோடு வைத்துப் பூசித்தற்கு இசைந்த கட்டமுடையனவாகாவாய்ச் சைவசித்தாந்த சாஸ்திர புஸ்தகங்கள் குறள்வடிவினவும் பெருவடிவினவுமாக ஒவ்வாவியல்பு பூண்டு தனித் தனியே வேறாகக் கிடப்பனவாக அவற்றை நோக்கி வருந்தி ஒரு பிரகாரம் பிரியாகையுற்று பிழையறப்பரிசோதித்து, சிரமம் நோக்காது, பொருட்செலவும் நோக்காது தூய எழுத்தில், தூய அச்சில், தூய கடிதத்தில் தூய கட்டத்தில், தூய சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களைப் பொதிந்து, தூய அறிவுடைய வைதிகச் செல்வர் தூய்மையுற நோக்கி வாசித்து, தூயவின்பற் துய்க்குமாறு, தூய

நாகரத்த துல்லியமாக தூய்மைகாட்டி தந்த தூய சிவஞானச்செல்வராகிய **ஸ்ரீநாகலிங்கமுதலியார்** அவர்கட்கு வைதிக சைவ உலகம் செய்யக்கிடந்த கைம்மாறாவது அத்தூய நாகரத்தத்தின் திராவிடோபநிஷத சைவசித்தாந்தசாஸ்திரம் பதினான்கையும் நேசித்து வாங்கிப்பூசித்து வாசித்து அவர்கள் இப்படிப்பட்ட கிரந்தங்களை மேன்மேலும் லோகோபகாரமாக அச்சிடுமாறு உஹ்ரி விடுவதேயாம்.

இக்கட்டுரையின் வாயிலாகச் செந்திநாதையர் சில கருத்துக்களை வலியுறுத்தியுள்ளார்.

01. மெய்கண்டார் காலத்துக்கு முன்னே இந்த வடமொழிச் சிவஞானபோதம் சிரவண மனனஞ் செய்யப்பட்டு வந்தது. இது தமிழ்மொழி மாத்திரமறிந்த பக்குவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படாமையோக்கி **மெய்கண்டதேவர்** அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தை தென்மொழியில் இயற்றி யருளினார். அதன்பின்னர் இதனை முதலாலாகக் கொண்டு சிவஞானசித்தியார் உட்பட சித்தாந்த நூல்கள் எழுந்துள்ளன.
02. சிவஞானபோதம் முதலிய பதினான்கு சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களும், **திராவிட உபநிஷத கிரந்தங்கள்** ஆகும்.
03. திருஞானசம்பந்தர் முதலாயினோர் அருளிய தேவாரம் திருவாசகமாகிய திராவிடச் சுருதிகள் **சுவாநுபவ இலக்கியங்கள்** ஆக அமைய, அச்சிவாநுபவத்தை அடையுமாற்றை விளக்குவன திராவிட சித்தாந்த சாஸ்திரங்களாகிய சிவஞானபோதம் முதலிய பதினான்கும் **சுவாநுபவ இலக்கணங்கள்** ஆகும்.
04. நெய்யும் சுவையும்போல விளங்கும் தேவார திராவிட வேதத்தோடு சிவஞானபோத முதலிய திராவிட ஆகமத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்து வைதிக சைவசித்தாந்தச் செல்வர்கள் மெய்யன்போடு, மெய்யுபதேசம் வேண்டிப் பிரார்த்தித்து பத்திர புஷ்பங்களால் அருச்சித்து வழிபட்டு ஒதி வருவாராயின் அவர்களுக்குச் சிவபிரான் ஞானாசாரியரை, அதிஷ்டித்து நின்று ஞானோபதேசஞ் செய்து சிவாநுபவத்துக்கு இலக்காக்கி விடுவார்.
05. ஈச, கேன, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்டூக்கிய, ஐதரேய, தைத்திரிய, சாந்தோக்கிய, பிருகதாரணிய, காலாக்கினிருத்திர, கைவல்லிய, பிருகச்சாபாஸ, தைத்திரீய, மகாநாராயண, சுவேதாசுவதர, அதர்வசிகை முதலியவை சிவாத்துவித உபநிஷதங்கள். இவை ஏகான்வாதத்துக்கு (அத்வைதம்) உரியவை அல்லன.
06. **ஆத்சங்கரர்**, தமது பிரம்ம சூத்திர பாஷ்யத்திலே புதுச்சிலோகங்கள் புகட்டியும், (ஸ்காந்த புராணத்தைச்சார்ந்த) சூதசங்கிதை ஒழித்தும் செய்துள்ளார் என்றும், இவை **நீலகண்டசுவாச்சாரியர்** அருளிய பிரம்ம சூத்திர சைவபாஷ்யத்தினால் வெள்ளிடைமலைபோல விளங்கக்கிடக்கின்றது, என செந்திநாதையர் குறிப்பிடுகின்றார்.
06. ஈசகேநாதி உபநிடதங்களிலே பேசப்பட்ட பதிபசு பாசவிளக்கம், ஆதிசங்கராசாரியரால் சொருபம் தெரியாது மலினமாக்கப்பட்டுப்போயிற்று.
07. சைவ சித்தாந்த சிவயோக அன்புநிலை சிவாகமங்களுள் பேசப்படும் ஞானபாதத்தினால் உணரற்பாற்றாம். இவ்வன்புநிலையை உணர்த்தற்கு **சுவீரானால் ஸ்ரீமாணிக்க வாசகசுவாமிகளுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது** ரௌரவாகமத்துப் பாசவிமோசன படலத்துப் **பன்னிருசூத்திரமுடைய சுவஞான போதமாம்** என்ப. ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சரித்திரம் ஸ்கந்தபுராணத்தைச்சேர்ந்த அகஸ்திய சங்கிதை முதலியவைகளால் உணரற்பாற்று.

மெய்கண்டசாத்திரம்

அபுத்திபூருவம், புத்திபூருவம், உபாயச்சரியை, உபாயக்கிரியை, உபாயயோகம், உபாயஞானம், உண்மைச்சரியை, உண்மைக்கிரியை, உண்மையோகம், உண்மைஞானம் என்னும் பத்தும் **சுவபுண்ணியங் களாம்**. அபுத்திபூருவ புத்தி பூருவமாகச் செய்யப்படும் சிவபுண்ணியங்களின் பயன் சிவபுராணத்துட்பட்ட ஸ்காந்தபுராண சங்கரசங்கிதையைச் சார்ந்த உபதேசகாண்ட முதலியவைகளால் உணரற்பாற்றாம். இந்தப்பத்துவகைப் புண்ணியங்களுள்ளே இறுதிக் கண்ணிற்ற **உண்மைஞானம்** பதிபசுபாச லக்ஷணம் உணர்த்தி ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் என்ன நான்கு பாதமுற்று நிற்பதாகும். மாயாவாதிகளுடைய சொத்தாகிய நிராலம்பம், சுகரகசியம், ஸ்கந்தம், சாபாலி, யோகதத்துவம், திரிசிகி, யோகசிகை (நான்காம் அத்தியாயம்) யாஞ்ஞவல்லக்கியம், அன்னபூரணி, ருத்திரகிருதயம், தரிசனம், பைங்கலம், வராகம், அத்துவயதாரகம், அமிர்தவிந்து, சர்வசாரம், சரசுவதிரகசிய முதலிய தாழ்ந்த படிக்கண்ணாவாம்.

மாயாவாதோபநிடதங்களாகாத ஈச, கேன, கட, பிரசின, முண்டக, மாணுக்கிய, ஐதரேய, தைத்திரிய, சாந்தோக்கிய, பிருகதாரணிய, காலாக்கினிருத்திர, கைவல்லிய, பிருகச்சாபாஸ, தைத்திரிய, மகாநாராயண, சுவேதாசுவதர, அதர்வசிகை முதலிய சிவாத்துவித உபநிஷதங்களிலே உண்மை ஞானத்தின் பாற்பட்ட பதிபசுபாச வுண்மை அந்தந்த வேதசாகை யுடையோரால் பற்பல பரிபாஷா நாமங்களினாலே பேசப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்த வைதிக சைவோபநிடதங்களில் போந்த பதிபசுபாச உண்மை திருவள்ளுவநாயனார் குறள், தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், வேதாந்த சூத்திரம், திருமந்திரம் என்பவைகளிலே பேசப்பட்டமைக்கிசையப் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுளதாம் என்ற கருத்தினாலன்றோ, **ஓளவை** பெருமாட்டியார்,

தேவர் குறளும் தருநான் மறைமுடியும்

மூவர் தம்மும் முன்மொழியும் - கோவை

தருவாசகமும் தருமூலர் சொல்லும்

ஓருவாசகம் என்றுணர், என்று கூறியருளினர்.

ஈசகேநாதி உபநிடதங்களிலே பேசப்பட்ட பதிபசு பாசவிளக்கம், மாயாவாதாசாரியராகிய **சங்கராசாரியரால்** சொருபம் தெரியாது மலினமாக்கப் பட்டுப்போயிற்று. அந்த வைதீக சைவோபநிஷதங்களின் பதிபசுபாசவுண்மையானது பராசத்தியும், சிதம்பரமும், ஆன்மா சிவகுணங்கள் விளங்கப்பெற்று சிவசாமியமடைதலும், பதிபசுக்களாகிய சுவர்ணபட்சிகள் இரண்டும், பிரமலோகமாகிய சிவலோகமும், பிறவும் மித்தையாமெனச் சங்கராசாரியரால் எண்ணி பதினெட்டுத்தரம் படித்துப்படித்து மாற்றி மாற்றிப் புதுச்சலோகங்கள் புகட்டிக் கற்பிக்கப்பட்ட (ஸ்காந்த புராணத்தைச்சார்ந்த) சூதசங்கிதை ஒழித்த மற்றை வியாசரூபிய சைவபுராணவுப்பிரும்மணங்களாகலும் **ஸ்ரீநீலகண்டசுவாச்சாரியர்** அருளிய வேதாந்த சூத்திர சைவபாஷ்யத்தினாலும் வெள்ளிடைமலைபோல விளங்கக்கிடக்கின்றது.

○ “தேவர் குறளும்...”

(ஓளவையார் - நல்வழி - பாடல் - 40)

○ **சூதசங்கரர்** பாஷ்யம் செய்ததுபோன்று **நீலகண்ட சுவாச்சாரியரும்** வியாசரின் **யீரம்ம சூத்திரத்துக்கு** பாஷ்யம் செய்துள்ளார். நீலகண்ட சிவாச்சாரியரின் பாஷ்யத்தை தமிழிலே **செந்தநாதையர்** பிற்காலத்திலே (1907-ஆம் வருடம்) மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

சைவ புராணங்களுக்குள் ஒன்றாகிய **சீவபுராணம்** பன்னிரண்டு சங்கிதையுடையது. இந்தப்பன்னிரண்டு சங்கிதைகளுக்குள்ளே அச்சிடப்பட்டு நிலவும் வித்தியேசுவர சங்கிதை, கைலாயசங்கிதை, வாயுசங்கிதை, தருமசங்கிதை என்னும் நான்கும் ஒழித்து எஞ்சிநின்ற சனற்குமார சங்கிதை ஞானசங்கிதைகளின் பெயர் அப்பன்னிரண்டு சங்கிதைகளிலே காணப்படாமையால் இந்த இரண்டும் சைவபுராணத்தின் பாலனவாகச் சேர்க்கப்படுதற்கு அருகமுடையனவன்றாம்.

சிவாகமங்களிலேபேசப்பட்ட சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் நான்கு பாதங்களுள்ளே மூன்றாவதாகிய யோகபாதம் வரையிலே பேசுவன ஈசகேனாதி வைதிக பாசபதோபநிடதங்களாம். இந்த உபநிஷதங்களாலே முடித்துப் பேசப்பட்ட ஞானயோக நிலையும் சிவாகமங்களாலே போதிக்கப்பட்ட ஞானயோகநிலையும் ஒரு முடிவினவாமென்பது “நிலவுல காயதாதி நிகழ் சிவாத்துவி தாந்தம்” என்னும் **உமாயத் சீவாச்சாரியர்** முதலாயினோருளிய திருவாக்கு முதலியவைகளால் உணரப்படும்.

வைதிக ஞானபாதத்து துவிஜஞானிக்கு யோகபாதம், கிரியா பாதம், சரியாபாதம் என்னும் மூன்றும் உண்மையால் ஞானபாதம் யோகபாத முதலிய பேசும் வைதிக காமிகாதி சிவாகமங்களோடு அந்த வைதிக பாசபதயோக சிவாத்துவதோபநிஷதங்கள் அந்த வைதிக சைவ துவிஜ ஞானியினதும் யோகியினதும் சொத்துக்களாமன்றி சிவாத்துவிதிகளென வாளா பெயர் தரித்துத் தாம் பிரமமென நிற்கும் ஏகான்மவாதிகளுடைய சொத்துக்களன்றாமென்க. இந்த ஈசகேநாதிபுபநிஷதங்கள் ஏகான்மவாதிகளுடைய ஆட்சி சொத்தாமாயின், அவர்கள் சொந்த ஆட்சி சொத்தாக முன்னர்க்கூறிய நிராலம்பம், யோகசிகை முதலிய மாயாவாதோபநிடதங்களிலே பேசப்பட்ட கானற்கலம், மலடிகன், தாணுபுருஷன், சொப்பனவுலகு, பிராந்தி, மித்தை, கற்பனை அத்தியாசமுதலியபதத் தொடர்ச்சி ஒன்றேனும் யாதுகாரணத்தினால்தான் அந்த ஈசகேநாதி சிவாத்து விதோபநிடதங்களிலே காணப்பட்டில! இதுவொன்றே அவ்வுபநிடதங்கள் சிவாத்துவிதிகளுடைய உடைமையென்று திருட்காரஞ் செய்தற்குத்தொடுக்கப்படும் பலவலியசான்றுகளுள்ளே மிகலேசானே புலப்படுத்தற்பாலதாய வெளிச்சான்றாம் என்க.

இந்த ஞானயோகோபநிடதங்களின் சாரமாய் சைவ சித்தாந்த சிவயோக அன்புநிலை சிவாகமங்களுட் பேசப்படும் ஞானபாதத்தினால் உணரற்பாற்றாம். இவ்வன்புநிலையை உணர்த்தற்கு சிவபிரானால் **ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகளுக்கு** உபதேசிக்கப்பட்டது **ரௌரவாகமத்துப்** பாசவிமோசன படலத்துப் பன்னிருகத்திரமுடைய சிவஞான போதமாம் என்ப. இந்த சிவஞானபோதம் சர்வ ஞானோத்தரமுதலிய ஆகமங்களினாற் பொருள்படுத்துவதாகும். ஸ்ரீமாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சரித்திரம் ஸ்கந்தபுராணத்தைச்சேர்ந்த அகஸ்திய சங்கிதைமுதலியவைகளால் உணரற்பாற்றும்.

இந்த ஆகமாந்தத்தின் உத்தமோத்தமநிலை இங்ஙனம் உணரற்பாற்றென **ஸீதாவினாமூர்த்தி சனகராதிருஷி** களுக்கு இருந்து விளக்கிக்காட்டினாரென்பது போதர, **ஸ்ரீகாந்தபுராணம்**

ஏதஸ்மிந் நந்தரே தேவா கைலாசே ரஜதாசலே |
ஸநகாதி முநீந்தரேப்யஸ் திரிபதார்த்தாத்த ஸம்மிதம் |
ரகஸ்யமாக மாந்தாக்ய சித்தாந்தம் கதயநஸ்தித ||

- **நிலவுல காய தாத் நிகழ் சீவாத்துவிதாந்தத்துள்**
குலவினரளவளாகக் கொள்கைய தாகி வேதத்
தலைதரு பொருளாயின்பாய்த் தாவில் சற்காரியத்தாய்
மலைவறு முணர்வாற் பெத்த முத்திகண் மதித்தாமன்றே
(உமாயதி சிவாச்சாரியார் - சிவப்பிரகாசம் - நூற்கருத்து - பாடல் - 1)
- **ரௌரவாகமம், இருபத்தெட்டு சிவாகமங்களுள் ஒன்று.**

“இந்த எல்லையில் சிவபிரான் வெள்ளியம் கைலாசமலையிலே சனகாதி முனிந்திரர்களுக்குத் திரிபதார்த்த சம்மிதமும் ரகசியமாகிய ஆகமாந்தம் என்னும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு இருந்தார்” என்று உணர்த்திற்று.

ஸ்ரீமெய்கண்டார் காலத்துக்கு முன்னே இந்த வடமொழிச் சிவஞானபோதம் சிரவணமனைஞ் செய்யப்பட்டுவந்தது. இது தமிழ்மொழி மாத்திரமறிந்த பக்குவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படாமை நோக்கிச் சிவபிரான் திருவருளால் மெய்கண்டதேவர் அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தை தென்மொழியில் இயற்றியருளினார். இதனை முதலாகக் கொண்டு முன்னுறு பண்டிகளிலே வேதசிவாகமங்களை ஏற்றியவராகப் புகழப்படும் சகலாகம பண்டிதராகிய அருணாந்த சுவாசாரியார் அதனை விரித்து சிவஞானசித்தியார் எனப்பெயர்கொடுத்து வழிநூல் இயற்றியருளினார். இவர் இருபாவிருபஃது என்னும் மற்றோர் சாஸ்திரமும் அருளினார். இவர்மாணாக்கராகிய மறைஞான சம்பந்த சுவாசாரியார் சீஷராயும் தில்லை தீக்ஷதருள் ஒருவராயும் பெற்றான் சாம்பானுக்கும் முள்ளிச்செடிக்கும் முத்தி கொடுத்தவராகிய உமாபதி சுவாசாரியார் சிவப்பிரகாசத்தை, அச்சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார் என்னும் இரண்டுக்கும் சார்பு நூலாக அருளி, அம்முன்றின் பொருளையே பின்னரும் திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிருதாது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் என்னும் சாஸ்திரங்கள் ஏழினாலும் உபதேசித்தருளினார். உண்மைவிளக்கம் அருளிச் செய்தவர் மெய்கண்டதேவருடைய சீஷராகிய திருவத்தை மனவாசகங்கடந்தார். திருவந்தியார் அருளிச் செய்தவர் உய்ய வந்ததேவநாயனார். திருக்களிறுப்படியார் அருளிச் செய்தவர் உய்யவந்த தேவநாயனார். இவர், திருவந்தியார் அருளிச்செய்த உய்யவந்ததேவநாயனார் சீஷருடைய சீஷர். திருவந்தியாருக்கு உபபிரும்மமாயுள்ளது. திருக்களிறுப்படியார். இந்த சிவஞானபோதமுதலிய பதினான்கு கைசவ சித்தாந்தசாஸ்திரங்களும், திராவிடோபநிஷதரத்தங்களாம் என்ப.

வடமொழிச்சிவஞானபோதத்திலே போதிக்கப்பட்ட உண்மைகள் இவை என்பது உணர காங்காமம்

பிரதமம் தத்வ ரூபந் துவிதீயந் தத்வ தரிசனம் |
தருதீயந் ததவசத்திஞ்ச சதுர்த்தன் சாதம் ரூபகம் |
பஞ்சகமாதம் தர்சயந்து ஷஷ்ட மஞ்சாதம் சோதநம் |
சப்தஞ் சிவரூபந்து அஷ்டமம் சிவதர்சநம் |
நவமஞ் சிவயோகஞ்ச தசமஞ் சிவபோகச்ச ||

என்று கூறிய சுலோகத்தினால் அறியப்படும். அவ்வடமொழிச் சிவஞானபோதத்தினுமாமென உணர

இரண்டின்கலந்த லாற் லேழ்ந் லெட்டுத் தன்நீர்
தரண்டிரண் டொன்றதற்கத் தகழொன்பான் பத்துத் தன்நீர்
ல்ரண்டிலாப் பேறு தன்நீர் ல்ருத்தய பத்தோ டொன்றீர்
ந்ரண்டெழு முபதே சங்கன் சவஞான போதஞ்சித்த

என்று பெரியோர் விளக்கினார். இவ்வுண்மைகள் தருக்கோவையாருண்மையில் அகப்பொருட்பால்பட உபதேசிக்கப்பட்ட குறிஞ்சிமுதலிய ஐந்து நிலங்களில் வைத்துணரப்படும். இவ்வுண்மைகள் ஞானாசாரியர்வாயிலாக அறியற்பாலவன்றி ஏகானமவாதம்போல அச்சைவசித்தாந்தரகசியம் விள்ளப்படுவதன்றாம்; விளக்கப்படுவதன்றாம். சிவாநுபவச்செல்வர்களாகிய சிவஞானசம்பந்தர் முதலாயினோரருளிய தேவாரம் திருவாசகமாகிய திராவிடச்சுருதிகள் சிவாநுபவலக்கியங்களாய் அமைய, அச்சிவாநுபவத்தை அடையுமாற்றை விளக்குவன திராவிடசித்தாந்த சாஸ்திரங்களாகிய சிவஞானபோத முதலிய பதினான்கும் சிவாநுபவலக்கணங்களாம் என்ப. ஆதலால் எள்ளினென்று எண்ணெய் எடுப்பதுபோல இலக்கியத்தினின்று எடுப்பது இலக்கணம் என்றவாறு, தேவாரத்திருவாசக சிவாநுபவ ரகசியத்தின் சாரமாயுள்ளது திராவிட

சிவஞானபோத முதலிய சிவாநுபவலக்கணமுமா மாதவினன்றோ பெரியோர் “நால்வர் ஒதுந் தமிழதனினுள்ளுறு நெய், போதமிகு, நெய்யினுறு சுவையா நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான், செய்த தமிழ் நூலின் திறம்” என்று கூறினார்.

ஆதலால் நெய்யும் சுவையும்போல விளங்கும் தேவார திராவிடவேதத்தோடு சிவஞானபோத முதலிய திராவிட ஆகமத்தையும் ஒருங்கு சேர்த்து வைதிக சைவசித்தாந்தச் செல்வர்கள் மெய்யன்போடு, மெய்யுபதேசம் வேண்டிப் பிரார்த்தித்து பத்திர புஷ்பங்களால் அருச்சித்து வழிபட்டோதி வருவாராயின் அவர்களுக்குச் சிவபிரான் ஞானாசாரியரை, அதிஷ்டித்து நின்று ஞானோபதேசஞ்செய்து சிவாநுபவத்துக்கு இலக்காக்கிவிடுவார்.

தேவாரத்தோடு வைத்துப் பூசித்தற்கு இசைந்தகட்டட முடையனவாகாவாய்ச் சைவசித்தாந்த சாஸ்திர புஸ்தகங்கள் குறள்வடிவினவும் பெருவடிவினவுமாக ஒவ்வாவியல்பு பூண்டு தனித்தனியே வேறாகக் கிடப்பனவாக அவற்றை நோக்கி வருந்தி ஒரு பிரகாரம் பிரியாகையுற்று பிழையறப் பரிசோதித்து, சிரமம் நோக்காது, பொருட்செலவும் நோக்காது தூய எழுத்தில், தூய அச்சில், தூய கடிதத்தில், தூய கட்டடத்தில், தூய சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களைப் பொதிந்து, தூய அறிவுடைய வைதிகச்செல்வர் தூய்மையுற நோக்கி வாசித்து, தூயவின்பந் துய்க்குமாறு, தூயநாகரத்த நுல்லியமாக, தூய்மைகாட்டி தந்த தூய சிவஞானச்செல்வராகிய ஸ்ரீநாகலிங்கமுதலியாரவர்கட்கு வைதிக சைவ உலகம் செய்யக்கிடந்த கைம்மாறாவது அத்தூய நாகரத்தத்தின் திராவிடோபநிஷத சைவசித்தாந்தசாஸ்திரம் பதினான்கையும் நேசித்து வாங்கிப்பூசித்து வாசித்து அவர்கள் இப்படிப்பட்ட கிரந்தங்களை மேன்மேலும் லோகோபகாரமாக அச்சிடுமாறு உஹ்ரி விடுவதேயாம்.

- நானூறு பாடல்கள்கொண்ட திருக்கோவையார் மூலநூல் மற்றும் அதற்கான பேராசிரியரின் பழையவுரை கொண்ட நூல் ஆகியனவற்றுக்கு வேறாக திருக்கோவையாரின் உட்கருத்தைப் பெயர்த்து எழுதிய திருக்கோவையார் உண்மை அல்லது கோவையார் உண்மை என்று பிறிதொரு பழைய நூலும் உண்டு. இந்த நூலை ஆக்கிய அறிஞரின் பெயர் அறியுமாவில்லை. இந்தத் திருக்கோவையார் உண்மை நூலை, யாழ்ப்பாணத்து சி. தம்பையாப்பிள்ளை (1894) மற்றும் சுவாமிநாத பண்டிதர் (1911 - இரண்டாம் பதிப்பு) ஆகியோர் ஆரம்பகாலங்களில் பதிப்பித்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. செந்தநாடையர் திருக்கோவையார் உண்மை வீளக்கம் எனும் கட்டுரையும் எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரை இத்தொகுப்பில் உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளது.

- பாடலின் முழுவடிவம் வருமாறு :

வேதம் பசுவதன் பால் மெய்யாகம நால்வர்

ஒதுங் தமிழ் அதனின் உள்ளுநெய் - போதமிகு

நெய்யின் உறுசுவையாம் நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்

செய்த தமிழ் நூலின் திறம்

பாடியவர் பெயர் அறியுமாவில்லை.

வைதிக சிவஞானபோதம் அவைதிக சிவஞானபோதமாக

ஆக்கப்பட்டமை

தூத்துக்குடி எனப்படும் திருமந்திர நகரத்து மெஸ்ஸர்ஸ். ரா.மா. கம்பெனியார் வேண்டுகோட் பிரகாரம் தஞ்சை மகா ராஜ-ராஜ-ஸ்ரீ வி. குப்புஸ்வாமி ராஜ் அவர்களால் தமிழகரையேற்பெற்ற வடமொழிச் சிவஞானபோதம் எங்ஙனம் அவைதிகம் ஆக்கப்பட்டதென்பதை ஆராய்குதும்.

சைவாகமோபி த்விவித: ச்ரௌதோ ச்ரௌதச்ச ஸஸ்ம்ருத்: |

ச்ருதிகாரமய: ச்ரௌத: ஸ்வதந்த்ர இதரோ மத: |

ஸ்வதந்த்ரோ தசதா பூர்வம் ததாஷ்டாதசதா புந: |

காமிகாதி சமாக்யாபி: சித்தஸ் ஸித்தாந்த சம்ஷித: |

ச்ருதிகாரமயோயஸ்து சதகோடிப்ரவிஸ்தர: ||

“சைவாகமமும் ச்ரௌதம் அச்ரௌதம் என இருவகையாய்க் கருதப்படுகின்றது. **சுருதசாரமயமானது ச்ரௌதமாம்; சுவதந்த்ரமானது அச்ரௌதமாம்; சுவதந்த்ரம்** பூருவம் **பத்ம** வகையாகவும், சித்தாந்தப் பெயரினது மறுபடியும் **பத்மெண்ண** வகையாகவும், **காமிகமுதலிய** பெயர்களாற் சித்தித்துள்ளதாம். **சுருதசாரமயம்** எதுவோ, அது **நூறுகோடி வஸ்தாரமுள்ளதாம்**” என்று சிவபுராண வாயுசம்ஹிதா பூருவபாகத்து 28^{ஆம்} அத்தியாய சுலோகங்களை மொழிபெயர்த்தார்கள்.

1. இங்கே அவர்கள் விடுத்த மொழிபெயர்ப்பினாற் **சுருதசாரமய**யுள்ள ஆகமமானது **நூறுகோடி** விரிவினையுடையதாம் என்றும், அது **ச்ரௌதமாம்** என்றும், எனவே, **வைதிகமாம்** என்றும், இந்த நூறுகோடி விரிவினுள்ள **காமிக முதலிய இருபத்தெட்டு ஆகமங்கள்** சேராதன என்றும் பெறப்பட்டது.

2. இந்த இருபத்தெட்டு ஆகமங்களும் **சுவேதம் உருத்தரவேதம்** என இருவகைப்படும். **சுவேதம்** காமிகமுதற் சுப்பிரபேதம் இறுதியாகிய பத்மமாம். **உருத்தரவேதம்** விஜயமுதல் வாதுளம் இறுதியாகிய பதினெட்டுமாம். ஆகலின், வாயுசம்ஹிதை **சீத்தாந்தம்** எனப் பெயரிய **இருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும்** முன்னர்ப் **பத்மம்** பின்னர்ப் **பத்மெட்டும்** என்று வகுத்துக் கூறியதாம் என்க.

○ **குப்புஸ்வாமி ராஜ்** என்பவர் வெளியிட்ட வடமொழி சிவஞானபோதத்துக்கான தமிழுரையானது சிவஞானபோதத்தை அவைதிக வகைக்குள் வைக்கின்றது எனும் கருத்தை தர்க்க ரீதியாக செந்திநாதையர் முன்வைக்கின்றார். மேலும் இம்மொழி பெயர்ப்பு நூலானது பரிசிக்கற்பாலது ஒன்றன்று என்றும், படிக்கற்பாலது ஒன்றன்று என்றும் செந்திநாதையர் எச்சரிக்கின்றார். மேலும், குப்புஸ்வாமி ராஜ் அவர்கள், சிவஞானமுனிவரைவிட பாண்டித்தியம் பெற்றவர் என்ற கருத்து இந்நூல் முகவுரைகளில் காணப்படுகின்றது. நிறைவாக “ராஜ் அவர்களேனும், முகவுரைகொடுத்த ஐயருள் எவரேனும் ராஜ் அவர்கள் விடுத்த வாயுசம்ஹிதாத் தமிழுரையினால் சிவஞானபோதம் அவைதிகம் அன்று என்று ஸ்தாபிக்க முடியுமா?” என சவாலையும் செந்திநாதையர் முன்வைக்கின்றார்.

3. ராஜ் அவர்கள் மொழிபெயர்ப்புப்பிரகாரம் காம்குதல் வாதுளம் இறுத்யாக்ய சுவதந்தரம் இருபத்தெட்டும்
அச்சுளதமாய் முடிந்தன.

4. முடியவே, இருபத்தெட்டு ஆகமங்களுள்ளே பதினாறாவதாயும், உருத்திரபேதம் பதினெட்டனுள்ளே
ஆறாவதாயுமுள்ள இரௌரவாகமம் அச்சுளதமாய், எனவே, அவைதகமாய் முற்றியது. முற்றவே,
அந்த இரௌரவாகமத்துள் அடங்கிய சுவஞானபோதமும் அவைதகமாய், எனவே, கூடிமணர், பௌத்தர்
முதலாயினோர்களுடைய நூல்கள்போல வேதபாவூர்யமாயன்றே முடிந்தது.

5. அவர்கள் காமிகாதி இருபத்தெட்டு ஆகமங்களை வேதசாரமென்று கூறி, அதனை நிரூபித்தற்கு 3, 4, 5,
6 ஆம் பக்கங்களிலே விடுத்த காமிகாகம சலோகமேனும், சூதசம்வறிதா சலோகமேனும், நீலகண்டசைவபாஷ்ய
வசனமேனும், காலமாதவீயவசனமேனும் அவர்களது வாயுசமவறிதாத் தமிழகரையினால் அவைதகம்
எனப்பெறப்பட்ட காமிகாதி இருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும் (அவைதிகமன்றென்று கண்டித்து), வைதிகம்
என்று ஸ்தாபித்ததா? இல்லை! இல்லை!!

6. இந்நூலுக்கு உரைசெய்தற்கு முன் முகவுரையிலேயே இத்துணை அநர்த்தத் செய்தார்களாயின், அவர்கள்
நூலகத்து எத்துணை அநர்த்தத் செய்திருப்பார்கள் என்பதை அன்பர்கள் யோசித்துணர்வார்களாக.

7. இவர்களைத்தாமா ஒருவர் ஆங்கிலேய முகவுரையிலே சிவஞானசுவாமிகளினும் சிறந்த மகாபான்டித்திய
முடையவர்கள் [I must take leave to say that he is more erudite than Sivagnana Swamy was]
என்றும் மற்றொருவர்,

நன்றா விளங்கு நல்சிவ ஞானபோத மதற்குப் பொருளறி யாமல்
ஏத நிறைய வியற்றினார் பலருரை அவ்வுரை மக்கட் கரணா காது
வெவ்விய தீமை விகளத்து நெறிபெற
விழைவோர் தமக்கு விருந்து போல்வதாம்.

“சிவஞானபோதத்தின் பொருளறியாமல், அதற்குக் குற்றம் நிறையச் (சிவஞானசுவாமிகள் முதலிய)
பலர் உரைகள் இயற்றினார்கள், அவ்வுரைகள் மனிதர்க்கு அரணாகாமற் கொடுந்தீமைகளை விகளத்து
(வருவனவாக) (ராஜ்) அவர்கள் செய்த உரையோ நன்னெறி பெற விரும்புவோர்க்கு விருந்துபோல்வதாம்”
என்றும் வரைந்தார்கள்.

8. ராஜ் அவர்களேனும், முகவுரை கொடுத்த ஐவருள் எவரேனும் அந்த ராஜ் அவர்கள் விடுத்த வாயுசமவறிதாத்
தமிழகரையினாற் சிவஞானபோதம் அவைதகமன்றென்று ஸ்தாபிப்பார்களா?

ஆகவே, திருமந்திரநகரத்துக் கம்யெனியார்க்கு ராஜ் அவர்கள் வாயிலாக வாய்த்த இலாயம் அவைதக
சுவஞானபோதமாயன்றி, வைதக சுவஞானபோதமன்றாம் என்றும், வைதிகரெவராலும் அது பரிச்சீ
கற்பாலதொன்றன்றாம் என்றும், படிக்கற்பாலதொன்றன்றாம் என்றும் முன்னரே எச்சரிக்கின்றேம்.

குறிப்புகள்

பத்திராதிபர், நீதிபதி
கே.எம்.நல்லசாமிப்பிள்ளை

“எமக்குத் தெரிந்தமட்டில்,
இத்தமிழ்நாட்டில், இரு மொழியினும் வல்லுநராகி,
அதிலும் வேத ஆகம நூல்களில் பயின்று,
நம் ஆகமாந்தாங்களையும் அதன்
பூர்வோத்தரங்களையும் பூர்த்தியாய் உணர்ந்து,
அதிலும் அவ்வுண்மைகளை நம்மனோர்
உணரும்பொருட்டு அநேகக்கணக்கான
நூல்களையும் பத்திரிகைகளையும் பதிப்பித்து
நம் சைவத்தை வளர்த்து வந்தவர்களில்,
நம்மையரவர்களைவிட இன்னும் பெரியாரைக்
கண்டிலம். நம்சைவத்துக்குப் பூர்வாச்சாரியராகிய
ஸ்ரீ நிகைண்டசிவம் செய்தருளிய
வேதாந்த சூத்திர பாஷ்யத்தைத்
தமிழ் விருத்தியுடன் வெளிப்படுத்தியது
ஒன்றே நம்மையரவர்களின் புகழை
நம் வடமொழி தென்மொழி வாழ்ந்திருக்கும்வரை
நிறைநாட்டும் என்பதற்கு ஐயமின்று.

... தமிழ் மொழியில் சிறந்த நூலாகிய
சிவஞான போதத்தையும், வசனாலங்காரதீபம்
என்னும் அணியினால் அழகுசெய்து
உகைர்க்கு உபயோகப்படுத்தினார்கள்.
இதனாலும் இவர்கள் புகழ்
என்றும் நிலைபெற்றதென்பதே
திண்ணம்!

காசிவாசி செந்திநாதையர் நூற்றாண்டு நிறைவாக வெளிவரும்
இச்சிறப்பிதழ், மூன்று பகுதிகளை உள்ளடக்கியுள்ளது.

ஐயரின் கட்டுரைகள் எதுவும் இற்றைவரையும்
தொகுக்கப்பெறாத நிலையில், செந்திநாதம் எனும் பகுதி
அவரின் பன்னிரு கட்டுரைகளை முதன்முறையாகத்
தொகுப்புநிலையில் உள்ளடக்குவதாய் அமைகிறது.
ஏறத்தாழ 500 விளக்கக்குறிப்புகள் கொண்டு,
காலத்துக்கேற்றவகையில்
மீள்பதிப்பாக்க முறையைப் பின்பற்றி,
இப்பகுதி அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.
ஐயரின் படைப்புகள், வெளியாகிய வருடம்,
பிரசுரமான பத்திரிகைகள் குறித்த விபரங்கள்,
இற்றைவரையும் சரிவரப் பதிவாகவில்லை.
இதை நிறைவுசெய்யும் ஆரம்ப முயற்சியாகவே
செந்திநாதக் களஞ்சியம் எனும் பகுதி அமைந்துள்ளது.
ஐயரின் 46 படைப்புகள் குறித்த பிரசுர விபரத்தோடு,
அப்படைப்புகளின் உள்ளடக்க சாரத்தையும் ஆய்வுநோக்கில்
முதன்முறையாக இப்பகுதி களஞ்சியப்படுத்துகிறது.
ஐயரது வாழ்க்கைச் சரிதம், குறைகளைந்து, செம்மைசெய்து,
விரிவுபடுத்தி முழுமைபெறாத நிலையிலேயே,
இற்றைவரையும் காணக்கிடைக்கிறது.
இதை நிறைவாக்கும் முயற்சியாகவே,
செந்திநாதையர் சரிதம் எனும் பகுதி
உள்ளடக்கப்பெற்றுள்ளது.

காசிவாசி செந்திநாதையர் ஒரு மகா புலமைச் சமுத்திரம்.
அதை, அறிதலும் அளத்தலும் நீந்திக் கரைசேருதலும்
ஒராயுள் கடக்கும் நீட்சியது; அதி பகீரதப் பிரயத்தனம்!
எனினும், ஆசை மீதாரப்பெற்றதன் விளைவால்,
அம் மகாசமுத்திரத்தின் கரையில் நின்று,
ஒற்றைச் சங்கின் நாதமாய்ச் 'செந்திநாதம்' ஒலிக்கிறது.

பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறுவது ஞானம் !

ISSN 2478-0340